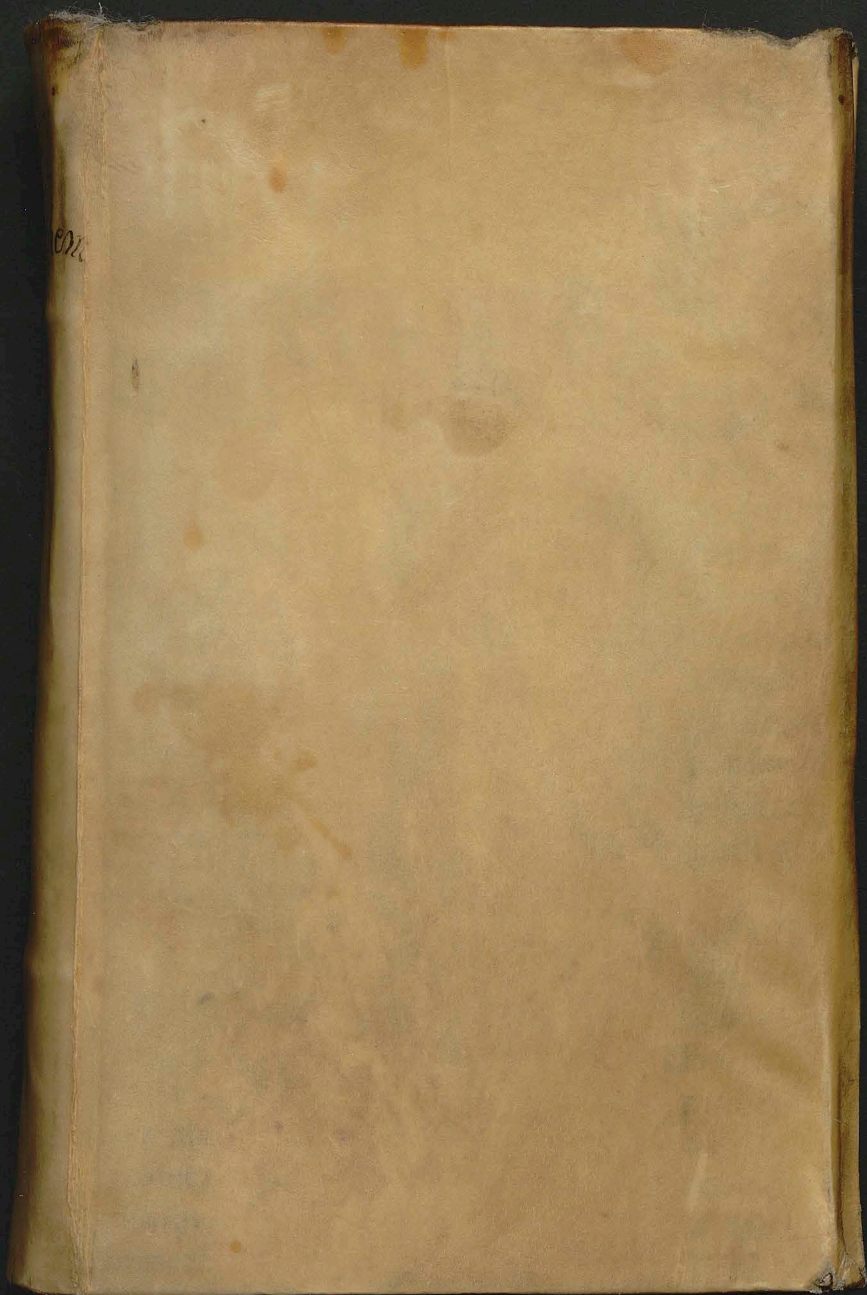

V
B J
C

EPHEMERIS SEV KALENDARIVM SS. VIRGINIS GENITRICIS DEI MARIÆ.

In quo ſinguli dies aliquid exhibent ad eam ſpectans, quod eo ipſo die qui inſcribitur contigit, aut alicuius eximij eius cultoris eodem die obitum, & aduerſus eam ſtudium repreſentant.

EDITIO SECVNDA

Multis partibus auctior & emendatior cum præter- miſſorum appendice ſuis locis vbique interiectorum.

Authore R. P. ANTONIO DE BALINGHEM *è Societate* IESV.

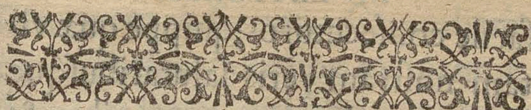

DVACI,
Ex Typographia BALTAZARIS BELLERI
ſub Circino aureo Anno 163?.

Cum Gratia & Priuilegio.

Chriſtiano Lectori
SALVTEM.

1. N tibi Chriſtiane Lector, iam pridem à SS. MARIÆ cultoribus, germaniſque filijs expetita Ephemeridem Marianam; quam quidem ideò ſibi depoſcebant, vt & quotidiano aliquo in ea Deiparæ cultore reperto, eius quoad fas eſſet æmularentur religionem, & comperta eius ope non magis in malis mortalium propulſandis, quàm munificentia in donis conferendis, eiuſdem celebrarent tum beneuolentiam, tum beneficentiam: ab eaque diſcerent ſperare, quicquid ſibi opus foret, ſe

facile consecuturos; quippe quæ vitam nostram veris salutaribusque bonis cumulare vna ex omnibus & maximè velit & possit. Etenim ad duo ista ferè reuocatur quicquid hoc Diario continetur.

2. Ad quod quidem & colligendum & digerendum me haud parum impulit, quod cernerem prophanos homines suas rerũ prophanarum edidisse Ephemerides, quibus, dies singulos prophanis narrationibus locupletãt, quas qui legunt, postmodum inter colloquendum, & potissimũ sub mensæ tempus, adhibent: dum modò pugnas & victorias, modò clades & publicas calamitates, modò casus admirabiles in omni rerum genere, iam cœli & terræ portẽta, iam obitum Regum, principum aliorumq; illustrium virorum, aliàs eorumdẽ natales dies, & res ab ijs gestas in ser-

ſermonem inferunt. Cogitabam quam potiore iure hoc mereantur decus res ſacræ, viri ſacri, narrationes ſacræ, ac potiſſimum quæ ad Deiparam attinent.

3. Habet illa quidem pauculos dies in faſtis eccleſiaſticis & in Romano Martyrologio eius memoria notatos; at quãtulum id eſt SS. Dei genitrici, cuius memoriâ, benefactis, cultu, obſequio, etiam frequẽtius repetitis, dies ſingulos inſignire oportuit, vt de SS. Martyribus loquitur Auguſtinus.

4. Cæterum antequam SS. MARIA auſpice & duce ad opus aggrediar (quod quam fuerit operoſum ſileo, cum dies omnes atque adeò ſinguli nullo omnino prætermiſſo inſigniendi fuerint aut monumento Marianæ benignitatis, aut cuiuſpiam qui eius ſtudioſus extitiſſet memoria) de his pau-

cis præmonendum lectorem iudicaui.

8. Maij. 5. Non esse quod miretur quispiam quod Marianos hosce fastos, varijs eius apparitionibus signarim, quasi sit ea res exilis, & leuior quam vt eo euentu dies aliquis notetur. Si enim apparitione Michaelis Archangeli non modò certa dies signatur, sed & ea, officio duplici solemniq́ue cohonestatur: Cur id negabitur Deiparæ apparitionibus? An fortè pluris est seruus quam mater? subditus quam Regina? cliens quam patrona?

5. Augu. 6. Insuper si apparitio illa qua se visendam exhibuit Deipara tum Liberio Pontifici, tum Ioanni patritio Romano, eiusq́ue coniugi in publica Ecclesiæ monumenta ac tabulas relata est: Cur incongruum videatur cæteras eius apparitiones Ephemeridi priuat inscribere?

7. Subinde leuiora (vt non nemini fortasse videbitur) & in speciem minutiora SS. Dei genitrici præstita obsequia recensentur. At nihil aut minutum aut leue habendum, quod tantæ matris religioni impenditur. Neque verò tu leue dixeris quod ipsa tam copiosè remuneratur, vt pluribus constabit ex progressu operis.

8. Et vt leuiora sint & exilia, veriusque obsequiola nuncupanda, nihil refert. Etenim in rebus preciosis minima quæque spectantur, auri & vnionum vel ipsa granula sollicitè colligũtur, lapidis Bezoarij si orientalis sit (cuius vis eximia ad virus à corde arcendum) vel ipsi atomi magna cura congerũtur. An non Christi Domini iussione, ab ipsis Apostolis, etiã panis hordeacei fragmenta collecta, ne perirent? Nempe fragmẽta erant panis insi-

gni miraculo multiplicati, & rei quodammodò ſacrę, cuius quidem nihil omnino negligendum eſt. At ſacra ſunt quæ Deiparę deferuntur obſequia, quare magni pendenda quantulacumque ea exiſtant. Et ſanè ijs qui Dei parentem enixius diligunt gratum erit legere quidquid eius venerationem quoquo modo ſpectat: quemadmodum & quicquid ab ea manat, & ad eam vel minimum refertur, etiam veſtigia pedum eius, vbi vbi impreſſa, ſuſpiciunt, venerantur, adorant.

9. In hiſtorijs iſtis non eſt ſeruatus ordo temporis, quod imitatione Romani Martyrologij factum, in quo hic negligitur, cum qui poſterius diem obierint ſuum, eos præeant qui multò ante vitâ functi ſunt.

10. In fuſiore rerum geſtarum enarratione habeo authoré, Ado-

nem Archiepiſcopum Viennenſem, Doctorem Molanum, & alios qui in Martyrologia notas edidere, eo conſilio vt lector hîc haberet paulò vberius rem digeſtam, ac leuaretur onere recurrendi ad ipſos authores. Ieiunior ſanè fuiſſet, minuſque grata narratio ſi verbo dũtaxat comprehenſa eſſet: verbi gratia hoc aut ſimili modo: Hodie de hoſtibus Deipara opem ferente triumphant orthodoxi. At iucundior futura eſt, ſi eius pugnæ occaſio, tempus, locus, ſi quæ hoſtiũ vires & militum numerus, ſi quæ noſtrorum copię, & alia iſtius generis fuſiuſculè repræſententur. Quod idem de cæteris accipiendum eſt.

11. Ad hæc, ſignata Ephemeris iſta, nõ modo die obitus cultorum deiparæ (quem voco natalem quod tum cælo nati ſint) verũ etiam die tranſlationis ſacrarum reliquiarũ, apo-

apotheosis seu relationis in Diuos, inaugurationis in pontifices, Imperatores & Reges, idque ad exemplar Romani Martyrologij, quod vel leuiter in eo versato, facilè persuasero.

12. Insuper licet dies dumtaxat quo miraculũ innotuit signetur; nihilominus hic ille ipse dies, potest is dici, quo miraculũ accidit. Quod quidé non quolibet leui argumento firmari potest, sed ex sacrarũ literarum vsu petito, quibus id familiare est, vt tunc aliquid enuntient fieri, cum factũ esse demonstratur aut cognoscitur. Vt Genesis 12. ait Deus ad Abraham. Nunc cognoui quod timeas Deum, id est cognoscere feci seu manifestaui. Iuxta quã regulã explicat Sanchez illud Mat. 11. A diebus Ioãnis Baptistæ vsque nunc regnum cælorũ vim patitur, id est. A Ioãne prædicatũ & ostensum

In Isa. c. 49.

ſum eſt regnum cœlorum vim pati, & rapi à violentis, id eſt ab ijs qui ſibi vim per pœnitentiam facerent quàm Ioannes prædicabat.

13. Vt interim ſileam longè ampliorem Deiparæ prouenire honorem ex mirabilium eius promulgatione, quàm ex ipſomet opere mirabili ſi lateat, nec ad mortalium aures perueniat. Imò ideo à Numine, Dei genitricis interuentu patrantur opera iſta ſupra omnẽ naturę facultatem, non quidẽ vt ſub modio deliteſcant, verum vt ſparſa in auras, & omnibus explorata maiorem ei venerationem concilient.

14. Ad ſtilum quod attinet, ſecutus ſum, vbi id licuit, ipſorum Authorum verba ad faciẽdam fidem, cum id videam paſſim à Neotericis ſcriptoribus obſeruari.

15. Si cui chronologia, quam hic ſequimur, minùs probetur, memine-

minerit eam nõ eandem apud omnes Authores reperiri, & non paruum inter eos esse discrimen de tẽpore tum obitûs tum rerum gestarum. Nobis satis est quod probabile est sequi.

16. Si cui, dies minus locupletati videantur, is sciat ingenuè me fateri superesse plurima quę in singulos dies referantur, ac potissimum miracula, quę quidem licuisset plura exhibere; verum consulto abstinui, eo quod licet maximi pendenda sint, tamen quia frequentissima sunt & passim occurrunt legenti, multis assiduitate (vt loquitur Augustin.) viluerunt. Is sciat insuper me tantum præire voluisse in isto scribendi genere, sperans olim fore plures qui librum istũ pro sua aduersus Deiparam obseruantia, magnis accessionibus augeant. Mihi satis fuerit ansam alijs dedisse, Dei-

param eiusque cultores celebrandi. Solabatur me illud columellæ de re rustica. In magna silua boni venatoris est feras indagare, quam plurimas capere, neque cuiquam culpæ fuit, non omnes cœpisse. Quod facilè est in rem præsentem accommodare.

17. Offendet etiam lector nonnulla inserta, licet certus quo contigere dies exploratus sit, idque ob rerum similitudinem.

18. Præterea subinde (quod vtinam sæpius à me factum esset) non modò quæ ad venerationem Deiparæ pertinét, sed & eminentiores aliquas eiusdem cultorũ virtutes, in mediũ attulimus, eo potissimum consilio vt spiritualium colloquiorum vberiorem materiam suggereremus ijs qui ad optimũ hũc vsum Ephemeridé istam adhibituri sunt, procliue est enim à cultu Virginis

ad alias eius ſtudioſorum virtutes, gradum facere. Denique intelligat lector me nonnũquam minus probatæ vitæ, quin & aliquando fidei, Marianos cultores recenſere, quales ſunt Zeno, Iuſtinianus, Federicus, Ludouicus Bauarus Imperatores, in quibus id tantum attendi quod Deiparæ obſeruãtes fuiſſent, reliqua eorum vita neglecta, & eo dumtaxat nomine, laude & imitatione digni. Quod idẽ in alijs, quorum vita & fides probata, præſtiti. Neque enim eorum geſta vniuersè explicare volui, neque miracula aut reuelationes afferre, ſed id vnicum ſpectaui quod Dei genitricis ſtudioſi extitiſſent, quod quidem non eſt geſta eorum conſcribere, cum id pauxillum, ne centeſima quidem ſit eorum pars.

Ij porro, quorũ vita & fides probata, duplicis sũt generis. Alij enim

piè

piè & in Domino obijsse credūtur. Alij insuper sanctitatis fama vel opinione celebres è vita migrauerūt. Ac priorū quidem gesta nulla lex vetat in lucem edi. De posterioribus vero (si quidem sint recentioris memoriæ) lex est ecclesiastica quæ de cætero inhibet imprimi libros, eorum gesta, miracula vel reuelationes continētes, nisi seruata quadam cautela, idque ad impediendum abusus qui in cultu eorūdem irrepere possent. At opus hoc nostrum nō potest vocari liber vnius alicuius ex istis gesta continēs, cum vt dictū est non contineat vel centesimam eorum partem, & habeat suam inscriptionem Kalēdarij Mariani, cui obiter inseritur gestū aliquod alicuius è supradictis, qui cū fama sanctitatis obiere. Neque verendum sit vt ex vnica eius actione (Deiparæ cultu) sequatur abusus in

cultu eius. Neque enim ea sufficit (cum & ab impijs exire possit) vt aliquis colatur vt sanctus. Vt interim omittam posterioris huius generis viros paucissimos Kalendario isto contineri neque hic collocari vt tales, verum simpliciter tãquam Deiparæ seruos, quidquid demum sit de reliqua eorum vita.

19. Porro de istius Diarij vsu nihil attinet dicere. Videt quilibet si vel leuiter animum aduertat, Mariophilis fore instar paradisi, quò se subinde, recreandi animi causa, relaxandíque recipiant. Ijsdem fore promptuarium vnde suæ Matris laudes, quas in cõuictu familiari in medium proponant, depromere liceat. Habebunt hic cõcionatores, habebũt præceptores, quotidianas narrationes de Dei genitrice quas auditoribus exhibeãt. Atque ita illos æmulabuntur qui nunquam ad popu-

populum verba faciebant, quin ſimul aliquid ad eam ſpectans pro concione dicerent. Quo verò id fructu ab iis præſtitum, dabit hoc diarium plus ſemel. Habebunt tandem omnes ac in primis deuoti B. MARIÆ V. clientuli, tanquam ſpeculum quoddam cultorum eius in quod intueantur, & ad quod imitatione ſeſe aptent & conforment.

20. Vbi verò occurrunt admiranda magis quàm imitanda, qualia ferè sũt miracula ac beneficia, Deiparæ interuentu, à filio procurata, quæ quidem æmulari nõ eſt in nobis, circa ea hi potiſſimũ exerceantur affectus. Gaudium ac mẽtis iubilus de tanta qua pollet ipſa, poteſtate flectendi natũ ad quęcumque poſtulat, ita vt nihil ei negare poſſit: tanta ſunt efficacitate præditæ preces eius. Incenſum deſideriũ vt vniuerſo innoteſcãt mirabilia iſta,

& vt ob ea nomen eius vbique gẽtium celebretur: iteratà identidem ritu orationis eiaculatoriæ, precatiuncula iſta: Confiteantur Domine, miſericordiæ eius & mirabilia
Pſal.106. eius filijs hominum. Quod quidem hanc habet ſententiam deprędicẽtur Dei parentis beneficia ad eius honorem ab ijs qui ea experti ſunt, & mirabilia eius opera, narrentur ab ijs, filijs hominum.

Confiteãtur ſumitur paſſiuè.

Denique gratiarum actio Deo exhibita, quod per eam tot ac tanta mirabilia efficere ſit dignatus, vel quod ei tam ſui amantes filios, tamque ſuo deuotos obſequio ſeruulos, indulſerit.

21. Atque vt de colloquijs quæ de Deipara habẽtur aliquid obiter dicatur: quemadmodum Deo bonorum omniũ largitori gratiſſimæ ſemper exiſtũt ſuæ laudes (eò factũ vt ſacræ litteræ, mortales ad eas cę-

lebran-

lebrandas nuſquam non inuitent) ita & Deiparæ, ſecundum Deum bonorum omnium fonti ſua perplacent præconia. Et ſicut exercitium eſt planè angelicum Dei, ita & eius genitricis laudes prędicare.

22. Neque vero dubitandum eſt adeſſe SS. V.M. in medio eorum qui in nomine eius congregati de ea ſermonem miſcent. Quidni adeſſet ijs à quibus ſe amari ſentit? At ab amore laus eius proficiſcitur. Vbi eſt theſaurus tuus, vbi eſt amor tuus; ibi & cor tuum, ibi & lingua tua.

23. Enimuero fœlix lingua quæ MARIAM loquitur, quæ in MARIÆ laudes ſoluitur. Fœlix ille cuius ſub lingua ſunt lac & mel (ſuauiſſima nempe MARIÆ opera, encomia, ſermones, geſta, lacte omni & melle dulciora.) De eo id ſanè licebit dicere: Vitta coccinea labia tua, &

eloquium tuum dulce. Vbi per coccum ardens significatur charitas, quia quę anima sancta profert, ea ex dilectione tum Dei tum Deiparæ promanant. Et quemadmodum vitta capillos constringit ne effluant, ita vir probus nihil temerè effudit, neque velox est ad loquendum, at vniuersa ex iudicij pręscripto loquitur.

24. Denique fœlix ille quin & multo fœlicissimus qui obsequio isto de B.V.M. gestis colloquendi, sibi eius gratiam & studium demeretur, sibique eius pietatem deuincit, ac stolidum quendam, qui plerosque tenet, à se pudorem excutit, qui eos quo minus de rebus spiritualibus, & pręcipuè de Dei parente liberè loquantur, cohibet.

25. Cur quæso pudeat eius cultores de ea sermonem instituere, cũ non pudeat rerum nouarum amatores,

tores,earum narratiunculis (plurimùm mendacibus & ex cuiusque animi ſenſu confictis) temerè & extra rem iniectis, auditores tenere & decipere, & grauiora ſanioraque colloquia interrumpere.

26. Det Deus Opt. Max. Det precibus ſuis Deipara, vt ephemeris iſta eum habeat vſum, eumque ſortiatur effectum quem ei Auctor exoptat, maiorem vtriuſque gloriam vt vtriuſque in hoc exilij loco pro virili procurato honore, ad eorum in cæleſti regno gloriam tranſeamus.

De Sabbato DEIPARÆ CVLTVI TRIBVTO.

Cum Sabbatum nullum statum habeat mensis diem, & sit à maioribus nostris Dei genitricis venerationi assignatum, non erit abs re pauca quædam de eo præmittere.

1. VANDONAM *præcisè cœperit cultus iste difficilè est dicere. Affirmat Pelbartus Sabbatinum Virginis officium à S.*

à S. Ildefonso qui circa annum Domini 660 floruit, vsurpatum fuisse, quin & illud ipsum composuisse cum nouem lectionibus, quod & ab Angelis ipso audiente decantatum est die quodam Sabbati.

2. *Sub anno 770. Alcuinus* L.4. .1.
Missam de B. Virgine Sabbato attribuit, cuius institutionis hanc causam refert Durandus in rationali diuinorum officiorum, olim in quadam Ecclesia Constantinopoli visebatur imago Deiparæ, coram qua dependebat velum, quo tota tegebatur imago. Sed hoc velum feria 6. post vesperas recedebat ab imagine nullo remouente, sed Dei miraculo, quasi deferretur in cœlũ vt plenius posset imago à populo videri. Celebratis vero vesperis

Sabbati, iterum descendebat velum ante ipsam imaginem, & ibi manebat usque ad 6. feriam sequentis hebdomadæ. Quo viso miraculo statutum est ut semper illa feria de B. Virgine sacrum caneretur.

3. Postea sub annum 1094. concilium Claromontanum sub Vrbano 2. preces horarias Virginis Sabbato recitari, missamque de Deipara celebrari mandauit. Hunc Virginis cultum die Sabbati etiam Angeli æmulati sunt, nam teste Nauarro, sapidam illam orandi formulam, Salue Regina, &c. Fama est olim in Ronca nostra valle, Sabbatis solitam ab Angelis cantari, apud quendam fontem qui inde fons Angelorum dictus est. Ad hæc, circa annum Domini 890 Sabbati diebus inclinante iam sese die super antrum quoddam Montisserrat, in quo reposita erat imago Dei matris, visa descendere de cœlo lumina, concentusque Angelici exauditi.

In Manuali de oratione c.19.

4. Esse

4. Esse autem Deiparæ cordi, eique placere imprimis, cultum istius diei in eius honorem, testantur varia miracula eo potissimum die à filio impetrata & dona concessa.

Narrat Vincentius de quodam equite insigni milite, sed impudicis amoribus addicto, quod cum quandam puellā violare pararet, illaque tristis esset & obluctaretur, quid sibi, inquit miles, vult iste fletus & resistentia; Pater tuus te mihi tradidit pretio ei persoluto. Ad quem illa: Nox ista, nox est Sabbati Deiparæ Mariæ cultui consecrata; & mihi quoque nomen est Maria. Insuper voui Deo ad matris eius honorem, castitatem, & iam sanctimonialis essem nisi id patris mei egestas pro-

L. 8 histor. cap. 102 & 103.

prohibuisset, quibus omnibus fit vt non poßim in hanc mei violationem consentire. His Deo inspirante commotus eques, mutatus repente est in virum alterum: Ne inquit deinceps timeas. Quandoquidem nox ista Sabbatina est, & vocaris Maria, stella maris, & ob sanctæ istius noctis sacra mysteria, quam sibi dicatam voluit Beatißima Dei Mater, ego te ab omni contagione liberam dimitto; super hæc te in sanctimonialium sacro cœtu collocabo, & quæ ad ingressum tuum necessaria sunt abundè suggeram. His dictis iter suum prosequitur ad quoddam torneamentum quo multi conuenerant equites, ibique perimitur. Post cuius mortem apparet Deipara puellæ isti factæ sanctimoniali,

li, aitq; equitem illum saluum esse eo quod in honorem Sabbati ab ea violãda abstinuißet. Addit mandatum vt abbatissæ suæ denuntiet, vt corpus eius ad Ecclesiam Monasterij transferat, vt ibi iuuetur suffragijs Ecclesiæ. Ne autem hæc vana inquit existimes, inuenies recentem rosam supra eius sepulchrum cuius radix ex ore assurgit.

5. Huc spectat quod Ioanni 22. Deipara apparuit, ei præcipiens vt euulgaret fratribus Carmelitis (qui à sancta Maria de monte Carmelo nomen habent) & omnibus cum scapulari ordinis, sepulturæ traditis, ac in purgatorio detentis, singulari Virginis beneficio, primo Sabbati die ab ipsorum obitu, purgatorij pœnarum Cartagena de antiq. Carmelitar.

narum integram relaxationem dandam.

6. Atque hinc (scilicet quod sibi cultura istum sabbati gratum esse, Deipara varijs argumentis testata sit) factum est vt plurimi diem illum peculiari quodã erga eam obsequio colerent. Alij ieiunio, alij precibus, alij eleemosynâ, alijsq; virtutum exercitijs. Henrices 2. Angliæ Rex quouis Sabbato ab hora 9. in diem lunæ proximum, & singulis Deiparæ profestis iustitium Anglis imperabat.

Rogerius in histor. Anglic.

Ludouicus 11 Gallorum Rex (cui nonnulli tribuunt pulsum meridie ad salutandam Deiparam) summopere cupiebat non alio quã sabbati die emori, ægrotansque sæpe iterabat sperare se non nisi ipsa Sabbati feria sacræ Virgini dica-

ta,

ta, vita ista abiturum. Quod & consecutus est anno 1483. Augusti penultima in die Sabbati.

Beata Beneuenuta dominicana huius diem peculiariter obseruabat & colebat. Quare quauis nocte Sabbatum præcedente audiebat dulcissimam musicam varijs constantem tum vocibus tum musicis instrumentis, quæ mira suauitate eam afficiebant.

S. Nicolaus Toletinus Sabbatis solo pane & aqua contentus viuebat. Idem factitatum à S. Elizabeta Lusitaniæ regina (hoc anno 1625. ab Vrbano 8. in diuos relata) à S. Didaco ordinis S. Francisci, & ab alijs multis qui passim occurrent in hac Ephemeride. Faxit Deus vt eorum imitatione sacrum istum diem peculiari

aliquo

aliquo in Deiparam obſequio venerem ur, neque lucem eius honori dicatam, ſine aliquo noſtri aduerſus eam ſtudij monumento aut priuato aut publico, labi ſinamus.

Appro-

Approbatio.

Cum Kalendarium SS.^{mae} Virginis MARIÆ è probatis authoribus collectum, Authore *P. Antonio de Balinghem* eiusdem Virginis Matris gloriæ promouendę non parum conducat vtiliter excudi potest. Insulis 22. Octobris. 1628.

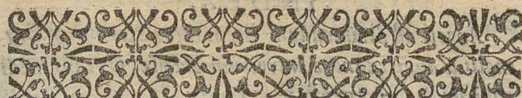
Ioannes Parent Librorum Censor.

Summa Priuilegij.

EGo infrascriptus Societatis IESV in Gallo-belgia Prouincialis iuxta priuilegium à Serenissimis Principibus nostris eidem Societati concessum, quo Bibliopolis omnibus prohibetur ne Libros ab eiusdem Societatis hominibus compositos absque Superiorum permissione imprimant facultatem do BALTAZARI BELLERO Typographo Duacensi, vt Kalendarium SS. V. M. à P. ANTONIO BALINGHEM eiusdem Societatis compositum ad sex annos proximos imprimere, & liberè distrahere possit. In cuius rei fidem has manu propria subscriptas & Officij nostri sigillo munitas dedimus Insulis 22. Augusti. 1628.

FRANCISCVS DE LA CROIX.

INDEX RERVM praecipuarum.

A.

* Angeli

Ber-

C.

Despon-

F.

G.

Gre-

H.

Inui-

L.

L.

M.

M.

contineṫ

Nauarri

N.

S.

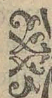
Sodali-

Tem-

X.

Z.

FINIS.

SA

1.

anim
nerri
guttu
tium
tribu
termi
patre
uis al
dit fil
25.
ſuum
2. 10.

KALENDARIVM SANCTISSIMÆ VIRGINIS MARIÆ.

IANVARIVS.

Ianuarij 1.

1. ONNVLLI opinantur hodie SS. Deiparam animo virili & generoso filium suum circumcidisse. Id saltem certum est eam circūcisioni interfuisse, spectasseque acerbissimo cum animi dolore, sanguinem ex Christi filij sui tenerrimo corpore manantem, cuius vel vnica guttula sufficiens, imo superabundans erat pretium vniuerso orbi redimendo. Alij id Iosepho tribuunt. Id porrò constat satis, nulllum fuisse determinatum ministrum Circumcisionis, sed vel patrem solitum id facere, vel matrem, vel quemuis alium. Genesis 17. 23. Abraham circumcidit filium suum & omnes vernaculos. Exodi 4. 25. Sephora vxor Moysi circumcidit filium suum. Vide 1. Machab. 1. 62. & 2. Machab. 2. 10.

P. Suarez ait id vel ab ea vel à Iosepho factum.

2. Hodie Christo Domino nomen à patre æterno impositum, ab Archangelo Gabriele annuntiatum, sanctissima Deipara aperit, vocatque nomen eius Iesus, quod vocatum est ab Angelo priusquam in vtero conciperetur.

3. Octaua partus virginei Sanctissimæ Virginis Mariæ.

Duran. l. 6. ration. offic. c. 15. l. 7. c. 1. n. 47.

4. Hodiernum festum non tantum Christo, at B. V. M. etiam est dicatum, & olim duæ missæ hodie celebrabantur, vna de Virgine, altera de mysterio, & bona officij pars est de beata. Ideo idem Durandus illam vocat octauam suppletionis. Nam quia in Natiuitate Christi (ait) multum actum est de partu, & parum de parturiente, ideo in octaua pleniùs ipsa celebratur.

5. Dum in matutinis precibus hac nocte S. Iordanus Dominicanus, nonam pro more legeret lectionem, vidit quidam super suggestum matronam, corona capite ornatam, in ipsum venerandum patrem intuentem, lectaque lectione de manu eius librum accipientem. Quo accepto, cæpit ante ipsum per gradus mature incedere, hinc inde assistentibus cælestis curiæ ciuibus. Inter quos S. Petrus scipionem tenens ante ipsam venerandam matronam (ea erat SS. Deipara) incedens velut viam inter multitudinem ei præparabat.

Histor. VVeijerēs.

6. Anno 1612. Sacerdos à cognatis voto Diuæ Virginis VVeijerensi facto, mortis periculo eximitur, & ab acuta febri conualescit. Hic iam se ad mortem compararat Sacramentorum perceptione, nam acutissima, è qua de mille vix vnus euadit, febri, insuper Cephalalgia Epidemica labo-

laborabat, & erat de vita eius à Medicis conclamatum, cum ecce tibi cognati eius vir & mulier, eum iam morti vicinum, ipso circuncisionis die percepta sacra synaxi, Dei genitricis patrocinio commendant, ac ad eam cum votiuo dono peregrinationem pollicentur. Mira res, Eadem die quo æger decessurus putabatur, desinit Cephalalgiæ dolor, Epidemię crisis disparet, remittit sese febris, reualescit æger & septuagenario vicinus (inquit D. Fornerus) etiamnum sospes in viuis degit.

7. Natale S. Fulgentij Episcopi Ruspensis in Africa.

Hic luculentus est Mariæ Virginis laudator. Facta est inquit Maria fenestra cæli, quia per ipsam Deus verum fudit sæculis lumen. Facta est Maria scala cælestis quia per ipsam Deus descendit ad terras, vt per ipsam homines ascendere mereantur ad cælos &c. Ex eodem citat Vincentius & post eum Canisius hanc sententiam. Tali ergo tantæque personæ nihil tandem ad honoris cumulum accedere maius posset, quam vt Dei filium Virgo conciperet & Virgo mater ederet. Hac nempe dignitate facta est venerabilis ipsis etiam Angelorum ordinibus sacris. *Serm. de laudib. Mariæ.* *l. 5. Deipara c. 3.*

8. Cœsareæ in Cappadocia depositio S. Basilij Episcopi. De huius erga Deiparam studio Vide infra 14. Iunij, tunc enim eius celebritas, qua die ordinatus fuit Episcopus, potissimum recolitur.

9. Anno 1492. Virginis interuentu Ferdinandus Rex cognomento Catholicus potitus est Granata, regni Granatensis ciuitate principe, *Marinoeus lib. 20.*

 pulsis

pulsis inde Mauris, quorum rex Boaldus sese regi dedidit & Kalendis Ianuarijs, qui dies est hodiernus, Granatæ portis reclusis magnum Christianorum militum numerum in vrbem admisit, regiæque domus turres, vrbis portas & omnia munitiora loca Christianorum præsidijs assignauit. Postero vero die (quod ad 2. Ianuarij hinc referendum est) captiuos Christianos complures compedibus vinculisque solutos ad Catholicum regem misit in castra, qui audiens eos canẽtes in gratiarum actionem Deo & Deiparę Canticum, Benedictus Dominus Deus Israel, vidensque item eos flentes, & toto corporis habitu ac vultus effigie deformatos, pene nudos ac barba capilloque promisso, inter quos erant etiam nonnulli sacerdotes, eorum sortem miseratus, eos omnes indutos ac rebus necessarijs adiutos ad suas domos redire iussit. Quæ vniuersa Deiparæ tribuenda nemo non videt. Vt & erectio crucis Granatæ ab eius vrbis Archiepiscopo designata, qui crucis vexillum in altiore turre erexit, quam Rex, proceres, vniuersusque exercitus Deo Deiparæque gratias agentes adorarunt.

Archangel. Ianius. 10. Anno 1452. Florentiæ, Virginis Annuntiatæ aram summa cum celebritate consecrat Guillielmus Dustonteuillanus Cardinalis. Hoc enim anno absolutum est marmoreum eiusdem Virginis sacellum, in quo miraculosa Deiparæ imago maxima populorum deuotione colitur.

11. Quas strenas hodie offerret B. Henricus Suso B.V.M. Vide 25. huius.

Ianua-

Ianuarij 2.

1. CAptiui Christiani liberantur, Granata à Rege Catholico Ferdinando ope D. Virginis Mauris erepta. Vide 1. Ianuarij numero 9. quibus hæc adde ex Cartagena.

De hac victoria ita Ioannes Cartagena Minorita: nouit vniuersa nostra Hispania quod cum Serenissimus rex Catholicus Ferdinandus per multos annos elaborasset pro capienda inclita & inexpugnabili vrbe Granatensi, tandem ad purissimæ Virginis adiutorium confugiens, vouit cum serenissima consorte sua Isabella, si eis de prædicta v be victoriam præstaret, primum illius ciuitatis templum in honorem suæ immaculatæ conceptionis consecrandum, quo emisso voto, gloriosam de hostibus victoriam reportarunt. Hæc ille. *l. 1. de sacris arcanis Deipara ho. 19. § 4.*

2. Anno 1530. Natale B. Stephanæ Soncinatis ex familia S. Dominici. Huic, postquam Deo virginitatem vouisset, apparuit Christus Deipara comitatus, qui eam sibi dato annulo sponsauit, cuius tanta erat species, vt nihil neque ditius, neque speciosius cerni posset. *Ex viris illust. ordinis.*

Eadem cum ad sacratissimã Dei matris ædem, quæ Laureti visitur, sese contulisset, in ea plurima ei diuinitus ostensa sunt. A morte plurimis claruit miraculis. In cæteris, rosario Deiparæ, eius sacro corpori admoto, puerulus æger repentè conualuit.

Ianuarij 3.

1. OCtaua D. Ioannis Euangelistæ, filij adoptiui Deiparæ, quem ipsa in filium

suscepit & ipse vicissim illam in matrem. Ioannis 19.26. 27. quam & secum Ephesum duxit ab ascensione Christi, cum facta est Apostolorum diuisio, vt testantur patres Concilij Ephesini. Quã & inde Hierosolymam paulo post reduxit, neque enim diu Ephesi in Asia commoratus est. Idẽ ab ea multa didicit vt & cęteri Euangelistæ de Christi mysterijs & actibus. Imo plus cęteris didicit. Vnde non mirum ait Ambrosius lib. de Institut. Virg. c. 7. Præ cęteris locutum mysteria diuina, cui præsto erat aula cœlestium sacramentorum. Idem frequenter cum illa mortalibus apparuit. Vide Iunij 5. n. 2.

n epist. synodica ad clerũ Constantinopolitanum.

2. Anno 1334. coronatur Auemone Pontifex Benedictus 12 Hic primus indulgentias largitus est visitantibus ædem Deiparæ Lauretanam. Vide fusiùs 25. Aprilis.

3. Sanguine sudat statua Deiparæ.

Hist. Sichimensis per Phil. Numan. & Lipsiũ.

Venerant Sichemium anno 1603. è pagis adiacentibus Scabini quinque negotij publici causâ, quo peracto in reditu ad sacrum sacellum diuertunt. Inter orandum vnus de ijs guttam sanguinis in labro Virginis videt. Accedit, manu tangit & digitis abstergit. Attonitus ostendit socijs non sine eorum item admiratione. Sed ecce secunda se ibidem gutta prodit, & ab alio detergitur. Fit idem tertiò. Fit quartò. Quartam autem hanc stillam sanguinis quidam de ijs (VValterus Vnkelerus) candido linteo exceptum omnibus exhibuit veri sanguinis colore, mansitque in posterum diem, instar denarij nummi diffusa, sed minus rubeus, Circumspexere illi sacelli tectum, ne quis forte humor delapsus fefellisset, nihil inuentum. Sed ne ipsa quidem imago colore nouo

tincta

tincta iam pridem. Sed quidquid & quaqua causa hoc fuit, vi cælesti ex arido ligno stillauit. Addam quid de hoc sanguineo sudore suggerit Lipsius eximius Dei genitricis cultor

Quid signi tamen hoc fuisse dicam?
An sudas, dea, sanguinem hoc in quo.
Quo sanguis malè funditur: dolorem
Et sic exprimis? an magis cruenta
Sistes bella, tuisque gutta labris
Vt detersa fuit, sic & madenti
Huic fiet patriæ? ô benigna fiat
Et iuua precibus, Deumque placa.

Vide de eo 23. Martij.

4. Natale S. Bertiliæ Virginis.

Hæc ex nobilissima regum stirpe oriunda mortuo marito (cum quo Virgo permansit) patrimonium suum locis pijs dedit, ac Mareolum prope Atrebatum, Cathedrali Ecclesiæ S. Mariæ Atrebatensis tribuit, quod est Episcopi Atrebatensis, tenuem habens abbatiam canonicorum S. Augustini in Ecclesia SS. Amandi & Bertiliæ. *Molanus*

Ianuarij 4.

1 OCtaua SS. Innocentium.

Quemadmodum hi Sancti Martyres ad Deiparam referantur. Vide 28. Decembris.

2 Natalæ Beatæ Angelæ à Fulignio anno 1309.

Huic reuelauit Deus, id illi Deiparæ precibus concessum, vt nũquam in visis & reuelationibus, quibus quidem frequenter illustrabatur, falleretur, qualescumque demum illę essent.

Ianuarij 5.

Hist. Angl. & vita eius. 1. ANno 1066. in cælum migrat S. Eduardus Angliæ Rex. Hic pueritiæ annos nondum egressus, & propter Danorum in Angliam sæuientem procellam, in Neustriam ductus, Deiparam in patronam sibi sumpsit. Grandior effectus cum coniuge, D. Virginis imitatione illibatum pudicitiæ florem asseruauit.

2. Anno 1606. Dalhemij in ditione Cismosana publicis consignata est tabulis miraculosa claudi curatio.

Hic & in posterum frequentiùs notatur dies quo miraculum publicis consignatum est monumentis: qui quidem etiam dici potest dies quo id contigit. Idque phrasi sacræ scripturæ, secundum quam res aliqua tunc dicitur fieri quando innotescit. Vide id fusius elucidatum in præfatione, nu. 12. Sed ad rem.

Hist. Sichemiensis. Quinque annos hic lignea tibia vsus erat, cum naturalis ei esset ad omnem motum & stationem inutilis. Itaque ad Deiparæ Sichemiensis ædem tres vouet peregrinationes, nec frustra voto illo se exoluit, nam tandem abiecta lignea tibia, ibidemque in miraculi monumentum relicta, pedibus suis domum sanus ac incolumis regreditur.

3. Anno 460. Natale S. Symeonis Stylitæ senioris.

Cedrenus. Hic sanctissimus anachoreta probauit, & magno cum gaudio recepit decretum fidei synodi œcumenicæ Chalcedonensis contra Eutychetem Dei genitricis inimicum, & tanquam verè Orthodoxum probauit. Quod maximi fuit momenti

menti ad continendum in officio complures Palestinæ monachos aliosque seculares viros, ne seducerétur à Pseudomonachis Eutychianis quod viderent SS. virum id concilium amplexatum esse.

4. Anno 1476. vitâ excedit in prælio Carolus audax Dux Burgundiæ & Flandriæ comes.

Hic anno 1473. Aquisgranum se contulit supplicaturus ad memoriam B.V.M. Vbi aliquamdiu hæsit, cum toto sacello hoc est musicorum choro quibus apprime capiebatur, vt & pater eius Philippus. Illi quotidie & sacra faciebant & laudes, hymnosque varios Deo Deiparæque decantabant, celebri ac iucunda admodum ceremonia. *Meÿerus.*

Ianuarij 6.

1. EXcipit Deipara tres reges qui ab oriente venerant Christi adorandi causa. Cum ijs, vt probabile est, varios miscet sermones de filio suo, de audito Angelico concentu, eo nascente, de adoratione pastorum, cæterisque prodigijs quæ tum interuenerant, vt de fonte miraculosè orto in stabulo Bethleemitico. Ab ijsdem accipit totam itineris sui seriem, edicunt quemadmodũ stella in aere visa splẽdoris eximij, intellexerunt eam esse quæ veteri fama ex prophetia Balaam, maiorumque traditione, regis in Iudæa nati futura esset index. Exponunt eidem virgini turbationem Herodis, stellæ absconsionem, atque iteratam apparitionem vbi primum Hierosolyma pedem extulerant, & cætera quæ habentur Lucę c. 2.

Ab ijſdem regibus accipit munera, aurum, thus, & myrrham. Gaudet ſupra quam dici poſſit tam cito propagatam eſſe ad tam remota regna filij & Dei ſui notitiam, eumque vel ab ipſis cunis agnoſci, colique pro rege, Deo, atque homine.

P. à Caſtro ex priſcis DD.

2. Intereſt cum filio Deipara nuptijs in Cana Galilææ prouinciæ, quæ Cana, octo miliaribus à Nazareth Virginis domicilio erat diſſita, orientem verſus. Vbi cum inter nuptiales epulas vinum benigna mater deficere animaduertiſſet, commiſeratione mota ita ad filium. Vinum non habēt, & conuerſa ad miniſtros, quodcumque, ait, dixerit vobis, facite. Tunc Chriſtus cum ſex hydrias quæ ibi tunc in conſpectu erant, aqua repleri iuſſiſſet, confeſtim in vinum eam conuertit; ſic opera Virginis primo hoc admirabili ſigno, gloriam ſuam Chriſtus manifeſtauit, atque inde maiorem de illo diſcipuli eius concepere opinionem.

3. Huius porro primi miraculi aquæ in vinum verſæ, voluit etiam ſequentibus ſeculis memoriam extare, vt quam ſit Deipara erga filium ſuū efficax admoneamur. Scribit S. Epiphanius hæreſi 51. circa vndecimam (inquit) diem menſis Tybi. (quæ apud nos eſt 6. Ianuarij) poſt annos 30. factum eſt primum ſignum in Cana, quando aqua factum eſt vinum. Quapropter etiam multis in locis vſque in hanc diem hoc fit, quod tunc factum eſt diuinum ſignum in teſtimonium incredulis, velut teſtantur multis in locis fontes ac fluuij in vinum verſi. Cybires quidem vrbis curiæ fons, qua hora hauſerūt miniſtri, & Chriſtus dixit, date Architriclino. Teſtatur id in Geraſa Arabiæ fons -- ſimiliter. Nos bibi-

bibimus de Cybires fonte; fratres vero noſtri de eo qui eſt in Geraſa in martyrum templo. Sed & multi in Ægypto de Nilo hoc teſtantur. Hæc & alia plura Epiphanius.

4. Sanctus Leo Papa eo nomine tertius anno Chriſti 804. cum magna ſolemnitate Cardinalium, Archiepiſcoporum, Epiſcoporum, preſente ipſo Imperatore Carolo magno, plurimiſque proceribus conſecrat templum B. V. Mariæ Aquiſgrani ab eodem Imperatore magnis ſumptibus ædificatum, multiſque cumulat indulgentijs. In iſto templo ſeruatur pretioſiſſimum Lipſanum induſij Deiparæ. vt fuſius dicitur in noſtro Inuentario ſacrarum reliquiarum eiuſdem Virginis. *In Epiſc. Ludgeri Epiſcopi in vita S. Guiberti apud Surium.*

5. Deipara Sacerdoti cuidam linguam abſciſſam ob Dei cauſam reſtituit, de quo ita Cæſarius.

Ante hos annos cum Catholici contra Albigenſes hæreticos fuiſſent ſignati, & iam non modicum ab eiſdem eſſent ijdem hæretici exacerbati, duo honeſti clerici per terram illorũ tranſeuntes, cum Eccleſiam vidiſſent in via deſolatam, ait vnus alteri; ſabbathum eſt, intremus Eccleſiam hanc, & dicamus miſſam in honore Dominæ noſtræ. Portabant enim ſecum librum, calicem & indumenta ſacerdotalia. Antequam eſſet miſſa completa, hæreticis proditi ſunt; qui armata manu intrantes, & ſacerdotem de Eccleſia trahentes, linguam eius radicitus abſciderũt. Quem ſocius cum multò labore Cluniacum deducens, monachis commendauit. Illi vero, ſicut viri Catholici & religioſi, ſacerdotem Catholicum & notum, propter fidem Chriſti & genitricis eius *Lib. 7. c. 24.*

Mariæ

Mariæ honorem tam crudeliter mutilatum, deuote suscipientes, omnem ei humanitatem exhibuerunt. In nocte vero Epiphaniæ cum solemnes decantarentur vigiliç, baculo parietem pulsans, ministros aduocauit: qui cum quærerent quid vellet, & ille se in oratorium deportari signaret, volentes ei parcere, non acquieuerunt. Tandem importunitate eius tædiati, in Ecclesiam eum ducentes ante altare quoddam deposuerunt. Qui cum matrem misericordię tota mentis deuotione inuocasset, illa ei apparens, & carnem linguæ formam habentem in manu tenens, respondit oranti; Quia propter fidem filij mei, & honorem mihi exhibitum lingua tua priuatus es, ecce nouam tibi restituo, aperi ergo os tuum, quod cum fecisset, digitis ori eius immissis, radici linguæ præcisè eandem carnem coniunxit & vniuit, sicque disparuit. Qui mox cum Angelo in vocem laudationis erumpens, clara voce clamauit; Aue Maria gratia plena, Dominus tecũ &c. vsque ad finem. Quam salutationem cum crebrius repeteret, stupentes accurrêre ministri, accurrerunt & de choro monachi, de tam puro & tam iucundo miraculo Deum eiusque genitricem glorificantes. Non immemor collati sibi beneficij clericus, in eodem cœnobio factus est monachus. Erat autem lingua ista à Deipara restituta, reliqua carne candidior, in loco pręcisionis seruans cicatricem. Huius porro miraculi testis est vniuersus Cluniacensium cœtus vsque hodie.

Diaz l. 2. Histor. Arag. ord. præd.

6. Huic non absimile (licet hodie non contigerit) narrat Brouius Tomo 13. ad annum 1210. de quodam, qui cum peregrinaretur ad S. Mariam de Albeza in Hispania in Diœcesi Brigantina, incidit

cidit in hostes suos qui ei radicitus linguam euulserunt, & manus præciderunt, perrexit tamen ad dictam B. Mariam. Quod cum audisset mater adolescentis (quæ iter eius impedire conata erat, præsagiens quod accidit) mox ad eundem locū cucurrit, ibique ad altare SS. Virginis noctem totam insomnem ducens, sibi ab eadem filium suum reddi sanum, multum lachrymans, postulabat. Nec frustra, nam statim filius eius nouos oculos accepit, & manus sensim crescere cœperunt. Oculi autem erant parui vt accipitris, licet cum ijs perfectè videret. Tales autem oculos ei dedit Deipara, vt eius miraculi semper extaret monumentum. In manibus etiam erant signa in partibus, vbi prius fuerant abscissæ, idque ad maiorem miraculi manifestationem. Erant manus illæ teneræ, tamen sanæ & validæ.

7. Natale S. Andreæ Carmelitæ & Episcopi Fesulani.

Cum huius parentes nobiles, primogenitum suum Deiparæ se daturos vouissent, non ita multo post Andreas ijs natus est eiusdem Virginis intercessione. Hic licet in adolescentia duxerit vitam liberiorem, tamen ad bonam reuocatus frugem in Carmelitarum templo BB. V. apud filium patrocinium multis lachrymis implorans, ad eius aram, eorumdem patrum ætatis anno 15. summo parentum gaudio institutum est amplexus. Illi primitias celebranti Beata V. cum Angelico cœtu apparēs, dixit: *Seruus meus es tu, quia ego elegi te, & in te gloriabor.* Quæ cum diceret, sensim se in auras sustulit. Cum factus Episcopus nocte Natalis Domini celebraret, obitus sui diem proximo Epiphaniæ festo ei prædixit *Surius.*

SS. Dei-

SS. Deipara. Quod & contigit anno 1373. ætatis 71.

8. Anno 1560. coronatur Pontifex Pius 4.

Platinæ auctariū. Hic Diocletiani Thermas 5. Augusti anni sequentis in honorem S. Mariæ Angelorum, solemnibus ceremonijs dedicauit. Vide 5. Augusti, & de eodem 9. Decembris.

Histor. Montiss. 9. Anno 1550. liberat Deipara quendam in mari periclitantem. Cum Ioannes Pignerius (id erat viro nomen) ex Sicilia in Hispaniam tenderet, tam vehemens orta est in mari tempestas, vt vectores omnes de salute desperarent. Itaque ad Deiparam Montisserrati confugiunt, eamque obsecrant, opem vt sibi ferat. Quod & prestitit, ea enim duce paulo post salui & incolumes, optatum portum in Sardinia tenuere.

Aug. Fesulin. in eius vita. 10. Anno 1368. superis iungitur Beata Paula Florentina ordinis Camaldulensis. Hęc ab infantia se totam Deiparæ eiusque filio sacrauit, neque ad imagine Diuę Iesum lactantis oculos fere vnquam auertit, totos dies, noctesque contemplationi intenta. Vnde Deipara cum puero Iesu ei apparuit, & ab osculo puerili, lactis rorem degustauit, à quo illa ebria facta cum in amorem cœlestium exarsisset, audijt Virginem Deiparam iubentem, iret ad cœnobium proximum nominatum SS. Angelorum, ibique Siluestrum Camaldulensem, ei viam salutis æternæ ostensurum.

Ex bulla canoniz. à Clem. 8. anno 1601. 29. Aprilis. 11. Anno 1275. regni cœlestis coronam accepit B. Raymundus Pennafortius Barcinonensis ex Dominicana familia.

Hic adhuc sæcularis & Canonicus Barcinonensis Deiparam Virginem singulari pietatis affectu venerabatur, eiusque cultum semper pro

viribus auxit. Nam cum festum Annuntiationis eius in ea Ecclesia minus celebre haberetur, ipse ab Episcopo, & à Capitulo impetrauit vt ritu duplici perpetuò coleretur,& ex præpositurae suæ (erat enim etiam Præpositus) reditibus censum annuũ attribuit canonicis in distributiones erogandum, ijs qui eo die sacris officijs interessent.

Idem anno 48. vitæ, S. Dominici institutum amplexus, qua erat in Dei Matrem Mariam pietate (in cuius clientelam se antea contulerat) nullum firmius ad Dæmonis vires conterendas quã eiusdem præsidium inueniri posse certum habẽs, ejus patrocinium assidue inuocabat.

Eidem apparuit Deipara vt & Iacobo Aragoniæ Regi, idque ea nocte qua sese eadem, oranti ostenderat Petro Nolasco, cuius confessiones audiebat S. Raymundus. Erat hic vir æque potens ac pius, qui Raimundi hortatu in captiuos è Barbarorum manibus eruendos opes suas conferebat. Apparuit illi itaque B. V. cogitanti qua ratione captiuis illis opem adferre posset, & acceptissimum fore filio suo dixit, si suum in honorem institueretur ordo religiosorum, quibus cura incumberet captiuos è tyrannide Turcarum liberandi, Porro idem, Deipara apparens B. Raymundo, & Regi Iacobo indicauit. Quare hi cõmuni consilio ordinem B. M. de mercede redemptionis captiuorum fundarunt; cui B. Raymundus certas viuendi leges præscripsit, quas postmodum Gregorius nonus approbauit. De hoc diuo fertur (quod quia rarum & illustre in seruo Deiparæ, non est reticendum) cum eum nulli nautę in suas naues recipere vellent, eum in mare descendisse, & fiduciæ plenum extenso super

per aquas pallio, eiusque ora instar veli reducta ad baculum, quo tanquam malo vteretur. Signo crucis munitum mari se commisisse, ac centum sexaginta milliaria sex horis confecisse. Auctum miraculum, quia pallium ne quidem aqua tinctum erat. Etiamnum hodie eius pallij contactu, varij ægri sanantur. Vide etiam 31. Iulij.

12. Anno 1485. S. Leopoldus Marchio Austriæ in SS. album refertur ab Innocentio 8.

De eo vide 15. Nouembris.

13. Anno 1492. Granatensi bello contra Mauros Deiparæ ope à Ferdinando rege confecto, Mauri sub Christianum imperium superis authoribus auspicatò, in æternum ea in Hispaniæ parte concesserunt 8. Idus Ianuarij qui dies est hodiernus inquit Mariana, pijs omnibus vt magorum memoria sacer veteri instituto celebrisque ita recenti victoria vniuersæ Hispaniæ salutaris faustusque illuxit, cum sublata, euersaque impietate, superior gentis ignominia depulsa est. *l. 25. c. 18 in fine.*

Ianuarij 7.

Martyr. Roman. 1. DEipara cum Iosepho refert in Iudæam puerum Iesum ex Ægypto. Ita Adonis Martyrologium, & Venerabilis Bedæ Tomo 3. operum.

Hist. Societ. T. 1. l. 11. 2. Vita exit Ioannes Carrera Hispanus, Societatis Iesu coadiutor temporalis, qui missus ad obeuntis solis Indos, ac multis in Florida & Mexicana regione laboribus, magno Societatis & Ecclesiæ illius commodo functus est.

Hic multus erat in adhibendis Deo precibus, multus in colendis cum pœnitentiæ tum pietatis officijs:

officijs: præcipuè verò erga SS. Matrem tutelaremque Angelum suum, inflammato studio rapiebatur. De quo id memoratur quod lectori spero non iniucundum. Angelo suo tam familiariter vtebatur, vt cum eo omnia sua conferret, à quo & responsum referebat. Denique in eam Sancti Angeli familiaritatem venerat vt ab eo quotidie horis antelucanis ad orationem excitaretur è somno. Quamquam hanc consuetudinē, Angelus aliquando intermisit per plurimos dies, quod Ioannes non è cubili protinus surrexisset. Tandem reddidit se pristino officio Angelus, postquam Ioannes ad Deum placandum preces ac ieiunia adhibuisset.

3. Deipara vocata eximit quendam è manibus Turcarum eiusque curat vulnera.

Cum anno 1550. Ioannes Piguerius in insula Sardinia in potestatem Turcarum qui eum in insidijs operiebantur, venisset, eum grauissimè vulnerarunt vsque ad mortem, nam collum illi sagitta confixerunt, alijsque vulneribus periculosissimè sauciarunt. Quo in statu Deiparę patrocinium imploranti, ipsa præsto fuit. Nam integræ sanitati intra pauculas horas eum restituit, & altero die postquam captus fuisset sese eiusdem ope è manibus Turcarum proripuit, seseque in libertatem vindicauit. *Histor. Montiss.*

4. Anno 1600. viuere desijt Maria Razzia ex familia D. Dominici. *In vita.*

Hæc erat addictissima Deiparæ Virgini. Quotidie cum lachrymis rosarium recitabat. In cunctis rebus & aduersis ad eam recurrebat, nec frustra, nam quidlibet ab ea impetrabat. Tamque erant ei grata eius obsequia vt frequentius di-

gnata sit eam visitare & solari.

Ianuarij 8.

1. FEstum sanctæ Mariæ Nuncupatæ à principio, celebratur Neapoli occasione sacelli eidem Virgini erecti ab Helena Constantini matre, & à S. Siluestro consecrati, & sanctæ Mariæ à principio nuncupati, in quo ipse frequenter, pręsente Constantino sacrificium Missæ obtulit. In eo sacello visitur imago Deiparæ opere musiuo præstantissimo, ad quam ingens populi concursus. Die autem festo supradicto ab omni opere seruili, & à litibus forensibus vacatur.

Petrus Stephanus de locis sacris Neapolit.

2. Obitus Cælestini Papę 3. anno 1198. Hic cum esset Cardinalis subscripsit diplomati Alexandri 3. quo monasterio sanctæ Mariæ In organo, ordinis Sancti Benedicti varias immunitates concessit. Idem pontifex factus, pro propensiore studio quo tenebatur erga cultum venerandæ & miraculis nobilis imaginis Dei matris quæ fuerat Gallę Placidæ, illam in Ecclesia S. Mariæ in porticu collocauit in antiquo foro Romano, ædificauitque iuxta illam hospitalem domum infirmorum, quam & reditibus locupletauit. De ipsa autem veneranda imagine vetus inscriptio hactenus perseuerat.

Baro. ad an. 1177.

Hæc est illa piæ genitricis imago Mariæ,
Quæ discumbenti Gallæ patuit metuenti.

Vide de ea imagine 14. Martij & 27. Maij.

Idem ordinem sanctæ Mariæ Teutonicorum militum approbauit, eique S. Augustini regulam præscripsit. Qui ex oriente pulsi, in Germaniam redeunt

Bergom. l. 15. Supplementi.

redeunt, ac Prussiam armorum vi sibi subijciunt, & ad Christi sacra transferunt. Quumque domicilium ibi suum figere statuissent, prope Vestulam fluuium, oppidum in patronæ suæ Deiparæ honorem condiderunt, Mariæ Burgum nominantes.

3. Anno 1198. creatur Romæ Pontifex Innocentius 3. De eo vide 16. Iunij.

4. Anno 1455. ex hac vita migrat B. Laurentius Iustinianus protopatriarcha Venetus.

Hic eximius fuit Deiparæ laudum præco. Inter cætera hæc habet sermone de Natiuitate B. Mariæ. Nos igitur in honorem istius virginis præcinamus in confessione, Deoque nostro psallamus in cythara. Ipsum veneremur in Matre, & Matrem honoremus in filio. Vtrique vota nostra fideliter exoluamus, quatenus filium, genitrice interpellante pro nobis vincamus, mundum, diabolum superemus, atque in regnum introeamus æternum. Vniuersa autem hæc vt facilius consequamur tu, ô beata Dei genitrix, Virgo fœcunda, cæli porta, delinquentium spes pro nobis interuenire digneris. Non te repellit qui nasci voluit ex te, honorauit te, requieuit in te, teque collocauit apud se qui fecit te Iesus Christus Dominus noster. Vide eundem inferius in eodem sermone.

Ianuarij 9.

1. Martyrium Sancti Iuliani, cui vt & coniugi eius S. Basilissæ apparuit Deipara ipsa nuptiarum nocte, postquam se voto seruandæ in matrimonio continentiæ obstrinxissent. *Simeon Metaphrastes.*

Apparitio vero talis fuit. Ex vna parte Christus Rex sedebat innumerabili stipatus albatorum multitudine. Ex altera innumerabilis Virginum cœtus, quarum primas tenebat gloriosa Dei Mater. Qui cum Christo erant, *Vicisti* (inquiebant) *Iuliane, vicisti*. Quæ autem cum Deipera, *Beata es* (occinebant) *Basilissa, quæ terrenas delitias spernens ad æternam gloriam te præparasti*. Vide apud Surium cætera longè pulcherrima, tomo 1. pag. 201.

Ianuarij 10.

Meyerus l.16.

1. ANno 1429. Brugis Flandror. Philippus dux Burgundię, comes Flandriæ instituit ordinem equitum aurei velleris ad honorem Dei, Deiparæ, & sancti Andreæ.

Iudicũ 6.

Rectè sane vellus aureum cum Deipara coniunctũ, cum in veteri lege, ea fuerit sicco in area vellere, & postea madefacto præsignata. Rectè

Serm. 13. de Natali Domini.

inquit Ambrosius Maria velleri comparatur, de cuius fructu salutaria populis vestimenta texuntur. Vellus planè Maria est, siquidem de molli sinu, agnus eius egressus est, qui & ipse matris lanicinium, hoc est carnem gestans, molli vellere cunctorum operit vulnera peccatorum. Quem-

Homilia 2. super Missus.

admodum in Gedeonis vellus (ita Bern.) ros cœlestis descendit, ita Virgini distillantibus cælis tota se infudit plenitudo diuinitatis.

Serrar. in Hist. Mogunt.

2. Anno 1604. viuere desijt Ioannes Adamus Archiepiscopus & Elector Moguntinus.

Hic B. V. M. quam semper coluerat sub mortem vt pro se oraret enixè orauit. Idem ad inchoationem, & quoddam veluti Catholicæ pie-

tatis fomentum, liberalis fuit in catechismis, libellis pijs, Rosarijs B.V.M. & similibus coemendis, quæ à catechistis vtiliter pueris & alijs donarentur.

Ianuarij 11.

1. EDucitur à Ioseph & Maria Christus Dominus ex Ægypto, reditque in terram Israel. Ita Dominus Cornelius Schultingius in sua Bibliotheca Ecclesiastica ex manuscripto Missali Anglicano antiquissimo ordinis D. Benedicti, licet alij ad 7. Ianuarij id referant. Vide supra.

2. Natale S. Theodosij cœnobiarchæ.

Hic multa pro defensione Calcedonensis concilij contra Eutychetem Deiparæ hostem passus est. Vide 26. Iunij. Fuitque maximi momenti ad continendos in officio tum Palestinæ Monachos, tum alios omnis ordinis viros, videre sanctum virum tanquam orthodoxum, suscipientem concilium supradictum. *Metaphrastes. Lipomanus.*

Ianuarij 12.

1. ANno 1519. in Domino obijt Imperator Maximilian. Eo nomine primus, de cuius aduersus Deiparam affectu & liberalitate hæc Lipsius. Dona Diuæ Hallensi à Maximiliano sunt. Calix cum paetna inauratus. Eiusdem est Diui Maximiliani statua argentea bipedalis quæ mitram capite, crucem vna manu, altera gladium gestat, & ab eo dependentes argenteas

duas claues. Fama tenet (& clauium argumento adstruas) Bruxellenses nostros, antea aliarum partium, tunc in pacem, ditionemque acceptos mulctam dependisse. Est ab eodem arbor siue rosæ frutex è puro auro. cum plusculis ramis, floribusque item bipedalis: quam sacratam à se pontifex, Maximiliano donum, ipse vero D. Hallensi misit. Is sæpè auxiliarem illam sensit: palam in Atrebatium vrbe à Francis auellenda, & in corpus suum restituenda. Tenebatur grandi præsidio. Ciuium optimi quod viribus non poterant, astu patrandum suscipiunt sed trepidi & anxij (vt inter plures) ne res emanaret, aut in euentu falleret, animos ad Deum & diuam vertunt. Vouent huic si adspirasset, nudis pedibus Hallensem eius ędem inuisere, oblaturosque è ferro & cera tabulas rei gestæ monumentum. Amplius egenis pecuniæ certum modū eius honore elargituros, aqua denique ac pane vitam toleraturos donec votorum istorum vinculis se liberassent. Factum & hoc & illud est. Ciues & vrbs principi suo redditi, & vota nostræ diuę.

Vide Chr. Locri. ad an. 1492. Pontum Heuterũ &c.

Idem ordinem S. Mariæ de monte Carmelo Antuerpiæ collocauit sub annum 1485. templo & domo ad eorum vsum ædificatis.

Locrius.

2. Anno 1563. vitâ fungitur Antonius Madridius Societatis IESV.

Hist. Societ. l. 7.

Hic sub mortem Christum ita precatus: Agnus Dei qui tollis peccata mundi & huius scelerati peccata tolle; ad B. V. M. sermonem vertit vsitata illa hymni clausula : Maria mater gratiæ, mater misericordiæ, Tu nos ab hoste protege, & hora mortis suscipe. Quæ cum magno animi in vtrum-

vtrumque ſenſu pronuntiaſſet, in ſui procreatoris manus ſpiritum exhalauit. Huic ſingularis erat dicendi ad populum facultas, qua vbicumque cum populo egit, miras faciebat animorũ commutationes, accedente maximè lachrymarum flumine, quo dicta ſua irrigabat, vniuerſamque concionem ad idem excitabat, vnde vniuerſa lachrymarum, gemituum ac ſingultuum confuſo ſtrepitu plena perſonabant.

Ianuarij 12.

1. ANno 474. obijt Leo Imperator. Dico circiter, quia chronologi diem hoc modo ſignant. Leo Auguſtus ---- Idus Ianuarij mortuus eſt.

Inter ſacras ædes quas hic extruxit, principatum obtinuit, quæ ſub Dei genitricis nomine erecta eſt. Ad fontem dicta. Huic ſplendore proximè acceſſit, quę in honore eiuſdem excitata, vt in ea ſacras eius exuuias collocaret, veſtem nimirum tunc Hieroſolymis allatam, quam innumera miracula decorarunt. De mirificis autem ſignis, quæ in æde ſacra ad fontem erecta fiebant, Nicephorus librum ſe ſcripſiſſe teſtatur, qui & totam fontis iſtius hiſtoriam fusè perſequetur. Quæ quia Deiparam tangit ſummariè eam complectemur. Leo iſte cum adhuc priuatus degeret nundum ad Imperium euectus, (circa locum vbi poſtea factus Imperator Dei matri Eccleſiam ædificauit) in hominem cœcum tota errantem via incidit, eiuſque miſeratus manu eum duxit. Cumque iam itinere aliquanto confecto ſiti plurimum cruciabatur cœcus, Leo ſiluam omnem

perlustrat vt aquam inueniat. At frustra, redit itaque ad cæcum re infecta, valde dolens quod ei tantillum solatij exhibere non posset. Et ecce tibi repente vocem quæ ex alto ita eum affatur. Non ita anxium te esse oportet Leo, ecce aqua prope est (erat autem vox Deiparæ) Quare de nouo aquam quærere instituit; sed & ipse cœcus omnino fuit, nam circum eum versabatur, minimè tamen eam videbat, quod & siluæ densæ opacitas ei obstaret, & cœnum profundius inde illum remoueret. Nihilominus iterum eam diligentius inuestigat, atque iterum eandem audit vocem, suaue quiddam cælitus sonantem. Nam & de nomine eum compellauit, & Imperatorem futurum certo prænuntiauit, ita inquiens: Leo Imperator densum hunc lucū ingressus, aquam turbidam hauri, sitim cæci refice & limo cœnoso eius oculos inungas. Quæ vero sim dudum hunc obtinens locum eoque me oblectans, mox scies. Tu fac vt mihi hic ædem sacram construas in qua identidem verser, & suauiter deambulem, in qua hic precantibus optata præstem omnia. Nihil enim est quod non potestati meæ cedat. Leo autem voci parens, oculos cæci luto linit, eique Deiparæ meritis visum reddit. Porro de splendore admirabili templi istius Virginei ad fontem dicti, vide Niceph. l. 15. c. 25.

Ianuarij 13.

1. OCtaua Epiphaniæ. Hinc refer ex parte quæ 6. huius.

2. Romæ anno 1566. creatus Pontifex Pius 5. Hic Carmelitanum ordinem Beatæ Mariæ de monte

monte Carmelo (quem S. Teresia de Iesu ad antiquam disciplinam miro modo reuocauit) authoritate sua confirmauit. Eius reformationis primum monasterium ipsa Auilæ in Hispania in honorem B. Mariæ & Ioseph sponsi exædificauit, tum tempore procedente ipsa eadem 60. alia monasteria in Hispanijs excitauit, teste Thoma Bozio.

Idem officium B.V.M. reformauit anno 1571. ac voluit illud recitari à recipientibus pensiones aut fructus ex beneficijs Ecclesiasticis.

3. Fœlix obitus P. Ripæ Transonis Minoritæ anno 1595.

Hic plurimum sese occupabat in meditandis *Chronic.*
Christi & eius matris doloribus. Cumque semel *p.4.l.10.*
per matris dolores eam obtestatus esset vt sibi puritatem cordis obtineret, ipsa se illi præbuit visendam. Tamen dubitans ipse, ne esset illusio diabolica, fugam parabat: Ad quem Dei mater, si tu me fugis cur igitur compellas? Tum agnoscens eam Dei parentem, sese in terram prostrauit cum his verbis: Vnde hoc mihi? Tum illa manu sua super eius pectus posita, en tibi inquit quam tantopere flagitas puritatem cordis.

Ianuarij 14.

1. VArijs locis celebratur festum gloriosissimi nominis IESV filij SS. Deiparę etiam cum indulgentia plenaria, licet nonnulli id transferant ad Dominicam primam post octauam Epiphaniæ.

2. Anno 1514. ad ædem Deiparæ sacram *In Hist.*
Montisserrati peruenit adolescens quidam mutus

tus qui postmodum ab ea curatus est. Hic vt omnibus constaret de suo infortunio, publicum secum in via ad sacram ædem deferebat eius testimonium in membrana descriptum. Quò cum peruenisset, & postquam ibi noctem illam totam insomnem in precibus duxisset: sequenti mane ad finem sacri de Beata, multis astantibus in has voces prorupit.

Immortales tibi ô Virgo agantur gratiæ pro tanto in me benefacto. Et conuersus ad sibi vicinos qui eum antea elinguem viderant, Beata inquit Virgo vobis salutem impertitur; amabo, singuli in gratiarum actionem Deiparam salutate salutatione Angelica. Hic idem aliquot ab hinc annis ab eadem Virgine à quatuor prædonum violentia libetatus fuerat, à quibus miserè exceptus minitantibus ei mortem, & tantum non inferentibus, pugione nimirum ad guttur admoto.

3. Huc, refero ob similitudinem alia duo non minus miranda Deiparæ prodigia, quibus similiter muti ab ea vocales sunt redditi.

Cæsar Franciot. in Histo. Lucana.

Apud Lucenses in Etruria visitur imago Deiparæ cui à rosa nomen est, de qua ista feruntur, sub id tempus (circa annum 1269. aut illo ipso anno) Ecclesiæ eius in qua extat imago, locus, extra mœnia ciuitatis fuerat. Imago autem ea Deiparæ, puerum Iesum in vlnis gestantis 3. rosas vernantes in manu habens in pariete vrbico depicta visebatur. Mirum id accidit, puer 16. annos natus pecora paterna circum muros ciuitatis & frequenter circa eum locum per herbusta pascebat. E regione autem imaginis, cespes vnus multa herba virebat, quam oues continge-

re

re negligebant. Aduertit hoc puer, & semel ac sæpius ad locum illum ita virentem pecora minatus est, cui tamen oues non appropinquarent, imò velut œstro percitæ ab eo loco licet copioso gramine virente refugerent. Ipse tamen curiosus accessit, & inter tesqua, rosam vnicam purpuream inuenit, collegit, patri pro re insolenti (nam mensis erat Ianuarij & omnia ferè à pruina rigebant): dumque porrigeret (illud mirandum) ex muto huc vsque vocalis factus, linguæ vsu accepto, hanc rosam pulcherrimam se eò loci dixit inuenisse. Rem pater stupore plenus ad Episcopum detulit, qui in causas huius prodigij inquirens; reperit cespitem in conspectu imaginis natum, rosam non nisi miraculo ab aspectu Diuæ V. M. produxisse, ad aperiendam linguam infantis. Nimirum vt se eandem esse probaret, quæ olim os mutum Zachariæ aperuit, & Ioannem in vtero matris in laudem creatoris excitauit. Ibi postea sacellum Lucenses, ad extremum Ecclesiam magnifico sumptu extruxere, atque imaginem eandem in eam intulere plurimis ac maximis miraculis ad hæc vsque tempora illustrem.

4. In extremis Venetorum æstuarijs. Pagus est, Plebs secti dictus, in eo duo fratres, mortui patris hæreditatem amicè diuiserant, de vnica Deiparæ imagine conuenire non poterant. Ventum ad verba, deinde ad arma, & alter alterum vita priuare nitebatur, dum infans vnicus vix dum aniculus ab vberibus maternis dependens disertè locutus est, & eos furores, & arma ponere nomine Sanctissimæ Dei Parentis imperauit, illamque imaginem in proximam Ecclesiolam deferre, vt

Sub anno 1486. ex fœlice Astolfo l. 10. miracul. Deip.

re, vt omnium venerationi exposita esset. Hinc miracula, & ibidem templum ædificatum Augustius.

January 15.

1. MIgrat ex hac vita S. Bonitus Aruernorum antistes qui à SS. Deipara vestem accepit, quæ & hodie visitur candoris eximij, & miræ tum lenitatis tum leuitatis.

Res autem ita habet, solus noctu orabat SS. Præsul in templo Diui Michaelis, oranti autem talis visio est oblata. Repentè è cęlo audita vox suauissima, & miccantibus luminaribus præuijs videt in templum ingredi SS. Deiparam cum candidissimo sanctorum, & Angelorum cœtu. Cantabant omnes Dei eiusque matris laudes, adeoque mater ipsa filij præconia psallebat, procedebant autem per medium templi chorum, cumque ad altare ventum esset, quæsitum est à nonnullis quisnam Missam celebraret, tum Virgo, en, inquit, adest Bonitus præsul verè bonus, & dignus cui hoc muneris demandetur. Quod ipse audiens timuit, ita vt se subducere conaretur, cui sanè lapis cessit, in quo hodieque eius rei apparent vestigia. Tandem quæsitus & inuentus, ad beatissimum illum cœtum perductus est, sanctisque ei ministrantibus, vestibus sacris indutus est & diuinæ aræ applicatus. Quo sancto sacrificij opere consummato, Deipara valefaciens dilecto suo, pro munere cæleslem illi vestem largita est. Porro quomodo qui ei successit in Episcopatu, se par beneficium consequi præsumeret spe sua falsus fuerit, atque punitus. Vide Surium.

2. Anno

2. Anno 1317. apud Insubres. Nouocomi Natale S.Faustinæ Virginis. *Ex monumentis illius loci.*

Hęc vna cum S.Liberata sorore prope portam ciuitatis, oratorium Deiparæ extruxit, vbi in assiduis orationibus, ieiunijs, vigilijs vixit. Occasio conuersionis earum ad amplectendum Christi Sponsum fuit, quod audissent mulierem viri sui obitum insolabiliter plangentem. Porro Liberata 18. huius ad cælestes transijt epulas.

Ianuarij 16.

1. ANno 1584. quidam captiui iureiurando asserunt coram legitimis testibus se Deiparæ meritis libertati redditos. *Histor. Montiss.*

In ijs vnus apud Turcam 33. annos durissimam seruitutem seruierat, alter annos 27. qui simul cum alijs quinque Christianis etiam captiuis noctu naui se committunt, ac cum totam noctem validè remigando laborassent, tempestate acti sunt ad littus, vbi in maximo vitæ discrimine constituti supplices Virgini se commendant. Auditæ preces. Nam illico se iterum in mari positos viderunt. At ecce tibi nouum ijs creatur periculum, offendunt enim ingentem nauim quæ eos velis remisque citissimè insequitur, ac propè assequitur, ita vt omnino se dedere statuerent. At iterum memores quantũ possit Deiparæ patrocinium, vouent se ad eam peregrinaturos in Monteserrato, si se isto periculo eximat. Iterum auditæ à matre misericordiæ suorum clientulorum supplicationes, nam statim desijt nauis illa eos insequi, ac aliud tenuit iter. Inde porrò nouum ijs creatur periculum, nam transeundum erat per mediũ duorum

duorum propugnaculorum quæ propè Constantinopolim mari imperant. Accedebat lunæ lucentis incommodum, qua patebant conspectui hostium. Sed tertio Deiparæ auxilium implorãt, cuius precibus subito opaca nubes se inter illos ac lunam interposuit, ita vt ab hoste videri non possent. Quia tamen remigando strepitum excitabant, eo exciti custodes propugnaculorum in eos maiora tormenta septies exonerarunt. At frustra neque hic tamen periculorum finis. Isto enim perfuncti, mox grauissima orta tempestate, in rupem proiecti sunt, vnde se proripere cum nullo modo possent, iterum ad sacram anchoram, Deiparæ intercessionem confugiunt. Quæ eos tandem post tot discrimina ad portam Christianorum saluos & incolumes perduxit.

Colenutius in Histor. Neapol.

2. Anno 1342. obit Robertus Siciliæ rex.

Hic Neapoli templum S. Mariæ Crucis condidit. Hierosolymis autem id quod in monte Sion S. Mariæ dicatum est; fuit hic vnus ex sapientissimis principibus, iustus, benignus, religiosus, liberalis, doctorum amator, virtutis autem longè amantissimus. Tales facit Deipara principes qui se colunt.

Chronic. t.4.l.10.

3. Anno 1296. fœliciter obit Frater Moricus Laicus in ordine S. Francisci.

Huic sub vitæ finem talis visio contigit. Videbatur sibi damnatus, licet sanctè vixisset, imo se damnatum clamabat, quo clamore exciti conuenere fratres cohortantes eũ vt respiraret consideratione misericordiæ Dei, & meritorũ passionis Christi & Deiparæ M. V. sic tranquillior factus est. Paulo post inclamat nomen IESV. Quod audientes religiosi qui cum eo remanserant, petierũt

ab eo

ab eo cur ita exclamasset, & post clamorem, cecinisset. Ad quæ ille. Cum inquit clamarē videbar mihi esse coram diuino tribunali, & quamquam non essem mihi vllius peccati conscius, tamē quia ibi omnia tam exactè discutiuntur, videbar mihi damnandus. Quæ dum fierent apparuit mihi B. V. M. monens me vt in satisfactionem delictorū centies pronuntiarem nomen IESV, hoc modo me saluā dum. Idque erat quod modo canebam.

Ianuary 17.

1. ANno 1566. Romæ coronatur Pontifex Pius 5. Hic à Deipara Lauretana, nepoti suo Cardinali morti proximo vitam exorauit. Idem pro bello Turcico instituit cōtinentes preces in æde Lauretana, quarum fructus fuit insignis illa de immanissimo hoste victoria. Vide 13. Ianua. 3. 7. & Octob. 17. Iulij 17. Septembris. *Histor. Laureta.*

2. Anno 1168. Obit Theodoricus Elsatius Flandriæ comes. *Bresinius T. 1. Chronicon. Marchāt.*

Hic monasterio Deiparæ de Dunis in Flandria multas possessiones reliquit. Idem anno 1140. cum Sybilla vxore in hæreditate propria iuxta oppidum S. Audomari inter paludes & nemora monasterium ædificauit ordinis Cisterciensis in honorem Deiparę, quod Claromariscum vocauit, Eidem quidam tribuunt Abbatiæ Laudensis prope Insulas fundationem. In Archiuis cœnobium istud propriè laus Virginis vocatur. *Vulgò Le Chronicon Cisterciēse.*

3. Anno 1536. liberat Dei genitrix quendam è vinculis. Tenebatur captiuus Io. de Bordes in triremi Gallica in portu Massiliensi, ob *Histor. Montiss.*

nescio

nescio quæ dicta nobili cuidam viro. In ijs angustijs recurrit ad Virginem supplex orans vt si contra fas iusque detineretur, eum à vinculis istis iniquis eximeret. Et ecce tibi dum euigilat, noctu venit illi in mentem experiri num se compedibus exuere posset. Itaque leui tractione compedes dissoluit: Vbi Porrò aduertit tam præsentem Dei genitricis opem, inde audacior factus ac compedibus in humeros abiectis transit per mediam triremem non obstantibus 4. custodibus, alijsque plurimis qui vigilabant, quorum nemo ausus fuit contra eum ne quidem mutire. In quorum etiam conspectu soluit scapham, triremi catena ferrea annexam, in quam conscendit & saluus ad littus proximum contradicente nemine euasit.

Libr. 7. Huic non dissimile quod narrat Cæsarius.

Miles quidam Theodoricus detinebatur in custodia cum annulis ferreis ad pedes & circa brachium ferrea manica, quæ annexa catena, parieti cautè satis erat affixa. Nocte vna dormiens inter sex satellites cum Deiparam & alios SS. Inuocasset, obdormiuit. Et ecce in somnis vidit se transpositum in monasterium Hersterbachense, de quo cum vellet egredi sedens in equo more fœmineo ob vincula, dixerunt ei duo ex Monachis cœnobij: nolite egredi sed redite, quia S. Maria de Hersterbach liberabit vos. Ad quod verbum ille euigilans gauisus est, & scire volens an visio esset vera, mox pedem vnum sine difficultate extraxit, simili facilitate manum à catena liberauit. Sæpius idem tentarat in pede altero extrahendo, at frustra. Cumque vnus seruorum ex motu vinculorum euigilasset, territus miles circulum reponere voluit, nec valuit. Tunc pri-

mum

mum intelligens tale miraculum Dei genitricis meritis circa se gestum, seruo rursus obdormiente, leniter surrexit & vincula adhuc seruans in vno pede, per linteamen per fenestram se demisit & fugit. Quod dum seruus comperisset, clamore fugam eius prodidit, at iam euaserat. Multi cum turbis & canibus eum insecuti sunt, & cum sæpius propè eos in frutetis latitaret, reperire non potuerunt. Hic ad monasterium Hersterbachense veniens eosdem circulos super altare Beatæ Virginis Mariæ obtulit.

4. Anno 1492. in cælum migrat Beatus Petrus Minorita. *Marcus Vlyss. in Histor. Franc.*

Hic cum ab obedientia compulsus esset consanguineam suam annosam conuenire, cum vix in conspectum eius venisset, nihil aliud ei dixit, quam: Regina Virginum non me patitur amplius tecum esse, & statim se ab eius oculis proripuit. In quadam supplicatione pro peste auertenda, ipse Deiparæ Imaginem prætulit & quibus prædixit vel non ægrotaturos, vel non morituros, verum prędixit.

Ianuarij 18.

1. CAthedra S. Petri qua primum Romæ sedit, De eius erga Virginem studio, vide 29. Iunij.

2. Natale S. Liberatæ Virginis, De ea, vide 15. huius. *Hist. Sichim.*

2. Anno 1605. Lirę in Brabantia publicis consignata est monumentis, miraculosa ab hernia ope Deiparæ curatio.

Ea torquebatur puer quidam, ita vt non inter-

diu non noctu quiesceret, quam post varia adhibita remedia pronuntiauit chyrurgus esse incurabilem. Eius itaque mater ad superorum auxilium implorandum animum vertit, vouetque se nouem dies Deiparæ Sichimensis imaginem (ex eodem ligno ac quercu in qua prima quondam imago inuenta est) fabrefactam quæ Liræ colitur, visitaturam. Vix nouendialem visitationem ac preces absoluerat, cum ecce tibi puerum repentè curatum, absque vllo dolorum aut herniæ vestigio.

Ianuarij 19.

Hist. Sichim. 1. LIræ (quæ ciuitas est Brabantiæ) anno 161[illegible] publicè profitetur quædam se à Deipara repentè curatam à gutturis aliarumque partium morbis.

Magdalenæ cuidam, ibidem ita facies intumuerat, vt vix videre posset, eoque tumore plenè alter oculorum occlusus erat. Insuper & guttur, à foramine in eo innato, ita male habebat, nihil cibi, nihil potionis, deglutire posset. Cumque humana ope se nunquam sanandam prudenter apud se statueret, ad Deiparam confugit concepto voto visitandi triduo imaginem eius quę ibi varijs prodigijs claret. Quod cum biduo fecisset, cæpit melius habere. At cum ob certas occupationes oblita esset die tertio idem præstare, ingrauescente morbo, vultus solito amplius intumuit, vnde memor voti, diem quem omiserat compensauit, atque die altero insuper addito cumulauit. Cuius aduersus Deiparam pietatis fructus fuit, perfecta curatio.

2. Ann

2. Anno 1565. vitâ exit R.P. Iacobus Laynez secundus Societatis Iesv præpositus generalis.

Hic à Pontifice ad Concilium Tridentinum, tanquam eius Theologus missus, cum in eo de immaculata conceptione Deiparæ ageretur, rogatus sententiam, primum sese excusauit quod quartana laboranti non liceret pro rei dignitate loqui, tamen pro suo in eam studio tres ipsas horas dixit pro ea asserenda, tot allatis Patrum testimonijs, tot tamque validis rationibus, ea sententiarum vbertate & pondere vt stuperent omnes. Itaque sacri concilij Patres, agentes de peccato originali, disertè protestati sunt non esse suæ intentionis eo decreto Beatam & immaculatam Dei genitricem complecti, at seruandas Sixti quarti constitutiones. *In vita eius.*

3. Anno 1479. vitæ finem imponit Ioannes secundus Aragoniæ Rex.

Hic Virgini Matri impensè deditus erat, omniaque eius festa summa cum diligentia colebat. Festum immaculatę conceptionis celebrari summa cum veneratione præcepit, & ne quis eam in peccato originis conceptam neque publicè, neque priuatim assereret, cauit. *Marineus Siculus.*

Idem diplomate suo anni 1459. 26. Octobris sub suum patrocinium suscipit res omnes Ecclesiæ S. Mariæ dictæ. De pilari seu à columna, quod super eam Beato Iacobo Apostolo ipsa apparuerit. Idem inhibuit ne diebus Deiparæ sacris ius diceretur. Quibus & addidit festum S. Annæ tanquam matris Dei genitricis.

4. Anno 1605. Neapolitani decreto publico D. Thomam Aquinatem inter tutelares vr- *Brouius.*

 bis

bis suæ asciscunt. Hoc eodem die celebrant tanquam festum de præcepto & duplici officio tam in ciuitate quam in Diœcesi translationem brachij D. Thomæ ex templo S. Dominici ad Metropolitanam.

De huius aduersus Deiparam affectu vide 7. Martij.

Ianuarij 20.

Hist. Sichim. 1. ANno 1603. publicis tabulis consignata est sanitas reddita à Deipara à morbo quodam longè molestissimo.

Id accidit cuidam religiosæ Louanij in conuentu Annuntiatarum, quę cum in choro caneret cum quibusdam, quibus fortis & tubalis erat vox, vt ipsas assequeretur sono vocis, vim sibi magnam intulit, sensitque illico tantum capitis dolorem vt ei findi videretur in partes. Insuper in auribus superuenit ei tinnitus, ac sonus similis horologij quod soluitur ad pulsandum horam. Quare maxima ex parte cogebatur abesse ab officio diuino, cum neque cantum neque strepitum vllum ferret. Accedebant perpetua fere insomnia. Tenuerat autem eam morbus hic amplius 18. annos, in vanum adhibitis ad eum pellendum varijs remedijs. Cum ecce tandem perlata ad eam fama miraculorum Deiparæ in mõte acuto, eam magna animi pietate aduocat vt sibi propitia sit, ac ante quandam eius imaginem quæ Sichimensem referebat triduum feruenter orat, suscepto voto eam in ipso colle acuto honorandi, si id ei à præside sua permitteretur. Expleto triduo sensit orationis suæ fructum, nam no-

cte sequente placidè quieuit, & consequenti luce ab omni præterita molestia, dolore capitis ac molesto illò tinnitu perfectè liberata est, ac cum cæteris matutinis precibus interfuit, neque vnquam alias postea vel minimum horum malorum vestigium sensit.

2. Anno 1485. in cælum fertur Beata Eustochium ordinis Clarissarum conuentualium.

Hęc supra cęteros Sanctos Reginam Sanctorum sibi delegit ad imitationem & venerationem. *Marcus Vliss. 3. p. Hist. Seraphicæ.*

Eadem ad strictius viuendum monasterium in quo Sanctę Claræ regula seruaretur extruxit, cum venia summi Pontificis: vnde multas persecutiones est passa, tum à Clarissis quas deserebat, tum à Minoribus obseruantibus qui eius noui monasterij curam suscipere detrectabant. Sed in his persecutionibus à Sanctissima Virgine visitata est quæ & eam de varijs arcanis edocuit. Hæc inter cætera præter quotidianam flagellationem cilicio ex pelle suilla spinis acutis infarcta, corpus domabat, miraculis in vita & à morte claruit. Post 25. ab obitu diem totum corpus sudorem odoratissimum, maximè diebus festis & veneris multo tempore sudauit, sanandis morbis salutarem.

Ianuarij 21.

1. ANno 1605, Liræ quæ ciuitas est Brabantiæ, publicum conficitur instrumentum de miraculosa ac subita à Deipara curatione doloris cuiusdam intolerabilis & extremi. *Hist. Sichim.*

Eo tenebatur Ioannes clericus in renibus &

coxis, ita vt nec stare posset nec incedere: tantique erant cruciatus vt nihil nisi mortem expectaret, aut vitam saltem amaram, cum fere omnium membrorum insuper vsu careret, nec se ipse induere valeret, neque vero ab alio indui absque ingenti dolore posset. Itaque humanis remedijs valere iussis, ad Deiparam vota sua & spem vertit, vouetque se triduo supplicem aditurum ad eius imaginem, quæ Liræ magno concursu colitur, de qua superiùs 18. huius. Nec incassum, exacto enim die tertio postquam se voto liberauit, planè integræ valetudini redditus est.

2. Anno 1128. Romæ moritur Paschalis 2. Pontifex Maximus.

Hic Romæ sanctam Mariam. Ad monticulum vulgo in Monticelli anno circiter 1120. consecrauit, cuius festum die Natiuitatis Virginis solemniter celebratur.

3. Anno circiter 1001. vitâ exit Otho 3. Imperator.

Hic castellum S. Mariæ ducatus Cameracensis in opidum erexit,

4. Natale S. Agnetis.

Hanc D. Maximus vocat Mariæ pedissequā. *In sermone de ea.* Eadem frequenter Deiparam comitata est in varijs apparitionibus, vide Aprilis 22 num. 2 Nouembris 29.

Ianuarij 22.

1 FEstum desponsationis S. Mariæ Virginis & Iosephi (quod nonnullæ Ecclesiæ vt Atrebatensis celebrant 23. huius) Id festum postulante Petro Aurato videtur permisisse celebrari

brari in Gallia Paulus Papa 3. anno 1546. cui & eius solemnitatis officium Auratus obtulit approbandum. De ea habet item officium nouem lectionum, & Missam Cornelius Schultingius in sua Bibliotheca Ecclesiastica tomo 3. parte 3. introitus sumitur ex Matthæo c. --- Relinquet homo patrem & matrem & adherebit vxori suæ, & erunt duo in carne vna. Epistola ex Isaiæ 62 Videbunt gentes iustum tuum. Euangelium, Cum esset desponsata, vt in vigilia Natiuitatis Domini. Officij porro istius authores sunt (vt & Missæ) nonnulli Doctores Louanienses à quibus ea accepit Reuerēdissimus Nūtius Apostolicus Octauius, Tricaricensis Episcopus, qui deinceps ea communicauit, cum supradicto Cornelio: nihilque illis deest ad perfectionem nisi approbatio Romani Pontificis aut alicuius celebris Episcopi, vt in Ecclesia publicè legi possint.

2. Annulum autem quem S. Ioseph tradidit in hac desponsatione Virgini coniugi futuræ, maxima cum veneratione seruant Perusini in capsella aurea sub vndecim clauium firma custodia, quæ à totidem seu viris seu communitatibus asseruantur. Plurimis claruit & claret modò miraculis. Non est ex vllo metallo, sed ex onyche lapide qui in Palestina satis vilis est. De eo plura in nostro Inuentario reliquiarum Deiparæ Virginis in Appendice.

3. Occasione istius desponsationis exterioris Mariæ & Iosephi, occurrunt desponsationes internæ ac spirituales eiusdem Virginis cum varijs sanctis, quos se Virgo Mater etiam sensili signo, licet spiritualiter in sponsos assumere prædicauit. Narrat Surius in vita S. Roberti Cisterciensis

Abbatis, grauidę Roberti matri Deiparam in somno apparuisse aureum indutam annulum, quam his verbis est affata: volo eum quem vtero gestas filium, hoc mihi annulo desponderi, hisque dictis abscessit. Eandemque visionem Deipara iterauit, eademque prorsus repetiuit.

In quodlibeto de rosario.

4. Michael Insulanus affirmat, Alano ordinis D. Dominici religioso apparuisse Deiparam, detractumque ex digito annulum ex proprijs crinibus contextum, in eius digitum inseruisse, in signum spiritualis cum ipsa desponsationis. Vide infra 7. Aprilis de Hermanno.

Vide carthagenā t. 4. p. 689

5. Huc refero eos qui ipsam Virginem annulo ei dato sibi desponderunt, inter quos eminet S. Edmundus Cantuariensis postea Archipræsul, qui adolescens Dei genitrici se commendans coram eius imagine castitatis votum nuncupauit, eamque sibi in sponsam delegit, atque annulum in quo inscripta erat salutatio Angelica, digito eius inseruit, quo ex tempore in suis necessitatibus præstantissimam eius expertus est opem.

Vide 23. Iulij.

In Specul. Hist. l. 8. c. 87.

6. Narrat Vincentius Belluacensis quemdam adolescentem qui ab amasia annulo donatus erat, cum cuiusdam imaginis Deiparæ in templo pulchritudinem admiratus esset: verè inquit quę me carnaliter diligit, non est tibi comparāda, quamquam multis naturæ donis excellat, quare eius amori nuntium remitto, teque in posterum amare, tibique seruire statuo. Quibus dictis annulo digitum eius quem extentum habebat, induit. Quod dum faceret, imago, quasi approbante Deipara quod fecerat ille, eius digitum stringit. Ille timore correptus exclamat, ilicoque accurrunt qui in templo erant, quibus sigillatim enar-

rat quæ acciderant, & de voto nuncupato Diuæ Virgini. Qui ei suadent vt sæculum deserat, neque nuptias contrahat. Quod cum aliquamdiu seruasset, tandem victus vxorem duxit voti Deiparæ facti infractor. At non id tulit impunè. Nam prima nuptiarum nocte apparet ei Beata Virgo, annulum quo ab eo donata erat, tanquam voti pignus in digito gerens, eumque perfidiæ accusat. Ille è somno excitus putat esse phantasma ac visum contemnit. Itaque secundo apparet ei Deipara grauibusque verbis aspera minatur tormenta ob votum infractum. Quare ille statim è lecto exilit, & eadem prima nocte nuptiarum confert se secretò ad heremum, vitam monasticam profitetur, totoque reliquo vitæ tempore totum se Deiparæ obsequio impendit.

7. Anno 1516. piè obit Ferdinandus 5. Rex Catholicus. *Marineus l. 19.*

Hic cum Isabella coniuge Granatæ, Virginis Deiparæ templum maius, domumque pontificalem magnis erexit sumptibus, & 24. sacerdotibus, qui quotidie rem diuinam facerent, cellas fieri iussit. Idem diplomate suo anno 1504. 12. Aprilis sub sua suscipit protectione Ecclesiam Dominæ nostræ dictæ de Pilari seu à Columna. Vide 19. Ianuarij vbi de Rege Ioanne.

Idem postquam Malagam in regno Granatensi à Mauris ereptam suæ ditioni adiecisset, sacellum extruxit in honorem Dei eiusque SS. parentis quod à victoria denominari voluit.

Idem anno 1492. Granatæ regnum imperio suo adiecit profligatis inde, adeoque tota Hispania Mauris Deiparæ Virgini implacabilibus hostibus, qui eam per annos 778. possederant. Eodem *Vide 1. Ianuarij & 13. August.*

dem

dem illo anno, Hebræos vniuersos (qui superioribus in hostili animo aduersus Deiparam non cædunt) quorum infinitus propè numerus erat, Hispaniæ finibus excedere iussit, Et vt hæreticos (quibus inueteratum in eandem SS. Dei genitricem odium) Mauros & Hebræorum reliquias è suo regno penitus euelleret, sanctum Inquisitionis officium instituit.

Porrò quia de Mauris vt & Turcis frequentius in progressu erit mentio, hæc de Mauris Prateolus. B. M. V. cultum non ferunt, eumque omnem abrogarunt. De vtrisque autem ita summus Pontifex Pius 2.

Ad ann. 1463. cō. 17. Ab ijs imagines deletæ aut luto fœdatæ. Nulla Saluatoris Christi aut eius gloriosissimæ matris statua sine singulari probro dimissa.

Cæterum de Hebræis sileo quorum irreconciliabile tum in filium Dom. nost. Ies. Christ. tum in SS. eius genitricem odium, omnibus est exploratum.

Ianuarij 23.

Iulianus Pomerius Episc. Toletanus. 1. EXimius Deiparæ cultor, & ab ea multum dilectus S. Hildephonsus Episcopus Toletanus. ad cælitum gaudia euocatur. De eius virginitate contra 3. hæreticos scripsit librum, ab eadem vestem miri candoris & subtilitatis accipit. Vide diem sequentem.

Ianua-

Ianuarij 24.

1. TOleti in Hispania celebre festum quod vocant descensionis B. Mariæ, vel festum Beatæ Virginis de pace, institutum ad recolendũ eius apparitionem factam S. Ildephonso Archiepiscopo Toletano, quando se ei magno stipatam tum Angelorum tum Virginum choro in eo ipso templo se præbuit videndam, eique casulam dedit. Eo in templo visitur imago eiusdem Virginis cum puero Iesu, quam ipsa recedens arctè complexa est, quæ hodie præcipuo habetur in honore, eo quod tantæ Virginis contactu sit sanctificata, ac miraculis illustris. Venerationem etiam non paruam ei conciliat, quod cum tempore Maurorum fuerit in puteo quodam sub ara maxima absconsa, postmodum exactis Mauris, cælestis lucis iudicio fuerit detecta. *Mariana l 8. Hist. c.17. & alij multi.*

2. Anno 1508. Natale S. Eustochij in ordine S. Dominici Sanctimonialis.

Cum ex graui & diuturno morbo decumberet, vehemens eam cæpit desiderium videndi puerum Iesum recens natum. Itaque postquam toto triduo feruentibus precibus, vbertimque fusis lachrymis id postulasset, in extasim rapta in casulam quandam deducta est, vbi vidit B. V. M. uatum suum qui in fœno iacebat, adorãtem. Nec beneficio isto contenta, ipsam virginum virginem amplexa est brachijsque Christum tamdiu complexa est dum sacris eius genis mille amoris basia imprimeret. Tanta autẽ aiebat se tum dulcedinis suauitate perfusam fuisse, vt nisi à tam dulci somno excitata fuisset, procul dubio vitâ *Hist. ord.*

functa

functa esset, tanta erat cælestium gaudiorum copia, vt animus corpori nexus, eam tolerare non potuisset. Cumque ex ea sciscitarentur nonnulli qualis esset & qua specie orisque habitu SS. Deipara. Tam erat, inquit, speciosa vt nemo id verbis exprimere valeat. Apparebat autem circiter 14. annorum.

Ianuarij 25.

Spinelli. 1. CONuersio S. Pauli Apostoli.

Huius Romæ hospitium ac habitatio, quæ Actor. 28. vocatur Conductum, tot eximijs ibi gestis clarissimum, vbi catena circumdatus propter Christi confessionem mansit toto biennio cum custodiente se milite, omnibus ad se aduentantibus prædicans regnum Dei. Vbi plures scripsit epistolas, ad Ephesios, ad Philippenses, secundam ad Timotheum, ad Philemonem, ad Hebræos. Vbi Dei visitatione roboratus est. vide 2. ad Timo. c. 4. Hoc inquam hospitium in templum cui nomen à S. Maria in via lata cõuersum est, quod est inter præcipuas Cardinaliũ diaconias. In eius summo altari imago Deiparę quę annulum gestat in digito à Diuo Luca depicta, religiosè asseruatur. Vide 30. Iunij.

Chron. ord. 2. Anno 1507. Natale B. Ceciliæ ex ordine S. Dominici.

Hæc paucis ante obitum diebus in cælum rapta Deiparam vidit, aliosque sanctos magno numero quos quotidie inuocabat: ita vt cum ad sese redijsset. Vbi inquit sponsus meus Iesus Christus? At vbi eius genitrix SS. Deipara? A morte manus eius odorem quendam rosarum instar emit-

tebant

tebant, quod ijs perpetuo rosarium Deiparæ tratractasset.

3. Anno 1365. B. Henricus Suso diem clausit extremum. *In vita.*

Hic Deiparæ feruentissimus amator. In gallicinio potissimum eam consalutabat, & laudes ei pangebat. Ideo meruit vt ei frequenter Angeli apparuerint suauiter concinentes.

Stella Maria maris hodie processit ad ortum.

Cum his ille aliquando concinebat, ab eis lumine cœlesti perfusus & de arcanis secretioribus instructus. Kalendis Maij & præcipuè Ianuarij quibus solent dediti sæculo tum xenijs, tum cantilenis, tum festo apparatu genio indulgere: ille concentus suaues IESV & MARIÆ personabat, & ab vtroque charismata potiora flagitabat. Idem tantopere inedia, siti, perpetuis vigilijs corpus macerabat vt neque cibum neque potum capere aliquando potuerit, nisi B. V. M. cœlesti liquore illum recreasset. Inter afflictiones animi (quas quidem grauissimas perpessus est) non semel à Deipara visibiliter apparente confortatus est. Dæmonem sibi insidias tendentem, & sagittam acutam ad eum occidendum intorquere in eum parantem, solo lumine B.V.M. fugauit.

Ianuarij 26.

1. NAtale S. Bathildis Reginæ.

Hæc Kalense monasterium ad Virginis honorem in agro Parisiaco ad matronam fluuium construxit. In eo postea Chilpericus 2. & 3. (cui cognomen Fatuus) Galliæ Reges attonsi Monachos egerunt. *Arnol. VVion. l. 4. ligni vitæ.*

2. Na-

2. Natale S. Polycarpi Smirnensis Episcopi à S. Ioanne ordinati.

Hic Ebionem & Cerinthum contra Mariam debacchantes eique præcipuum Deiparæ titulum adimentes, acerrimè oppugnauit, quibus etiam perimendis idem S. Ioannes Euangelium suum conscripsit.

Natale S. Paulæ viduæ.

Martyrolog. Hæc cum esset è nobilissimo Romanorum senatorum genere, renuntians sæculo, & facultates suas pauperibus distribuens, ad præsepe in quo Deipara filium suum posuit, se recepit, eius vitam admirandam S. Hieronymus scripsit.

4. Anno 1582. Domina Ludouica à Lotharingia Franciæ Regina Carnutum appulit, quo Parisijs pedes summa religione se contulerat. Ibi inter cætera non exigui pretij donaria Diuæ Matri corporale, & pallam proprijs digitis, opere phrygio contexta dedicauit. Eodem in thesauro, Canō Missæ acu pictus opera Dominæ Ludouicæ Borboniæ Frōtis-vallis Abbatissæ asseruatur. Magnarum erat principum per antiqua exercitatio vt ornandis templis, digitorum industriam impenderent. Galliarum historiographi præcipuum in hoc exercitio Dominæ Bertę Carolomanni matri decus attribuunt.

5. Anno 457. vita pie fungitur Marcianus Imp.

Hic simul ac creatus est Augustus nihil antiquius habuit quam hæreticos recens obortos vexare. Quare ipsis Kalendis Augusti aduersus Eutvchianos Deiparæ hostes sanctionem edidit qua illos pænis omnibus subiecit, quę superiorum Imperatorum legibus aduersus alios hæreticos constitutæ fuissent. *l. vlt. c. de Aposta.*

Idem

Idem Concilium generale contra Eutychetem aliosque hæreticos à S. Leone Pontifice expetijt, quod Chalcedone habitum est vide 25. Iunij.

Ianuarij 27.

1. ANno 1613. Paulus 5. solemniter collocari curat in sacello à se permagnificè extructo, imaginem Deiparæ. Quod vide fusiùs descriptum 28. huius.

2. Translatio corporis S. Ioan. Chrysost. Commanis Constantinopolim sub Theodosio iuniori.

Hic Arianos, Christi eiusque matris (quam negabant Dei matrem; vt & filium eius Deum Deoque Patri consubstantialem) acerrimè persecutus est, eosque Constantinopoli fauente Imperatore expulit. Cumque festis diebus cantilenas quasdam fidei consubstantialis contrarias canerent, ipse alios hymnos pro fide eadem longè excellentiores composuit, quos & decantari ab orthodoxis præcepit.

Ianuarij 28.

1. CReatur Pontifex anno 817. Paschalis I. Hic Ecclesiam S. Mariæ in Dominica in monte Cælio, siue in Nauicella, iam ruinę proximam, à fundamentis renouauit. Absidem eius musiuo opere mirificè decorauit, eique multa dona obtulit. *Anastas.*

2. Anno Domini 814. quieuit in pace Carolus cognomine magnus Imperator Romanorum.

Hic Hungaris octennalli bello excisis, tria Dei-

Deiparæ templa, cuius perstudiosus erat, ædificauit & ornauit. Primum Sicambriæ. 2 Campidunæ quod est oppidum Rhetorum. 3. Aquisgrani longè angustissimum quippe qui ad eius structuram magni pretij prægrandes columnas ex remotis regionibus aduehi curauit, ac reliquiarum sacrarum ingentem thesaurum (in ijs indusium Deiparæ) ex Palestina conquisitarum in id intulerat, valuas templi æneas fecit, tectum plumbeum. Cętera huius templi decora vide in Aquisgrano recens edito Petri Beeck Canonici Aquisgranensis.

Molanus. In eo templo quod à maioribus monasterium S. Mariæ vocabatur, constituit 20. Clericos qui sub obedientia intra claustrum regulariter viuerent. Sed postea Clerici isti conuersi sunt in 28. Canonicos seculares.

Crantzius in Metrop. Idem Carolus monasterium in VVestphalia à fundamentis in B.V.M. gloriam edificauit, & ad insignem amplitudinem euexit, quod postea miraculis adeò resplenduit, vt ad illud plurimi confluentes vrbem celeberrimam in loco Mimingrode dicto condiderint, ac monasterium à monasterio Carolino deinceps illam appellarint.

Bassemecherius in VVestpha. 3. Natalis S. Cyrilli Alexandrini Episcopi.

Menologium. Hic honoris Deiparæ & tituli θεοτόκȣ defensor fuit acerrimus. Eum summus Pontifex Cœlestinus idoneum iudicauit cui suas vices in concilio Ephesino contra Nestorium eiusdem tituli impugnatorem delegaret. Cum esset per errorem S. Cyrillus nonnunquam Chrysostomo iniquior & nescio quam cum illo simultatem exerceret, apparuit ei Deipara, & tantum admonitione materna profecit vt non modo errorem suum correxerit,

Nicephorus l. 14. c. 18.

at

at etiam cum eo in gratiam redierit, valdeque, quod imprudens in eum irritatus fuisset, pœnituerit ac in sacrum Catalogum Episcoporum reponendum curarit.

4. Anno 1621. fæliciter in Domino obit Paulus 5. eximius Deiparæ cultor.

Hic turrim Campanariam Sanctę Mariæ Maioris fulmine concussam instaurauit, stabiliuit, plumbo operuit: Campanam ingentis ponderis vitiatam, aucto pondere in honorem Dei genitricis reficiendam curauit. Sacrum eius templi vestiarium atque odæum amplissimum, ornatissimumque ædificauit. In eo sacellum Burghesianum B. Virgini, siue amplitudine ædificij, siue elegantia operis, siue venustate atque opulentia ad miraculum pulcherrimum, construxit à fundamentis. Extrinsecus Tyburtino lapide, intrinsecus numidico, chio, phrygio, alabastrite mellei coloris, maculoso, vbi vilissimè Carrariensi: in quod vetustissimam B. Lucæ manu Deiparæ depictam effigiem transferret; Insuper aram maximam cum loculamento pro ea effigie quatuor columnis altissimis ex Iaspide circumdato, Topazio, Granata, Rubino, Smaragdo, Chrysolito, Onyce, Amethysto, cæruleo Persico, & alijs incomparabilibus gemmis ornatam, Reginæ Angelorum in cælos assumptæ (cuius imaginem auro, monilibus, torquibus aureis, gemmis variegatis, vnionibus & lapidibus pretiosissimis operuit) consecrauit. Addidit pręterea sacello supellectilem auream & argenteam, scilicet crucem pretij 2150. aureorum, duodecim Apostolorum statuas pretio 6000. aureorum. Candelabra sex, aureorum 3000. atque alia plurima quæ videre licet in

tomo 17. Annalium Brouij ad calcem. Non silebo tamen monilia aliquot pretiosissima, & torques aureos gemmis variegatos pro ornatu imaginis SS. Virginis, lamina argentea facie tenus contecta, quam ad diem 27. Ianuarij anni 1613. solemni ritu in sacellum inferendam curauit sacro Cardinalium collegio & vniuerso clero Romano ante imaginem longo ordine procedentibus, donec intra ædiculam laminis inauratis circumclusam inferretur, collata in eam rem indulgentia plenaria his qui post confessionem & cõmunionem processioni interfuissent. Super hæc aliam quoque supellectilem innumerabilem & pretio inestimabilem ad altarium, sacerdotum ac ministrorum altaris vsum & ornatum eidem sacello Deiparę contulit. Organum artificiosissimum addidit, collegium sacerdotum qui ibi quotidie rem diuinam in perpetuum facerent, constituit. Cantores qui quolibet Sabbato litanias concinerent, conduxit. ministros reliquos assignauit & prouentus annuos locupletes singulis in perpetuum, cum necessarijs omnibus ad vsum sacelli addixit, edito etiam de ea re diplomate.

Neque his contentus, columnam miræ altitudinis in templi pacis ruinis inuentam ante Ecclesiam Sanctæ Mariæ Maioris collocari iussit, supra quam imposuit æneam inauratam Deiparæ V. imaginem, additis indulgentijs in eorum gratiam qui coram imagine genuflexi orassent. Præterea in Pontificis Palatio eidem V. M. amplissimum sacellum longitudine 180. latitudine 60. palmorum nullis æquandum laudibus, aula regia adiuncta amplificauit, inaurauit, & lapidibus pretiosis,

tiosis, picturis, sculpturis, opere plastico, columnis inæstimabilibus, aulæis ornauit. Qui vitam huius pontificis compendio scriptam legere volet, consulat supranominatum Brouium, qui addit iam iam moriturum, cum vnus sacerdotum recitaret collectam de Deipara, defende quæsumus Domine B. M. semper Virgine &c. ad finem clara voce respondisse. Amen.

5. Natale S. Margaretæ filiæ Regis Hungariæ ex ordine S. Dominici. *Garin. in compendio vitæ.*

Hæc vix 4. ætatis annum attigerat cum Deiparæ officium recitaret, quod ex solo religiosarum cantu in choro didicerat. Ergo ab ipso ferè lacte eam coluit. Nullam eius imaginem præteribat antequam non se prosterneret & salutatione Angelica illam compellaret. Nomen Iesu & Mariæ in eius ore æternabat. Quod si solemnes Virginis feriæ celebrarentur illa eandem salutationem, proximis octo diebus millies recitabat, ac in ipsa recitatione simul se humi prosternebat. Ei Rex parens monasterium in quadam insula Danubij ædificauit, quod nuncupauit monasterium B. V. M. profestis Deiparæ, solo pane & aqua contenta ab omni alio cibo potuque sese continebat. Lubentissimis auribus excipiebat voces concionatorum, potissimum vbi de Dei genitrice sermonem habebant, quam in aduocatam singularem sibi delegerat, eamque non nisi altero nominum horum appellabat, scilicet matris Dei & spei suæ Beatissimæ. Audito insuper eius nomine, aut ab ipsamet prolato, profondè corpus demittebat honoris ergo. Tanto eius erga Deiparam affectui, respondit etiam ipsa vicissim eam honorando. Nam visa sub mortis tempus ad

eam venire stipata magno cœtu SS. & Angelorum eiusque capiti coronam imponere. Visa etiam scala à terra ad cælum vsque pertingens, per quam Deiparam in cælum reuertentem, sancta Margareta sequebatur sereno & læto vultu, quod se diademate gloriæ cinctam videret.

De ea narratur quod cum antequam solemni sese castitatis voto obligaret, in vxorem expetita esset à Regibus Boëmiæ, Poloniæ & Siciliæ, responderit, prius se naso detruncare, & luminibus priuare totoque vultu deformare malle, quam Christo desponsam virginitatem violare.

Sanderus & alij. 6. Anno 1546. vita fungitur Henricus 8. Angliæ Rex.

Hic anno 1544. abbatiam Beatissimæ Mariæ Virginis iuxta Boloniam in Gallia ordinis Canonicorum regularium D. Augustini diruit. Vt & abbatiam sancti Vualmari eiusdem ordinis ibidem. Idem plus quam mille cœnobia spoliauit ac euertit, vt & decem millia templa: in ijs non deerant Deiparæ sacra.

Ianuarij 29.

Historici Galli Robert. Gaguin &c. 1 OBit Dagobertus Rex Galliæ anno 645. Hic ædem sacram Diui Dionisij (ad id enim se voto obligarat quod se patri reconciliasset, vt apparitione ei facta pollicitus erat) maximo sumptu ædificauit, solidoque argento texit, atque aureo feretro sacrum eius corpus inclusit.

Hoc porro templum cum Pontifices consecrare pararent, antequam id facerent, leprosus impetrauit ab edituis in eo pernoctare. Vbi dum in ora-

oratione vigil perseuerat, videt perspicuè Christum Dominum cum matre sua. Apostolis item Petro & Paulo, ac Sancto Dionysio cum socijs per fenestram in basilicam aduentare. Qui candida veste amictus dedicationis sacrum munus absoluit. Indeque ad leprosum conuersus Christus. Tu inquit ô homo dic pontificibus dum cras ad hanc ædem se conferent, eam à me iam consecratam. Cuius rei fidem fecit infirmi sanitas. Nam contacta eius facie, lepram omnem Christus auferens, eam proximo lapidi glutinauit, quę ad hunc vsque diem per summam admirationem visitur.

Ianuarij 30.

1. ANno 1596. creatur Pontifex Clemens 8. Hic grassatoribus de medio sublatis obsessas ad Lauretanam ædem vias aperuit. Eandem insigni Indulgentiarum beneficio cumulauit. Vide 10. Decembris, & 3. Martij.

2 Anno 1217. Honorius 3. confirmat religionem Carmelitarum Eremitarum, hactenus sparsam, sub regula Beati Alberti Patriarchę Hierosolymitani viuentem. Diutius distulerat postulationes Fratrum eius ordinis audire, quare sacratissima Dei mater noctu æthereo cum lumine ei apparens. Non est inquit in his aduersandum dum iubeo, nec dissimulandum dum promoueo. Insinuauitque eidem Pontifici duos ex aulicis suis huius religionis ęmulos Deo vltore plexos, dispari exitu sed discessu pari. *Paleonydorus Antiq. Carmel. l. 3.*

3. Anno 842. Theophilus Imperator obit. Hic Iconomachus impietate in SS. Deiparæ abo- *Curopalates.*

abolendis imaginibus certauit cum patre Michaele Balbo; eas pingi vetuit, earumque loco picturas auium reponi iussit. Sub finem vitæ os eius adeo deductum est vt viscera conspicerentur. Erroris tamen pœnituit, ac sacram imaginem adorauit, ac post mortem in iudicium raptus, precibus vxoris Theodoræ pientissimæ, ac SS. Methodij, aliorumque piorum misericordiã à Deo obtinuit, teste Gennadio, patriarcha Constantinopolitano in expositione Concilij Florentini sessione 5.

Hucbaldus Elnonensis in eius vita.

4. Natali S. Aldegundis Virginis.

Hęc absoluto Malbodiensi monasterio, ac virginum cœtu congregato, templum quoque Beatissimæ Dei matris nomine extruxit, ad Dei Deiparæque laudes quotidie concinendum.

Ianuarij 31.

Eutych. apud Surium.

1. THeophilus post 43. dierum preces fusas in templo Deiparæ, post ieiunia, aliaque mortificationis exercitia, ab ea recipit chirographum, quod tradiderat dæmoni, quo Christum negarat. Illud autem eo dormiente collocauit supra eius pectus, quod & euigilans inuenit. Vide 4 Februarij.

2. Translatio S. Marci Euangelistæ cum sacrum eius corpus ex Alexandria Ægypti vrbe à barbaris tunc occupata Venetias allatum, ibidem in maiori Ecclesia eius nomine sacrata honorificentissimè conditum fuit.

De huius erga Deiparam studio vide 25. April.

2. Liberatur quidam anno 1598. à præsenti mortis discrimine.

Hic

Hic Marcus, de Mas nomine, à quodam prædone grauiter vulneratus erat ictu sclopeti tribus glandibus onusti, vnde & egressu suo tres corporis sui partes sauciarunt. Hoc ictu prostratus in terram totum se quo potuit maximo animi conatu Deiparæ Montiserratensi commendauit. Interim illac pertransiens eques quidam ei amicus, eum in iumentum suum imposuit Barcinonemque duxit, vbi à chyrurgis curaretur. At non fuit opera eorum necessaria, nam subito Deiparæ auxilio curatus est.

3. Nascitur Henricus I. Lusitaniæ Rex idemque S.R.E. Cardinalis, eodemque die post octo & sexaginta annos, anno scilicet 1580. piè vita exuitur. *Vasconcellus.*

Hic maioribus solemnijs, Natiuitatis, Paschæ, Pentecostes, ac Virginis assumptæ, in viduas vrbis Eborensis (cuius erat Archiepiscopus) largas effundebat pecunias. Idem in Eborensi, academia à se erecta ac Societatis Iesu Patribus tradita, nobile collegium exædificauit Purificatæ Virgini (cuius propè diem festum natus fuerat) ritè dedicatum, vt in ea quinquaginta Theologi alerentur.

4. Anno 1614. finem viuendi fecit P. Claudius Aquauiua.

De eo scribit P. Ioan. Burghesius, ipsum non sine Deiparæ auspicijs creatum quintum Societatis Iesu Præpositum in generalem. Cum enim P. Claudius Matthæus prouinciæ Franciæ prouincialis, ea quæ electionem præcedit orationis hora intentius oraret, vidit Dei genitricem cum S. Bernardo ad ipsum Claudium de cælo delabentem, à quibus & medius assumptus est, & *Libro qui inscribitur Societas Iesu & Maria.*

ad cæleſtem Chriſti thronum deductus, illique cum prece & gratia oblatus vt Societati IESV præeſſet. Ijs porro Chriſtus annuit, ac Claudio ſuam impertijt benedictionem. Eadem Virgo apparuit Pariſijs P. Thomæ Albigero oranti pro fælici electione Generalis, ac ſpiritu in patrum electorum conclaue deduxit, ac P. Claudium in medium produxit manu prehenſum (qui & vnus erat electorum) & cæteris electoribus viſa indicare vt illum in Præpoſitum generalem eligerēt. Solitus erat P. Claudius in rebus aduerſis Societati, quæ quidem grauiſſimæ eius tempore quorumdam potentium ſtudio acciderunt, ad Deiparam confugere vniuerſeque Societati quotidianas eius litanias recitandas indicere, quod ei ex voto ſucceſſit.

Anno 1586. In Epiſtola quam ad vniuerſos ſcripſit de perfectionis ſtudio & charitate fraterna, commendat ijs potiſſimum Deiparæ cultum, qua, ſi minima inquit Societas noſtra nitatur, confido fore vt quæ Dei beneficentia eſt, etiam atque etiam in dies effloreſcat. Pergit fusè tum ex S. Damaſceno tum Bernardo, quam ſit potens eius præſidium & quam ipſa in omnes ſui cultores prona & prompta ſit repreſentare.

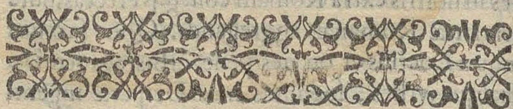
Anno 1584. P. Claudij rogatu Gregorius 13. Romæ primariam congregationem in Eccleſia Collegij Romani Societatis Ieſu, externorum ſcholarium & aliorum Chriſti fidelium ſub titulo Annuntiationis B. V. M. authoritate Apoſtolica erigit, ampliſſimaſque ei dat indulgētias vultque eam congregationem per præpoſitum generalem dirigi, eidemque Claudio & ſucceſſoribus generalibus facultatem dat quaſuis alias congregatio-

 nes

nes in nostris extra Romam collegijs erectas, huic primariæ Romanæ aggregandi. Quo factum inquit Locrius vt omnes pene orbis academias, aliasque vrbes, sodalitas hæc Deiparæ ingenti cum animorum fructu peruaserit. Nam Sixtus 5. anno 1586. eandem aggregandi potestatem, indulgentiasque communicandi ad alias quoque extendit congregationes quæ non constarent studiosis, & quæ in alijs domibus Societatis erigerentur, idque siue à Virgine Annuntiata, siue ab alio titulo nomen sortirentur.

FEBRVA-

FEBRVARIVS.

1. Dominica quadragesimæ. Ea hic ponitur, quia frequenter incidit in Februarium.

Curopalates.

NNO 842. tempore Michaelis tertij Imperatoris in Oriente, edictum promulgatum est de sacrarum imaginum Christi eiusque matris ac diuorum restitutione. Fideles ab exilio & carceribus sunt reuocati, qui verò hęresim Iconoclastarum abiurare noluerunt in exilium pulsi. Hæc autem restitutio, Constantinopoli solemni facta est pompa, conueniente Imperatore cum matre Augusta in magnam Ecclesiam vnà cum senatu & sacro clero, atque monachis & populo vniuerso. Statutumque fuit, vt in perpetuum 1. Dominica quadragesimæ (qua eiusmodi celebritatem celebrari contigit) iugi memoria tanti à Deo accepti beneficij coleretur. Sic hæresis illa, quæ Constantinopoli ante 120. annos é portis inferi magno fastu, authore Imperatore, potens ac furens in Ecclesiæ damnum eruperat, & repressa sępius, rursum audaciùs fuerat debacchata, hoc tandem anno ad Christi Deiparæque potissimum honorem, penitus excisa est, toto que

toque Orientali imperio desolatæ Ecclesiæ in pristinum decorem & cultum restitutæ sunt.

Februarij 1.

1. VIgilia Parisijs in honorem Purificationis B.V.M. Ferreolus Locrius. *Cæsarius l.7.c.39.*

2. Eques quidam nomine VValterus de Birbach Virginis studiosissimus, hac vigilia purificationis, vt & omnibus peruigilijs festorum Deiparæ ieiunare solitus erat ac pane tantùm & aqua se reficere.

3. Idem factitabat S. Didacus Franciscanus, addens etiam sabbata peruigilijs B.V.M. *Chron. D. Franc. p.3.l.5.c.3.*

4. Nostro tempore à S. Carolo Borromeo idem vsurpatum. Huius generis varia in progressu occurrent.

Porrò, quo fructu spirituali ea ieiunia tum hoc festo, tum in alijs Deiparæ peruigilijs suscepta fuerint, quia non datur commodior locus, hic vno & altero exemplo confirmandum.

Secundo tertiove anno post bellum Hungaric. anno 1415. cum plerique in eum campum descendissent, vbi patrata fuit strages, editissimumque cadauerum aceruum spectarent, emissam inter ossa subinde vocem exaudiuere, faustissima Iesu Christi & Diuæ Mariæ Virginis nomina resonantem. Admiratio simul & pauor hos incessit. Quum autem ad verba ista subricuissent, eadem paulò post quasi difficulter expressa, accepère. Dum vocis locum inter ossa disquirerent, loquax inter cadauera caput inueniunt, quod vbi homines sibi adesse nouit. Quid tam, inquit, stupidi hic statis viri? Christianus ego sum. & magnæ matri Diuæ Mariæ semperaddictus, *Bonfin. rerum Hungar. dec.3.l.3.*

inex-

inexpiatus hic occubui. Magna Maria in cuius tutela vitam egi, me æterni supplicij reum esse non patitur. Sic me adhuc linguę compotem seruauit, vt delicta fateri possim. Proinde sacerdotem accersite quæso. Rogatus ecquid tantum beneficij à Deipara promeruisset, respondit se septena quotannis eius festa reuerendissimè celebrasse, ac ieiunijs in pane & aqua coluisse, sacris fuisse quam studiosissimè tunc operatum, eique post Deum, vires omnes animi dicasse. Itaque confessus est & repente conticuit, perpetuoque quieuit.

Huic non absimile quod frater Pater Hyacinthus Choquetius edidit in vita B. Henrici à Calstris. Aliquando à Deo missus hic ad quendam nobilem ægrotum hortatus est eum ad confessionem, At ille, iuuenis, inquit, sum, nondum moriar. Immo respondet B. Henricus, intra triduum morieris. Quid agam, ait nobilis: ego me tradidi dęmoni & eius sum. Cui B. Henricus, nescis quia Christus est misericors, & pro te mortuus est, nec te vult perdere. Statim ille flens validè, contritus est & deuotè confessus quod à decennio non fecerat, rogauit etiam Beatum virum vt ei morienti adesset. Non inquit Henric. at Dei mater tibi aderit. Quæ etiam cum multis virginibus adfuit, & ille transijt sine purgatorio ob eius validissimam contritionem. Ipse enim in honorem BB. V. M. in pane & aqua ieiunare solitus erat.

Cœterum quod sequitur non parum congruit cum supradictis, ideo & maximè quia nuperrimè accidit, hic collocabitur

Neapoli prostituta mulier ad balnea Anagniensia

nienſia ſanitatis causâ tendebat hoc anno 1627. Vbi verò ſaxeam illam cauernam olim à Romanis conſtructam tranſijſſet, adeò morbus cæpit ingraueſcere vt ibi ſit mortua. Inde ad templum illi auernę proximum delatum eſt cadauer, quod ſepulturæ ſacræ tradere noluit parochus ea veſpera, dicens eam, cum meretrix eſſet, abſque ſacramentis obijſſe. In templo interim nocte illa depoſita. Sub mediam noctem cæpit confeſſarium inclamare. Vocatus parochus templum adit, & viuam reperit. Quæ de mortis ſuæ certitudine eum docet, animamque corpori reſtitutã ad confitendum, ac poſt confeſſionem ſe iterum aſſerebat breui morituram. Addebat ſibi id meritis SS. V. M. conceſſum, quam dum viueret ſingulari ſtudio proſécuta erat. Quare & peccata expiauit, & ſacra Euchar. refecta eſt. Quibus peractis, quia ſpectantes non credebant denuò ſtatim morituram, ad hoſpitale deduci curarunt, quibus illa obnitens ſe morituram aſſerebat; quod ita euenit nam vix ad aliquot paſſus delata, animam ſuo Creatori reddidit.

Diua Brigitta refert animam cuiuſdam militis qui vigilijs B. Virginis ieiunabat, & officium eius recitabat, à tribus grauiſſimis pænis, quibus in purgatorio addicta erat, Deiparę precibus liberatam, Chriſto Domino id matri dante ijs verbis. Benedicta ſis tu mater chariſſima, tibi nihil negari poteſt, fiat voluntas tua, vt petiſti ſic fiat. *L. 6. reuelat.*

5. Natale S. Ignatij Martyris & pontificis. Ad hunc beatiſſima Virgo ſcripſiſſe fertur breuiſſimam Epiſtolam qui ad eam ſcripſerat vt eam viſere poſſet. Vtramque hîc ſubijcio ex Sixto Senenſi in 2. lib. ſuæ bibliothecæ, Verbo Maria.

Chri-

Christiferæ Mariæ suus Ignatius.

Me Neophytum, Ioannisque tui discipulum confortare & consolari debueras. De Iesu enim tuo percepi innumera dictu, & stupefactus sum ex auditu. A te autem, quæ semper ei fuisti familiaris & coniuncta & secretorum eius conscia, desidero animo fieri certior de auditis. Scripsi tibi etiam alias & rogaui. Valeas & Neophyti, qui mecum sunt, ex te & per te & in te confortentur. Amen.

Cui Epistolæ Dei mater hac responsione satisfecit.

Ignatio dilecto discipulo humilis ancilla Christi Iesu.

De Iesu, quæ à Ioanne audisti ac didicisti vera sunt. Illa credas, illis inhæreas, & Christianitatis votum firmiter teneas, & mores, & vitam voto conformes. Veniam autem vnà cum Ioanne, te & qui tecum sunt videre. Sta, & in fide viriliter age, nec te commoueat persecutionis austeritas, sed valeat & exultet spiritus in Deo salutari tuo. Amen.

6. Vigilia purificationis B. V. M. cum ieiunio quondam in Hispania teste Bernardino Gomesio celebrabatur.

l. 1. de vita Iacobi primi Agon. Regis.

7. Natalis S. Ephrem Diaconi.

Hic celeberrimus extitit laudum B. M. V. præco, cuius scripta licet tantùm Diaconi, tantæ erant authoritatis, vt ea in quibusdam Ecclesijs publicè post sacras litteras legerentur. Vixque vllus est, qui

qui ita ſe in eius laudes effundit. Eius ſcripta Gerardus Voſsius ſumma cum diligentia conquiſita, & ex præcipuis Italiæ bibliothecis collecta Latinitati donauit.

Februarij 2.

1 FEſtum Purificationis Deiparæ Virginis inſtitutum ab Imperatore Iuſtiniano anno ſalutis 544. occaſione peſtis, quæ plurimos quotidie abſumebat Conſtantinopoli. Nam cum plaga inualeſceret, nec vllum remedium poſſet reperiri, reuelatum eſt cuidam ſancto viro vt 4. nonas Februarij (qui hodiernus dies eſt) Purificatio B. V. M. celebraretur, & ſic lues omnis ceſſaret. Quod & reipſa contigit. *Baronius ad ann. 544 ex Niceph. & aliis.*

2. Solemne eſt in honorem feſti huius, regibus Catholicis hodie in regio ſacello, de manu ſacros cereos benedicentis (qui plurimum eſt Cardinalis aut Nuntius Apoſtolicus) genubus flexis coram altari accipere cereum benedictum, idque (humilitatis & reuerentiæ aduerſus Eccleſiaſticas cauſa,) poſt omnes qui in ſacris conſtituti ſunt. Eum cereum defert rex manu propria in ſupplicatione. *Vide vitã Reginæ Hiſpan. Margareta c. 25.*

3. Hodie apparet Fratri Conrado Deipara geſtans in ſinu Filium Ieſum, tanto circumfuſa lumine vt noctem verteret in diem.

De ea re fuſius Chronicon fratrum Minorum. *To. 2. l. 6. c. 27.*

Hic Conradus orationis cauſa ſe in ſyluam abdiderat, vbi magno feruore Deiparæ ſupplicabat, vt à filio impetraret eiuſdem gaudij ſenſum, quo perfuſus fuerat Simeon dum Ieſum

Christum vlnis suis complecteretur. Cumque diutius in ea oratione persisteret, apparuit ei Deipara vt modo dictum est. Quam vt vidit Conradus, ad eam accessit propius, ab eaque filium in manibus receptum summa cum reuerentia appressit pectori atque diuinis eius labijs incredibili animi voluptate oscula impressit.

Ex lib.4. Insinuat. diu. pietatis c.9. 4. Visendam se præbet Deipara Diuæ Gertrudi dum in officio matutino caneretur versus octaui responsorij, Ora pro nobis, videtque eam coram filio suo genua flectentem, seseque illi offerentem in mediatricem & aduocatam monialiũ, proque ijs sigillatim preces fundentem. Adhæc filium videt magna cum reuerentia matrem suam è terra subleuantem, eamque propè thronum gloriæ suæ collocantem cum potestate præcipiendi quidquid vellet. Itaque choro spiritum beatorum, quos Potestates sacræ litteræ vocant, mandat vt ilico monasterium circumdent, quo protegatur à varijs insidijs quas ei parabat inimicus humani generis. Quod quidem ab ijs præstitum, qui mox scuta scutis coniungentes vniuersum monasterium cinxerunt. Plura ad idem videre licebit loco citato, ac potissimum qui sint illi qui Angelica custodia protegantur.

Ibid.l.2. c.7. 5 Eodem die sed non anno, cum iaceret ægra B. Gertrudis atque tristis admodum quod se solitis animi solatijs carere videret, apparuit ei Sanctissima Deipara. Quemadmodum inquit non meministi te maiores vnquam in morbo vllo perpessam dolores quam sint præsentes, ita tibi persuadeas velim nullo te vnquam tempore à filio meo tot cumulatam donis, quam te deinceps cumulabit: cum infirmitas ista animum tuum

præ-

præpararit atque confirmarit ad dignè ea suscipienda.

6. Moritur sanctißimè Theophilus penitens, qui quatriduo ante, syngrapham qua Christo abrenuntiarat Dæmoni à se traditam, à Deipara recepit. Moritur autem in templo eiusdem, vbi tot preces fuderat, in quo etiam, ei purpura induta apparuerat, vide 31. Ianuarij. *Eutych. apud Surium.*

7. Sanctus Iordanus Dominicanus, dum à Patribus matutinæ preces ab isto Inuitatorio: Ecce venit dominator Dominus &c. Inchoarentur, vidit Parisijs SS.V. M. procedentem cum filiolo ad maiorem aram, supra quam paratus thronus erat, in quo resedit cum filio, in fratres ad aram pro more conuersos dulciter intuens. Cum vero ad Gloria Patri &c. fratres inclinarent sese, ipsa filij dextera apprehensa, eos cum toto choro signabat.

8. Apparet Deipara cuidam Episcopo. Res ita se habet. *Ex Prato spirituali Hispanicè l.4.c.59.*

Cum quidam Episcopus sub festum Purificationis ęgrotaret, enixè rogauit Deiparam, cui imprimis erat addictus vt ei sanitatem impetraret, ad hoc vt tam solemni festo officium celebrare posset, Quod frequentius repetijt, at in vanum.

Tandem sub tempus procesionis, choro Antiphonam illius diei canente quæ incipit. Adorna thalamum tuum Sion, visa est ab Episcopo procesio plurimarum Virginum pulcherrimarum in habitu candido. Inter eas eminebat vna pulchritudine, quæ vlnis puellum complectebatur. Et cum peruenissent omnes ad Episcopum, duæ ex illis ad eius caput accedentes. incæperunt Angelicis planè vocibus canere supradictam Antiphonam,

phonam, cum autem ad verba ista peruenissent: suscipe Christum regem, amplectere Mariam cælestem portam, ipsa accessit ad Episcopum & in eius dextero brachio filiolum suum regem regũ collocat, dum sinistro eiusdem innititur his vsa verbis: suscipe Christum regem & amplectere Mariam. Quibus dictis præcipit ei vt surgat sanus, officiumque diei tum ad filij sui, tum ad suã laudem expleat. Insuper vt populo narret quæcumque sibi acciderunt. Surgit itaque momento sanus factus, & stupentibus vniuersis officium peragit, & pro concione promulgat visionem & cætera ex ordine quæ modo narrata sunt. Et non multo post Deiparæ perstudiosus ad Deum migrauit, in æternum fruiturus castis & iucundis Iesu & Mariæ amplexibus.

9. Anno 1605. cælum petit Ioannes de S. Maria oblatus in ordine Minorum.

Chron. Hic à teneris annis erga Deiparam admodum propenso fuit animo, eamque frequentius in ea ætate solitus erat salutare salutatione Angelica. Quoties ægrum aliquem visitabat id erat ei solemne, vt super eum orationem Dominicam & Aue Maria pronuntiaret, non sine frequenti miraculosa ægrorum curatione. Quidquid à Deo peteret id meritis Deiparæ obtinere nitebatur, eamque adhibebat apud eum mediatricem: coramque eius imagine ea animi teneritudine & affectu orabat, atque puerulus ab vberibus matris pendens, qui matri adblandiens nihil non ab ea impetrat, quod si blanditijs nihil assequitur ad lachrymas se vertit, & ita voti fit compos. Claruit spiritu prophetię, in vita & in morte miraculis illustris.

10. An-

10. Anno 1550. ipso Purificationis die solemni, Argentinensis --- clerus in tribus templis Missam rursus celebrat iam plusquam viginti annis intermissam. *Surius.*

11. Anno 1208. Baptismi sacris vndis tingitur Iacobus primus Aragoniæ Rex, qui in omni vita sua Deiparę fuit addictissimus. Eum Regina mater dum vtero contineret, tum Christo tum Beatissimæ Virgini tota mente commendabat. De prodigijs quæ in impositione nominis Iacobi euenere. Vide Gomesium: ex quo *Gomesius l 1. vita.*

12 Hæc pauca. Dubitante Regina cuiusnam ex Apostolis illi nomen imponendum curaret, duodecim candelas cereas æqualis ponderis & magnitudinis ex voto offerri Apostolis curauit, vnicuique eorum proprium nomen, cuiusque Apostoli ascribens, vt quibus simul succensis, cãdela quæ diutius cæteris luceret, designatũ huius Apostoli nomen puero imponeretur. Vnde cæteris extinctis & consumptis, prælucente Iacobæa dicta, protinus in templ. remeatum est, atque Iacobi nomen puero tanquam à Deo impositum. Vt scilicet Hispaniar. patroni nomine potiretur puer, qui Hispaniense & Christi nomen & imperium tam longè lateque erat propagaturus.

13. Anno 1582. Henricus Rex huius nominis tertius, Aedi Deiparæ Virginis Carnuti auri solidi tabulam obtulit, in qua D. Matris imago ex electro cineritio toreutices artis posita est. Insuper crucẽ auro lapillisque grauem dicauit. Vas simul eiusdem omnino materiæ, in cuius fastigio admirandæ artis emicat horologium. Quæ quidem manibus proprijs dona largitus est. *Histor. Carnot.*

11. Anno 1627. pellitur Deiparæ intercesſione impurus dæmon. Res ita ſe habet ex litteris priuatis. Obſeſſa fuit ab immundo ſpiritu Oſtrogij ciuitate Poloniæ quædam perſona hæretica, nobilibus parentibus, ſed hæreticis Caluinianæ ſectę nata. Iacuit ea apud ſuos in domo hæretica per duas circiter hebdomadas, varia fuit perturbatio inter hæreticos, varia exploratio ab ipſis an verè & non fictè fuerit obſeſſa, ſed ſigna dæmoniacam fuiſſe, ipſis etiam hæreticis palam atteſtantibus & confitentibus vera & indubitata apparuerunt. Nam ipſa alias ſimplex & vix legere ſciens occupata à dæmone linguis varijs loquebatur, & loquentes intelligebat Latinèque ad Latina interrogata & Germanicè ad Germanica, & Rhutenicè ad Rhutenica reſpondebat. Multa occulta ſe inuiſentibus pandebat. Cum autem ſic per aliquot dies à dæmone exagitaretur, fit varia conſultatio inter hæreticos quid ſit faciendum. Poſt multa tandem conſilia & deliberationes, mittunt hæretici ſponte ad Collegij Societatis Ieſu Rectorem, petunt vt noſtri ſuccurrere, & in præſenti afflictione opem ferre vellent. Adijt Collegij Rector domum & parentes hæreticos, quid vellent, quid expoſcerent à noſtris, requirit. Tum vnus illorum acerrimus in hiſce partibus hæreticus, conſanguineus huius poſſeſſæ, qui tam durus & obſtinatus in ſua hæreſi eſt, vt malle ſe potius in canem vel ſuem, quam in Papiſtam conuerti, diceret. Hic ergo rogauit vt afflictæ vellemus ſuccurrere. Noſtri patres conſolari, & bene eos ſperare depoſita incredulitate iubent. Interim quærunt ex hæreticis primo an verè credant, & fateantur eſſe dæmoniacam, verè reſpondent. Se-

cundo

cundo instant nostri quomodo vos hæretici imploratis opem nostram, cum cęremonias Catholicas irrideatis, & exorcismos nugas aniles & superstitiones Papisticas vocetis? respondent illi: si istam infirmam curaueritis, aliam persuasionem de vestra religione & fide habebimus. Subiungũt nostri, aduocate vos primò ministros vestros, & in virtute Euangelij vestri & puri verbi Dei, eijcite hunc dæmonem: aduocate (si non succedet) & popas schismaticos, tandem vltimo nostros Sacerdotes Catholicos. Respondent hæretici: ministros suos modò abesse nec habere praxim huius rei. Post hæc colloquia, rogant hæretici nostros vt dæmoniacam in alio hypocausto iacentem inuisant, & explorent an sit verè possessa. Consentiunt Patres lubenter, aiuntque se velle explorare more Catholicorum per aquam lustralem, reliquias, imagines sanctorum. Suaserunt etiam & hæreticis nostri vt acciperent ipsi Euangelium vel librum hæreticum, accepturos se Catholicum, tum visuros quem dæmon maiori odio prosequeretur. Intrat ergo Collegij Rector cum alio quodam patre præsentibus hęreticis, cubiculum obsessę. Dæmon statim conspectum detestari & auersari cœpit, facto signo Sanctæ Crucis. lectus obsessæ aqua benedicta aspergitur, admouentur occultè reliquiæ Sancti Ignatij, statim tremere & vlulare dæmon incipit, Os Ignatij calui me premit & torquet, inclamando. Audiunt hoc hæretici monitu nostrorum; ponunt etiam librum suum supra pectus obsessæ, tum spiritus nequam ridere & amplecti librum hęreticum cępit. Iterum in eundem librum hęreticum imponitur occultè imago Sancti Ignatij, porrigitur dæmonia-

moniacæ, vlulare ſtatim ac deteſtari incipit. Adiuratus quid times? timeo inquit imaginem S. Ignatij in librum impoſitam: vident hæc omnia & audiunt hæretici, & alij quidem ſtupendo ſilebant, alij blaſphemando dicebant noſtris; habetis vos pactum Papiſtæ cum dæmone. Tum vnus ex Patribus feruentior ad hanc blaſphemiam zelo correptus, linguam blaſphemam tali dictione cum vehementia compeſcuit. Quandoquidem vos hæc ſigna nō mouent, benè eſt, ſi noſtra mala eſt fides Catholica, rogabo Deum vt ipſe dęmon ad horam occupet corpus meum: ſin vero veſtra mala, vt ingrediatur idem dæmon veſtra corpora ad horam. Exhorruerunt & conticuerunt ad talem reſolutionem hæretici. Interim tamen dum abire vult Rector Collegij, petunt vt ſi quid poſſit adiuuet dæmoniacam filiam. Pater facit illis ſpem & bono animo eſſe iubet, dummodo per illorum incredulitatem effectus bonus non impediatur. Indicto itaque triduano ieiunio, adhibitiſque ad eam intentionem feruentibus multorum orationibus, mortificationibus, diſciplinis, eleemoſynis, miſſæ ſacrificijs, populo etiam idipſum pro concione feruenter commēdatū, vt perſeuerent in oratione, & ieiunio. Interim per hos dies non ceſſabant Catholici inuiſere dæmoniacam. Res mira, quoties noſtros aduenientes videbat ſpiritus nequam, horrebat ac deteſtabatur aſpectum noſtrum. Adiuratus tamen vocibus Patrum noſtrorum ſemper eam liberam relinquebat, quoties vero hæreticos ad ſe aduentare videbat, ridere & amicos ſuos venire profitebatur. Multa tunc dæmon & varia & per ſe & adiuratus, audiētibus multis dixit. Primo quod Ieſuitas

Oſtro-

Oſtrogienſes hoſtes ſuos cum odio appellaret, & illis inuidiam apud multos fructum eorum impediendo conciliaret. Secundo quod voluerit incẽdere collegium, & iam flammam manſio domeſticæ familiæ cõceperat niſi obuiam fuiſſet itum. Tertio quod voluerit eorum cubicula ingredi, ſed prohiberi ſe à Beata Virgine & B. P. Ignatio. Quidam Patri dixit quid & quo ordine res in cubiculo ipſius eſſent diſpoſitæ. Cum in templo noſtro tẽpore ſacri pro infirma, eleuatio peragebatur, dæmon vlulabat, ecce inquit modo eleuatur Altiſſimus. Dies pro exorciſmis deſtinata purificatio B. Mariæ Virginis. Volebant hæretici vt priuatim in domo hæretica exorciſaretur, ſed Collegij ſuperior nullo modo acquieſcere voluit vt hæ ſacræ ceremoniæ in loco profano expedirentur, ſed vt fierent palam in templo noſtro, in loco ſacro & præſentia diuina in Eccleſiæ facie & luce omnium. Præterea ad ædificationem totius populi & S. Matris Eccleſiæ Catholicæ inter hæreticos & ſchiſmaticos teſtimonium perhibendum. Adducta ergo dæmoniaca ad templum noſtrum, adfuit ſacro & concioni, adiurata enim erat à ſacerdote vt liberam eam dæmon per id tempus faceret, quando ingreſſa eſt templum, introitus ad gloria in excelſis canebatur, tunc irrugijt malus dæmon, voce terrifica tanquam leo cum terrore vehementi populi. Ad hunc actum maximus concurſus factus eſt, ita vt nec templum, nec oratoria, nec ſacella, multitudinem hominum capere poſſent, finito itaque ſacro, obſeſſa præſentata fuit ante Altare B. Virginis & S. Ignatij. Breuis ſermo adhortatorius à ſuperiore ad populũ præmiſſus, accõmoda-

tus ad dolorem peccatorum, ad feruentem orationem, & ad actum fidei in hominibus eliciendum; Magnus tunc fletus, & gemitus populi, & lachrymosæ voces auditæ, ita vt vix alicuius oculi non lachrymis suffusi cernerentur. Inchoantur exorcismi à quodam Patre, cui id ex obedientia superioris impositum erat. Ligatur & tenetur obsessa à multis externis & à Sacerdotibus, muta tunc dæmon adiuratus fassus est palam, nomen dæmonis quæritur, diu tergiuersatur, tandem respondet se esse simplicem Ruthenum, dictum Herico. Causa quæsita ingressus, fatetur se à vetula Ruthenæ fidei per veneficia adstrictum ad serti filum, & per sertum ex inuidia quorumdam immissum. Vrgebatur quis tandem esset, quem post Deum maximè timeret in Cælo: respondet Polonicè Reccham, id est Beatissimam Virginem, secundò vestrum Ignatium, tertiò dixit, illos duos vestros Franc. Adactus à Sacerdote ne verba mutilaret, correxit & dixit duos vestros Franciscos Xauerium & Borgiam. Vltimò quæsitus cuius auxilio ab hoc corpore pellendus esset, respondit adiuratus contentissima voce Mariæ & Ignatij. Fatigatus exorcista iam per duas fermè horas, tandem conuersa ad populum oratione edicit, vt si quis esset de circumstantibus conscius peccati mortalis eliceret actum contritionis, & propositum confitendi, ne per occulta alicuius peccata egressus mali dæmonis impediretur. Hic populus iterum lachrymari, orare & conteri cœpit, de peccatis. Tandem dum persisterent omnes in feruore orationis, & exorcista constanter in suis exorcismis, proiecta dæmoniaca ad terram, & ex manibus fortium tenentium erepta,

erepta, per merita B. Virginis & S. Ignatij liberata eſt, & in terra iacens quaſi ſemimortua relicta, eleuata tandem manibus ſacerdotum, dum populus vehementer ploraret ipſamet ante Sanctiſſimum Sacramentum & imaginem Sanctiſſimæ Virginis & Sancti Patris Ignatij proteſtationem fidei Catholicæ publicam populo audiente fecit, ac tandem in fine, appoſitum illa die canticum Simeonis virginea voce cecinit. Nunc dimittis ſeruam tuam in pace. Mirabilis inde lætitia, acclamatio, ac gratiarum actio mixta lachrymis ſecuta fuit. Audiebantur iteratæ voces: magnus Dominus & laudabilis nimis. Magna mater eius ſanctiſſima Maria, & magnus Sanctus Ignatius. Vera ac vnica fides Catholica. Dum ſic læta admurmuratio populi fieret, facta eſt iterum exhortatio, iterum ad populum verbis ex præſenti feſto depromptis. Suſcepimus Domine miſericordiam tuam in medio templi tui. Succeſſit canticum laudis cum Hymno, Te Deum laudamus, & campanarum omnium pulſu: ſecuta eſt multorum ſchiſmaticorum compunctio, & Catholicorum immutatio. Hæc paulo fuſius narrata quia nuperrimè acciderunt, & ijs Catholica fides non parum confirmatur, vt & contraria infirmatur.

12. Anno 1286. Iacobus Siciliæ Rex Panormi ſolemni ceremonia regium diadema ſuſcipit. Ea celebritate 400. primarij Siculi militaribus inſignibus decorantur. *Indiculus reg. Arag.*

13. Romæ celebre eſt templum Sanctę Marię Purificationis in exquilijs vbi monaſterium eſt ſanctimonialium D. Franciſci anno 1600. fundatum. Olim teſte Onuphrio vna erat ex 20.

Abba-

Abbatijs vrbis, & dicebatur Sancta Maria in monasterio iuxta Sanctum Petrum ad vincula.

14. Alterum est templum Romæ quod dicitur Sancta Maria Purificationis nationis Lotharingicę, in ea situm vrbis parte quæ vulgo in Banchi dicitur.

15. Adde Sanctæ Mariæ Montiserrati nationis Aragonicæ à celeberrimo illo in Hispania in Monteserrato templo ita dictum. Hoc Romanum templum ab Vrbano 6. Pōtifice anno 1381. à fundamentis exstructum Purificationi Deiparæ est dicatum. Quo in templo magno animorum fructu aliquando solitus erat Sanctus Ignatius Societatis Iesu parens concionari teste Petro
L. 2. c. 13. Ribadeneyra.

16. Hoc eodem die anno 1564. in Monteserrato duo præclara contigere miracula. Prius de infinita vi personarum, quæ casu quorumdam graduum (vnde prospectus erat in claustrum monasterij per quod transibat Rex Philippus 2. occasione supplicationis quæ hodie fit) nihil fuit offensa. Alterum de equo qui ex muro plus 12. perticos alto in locum inferiorem desilijt incolumis vna cum equite, qui in tanto discrimine ad Deiparæ auxilium petendum animum vertit ac preces. Vide Hist. Montisser. miraculo 300. & 301.

Februarij 3.

1. ANno 1554. publicis consignata est monumentis miraculosa à Deipara liberatio ab hostibus in mari.

Erant hi Mauri, qui nauim Hispanicam aggressi

greſſi Gadim petentem, in Simonem quendam qui ea vehebatur tum ſclopetum, tum maiorem bonbardam diſploſerunt, at ictu irrito, quod ſe tum Deiparæ Montiſerrati commendaret; nam neque glans illi in femur impacta nocuit, neque globus æneì tormenti qui quidem intra tibias volitans nihil omnino illum læſit. Atque in miraculi monumentum globum ipſum ad ſanctam ædem quò ſe Deiparæ gratulaturus contulerat, detulit.
1. Græcis feſtum S. Simeonis qui è ſinu Deiparæ, vlnis Chriſtum excepit, vide Lucæ 2.

Februarij 4.

1. ANno Domini 1504. Fœliciſſimè obit B. Ioanna ſanctitate celebris. *Nicolaus Gazeus.*

Hęc ordinem Annuntiationis Beatæ Virginis ſeu decem beneplacitorum Virginis Mariæ anno 1501. inſtituit. Fuerat hæc illuſtriſſima Heroina, filia Ludouici Galliæ Regis, ſoror Caroli 8. & coniux Ludouici 12. quæ viro ſoluta, caſtè viuēs ac diuinis rebus addicta eum ordinem fundauit. Biturigis ſepulta miraculis claret. Vide 25. Martij.

2 Anno 1599. vitam exuit Matthias Boſſemius Cancellarius Duacenſis.

Is adeo B. V.M. ſtudio pauperumque iuuandorum deſiderio tenebatur, vt moriens fortunas omnes in eos tranſcripſerit ea lege vt ſeminarium ijs alendis conderetur, cui nomen Mariano tabulis ſuis induebat. *Io. Buzolinus.*

Februa-

Februarij 5.

Molanus

1. NAtalis dies Sanctæ Adelheidis quæ præfuit Coloniæ Abbatiæ S. Mariæ de capitulo. Eius monasterij fundatrix extitit Plectrudis, Pipini Regis coniux, quod & amplis muneribus ita dotauit vt regale capitolium (inquit Canisius) in sanctimonialium templum piè conuersum reliquerit.

L. 3. Marialis c. 29.

2. Anno 1331. vitam claudit Frater Reginaldus Aggellus laicus in familia D. Dominici.

Hic intra diem & noctem vnam, millies in genua procidebat, & orationem Dominicam, addita salutatione Angelica proferebat.

3. S. Vincentius agens annum 18. Sancti Dominici institutum complectitur.

De eo vide fusè 5. April.

Februarij 6.

Ex litteris Coloniæ.

1. ANno 16[illegible]6. cæpit hodie magna hominũ frequentia celebrari Beata Virgo Coloniæ in templo Fratrum Carmelitarum huiusmodi ex causa. Cum media huius templi pars in seipsam collabescens columnas euertisset ac contriuisset, columna tamen illa cui appensa erat statua B. V. M. licet cum aliis euersis esset eiusdem rationis, ac non minus quam cæteræ, ruinę exposita, integra nihilominus illæsaque remansit: videlicet ab integra atque illibata Virgine (vt piè ab omnibus creditur) sustentata.

2. Nas-

2. Naſcitur cælo anno 1317. B. Brinolphus Valonius Epiſcopus Scatens in Suecia.

De eo ad S. Brigittam ad eius ſepulchrum orantem ex quo ſuauiſſimus manabat odor, ita Deipara. Scito, inquit, filia quod hic Epiſcopus dum viueret inſigniter me honorauit & honorem obſequijs firmauit. Cuius vita quam filio meo placuit vel ex hoc odore conijcere licet. Deinde filio ait: Hic ſeruus tuus, ô fili, tibi fuit fidelis, at corpus eius hic ſine honore iacet. Cui Chriſtus promittit olim honorandum & condigno loco collocandum, quod 80. poſt annis contigit. *C.30.l.2. reuelat. & c.108. extra.*

3. Natalis S. Vedaſti Atrebatenſis Epiſcopi.

Hic reperta inter euerſę vrbis rudera & vepres Beatiſſimæ Virginis arâ templum eius honoris impenſe lætatus erigit. *Chron. Atrebat.*

Februarij 7.

1. ANno 1555. Romæ Pontifex creatur Iulius 3. de eius in Deiparam pietate vide 23. Martij.

2 Anno 1626. Vita exceſſit Sereniſſimus Gulielmus Bauariæ Dux. *Chronographicũ diei obitus DVX GVLIELMVs. An.1585.*

Hic ſui in Deiparam Lauretanam affectus monumenta, Lauretum partim miſit partim attulit dona ſanę regia. Inter dona miſſa erant equus generoſiſſimus, laminaque argentea ebeno incluſa, vbi Mariæ Ieſum puerum gremio geſtantis, Ioſepho fuge comite in Ægyptum effigies expreſſa cernitur. Candelabrum item argenteum penſile, non magis pondere quam opere egregiũ. Pondus eſt librarum 80. Opus autem eiuſmodi vt quatuor & viginti velut rami ex eodem emineăt, trunco

trunco ſcitè omnes venuſteque diſpoſiti,adeo vt totidem cereos ſatis laxè ſuſtineant.Ergo id candelabrū perpetuo in ipſa Virginis cella ante eius effigiem pendet. Addito à duce ſtipendio vt quotannis per quadragenos dies feſtos ac ſolemnes,candelis vicenis & quaternis candidis, B. V. luceat.Inde dux ſua munera ſecutus, Lauretum ignotus venit,vbi tanta animi demiſſione ſupplicabat in turba vt vnum de populo crederes repudiato ſcabello ad genua ſubmittenda. Ita porro aſſiduus erat in ſupplicando, vt in B.V. domo habitare videretur. Nec obſcuriora Laureti reliquit munificentiæ ſuæ, quam religionis veſtigia. Præcipuum eius donum fuit libellus ex auro ſolido qui trifariam diuiſus, 4.. velut paginis gemmata ſigilla egregiaſque imagines continet. Integumentum ex auro , vnionibus gemmiſque clariſſimis opere mirabili perfectum, pendet ex tribus catellis aureis, quas ex aureo fluentes annulo ingens Sapphirus excepit. Fama eſt hoc donum 8. aureorum millibus æſtimatum. Eiuſdem donum Chriſtus aureus reſurgens fuit : cuius ſepulchrum adamantibus pyropiſque collucet.

Februarij 8.

1 OPe Deiparæ reſtituitur cuidam lingua & ſermo.

Hiſtor. Montiſſerr.

Cum anno 1562. adoleſcenti cuidam prædones linguam abſcidiſſent ne eos detegeret(ipſum enim pecuniola ſua ſpoliauerant)ipſe ad B.V.M. Montiſſerrati ad implorandam Deiparæ opem ſe contulit, quam & expertus eſt: Ad eum enim acceſſit puellus quidam nudus & inſtar niuis candidus,

didus, capillatura aurea & crispa, qui vnum è d.-gitulis suis in os eius immisit, cumque eum conaretur complecti & detinere, vt intelligeret quisnam esset, illico disparuit, eoque momento sensit sibi linguam redditam. Miraculum hoc in Monteserrato promulgatum plurimos exciuit è vicinis locis ad visendum adolescentem, cuius & linguam obseruarunt, multo & candidiorem & pulchriorem cęteris oris partibus & palati. In hoc autem differebat à cæteris linguis, quod tota esset rotunda, neque desineret in cuspidem. Hoc viso miraculo, ab Abbate loci & monachis præuio festo, sonitu campanarum omnium decantatus est in choro Hymnus, Te Deum.

Februarij 9.

1. OCtaua Purificationis apud Carmelitas, Cluniacenses, Cistertienses.

2. Anno 1514. extremum diem claudit Vriel Archiepiscopus Moguntinus. *Serarius in Mogũta.*

Hic sanxit vt in choro, B.V.M. ad niues anniuersaria esset memoria.

3. Deiparæ precib. mortuus puer vitę restituitur, Anno 1597. Michaelis Bac filiolus triennis in puteũ altum decidit, in quo & hæsit ad mediam horam antequã inde educeretur. Eductus autem à parente visus est ei, alijsque mortuus, sine sensu, sine motu. Inuentus est autẽ manibus adhuc complecti iconculam B.V.M. Montiserrati quam ad collum appensam, in ipso casu manibus prehenderat. Itaque parẽtes & qui ijs aderant ad preces versi Deiparam impensè rogant vt puello isti vitã reddat. Nec frustra missæ preces, nam post tres horas & vitæ & incolumitati integrè restituitur.

Februa-

Februarij 10.

Molanus. 1. NAtalis S. Surę seu Soteris virginis & martyris Dordraci in Hollandia.

Hæc maiorem Ecclesiam sub nuncupatione B. V. M. erexit. De ea fertur, singulariter coluisse imaginem eius ad arborem super riuum Dordrecht pendentem. Cum autem cuperet Ecclesiam istam ædificare, ab Angelo eius didicit magnitudinem, & tribus operarijs, totidem denarijs dictis Kopkeus prauæ quantitatis sed magni valoris satisfecit. Vnde factum vt quia pecuniosa putabatur, à latronibus sit occisa, eo in loco vbi hodie amænissimus fons febricitantibus medicina emanat.

Surius. 2. Natale S. Gulielmi ex Duce Aquitaniæ Eremitæ.

Hic cum Ierosolymis in horrida spelunca pernoctaret, dæmones post varias tentationes ei illatas extra cellulæ ianuam ipsum trahentes verberibus grauiter cæsum, confractis membris vniuersis, semiuiuum relinquunt, sed adfuit ei Beatissima Deipara duabus comitata virginibus, quæ Christi militem sermone blandissimo solata est. Virgines vero illæ igne accenso, corpus eius modicè calefactum, pretioso quod secum attulerant vnguento, vnxerunt ac pristinæ incolumitati repentè reddiderunt.

Meyerus Buzelin. 3. Anno 1279. vita exit Margareta Flandriæ comes.

Hæc in Deiparæ honorem plurima fundauit monasteria in quibus Flinense reponitur propè Duacum, in quo & sepulta est 16. die mensis huius.

ius. Insulæ Virginum sub regula S. Dominici Deo ac BB. Virgini seruientium parthenonem, cui datum abbatiolæ cognomen est, condidit. Amburbalis pompam supplicationis ad D. Virginis honorem ibidem per senatum institui iussit quotannis Dominica infra octauam corporis Christi, & quò vis ingens mortalium è vicinis vrbibus pagisque confluentium eam celebraret, ab summo Pontifice peccatorum indulgentias impetrauit, fidemque securitatis publicam omnibus intra nouem dies quibus hic supplicatur, oppidum subeuntibus, tabulis impertijt.

Eadem anno 1251. montibus Hannoniæ (erat enim etiam huius prouinciæ Comitissa) fundauit monasterium ordinis Vallis-scholarium qui sub regula D. Augustini totum se Deiparæ obsequio nuncupauit. Quod quidem ex hisce nomenclaturis patet, nam eius cœnobia ab eadem denominantur. Vt in Diœceti Namurcensi, nostra Domina de Gerundisacto. In Mechliniensi N. D. de Bansuuicca &c. Quod & Montensi cœnobio commune est, cuius fundus in quo erectum est olim, vocabatur pratum B. V. M. eratque extra mœnia Montensis ciuitatis.

Porro in eius cœnobij templo visuntur Altaria quinque eidem Deiparæ sub varijs eius titulis dicata. Visitur item & magno populi affluxu colitur miraculosa Deiparæ imago, quæ ab argenteis pedibus nomen sortita est, quos ei curarunt certi nautæ, ab ea ad id beneficijs haud vulgaribus prouocati. Quæ etiamnum hodie miraculis claret.

Nostre Dame aux pieds d'argent.

In eodem templo auctoritate Pauli 5. instituta est anno 1612. sodalitas quæ nomen sortita

est à Virgine Lauretana. Eam societatem varijs ornauit idem Pontifex indulgētijs. Eadem Margareta Virginibus Cisterciensibus Athi (quod est Hannoniæ oppidum) cœnobium erexit, dotauitque quod proprio nomine Refugium nostræ Dominæ vocatur. De eo extat diploma ann. 1254. Ante. Virgines illæ Aldenardæ in Flandria cœnobium ædificare cæperant, at quia loco incōmodo, ideo eas pijssima Margareta Athum transtulit.

Iacob. Guisius. M.S.

Anno 1566. Simonem Angelum cum septem suis domesticis tuetur inuocata Deipara, ne ipsi domus ruina quæ noctu repentè concidit, quicquam eis noceret. Nempe singuli in eo periculo eius opem implorarant.

Ex Hist. Montiss.

Februarij 11.

1. ANno 1604. fide publica constitit Deiparæ interuentu curatam Herniam. Ea laborauerat annum vnum Ioannes Hagels faber lignarius in territorio Tiletano in Brabantia 64. anno natus. Qui varijs frustra tentatis remedijs tandem ad Deiparæ auxilium confugit, eiusque sacello adito in colle acuto, fusisque precibus, melius habere cæpit, non tamen omnino abscessit morbus. Itaque postquam secundò ac tertiò ad eandem matrem misericordiæ supplex adijsset, perfectam sanitatem consecutus est. Quod vt omnibus constaret, fasciam qua Herniam stringere solitus erat, in sacello testem miraculi reliquit.

Hist. Sichim.

Februarij 12.

1. ANno 1344. Piè in Domino obit Dominus Vlpho Maritus S. Brigittę.

Hic vxoris æmulatione Deiparæ erat perstudiosus, ac post mortem vxori apparuit, ab eaque certas preces, aliaque nonnulla petijt. Inter cætera vt anno integro curaret pro eius anima continenter celebrari Missas de SS. Maria, *Ex reuelationibus eius.*

2. Vitâ exit Andronicus senior: cum se moriturum ex eo morbo, quo Deiparæ ope modò dicemus conualuisse, existimaret, multis precibus Annam Imperatricem magno domestico commendauit, comprehensamque eius dexteram dexteræ Imperatricis implicuit, & ante iconem Deiparentis hæc dixi. Tibi hanc & Romanos omnes trado atque commendo, tibi ex hoc curæ erunt. Idem à medicis planè desperatus, ita vt cum nocte eum viuere desiturum pronuntiassent, petijt aquam de fonte Diuæ Virginis extra portam Constantinopolitanam, quam cùm potasset & ea corpus eius perlitum fuisset, miraculosè conualuit. Cum eius nepos Andronicus iunior (de quo 15. Iunij) nocte per insidias Constantinopolim occupasset, in magnos angores eum coniecit, hac regni affectatione & insperata vrbis occupatione. Itaque cum noctu hostium aduentantium tumultum sensisset, ac se omni humano destitutum auxilio, de lecto prosilijt, & coram imagine Deiparæ (à Luca vt ferebatur depictæ) humi prostratus eam cum lachrymis obtestatur, ne se sicariorum ensibus obijciat. Nec frustra, nam ingredientem nepotem expertus est valde *Cantaruzen. Gregoras.*

humanum. Nam licet recenti victoria elatus, tamen cum primum in palatium ingressus est, religione commotus, primum Dei genitricem salutauit in eius imagine quæ tunc in palatio erat, vt modo dictum. Eadem religione ductus Constantinus Despota Cæsar in gratiam recipere noluit Sirgiannem, nisi corã hac ipsa imagine iusiurandum præstaret se nihil aduersus imperatorem, eiusque mandata moliturum. Sed vt ad seniorem Andronicum redeamus, cum ei nuntiatum esset pincernam quendam, quem in Turcam se in Asiam infundentem cum multo milite misisset, rebellare & prope esse vt à militibus imperator acclamaretur, vehementissimè consternatus est, & ad numina conuersus omnem spem in SS. Dei genitrice & seruatore Christo collocauit. Itaque è legionibus Imperatoris victus est pincerna, quarum præfectus tertia post captiuitatem die, visum ei ademit. Denique idem Andronicus nocte intẽpesta subito oppressus morbo, cum neminem haberet qui ei diuina mysteria impertiretur, omnibus circa palatium portis clausis, surrexit & Deiparę imaginem quam in sinu gestabat loco SS. Eucharistiæ in os inseruit & ita vita functus est.

Supradictus fons D.V.M. cuius potu sanatus Andronicus, in mentem reuocat fontem portus securi in Brasilia. Res ita habet. Est in eo portu templum B.V.M. dicatum, cui ab adiutorio nomen est, quod templum cum Patres Societatis ædificarent, vna cum sede, & aliæ opportunitates ad victum suppeterẽt, vna aquæ potabilis copia desiderabatur, eam suppeditauit casus admiratione dignus. Arborem ingentem secus fabri- *In vita P. Iosephi.*

cam

cam vnus ex operarijs lignandi cauſa conſcenderat, cumque maximè ligna cæderet, repentè conuulſa arbor ad terram cadens hominem innoxiè molliter humi depoſuit, ſuaque ruina montis partem cui adhærebat, ſecum traxit. Ex illo hiatu limpidiſſimus fons aquæ erupit ad potum gratiſſimæ, è qua cum varijs morbis ęgroti bibiſſent, ſanati ſunt. Cuius rei fama plurimos eo exciuit, alij inde accerſitam aquam ad varia morborum genera certo reparatæ valetudinis fructu adhibuere, ita vt tum à Chriſtianis tum ab Ethnicis aqua ſanctæ Dei matris vocaretur.

Februarij 13.

1. NAtalis dies S. Iordani Generalis ordinis S. Dominici. *Leander Albertus in vita.*

Hic in itineribus præter cætera pietatis exercitia, Hymnos reginæ cæli concinebat tanto cum feruore ac deuotione vt à lachrymis ſe non contineret. Miro affectu Deiparam ſui ordinis patronam colebat, quam & expertus erat ſui curam ſuſcepiſſe. Ante eius aram frequenter ſic orabat. Quia in nomine Mariæ quinque continentur elementa, pro primo quod eſt M, recitabat (præmiſſo ante Aue maris ſtella) canticum Magnificat, pro ſecundo quod eſt A, Ad te leuaui oculos meos &c. Pro R. Retribue ſeruo tuo &c. Pro I, In conuertendo. Pro A. Ad te leuaui animam meam. Singulis autem ſubijciebat ſalutationem Angelicam. Cum puella quędam grauiſſimis ſe obſtrinxiſſet criminibus, atque ad Deiparam veniæ cauſa confugeret, illa ei apparens iuſſit vt ſe totam Iordani conſilijs committeret, quod &

fecit Cistertiensem ordinem ingressa. Idem accidit alteri quæ scortationum suarum multitudine deterrita, araneam vt se interimeret deglutierat. Quæ tandem sese in vitæ discrimine constitutam videns, ad matrem misericordiæ confugit. Illa eam ad Iordan. breui adfuturum amandat, iubet vt apud eum peccata deponat, paret illa & sanitati redditur.

Februarij 14.

1. ANno 1605. in publica refertur monumenta subita curatio doloris insoliti.

Hoc dolore tenebatur Dominus Richardus van Grasen scabinus Lierensis iu Brabantia, eratque sub mammilla sinistra tam vehemens vt cum noctu eo correptus esset, negaret se manè futurum superstitem si is duraret. Interim occurrit cuidam ex domesticis Deipara, cuius Sichimensis imago erat in ea ciuitate, quam vt adire possit æger, enixè Deo supplicat vt tantum sibi largiatur virium. Qua supplicatione peracta, experitur dolorē minui, seseque satis validum vt laborem itineris sustinere queat. Itaque postquam manè eò se contulisset, Deiparæque opem implorasset, dolor omnis abscessit, ac circa meridiem eiusdem diei, perfectę sanitati redditus est.

Metaphrastes. 2. Natale S. Auxentij Abbatis in Bithinia. Hūc Marcianus Imperator (audiens synodum Chalcedonensem contra Euticheтem Deiparæ hostem acerrimum, impeti calumnijs pseudomonachorum Eutichianorum gratia miraculorum insignem, omnibusque fama cognitum ex solitudine aduocauit, vt signis ac prodigijs coram populo,

cum

cum adſtipulari faceret decretis Concilij, quod quidem optimè ei ſucceſſit.

February 15.

1. ANno 1595. Romæ diem clauſit extremum Ioannes Leonardus Geruſius.

Hic templum S. Marię à charitate ad campum Martium cum adiunctâ domo, piorum eleemoſynis exſtruxit. In qua ex qualibet natione conquiſitos pueros errantes & pauperes ſub B. Virginis patrocinio educauit, & iam adultos alicui opificio addiſcendo addixit. Eius imago Romæ ann. 1600. excuſa eſt, addito pulcherrimo in eius laudem elogio, quo ferè iam dicta continentur. *Spinelli.*

2. Anno 1554. publicis commendatur tabulis miraculoſa cuiuſdam à pluribus vulneribus curatio ope Deiparæ obtenta.

Hoc beneficio affectus eſt Dominus Antonius Piſanus Hiſpanus Valentinus. Cui iter facienti caſtellam verſus (quæ ei eſt natale ſolum) ſeptem ei obuiam facti ſunt hoſtes ſui. Quos à longe proſpiciens certus ſe eorum manus euadere non poſſe, ſeſe dat in genua, Deiparam obteſtans ne ſe nulllis operatum ſacris neque peccatis expiatum mori ſineret, vix preces finierat cum ter interiorem ſibi audire vocem viſus eſt, quæ ſecurum illum redderet, occaſione iſta non moriturum: propiores autem facti hoſtes ſui, varijs eum vulneribus per ſummam crudelitatem ſauciant, quæ ſingula longum foret recenſere. In cæteris, quidam de ijs illi gladio caput in duas partes findit, alius, ictu gladij punctim impacto, ei ventrem aperuit, ita vt exta

egrederentur; summa, à planta pedis vsque ad verticem capitis nihil erat cernere nisi vulnera quę plus centum numerabantur. Nihilominus ita cōfectus doloribus & pænè exanimis ob multum sanguinem profusum, nunquam intermisit Deiparam inuocare, quæ procul dubio ei vitam miraculosé conseruabat. Dum ita iaceret prostratus, ecce tibi ad eum ventitare equitem à quo perhumaniter salutatur, equo candido vectum, albaque stola vestitum, qui ægrum in equum suū imponit atque ad proximum oppidū deducit in ædes cuiusdam consanguinei ipsius ægri, qui cōsanguineo illo suo ad se vocato mandat vt nobili illi æquiti nihil deesse patiatur, prolixeque eum habeat. Sed conquisitus ille summa cum diligentia & domi & foris, etiam extra ciuitatem, nusquam fuit inuentus. Quare omnium iudicio id habitum est pro miraculo. Iam verò vocati chirurgi, qui tot plagis consideratis, ac plerisque omnibus lethalibus, pronuntiarunt actum esse de ægri salute, ac si ei mederi tentarent, eum inter manus suas expiraturum, quare æger ad mortem vocato parocho se comparat. Qui quibusdam viduis honoratis ei pro custodia datis eas rogat vt ægro noctu adsint, sesque vocent vbi maius vitę periculum imminere viderint. Quod dum faciunt, æger valde quæritur de dolore ob vulnus brachij, cuius ossa penè contrita erant ictu gladij. Nec incassum missæ quærimonię, nam sub mediam noctem visa vigilibus grauis matrona ad eum venire, quæ apprehenso brachio illud pretioso vnxit vnguento, quod idem cæteris ab ea præstitum vulneribus: cuius vnguenti tanta fuit efficacitas vt eadem hora tam integrè conua-
luerit

luerit vn nullum ei neque vulnerum neque mor-bi veſtigium reliquum fuerit.

Huic ex parte accenſendus Petrus Briete Mi-norita. Cum hic coram altari B. V. M. preces fun-deret: tribus conſequenter noctibus immaniter à dæmone eſt cœſus, quem cum ſemianimem re-liquiſſet, apparuit ei Deipara eiuſque vulnera ſanauit, magnoque gaudio eum perfudit, quod tam generosè hoſtem viciſſet. Ad eundem ſo-landum venit eadem Deipara Angelicis ſtipata choris cum iam animam ageret. *Chronic. t. 3. l. 6.*

Februarij 16.

1. ANno 1623. iureiurando conſtitit quen-dam Deiparæ precibus à præſentiſſimo vitæ diſcrimine liberatum. *Hiſt. Dominæ Foijenſis Grauelinghæ in Flandria.*

Hic poſt violentum trium hebdomadarum morbum & tridui delirium à medicis depoſitus erat. Poſtquam autem cæpit rationis compos eſ-ſe, vicini deprædicarunt ei Deiparæ beneficia quibus clientulos ſuos Grauelinghæ afficiebat, hortatique ſunt vt ad eam voueret peregri-nationem & munera. Annuit æger nō voce (qua vti nequibat) at ſigno. Vix votum conceperat, cum illico melius habet, nullius alterius ope aduo-cata quam Dei genitricis. Quæ non tantum ei valetudinem reſtituit, at toto inſequente triduo ei in clariſſimo lumine ad quatuor horas illuxit, mi-ris inſuper eum ſolatijs cæleſtibus recreans. Exa-cto triduo priſtinam expertus incolumitatem vo-to ſe liberauit.

2. Anno 1279. Flinis in monaſterio Virginum ordinis Ciſtercienſis à ſe fundato ſepulturæ man-datur

datur Margareta Flandriæ & Hannoniæ Comitiſſa. Quid hæc obſequij præſtitit Deiparæ, Vide 10. huius.

Februarij 17.

1. ANno 1130. Creatur Pontifex Innocentius 2.

Signius lib. 1. de ſtatu Canonic.

Hic cum eſſet Piſis ordinem Canonicorum regularium S. Auguſtini in antiquiſſima Canonica Sanctæ Mariæ de Rheno prope Bononiam reformauit atque firmauit. Ex hoc Sanctæ Mariæ monaſterio Pontifices ſummi quatuor prodierunt Honorius 2. Innocentius 2. de quo agimus, Lucius 2. & Innocentius 3. Cardinales Archiepiſcopi, Epiſcopi quamplurimi.

Idem Innocentius 2. monaſterium Vndenſtorfenſe in Bauaria ordinis D. Auguſtini canonicorum in honorem B.M.V. ædificatum, confirmauit, cuius etiam bulla extat. Idem ędem ſacram & domicilium à Leopoldo Auſtriæ Marchione prope Viennam ædificatum in honorem Deiparæ, quod ſæcularibus clericis. 1. largo cenſu dotatum aſſignarat, permiſit vt ab ijs incurioſius rem ſuam agentibus, in regulares D. Auguſtini canonicos transferretur. Et vt id ratum perpetuo foret idem Pontifex diplomate ſanxit.

Februarij 18.

Hiſt. Sichim.

1. ANno 1604. publicum conficitur inſtrumentum de quodam claudo ope Deiparæ curato.

Fuit hic Henricus Capenberch Ciſmoſanus, qui

qui iam totis octo annis gradiendi facultate (nisi fulcris nixus idque ægrè) caruerat, qui fama commotus frequentissimorũ miraculorum montis Acuti, & ipse quoquo modo potest eo se confert plenus bona spe,ac postquam preces ad Deiparam fudisset ipso Visitationis eius festo, planè sensit se solito melius habere. Quare inde digressus vt in patriam rediret, transijt per Aquisgranum,ibique de nouo salutata Virgine, in summo eius templo (vbi & varijs coruscat miraculis) ita ab ea confirmatus est vt alterum ibi fulcrum reliquerit. Et cum altero quod adhuc ei supererat & quo carere non poterat, iterum confert se ad montem acutum, vt vbi initium fecerat Deipara curationis, eam ibidem fælici exitu concluderet. Postquam igitur preces ad eam fudisset, inuentus est perfectè sanus, neque fulcro egere, quod & in testimonium miraculi in eius sacello appendit.

2. Anno 1455. vitæ finem facit Frater Ioannes Fresolanus Dominicanus. Hic inter primos sui sæculi pictores habitus, pro more habebat vt nunquam crucifixi aut Deiparæ imaginem pingeret, quin in genua prostratus Deum precaretur vt penicillum suum regeret, quo opus suum ad maiorem eius esset gloriam. Quod idem in cæteris propè omnibus picturis obseruabat. Qua oratione id à Deo impetrauit vt omnes eius picturæ, sensum quendam pietatis ingenerarent in animis intuentium. Inter cæteras eius Deiparæ icones eminet vna quæ eius Annuntiationis mysterium repræsentat,quam cum vidit Buonaretta, suæ ætatis princeps pictor, asseruit

eius

eius authori in ea pingenda ostensam faciem. Diuæ Virginis, in eo splendore quo nunc radiat in cælo. Tanta erat illius diuini vultus pulchritudo.

Surius. 3. Anno 1546. miserè vita exit Martinus Lutherus.

Canisius. Hic Dei genitricem mentitur puellam fuisse abiectam, inopem, vilem, nullius pretij aut æstimationis, quæ in summa vilitate vixerit & bonorum omnium egestate. Sed videat num id dici possit de illa quæ in suo stemmate 14. Reges, atque Duces & heroas Israelis longa serie computabat. Quæ cum tribu Leui seu sacerdotali (præter tribum Iuda) aliquid etiam habebat affinitatis, atque ex hisce nobilissimis tribubus prognata erat. Insuper Beatam Virginem Mariam omni merito spoliat, nihilque præclari eius virginitati concedit, quam facit matrimonio parem. Ipsam Eua infæliciorem facit. Eius fidem tanquam dubiam calumniatur, peregrinationes quæ ad eius imagines & memoriam fiunt damnabat, negabatque eam plus posse precibus suis quàm quamlibet vicinam suam. Aliaque vomit indigna relatu quibus Deiparę decus obscurare conatur, & quibus infælicissimum mortis genus sibi accersiuit. Nam cum pridie post multam compotationem sese lætus sopori dedisset sequenti die repertus est mortuus in lecto. Cadauer autem eius tam tetrum efflabat odorem, vt licet aura esset perfrigida & loculo plumbeo inclusum; nemo apud illud posset consistere.

Februa-

February 19.

1. ANno 1598. à præſentiſſimo mortis periculo liberat quendam Deipara Virgo. Cum hic in edito & abrupto monte ligna ſcinderet, greſſu fallente, in ſubiectam vallem per rupes & ſaxa decidit. Idque ſine noxa. Scilicet in ipſo caſu Deiparæ opem implorauit, quæ eum miraculosè ab omni malo eripuit, naturaliter enim fieri non poterat vt per loca tam confragoſa, & abruptas rupes decidens, non aliqua ſui corporis parte vulneraretur ac contereretur. *Hiſtor. Montiſ.*

2. Anno 1468. mortalitatem exuit Eliſabetha Piciuarda ordinis ſeruorum Beatæ Virginis Mariæ Mantuæ.

Hæc Deiparæ ita addicta erat vt nihil ab ea non impetrarit. Tam in oratione extitit ei familiaris vt ſæpe ſepius cum illa audita ſit miſcere ſermones. Mantuani omnes qui calamitate aliqua premebantur ad eam velut ad Aſylum confugiebant, ac Dei matris referendariam vocabāt, quod ei petenti nihil negaret. Sub mortem Ieſu & Mariæ conſpectu recreata eſt. *Chron. ordinis.*

February 20.

1. ANno 1431. vita fungitur Martinus 5. Pontifex.

Hic varias ædem Deiparæ Lauretanam viſitantibus Indulgentias imperrijt, ſolemnes item Recineti nundinas ad laudem & gloriam Lauretanæ Virginis inſtituit, ratus fore vt ob locorum propinquitatem Recinetenſis emporij celebritas

britatem augeret Lauretanæ domus.

Idem Mediolani cathedralem Ecclesiam quæ eleganti forma, admirabili arte, immensa magnitudine excellit, cùm è Constantiensi Concilio rediret, Deiparæ consecrauit.

Archangelus Gianus in Annalibus Seruitarum.

Idem anno 1420. quo tempore Florentiæ hæsit, frequenter visitauit iconem SS. Deiparæ Annuntiatæ in templo Seruitarum nobilissimo, miraculis florentissimam. Cum autem eam imaginem suis ornamentis argenteisque votis exutam, ob extremam fratrum inopiam conspexisset, sericis aulæis auro intextis, & sacra supellectile, tanto pontifice digna exornauit. Deinde frequenter ad eius altare sacra fecit. In cuius rei memoriam, vnum illud altare cum nonnullas ob causas Florentiæ aliquando sacris postea interdixisset, reseruauit ad quod tunc omnes Florentini tanquam ad vnicum animæ solatium recurrerent. Ibidem antequam Romam concederet, basilicam S. Mariæ nouam metropolitanam à se effectam, nec non templum S. Mariæ nouelle consecrauit.

Platina. Ciaconus.

2. Anno 1595. è viuis abijt serenissimus Archidux Ernestus Belgij moderator.

Hic antequam Vienna discederet in Belgium ad eius regimen suscipiendum nomine Philippi regis secundi, contulit se ad Beatam Virginem Cellensem multis inclitam miraculis, vt ei profectionem suam commendaret. Ibi post exomologesim sacramque mensam, coram Sacerdote, Societatis IESV qui ei erat à confessionibus, sanctè spopondit se in omni vita sua fore humilem clientulum D. Virginis, neque vnquam omissurum quotidianam rosarij ad id testandum recitationem.

Vide

Vide noſtram Bellipotentem Virginem parte 2. cap.11.

3. Natale S. Eleutherij Tornacenſis Epiſcopi.

Hic quinquennio ante mortem Concilium habuit Tornaci contra Acephalos hæreticos Deiparæ hoſtes, vnam tantum in Chriſti perſona naturam prædicantes. Hi porrò Concilium Chalcedonenſe improbabant, quod quomodo eius honoris titulos & matris Dei compellationem tueatur contra deliramenta Eutychetis vide 26. Iunij. *In vita eius.*

Idem eos quoad licuit ciuitate eiecit, A quibus in ingreſſu templi B.V.M. grauiſſimè remunerationis loco in capite vulneratus eſt.

4. Anno 1611. vitâ exit P. Ioannes à Campis Societatis Ieſu.

Hic in omni vita addictiſſimus fuit Deiparæ Mariæ, cuius roſarium aſſiduè manibus terebat. Quolibet ſabbato ſolitus erat ſeſe ad nouitios (habitauit enim diu cum tironibus) conferre, eiſque hiſtoriam aliquam de eadem narrare.

Sub mortem dixit cuidam patri: ô! ſi noſſes mi pater quantum in morte afferat animo ſolatium Deiparam ſingulari ſtudio coluiſſe.

Februarij 21.

1. ANno 1573. creditur Deiparam aut per ſe aut aliam detuliſſe linteum funebre ad ſepeliendum Patrem Martinum Gutierez Societatis IESV, atque eum proprijs manibus ſepeliſſe. De eo fuſius vita Pater Baltazaris Aluarez. *Cap. 27.*

In itinere Romano per Galliam captus fuit, hic ſan-

ſanctus Pater ab hæreticis, atque in cuſtodiam traditus, vbi poſtquam multa pro Chriſti nomine perpeſſus eſſet, obijt in Domino ſpecie quadam martyrij quod ardēter expetere ſolitus erat. Cum autem deeſſent ſocijs eius neceſſaria ad ſepulturam, octo circiter horis ab eius tranſitu comparuit honeſta mulier Gallico habitu, quæ ſine obſtaculo tranſierat per medios milites hæreticos, petijtque á ſocio eius P. Suarez, num ibi non iaceret corpus alicuius exanime & num linteis funebribus eſſet inuolutum, quæ dum ait, exponit candidum linteamen quod ſub axilla geſtabat, illoque ſacrum corpus inuoluit, eique benedictionem ſuam impertitur. Socius Patris poſt ei actas gratias, pecuniam ei offert, quam recuſat, neque enim, inquit, ipſa ideò huc veni. Ab omnibus autem creditum eſt ſacram iſtam libitinam fuiſſe B. V. M. à qua reuelatione didicerat S. Pater paulò ante, ſe intra octiduum moriturum. Singulari affectu eam ſemper coluerat, à qua & inſignibus affectus erat beneficijs & plurimis reuelationibus illuſtratus.

Inter cæteras grauiſſimi authores referunt vidiſſe illum aliquando Deiparam ſub veſte ſua in magnam latitudinem expanſa Societatem Ieſu vniuerſam continentem, eamque materno complectentem affectu. Vide Platum de bono ſtatus religioſi, & P. Ludo. de Ponte in vita P. Baltazaris.

Locrius. 2. Anno 1513. vitâ exuitur Iulius 2. Pontifex.

Hic lampadem argenteam Virgini Hallenſi obtulit. Vide 26. Nouembr.

Februa-

Februarij 22.

1. NAtalis dies B. Petri Damiani, Deiparæ studiosissimi. *Supplem. Surij.*

Hic Gregorio 7. Pontifice hortante per totam Italiam restituit preces horarias B. V. M. iussitque Pontifex eas ab omnibus, qui sacris essent initiati, piè & sanctè quotidie recitandas.

Multa item piè iuxta ac doctè de eius laudibus scripsit. Id etiam non omittendum quod de eo & ex eo Baronius agens de monasterio Gamugensi, cuius monachi cùm Deiparæ officium recitandi consuetudinem intermisissent, tot calamitatibus & deprędationibus affligi cœperunt, vt coacti sint authore P. Damiano solitum officium resumere, vno omnes animo polliciti se nunquam illud deinceps neglecturos. Nec multò post ope virginis liberati sunt. *Damianus l. 2. Epist. 14. Epistol. Ad ann. 1139.*

Huic frater erat laicus nomine Marinus qui se semel nudum, & collo corrigia qua cingebatur innexa, coram altari Deiparæ, eidem se velut mancipium tradidit, mox se quasi seruum malũ, fecit se coram eadem Domina verberibus affici, orans vt se in mancipium perpetuum acciperet, certamque pecuniam in altaris crepidine posuit, promittens se singulis annis certum ei tributum in testimonium mancipatus oblaturum. Porro morituro apparuit Angelis stipata B. V. M. quæ illi serenitatem vultus sui ostendit, ac benedictionem impertijt.

2. Anno 1198. Coronatur Romæ Pontifex Innocentius 3. De eo vide 16. Iunij.

3. Anno 1297. Cortonæ in Etruria cælum pe- *Brouius. t. 13.*

tijt B. Margareta cognomine pœnitens, ex 3. ordine S. Francisci.

Hæc aliquando petierat à Domino vt Deiparę dolorum dum cruci astaret, fieret particeps. Auditæ sunt eius preces; nam in templ. Minor. veniens Dei admonitu, ad horam 3. adeo ex mysterior. passionis consideratione corde afflicta est, vt pene mortua putaretur, multis ad eam sustentandam accurrentibus. Vbi vero hora 9. aduenit, qua Christus caput inclinans, spiritum emisit, & ipsa inclinato capite absque motu & sensu vsque ad vesperarum horam remansit. Huic aliàs ante crucifixi imaginem feruentius oranti, locutus est crucifixus, Quid vis inquiens, misera, cui respondit, nihil præter te Domine, varijs etiam claruit miraculis.

Februarij 23.

1. VIta fungitur Eugenius 4, anno 1447.

Hic congregationem canonicorum regularium ortam apud cœnobium S. Mariæ de Frigionaria in Diæcesi Lucensi anno 1401. authoritate Apostolica approbauit. Vide etiam 15. Martij.

2. Anno 1601. Clemens 8. Agnetem Politianam beatarũ in album refert de ea vide 20. April.

3. Anno 1011. diem claudit extremum VVilligisus 17. Archiepiscopus Moguntinus, primus electoratus dignitate donatus.

Hic Ecclesiæ S. Marię quæ Moguntiæ ad gradus dicitur à Moguntinis consulibus & ciuibus ædificatæ valuas duas æreas quæ ad forum ducunt, dedit.

Februarij 21.

1 DIui Dionysij templum in Gallia in oppido eiusdem nominis sacrat Christus, Deipara cooperante, comitantibus SS. Petro, Paulo, Dionysio, tota denique curia cælesti. Vide Benedictinum martyrologium hoc die, & Dionisiaca monumenta apud Arnold. VVion l. 3. ligni vitæ. Vide etiam infra 27. Martij, & supra 29. Ianuarij.

2. Hierosolymis prima inuentio capitis S. Ioan. Baptistæ.

De eo vide 24. Iunij.

2. Anno 1379. vita fungitur Carolus 4. Imp. Hic inter alia quæ suis Boëmis veræ pietatis exempla reliquit, non pauca collegia canonicorũ & monasteria fundauit Pragæ. Imo etiam extra Boëmiam in Italia in honorem SS. Virginis collegiatam Ecclesiam erexit, magnificèque dotauit, quam sua etiam ætate in villa Terentij, Parmensis agri extitisse scripsit Æneas Siluius. *Cocleus. L. de Boemor. origine.*

3. Anno 1563. vita fungitur Franciscus Dux Guisius.

Hic licet laicus, coniugatus & miles strenuus, cum ciuitatem Mediomatr. cum à potentissimo exercitu obsessam ab hinc circiter 33. annos defenderet, quolibet die sub auroram de strato surgens tanta constantia ac fiducia in Deiparam recitabat rosarium seu tertiam eius partem, vt ob nullum strepitum aut tumultum bellicum, nec ob vllam rerum gerendarum curam, ab eo finiendo desisteret, quod à quodam nostro Hispano eius captiuo fide digno accepimus. *Nauarr. in Miscella de rosario.*

4. Anno 1579. piè obit Ioannes Ximenius Societatis IESV coadiutor.

Refert author vitæ P. Baltazaris quemadmodum hic cum quodam die Deiparam coram eius icone precaretur vt se securum redderet salutis suæ, audijt vocem in hæc verba: Ximeni perge porro in via quam inijsti obedientiæ cæcæ, ea secura est & infallibilis.

Post hanc vocem sensit se valde adiutum & in eadem virtute proficere. Cum suæ conscientiæ rationem superioribus redderet, & interrogaretur an se ad perfectionem consequendam sentiret excitatum, respondebat, ab ea nocte qua me B. V. M. est allocuta, ita bene, vt nesciam quid amplius desideré. Quando pulsabatur ad Aue Maria, licet valde esset occupatus aut oneratus, statim omnia dimittebat, genuaque flectebat vt oraret. Ac voluit Deus ostendere miraculo quam id sibi placeret. Nam cum templum Cæsaraugustæ Societati IESV ædificaretur, & Ximenius cum quodam fratre suo socio ingens saxum quadratum per erectos præcipites pontes sursum vertentes impellerent, cumque illud prope finem iam esset non super partem planam iacens, sed super angularem hærens, signo ad Aue Maria audito, Ximenius statim saxum dimisit vt oraret, quod idem fecit socius, eius exemplo, licet existimaret saxum per pontem adeo decliuem præceps ruiturum, sed licet adeò id esset graue vt vix vterque illud vertendo sursum promouere posset, hæsit tamen super suum angulum. Oratione autem finita ad illud accedentes, vno impetu ad locum suum impulerunt non sine stupore eius quod acciderat.

Ad

Ad particulares actiones particulares etiam ſpirituales conſiderationes adhibebat. Laborans quodam die cum alio fratre in vinea collegij (erat enim ſimplex frater coadiutor) ab eo interrogatus eſt, quam exerceret deuotionem in iſto vineæ labore. Quando aſcendo inquit, ſequor. B. V. M. & Ioſeph euntes in Ægyptum, quibus me offero vt opera mea aliqua in re vtantur: quando deſcendo redeo cum ijſdem in Nazareth. Aliàs cum coram eiuſdem Virginis imagine mente reuolueret pœnas eorum qui purgatorijs ignibus detinentur, audita eſt ab eo iſta vox: Et tu quoque eorum memineris. Ad quam ipſe. Id vero præſtabo Domine. Quare deinceps omnia merita ſua ijs applicuit.

Februarij 25.

1. NAtale S. Taraſij Patriarchæ Conſtantinopolitani.

Hic in Concilio ſeptimo œcumenico ſeu Niceno 2. fortiter pugnat pro defenſione ac reſtitutione imaginum Chriſti Domini, eiuſque matris, ac SS. omnium.

Februarij 26.

1. INuocata Deipara prę ſto eſt cuidam qui ſibi tibiam fregerat. *Hiſt. Mõtiſſerr.*

Anno 1510. Iulius Ianuenſis ſibi caſu tibiam fregit, qui cum ſe à chyrurgis malum incurabile aſſerentibus deſertum videret, ad Reginæ cælorum patrocinia confugit, addito voto peregrinationis ad ſanctam eius ædem, & tibiæ ex cera pō-

do decem. Et ecce tibi ad eum, nocte media dum in lecto suo quiesceret, venere viri duo pulla veste induti, qui momento tibiam eius curarunt. Probabile est alterum illorum extitisse S. Benedictum (sub cuius regula Deo militant monachi Montiserrati) qui missus à B. V. Deipara fuerit eius miraculi instrumentum.

2. Natale S. Mechtildis Virginis ordinis S. Benedicti.

In vita. Hanc Deipara docuit recitare ter salutationem Angelicam hoc modo, promisitque si illum seruaret se ei in hora mortis adfuturam. Recitato 1. Aue Maria subijcies hanc oratiunculam: O domina mea S. Maria sicut Deus pater per omnipotentiam suam te potentissimam effecit, ita mihi quæso adsis in hora mortis expellendo à me omnem contrariam potestatem. Secundæ salutationi subdes: O domina mea S. Maria sicut filius Dei tanta te cognitione & claritate dignatus est vt totum cælum illumines; ita in hora mortis animam meam cognitione fidei sic illustres, & corrobores, vt nullo errore aut ignorantia peruertatur. Post 3. salutationem dices: ô Domina mea S. Maria, sicut Spiritus sanctus suum amorem tibi plenè infudit, ita tu in morte dulcedinem amoris diuini mihi instilla, ex quo omnis amaritudo mihi reddatur suauissima.

Cum B. Mechtildis cogitaret quodnam virgini gratissimum obsequium offerret, vidit illam gestantem in pectore aureis exaratam literis Angeli salutationem, audiuitque ab ea verba ista. Supra hanc salutationem nunquam homo peruenit, nec aliquis me dulcius salutare poterit, quam is qui salutat in illa reuerentia, qua Deus pater me

me per hoc verbum (Aue) ſalutauit: Confirmans me omnipotẽtia ſua, vt eſſem libera ab omni væ culpæ, Filius quoque Dei ſua diuina ſapiẽtia ſic me perluſtrauit vt ſim clarum ſidus quo cælum & terra illuſtrantur, quod per hoc nomen (Maria) quod ſonat maris, ſtella, notatur. Spiritus S. etiam tota ſua dulcedine me penetrando, tam gratioſam effecit vt qui per me gratiam quęrit, eam inueniat, quod innuitur per (gratia plena) in hoc quoque verbo (Dominus tecum) admoneor inęſtimabilis vnionis & operationis quã tota Trinitas effecit in me, cum carnis meæ ſubſtantiam, diuinæ naturæ in vna perſona copulauit, ita vt Deus fieret homo & homo Deus. Porrò quid illa hora dulcedinis ſenſerim, nemo potuit experiri. Per (benedicta tu in mulieribus) omnis creatura mirando agnoſcit & conteſtatur me benedictam & exaltatam ſuper omnia, per (benedictus fructus ventris tui (benedicitur & extollitur excellentiſſimus & perutilis fructus vẽtris mei, qui omnem creaturam viuificauit, ſanctificauit & in æternũ benedixit. His ſubiecit Deipara quæ modo dicta ſunt de tribus, Aue Maria quotidie recitandis, pro fælici morte impetrãda.

Eadem 5. dumtaxat annos nata à parentibus Deo & Beatæ Dei genitrici vna cum ſorore S. Gertrude oblata eſt in monaſterio quodam ordinis S. Benedicti in Saxonia, in hoſtiam & oblationem viuam.

Legenti illud Euangelij: ſtabat iuxta crucem Ieſu mater eius &c. vbi ad illud peruenit, vbi Chriſtus Ioannẽ matri ſuæ commendat, venit in mentẽ Chriſtũ orare vt & eam eidẽ commendaret, Ilico Chriſtus eã tradit in manus matris ſuæ: *L. 5. vita c. 20.*

Mater, inquiens, mea, ego hanc tibi commendo vt plagas meas, & quasi saucius ante te iacerem, cõnante te interim vulneribus meis mederi. Ad eundem planè modum opto te eius curam suscipere, eamque solari vbi vsus feret. Iterum illam tibi commendo tanquam mei pretium, meminisseque te velim quanti illam feci, cum eius amore captus, pro eius salute mortem crucis obierim. Denique eam commendo tanquam cordis mei delitias & amores, cum non ignores delitias meas esse cum filijs hominum. Tum ad Christum S. Mechtildis: Nonne idem, ô bone Domine, præstare velles quibuscumque qui id exoptant? Annuit Christus, neque enim inquit, acceptio personarum apud me est.

3. Anno circiter 1188. Philippus Augustus Galliæ Rex Iudæos capitales Deiparæ hostes toto regno pellit. Cum enim impiæ genti solemne esse subreptum quotannis infantem Christianum in specum aliquam subterraneam ducere, atque illum diu pœnis affectum, tandem die Parasceues in Christi ludibrium, & Christianorum eo die Christi necem deplorantium contumeliam, crucifigere, felle & aceto potare, lædorijs lacessere, & tandem lancea confossum summa immanitate enecare, non potuit hanc Rex Dei & Religionis iniuriam ferre. Itaque ad 4. Kal. Martias omnes Iudæos capi, captos auro, argento, monilibus pretiosis spoliari, spoliatos verò aliò abire imperauit. At non omnes tunc recessere, quare iterum in residuos lata est sententia vt ad diem D. Ioanni Baptistæ sacrum excederent omnes. Debita omnia quibus ijs Christiani erant obnoxij, rex remisit.

4. An-

4. Anno 1211. quidam Adelbertus in Germania non procul à monasterio Spanheimensi ordinis S. Benedicti ad vitam redit. *Tritemius in Chron. Spãheim.*

Hic coram viris grauibus fassus est se, dum viueret, illatum damnum Ecclesiæ (quod vix erat 4. denariorum dando vilem manipulum pro decima ei debita) non reparasse, licet id peccatum esset confessus, ac propterea se æternæ damnationis sententiam incursurum fuisse, nisi SS. Dei mater cum sanctis Angelis misericordiam iudicis interpellasset.

5. Aliud haud absimile offert Bzouius. In academia Cantabrigensi in Anglia, adolescens Gulielmus Vidius dissolutius vixit. Is tamen quotidie Deiparam venerabatur. Cubabat simul cum Iacobo quodam qui postea sacerdos est factus. Porro quadam nocte Gulielmus ita contremuit totus, & tanto sudore perfusus fuit, tantum excitauit strepitum vt socius miraretur, & conaretur (at frustra) eum excitare. Tandem ad se reuersus ait se ante summi Iudicis tribunal raptum & petitam ab eo totius vitæ rationem, in qua reddēda cum se expedire non posset ab ijs criminibus quæ ei dæmones opponebant, quæque accuratè scripta habebant, sententia lata iudicis abreptum ad æternas pœnas. Ille vero circumspiciens, cum B. V. M. fortè vidisset eius opem implorasse, eiusque precibus dimissum fuisse. Nec vanum id visũ fuisse patuit. Cum enim euigilasset, reperit in manu chartam, quæ grauiora vitæ suæ crimina continebat. Quare proxima luce statim ea confessione expiauit, ac postea tam austerè vixit vt omnes obstupescerent ex M. S. Vaticani. *Ad ann. 1260.*

Februa-

Februarij 27.

Mari-nens l. 5. Mariana l. 6. 1. NAtale S. Leandri Hispalensis Episcopi. Ad hunc dono misit S. Gregorius Deiparæ imaginem à D. Luca depictam, quæ Guadalupi in Hispania, in toto orbe nominatissimo templo colitur, estque varijs miraculis, quæ sacræ ædis ambitu continentur, celeberrima. Illa ipsa porro imago est quæ longo post tempore in specu quodam reperta est vna cum Sancti Fulgentij Astigitani corpore. Vide fusius 26. Martij.

2. Vitâ exit anno 1606. Simon Garcia, ex ordine Minimorum.

Chronic. Hic visus cum lacte materno simul hausisse pietatem aduersus Diuam Dei parentem, nam tres dumtaxat natus annos, quando vix verba possunt pueri, quocumque iret, solitus erat voce demilla loqui, & intra dentes nescio quid immurmurare. Quod dum à nonnullis attentius obseruaretur, depræhensum est ab ijs eum recitare salutationem Angelicam, additis ad eandem nonnullis orationibus eiaculatorijs. Paululum grandior factus, rosarium in dies singulos recitabat, eandem deuotionem enixè alijs commendans, Quod quidem efficacius ab eo factum dum iam ad virilem ætatem peruenisset, nam eo persuadente non pauci erga Beatam Virginem magnum affectum prodiderunt. Solitusque erat optare se in ætate virili eo esse in virginem animo & sensu pietatis quo fuerat puer. Dum correctoris officio fungeretur (ita vocant suos superiores) in prouincia Aragoniæ singulis monasterij cellis

hanc

hanc ad Deiparam orationem inſcripſit, quę eadem & viſitur in æde D.V.M. Lauretanæ aureis exarata characteribus in tabella appenſa propę ianuam ſacrarij eiuſdem SS. Ædis,

Aue filia Dei patris
Aue mater Dei filij
Aue ſponſa ſpiritus ſancti
Aue templum totius Trinitatis.

Pater noſter, Aue Maria. Indulgentia plenaria toties quoties. Ipſemet hanc orationem docebat quotquot poterat, eamque frequenter ipſe vſurpabat, qua & videbatur claudere omnes ſuas preces. Nihil illi frequentius in ore etiam dormienti. Idem ex floribus, Deiparæ coronas texebat eique offerebat, addita ſolemni ſibi ſalutatione. Aue filia Dei patris &c. De illo affirmauit eius confeſſarius nunquam illum in omni vita ſua lætaliter deliquiſſe. Tandem in precibus ad Deum & Deiparam, in amplexu Chriſti crucifixi, flagellum ſuum ac roſarium manu tenens ſanctè in Domino quieuit. A morte corpus eius gratiſſimũ miſit odorem, concurrentibus vniuerſis ad eius venerationem, alijs capillos, alijs vngues, alijs veſtes eius detrahentibus, quas loco reliquiarum aſſeruarent.

*Febru*a-

Februarÿ 28.

Ex regi-stro Be-thun. 1. ANno 1578. Iacobus de Bonis ob varias in Deiparam blaſphemias, Bethuniæ damnatur ad eas publicè reuocandas habitu pænitentis, nudo capite, poplitibus flexis, in induſio, cum cæreo ardente in manu. Item ad conteſtandum vehementer ſe de blaſphemijs illis dolere, inſuper & veniam ſe peterè à numine offenſo, à Rege, & à Iuſtitiæ adminiſtris.

2. Papæ tranſlatio corporis S. Auguſtini ex Sardinia Inſula, opera Luitprandi, Regis Longobardorum.

De eius erga Deiparam ſtudio vide 28. Auguſti.

Locrius. 3. Anno 1519. Franciſcus Meluneus, cum illuſtriſſima coniuge Ludouica Foixia collocat Bethuniæ in Arteſia ordinem Virginum Annuntiatarum, lectiſque duodecim eius inſtituti virginibus, ijs ædes perpetuo inhabitandas aſſignauit,

Hoc pium inſtitutum, in memoriam Dominicæ in Maria Virgine factæ incarnationis, inchoauerat illuſtriſſima Iſabella à Lutzemburgo Franciſci mater, ſed morte præuenta illud perficere non potuit.

P. Dou-treman. 4. Anno 1598. ex hac vitâ migrat P. Ignatius Martinez Societatis IESV.

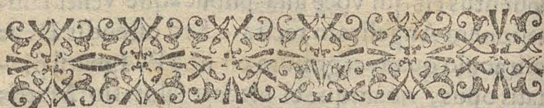
Huic iſtud accidit quod cum Deipara aliquid habet commercij. Cum enim Conimbricæ in Luſitania Catechiſmum publicè doceret (relicto ſponte ob amorem humilitatis ſpecioſo munere

con-

concionatoris Sebaſtiani Regis) nemo omnium inuentus eſt qui voce alta publicèque vellet ſalutationem Angelicam recitare. Sed oſtendit Deus miraculo quam ei gratum eſt hoc P. Ignatij pietatis opus, quamque ei placeat ſalutatio Matris ſuæ: nam cum nemo eam recitare vellet, repentè infans ſex menſes natus ab vbere matris pendens, erecto capite articulate & diſtinctè ſtupentibus vniuerſis recitauit.

MAR-

MARTIVS.

Quia Dominica palmarum (quæ est festum mobile) non infrequenter incidit in hunc mensem, ideo eius initio collocare visum est quæ eo die ad Deiparam spectant.

1. MONACHI Carthusiani celebrant tum in officio tum in sacro, festum compassionis Deiparæ Sabbato ante Dominicam palmarum: Quod si tum occurrat festum Annuntiationis transferunt festum compassionis ad diem primum non impeditum post Dominicam palmarum. Atrebatensis Ecclesia agit idem festum feria 6. ante Dominicam palmarum.

Occurrit aliud hoc eodem mense in honorem Virginis quod statum non habet diem, de quo ita Marianus Siculus. Oliana in ripa Sicoris fluuij oppidum, famigeratur Castilnedrensi templo sublimi in loco sub Diuæ Mariæ auspicijs posito, ad quod (nota prodigium) mense Martio feria sexta ex Insula fluminis, tria lumina cærulei coloris ascendunt, & Ecclesiam per fenestras ingres-

Lib. 5. de rebus Hispan.

sa,

ſa, lampades accendunt, & ſubinde deſcendunt ad locum vnde venerant, ibique ab intuentium oculis euaneſcunt. Quod ab eius tractus viris fide dignis (ait Marineus) affirmatur.

2. Anno 1336. ſuperis iungitur B. Mauritius Vngarus Dominicanus. Genus illi à regibus Hũgariæ, magnitudo futura à Dei parente prænuntiata. Cum enim mater eius iam 4. menſes prægnans diuturna febri vexaretur, adeò vt de valetudine deſperaret, accedente poſtea tempore partus, in ſomnis vidit quandam in veſte candidiſſima, forma præcellenti matronam, quæ blandiore ſermone metum illi omnem mortis ademit, fore prænuntians vt filium pareret ſanctitate magis quam genere illuſtrem. Memor tantum eſſet, hora partus inſtante ſigno crucis pectus munire ac dicere: Succurrat tibi virgo fœlix Chriſti mater, ex cuius vtero vnigenitus æterni patris filius prodijt. Addidit, vt Angelicam ſalutationem ſæpius proferret. Sanctiſſimé vixit hic B. miraculis in vita & à morte clarus. Id porro de eo traditur admirãdum. Cum ei Iaurienſis Pontifex iuſta perſolueret & Chriſti corpus eleuaret à populo adorandũ, omnibus cernentibus, ſanctum illud cadauer oculos inſpectandæ hoſtiæ gratia aperuit, quod idem fecit, dum Epiſcopus conſecratum calicem eleuaret, tum demum oculos clauſit. Maxima reuerentia ſemper SS. Eucha. veneratus fuerat, & vt ante eam perpetuo lucerna luceret oleum oſtiatim emendicabat.

Michael Pius.

Mar-

Martij 1.

1. SIxtus 4. anno 1476. ſtabilit decreto feſtum conceptionis immaculatæ Virginis, conceditque indulgentias ijs qui eo die aut Miſſæ aut ſacro officio interfuerint.

Ex Tomo 4. Conciliorum.

2. Hodie & 8. ſequentibus diebus anno 1449. apparet Deipara cuidam puellæ porcos paſcenti in quodam loco proximo villæ dictæ Cubas, quinque miliaribus diſſito à Madrito in Hiſpania, quarum apparitionum feſtiuitas annuè magno hominum concurſu ibi celebratur. Erat autem iſta puella (Iues dicta) admodum amans Beatæ Virginis, cui virgo præcepit ſignificaret populo loci, vt certo quodam loco vbi ipſamet crucem fixerat, extrueretur templum in eius honorem. Quod ſumma diligentia intra annum perfectum eſt, in quo & innumera miracula ad Deiparæ preces facta ſunt. Templo additum eſt monaſterium religioſarum ordinis tertij S. Franciſci, quod ingreſſa eſt Beata Ioanna de la Croix, in quo & floruit virtutibus & ſanctitate. Vide fuſius in eius vita planè admiranda.

In vita eius.

3. Anno 886. Obit Baſilius Macedo Imperator.

Zonaras in Annalibus.

Hic non ſolum ædem Deiparæ à Leone Imperatore ad fontem portæ Conſtantinopolitanæ, quæ aurea dicitur, ædificatam renouauit, ſed & aliam, cui Sigua nomen, ex fundamentis refecit, ac præterea templum Deiparæ ſacrum in foro idque pulcherrimum exædificauit.

3. Anno 1588. Deiparæ interuentu liberatur quidam à præſenti vitæ diſcrimine.

Huic

Huic nomen Gabriel Coma, quem cum equus loco valde periculoso excussisset, ita tamen vt pes alter ephippio ita detineretur vt se expedire non posset, & equus velocissimo cursu ferretur eum trahens per rupes & saxa, præruptaque loca, nihilominus Deipara inuocata quæ in Monteserrato colitur, postquam bene longo viæ spatio per ista saxa ex æquo pendulus, tractus fuisset, saluum se vidit & incolumem, quod sine miraculo contingere procul dubio non potuit, maximè cum neque ipsius caput, quod effusis habenis currente equo frequentius rupibus allisum fuerat, quicquam molestię passum esset. *Histor. Montiss.*

4. -- Natale S. Suuitberti.

Hic ex comitibus Nortigalliæ oriundus: Basilicam nostræ Dominæ Vuerdensis in Cliuensi ducatu construit, ac primus eius Pontifex ordinatur. *VViennius in ligno vitæ.*

Martij 2.

1. ANno 1126. martyrio coronatur & trucidatur Brugis B. Carolus Flandriæ comes, dum in templo S. Donatiani ante altare Deiparę supplex orat.

Hic collegium Canonicor. Brugis in æde sacra Diuæ Mariæ aliquot sacerdotijs auxit, & magnum Architecturę splendorem adiunxit. *Meyerus Molan. &c.*

2. Villarij obitus B. Arnulphi Abbatis.

Hic iussu B. M. Virginis in ordinem est admissus. Vas, inquiebat illa, electionis est mihi iste. *Arnoldus de Raisse.*

Martij 3.

Tritemius. 1. NAtale D. Ruperti Abbatis Ordinis S. Benedicti.

Hic licet idiota esset, Deiparam tamen continenter orabat vt sibi à filio sapientiæ fonte, sapientiæ donum exoraret. Itaque apparens ei BB. Virgo Maria: En tibi, inquit, omnium scripturarum arcana patebunt, ita vt neminem hoc tempore habeas tibi similem. Tantum ne torpescas otio, & gratiam tibi datam ne negligas. Alia etiã secretiora ei dixit Deipara quæ tamen fassus est se non ausum exprimere. Ergo ab eo tempore totum se dedit sacris litteris exponendis, orationi, lectioni, contemplationi, rerum externarum cura in alios reiecta.

2. Anno 1605. Vitâ fungitur Clemens 8. summus Pontifex.

Hic propter luctuosam Tyberis inundationem Romæ anno 1599. bulla edita omnes hortatur vt redeant ad Deum, vt auxilium à SS. Deipara & principe Apostolorum postulent. Ideoque solemnes supplicationes ad S. Mariam Maiorem & Sanctum Petrum indicit.

Idem anno 1595. & 1604. congregationem Clericorum regularium Lucę in Italia ab Episcopo loci erectam sub inuocatione Deiparæ approbauit, & de nouo instituit, varijs ei concessis priuilegijs ac eidem congregationi Ecclesiam B. Mariæ de Porticu in vrbe concedit, licentiamque noua vbique loca recipiendi de consensu ordinariorum relaxat. Idem delegit monachos congregationis B. Mariæ Fuliensis Cisterciensis ordinis

nis in vrbe ad ſignandum Agnos Dei in cera toto tempore ſui Pontificatus. Quod munus Paulus 5. perpetuò ijs demandat anno 1608.

Idem Clemens anno 1595. inſtituit in vrbe domum, in cuius parte vna, piè educentur virgines pauperes, in alia honeſtæ viduæ, in tertia vero impudicæ mulieres pœnitentiam agere volentes. Quam domum ex propenſo erga Deiparam ſtudio, monaſterium B. V. M. Refugij nuncupari decernit, variaque eis priuilegia indulget. Vide Bullarium p. 48. 49.

Idem in Bulla edita anno 1600. enarrat ſe ad propagandum ordinem Fratrum Diſcalceatorum B. M. de monte Carmelo vnam eiuſdem ordinis domum in vrbe, apud Eccleſiam B. M. de Scala dictam, erexiſſe. Et modo vlteriori propagationi intendens. vnam congregationem dictorum fratrum in Italia à quacumque alia congregatione & prouincia, ac ſuperioribus diſtinctam ac ſeparatam per vnum præpoſitum & diffinitores regendum erigit, & ſedi Apoſtolicæ immediatè ſubijcit, ac varia priuilegia elargitur. Vide Bullarium p. 101.

Item confraternitatem B. M. de Suffragio pro animabus in purgatorio exiſtentibus, Romæ erectam de licentia Vicarij Papæ pro vtriuſque ſexus fidelibus approbauit anno 1594. & 1603.

Item indulgentiam plenariam conceſſit verè pænitentibus ac confeſſis, & ſacra Communione refectis qui templum B. V. Hallenſis in Conceptionis, Natiuitatis, Præſentationis, Annuntiationis, Purificationis, aſſumptionis & B. M. ad Niues feſtiuitatibus, nec non Dominica 1. Septembr. & per totam octauam eiuſdem Dominicę

à primis vesperis vsque ad occasum solis festorum ac dierum huiusmodi deuotè visitarint, & ibi pro Christianorum principum concordia, hæres. extirpatione ac S. Matris Ecclesiæ exaltatione pias ad Deum preces fuderint.

Vide etiam 30. Ianuarij.

Martij 4.

In eius vita.

1. NAtalis dies Sancti Casinini qui Deiparam singulari affectu semper coluit. Is fuit Poloniæ Regis Casinini filius & Viluæ in Lithuania. Obijt anno Domini 1489 atque inter sanctos à Leone 10. relatus. Certum ipse hymnum in honorem Dei matris paulo longiorem, at peruenustum composuit. Cuius initium est. Omni die die Mariæ mea laudes anima, quem & quotidie flexis genibus recitare solitus erat, tantique eum faciebat vt cum illo etiam sepeliri voluerit. Nam anno 1604. quando sepulchrum eius renouatum est, supra pectus eius repertus est.

De hoc fertur nunquam neque parentum neque medicorum suasu & improbitate victum esse vt matrimonium iniret, quod vnicum asserebant esse morbi; quo tenebatur, remedium, ex quo etiam vitam amisit. Itaque illibatam ad vsque vltimum spiritum seruauit virginitatem. Cui etiam præter deuotionem aduersus Deiparam, cui vnicè erat addictus, multum proderat corporis castigatio: nam regius hic adolescens ex horridis equorum setis frequenter cilicium gestabat, & verberum asperitatibus carnem domabat.

Paulus 5. concessit vt ab omnibus in tota Ecclesia de eo fiat officium & Missa ex ritu Romano

no tanquam de confeſſore non pontifice, propter admiranda eius tam in vita quam in morte & poſt eam miracula.

Martij 5.

1. ANno 1606. Deiparæ interuentione curatam puellam à membrorum impotentia ac gibbo, in publica relatum monumenta. *Hiſt. Sichim.*

Puella hæc ex vtero matris brachiorum, manuum ac pedum vſu caruerat, cuius nutrix audita fama miraculorum Deiparæ in colle Acuto, patrem adit puellæ rogans vt permittat eam eò transferri, forte ei Deiparam opem laturam. Annuente itaque patre eò ducta eſt puella, cumque pro ea funderentur preces, an non vides inquit illa ad quandam mulierem quę eam comitata erat, quemadmodum Deiparæ imago mihi arrideat: ignoras ab ea mihi dictum, breui me commodè ambulaturam: ergo peracta peregrinatione domum reuertitur, ac ſtatim patuit Deiparæ beneficium, nam cum à nutrice pro more brachijs geſtaretur, eam experimenti cauſa in pedes ſtatuit, quibus innixa (quod nunquam ei alias in omni vita acciderat) cæpit ambulare, manibuſque ac brachijs vti, donec ſenſim planè conualuit. Gibbus etiam complanatus eſt, ac reliquo corpori æqualis redditus.

Martij 6.

1. ANno 1447. Beatæ Coletæ ordinis S. Claręreformatricis, obitus ſanctiſſimus Huius aliquando lingua in guttur medium depreſſa fuit *Author vitæ apud Surium.*

fuit vt nec loqui nec respirare posset. Cui occurrens Deipara eam amplexata & osculata est. Inde lingua redijt in locum suum, moxque ipsa ex oculis eius sese subduxit.

Hæc à Deo & à B. V. M. designata est ad ordinis reformationem & ad peccatorum conuersionem. Quod cum ipsa facere detrectaret ob suam insufficientiam, Deus eam triduo loquendi facultate priuauit, & rursus triduò oculorum vsu, donec Dei eiusque matris B. V. consentiret voluntati. Quod vbi fecit & loqui & cernere potuit. Fuisse autem illam ad ista designatam patet ex ista visione. Vidit enim in visu Beatum Franciscum ipsam exhibentem Christo coram SS. eius matre, rogareque vt ipsam sibi donaret reformatricem ordinis sui, & vt eius opera conuerterentur peccatores. Porro Christus libenter annuit F. Francisco.

Orante illa feruentissimè SS. Deiparam pro peccatoribus, vt pro ijs apud filium interueniret: oblatus ei fuit discus plenus particulis carnis tanquam infantis in frusta concisi, dictumque est illi. Quo pacto ego deprecabor filium meum pro his qui quotidie horrendis sceleribus suis (quantum in eis est) etiam in minores eum discindunt particulas quam sint hæ quas cernis.

Hist. Societ. t. 2. 2. Anno 1561. Sanctissimè moritur Ioannes Caraffa Palliani Dux.

Hic à Pio 4 Pontifice cum nonnullis alijs Pauli 4. præcessoris sui cognatis ad vltimum damnatus supplicium, sub vitæ finem potissimum ostendit quanto affectu Deiparam coleret. Citatus ad audiendam capitis sententiam cum in eius laudem solemnes eius officij preces recitaret, tantisper

tiſper interquieuit. Dum quod viator ſignificabat, audiret. Vbi ille dixit, eodem vultu, nullo addito geſtu, verboue, luminibus in libellum reſtitutis, quod inchoarat repetiji, & ad extremum eſt perſecutus. Ad mortis nuntium nihil commotus, ante ſacram effigiem prouoluitur in genua, Chriſtoque Domino ac Beatæ Virgini gratias agens, ſolum deoſculatur. Qua obtruncatus eſt nocte, vbi adfuere lictores ab arce S. Angeli; ad turrem Noniam (qui deſtinatus erat ſupplicio locus) eum ducturi, Deiparæ ante omnia genibus ante eius imaginem humi fixis, ſeſe commendauit, cauſam mortis eius vt & aliorum ſi quis ſcire cupit, legat Onuphrium in vita Pij 4. in Appendice ad Platinam.

Martij 7.

1. NAtalis S. Thomæ Aquinatis.

Hic ab incunabilis oſtendit qua ipſe in Deiparam pietate & affectu futurus eſſet. Cum enim adhuc infans à nutrice in balneo abluendus chartulam è terra ſponte ſua ſuſtuliſſet, eamque preſſa manu arctè retineret, nutrice eam è manu extrahere conanti, lachrymis acriter reſtitit. Eo iam loto mater chartulam ex manibus euulſit, in qua ſcripta reperta eſt ſalutatio Angelica. Infans chartam ploratu inſtanter repetens, eam redditam mox deglutiuit. *In vita*

Grandior factus ſuam in eam pietatem libris editis patefecit, potiſſimum in 3. parte ſummæ Theologicæ, & in opuſculo 8. quod eſt de ſalutatione Angelicâ, quo & illius ſupra cæteros SS. præſtantiam ſingularem & apud filium quiduis

impetrādi efficacitatem eximiam, & eius incomparabilem dignitatem contra varios hæreticorū errores constantissimè propugnat.

Sibrardus Abbas. 2. Natalis dies B. Frederici ordinis Præmonstratensis. Is primus fuit Abbas & fundator horti Beatæ Mariæ in villa Hallum. Puer ob castimoniȩ puritatem præcipuè honorabat Deiparam. Sacerdos factus & parochus in Hallum, adhuc amplius eam coluit, vnde & mos ibi inoleuit eius imitatione, etiam per Sabbata quadragesimæ Missam de ea cantare. Precibus ad B. V. M, fusis vitæ reddidit puerum qui sine baptismo obierat.

Lipsius c. 20. 3. Anno 1427. Deiparæ precibus ad vitam reuocatur puer bimulus. Accidit istud Cantiprati (pagus est in Cameracesio) Relictus fuerat domi puer hic à parentibus qui se ad sacrū (quia Dominica dies erat) & inde ad prandium apud amicum contulerant. Vbi à meridie domum rediere, mox filiolum requirunt, at non inuentum vbique quærunt simul cum vicinis, diebus duobus, at frustra. Pater interim ad D. Hallensem animum & preces vertit. Statim in somnum soluitur, & viso monetur quærere puerum certo inueniendum. Luce orta iterum cum vicinis omnes agros, dumeta, fossas scrutatur, donec sub ipsam meridiem ad voraginem aliquam limo & aquis obsitam veniunt. Ibi enim iacentē cœno & aquis obrutum reperiunt, puerumque ad templum deferunt mox vt putabant, terræ dandum. Sed patrem spes non deserit, & Diua Virgo excitat atque internum robur addit. In altari igitur prolem collocat ante Diuæ imaginem, calidis precibus, lachrymisque opē poscit. Statim puer (ô mirum)

vitam & vocem recipit, surgit, cum patre domum, cum eodem mox Hallas venit.

4. Miraculum istud ad se vocat alterum antiquius anno 1540. de quo Brouius in suo monili gemmeo siue Deiparæ, & ex eo Cartagena. Lublini inquit in Polonia Martinus lanius duos habebat filios, vnum bimum, quadrimum alterum. Cum autem abesset ipse & vxor domo, maior natu prout viderat patrem pecora mactantem, cultro iugulauit fratrem in cunis iacentem, ac metuens virgis cędi, se in furnum coniecit & post ligna in struem composita se occuluit. Mater domum reuersa nihil cogitans de pueris, ignem lignis supposuit, illa flammas concipientia puerum intus latentem suffocarunt antequam infęlix Mater animaduertisset. Extraxit tandem iam suffocatum, & ad cunas conuersa vidit alterum iugulatum, sanguini innatare. Quid faceret? Dedit se in lamenta super duas proles amissas. Inter hæc maritus aduenit, qui ratus eam scelus perpetrasse tamdiu verberibus afflixit, donec occideret. Tristi postmodum spectaculo & metu supplicij perculsus, cadaueribus in currum iniectis, votoque concepto perrexit ad Deiparam apud Clarum montem Poloniæ (abest Lublino plus minus 150. milliaribus) & est propter imaginem à S. Luca depictam, celeberrima & summo concursu frequentata. Dum autem est ante eius Basilicam, putentia, corpora ex curru deponit, orat, & mox vita eis redditur, ab ea quæ mater est viuentium, & vitam omnium viuentium parturiuit.

Mar-

Martij 8.

1. ANno 1623. vita fungitur P. Thomas Saillius Societatis IESV.

Hic pedem, domo egressurus, ex cubiculo ante non efferebat quam genua flexisset & oscula impressisset sacræ Marianæ Statunculæ quæ crucifixo filio, in oratorioli sui ara astabat, eoque ritu solebat ab ea maternam benedictionem supplex postulare. Consueuerat antequam ad altare accederet Missam celebraturus, opem Beatę Mariæ implorare ad ritè conficiendum filij eius corpus, deinde deposito coram se in altari corpore Domini, eâdem obsecrabat vt pro se apud filium causas suas perageret, & libellos supplices, supplex cum ipso patrona offerret.

Eius in expeditione belli Catholici in Palatinatu socius, constanter affirmat, se in morbo graui precibus à P. Thoma ad B. Virginem profusis sanitatem recuperasse.

In castris Mariam Virginem maximo esse præsidio affirmabat: ob hanc maiore cultu celebrandam à Duce Parmensi, impetrauit edictum militare, vt sub auroram omnibus castrorum tubis certatim assonantibus B. Mater Maria Angelicæ salutationis precatione ter (cum sono tubarum) repetita per omnia militum contubernia salutaretur. Huius etiam imaginem piè ac scitè depictam pro labaro ac vexillo in itineribus præferri, in stationibus præfigi curabat.

Cum tot annis castra secutus sit, tam multis etiam ciuitatum expugnationibus cominus interfuerit, tam multos iuxta se cadentes viderit, semper

ſemper ipſe ſine vulnere intrepidus ambulauit. Acceptum hoc ſe referre aiebat roſario prægrandi Mariano quod ipſe quoties ad arma proclamatum erat, balthei inſtar ab humero per tranſuerſum pectus obtendebat, eaque ſe ſolum munitum lorica, omnia pericula ſine metu illæſum euaſiſſe gloriabatur.

2. Anno 1605. Liræ quod oppidum eſt Brabantiæ publicæ conficiuntur tabulæ de miraculoſa à Deipara curatione à ſymptomate inſolito.

Erat iſtud tumor in ſuperiore Palati parte, cui comes erat ardor ac dolor intolerabilis, qui tumor deſijt tandem in bene magnum hiatum, ita vt omni æger loquendi facultate deſtitueretur niſi foramen occluderet lineo panno, ne halitus per nares efflueret. Quod idem cum bibendum eſſet ei faciendum erat. Acceſſerat dolor renum, tantus vt æger ſeſe erigere non poſſet. Præterea pectoris grauitas tãta, vix vt reſpiraret. Denique tanta membrorum vniuerſorum imbecillitas, vt vix vlla valetudinis ſpes ſupereſſet. Itaque cum ſeſe Sacramentorum vſu ad mortem comparaſſet, iniecti ſunt ei ſermones de frequentibus miraculis Deiparæ in eadem ciuitate ad eiuſdem imaginem quæ ibi colitur, de qua 18. Ianuarij ſupra. Vouet itaque ſe ad eam 9. diebus orationis cauſa aditurum. Ac eo ipſo die quo Venerabile Sacramentum ſumpſerat, eam nouemdialem ſupplicationem inchoat. Nec fruſtra, nam eo die ſine diuturniore mora, fructum ſuæ orationis percipit, tumore illo ad ſuperiores oris partes, abſcedente, conſequentibus deinde diebus ſenſim ſine ſenſu malum omne tum tumoris tum renum

num ac pectoris dolor euanuit, ita vt ob perfectam sanitatem recuperatam Deo ac Deiparæ sit gratulatus.

3. Anno 1574. Deipara liberat 33. captiuos à Turcis.

Histor. Montiss. Vnus de ijs nomine Nicolaus Polla natione Sardus, dignitate Sacerdos, iam septennium tenebatur vinculis Algerij, quæ vrbs est dominij Ottomannici, cum tot incommodorum pertæsus Dei genitricem compellat vt sese carcere liberet. Accidit autem vt 8 Martij 33. Christiani ibidem captiui simul conspirarent de libertate recuperãda. Itaque fune se demittunt per murum ciuitatis in mare quod eam alluit; indeque in vicino portu celocem vndecim transtrorum ingrediuntur, cum qua vento secundo & remorum fauore, dierum duorum spatio, ad Maioricam insulam appellunt portumque ibidem dictum à Calle S. Mariæ, salui tenent.

Martij 9.

Ex vita c.2. 1. ANno 1568 Deipara miraculosè procurat fælicem partum Matri Beati Aloysij. Cum enim ipsa grauiter vna cum fœtu de vita periclitaretur, nuncupato voto sese cum prole sistendi ad B.V. Lauretanam, fæliciter illum enixa est contra medicorum sententiam. Qui & ob vitæ periculum quod medici repræsentabant, statim atque sufficienter fuit eductus, ex vtero materno (licet nondum omnino natus) vt baptismum susciperet, baptizatus est: atque ita sanctificatus antequam perfectè natus. Quod idem contigit S. Mechtildi. Eximiæ item Deiparæ cultrici.

De

De B. Aloysio vide 21. Iunij.

2. Anno 1463. in humanis esse desijt B. Catharina Bononiensis ordinis Clarissarum. *Anton. Flaminius in eius vita.*

Huius natiuitatem, nocte quæ fœlicem partum præcessit, ipsa Dei mater, patri eius Patauæ existenti monstrauit, eamque futuram mundi lucem prædixit. Eadem nocte quæ natalem Christi precedit oranti in templo Deipara apparuit infantem Iesum in vlnis gestãs, quæ & ei filium suum amplectendum, dissuauiendumque tradidit. Aliquando graui ægritudine afflicta, vidit principem orbis Iesum in suo throno sedentem, ac Deiparam cum SS. Laurentio ac Vincentio vnà cũ innumeris Angelis, & quendam in conspectu principis fidibus verba illa canentem: *& gloria eius in te videbitur.* Vidit etiam Iesum dextera sua apprehendentem ipsam ac dicentem ei: Audi filia diligenter concentum & percipe quid est: *& gloria eius in te videbitur.* Multis claruit miraculis. Corpus eius à morte suaui odore & sudore è vultu manante flagrauit. Idem adhuc integrum Bononiæ visitur & tractabile ita vt sanctimoniales illud vestiant, in cathedra collocent, mollitie ac flexibilitate membrorum tanta, vt non mortua, sed quasi dormiens videatur.

3. Anno 1440. superis iungitur S. Francisca vidua Romana.

Hæc B.V.M. horas recitans sub Dio, licet maximè plueret comitibus omnibus madidis, in oratione perseuerans sola madefacta non est. Ab eius morte per librum istum horarum Deiparæ, plurima miracula patrata sunt. *Ex Bulla Canoniz. Pauli 5.*

Mar-

Martij 10.

Hist. Sichim. 1. ANno 1604. publicis commendatur tabulis curatio manus aridæ à Deipara impetrata.

Non procul Aquiſgrano Maria Hertant, paralyſi tacta in latere ſiniſtro, qua tamen maximè afficiebantur tum pes tum manus eiuſdem lateris, fama miraculorum creberrimorũ in monte Acuto, ſtatuit eo ſeſe conferre. A quo cum non procul abeſſet, ſentit permoleſtum in ea manu affecta pruritum, cum antea nihil omnino ſentiret, licet puncta grauiſſimè. Hoc viſo initio, bonam ſpem concepit integræ curationis. Itaque poſtquam orando ac partim genu flexo circuiſſet ſacellum Deiparæ, ſtatim manus ex ſeſe aperta eſt, & ſui vſum non minus quam ante morbum, facilem & ad omnia præbuit.

2. Anno 1550. quidam Deiparæ ope, ruina terræ oppreſſus ſine noxa.

Huic nomen erat Petrus Corbeille qui dum terram ex alto loco ſubterraneo eruit, repentè caſu terræ ita opprimitur vt nulla de vita ſpes reliqua foret. Itaque ſe enixè Deiparæ Montiſſerrati commendat. Quod idem fit ab eius conſanguineis, potiſſimum à patruo qui & addit votum quoddam ad eandem Virginem certa quædam munuſcula deferendi. Interim acciti 14. aut 15. qui eum terra obrutum inde eruerent, qui poſtquam tribus aut quatuor horis id conati eſſent, tandem quaſi mortuum educunt nec præbentem vllum vitæ ſignum. Itaque omnes in genua proſtrati quo poſſunt maximo affectu Deiparæ ſupplicant,

plicant, vt eius miseratione mota eum ad vitam reuocet. Quod & statim ab ea præstitum, nam eadem hora mouere se cæpit, tum locutus est, ac paulo post perfectam sanitatem consecutus est. Aiebat autem se in ipsa ruina & casu terræ ad Deiparam confugisse, cuius toto illo tempore præsentem opem fuerat expertus.

Martij 11.

NAtalis dies S. Vindiciani Episcopi Atrebatensis.

VValterus Abbas. Chronic. Atrebat.

Hic cum Rege Theodorico templum B. V. M. Atrebati valde auxit terrenis possessionibus, villis, mollendinis atque alijs subsidijs, secularesque potestates cum ipso Rege in generali placito residente, ab eius infestatione exclusit. Curauitque priuilegium à summo pontifice Ioanne confirmari. V. 7. Iulij.

Martij 12.

1. NAtalis dies D. Gregorij magni Dei genitricis studiosissimi.

Hic ad sæuientem pestem profligandam sub Paschatis festo eius imaginem à D. Luca pictam in processione cum Litanijs per vrbem circumtulit, cui & tota aëris cessit infectio, eius præsentiam ferre non sustinens. Tunc auditæ sunt voces Angelorum circa imaginem canentium, Regina cæli lætare alleluya, Quia quem meruisti portare Alleluya. Resurrexit sicut dixit Alleluya. Quibus S. Gregorius subiunxit. Ora pro nobis Deum Alleluya.

Idem Anno 593. Confirmat omnia priuilegia concessa monasterio Sanctæ Mariæ Suessionensis à Sancto Ioanne eius præcessore aliaque noua adijcit, quæ tanta sunt vt author Chronici ordinis D. Benedicti neget se vnquam simile vspiam vidisse.

Anto. Lopez ad anno 84. Diui Benedicti.

Idem Gregorius imaginem Deiparæ à D. Luca depictam misit ad Leandrum Hispalensem Episcopum vide 27. Februarij.

Romæ in sacra æde Sanctæ Mariæ Imperatricis prope hospitale S. Ioannis Lateranensis imago visitur Deiparæ quæ Sanctum gregorium dicitur allocuta. Quam liberalis erga Deiparam fuerit eius Epistola ad Petrum subdiaconum declarat. Nam Beatæ Mariæ Virginis oratorium dicaturus, ad conuiuium quod veteres Christiani Agapen dicebant, illa parari iubet his verbis. Sed quia cellæ ipsius tenuitas exigit, debere nos in ipsa diei festiuitate concurrere, propterea volumus vt ad celebrandam dedicationem dare debeas ad erogandum pauperibus in auro solidos decem, vini amphoras 30. annonæ modios 200. olei orcas duas, verueces 12. gallinas 100. quæ tuis possint postmodum rationibus imputari.

2. Natalis Dionysij Carthusiani.

Hic quatuor libros de laudibus Virginis edidit, in quibus omnes ad eius deuotionem cohortatur. Idem cantica canticorum de eadem piè interpretatur. Denique in omnibus suis lucubrationibus suę in eam pietatis vestigia relinquit.

3. Anno 1622. Gregorius 15. in SS. numerum refert Sanctos Isidorum, Ignatium authorem Societatis IESV, Franciscum Xauerium eiusdem societatis religiosum, Philippum Nerium, congre-

gregationis oratorij parentem & Matrem Teresiam de IESV reformatricem ordinis S. Mariæ de Monte Carmelo.

De horum (excepto Isidoro) studio aduersus Deiparam vide in die Natali singulorum.

4. Anno 1399. vitâ fungitur Cæcilia, quarta & vltimò genita S. Brigittæ filia.

Cum in huius partu mater periclitaretur, Deipara ei fœlicem partum dedit. Vide fusius 23. Iulij; Postea ei apparuit & dixit. Tu auxilium es experta, vide ne sis ingrata. Si me diligis labora & filij tui sint etiam filij mei. Fœlix progenies ex qua Dei mater sibi filios adoptionis eligere dignabatur. Obijt autem Cæcilia velut altera Tabita plena operibus bonis in viduitate bona. *Io. Vastouius.*

5. Anno 1322. publicis conscribitur tabulis planè stupenda cuiusdam postquam iam tertiò suspensus esset, à morte Deiparæ intercessione exemptio. Res ita habet.

Thomas Faber, reus habebatur homicidij commissi Tolosæ, & ad ampliorem faciendam eius rei fidem equuleo torquetur. Quam vt euaderet pœnam, crimen fatetur quod non commiserat. Adiudicatur itaque suspendio. Cum autem se destitutum omni humano cerneret præsidio, ad diuinum, & ad Deiparam confugit, morteque imminente orat supplicij spectatores vt sese Virgini Montisserratensi commendent. Tortor interea eum è Scala deijcit. At fracto fune collo eius inserto in humum decidit absque vlla noxa. Iudices nihilominus suspicati scilicet fraudē subesse, iubent nouum funem adhiberi, paret tortor, sed ecce tibi vt prius fune fracto in terram

illæsus cadit. Obstinati iudices neque sic permouentur, neque oculos aperiunt vt videant aliquid hic supra naturam latere mysterij, at vt tertio suspendatur è nouo fune imperant, Tortor imperata facit at sine effectu, nam & hic tertius funis ruptus est, ipso in pauimentum cadente: Quęrunt ex eo iudices quid tandem rei istud esset, & vnde tot prodigia. Interpellaui inquit Dei genitricem vt me à morte quam non commerueram dignaretur liberare, quod sua pietate tertiò ab ea præstitum, vt vos omnes oculis vestris hausistis. Itaque in libertatem vindicatus ea ipsa hora sese cum vxore, magnoque aliorum comitatu ad gratulandum Deiparæ ad Serratum montem contulit cnm litteris Archiepiscopi, trium insuper Episcoporum & aliorum magnæ auctoritatis qui fidem faciebant huius tam prodigiosæ liberationis.

De rebus Hispaniæ l. 5.

6. Huic historiam affinem, & forte admirandam magis, suggerit Lucius Mormeus oculatus eius testis, quam quia commodiore loco nequeo, hic collocabo. Est enim scitu digna nec passim obuia. Equidem nunquam eam audieram aut legeram. In antiquissima ciuitate quam S. Dominici Calciatensis vulgus nominat, gallum vidimus & gallinam, qui dum viuerent, cuius fuerint coloris ignoramus, postea vero cum iugulati fuissent & assi, candidissimi reuixerunt, magnam Dei potentiam, summumque miraculum referentes. Cuius rei veritas sic se habet. Vir quidam probus & vxor & adolescentulus filius magnæ probitatis, ad S. Iacob. Compostellam proficiscentes, ad hanc vrbem diuertunt ad quendam hospitem qui adultam filiam habebat. Quæ pulchri

chri adolescentis amore capta, ad stuprum eum inuitauit. Abnuit adolescens, vnde amor puellæ in odium versus, & ei nocere desiderans craterem patris sub tempus quo discedere parabant in eius cucullo abscondit. Cum peregrini manè profecti essent, exclamat puella craterem sibi subreptum. Quod audiens prætor mittit satellites qui peregrinos reducant. Qui cum accessissent puella è cucullo adolescentis craterem educit. Quare in campum eductus lata in eum sententia suspensus est, miserique parentes cum filium deplorassent, Compostellam peruenerunt. Vbi solutis Deo votis ad locum redierunt vbi filius eorum suspensus fuerat, & mater multis profusis lachrymis licet obnitente viro ad filium accessit. Cumque filium suspiceret, dixit ei filius: mater optima noli flere super me, ego enim viuus sum, quoniam Deipara Virgo & Sanctus Iacobus me seruant incolumem. Vade ad iudicem & dic ei me viuere. Currit mater ad prætorem, mensæ tunc assidentem, qui gallum & gallinam assos scindere parabat. Filius meus inquit viuit, iube illum solui. Prætor existimans eam somniare, quid ais (respondit) bona mulier. Ne fallaris, ita viuit filius tuus vt viuunt hæ aues. Quæ cum vix protulisset, ecce tibi gallum & gallinam saltantes in mēsa, ac gallus quidem statim cantauit, cantuque ostendit se viuere. Prætor attonitus continuo vocat Sacerdotes, qui cum ciuibus proficiscuntur ad suspensum, & inuenerunt eum lętantē, quem & parentibus reddunt. Domum reuersi gallū & gallinam viuos capiunt, atque in Ecclesiam transferunt magna solemnitate. Quæ ibi clausæ, Dei potentiam testantes seruantur, vbi septennio vi-

Cucullus erat tegmen rusticum ad arcendas pluuias.

uunt, & in fine ſeptennij antequam moriantur, pullum relinquunt & pullam ſui coloris & magnitudinis, & id fit in dicta Eccleſia quolibet ſeptennio. Magnæ quoque admirationis eſt, quod omnes peregrini ac tranſeuntes qui ſunt innumerabiles, galli huius & gallinæ plumam capiunt, & nunquam illis plumæ deſunt. Hoc ego teſtor quia vidi & interfui plumamque mecum fero. Hæc ille.

7. Addo & tertiam, ſperoque eam tædium non allaturam.

Archangel. l. de Roſario. In hiſpaniæ quadam villa ſub ditione Ducis Cataloniæ, fœmina quædam addictiſſima lectioni Roſarij, iniuſtè ad iudicem delata tanquam rea criminis cuiuſdam non niſi ignibus expiandi. Miſella licet innocens, ſub tortura crimen fatetur. Data ſententia mortis, ipſa roſarium recitando, V. M. opem efflagitat. In ipſo loco ſupplicij nec roſarium dimittit. Cumque illā à terra eleuare conantur, reſtis fracta eſt, itaque noua accepta, quæ ſimiliter fracta, vt & tertia. Quod iudex admirans & turbatus: Ah (inquit ad mulierem) ſcelerata tuis incantationibus funes omnes deſtruis. Ad quæ ipſa: incantatio mea eſt pia Mariani roſarij lectio, qua me totis viſceribus Virgini commendo. Miraculum agnouit iudex ac liberam dimiſit. Hęc anno Chriſti 1494.

8. Sanctè vita fungitur Carolus Sanctæ Brigittæ filius anno 1398.

Hic Deiparam vnicé dilexit, eique ſolitus erat de beneficijs, priuilegijs & bonis conceſſis vehementer gratulari. Tam erat ardens eius in eam ſtudium vt pro eius dignitate tuenda, & ne quid de ſuis donis minueretur, omnes cruciatus (ſi neceſſe

cesse foret) paratus esset subire. Quid autem ei præstitit Deipara antequam animam efflaret, & in ipso exitu, & post obitum ipsamet narrat Sanctæ Brigittæ matri, his verbis. Ego, inquit, steti propè filium tuum paulo antequam emisit spiritum, vt carnalem amorem non sic in memoria haberet, quod propter eum aliquid Deo contrarium cogitaret aut loqueretur, nec aliquo Deo placentia vellet omittere. In exitu autem animæ feci vt non tam duram pænam sustineret, quod ex ea inconstans fieret aliqualiter desperando, & ne Dei in arcto illo spatio obliuisceretur. Denique ita eius protexi animam à dæmonibus, quod nullus eam tangere auderet: sed mox vt è corpore migrauit, eam accepi in meam protectionem. Quo facto turba dæmonum festinanter fugit, qui cupiebant eam deglutire, & æternaliter cruciare. Eodem loco infra testatur Angelus Deiparam eidem Carolo contulisse quidquid ei deerat in armis spiritualibus & indumentis, quæ pertinent ad milites intraturos in regnum cęlorum ad summum imperatorem.

L.7. Reuelat. c. 13.

Martij 13.

1. ANno 1604. publica fide constitit Deiparam curasse morbum quendam permolestum dictum Scheurbuyck.

Hist. Sichim.

Laborabat hoc morbo Elizabetha quædam, vxor Zachariæ Auroy in territorio Diestemensi, quo ita malè afficiebatur, vt toto corpore molestissimas sentiret punctiones, quas comitabantur plurimæ maculæ atri coloris, daleri magnitudine.

Vnde non modo membrorum omnium vſu caruit, at inſuper tam grauiter cruciabatur vt nullam quietem, neque interdiu neque noctu caperet. Interim continenter inuocabat Deiparam, quod & maiori adhuc animo ac pietate præſtitit, cum audijt eam in monte Acuto varijs varia præſtare beneficia, quò & ſe contulit. Vbi poſtquam preces ei ſuas obtuliſſet, melius habere cepit, deſieruntque punctiones illæ permoleſtæ. Itaque redijt ad ſuos licet necdum perfectæ ſanitati reſtituta, quam tum vt conſequeretur tam & pro ea quam conſecuta erat gratam ſeſe exhiberet, iterum ad montem Acutum redijt. Neque vero ſpe ſua falſa eſt, nam tam perfectè ſanata eſt, vt negaret ſe in omni vita alias vnquam melius habuiſſe.

Martij 14.

In vita eius.

1. ANno 1518. Turcarum metu vrbe vndique perculſa ad impetrandam contra eos Chriſtianorum principum concordiam Leo 10. miraculoſam Deiparæ imaginem ex S. Maria in porticu allatam, in ſolemni ſupplicatione deferri iubet, quam ipſe cum patribus purpuratis nudis pedibus eſt proſecutus.

Pompenius Vagonius. Onuphr. &c. Item tēpli parietes & picturæ.

Hæc imago (vt id obiter dicatur) ea eſt quam ad Beatam Gallam illuſtriſſimam & ſanctiſſimam viduam, Symmachi conſulis & Martyris filiam Angeli detulerunt, aureis lineis in lapide pretioſo Zephirino, Angelorum manibus (vt fertur) efformatam, multa luce circumfuſam, quare vehementer ipſa commota, Ioannem pontificem poſtea martyrem tota de re commonefecit. Qui

cum prodigium viſurus ad eam adijſſet, repentè campanæ tota vrbe concreparunt ſuamet ſponte, eas pulſante nemine, viditque ipſe imaginē iſtam in aëre ſuſpenſam, quam tunc Angeli in pontificis manus depoſuerunt. Eadem imago ſolemni pompa iuſſu Calixti tertij per vrbem circumlata, diuturnam peſtem depulit & cum ea mandante Paulo 2. in Pontificis ſacello illata eſſet, altera die in propria æde collocata diuinitus eſt. Tempore Adriani idem beneficium peſtis depulſæ ſenſere Romani eam in ſupplicatione deferentes. Quo tempore cum Iudæus conuerſo ad tergum vultu Imagini illudit, facies eius auerſa perpetuo ſic hæſit. Iudæa quoque ne imaginem aſpiceret faciem auertens, oculis capitur. *Ex monumentis templi S. Mariæ in porticu.*

2. Carnuti ſingulis annis fit ſupplicatio ad oratorium noſtræ Dominæ dictæ à Ruina. Noſtre Dame de la Breſche, quo die anno 1568. hæretici repulſi & obſidio Carnotenſis ſoluta. Quod oratorium recens exſtructum eſt, cuius loco ante viſebatur Imago Deiparæ quæ à dextro latere tegebat pallio ſuo vim maximam Eccleſiaſticorum ac ciuium Carnutenſium. In altero latere picti erant milites armati in Deiparæ imaginem explodentes, ad memoriam continuandam Hagiomachorum qui anno ſupra memorato, coacti ſunt obſidione ciuitatem liberare. *Hiſtor. Carnut.*

3. Anno 1587. à Sixto 5. D. Bonauentura inter S. Eccleſiæ Doctores annumeratur.

De eius ſingulari in Deiparam affectu vide 14. Iulij.

Martij 15.

Dionysius Rouillardus in sua parthenica Historia Gallica.

1. CArnuti in Gallia festum Deiparæ in gratiarum actionem ob mirabilem victoriam eius ope contra hęreticos obtentam. Obsidebatur ab ijs Carnutum, quod in solius virginis (cuius summa religione apud se seruat indusium) præsidio spem suam collocarat omnem, quam irridentes hæretici, blasphemantes iactabant, non plus posse in ea ciuitate Mariam, quàm olim Dianam Ephesi. At contrarium reipsa expertos fidem fecit rei euentus, nam supra portam ciuitatis propè quam obsidionem collocarant, viseretur imago Deiparæ, contra eam tot vibrarunt tormenta maiora, vt quæ erant circa eam vniuersa, eorum vi & fulgure obtrita essent, illæsa semper & intacta imagine, spatioque 42. circiter digitorum circum eam. At hîc non stetit vis Deiparę in hostes, nam coacti sunt ab obsidione cessare indeque magna suorum iactura, internecione, atque infamia recedere. A qua eorum fuga, iam secundò, prato vbi tentoria sua fixerant, nomen inditum est gallicum, *les prez des reculez.*

Parte 2. l. 5. num. 244.

2. Refert Historia Societatis pro fide vita functum anno 1561. P. Consaluum Siluerianum. Huius viri in plurimis virtutibus erga integerrimam Dei matrem inenarrabilis obseruantia eminebat. De qua ita suauiter, frequenter, magnificè loquebatur (vt Epistolę eius multæ, quas ego vidi, testimonio sunt) vt pręclarissima tantæ Reginæ existimatione & amore plenum omnino ac redundantem animum sit agnoscere.

Hic ad Monomotapæ Regem in Æthiopia profe-

profectus, vt gentem illam Cafrorum ad Christum traduceret in mapali suo (quod idem & diuersorium ei & templum erat) excitauerat aram, in qua Deiparæ perelegantem imaginem proposuerat. Ibi dum quotidie more suo rem diuinam facit, procerum quidam conspecta imagine ad Regem deferunt, Lusitano Sacerdoti pulcherrimâ domi formâ puellam esse. Mittit Rex qui ei renuntiet, vt Coniugem, quam secum adduxit ad se mittat. Errorem facilè intellexit Pater, & occasione libenter vsus, vt auspice Dei Matre Euangelicum opus inchoaret, tabulam pretiosa inuolutam veste affert ad Regem. Et pauca præfatus de vno summo rerum opifice, de filio eius in virgineo vtero propter hominem cõcepto, qui idem sit Deus & homo, rex regum & Dominus dominantium: Addidit se ius non parentem, vt quæ cęlum incolat, at parentis effigiem omni honore dignissimam ostensurum. Ostendit itaque summoto integumento. Rex eam veneratur prostratus. Inde per otium eam contemplans quo intuebatur attentius, eò maiestas Virginis barbarum animum magis ac magis imbuebat. Itaque eam à Consaluo petit instanter sibi vt eam donet. Et pater quo ea honorificentius haberetur sua manu in cubiculo regio, quod sacelli in morem aulæo magnifico vestierat, collocauit, sperans clementissimam parentem aditum Deo filio in Regis & popularium mentes patefacturam. Ac sanè retulere postea Lusitani Reginam cæli postea in ea quam tabula referebat specie, luce circumfusam semisopito regi astitisse, & visam eum affari, at ignota lingua. Quod cum Rex doleret, didicit à Consaluo linguam illam esse diuinam, quam nemo

mo intelligeret, nisi baptizatus. Itaque tum Rex eius Mater baptizati sunt. Illum Sebastiani in Lusitan. Regis gratiam, hanc Mariæ nomine vt ipsa cæli Regina quemadmodum cæperat, patrocinium eius regni gereret, appellauit. Eius porrò martyrium, vide loco supra citato.

Idem Deiparam totius Æthiopicæ nauigationis Ducem elegit ac pręmonstraticem, quo etiam in itinere ergo eam præcipuum eius studium enituit, meditandis enim eius virtutibus integram quotidie horam decreuit, quamdiu duraret nauigatio. Primos 13. dies ad milites & nautas quotidie dixit magna omnium voluptate & fructu de magnæ Matris laudibus, instituit etiã vt quotidie eiusdem sanctissimæ Virginis Litaniæ solemniter canerentur. Nec vero Beatæ Virginis Mariæ eorum defuit pietati, ipso enim purificationis die nauigantibus, terram monstrauit, cuius aspectu plures dies caruerant. Sed repentinus casus gaudium turbauit, nam tanta orta est procella vt integram noctem mari toto errarint incerti de via. Cumque vẽtorum vi nauim retro agi crederent nautæ, ecce tibi illucescente die, iterum Mozambici terra, & in ea eminẽs templum Deiparæ, cui à propugnaculo cognomen religiosè dicatum, summa omnium lætitia cominus monstrantur, vt nemini fuerit dubium quin Beata Virgo Maria medijs in vndis nauim rexerit, tutumque ad portum adduxerit. Vt ergo descensio facta est, Silueria ad illud ipsum Virginis templum quod apparuerat nudis pedibus se confert, aliquot ibi dies permanet, assiduæ intentus orationi, tamque diu ibi permansisset donec intermissa nauigatio repeteretur, nisi vi à quodã primario

mario in ſuas edes abductus fuiſſet. Cum iam Monomotapæ fines ingrederetur (ad cuius Regem mittebatur) à ſocijs petit vt Deiparam Virginem quam poſſint ardenter obteſtentur vt Monomotapæ Regis ac totius Cafrariæ regionis patrocinium dignetur ſuſcipere. Quoties roſarium recitaret ambulans, & quoties ſalutationem Angelicam inchoaret, toties ante ſacram Deiparæ imaginem genua flectebat, idque æmulatus ex parte Beatam Margaretam Hungariæ Regis filiam & beatam Mariam Ocgniacenſem. Quam venerationis formam datam à Gabriele Archangelo creditur, à quo ferunt ſalutatam Beatam Virginem Mariam flexis genibus. Quin etiam toto legationis tempore ſub ea forma venerantem perſtitiſſe. Certè tradunt monumenta congregationis S. Georgij in Alga in Luſitania, eos qui eius authores fuere, à B.V. M. accepiſſe, Gabrielem cum Incarnationem nuntiaret, integras nouem horas apud eandem fuiſſe, ac ſi ob incredibilem Virginis modeſtiam & maieſtatem, humana maiorem, & ob diuini verbi carne induti præſentiam, in admirationem raptus diſcedere nequiret. Quod indicauit ſacer ſcriptor his verbis: & diſceſſit Angelus ab ea. Videtur enim velle indicare, eum rerum nouitate & magnitudine obſtupefactum ſic hæſiſſe, vt auelli nequiret, donec tandem re exigente, quodammodo tamen inuitus à loco diſceſſit.

Mar-

Martij 16.

Molanus. 1. NAtale S. Heriberti Archiepiſcopi Colonienſis.

Hic ad Rhenum fluuium prope Coloniam monaſterium Trutienſe in honore Sanctæ Dei matris erexit, Othone Cæſare ſumptus ſuggerente.

Surius. Cum autem dubitaret Heribertus de loco in quo illud erigi deberet, B.V.M, ſe commendauit vt ei locum illum reuelaret, quod fecit pia mater ei apparens, deſignanſque ei locum vbi prius fuerant culti dæmones quem iuſſit mundari, vt vbi quondam (inquiebat illa) abundauit peccatum, ibi iuſtitia regnet in multitudine ſanctorum.

In templo ſeu oratorio huius monaſterij Deiparæ dicato ſepultus eſt.

Martij 17.

1. FEſtum Dominæ noſtræ de Pietate apud Atrebatenſes. Vide 16. Aprilis.

Breuiarium huius Eccleſiæ. 2. Eleuatio corporis S. Reginæ apud Dodonium iuxta Valencenas.

Quo hæc ſtudio fuerit aduerſus Deiparam, vide 1. Iulij.

Martij 18.

Turſellinus. 1. ANno 1586. Pontificatus ſui anno 1. Sixtus 5. Eccleſiam Lauretanam Deiparæ, ex collegiata cathedralem facit. Vide 24. April.

2. Na-

2. Natale S. Cyrilli Hierosolymitani Episcopi.

Hic sede sua pulsus est quod filium Deo Patri consubstantialem contra Arianos assereret. Fuisse autem eos Dei matri contumeliosos patet, si enim filius eius non est Deus, Deoque patri consubstantialis, sequitur eam non esse Dei genitricem. *Theodoretus l. 2.*

Idem occasione sumpta ex signo Crucis lucidissimo apparente à monte Caluariæ vsque ad montem Olíueti, literis scriptis ad Constantium Imperatorem, cum ad rectam tum filij consubstantialis patri, tum SS. V.M. Dei fidem cohortatus est.

Idem Catechesi 12. conuincit tam Græcos quàm Iudæos non fuisse impossibile Christum de Virgine Maria nasci. Et quidem vtrosque ex ipsorum doctrina. Qui inquit ex cerebro Iouis natam filiam fabulamini, quomodo ex vtero virginali nasci aliquem impossibile dicitis esse. Quî de femore vestri Iouis prognatum Bacchum falsò esse dicitis, cur nostram veritatem reijcitis? Iudæos verò sic aggreditur. Vtrum est difficilius senem & sterilem muliebribus iam deficientibus parere, aut virginem iuuenem generare. Sterilis erat Sara & muliebribus deficientibus præter naturam peperit. Igitur cum & sterilem & virginem parere sit præter naturam aut vtrumque nega aut vtrumque concede. Idem enim Deus vtrumque operatus est. Neque enim audebis dicere, quod illic quidem possibile, hic autem impossibile Deo.

Iterum, ô Iudæi vtrum difficilius est virgam in animal mutari? At id à tempore Mosis factum, &

& ipse animal illud fugiebat, licet enim ante virga fuisset, dentes tamen habebat & oculos, vtpotè draco.

De virga itaque oculi pullularunt, & de vtero virginis puer non nascetur. Affert & de virga Aaron, quæ vna nocte floruit & fructum tulit, tum quærit. Qui igitur virgæ propter tipicum summum Sacerdotem præter naturam fructum dedit; nunquid Virgini vt verum sacerdotem summum pareret, hoc non conferret? Iterum quæro à Iudæis. Eua ab initio de quo nata est? Quæ mater concepit illam, quæ matrem non habuit? dicit enim scriptura quod de Adam latere facta est. Nunquid ergo Eua de latere viri siue matre nascitur; de virginali autem vtero sine viro, nihil nascetur: Mutuata est à viris fœmineo generi gratia. Eua enim ex viro nata est & non ex matre concepta, sed ex solo viro tanquam parte edita. Reddidit igitur Maria Gratiæ huius mutuum officium, & non ex viro, sed ex ipsa sola impollutè, ex spiritu sancto, virtuteque Dei peperit. Vide cætera exempla longè efficacissima ad probandum, quod hic SS. pater intendit.

Chron. t. 4. l. 5. 2. Anno 1567. in Sardiniæ ciuitate Calaritana fœlix obitus B. Saluatoris ab Horla Minoritæ.

Hic surdos & mutos curabat præcipiendo ijs vt recitarent Aue Maria, soluebaturque vinculum linguæ, & eam salutationem proferebant.

Frequentes ei sermones cum Christo Crucifixo (qui & vicissim ei loquebatur) cum B.V.M. & D. Paulo quos impensè amabat. Puellam quãdam quartana laborantem imposito super caput eius

eius rosario suo, & recitata salutatione Angelica, perfectè curauit.

Martij 19.

1. FEstum S. Ioseph sponsi Deiparæ Virginis, quo die verisimile est id contigisse quod habetur in antiquo eius officio ad Completorium.

Fælix quem in vlnis
Iesus cum Maria
Tenuit cubantem
Dum in agonia spiritum efflares
Ac directa via
Tenderes ad patres
Functus via pia.

Fuit Ioseph custos & testis virginitatis Sanctæ Mariæ. Fuit Christi Domini nutritius, fuit virgo vt passim traditur à SS. Patribus: Hieronymo contra Eluidium, &c. Ecce quot titulis spectat S. Ioseph ad B. Virginem. Fuit autem Ioseph faber, inclinatque Hilarius canone 14. in Matth. Fuisse eum fabrum ferrarium, vnde & Christus ipse faber dictus, & Maria fabri vxor: quamquã communis opinio asserat eum fabrum lignarium fuisse.

Græci eius commemorationem faciunt 26. Decembris. *Ita menologiũ.*

2. Anno 1513. Romę coronatur Leo 10. Pontifex maximus.

Hic cunctas superiorum Pontificum indulgẽtias, immunitates, beneficia Lauretanæ ædi concessa

cessa rata esse diplomate iussit, atque alia concessit. Lauretanam Ecclesiam collegiatam constituit. 12. ibi canonicos, totidemque sacerdotes assiduos, quos mansionarios dicunt, constituit. Omnes porro indulgentias stationum Romanarum ædi Lauretanæ concessit. Votum adeundi sacram illam ædem noluit dispensari, ac quinque alijs vulgò excipi solitis aggregauit. Eandē ædem egregijs ornamentis donisque decorauit. Vide Hist. Tursellini l.2.cap.17. Extrinsecus sacellum pretioso marmore candido vestiuit, quod opus Christi vicario dignum sanè est, dignum ipsius loci maiestate, Lauretum mœnibus cinxit. Vide de eo 14. huius.

3. Anno 1535. Domina Mauriqua de Lara soror Ducis Naiaræ pręsenti vitæ discrimine eximitur.

Vehebatur hæc lectica ad Deiparam Montisserrati, quo in itinere contigit mulos pede fallente præcipites ferri deorsum per saxa rupesque in locum vbi nulla erat ratio eos iuuandi, neque supradictam Dominam quæ eo vehiculo includebatur. Itaque enixè Deiparam rogat, vt pro sua in omnes pietate sibi adsit ad sanctam ædem suam peregrinanti. Adfuit Virgo, à qua id effectum est vi muli starent in rupe immobiles, in qua humanitus nemo consistere posset. Quod ita iudicatum ab ijs qui eius miraculi testes fuere. Itaque absque damno vllo egressa est sana & incolumis, cœptumque ad Deiparam prosecuta est iter.

Mar-

4. Villarij in Brabantia natale B. Abundi monachi. *Ex Chro. M.S.*

Hic B.V.M. adeo fuit familiaris vt non modo manum eius osculari mereretur, sed & ab ipsa oris osculum recipere.

Martij 20.

1. ROmæ in templo S. Crucis, in subterranea eius capella à Sancta Helena erecta, ostenduntur crines Deiparæ, idque solis fæminis, & semel in anno dumtaxat. *Ex Attilio Serrano l. de 7. vrbis Ecclesijs.*

2. Festum S. Ioachimi parentis nostræ SS. Deiparæ, quod ritu duplici mandato Gregorij 15. Ecclesia Romana modo celebrat, quod diu ante Sacer ordo D. Francisci eodem ritu & die celebrabat approbāte Pio 5. Porroquicquid laudum affertur à SS. PP. de hoc glorioso Patriarcha, id omne ad laudem pertinet Virginis filiæ, quam ex Anna matre, miraculosè suscepit.

In martyrologio locupletato notis Petri Galesini habetur diem S. Ioachimi Natalem agi 20. Martij ex instituto Iulij 2. Pontificis. Alibi (eodem teste Galesino.) festum hoc celebratur 16. Octobris. Apud Curiensem vero Ecclesiam seruatur 9. Decembris. Græci vero illud agunt 9. Septembris. Vide Menologium Basilij. Obseruandum hic nullius SS. veteris testamenti festum Ecclesiam hactenus celebrasse solemni officio, præter Machabæorum septem fratrum, ac S. Annæ (vt obseruauit Cornelius Scultingius) quibus adde modo festum S. Ioachimi, vt dictum supra, quod propter filiæ vtriusque (Deiparæ scilicet) *In Biblio. Eccl. t. 2. p. 1.*

K excel-

excellentiſſimum meritum, diuino factum concilio, non eſt dubitandum.

3. Anno 1227. Gregorius nonus creatur ſummus Pontifex.

Hieron. Blanca & alij. Hic ordinem S. Mariæ de redemptione captiuorum ſeu de Mercede a Iacobo Aragoniæ Rege inſtitutum firmat, anno 1230. Extat diploma datum Peruſij 16. Kal. Febr.

Idem alium ordinem ſub alia tutela, cui nomen S. Mariæ à Monteſa ab eodem Rege erectum ſua authoritate conſtabilit. Vterque ordo eſt militaris. Ille redimendis captiuis incumbit, habitum induit album cum nigra cruce. Hic rubenti cruce vtitur.

Martij 21.

1. NAtalis dies S. Benedicti.

Hic in Occidente omnium fere religioſorum ordinum auctor, in quibus ſub particulari B. V. M. patrocinio numerantur: Cluniacenſis, Carthuſienſis, Guillelmitarum. Oliuetanorum, Valliſcholarium. Item ordines duo ſeculares, Militum de mercede & de Auis.

Idem S. Mauro in Galliam proficiſcenti inter cæteras reliquias, dedit de ſacris pignoribus SS. Deiparæ Virginis, per quas plurima deinceps miracula patrata ſunt.

In vita S. Mauri. Idem non procul à monte Caſſino erexit monaſterium nuncupatum Sancta Maria Morrebotta, vel à portiuncula vt conſtat ex priuilegio quodam Eugenij 4. Idē poſtmodum nomen accepit eiuſdem ordinis monaſterium Aſſiſy in Vmbria ędificatum, quod ſimiliter S. Maria portiun-

tiuncula dictum est, quodque Abbas ac religiosi tradiderunt D. Francisco.

2. Anno 1618. vita excedit Iacobus Blasæus ex ordine Diui Francisci Episcopus Audomarensis.

Hic ibidem Deiparæ hortum instituit & magna ex parte dotauit, annuo ei assignato prouentu circiter bis mille quadringentorum florenorum. Hîc plus quinquaginta puellæ pauperes aluntur gratis, & docentur primùm quidem quæ ad fidem ac Dei cultum spectant, tum varia ministeria puellis apta, coquere cibos, suere, nere & cætera. Sed & ad externas puellas sese profert huius loci magistrarum industria, quas docent legere, scribere, aliaque illi sexui propria exercitia, idque bis in die & gratis. Earum numerus est circiter 150. Dominicis porro diebus accedunt ancillę aliæque quibus feriatis minus vacat, quæ præter capita fidei Christianæ, docentur etiam legere & characteres formare. Vt autem aliqua in hunc Deiparæ hortũ admittatur, oportet sit verè pauper, egeat instructione & doctrina, legitimis natalibus orta, & ex Diæcesi Audomarensi.

Anno 1227. Romæ ad S. Petrum coronatur Pontifex Gregorius 9. Vide de eo diem præcedentem.

Martij 22.

1. NAtale S. Catharinæ Suedæ filiæ D. Brigittæ anno 1381. quo anno incidit profestum Annuntiationis Deiparæ in hanc diem. *Surius t. 2.*

Hæc Maternæ pietatis hæres magnam sibi in

Dei parente fiduciam ponebat. Cum de rebus ſpiritualibus conſuleretur opem eius implorabat, ſalutationemque Angelicam tunc tacitè recitabat, idque non ſine effectu exauditionis, nam quædam mulieres, quæ eius conſilijs ita ab ea traditis paruerunt, ab infeſtiſſimo dæmone ſunt liberatæ. Cum vero Roma in patriam rediret, domeſticus quidam eius è curru lapſus, rotis incurrentibus in coſta adeo attritus eſt vt ægrè animam duceret, quem ipſa, ſalutatione Angelica ſuo more recitata, & quaſſato hominis latere leuiter contrectato incolumitati adeo reſtituit, vt eodem die quolibet lætus diſcurreret.

Eadem cum Romæ matri ſuæ S. Brigittæ adeſſet, tantoque reuiſendæ patriæ ſuæ deſiderio teneretur, vt nec matri ſuæ eam retinenti obſequi vellet, grauiter à B. V. M. reprehenſa eſt. Ergone (inquiebat) ego tibi opituler, quæ neque Deo, neque mihi, neque matri, neque confeſſario cedis & obedis? Reſipuit Catharina & ad obediendum promptior reddita eſt.

Io. Vaſtanius. Non omittendum ſtupendum miraculum per huius diuæ merita: Accidit vt Catharina Romæ exiſtente tanta Tiberis eſſet inundatio, vt Romani vrbis interitum timerent. Itaque ad S. Catharinam aduolant, orant inſtantiſſimè ne grauetur cum ipſis ad ferocientem fluuium deſcendere, ſuas preces illi oppoſitura. Illa verò fuſis lachrymis, indignitatem ſuam palàm faciens, quamlibet pio illi officio ſatisfacere detrectauit. Tum verò Romani vel inuitam (vide eorum fidem) domo exportatam ſæuientibus vndis obiecere. Mox vt illa pedibus aquas attigit, confeſtim retrorſum abiere, nec amplius alueum ſuum ſuperare

rare sunt visæ. Hic stupere omnes immensamque creatoris laudare potentiam qui tam mirabilia in vndis etiam operari, sanctorum suorum ministerio dignatur.

Martij 13.

1. ANno 1555. vita fungitur Iulius 3. Hic ædis B. M. Lauretanæ priuilegia, & immunitates, sua firmauit authoritate. Insuper Laureti collegium Societatis Iesu instituit. Sacram templi supellectilem auxit, nonnullaque alia fecit quæ videre est in Hist. Tursellini l. 3. c. 12.

Idem per Vicarium suum Philippum Archintum sanxit vt Diocletianæ thermæ in templum SS. V. M. & 7. Angelorum dicarentur. Itaque 15. Augusti thermæ per Episcopum Sebastenum in honorem SS. Mariæ Angelorum & Martyrum sunt dicatæ, duæ aræ ibidem erectæ, & sacra quotidie celebrari cœpta. Templum porrò istud Deiparæ, tum spatij magnitudine tum structuræ immensitate, tum insigni forma ac perfectæ crucis figura est in primis admirabile ac præclarum, altissimis fornicibus ac ingenti luminis claritate iucundum, denique multorum millium Martyrum sudore qui in hac ingenti mole construenda more seruorum laborare cogebantur, sanctum ac venerabile, ac pręcipuè Deiparę memoria inclitum & celebre. Qui de his thermis in Deiparæ templum versis plura cupit, consulat Marcellinum l. 10. Bartholomeum Marlian. l. 5. Tipographiæ vrbis c. 20. & Andream Fuluium in Thermis Diocletianis. Inde discet eas immensa plane mole extitisse, & præ incredibili magnitu-

dine in modum prouinciarum extructas, quibus quidem extruendis ad quadraginta millia Christianorum septem annos laborarunt.

2. Deiparæ precibus quidam præsenti vitæ discrimine in mari liberantur.

Cum anno 1584. vectores quidam quos recenset nominatim Historia Montisserrati, tenderent Ianua Barcinonem in naui cui nomen à S. Maria de Rosario, tanta facta est procella vt malus nauis frangeretur, vela auolarent, ac nauis pluribus locis hians aquam vndique colligeret, quæ iam circiter ad altitudinem 18. palmorum eam impleuerat. Actum itaque erat de omnium salute nisi se Deiparæ supplices stetissent. Quod vbi factum ab ijs, subitò ventus conticuit, ac mare in pristinam tranquillitatem redijt.

3. Anno 1606. vita fungitur vir clarissimus Iustus Lipsius.

Cap. 1. De suo erga Deiparam studio ita ipsemet in Diua Hallensi. A prima adolescentia D. Virginis amorem & cultum indui, eamque patronam mihi & ducem in periculis in molestijs, in omni vitæ cursu elegi, etiam in studijs. Et si quid accuratius pangendum aut dicendum publicè esset, vbi famæ vel memoriæ res agebatur, precibus & votis ad eam iuisse me fateor, & fælici ferè successu. Itaque vt primùm licuit in sodalitium eius, nomé etiam dedi, & in hac item vrbe (Louanium intelligit) frequens honestumque est: cui Patres Societatis IESV præsident, diriguntque. Paulò post ista subijcit, Cum Hallas D. Virginis templum adij, ac preces fudi sensi trepido quodam gaudio & mixta veneratione corpus, animumque percelli, & palam in loco numen esse, quod vel igna-

ris mentibus se superfundat. Tandem cum ad tabulas ac diuinæ potentię monumenta oculos circumferret, inter tot miranda subijt (inquit) illud mirari, nondum fuisse, qui ea scripto complecteretur, & Dei ac Virginis gloriæ diuulgaret. Incidit mihi cupido fateor: cupido? Quam voto etiam adstrinxi.

Capite vltimo Diuæ Hallensis ita illam compellat. Tu illa Regina cæli, terræ, maris supra quam nihil nisi Deus est. Luna ab ipso sole proxima quam precibus imploro atque inuoco, publicè ac priuatim tuere nos & respice. Vides publicè iactari 40. iam ferè annis fluctibus bellorum ciuilium: placa illud mare ô Maria, & auulsos à nobis, in veterem Societatem, amorem, fidem compelle, priuatim etiam nos ipsos vitijs aut delitijs fractos, emenda, erige, & ad virtutem ac robur illud traductos, te dignos clientes, cælo dignos incolas effice. Quæ omnia per te vis ô Bona, per filium autem potes ô Magna, ô Admiranda in æternum.

Peregi. Ipsum tamen me, & hoc quidquid ingenij ac stili est iterum tibi do, dico, consecro, quod ex animo feci ante biennium pennâ argenteâ in templo ante aram tuam suspensa cui hos versus subscripsi.

Hanc diua pennam interpretem mentis meæ
Per alta spatia quæ volauit ætheris,
Per ima quæ volauit & terræ, & maris
Scientiæ, prudentiæ, sapientiæ.
Operata semper Ausa quæ constantiam
Describere & vulgare, quæ ciuilia
Quæ militaria atque poliorcetica

Quæ Roma, magnitudinem adstruxit tuam
Variaque luce scripta prisci sæculi
Affecit & perfudit: hanc pennam tibi
Nunc Diua, merito consecraui Lipsius.
Nam numine isthæc inchoata sunt tuo
Et numine, isthæc absoluta sunt tuo,
Porro ô benignitatis aura perpetim
Hæc spiret, & famæ fugacis in vicem
Quam penna peperit, tu perenne gaudium
Vitamque, Diua Lipsio pares tuo.

Post Diuam Hallensem dedit Sichimiensem pari pietate, atque aduersus eam affectu, in qua & varijs locis testatur quàm eam ardenter adamarit, & quàm lubens in eius laudes excurrerit, quantaque animi fiducia se ei commendarit afflictamque istam patriam. Vide cap. 1. 2. 3. & vltimum, in quo versu Sapphico pro patria preces.

Martij 24.

1. VIgilia à Gregorio 2. instituta.

2. Minoritæ celebrant tanquam duplex maius, festum Archangeli Gabrielis, Deiparæ tutelaris, vnius è præcipuis aulæ cælestis principibus ac Seraphinis vt probat P. Ludouicus Molina. *In 1. parte.*

2. Hodie SS. Deipara Hierosolymis pascha celebrat in eadem domo qua Christus. Matrem, inquit Metaphrastes, iubet habere curam mulierum, quæ ei ministrabant, tanquam per eam ipsas benignè accipiens & simul cum eis vescens, & sic pro ministerio eis referens gratiam. Ipse interim cum

cum discipulis recumbens quibus mysteria tradit & humilitatis summæ doctrinam docet.

3. Anno 1455. Moritur Nicolaus 5. summus Pontifex. *Hist. Tursellini l. 1. c. 24.*

Hic Lauretanam ædem plenaria Indulgentia die Annuntiationis decorauit, cauitque sub pœna excommunicationis, ne Recinetensis Antistes Lauretana dona in alios vsus conuerteret.

4. Translatio corporis Beati Ludouici Bertrandi, Dominicani.

Quàm hic studiosus extiterit Deiparæ vide 19. Octobris.

Martij 25.

1. FEstum gaudiosæ Annuntiationis qua, Deiparæ annuntiatum ab Angelo fore eam Dei matrem, neque annuntiatum dumtaxat, sed reuera hodie effecta est Dei Mater vbi, primum consensit Angelicis verbis, optataque illa ab vniuersis protulit verba: Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum. Eo enim instanti verbum diuinum in eius Virgineo vtero caro factum est. Eo instanti Spiritus Sancti virtus ex purissimis eius sanguinibus formauit corpus Christi, aptauitque ad animam à Deo creatam recipiendam. Est autem hoc Incarnationis & Annūtiationis mysterium & ita eximium, vt non ignobilis Theologus asserat hanc solemnitatem (siquidem quod in ea gestum est, spectemus) solemnitatibus alijs quæ ad Deiparam, quæque ad Christi humanitatem spectant dignitate præcellere, ac propterea diei annuntiationis accommodari posse illud numer. 28. Dies prima venerabilis & san- *Franciscus Mayronis in quodam sermone de isto festo.*

ſancta erit. Quemadmodum id probet vide apud P. Spinelli c. 8. n. 14.

Eſt autem hoc feſtum antiquiſſimum, vtpote ab Apoſtolis inſtitutum, quod probat Pater Bonifacius in Hiſtoria virginali l. 2. c. 5. Certè antiquiſſimi Patres de eo homilias ad nos tranſmiſere, in quibus eſt Gregorius Thaumaturgus, qui anno 230. florebat. Sequitur vt dicamus de ijs qui feſtum iſtud in primis coluere, & de honore, myſterio iſti hac ipſa die, exhibito varijs modis. Inſuper de miraculis factis.

Maffeus l. 5. Hiſt. Indic.

2. Alphonſus Albuquertius, Emanueſis regis Luſitaniæ in India ad Orientem prętor, impensè myſterium & diem iſtum colebat, ideoque Virgini Annuntiatæ templum ex hoſtium manubijs Malacæ erexit. Aliud eidem Virgini in vrbe Goa ædificauit, in memoriam accepti ab ea beneficij, dum enim ex Arabia Liuianum inuehitur ſinum, cum extremo ſalutis diſcrimine in Sirtes impactus eſt, ſaluti fuit imploratum Virginis auxilium.

3. Margareta Auſtriaca Philippi Hiſpaniarum regis eo nomine tertij coniunx ſolita erat hoc die manibus proprijs epulum præbere nouem mulieribus pauperibus in memoriam nouem feſtorum Deiparæ, cuius pię conſuetudinis per omnem vitam fuit obſeruantiſſima.

4. Sereniſſima Iſabella Clara Eugenia Auſtriaca, magni Regis Philippi 2. filia, Sereniſſimique Alberti Belgarum Principis coniux, duodecim pauperibus cibum præbet. A cibo veſtibus eos donat, induſia, aliaque vitę neceſſaria largitur, addita ſingulis burſa cum aureo nummo trium florenorum. Ad extremnm eos roſario impertit, vt ſic

ſic eos ad Beatæ Virginis cultum inducat. Quæ eadem pietatis ac munificentiæ exercitia in honorem Christi repetit die Iouis ſancto.

5. Anno 1611. pulſis Deiparæ auſpicijs à Philippo 3. Maurorum reliquijs ex vniuerſa Hiſpania inſtituitur ſupplicatio in gratiarum actionem, cui tum Rex, tum regina interfuere. *In vita Reginæ Margareta c. 20.*

6. Mediolani ſumma cum celebritate agitur hoc feſtum, ſummoque populi concurſu qui eo die vndequaque confluit ob perpetuam Indulgentiam à Pontifice in forma Iubilæi conceſſam tum templo cathedrali, tum maiori hoſpitali, ita vt alternis annis, modò ad illud modo ad hoc populus ſeſe conferat.

7. Florentiæ viſitur templum inſigne Beatæ Mariæ, Annuntiatę dicatum, populorum frequẽtia & miraculis in primis celebre. In eo Deiparæ Annuntiatæ imago coloribus à pictore exprimi cæpta eſt. Angelica vero manu eiuſdem Virginis vultus delineatus exiſtimatur.

Templum hoc multis gaudet priuilegijs, ſuntque in ea ſumm. Pontificum, Regum, Principum atque omnis generis mortalium imagines in thelis ſuſpenſę. Item varia inſignia ac donaria ex auro, argento, cera, pannis, ita vt ipſam ędem ſacram compleant.

Præter hoc templum, etiam ibidem Cathedrale à S. Maria denominatur nuncupaturque Mariæ floridæ, quod eſt magnificentiſſimum.

Tertium idque ſummum B. M. Reparatæ appellatur, quod ob regiam eius & ciuitatis magnificentiam, Eugen. Papa 4. Octauo Kal. April. hoc eſt die Annuntiationis anno 1436. ſolenni pompa dicauit. Eius quippe cauſa pons ligneus

egregio ornatu apparatus, eductusque in altum, & ab Ecclesia FF. Prædicat. S. Mariæ Nouellæ vbi Pontifex agebat, ad hanc vsque Ecclesiam productus, ituris Pontifici Max. Cardinalibus, Episcopis, cæterisque proceribus, qui alia, ob incredibilem populi concursum non poterant, viam præbiturus: In hoc eodẽ Deiparæ templo ann. 1431. ab eodem Eugenio Pontifice cõtra Græcos coactum est, & tandem vnio Orientalis Ecclesiæ cum Romana facta est 6. Iulij.

De hoc ponte V. Fusius tom 16. Brouij ad ann. 1436.

8. Romæ item est sacra ædes S. Mariæ Annuntiatæ prope Obeliscum. S. Machuti sic dicta à proximo D. Machuti templo. Illic est Collegium Societatis IESV quod anno Domini 1551. tenuibus initijs cæptum. Et quemadmodum Beata Virgo eos, qui in Collegio isto literis dant operam ex omni natione quæ sub cælo est, amicè excepit, ita & excepit eos, qui proximorum vacant saluti, quales sunt patres professi, nam in suo templo ad radices Capitolij, quod S. Maria à prata dicebatur, nostros excepit, vbi fundata est domus professa Romana. Porro templum illud Annuntiatæ Collegij Romani, Illustrissimus Cardinalis Ludouisius Gregor. 15. nepos in aliud longè splendidissimum, & quod nulli fortasse in tota Italia cedet, commutat.

9. Beatus Ignatius Societatis Iesu parens anno 1522. noctem huius festi Mauresæ in tẽplo Deiparæ, ad eiusdem aram coram eius imagine, totam venerabundus exegit, modo stans, modo in genua procumbens ex intimis animi visceribus se Virgini commendans, ac superioris ætatis vitia deflens, totum se toto pectore vni Deo, cui in posterum militaret deuouens, sub Virginis prote-

ctione

ctione nouam vitam atque militiam auſpicatus eſt.

Huc referre licet B. Beuenutam Dominicanam quæ die Annuntiationis (cui myſterio ſingulariter addicta erat) ter mille ſalutationes Angelicas recitabat, ijs addens in honorem feſti ieiunia, vigilas & orationes. Eadem cum tantum ſeptennis eſſet, quotidie Deiparæ mille Aue Maria offerebat, quem numerum Sabbato duplicabat. Neque extra rem eſt quod ſequitur. Quodam die in templo vidit puerum admirabili ſpecie, à quo petijt ſciretne ſalutationem Angelicam, quo annuente, viciſſim eam rogat an eam ipſamet teneret, poſtulatque eam ſemel recitet: paret illa. Et cum ad ea verba. *Benedictus fructus ventris tui* eſſet peruentum, ego (inquit puer) ſum fructus ille benedictus, quo dicto diſparuit. *De mulier. illuſtribus ordinis.*

10. Anno ſalutis 1587 Die Annuntiationi Virgineæ ſacro eiuſdem ſtatua in priorem ſuam ſedem Antuerpiæ reſtituta. *Franciſcus Coſterus, Bencius, & ex ijs Locrius. Bonifacius l. 2. c. 4.*

Res ita ſeſe habet ex Bencio. Vrbs Antuerpia ſub Mariæ Dei matris patrocinio ferè nata olim, creuitque, & extabat argumentum in prætoriæ domus pariete, collocata ipſius effigie in marmore. Quam auctu, deinde rerum viriumque noua extructa domo, cum ſuſtuliſſent Architecti, aut obliuione reliquerunt aut contemptu. Coloſſus pro ea poſitus informi magnitudine. Ex eo omnia in peius ruere viſa huic vrbi. Nunc diuina tandem ope reſtitutâ Antuerpiâ, Collegio Societatis IESV ornatâ, honeſta denique piorum ſodalitate, conſilium ceptum, Deo aſpirante, approbante ſenatu, perturbato monſtro in priorem ſuam ſedem

dem cęli reginæ restituendæ. Eius statua facta est Sodalium impensa, pedum 14. altitudine. Hæc cum die Annuntiationis regali corona sceptroque insignis, triumphali esset thensa è templo societatis IESV educenda, visum est increbrescente pluuia cælū inhorrescere, exultare certatim gaudio hæretici, per confectam volitare multitudinem, quæ ad pompam confluxerat, illicere plebem, superstitiones ac idololatriam Iesuitarum damnari cæli voce iactantes: sed non est semper nec diu fælix iniquitas. Vt omnem sibi ignarum vulgus exemptum scrupulū putaret, eo ipso temporis vestigio, quo efferebatur, ex turbido die cum serena lux & tranquilla redijsset, adstructus est fauor diuini numinis, & insanus maledicentium furor obstructus.

Bellefo-rest in Annalib. Franciæ ad Ludo-uic. II.

11. Ad honorem etiam huius festi facit institutio equitum sub titulo Annuntiationis Deiparæ. Eius ordinis auctor Amedęus Allobrogum Dux anno 1356. qui equitibus singulis torque ex auro solido comparata ac tribus hisce vocibus; fert, fert, fert, triplici vinculo amantium ritu innodato, applicitis inscripta & Annuntiationis virgineæ imagine ad pectus pendula coruscante, Annuntiatorum ordinem sub Deiparæ patrocinio excitauit & donauit. Istorum verò monosyllaborum inscriptio hanc habet significationem. Litera F, id est, fortitudo. E, id est, eius. R, id est, Rhodum. T, id est, tenuit, quod idcirco addidit, eo quod anno 1311. profligandis ex Rhodo insula Mahumetanis, non parum præsidij equitibus Hierosolymitanis contulisset Amedæus magnus, Allobrogum comes eius prędecessor. Atque ita eius gloriosum facinus voluit posteritati innotescere, sed

ſed non alio quam Annuntiationis Deiparæ inſi-gni. Quomodo S. Raymundus hoc feſtum hono-rari curarit vide Ianuar. 6. nu. 11.

12. Huc etiam ſpectat ordo Annuntiatarum Virginum à B. Ioanna filia Ludouici 11. ſorore Caroli 8. & coniuge Ludou. 12. Galliæ regum anno 1501. inſtitutus. Vide Nicolaum Gazeum in Chronico ordinis huius, & ſupra 4. Februa-rij. *Editum eſt anno 1607.*

Hodie in agro Bruxellenſi inter Laken & An-drelec pagos, frequens concurſus ad ſacellum Deiparæ ibidem dedicatum in quo varia patra-ta miracula. De ijs fuſius Auctarium ad Mola-num. *De Arnoldo de Raiſſe. Iuſtus Lipſius.*

13. Anno 1603. Sichemij in Aſpero colle para-lyticum ſanat Deipara, qui eo vectus in curru cum præ turba ad aram accedere non poſſet, ad illum imago defertur, quam poſtquam piè eſſet oſculatus & corde & ore ſupplicaſſet, ſtatim am-bulare cæpit fulcris nixus, quibus ſcipio ſucceſ-ſit, & ſcipioni mox pedes ſoli. Ambulauit itaque more ſolito, & priſtinus membris omnibus redijt vigor, qui ante, os dumtaxat & caput mouere poterat.

Huc referri poſſunt quæcumque miracula pa-trata ſunt à Deo per Aue Maria & ſalutationem Angelicam, ſeu roſarium quod quidem aliud non eſt quam eiuſdem ſalutationis certa repetitio. Nonnulla attulimus in noſtra lucubratiuncula gallica cui titulus: Decem ſtimuli aut rationes qui-bus ſuadetur frequens recitatio ſalutationis An-gelicæ.

Porrò quàm Deiparæ grata accidat ſalutatio Angelica docent ſequentia.

Cum paupercula quædam gregem paſceret propè ædiculam B.V.M.ſacram ſed deſertam in quâ ſola Virginis effigies viſebatur inculta, frequenter deſiderabat locum purgare & imaginem decorare. Verum ob inopiam cum id minimè poſſet, eidem Virgini deſiderium id præſtandi offerebat, & ornamentorum loco ſalutationem Angelicam frequenter ingerebat. Tandem febri correpta & morti proxima didicit quam grata ei accidiſſet & ſalutatio Angelica frequentata, & pius eius imaginis ornandæ affectus. Adfuit enim morienti tribus turmis beatarum virginum ſtipata, in 1. ordine erant quæ virginitatem ſine voto ſeruarant. In 2. quæ votum addiderant. In 3. quæ & virgines & martyres extiterant. Inter has M. M. V V. regina non horruit exile tuguriolum in quo iacebat clientula, eamque ſuo & ſui comitatus aſpectu affatuque mirificè ſolata, paulo poſt expirantis animam inter maternos receptam amplexus, ſerto pulcherrimo redimitam triumphantis in morem cælo glorioſam intulit.

Neque vero integra dumtaxat ei placet ſalutatio Angelica ſed etiam eius dumtaxat particula.

L. 4. Inſinuat c. 49. B. Gertrudis ſanctimonialis. S. Benedicti lecto affixa ob infirmitatem, dolenſque quod integram Deiparæ coronam pro more recitare nequiret, ſtatuit hęc tantum verba, Aue Maria gratia plena, Dominus tecum, pronuntiare, expendendo cum affectu myſteria & virtutes virginis. Quod dum facit, ſtatim ei apparuit B. V. amicta pallio viridi, in quo præter alios flores reſplendebãt roſę conſtantes ſex folijs, quorũ tria quaſi aurea diuerſis gemmis exornata, alia tria indicibili

colo-

colorum varietate pulcherrimè distincta erant. Intellexit autem tribus primis aureis folijs, tria priora Angelicæ salutationis capita, quæ perpenderat repræsentari. Alia verò tria à sponso inexplicabili colorum varietate adeò ornata, ad remunerandum affectum, quo dulcissimam matrem suam salutasset. Secundò prudentiam, qua cum se minus valere sentiret, tres illas salutationis Angelicæ partes elegisset in quibus quasi cardinibus tota precandi ratio vertitur. Tertiò spem & confidentiam, qua filio & matri gratum fore sperauit exiguum illud quod ægra obtulit. Vide apud eandem l. 4. c. 12. modum colendi Deiparam hac die & per octauam à Deo reuelatum, qui consistit in certo numero salutationum Angelicarum.

Apud eandem videre licet l. 4. c. 33. praxim recitandæ salutationis Angelicæ ad bonum finem consequendum, & l. 4. c. 12. quantum ex ea recitatione honoris accedat Deiparæ & sanctis, & quantum viuentibus emolumenti. Et praxim spiritualem super verbis istis, Ecce ancilla Domini, l. 4. cap. 12. & quàm sit vtile exercitium pietatis, laus virginis l. 3. c. 19. & 46.

Ad eandem salutationem pertinent sequentia prodigia, de quorum primo ita Nider. Cum sententiarum magistrum Viennæ legi, venit eo filius Regis Lusitani Dominus Petrus cum exercitu multo, iturus in terram sanctam, eum audiui dicentem, suo tempore in terra Saracenorum circa Septam Africæ ciuitatem (quam pater eius paulò antè ceperat) in fonte quodam repertos lapides varios, quibus vt videbatur, naturaliter insita erant nomina nostræ fidei & incarnationis Christi,

Nider l. 4. c. 6. formica.

sti, licet sparsim. Nam in quibusdam lapillis, Aue Maria. In alijs, Gratia plena. In quibusdam, Dominus tecum, & ita de Christi Domini incarnatione plura legebantur claro intuitu. Hæc Nider.

Subdo aliud quod parem habet admirationem, ijs qui Dei opera mirari didicerunt.

Cantipr. l. 3. apum c. 29. Monachus Cisterciensis olim veteranus miles, salutationem Angelicam (quam solam orationē ob ingenij hebetudinem didicerat) ita infixerat animo, vt eam momento pene quolibet proferret. Quàm id Deiparæ obsequiolum placuerit, ipsa patefecit; nam ab obitu monachi arbor ex eius tumulo, ab ipsius inquam ore prodijt, cuius singula folia, aureis literis, nomen B. V. M. cum primis salutationis Angelicæ verbis descriptum continebant. Sed ad ipſ. fest. redeamus.

Ex Vincentio l. 7. speculi Histor. c. 89. 15. Violans hoc festum puella à Deo castigatur, de qua ita Vincentius. In suburbio Nouiomensi quædam puella pauper manu & arte victum quærens, dum in die Annuntiationis nendo filum saliua madefaceret, id linguæ eius adhæsit, & labia vtraque quasi conuinculata distorsit, labroque intumescente, pene lingua obmutuit præ nimio dolore. Os eius deturpauerat saliua coagulata in spumam, & labia linguæ connexa vim naturalem expuendi amiserant. Flente ipsa & quid ageret ignorante, vicini eam sancto præsentauerunt Eligio, sed redierunt infecto negotio. Tum ad pontificale B. Mariæ templum itum est, vbi in conspectu astantium & pro ea rogantium Deiparæ meritis Deus labris vinculum excussit, & populum ad gratiarum actionem prouocauit.

16. Ad hunc diem reuoco dolores quibus perculsi

cussa est Beata Virgo, hac enim die 25. Martij flagellatus est Christus, coronatus spinis, crucem humeris suis laceris portauit, obijt denique in cruce. At Deipara interfuit flagellationi, ad primumque ictum flagelli pene exanimata est, vt habetur in reuelationibus Sanctæ Brigittæ. Crucem quoque gestantem vidit, eumque cum ea ad montem Caluarię proficiscentem expectauit extra Hierosolymam, in quodam colliculo qui adhuc hodie visitur à peregrinis. Stetit insuper iuxta crucem vbi & Diuus Ioannes ei à Christo datus in filium, & ipsa vicissim data Ioanni in matrem. Hodie in vasculo collegit pretiosum Christi sanguinem è latere manantem, quod affirmāt probati authores, Metaphrastes, Nicephorus, & ex ijs alij. Hodie denique Christum vlnis excepit de cruce depositum, syndone inuoluit atque ad sepulturam comitata est.

17. Hoc ipso die depositio Sanctissimi Humberti Episcopi & Confessoris virtutibus & miraculis incliti. *Molanus.*

Hic ex patria Laudunensi decedens in villam Marceclias locum sanctissimæ suæ conuersationis elegit, ibique de rebus proprijs monasterium venerationi SS. Deiparæ & Apostolorum Petri & Pauli auctoritate Apostolica construxit. Hanc Abbatiam Maricolensem Otto Imperator habendam tradidit S. Dei Matris Ecclesiæ Cameraci, Illam hodie Benedictini ordinis Monachi incolunt. *Chron. Camerac. M.S.* *Vide Miræum in Origin. Cœnob. Belg. l. 1. c. 13.*

18. Neapoli templo Annuntiatæ V. Mariæ iunctum visitur Xenodochiū ab eadem Annuntiata virgine nuncupatū, quod ter mille septingentos homines cōtinet & nutrit, ac supra quin- *Mariana l. 27.*

quaginta millia aureorũ quotannis in eo pietatis opere expendit. Et cum census annuus ad septendecim dumtaxat millia ducator. exurgat, reliqua suggerit ex stipe corrogata. Magnitudine & structura (ait Merila) est instar oppidi.

Parte 2. Cosmo l. 4. c. 25. M S. Vatican. n. 3813.

19. Anno Christi 1219. apparet B. Athanasio de Claro monte Patriarchæ Alexandrino D, Ioannes Baptista oranti coram sanctis eius reliquijs, non est inquit voluntatis meæ, vt meæ & aliorum sanctorum quæ hic sunt reliquiæ, atque in primis ista gloriosę V. Mariæ imago, hic remaneant, demerentur peccata populi vt hinc efferantur. Itaque eam cum sanctis pignoribus hinc efferto & in Italiam per fratrem Angel. Carmelitam transmittito. Quod reipsa præstitit Romamque eas reliquias misit. Erant autem præter imaginem Deiparæ, Brachium & tibia S. Ioannis Baptistæ, caput Hieremiæ Prophetæ, Brachium S. Catharinæ V. & M. & tibia S. Gregorij Cappadocis Martyris.

Mireus in Origi. Can reg. S. Aug.

20. Anno Domini 1449. Iacobus de Sirck Archiepiscopus Treuirensis dedicat Basilicam B. V. M. ab vrbe Treuirensi tertio circiter lapide: In ea plurima fiunt miracula occasione imaginis eiusdem Virginis in ea collocatæ. Quam imaginem prius rusticus quidam vinitor, Deiparę & castitatis amantissimus in summo stipite in loco deserto terræ infixo deuotionis suæ alendæ causa collocarat. Postea eiusdem virginis admonitu eidem domunculam extruxit, & in eius muro imaginem hanc posuit. Vbi cum miracula plurima fierent, & innumeræ quotidie ab aduentantibus fierent oblationes, sacellum paulo maius erectum est, & postmodũ circa idem sacellum basilica 26. pas-

passuum longitudinis ædificata. Demum anno 1451. ordini Canonicor. Regularium S. Augustini hic locus datus est, qui monasterium ac nouum templum ibidem ædificarunt. Vulgò vocatur Eberhants Clausen.

Huic non omnino absimile quod narrat Pompeius Vizanus agens sub annum Christi 1478. de initio templi B. V. M. Bononiæ ad Galeram dicti. Vicus erat dictus Galera, & in eo domuncula vilis, in cuius porticu extabat imago etiam parui pretij Beatæ Virginis Mariæ, pestilentia laborabat ciuitas, & in ea aliquis pauperculus apostemate mortali percussus iam cum morte dimicabat. Prorepens eò & ad imaginem oculos attollens pro valetudine deplorata virginem rogat, nec frustra. Vix enim orauit cum statim sanatus est. Quo per vrbem diuulgato, alij etiam seu pestilentia seu alijs morbis afflicti, valetudinem recuperarunt. Inde ciues ære collato templum suæ liberatrici condiderunt, ac sodalitatem nobilitatis instituerunt, qui illic statis diebus conuenirent, & stipem in egenos & mendicare erubescentes colligerent atque erogarent. Continuat vsque modo inquit Author, virginum potentissima miracula in salutem accedentium patrare. *In Hist. Bononiës.*

21. Oranti ante lucem, B. Mariæ Razziæ ex ordine D. Dominici, apparuit Christus innumeris stipatus sanctis qui ei facto signo crucis benedixit. Eum mox secuta est cælorum Regina splẽdidissimis ornata vestibus, insignique corona caput redimita, quæ postquam eam benigno vultu esset intuita, eo modo, quo ante Christus, etiam ipsa ei benedixit.

Martij 26.

Martyr. Roman. 1. CÆsaraugustæ in Hispania Natalis dies S. Braulij Episcopi & Confessoris.

Huius venerandum corpus reuelante S. Valerio Episcopo anno Domini 1270. translatum reconditumque solemniter fuit in Ecclesia sanctæ Mariæ Maioris, cuius fuerat perstudiosissimus. Ita antiqua monumenta Cæsaraugustanæ Ecclesiæ.

2. Natale S. Fœlicis eius nominis 2. Archiepiscopi Treuirensis.

Hic eo loco vbi Capitolium Imperatorum & Regum Galliæ palatium extabat, Collegium Sacrosanctæ virginis condidit, ita Annales Ecclesiæ Treuirensis.

3. Anno 1598. Clemens 8. concessit vt singuli professores ordinis Fratrum Minorum S. Francisci ac Moniales possint 12. Nouembris celebrare festum S. Didaci sub officio duplici, cum octaua, idque non tantum in Hispania (quod permissum erat à Sixto 5. at per totum orbem. Idem indulgentiam plenariam largitur ijs, qui die supradicto confessi ac Sacra Eucharistia refecti, aliquam prædicti ordinis Ecclesiam visitauerint. De huius Diui erga Deiparam propenso animo, Vide 12. Nouembris.

4. Anno 1350. vita exit Alphonsus 11. Castellæ Rex.

Alphons. Nounez de rebus Hispa. & Hic ad Guadalupam templum sumptuosissimum erigit in honorem B. Virginis Mariæ occasione eius imaginis miraculosæ in eo reponendæ. Res sic se habet. Eo regnante sub ann. 1313. apud Gua-

Guadalupenſes reperta eſt imago Deiparæ innumeris miraculis illuſtris. Fama eſt D. Leandrum Hiſpalenſem Archiepiſcopum à S. Gregorio munus vnà cum Commentarijs in Iob accepiſſe, & apud clerum & populum. Solemni pompa ſuſceptam, ſummo deinde in honore fuiſſe; pij aliquot Hiſpalenſes, Saracenor. ſæuitiam fugientes, eam ne ludibrio ijs foret, ſecum detulerant, & in eo antro Guadalupenſi eam condiderant vnà cum libro hiſtoriam rei continente & campana ære fuſa. Sexcentis ferè annis ea imago ibi delituit, donec B. V. M. placuit eam hoc modo reuelare. Boarius qui vrbem Cacetenſem incolebat vaccam amiſerat, quam cum per ſaltum inuium quærens erraret, eam tandem in loco, vbi iam eſt templum reperit, ſed mortuam. Cumque exerto cultro pellem extraheret, repentè animal ſurrexit, quod Boarium ingenti metu perculſit. Sed momento ad ſe reuerſus, Deiparam ſplendentem vidit, quæ dixit ne timeret. Ad vrbem, inquit, mox perge, clerum conuoca vt hic fodientes imaginem meam inueniant, ſubiungente Boario, quid ſi mihi non credant? Tum Deipara, vade confidenter. Nam vbi domum perueneris, filium tuum quem mortuum inuenies, ad vitam redire iubebo, iſtudque ſigni dabis vera eſſe quæ reuelo. Itaque clerum ac populum conuocat, viſionem enarrat, & quæ à Deipara audiuit filiumque vitæ reſtitutum oſtendit, & ad imaginem refodiendam eos adducit. Fodientes loco deſignato, in antro iconam B. V. M. vna cum libro & campana reperiunt, omnia ita integra ac ſi eo die poſita. Cuius læti ei aram extemporariam exſtruunt. Alphonſus poſtea & Ioannes

Alphonſ. Biacconi fragmen rerum Hiſpan.

Rex templum magnificentissimum extruxere, tribus magnis fornicibus tectum, grata symmetria partium insigne. In eius ara maxima ingens sacrarum statuarum ordo visitur, inter quas media est B.V.M. imago, quæ grato aspectu & maiestate tum amorem tum reuerentiam intuentibus conciliat. Porrò miraculorum quæ ad eam imaginem Deus patrat non est numerus. Pendēt ex parietibus templi feretra mortuorum eorum qui ad vitam rediere, fulcimenta paralyticorum & claudorum, catenę & compedes vinctor. aliaque anathemata qui sanitatē recuperarunt. Tum donaria templo oblata. Peregrinantium denique ad eam summa est frequentia, ostendit eam apud filium omnia posse, à qua omnis generis bona impetrant.

Bzouius ad ann. 1467. Neque ab hac historia recedit quod subijcio. Baptista Clauarius Viterbiensis vineam habebat prope ciuitatem, cui ab iniurijs cæli tuendæ imaginem Diuæ in regula depictā in vastissima quercu eiusdem vineę appendit. Ea imago pependit ibi annos circiter 40. donec hoc anno Dei mater se quibusdam pijs mulieribus in quiete ostendit, & monuit vt viam ad quercum aperirent, imaginem adirent, aramque ibidem ædificari curarent, futuram ibi scaturiginem omnium gratiarum ab eius inuocatione. Conscio Episcopo itaque ara erecta, & sacrificio peracto cæpere mox miracula, inde eorum fama, inde confluere mortales. Inde extructum ponè arborem sacellum. Inde non diu post Ecclesia amplissima, quæ & sacellum & tectum tegeret ædificata & sancti Dominici vna cum cœnobio attributa, vbi ad hanc vsque diem innumera fiunt miracula.

Mar-

Martij 17.

1. CHristus matri sanctissimæ primum omnium apparet postquã resurrexit. Quod quamquam de ea apparitione nihil Euangelistæ, de eo tamen nefas est dubitare ei qui filij aduersus matrem amorem considerat, & quod quemadmodum ipsa summè doluerat de eius morte, ita par erat vt ipsa ommium prima de eo ad vitam regresso gauderet. Qui in hac apparitione interuenerint amplexus, quæ colloquia, quæ amoris signa facilius est mẽte quam verbis complecti, licet ne illud quidem homini mortali sit possibile. *A Castro c. 17.*

2. Migrat ad Dominum S. Rupertus Saleburgensis Episcopus.

Hic Iuuauij Bauariæ oppido S. Ereutrudæ. Sorori suæ monasterium sub nomine SS. V. M. ædificauit, vbi collectis virginibus plurimis Deo eiusque parenti seruiret. *Annales Boiorum.*

Idem Rupertus (qui merito Bauariæ Apostolus dicitur) postquam Theodonem Bauariæ principem eiusque fratrem Theobaldum, ac multam vtriusque familiam Christi mysterijs initiasset, eò illos permouit vt Ratisbonæ & Oetingæ templa virgini Matri ponenda curarent. Vtrumque templum veteris Capellæ retinet nomen. Sed celebrius est Oetingense non procul ab Oeno flumine, & maiore miraculorum gloria in hunc vsque diem cohonestatur. *Canisius ex Annal. Boiorum.*

3. Anno 752 Natalis dies Stephani Papæ 2.

Hic sub Pipino Rege anno 751. S. Dionysij sacram ædem dedicauit, in oppido eiusdem no-

minis

minis non procul Parisijs. Quam ante Deipara præsens sacrarat. Vide fusius 24. Februarij.

4. Anno 1363. Fatis concessit Ioannes Rex Galliæ.

Hic Ecclesiæ Deiparæ Carnotensis (quā nuncupat Dei genitricis cubiculum) eiusque capituli causas omnes decernit Parisijsque apud se in Senatu Parisiensi iudicari. Idque eo intuitu quod Ecclesia illa sit cubile Dei genitricis. Idem viatorium suum scipionem ex ligno Brasilico quo in peregrinando vtebatur, obtulit eidem Deiparæ, qui & hodie visitur in thesauro eiusdē Ecclesiæ.

Martij 28.

Io. Buzelinus. 1. ANno 1482. vita fungitur Maria Burgūdica, Ducissa Burgundiæ & Flandriæ Comitissa.

Hæc monasterio B. Mariæ de Pratis Duaci ordinis Cisterciensis multa liberaliter donauit. Quo etiam nomine, B. scilicet Virginis de Pratis illud insigniuit, Floridi campi nomine quo antea vocabatur, ab ea extincto.

Liber de Romanis Pontif. 2. Natale S. Xisti summi Pontificis.

Hic templum S. Mariæ Maioris labens, ruinamque minans mira liberalitate restituit circiter anno 432. imò ampliauit, aureisque statuis magnificentia summa decorauit. *Epist. ad Carolum Magn.* Illud (inquit Hadrianus Papa) tam in metallis aureis quam in diuersis Historijs sacris decorauit imaginibus. De quibus Hęc Baronius. Hactenus extant ferè integræ sacræ illæ Historiæ musiuo opere contextæ, atque super maiorem arcum eodem opere exornatum, eiusmodi inscriptio perseuerat.

Xistus

Xiſtus plebi Dei.

Inde factum vt templum hoc Xiſti baſilica diceretur. Templi longitudo (quod & ad cultum à Xiſto Virgini impenſum ſpectat) 312. latitudo 112. pedes habet, pauimentum exquiſite variegatis ac diſcoloribus teſſelis diſcriminatum, inaurata habet laquearia. Principis altaris tabula Porphyretica immenſi pretij. In eo ſeruatur imago Deiparæ quondam à D. Luca effigiata multis celeberrima miraculis. In eo templo Gregorio ſummo Pontifice celebrante ac dicente, Pax Domini ſit ſemper vobiſcum, auditi Angeli qui reſponderent: Et cum ſpiritu tuo. In cuius rei memoriam quoties ibi Romanus Pontifex ſacris operatur, ad eadem verba, clerus nihil reſpondet. *Schraderus l. 2. monum. Italiæ.*

Huius autem erigendæ, ſeu in ampliorem formam reſtituendæ Baſilicæ & tot ornamentis decorandæ, Deique genitricis titulo conſecrandæ, eidem Sixto ex Concilio Epheſino occaſio ſuppeditata eſt: vindicata enim à Neſtorij blaſphemijs Dei genitrice Maria, de tanta victoria in honorem eiuſdem Deiparæ placuit ipſi erigi tantum fornicem triumphalem. Vide de eodem 28. Aprilis.

3. Natale Venturini Bergomatis Dominicani.

Hic viſus eleuato à terra corpore orans coram icone Deiparæ, auditaque eadem ei loqui. Quod quidem viſum occaſio fuit cur deſiſteret quidam à calumnia illi inferenda. Statuerat enim illum de grauiſſimis criminibus, & quæ nunquam illi ne in mentem quidem venerant, inſimulare. Idem *Anton. Flamini & ex eo Leander.*

diebus

diebus Sabbathi ad maximam coronam (ſubinde quinquaginta millium auditorum) concionabatur de laudibus Deiparæ, quam imprimis diligebat. Idem viſus à quadam florentina matrona orante, in aëre genu flexus coram Beata Dei genitrice, quam circulus aureus vna cum filio circumdabat. Et viſa eadem Deipara cum eo colloqui. Epiſtolis quas ferè per totum orbem ſcribebat (qui enim illum ob diſtantiam videre non poterant, ſe fęlices putabant ſi aliquod ab eo Epiſtolium extorquerent) in fronte ſolebat præponere: Ieſus Amor meus, vel Aue Maris ſtella, vel In nomine patris &c. In calce inſignia paſſionis Chriſti, columnam, crucem, lanceam, clauos adpingebat. Quas literas ægroti multi legentes vel vel tangentes ſanabantur.

Martij 29.

Surij ſupplement.

1. NAtalis B. Petri Portuenſis.
Hic vt ſe voto liberaret, quod in periculoſa nauigatione Diuæ Virgini nuncuparat, in portu Rauennate, templum ac cœnobium extruxit.

Martij 30.

1. ANno mundi primo, die 6. maledicens Deus Optimus Maximus ſerpenti, meminit Deiparæ, honorifica facta eius mentione, his verbis. Inimicitias ponam inter te & mulierem, & ſemen tuum & ſemen illius, ipſa conteret caput tuum, & tu inſidiaberis calcaneo eius. Quibus verbis non modo Virginis in dæmonem poteſta-

tem

tem prædicit, at etiam eiusdem in conceptu & partu Christi integritatem. Quod agnouere SS. Patres citati à P. Viegas in Apocalypsim. Quorum hæc est ratiocinatio. Quia de solo semine mulieris fit mentio (sumitur enim semen pro filio) si autem Deipara ex viri semine concepisset, non ipsius sed viri semen præcipuè Christus diceretur qui serpentis caput conteret. Quare cum de solius Virginis semine sit sermo, manifestè concluditur Christum, qui semen, id est, filius mulieris appellatur, solius Virginis non etiam viri semen fuisse. Hanc autem prophetiam de Virgine hodie contigisse probatur ex eorum sententia qui volũt conditum mundum octauo Kal. Aprilis, seu 25. Martij. Cum enim sexto die conditus sit homo, sequitur eum conditum 30. Martij. Eodem porro die quo conditus est, peccauit, eodem maledictũ serpenti, eodem paradiso pulsus, vt communis habet Sententia 8. Irenæi, Epiphaniæ, Ephrem & aliorum quos adfert Pererius. Insuper (vt hoc obiter dicatur) hic 6. dies erat feria 6. quo die Christus Virginis filius mortuus est, & latronem nosque paradiso restituit. Imo eadem hora peccauit Adam (vt innuitur c. 3. Gen. v. 8.) qua Christus crucifixus spiritum Deo reddidit.

In c. 12.

Vide Bedam de equinoctio verno qui citat Conciliũ Palestin. sub Victore ann. 198.

Martij 31.

1. IN viuis esse desijt anno 1621. Philippus 3. Hispaniarum Rex pijssimus.

Hic suam in Deiparam pietatem omnibus satis notam (ait Anto. Vasconcellus) vltimo satis prodidit. Cum enim recens ea in omnium Hispanorum animos cælitus (vt existimo) mens & pietas per-

peruasisset, vt etiam rudes, etiam pueri balbutientes, & vix Christianæ fidei rudimentorum periti, & publicis sermonibus, & triuialibus cantilenis, & priuatis conuentibus, ab omnis originalis maculæ labe purissimum Deiparæ conceptum immunem extitisse profiterentur: Rex tantę pietati non modo fauit, sed ducem etiam se ac patronum præstitit, missis ad summum Christi vicarium legatis, qui suis verbis enixè obtestarentur, vt tanquam indubitatum fidei dogma id Catholicis omnibus amplectendum, declararet; quod iam ex parte præstitum missis à summo Pontifice litteris, quibus oppositum populo in concionibus proponi, aut publicis in disputationibus defendi seuerissimè interdicitur. Quod magna omnium lætitia & populorum plausu exceptum est. Quæ pietatis desideria quātum communis hostis euertere conatus sit, illud mihi satis indicat, quod in Anglia in pestilentiæ cathedra, originis labe infectam fuisse Deiparam hoc ipso tempore promulgarit. Adeo Catholici Regis animus, vel in ijs quæ indubitata adhuc apud plurimos non statuuntur, in pietatem & SS. Virginis obsequium propendet: & ne impietati religio cedere videatur, sedulò à Pontifice impetrare nititur, vt nulli Catholico hac in re summæ Dei parentis puritati & absolutissimæ sanctimoniæ detrahere integrum aut liberum sit. Ita ille.

Idem Philippus anno 1610. Mauros Deiparæ capitales hostes ex vniuersa Hispania expulit, gétem perfidam, & quæ tunc Mauros Africæ & Turcas in nouam Hispaniæ perniciem sollicitabat. Expulsorum capita ad nouies centena millia dicuntur numerata. Porro hostilitatem suam aduersus

uerſus SS. Virginem produnt eo quod eam Dei matrem pernegant, vt & eius virginitatem, & cætera ei affingunt quæ ſilere præſtiterit quam palam facere.

Idem arcem Alaraſchiam arte & natura loci munitiſſimam ad columnas Herculis ex oppoſito Gadium tam Hiſpanis quam omnibus nauigantibus ſemper infeſtam, fruſtra olim à maioribus tentatam anno 1610. in poteſtatem ſuam ab imperio Mauritanico auulſam redegit. Idem ſummo zelo, ſedulitate, maximiſque ſumptibus, ſerpentem hæreticę prauitatis, tam Deiparæ infeſtæ peſtem, in Germania ac Belgio cohibuit. *Vaſconcellus.*

Idem denique cum anno 1592. patrem comitaretur in itinere Aragonico Deiparę quę in valle Venaria, in monaſterio ordinis S. Benedicti miraculis claret, coronas binas ex puro puto auro obtulit, alteram matris, alteram filij capiti imponendam. *Anto. Lopez in Chron. ordin. S. Bened. V. 1. Iulij & 13 Sept.*

APRI-

APRILIS.

Quia frequenter festum Dominicæ resurrectionis (quod est mobile) incidit in Aprilem, ideo eius initio collocata sunt quę illo die & ferijs paschalibus Deipara perfecit.

1. NArrat Dionysius Rikelius Carthusianus sermone 2. de Assumptione, die paschæ solitam esse Deiparam, animas è purgatorio liberare, quod confirmat huiusmodi narratione. Duo (inquit) socij seinuicem diligentes, quorum alter circa festum omnium sanctorum obijt, alter vero pro socio orare negligens, continenter eius iacturam flebat. Cui post festum Natalis Christi defunctus apparuit dicens: nihil mihi profuisti tuo fletu: Ecce singulis annis in Natiuitate filij sui multitudine comitata beatorum spirituum ad purgatorium descendit Deipara, indeque permultas liberat animas, quoniam tali nocte regem peperit gloriæ. Cumque proximè elapso festo Natiuitatis descenderet ipsa ad nos, sperabam me precibus tuis ab ea educendum, at frustra.

Cum

Cum igitur idem factitare solita sit, proxima nocte resurrectionis Dominicæ, eo quod Christus nocte illa sanctos Patres è limbo liberauit, rogo ne cesses cum lachrymis orare vt me nocte illa dignetur educere. Pro signo autem efficacitatis precum tuarum, scito te exauditum, si tibi vltra non apparuero. Cumque amplius deinceps non se præbuerit videndum, creditur nocte illa per Deiparam ereptus.

2. Hac eadem die à S. Gregorio instituta Romæ supplicatio ad placandum Deum, grauissima lue Romanos castigantem. In ea supplicatione sanctam Dei genitricis imaginem ad viuum à D. Luca expressam Pontifex ipse solemni pompa detulit, insigni planè miraculo. De quo 12. Martij.

Sigonius l. 1. de regno Italiæ ann. 500. & 591. & ex eo plurimi.

3. Huc reuoco festum compassionis dolorum Deiparæ quod in sacro ordine S. Brigittæ celebratur Sabbato post Dominicam Quasimodo. Ita eius Breuiarium.

4. Anno 1559. secundum ferias paschales cœcæ lumen restituitur. De quo fusius Tursellinus. *L. 3. c. 25.*

Puella Senensis luminibus capta Lauretum adducitur, ibi Deiparam obortis lachrymis enixè implorat. Refertum erat sacellum accolis & peregrinis qui pariter puellæ miseratione moti, Virginem orabant. Et ecce tibi repentè hilarior facta, lucis aliquid se dispicere clamat, & simul eos qui aderant vt se precibus iuuent, impensè rogat. Ceris ad comprecandum Deum accensis, paulo post clamat iam cerni abs se ardentes ante Virginem faces. Quæ vox supplicantium studia inflammauit, & cunctorum ex oculis lachrymas gaudio mixtas exciuit. Tandem exclamat: iam

B.M. effigiem, iam quæ circa illam ſunt dona cerno. O Dei, ô Deiparæ clementiam. O diuinum, ô commemorandum vtriuſque beneficium. Inter quas voces & fletum, orta eſt ingens omnium comploratio Deo ac Deiparæ grates agentium quæ ſemihoram tenuit. Vix alia res huiuſmodi, in maiore populi frequentia geſta. Nam ſecundum ferias paſchales id accidit, quando maxima hominum his Lauretum commeat.

Cartagena t. 4. in fine.

5. In via publica propè S. Anaſtaſiam (id eſt oppidum Nolanæ Diœceſis) erat auguſtum ſacellum cui nomen Sancta Maria ab arcu ſeu fornice, ad cuius læuam in pariete erat picta imago Deiparæ Chriſtum brachijs geſtantis, quod licet ſine cultu eſſet, nobiliſſimo tamen miraculo ad pietatem finitimos populos ſuique venerationem exciuit. Nam centeſimo ferè ab hinc anno cum ibi ludum aliqui luderét, quo lignei globi, ligneo inſtrumento circumaguntur in plano, ac ſubinde truduntur, impius quidam quod in ludo pecuniæ iacturam faceret 1. feria paſchæ, arreptam qua ludebat pilam in Deiparę faciem ſacrilega manu contorſit, eiuſque ſiniſtram percuſſit genam, vnde repentè ſanguis, cuius repreſſo fluxu, coloris tamen rubri & ſanguinei impreſſa cicatrix remãſit in facie. Et mox percuſſor immobilis factus eſt, & à Iudice cum luſorijs inſtrumentis ſuſpenſus interijt. Hinc cæpit populi deuotio ac concurſus ad ſacellum.

Huc reuoco quod narrat fratribus S. Dominici ſecundus Lancellotus Peruſius Abbas Oliuetanus facinus longè impijſſimum in contumeliam Virginis. Nouarienſes tres opificio ſutores mutuo inter ſe familiaritate coniuncti viuebant, cum ec-

ceti

ce tibi vnus eorum cum socio in tertij necem cõspirant, illecti pecuniolæ amore quam sciebant apud tertium esse. Itaque in itinere constituti cum hic tertius leuandę naturæ causa deflexisset, eum occidunt, & marsupium auferunt. Inde templum ingressi super aram numerant pecuniam sibique ex equo distribuunt (erat ea 50. aureorũ). In ijs duobus vnus qui ab altero ad immane crimen persuasus erat, cæpit facti pænitere ac dicere alteri, sese grauiter peccasse. Quisnam id sciat respondet alter, Deus, Quin & Virgo Deipara subdit hîc, erat enim in eo templo ad sinistram altaris picta in muro imago B. V. M. Tum alter ira diabolica percitus: Si mihi ait sit persuasum (detestabile maledictum) meretricem hanc V. Mariam facinus aduertisse, ego decem vulnera illi infligerem. Hæc cum dixisset, sicam, occisi adhuc sanguine fædam, contra Virginis imaginem prope aram contorsit, faciem, frontem & pectus percutiens, fœdissimo illo (meretrix Maria) conuitio sæpius inculcato, oculo tamen sinistro eius imprimis vulnerato. Dum ecce tibi imago læuam manum ab altera seiungit & extollit, ac sauciato oculo dolentis more apponit. Ex pectore vero sanguis emanauit, cuius vsque nunc vidētur guttulæ, porro multi ex mercatu redeuntes, & templum ingredientes vident Deiparæ imaginem sanguine imbutam, occisi quoque cadauer non procul aspiciunt, qui miraculum patratum diuulgant. Præcipuus criminis author fuga sibi consulit, alter vero capitur, factum omne fatetur. Quare equo raptatus, capite contuso in quatuor partes sectus, homicidij dedit pœnas.

His addo quod sub ann. 1541. contigit in

Chron. Minor. t. 4. l. 3.

Bosnia ciuitate Suonicha. Turca quidam lancea sua transfixit imaginẽ Deiparæ, vnde mox vberrimus fluxit sanguis. Quo permotus portento se ipse in flumen vicinum præcipitauit, vbi statim tum ipse tum equus in lapides versi sunt, qui adhuc visuntur quando fluuij aqua decrescit.

Bzouius ad ann. 1202.

Huc etiam refero, quamquam non Deiparæ sed filio eius acciderit, ob similitudinem tamen argumenti. Prostrabat in Abbatia Dolensi in Gallia imago lapidea Deiparæ puerum Iesum gestantis. Huic cum mulier orationis causa genua flexisset duo impij mulieri improperabant, & Deiparam blasphemabant: & quod grauius alter eorum lapides projiciens fregit brachium pueri IESV. Cum autem illa lapidea manus cecidisset, exierunt guttę sanguinis è brachio quasi hominis viui, statimque impius in loco expirauit. Alter cum vellet morientem brachijs excipere, statim à dæmone infessus, die sequenti obijt. Cum vero multi ad spectandum venirent, omnibus videntibus dicta imago B. V. M. scidit vestes suas, scilicet ornatam lapideum & monile ex eodem lapide disrupit & pectus vsque ad mamillas nudauit in detestationem ignominiæ sibi ac filio à perfidis illatæ. Auctor speculi historiarum qui & imaginem & sanguinem vidit hæc ad rei memoriam exarauit.

6. Circa festum paschæ à Deipara datur cuidam facultas loquendi sinę lingua, tum & ab eadem circa festum Pentecostes lingua restituitur. Res ita habet.

Cum filia quædam nobilis cum proco suo familiariter & priuato loco liberius egisset, in egressu cubiculi offendit puerum quendam natura

tuta lepidum & ſimul garrulum. Quo viſo plena timore ac mæſtitia: Actum (inquit ad procum) eſt de me.puer hic ad patrem referet quæ maximè occulta eſſe vellem, mutuam inter nos amicitiam. At facile eſt (ſubdit procus) malo iſti remedium adhibere, quo dicto puerum aggreditur, iubet linguã exerat, quam & abſcindit. Quid agat puer iſte, ita male habitus, timens inſuper mortem quam ei nobilis ille procus minitatus erat, itaque patriam deſerit, ac Carnutum petit vbi multos dies manſit mendicans, omnibus miſerationem commouens, oris apertione & hiatu vnde patebat ei linguam abſciſſam, at qua de cauſa tantum ei infortunium accidiſſet edicere non valebat.

Interim cum adueniſſent feſta paſchalia, & tempus quo in iſto puero ſtatuerat Deus matrem ſuam cõdecorare, ipſe cæleſti afflatus ſpiritu templum Deiparæ Carnotenſis ingreditur, ibique ante princeps Altare corde orat feruentiſſimè, vbereſque fundit lachrymas quibus linguam ſuam ſibi reſtitui efflagitat.

Nec in caſſum fuſæ preces, nam Deipara miſerta tum teneræ eius ætatis, tum calamitatis, ei ſermonis vſum reddit, necdum tamen linguam. Quare mox in gratiarum actionem ora ſoluit pro tanto benefacto. Qui intererant, cumque mutum antea nouerant, miraculo iſto ſtupefacti turmatim accurrunt ad puerum, tam conferti vt prope ſuffocatus fuerit. Quare loco ſublimi poſitus fuit vt ab omnibus videretur. Atque ita linguę vſum habuit ac locutus eſt ſine lingua ad vſque feſtum Pentecoſtes, quando ſub Miſſæ introitum, ei Deipara linguam ſuam integram &

liberam restituit, eo nempe die, qui linguarum dono honoratus erat à sancto Spiritu, & quo eadem Deipara cum Apostolis, imo & prę Apostolis omnibus, idem donum consecuta erat. Vide simile in Nicephoro l. 16. c. 37.

7. Anno 1612. quidam circa tempus paschale à grauissima hostis maligni exagitatione redditur immunis.

Huic nomen Nicolaus Reublem ciuis Bambergensis qui cum temulentus horrendas inter pocula cum diris & execrationibus effunderet blasphemias, tandem videns se ab omnibus sympotis desertum, excandescens: Veni, inquit, diabole & mecum bibe. Vix verba effatus erat cum tremor irruit in eum, incipitque furere, vociferari, frendere, spumare, modò eleuari ab inuisibili manu & fustibus cædi, modò terræ allidi. Nunc de diaboli violentia querebatur, & viuum se ab eo abripi lamentabatur, durauit autem hæc carnificina plurimos dies. Adhibita sacra amuleta, & alia quæ Catholica Ecclesia pręscribit. At aliud non habetur quam vt è diutino furore paulisper ad se redeat & errorem agnoscat, & doleat de sua temeritate & temulentia. Suadetur itaque vt abrenuntiet hosti, peccata expiet exomologesi, ac votum Deiparæ VVeyerensi nuncupet. Quod vbi ab eo factum, sine mora pellitur cacodæmon, cessat ægri furor, corporis vires paulatim redeunt: Voto se liberat, & coram notario ac testibus acceptum à Deipara beneficium agnoscit.

Nicetas Choniates. 8. Anno 1143. Aprili mense (dies desideratur) obit Ioannes Commenus Constantinopolitanus Imperator.

Hic anno 1124. sui imperij 5. ingentes de Scythis

Scythis thraciam inuadentibus, alijſque barbaris victorias obtinuit ope Deiparæ, cuius, in gratiarũ actionem, imaginem magnificentiſſimo currui triumphali impoſitam inſigni pompa Conſtantinopolim reduxit ipſe pedes, crucem manu geſtans currumque præcedens. Erat autem currus argento interpunctus, & gemmis pretioſiſſimis ornatus, & à quatuor equis niue candidioribus trahebatur. Eorum habenas viris potentiſſimis moderandas & cognatis ſuis currum curandum dedit. Atque ita in Sophiæ templum ingreſſus, gratijs Deo Deiparæque (cui tanquam Collegæ: imperij inuictæ, acceptas referebat victorias) palam actis in palatium abijt. Denique in rei geſtæ monumentum feſtum inſtituit quod Pazzinacarum dicitur quaſi dicat, vniuerſarum victoriarum.

9. Dominica in Albis.

Dedicatio B.M.V. Lakenſis iuxta Bruxellam. Huius templi occaſionem ædificandi vide in Auctario ad Molanum.

Hoc tantum dico apparuiſſe Virginem vigilibus, & filum quod manu tenebat præbuiſſe, addens quod ipſam templi formam, longitudinem &c. edoceret. Filum iſtud oſtenditur certis anni diebus. Addo inſuper vetuiſſe ne à quoquam dedicaretur templum iſtud, fore vt filius eius illud dedicet. Plurima in eo fiunt miracula.

Aprilis 1.

Locrius. 1. OCtaua festi Annuntiationis Deiparæ non quidem in toto orbe sed apud Carmelitas.

Aprilis 2.

1. DEipara seruat oppidum Cameracense illæsum ab incursu Hungarorum.

Baron. ad ann. 930. Cum Hungari circiter ann. 930. furibundo cùm insultu vrbem impeterent, interpellata à Fulberto Episcopo precibus S. Maria eam inexpugnabilem hosti, ciui illæsam seruauit. Nempe fructus is fuit Deiparæ cultus prisci in ea ciuitate, nam circiter ann. 524. S. Vedastus in eius honorem templum erexit.

2. Natale S. Mariæ Ægyptiacæ.

Petr. Diaconus. Hæc cum SS. crucem adoratura venisset Hierosolymam ob peccata sua miraculosè repellitur, cęteris omnibus locum sanctum intrantibus. Sed tandem Deiparæ auxilio admittitur. Vide fusius infra 14. Septembris.

Chronic. 3. Natale S. Francisci de Paula institutoris ordinis Minorum.

Hic annos 13. natus curauit se à parentibus Duci Assisium ad visitandum templum Dominæ nostræ de Portiuncula, vbi eam in vitæ suæ patronam assumpsit.

Religionem suam voluit appellari religionem IESV & MARIAE & ita vocatur ordo Minimorum à plurimis authoribus Volaterrano, Genebrardo Choppino &c. Idem licet virginis amantissi-

tiſſimus noluit admittere eius iconem ex puro auro, lapillis pretioſiſſimis collucentem (pretium erat ſeptendecim millium aureorum) ei à Rege Ludou. 11. oblatam, à quo & multis precibus tribus vicibus ſolicitatus eſt vt eam caperet, quam ſemper recuſauit dicens ſibi ſatis eſſe papyraceam quam apud ſe haberet, quæ æquè atque aurea Dei genitricem repræſentaret, quod ei ſatis erat.

4. In diœceſi Treuirenſi obitus Genoueſæ Palatinæ. *Molanus.*

Hæc Ducis Brabantiæ filia emicuit caſtimonia, patientia & deuotione erga Deiparam, cuius interuentu à Sifrido Romani Imperij Palatino maſculum concepit. Porro antequam is ad barbaras nationes cum magno belli apparatu abiret, abiens coniugem cum omni Dominio defendendam tradidit militi fortiſſimo Geloni: ſed miles primum blanditijs & fictis de morte mariti litteris, tum varijs moleſtijs eius pudicitiam exagitauit, tandem redeunte viro omnia proſpera eſſe dixit: præter thorum adulterio fœdatum, quare eam cum prole ſubmergendam ſuggeſſit. Quod mox vir ira percitus fieri decreuit, ſed famuli eam in nemore deſeruere & pro lingua eius ad Golonem attulerunt linguam cuiuſdam canis. Interim tanquam altera Agar cum prole per nemus vagatur, lympha & herbis ſe ſuſtentans, ab aduocata autem ſua Deipara multam capiens cõſolationem. Per cuius patrocinium etiam cerua quędam filiolo turgidas mammas exhibuit. Elapſis tandem annis ſex & menſibus tribus, maritus inter venandum die Epiphaniæ, vxorem cum prole reperit, & ex cicatrice vulneris in Brabantia accepti, alijſque ſignis & verbis non ſine rugi-

tu agnouit. Noluit tamen illa cum viro congredi, nisi ante ſponderet eo loci templum in Dei genitricis honorem ædificare, quæ eam in tot aduerſis ſeruauerat. Quod & ſtatim factum eſt, atque in eo poſtea humata fuit, vbi Deus ob ſuæ matris reuerentiam præclara multa operatur. Cæterum Golo à quatuor indomitis bobus dilaceratus, interijt.

Aprilis 3.

1. OCtauo poſt reſurrectionem die Beatæ Virgini & Apoſtolis, Chriſtus, in ea ipſa domo in qua concluſi manebant apparet, ſiſtitque ſe in medio eorum, ianuis licet clauſis. Vide Ioannis 20. Nam certum eſt Virginem communem tunc cum Apoſtolis habuiſſe habitationem.

Radulphus Ciſtercius.

2. In Anglia Natale S. Richardi Epiſcopi Cieſtrenſis. Hic morti proximus identidem ingeminabat illud: Maria mater gratiæ, mater miſericordiæ, tu nos ab hoſte protege, & hora mortis ſuſcipe, mandatque ſuis capellanis vt ea verba ad eius aures pronunciare non ceſſarent.

Hier. Platus ex varijs antiqui.

3. Honorius 4. Pontifex ſummus vitâ exuitur. Huic cum de Carmelitarum inſtituto probando ageretur: Deiparam aſtitiſſe ferunt, ac iuſſiſſe vt inſtitutum & religioſos benignè complecteretur. Hi iam multò ante in Carmeli montis decliui ædem Deiparæ ædificarant, hanc auſpiciorum ſuorum & actionum ſuarum præſidem atque adeo arbitram eam ſelegerant.

Ioſeph. Antioch. Bapt. Mantuā. Locrius l. 3.

Idem Honorius priſcum eorum habitum, ex albo & rutilo contextum, quòd nouus & inſolens vide-

videretur in planè candidum ferruginei amictus (dixit Mantuanus) velamen mutauit.

Aprilis 4.

1. ANno 1292. viuere desijt summus Pontifex Nicolaus 4. ex ordine Minoritarum.

Hic Oruieti in Tuscia Angelorum Reginæ ædificauit longè pulcherrimum templum, quod & consecrauit anno 1290. 13. Nouembris. Illudque marmoreis statuis à primis artificibus sculptis decorauit.

2. Anno 1366. Ad Beatam vitam transit B. Pater Tacleemanoth Indus ex ordine S. Dominici. *Ex lib. de viris illustribus.*

Huic sub vltimam vitæ periodum visendos se præbuere Christus Dominus, SS. Deipara, plurimique cælites. Qui & conclaue in quo iacebat, suauissimo afflauerant odore. Eius festum nihilominus celebratur in India 18. Augusti.

3. Natale S. Ambrosij.

Quantus hic fuerit Deiparæ encomiastes patet ex eius operibus ac potissimum in libris de Virginibus & de institutione Virginis. Virgo inquit erat non solum corpore sed mente, corde humilis, verbis grauis, animo prudens, loquendi parcior, legendi studiosior, verecunda sermone, arbitrum mentis solita non hominem sed Deum quærere, nullum lædere, bene velle omnibus & cętera. *L. 2.*

4. Anno 1541. quidam periculosam in mari tempestatem euadunt.

Eorum nomina prodit Historia Montisserra-

ti, qui cum mare Narbonenſe nauigarent tam fœda coorta eſt procella vt à morte parum abeſſent. Quo in diſcrimine in genua proſtrati Deiparam appellant, eo animi ſtudio quo in tali diſcrimine fieri conſueuit. Nec mora eadem ipſa hora, ſedatum eſt mare, quare ſecundo flante vento portum quo tendebant, tenuerunt.

Aprilis 5.

1. NAtale S. Vincentij Ferrei Hiſpani ex ordine S. Dominici.

Hic eſt qui non modò triginta millia tum Iudæorum tum Saracenorum ad Chriſtum cōuertit, ſed etiam ſupra centum millia flagitioſorum ad ſalutarem pœnitentiam permouit.

Fuit autem à primis annis Deiparæ addictiſſimus. Cum fratres prædicatores aliquid in eius laudem dicebant ad populum, lætabatur, nec præ lętitia lachrymas continebat. Quotidie licet ſæcularis in eius honorem eius officium recitabat. Factus religioſus dum legeret librum S. Hieronymi, de virginitate Deiparæ, ipſamque obſecraret vt eius virginitatem cuſtodiret, facta eſt ad eum vox iſta. Non omnes poſſumus eſſe virgines. Et licet hactenus te virginem appellare potuiſti, tamen non patiar vt deinceps tam honorato nomine gaudeas. Attonitus Vincentius, tacitus voluebat quid ſibi vellet hic ſermo. Non enim credebat eſſe virginis, vt quæ virginitatis cuſtodes ſemper amauit & roborauit. Igitur ab ea petijt, dignaretur oſtendere quid ſibi vellent illa verba. Nec multò poſt ei Deipara multa cum luce viſibiliter apparuit & ita locuta eſt. Verba illa diaboli

li fuere qui tibi proponit bonorum operum difficultatem. Tu vero cautus esto & constans. Et quamquam virginitatem tuam impugnabit, tamen spera in Deo qui tibi erit clipeus, hæc vbi ab ea dicta sunt, ei à Vincentio gratiæ aguntur, eaque disparuit. Ex eo autem tempore tantum militi Christi feruoris accessit vt non homo sed Angelus videretur.

Aprilis 6.

1. ANno Domini 491. vita fungitur Zeno Imperator. *Sophron. in Prato spirituali c.17.*

Huius eleemosynæ obstitere quo minus ob stupra sua à Deipara puniretur. Res ita habet ex Sophronio dum agit de muliere quadam cuius filiam ipse Imperator ad libidinem satiandam subripuisset. Hæc inquit vacabat in templo Dominæ nostræ Dei genitricis, orans eam ac cum lachrymis dicens: Vindica me de Zenone Imperatore. Cum ergo multis diebus id faceret apparuit ei per visum S. Dei genitrix dicens. Crede mihi mulier sepe vltionem tuam facere volui, sed manus eius prohibet me, erat enim valde misericors & eleemosynas faciens. Hæc ille.

Idem Euticheus errorem sequebatur qui Deiparæ præcipuum honorem adimebat. Quare Dei sensit vindictam, nam morbo comitiali tactus cum videretur mortuus, sepultus est, quamquam adhuc viueret, postea inuentus in sepulchro lacertos manducasse, & caligas cum quibus sepultus fuerat. *V. Baroniū fusè.*

2. Anno 1553. arsit monasterium Franciscanorum Duaci cum templo, in quo incendio id mirabile *Amatus Franciscanus in libello M.S.*

rabile præter cætera accidit. Altarium tabellis omnibus concrematis, ſola tabula ſacelli conceptionis remanſit intacta, quæ adhuc hodie ob ſingularem picturę excellentiam ab omnibus auidè conſpicitur.

3. Natalis dies S. Cœleſtini Papæ, inuicti defenſoris dignitatis matris Dei contra Neſtorium, qui eam non Dei ſed hominis tantum matrem mentiebatur, qui à Concilio Epheſino cui per legatos præerat Cœleſtinus, damnatus eſt. De eo ita S. Proſper. Per hunc virum (Cœleſtinum) omnes Orientales Eccleſiæ gemina peſte purgatæ ſunt, quando Cyrillo Alexandrino Antiſtiti glorioſiſſimo fidei Catholicæ defenſori ad execrandam Neſtorianam impietatem Apoſtolico auxiliatus eſt gladio, quo etiam Pelagiani dum cognatis confœderantur erroribus iterum proſternerentur. Vide 29. Iulij.

Quemadmodum autem Deus ipſe per ſe matris ſuæ honorem tutatus ſit, declarat horrenda mors impij Neſtorij, cuius non modo lingua blaſphema vermibus exeſa eſt, ſed & totum corpus putredine fuit conſumptum, vt habet Theodorus lector. Porro Hiſtoriam fuſiorem de odio quo proſecuta eſt Deipara nō modo Neſtorium, at etiam eius libros, narrat Sophronius in Prato ſpirituali. Nam cum Abbas Cyriacus egreſſus de cella videretur ſibi videre illam cum SS. Ioanne Baptiſta & Euangeliſta, rogauit eam vt ingrederetur. At illa, habes in cella inimicum meum (libros Neſtorij intelligebat) & vis vt in eam ingrediar?

Aprilis 7.

1. GLoriosa mors S. Auberti Monachi Crispiniensis.

Hic præter psalterium Dauidicum quod quotidie recitabat, centies per diem flectebat genua, & quinquagies prostrato quidem corpore, sed articulis & digitis subleuato, ad vnamquamque genuum curuationem dicebat salutationem Angelicam. *Robertus Archidiaconus apud Surium.*

Idem é virgineis Deiparæ manibus cibum sumere meruit. Cum enim locus vbi morabatur, ita aquarum inundatione obsideretur vndique, vt nemo ad eum accedere posset. Eique panem deferre, instante prece Deiparam rogat, vt sui in tāta miseria & rerum omnium inopia misereretur. Post has preces, obdormijt, tum in visione vidit præstantissimæ formæ matronam cum alijs virginibus plurimis, ad quas vir sanctus: Si quidem in monasterio meo pridem fęminas vidissem, illas protinus expulissem, cur ergo huc ingredi ausæ estis? Ad quem Deipara; Tace frater, ego sum Virgo Maria quam inuocasti. Quibus dictis buccellam in os eius immittit. Qua visione ita fuit permotus vt deinceps pane abstinuerit.

Eodem die alter B. Virginis sponsus Ioseph dictus (cum ei nomen esset Hermannus) in cælum migrat. Is tota vita perquam familiaris fuit Deiparæ, neque vlla tanta fuit inter homines familiaritas quanta inter illum & Deiparam frequentissimè ei apparebat, futura & occulta reuelabat, morbos eius sanabat, dentes casu in terram excussos restituebat. Qua autem

occasione vocatus sit Ioseph (nam & istud ad Deiparam spectat) paucis complecti visum. Nocte media dum orat, videt Deiparam inter duos Angelos mediam, in templum ingredi, audit alterum Angelum socio dicentem: cuinam desponsabimus hanc Virginem. Huic respondit ille, iuueni hic præsenti: Tum alter: veniat inquit, & accessit ille pudore suffusus. Postquam autem ad Deiparam peruenit ita ad illum Angelus: oportet tibi hanc illustrissimam puellam desponderi. Ille territus indignitatem suam cæpit allegare, cumque reluctando moras necteret, dextram eius manum Angelus apprehensam manui Sacratissimæ virginis copulauit, cum his verbis. Hanc ego Virginem tibi trado sponsam, sicut fuit olim desponsata Ioseph, vt nomen sponsi pariter cum sponsa accipias & deinceps voceris Ioseph.

Quod nomen alia etiam visione ei firmatum est. Respiciens ad summam aram vidit Deiparam filium gestantem ad quam ille: Da mihi dulcissima filium. Illa nonnihil cunctata, dedit tandem: dicens ei: Porta filium meum sicut olim in Ægyptum à Ioseph portatus est, vt sicut idem onus, ita & similem obtineas honorem.

Puer septennis existens ludentibus eius socijs, Coloniæ solitus erat in quodam monasterio B. V. M. ante eius imaginem, puerum Iesum in sinu gerentem orare & modò cum imagine matris, modo cum filij tanquam cum viuis loqui, & panem aut fructum aliquem nunc matri nunc filiolo præbere. Quod cum faceret semel cum magna instantia Dei genitrici, ipsa manu sua visa donum illud (pomum erat) accipere.

Alias in eodem monasterio vidit iuxta pulpitum

tum B. V. M. cum S. Ioanne, & coram matre puerum Iesum cum Ioanne quasi puerilibus lusibus se exercitantem. Quæ dum magno gaudio intueretur ita ad eum Deipara: Ascende ad nos Hermanne. Ad quam ille: Quomodo ascendam cum chorus sit clausus,& scalam per quam ascendam,non habeam.Cui illa:Tenta & manum porrigens te iuuabo. Paruit puer, & illa manum extendit, ascenditque ad eos. Ibi cum puero Iesu lusit,spectante matre sub vesperum eadem iuuante descendit, eandem consolationem ibidem sæpius accepturus.

Cum defectu calceorum (erant enim parentes eius pauperes) summa hyeme nudis ambularet pedibus, Deipara misit illum ad lapidem sub quo pretium ad emendos calceos inueniret. Inuenit & emit, cum monitione vt quoties aliquo egeret,ad eundem lapidem se conferret, ibi inuenturum pecuniam. Istud non diu latuit alios pueros,at diu quærentes nihil tale inuenerunt.

Cum semel tristaretur quod propter curam refectorij & seruitium in eo fratribus (erat enim ordinis Præmonstratensis) non posset ita orationi vacare, mater gratiæ eum solata est: Scias inquit nihil perinde ex debito tibi faciend. incumbere quam vt ex charitate seruias fratribus tuis.

Postea fit Sacristianus, in quo officio pleniùs se contemplationi dat & orationi. Præcipuo etiam erga Deiparam ferebatur affectu, quam etiam nouorum verborum gaudijs,sua gaudia ipsi referentibus & Angelica salutatione crebrò repetita salutabat, addens singulis gaudijs & salutationibus genuflexiones singulas: Ad nomen

Mariæ in collectis, ſymbolo, præfatione, ſalutatione Angelica &c. Se in terram proſternebat & quoad poterat ſine ſcandalo terræ ſic proſtratus adhærebat, & tunc odor omnium florum & aromatum tanta (inquiebat rogatus cur id faceret) cum ſuauitate influit in nares meas, vt ſemper illic hærere vellem ſi liceret.

Sæpius in aliquo monaſterij loco orans à B.V. vocabatur, ad eamque ſe conferebat. Ibi pariter aſſidebant. Ille beatæ matri de eius ſtatu ſciſcitanti reſpondebat, & ab ea viciſſim quidquid vellet inquirebat.

Eadem loquens de illo cuidam admodum religioſæ ſorori vocabat eum ſuum capellan.

Cum poſt ſanguinis è vena miſſionem, parum cautè ſe in lectulo collocaſſet: apparuit Deipara, caueas, inquit, fili, parum cautè in brachium cuius vena inciſa eſt incubuiſti, deinde brachium diuinis ſuis manibus apprehendens, docuit quo modo ſine periculo ſe in lecto componeret.

Cum ob cuſtodiendam Eccleſiam ne fures inde pretioſa quęque auferrent (graſſabantur enim tunc ſacrilegi templorum effractores) nonnihil remiſiſſet de ſolito precum penſo quod Deiparæ perſoluebat, occurrit ei forma vetulæ rugoſæ. Illa videns, nec agnoſcens expauit, & exclamans ait: Quid eſt hoc. At illa ego ſum cuſtos huius monaſterij: cognoſcens ille vocem, cuius faciem non nouerat: Tune es, inquit, ô roſa? Sic enim ex nimia familiaritate ſuppreſſo nomine eam ſolitus erat appellare, illa reſpondente ſe eſſe, ſubiunxit ſe talem apparere oculis eius qualem ipſe in animo ſuo eam finxerat. Iam enim (ait) tibi vetula ſum. Vbi illa repreſentatio gaudiorum meorum

Vbi

Vbi illæ salutationes Angelicæ? Vbi cætera pietatis exercitia quibus & ego tibi & tu mihi iuuenis reddebaris. Nolo vt prætextu custodiæ monasterij, intermittas seruitium meum, quia ego melius illud custodiam. Quare redijt ad solita exercitia, & ad gaudia Deiparæ recensenda, quibus vt ipsa eidem reuelauit valde delectatur.

Deipara eum hortata est vt de se Canticum Canticorum explanaret hac visione. Vidit illam ferentem manibus elegantem & amplam scutellam in cuius fundo parum erat olei. Arridens autem illi eum sic blandissimè affata est: exiguum hoc oleum tibi exhauriẽdum relictum est: Quod mox exponens ait. Cum Cantici Canticorum liber variorum expositionibus pene sit exhaustus, hoc parum quod instar huiusce olei superest, tu ad mei commendationem exhaurire debebis. Itaque ea fretus id suscepit, ac in locum solitarium secessit. Viuens & mortuus miraculis claruit.

3. Carolus 8. Galliæ Rex mortalitatem exuit.

Hic asceterium nostræ Dominæ Angelorum ad Ararim fluuium Francisci Burghesii Minoritæ sermonibus persuasus constituit, & paris regulæ fratribus habitandum. *Annales.*

De hoc narratur quod cum ex Italia in Galliã ex bello Neapolitano rediret, vrbem quandã diripuisse, in qua virginem intuitus forma liberali, eam voluerit violare. Et virginem visâ imagine in qua Deipara Iesum puellum gestabat, regẽ orasse vt per inuiolatam Dei matrem eam sponso relinqueret integram. Qua audita obsecratione regẽ compulsa libidine, vim lachrymarum profudisse, *Bzonius ex Ital. scription.*

 sponso

sponso sponsam restituisse, insuper de suo dotem numerasse quingentor. aureorum. Præter hęc libertate data omnibus sponsæ affinibus & consanguineis.

Hic idem agens animam ter implorauit opem diuinam, Dei genitricis sanctorum Claudij & Blasij.

4. Anno 1595. Londini P. Henricus VValpol Societatis IESV pro fide suspendio necatur.

Hic in summa scala constitutus iam iam strangulandus, summa pietate recitauit orationem Dominicam, cumque in monumentum sui erga Deiparam affectus orsus esset salutationem Angelicam, impij iudices tam in Dei matrem quam in Deum ipsum infensi non sunt passi eam finire at iusserunt vt eum è scala deijceret iustitiæ administer.

Aprilis 8.

1. DEipara anno 546. die Sancto Paschæ qui cecidit in 8. huius liberat à morte puerum quendam in calidum furnum coniectum.

De miraculo isto fusius Annales Gallici in Childeberto. Cum inquiunt puer Hebræus die Sancto Paschæ vna cum filijs Christianorum sacram Eucharistiam percepisset, eaque de causa à parente in ardentem furnum coniectus & obstructo furno clausus fuisset, tandem à Christianis locum reserantibus, viuus reperitur, testatusque est se ab ea quæ in Christianorum templo filiolum brachijs complectitur seruatum. Id contigit Auarici, in Gallia & eodem loco vbi miraculum patra-

Hodie Bourges.

patratum, ædificatum est templum quod nostræ Dominæ Caldefurnensis (Gallicè *du four*) nuncupatum est.

Vide planè simile in Gregorio Turonensi l.1. Miracul. c.10. quod in Oriente contigit. Quod idem narrant Euagrius l.4.c.36.& Niceph.l.17. c.25.

Anno 1360. obit Ioannes Galliæ Rex. Is est pro quo ab Anglo captiuo Parisienses ad Deiparam confugerunt. Nam solemnis statio Parisijs vigilia assumptionis ad maiorem ædem quæ est D.Virginis indicitur, & cereus ad altissimæ turris quam vrbs haberet quantitatem dimensus, qui diu noctuque ante Virginis statuam arderet, rotæ circumflectitur. *Massæus in Chron.*

Aprilis 9.

1. ANno 401. nascitur Theodosius iunior pius in B.Virginem Imperator. Vide 29. Iulij. Vbi de eius morte. *Sozo l.8. c.4.*

2. Anno 1378. Romæ creatur Pontifex Vrbanus 6.

Hic plenariam concessit peccatorum condonationem visitantibus die Natali Virginis, ædem eius Lauretanam. Qua id occasione ab eo factum, vide 15. Octobris.

3. In Iudæa S.Mariæ Cleophæ.

Hæc soror erat Sanctissimæ Dei genitricis ex parte Iosephi, erat enim Cleophas frater Iosephi qui hanc Mariam duxit vxorem. Eadem Deiparæ adhærebat in itineribus Virginis cum filio cui & ministrabat. Adfuit etiam cum eadem Deipara Christo morienti. Vide Euangelia. *Martyr. Roman. Christoph. à Castro in Hist. Virgin. Vide Torniell.*

Ita nonnulli quamuis alij velint Mariam Cleophę fuiſſe conſobrinam Deiparæ. Cuius vir fuerit Alpheus, pater eorum qui dicuntur Fratres Domini, id eſt, conſobrini, Iacobus minor, Ioſeph, Iudas, Simon.

Aprilis 10.

1. ANno 1555. Romæ coronatur ſummus Pontifex Marcellus 2.

Huic adhuc Cardinali rem diuinam in æde ſacra Lauretana facienti, res mira contigit. Columba candidiſſima ſupra eius caput cum volitaſſet, nunc in ſacrificantis manibus, nunc in ipſo Miſſali libro quieſcebat. Ea ſignificabatur illum fore Pontificem (columbæ enim indicio olim deſignatos Pontifices Eccleſiaſtica teſtatur Hiſtoria) quod & iterum paucos poſt dies inibi ſacrificanti, à Deipara quæ ei apparuit ſub ipſum ſacrificium, reuelatum eſt. Quanto eam affectu coleret, quamque eius cultum propagare optaret patet ex ijs quæ animo deſignarat ſi vita ſuperſtes fuiſſet. At intra 22. diem vix inito Pontificatu exceſſit è vita. Vide Hiſtor. Turſell. lib. 3. c. 16.

2. Anno 1585. vita exceſſit nunquam ſatis laudatus Pontifex ſummus Gregorius 13.

Hic ſuperiorum Pontificum indulgentias ædi Lauretanæ datas auxit. Pænitentiariorum authoritatem ampliauit. Vias quæ Lauretum tendunt alioqui aſperas & anguſtas vix vt pediti expeditus pateret aditus, ita latas fecit, vt etiam quadrigæ inter ſe occurrentes ſine periculo commeent, regio planè ſumptu & magnificentia. Hiſt. Lauret. l. 4. c. 22.

Idem

Idem Laureti Dalmatarum Collegium instituit, in quo tricenos adolescentes litteris bonisque moribus instrui iussit, haud maiori genti Illiricæ adiumento, quam ędi Lauretanæ ornamento futuros.

Idem in templo Sancti Petri ad vincula, altare Sacratissimæ Virginis ditauit priuilegio liberandi animas è purgatorio.

Romani Pontifices Dominica lætare in quadragesima veteri more rosam aureã consecrant. Ea stirps est seu planta rosarum vernantium ex auro quæ aureo inserta vasculo, & ex tripode eminens aureo, sequicubitalem altitudinem facilè excedit. Aureis nummis æstimari fertur circiter mille. Pontificale hoc donum reginis plerumque mitti solitũ, Gregorius Lauretanæ Virgini, vtpote Reginæ mortalium & cęlestium misit. Et extat in medio vasculo titulus, donantis monumentum. *Turselli-nus l. 5.*

3. Martyrium Ezechielis Prophetę apud Babylonem.

Hic c. 24. per portam Orientalem clausam per quam vir non erat transiturus, quoniam Dominus Deus Israel ingresseus est per eã, apertè figurauit virginem ex sententia tam Latinorum quã Græcorum PP. August. Hieron. Damascen. &c. Neque vacat mysterio inquit Canysius ter clausam hanc portam à propheta repeti, vt admoneamur hic indicari eam & ante partum & in partu & post partum virginem permansisse.

Eandem Virginem præfigurat Ezechiel cap. 1. per rotam eleuatam & volubilem à spiritu vitæ quæ quatuor facies habebat, quæ sunt quatuor eius virtutes secundum quas vita actiua regitur.

De qua figura fusé S. Bernardinus Tomo 3. Serm. 11.

Aprilis 11.

1. ANno 1518. cęcus quidam publicé profitetur se à B. V. M. Montisserrati visum recepisse. Res ita habet.

Brottus Florentinus vi diuturnioris morbi oculorum vsum amiserat, quem vt recuperaret se dat in viam ad Deiparam Montisserrati. Accidit autem vt Dux eius eum desereret in via, atque iumentum quo vehebatur abduceret, insuper & pecuniolam quam pro viatico habebat ei suffuraretur. Quid ageret miser hic, omni destitutus auxilio? Vertit se ad Deiparam, eiusque subsidium efflagitat: Et ecce diuina prouidentia mendicus quidam transiens misertus cæci illius, eum ad vsque montem Serratum deducit. Quò vix pedem intulerat cum statim ei à Deipara oculorum lumen restitutum est. Ipse totus in gratiarum actionem effusus, infinitas Deiparæ grates habet. Et in ipso discessu è templo quendam offendit, qui quondam ei multo tempore ductor fuerat itineris, qui coram multis testibus sanctè affirmauit illum verè cæcum fuisse.

P. Doutreman. 2. Anno 1607. vitâ fungitur Benedictus Goez Societatis Iesu.

Hic cum in sæculo miles esset, miraculo ad societatem vocatus est. Accidit enim vt cum oram Trauancoris in India Orientali attigisset, in templum ingressus coram icone D. Virginis oraret, seseque, vitamque suam perditam, planeque licentia militari hactenus exactam, sibi ob oculos sta-

ſtatueret. Vnde tantum dolebat vt ferè de Dei bonitate deſperaret, nihilominus Dei matris clementiæ memor, eius opem vehementius implorat. Quod dum facit, Ieſu Christi pueri imago quam in gremio fouebat Deipara, cępit flere, atque ex oculis emittere quaſi quoſdam lactis aut alterius liquoris non abſimiles fonticulos. Quo viſo expauit vehementer, ac ſocios vt id etiam cōtemplarentur aduocauit, qui ſimul omnes viderunt & ſacrum liquorem, ceu reliquias, ſudarijs ſuis exceperunt. Inde in ſocietatem IESV admiſſus eſt.

3. Anno 1034. obit Romanus Imperator Orientis. *Curopalates.*

Hic totus in erigendis & exornandis Eccleſijs, antiquam Dei genitricis imaginem quæ erat in Blachernis, occultatam tempore Conſtantini Copronimi iconomachi, reperit, quam & ad cultum priſtinum reuocauit.

4. Natalis S. Leonis Magni.

Hic cum videret Eccleſiam à Neſtorianis & Eutychianis infenſiſſimis Deiparæ aduerſarijs exagitari, totum ſe ad eam propagandam & in fide orthodoxa firmandam contulit. Quare Concilium Chalcedonenſe indixit vbi 630. coactis Epiſcopis, Neſtorius, Eutiches & Dioſcorus hæretici damnati ſunt, eiuſque Concilij decreta ſua authoritate firmauit. Scripſit & pulcherrimam Epiſtolam de Incarnatione Verbi qua & mirificè Deiparæ honorem ac titulos propugnat. Vide 26. Iunij.

Aprilis 12.

In viris illustribus Societatis.

1. ANno 1603. in prouincia Peruana vita fungitur P. Petrus Anascus Societatis IESV.

Hic singulari affectu Deiparam colebat, à qua & plurima beneficia acceperat. In cæteris adhuc in sæculo cum æger esset ad eam confugit. Nec frustra. Nam ei visibiliter apparuit vlnis filium complexa, ac sanitate reddita cohorta est vt mũdo valefaciens in Societate IESV Deo se sacraret. Quod & opere præstitit. Eiusdem adminiculo Virginis, parentes sibi infensos mitigabat, in litteris proficiebat, variaque ab ea dona exorabat. eius honori dicarat ieiunium Sabbathinum quod nunquam impunè violabat.

Octaua S. Vincentij Confessoris in ordine S. Dominici.

De eius erga Deiparam studio, vide 5. huius.

Anno 1618. Anna de Croy, Comitis Stegrarum vxor vitâ exijt. Hæc particeps fuit fundationis monasterij sanctimonialium S. Brigittæ (quæ se B.V.M. filias dicunt.)

De ista fundatione vide 16. Maij.

Aprilis 13.

Histor. Montiss.

1. ANno 1542. publicis commendatur tabulis miraculosa energumeni curatio ope Virginis Deiparæ.

Fuit hic Dominus Iacobus Dalmasa nobilis Florentinus, quem Parisijs existentem malus dæmon inuasit & ingressus est, ita vt se ipse, modò

ex

ex alto præcipitare conaretur, modò in puteum deijcere, ac horrendas in Deiparam Montiſſerrati, cuius in cubiculo appēſa erat imago, euomeret blaſphemias. Tunc etiam tanto impetu capitis irruit in menſam digitos duos craſſam vt eam in partes effregerit. Tamque validus erat vt vix 12. viri eum continere poſſent. Tandem binæ candelæ (quas quidam è monte Serrato attulerat) effigie Virginis ſignatæ ei applicatæ fuerunt, licet validè reſiſtenti, ſed fruſtra. Tum quotquot ei aderant in genua prouoluti enixè Deiparam rogant vt miſeri iſtius miſereatur, illumque à mali dæmonis poteſtate eximat. Interim reſpondit dæmon ſe poſt quadrantem deſerturum ſuum hoſpitem, at toto illo tempore grauia quæque adhuc eſſe paſſurum. Quod ita euenit vt pronuntiarat, quo exacto plane libertati atque incolumitati priſtinæ reſtitutus eſt.

2. Anno 1320. Natalis B. Margaretæ à Caſtro ex ordine D. Dominici.

Huius contemplationes plurimum erant circa hæc. Quemadmodum Deipara Virgineo ſuo vtero Ieſum Chriſtum contineret, quemadmodum ex ea natus. Quomodo vtrique ſeruierit Ioſeph ſponſus maximè in itinere Ægypti. Hæc tria myſteria erant ei pabulum quotidianum, eaque nocte ac die animo peruolutabat: ſumma, ea erant argumenta ſermonum eius, neque alia de re loquebatur, Et quod omnem excedit admirationem à morte ipſius in corde inuenti ſunt tres lapilli pretioſi qui tria iſta myſteria exhiberent, In primo ſculpta erat effigies ſpecioſiſſimæ Virginis cinctæ diademate aureo. In ſecundo pueri recens nati in medio duorum animalium. In ter-

tio

tio ſenis aurea clamide induti, ad cuius pedes in genua ſtrata erat Virgo ordinis D.Dominici. Neque vero ignorabat hæc Virgo ſe tantum theſaurum in viſceribus continere. Viuens enim ſolita erat dicere amicis. O ſi ſciretis quantus in corde meo lateat theſaurus. Porro lapides illi etiamnum ſeruantur in templo Dominicanorum.

Aprilis 14.

1. QVidam binis ſclopeti glandibus innoxiè transfigitur.

Huic nomen Hieronymus Macarulla qui cum in turmam prædonum incidiſſet, vnus de ijs in eum ſclopetum exploſit glande per medium corpus tranſeunte. Quo in diſcrimine, illico ſeſe Deiparæ Montiſſerrati commendauit. Et ecce tibi promptum miraculum, nam nihil illi ictus ille licet duplici glande, nocuit. Cumque id mirarentur prędones, neque ſatis caperent quomodo adhuc pedibus ſubſiſteret, ſciſcitantur ab eo quid tandem ſecum deferat quo ſimiles ictus eludat, glãdeſque innoxiè per corpus traiectas excipiat. Nihil omnino reſpondit ille, niſi quod in eo diſcrimine ſtatim ad Deiparæ præſidiũ confugi. Quod dum audirent prædones: Vade, inquiunt, liber, quandoquidem te ſeruauit B. V. M. in viuis, nolumus tibi eam vitam auferre.

2. Anno 1609. Paulus 5. beatum pronuntiat Peregrinum ex ordine Seruorum B. V. M. permittitque vt per totum illum ordinem de eo officium recitari poſſit.

De huius erga Deiparam ſtudio vide 1. Maij.

3. Anno

3. Anno 1615. Conimbricæ vitâ exit P. Sebastianus Baradius Societatis IESV.

Hic cuidam è nostris in vocatione vacillanti vt quantum ea esset beneficium ostenderet, dixit se iussum à B. V. M. societatem ingredi, & sanè fama fuit Olyssipone B.V.M. quæ de Eschetada dicitur P. Baradio locutam, vtque societatem filij sui iniret imperasse. In familiari congressu cōmendabat nostris deuotionem aduersus Deiparam, cuius ope religionem ingrederemur & in ea perseueraremus. Quoties de Deipara sermonem haberet aut audiret, totus exultabat animo, vt oris hilaritas indicabat. Non patiebatur vllam eius imaginem esse neglectam, aut esse eo loco qui minus eius honori congrueret. *Io. Burghesius.*

Dicebat se & cæteros peccatores tolerari à Deo intuitu B.V.M. Sed eius in eam affectus patet ampliùs legenti eius commentarios in Euangelia.

4. Anno 1433. ad Dominum migrat S. Liduuina varijs Dei genitricis apparitionibus celebris. *Ioann. Brug. mann. Minorita.*

Hæc sub parentum domestica institutione lingua balbutiente cæpit iucundo animo salutationem Angelicam recitare & imaginem matris Dei vbi poterat officiosè venerari: Maximèque & præcipuo cultu eam venerabatur quæ Schiedami in Holandia (ea est patria S. Liduuinæ) ob istud miraculum colitur. Mercator quidam eò attulerat imaginem SS. Virginis Mariæ venditurus Antuerpiæ in nundinis. Naui itaque eam imponit, sed nautæ omni licet adhibita vi nunquam eam mouere potuere. Accurrere innumeri ad spectaculum & suspicati id fieri ob imaginem Deiparæ, facile impetrarunt à mercatore vt non multo

pre-

pretio ea Schiedami relinqueret. Eam ciues in æde S.Ioann.Bapt. Reuerenter collocarunt, & crescente populi studio aduersus Deiparam sodalitas ibi est instituta quæ quotidie laudes eius celebraret. Porrò hanc vt dixi frequentabat præcipuè Liduuina, licet vix septennis. Cum autem à matre obiurgaretur ob diuturniorem ad eam moram. Quæso inquiebat ô bona mater ne ægrè feras, salutaui enim speciosissimam Dominam nostram, & illa mihi blandissimè arrisit.

Huius in acerrimis doloribus positæ, cum deerat cælestis consolatio, hoc erat exercitium. Loquebatur Angelo suo tanquam præsenti orabatque eum vt salutaret dilectum suum & SS. eius matrem, omnes beatos spiritus, cæterosque SS. omnes. Quamquam & frequenter cum Angelo suo visibiliter colloqueretur. Quando Angelus aliquo eam erat ducturus (siue in corpore siue extra corpus, me latet) ducebat eam primum ad supradictam imaginem Deiparæ. Ea salutata, proficiscebatur versus Orientem ad regionem amænissimam, vbi odorum summa fragrantia, omnis generis florum & aliarum rerum delectabilium copia, vbi nullum malum, non frigus, non estus &c. Quodam solemni die rapta est ad videndos cæli incolas, in quibus vidit & B.V.M. audiuitque eam sibi dicentem. Quomodo filia charissima ita inculta huc venisti, cui respondit: nosti mater me à ductore meo Angelo huc ductam. Et mater Domini ad eam: visne capiti tuo imponi tegimen quod fero manibus. At illa ignorans quid responderet, pauidè aspexit ductorem suum. Tertio autem roganti Deiparę, respondit: Ego ô Domina mea non debeo hic obsequi meæ volun-

voluntati. Dixit autem ei Angelus: si vis tolle illud. Petijt ergo illud, sed non absque formidine. Cum igitur ad se redisset. B.V.M. ei apparuit, tegimen illud tenens, dixitque illi: sæpè filia te rogaui num velles hoc velamen, nec tamen voluntatem tuam indicasti. En illud iam impono capiti tuo, sed cum é cælo venerit, non nisi 7. horis erit in terris. Dabis autem illud confessario tuo, & admonebis eum vt fidem adhibeat donis Dei & vt imponat hoc velamen capiti imaginis meæ. Loquitur enim de superiùs memorata imagine miraculosa. His dictis euanuit, virgo velamen considerauit. Tum vocato confessario vniuersa narrauit. Erat autem velamen illud crispum, colore cæruleo medio inter album & viridem, texturæ ignotæ, totam domum suauissimo replens odore. Rogauit autem illa vt mox imponeretur capiti imaginis. Illo causante tempus & quod imago loco celso esset, respondit, Dominus prouidebit vt possis ingredi in templum, scalam autem ad borealem templi partem inuenies. Mira res, egredienti occurrit templi custos, scala inuenitur, imponitur velamen imagini, quod statim ab Angelo ablatum est.

Magna omnino (subdit idem author) fuit B. Liduuinæ cum Dei matre familiaritas, quippe quæ in meditationibus suis ac si corpore & animo præsens illa adesset, cum Maria lactante, lactabat & ipsa puer Iesum, cum exulãte exulabat, cum dolente dolebat, stabat cum stãte sub cruce.

Quadam nocte Natiuitatis vidit Deiparam habentem puerum Iesum in gremio, vt olim in diuersorio, innumeris stipatam virginibus ineffabili harmonia hymnos concinentibus.

Ean-

Eandem B.V.M. ad opera misericordiæ continuanda hac visione animauit. Ministerio Angeli & Deiparæ imperio in paradisum rapta vidit beatorum quasi exercitum, mediamque Deiparam, ac ibidem mensas strui ornarique serico, & eleemosynas quas per id tempus Liduuina egenis dederat, quàm appositissimè in illa mensa collocari. Item portiones quas in figlinis vasculis pauperibus porrexerat, partim crystallinis, partim aureis patinis reuerenter apponi. Tum vidit clarissimorum virorum cœtum in mẽsis illis discumbere, sonitumque audiuit quasi iucundè prandẽtium, quibus omnibus ipsa videbatur alacriter ministrare. Cuius visionis memoria postea ipsam ab beneficentiam erga pauperes cumulandam stimulabat.

Eadem pro muliere desperante de salute ob quoddam immane facibus orat, & cum lachrymis eius causam Deo proponit. Quod dum facit, rapitur in spiritu, & videt matrem misericordiæ in cœtu virginum, sathanam quoque (qui mulierem mirè torquebat chartam ei noctu obtrudens in qua scelus illud erat inscriptum) citatum peremptoriè chartamque tenentem. Orat Liduuina reginam cæli pro muliere. Illa mox vi extorquet chartam è manu Sathanæ, arreptam discerpit. Ita mulier penitus liberata est.

Anno dolorũ suorum 17. circa festum B. Thomæ Apostoli, sursum spiritu eleuata vidit ad se aduentantes Angelos quorum alij lanceá, alij clauos, alij alia dominicæ passionis instrumẽta ferebãt. Vidit etiã matrẽ Domini cum varijs sanctis. Denique & ipsum Christum specie formosissimi pueri, qui mox in perfectũ mutatus virum, instar cruci-

crucifixi ſanguinolentus apparuit, qui virgini 5.
ſua vulnera impreſſit. His itaque geſtis, vidit SS. V. M. arma paſſionis Chriſti quæ ferebant Angeli reuerenter ex illorum manibus accipientem eique deoſculanda exhibenrē, ac mox diſparuit.

Tandem paulò ante obitū apparet ei Chriſtus Dominus cum matre ſua, cum Apoſtolis, varijſq; ſtipatus ſanctis & Angelis. Sedit autem Chriſtus ad lectuli eius dexteram. Beata Virgo ad ſiniſtrā, alijs in orbem eam cingentibus. In ea viſione vidit item menſulam ornatā, & in ea ceu ſacri olei vaſculum elegantiſſimum, crucem quoq; pulcherrimam, & cereum totum cubiculum mirificè illuſtrantem. Tum ſentit ab ipſo Saluatore ſacerdotalibus induto veſtibus loca corporis ſui omnia perungi, quę ſacro oleo morituris ſolita ſunt inūgi. Inde Chriſtus ponit in manu eius cereū, eumque tenet cum matre ſua, cruce illic inuiſibiliter permanente donec exhalaret ſpiritum.

Aprilis 15.

1. DEipara quandam puellam liberat à præſentiſſimo mortis periculo.

Anno 1554. contigit in Hiſpania non procul à Deipara Monſerratenſi ſuper quandam puellā bimulam in platea ludentem, currum lapidibus onuſtum volui. Cumque aſtantes inclamarent aurigæ vt retrocederet, ipſeque ad id conaretur, auxit dolorem ac periculum puellæ. Interim clamore excita mater, accurrit ad filiam, quam vt in tanto videt diſcrimine, cum lachrymis Deiparæ opem implorat, ad filiam quam ſibi mortuā perſuadebat aduolat, eamque non ſolum viuere, at

etiam incolumem omnino deprehendit, licet currus admodum esset onustus, ac medium puellæ corpus toto pondere suo oppressisset.

Histor. Foyensis. 2. Anno 1620. publicis conscribitur tabulis brachiorum ac digitorum vsura recepta. Dominus Antonius Crulayus Benedictini ordinis ad D. Gisleni religiosus, brachiorum manuumque sex integros menses vsu priuatus, post varia tentata remedia sed incassum, vouet se ad Deiparã Foyensem prope Dionantum Eburonum, peregrinationem suscepturum. Quod & opere præstat, ac audito ibidem Missæ sacrificio, cęlestique pane pascitur. Redit itaque ad monasterium nõdum abiecta spe valetudinis. Et ecce tibi dum intra septa monasterij gradum infert, brachia, manus, ac digiti, solita paralysi liberantur, eaque nullo dolore quantum vsus postularet, attollit: & deinceps Missæ Sacrificium (quod antea illi negatum erat) quotidie celebrat.

Aprilis 16.

1. FEstum Dominæ nostræ de Pietate apud sacrum ordinem Cistercienſem. Vide 17. Martij quo die Atrebati celebratur.

Chronic. 2. Anno 1305. in cœlum abijt B. Ioachim Senensis ex sacra familia Seruitarum seu seruorum Deiparæ.

Hic à prima ætate Dei parentem præcipue coluit. Annos 13. natus ab eadem in somnis admonitus est vt dictum ordinem ingrederetur. Dũ sacro die Assumptionis ministraret, statim comitiali morbo oppressus corruit, cereus tamen quem ad eleuationem Eucharistiæ manu tenebat,

bat, ſuſpenſus in aëre diuinitus manſit, cunctis ſtupentibus. Paulus 5. cognita eius ſanctitate & miraculis, conceſſit anno 1609. vt toto ordine ſeruorum de eo officium vnius confeſſoris non pontificis celebrari poſſit.

Aprilis 17.

1. ANno 1539. quidam publicè proteſtatur Deiparæ precibus ſibi filium vitę redditum. Res ita habet. *Hiſtor. Montiſ.*

Antonio Montanero filius erat triennis qui in puteum admodum profundum decidit. De quo infortunio monita mater pueri, citiſſime accurrit, cumque ob aquæ profunditatem eum iam mortuum crederet, quo potuit maximo animi affectu eum Deiparæ Montiſſerrati commendauit. Oratione abſoluta poſtquam puer iam horis circiter duabus aquæ immerſus fuiſſet, eum è puteo eduxit, totaque nocte tanquam mortuum gremio ſuo fouit, frequentes iterans ad Deiparam preces vt eum vitæ redderet. Nec fruſtra, mane namque diei inſequentis reperit filium ſuũ vita & ſanitate plenum. Quare illo ipſo die voto ſeſe liberatura in viam ſe dat ad B. V. Montiſſerrati ei gratias actura.

Vide aliud non abſimile in eadem hiſtoria miraculo 210.

2. Anno 1416. S. Brinolphus in cælitum numerum reponitur.

De eo vide 6. Februarij.

3. Anno 1605. prædones quidam qui iter ad D. Virginem Sichimenſem infeſtum habebant, peregrinos ſpoliando, occidendoque, pu-

blico afficiuntur ſupplicio & in rotam aguntur.

Chron. 4. Anno 1310. cæleſtibus additus eſt B. Alexius Falconerius.

Hic vnus eſt ex ſeptemuiris qui ordinem ſeruorum B. V. M. condiderunt, in quo laudabiliter 77. annis vixit. Tandem centum & decem annos natus in his verbis. Nunc dimittis ſeruum tuum Domine, immortuus eſt.

5. Anno 1599. à Clemente 8. in ſanctorum album conſcribitur Hyacinthus Dominicanus.

Hic ferè ab ipſa cuna diuinam matrem ſalutabat proſtrato corpore dies ac noctes pro ſuo in mundum ſalutari ingreſſu, proque ſua & aliorum ſalute compellabat.

In vita. Idem præter ferias ſextas, etiam B. V. M. vigilias omnes & SS. Apoſtolorum pane & aqua ieiunabat. Cum Tartari Ruſſiam & Voliniam popularentur ipſe Kiomæ agebat & ingreſſo in templum locuta eſt imago B. V. M. Cur me, inquit, Hiacynthe ſolam relinquis? Cur ludibrio Barbarorum exponis? Cur tecum me & filij mei ſacramenta non effers? His admonitus, ſacerdotis habitu indutus altera manu ſacram hoſtiam: altera vero prægrandem ex alabaſtro B. V. M. imaginem apprehendit, & nullam inueniens nauim Boriſtemis aquis ſe commiſit, ac ſicco veſtigio ingentis iconis pondere onuſtus profundiſſimum flumen traiecit, ac tandem Cracouiam peruenit incolumis, cum prius in itinere, per Moſcouię fines Senerienſes: Lithuanos, Liuones, Samagitas, & Pruthenos fidem Chriſti docuiſſet. Piam illam ſarcinam imaginis Deiparæ Cracouiæ in templo ſui ordinis SS. Trinitatis reliquit.

Anno denique 1257. ipso die Assumptionis in cælum assumptus est. Dumque eo die ante illam ipsam iconem orat, videt in momento cælestem lucem super aram effundi & in medio eius Angelorum agminibus circumdatam eorũ reginam ad se descendere, & sic eum alloqui: Gaude fili Hyacinthe, quia orationes tuæ gratæ sunt filio meo & ideo quidquid ab eo PER ME petieris impetrabis. Atque sic perceptis Ecclesiæ Sacramentis in his verbis. In manus tuas commendo spiritum meum, in Domino obdormiuit.

Vide Augusti 15. quo die obijt, licet festum eius celebretur Dominica infra octauam Assumptionis B.V.M. etiamsi ea Dominica in die octauę venerit.

6. Huic erat socius B. Hermannus vna cum ipso Romę in Cœnobio S. Sabinæ, S. Dominici institutum professus, cuius pietatem in virginem, hîc (quod eius obitus dies ignoretur, obijt antem anno 1245.) visum est subijcere. *Leander & alij.*

Beatissima virgo semper eius obuersabatur aspectui, cuius viscera cælis capaciora demiratus, ijs quod Deum immensum 9. mensium spatio baiulassent, tantam beatitudinem gratulabatur. Vt & cordi virgineo quod supra Angelicum captum excellentissimis mysterijs fidem pręstitisset: vberibus insuper quæ omnia largiter pauentem pauissent. Manibus deinceps quæ amictum lumine fascijs cinxissent. Brachijs item quæ gestassent. Denique ori quod balbutienti pusioni oscula impressisset. Et ad singulorum congratulationem ac contemplationem salutationem Angelicam pangebat. Ab externa porrò

virginis ſpecie ad internam ferebatur. Ibi incredibilem eius fidem, profundiſſimam humilitatẽ, ardentiſſimam charitatem, puritatem ſupra Angelicam, moderationem animi, iuſtitię robur, aliarumque virtutum eius lumina, nuſquam in vlla creatura viſa, venerabatur, & in iſto paradiſo in quo SS. Trinitatis perſonæ ſua oblectamẽta capiunt, cogitatione caſtiore exſpatiatus, ad ſingula iſta virtutum ornamenta, ſalutationẽ Angelicam geminabat, adijciens, IESV ſuauiſſime dignare me, meam & tuam matrem ſuper omnes ſpecioſam, ore laudare, corde admirari & imitatione ſubſequi. His erga Deiparam ſtudijs reſpondebat ipſa. Vna die ſabbathi ei apparuit, & nouis gratiarum chariſmatibus eum ditauit. Flagitabat à Deo per reginam matrem vt ſibi dignaretur tantillum voluptatis ſpiritualis detrahere quam contemplando ſentiebat, illudq; dono intelligentiæ ſcripturarum compenſare, eiuſque linguam balbam diſſoluere, eamque tum ad Dei laudandum tum ad concionandum præparare. Quod & fecit, nam ſcientia infuſa ditatus fuit & incredibili eloquentia. Quare innumerabiles ad Deum conuertit. *Leander & alij.*

Aſſiduus erat in meditatione paſſionis Chriſti. Frequentiſſima illi erat in ore ea formula ab Eccleſia præſcripta quam flens vbertim poplite flexo frequenter promebat. Adoramus te Chriſte, &c. Eam cum ſemel ex intimo corde eructaſſet, apparuit ei Chriſtus eumque ſuis admouit vulneribus, & è ſingulis manuum, pedum & lateris fixuris, guttas ſui ſanguinis eius ori inſtillauit.

Apri-

Aprilis 18.

1. ANno 1378. Romæ in Sancti Petri æde coronatur Pontifex Vrbanus 6.

Hic plenariam impertijt indulgentiam visitantibus die natali B. V. M. sacram eius ædem Lauretanam. Vide fusius 15. Octobris.

Anno 1478. quidam ob furta & rapinas in municipio Porchetano, quod est iuxta Aquisgranum, morti adiudicatus, votum fecit Diuæ quæ ibi colitur, post horæ quadrantem, intercessiones sectæ pro suspenso, & vt putabatur vita iam functo, vt sepulturæ gratiam consequeretur. In quod cum subscribit iudex, ac iam exanime omnium iudicio corpus sepulturæ parabatur, spiritus rediit. Petrus Beeck in Aquisgrano.

2. Anno 1618. ex hac vita migrat Maria dicta ab incarnatione ex coniugata, sanctimonialis (laica vt vocant seu conuersa) in ordine B. Mariæ de monte Carmelo seu reformationis Sanctæ Theresiæ. *Andreas du Val in eius vita*

Huius mater in partu quo eam enixa est, Deiparæ vouit, si is fœlix esset, septennio toto in eius honorem candidum habitum quem ederet fœtũ gestaturum. Itaque voti compos facta est.

Ipsa vero Maria, proles suas numero sex à primis annis educauit in cultu & pietate erga Dei matrem, ac tempore sacrificij eas curabat recitare eiusdem officium vsque ab Vesperas, quę ab ijs cum completorio à prandio legebantur. Postquã religiosum ordinem esset ingressa, frequenter ab ipsa Dei genitrice visitabatur. Quinto ante fælicem eius transitum die, ei Christus cum Dei-

para apparuit ad pedes lecti, quod ipsum indicauit pręsidi suæ Agneti, indicans vt in eam partem oculos conijceret. Verum non eadem vtrique erat acies oculorum, quare nihil vidit.

Eadem dum ægrotaret sibi curauit ad pedem lecticæ suspendi imaginem S. Mariæ Maioris, cuius intuitu vberrime cæpit ex sensu pietatis flere, visaque est astantibus sanctimonialibus facies eius tota ignea & lumine plena, quo etiam tempore mira loquebatur de laudibus ac gloria Deiparæ. Rogabat insuper vt nullam sororum pateretur huius eiusdem imaginis conspectu carere in articulo mortis, ne eiusdem virginis cœlestibus solatijs destitueretur.

Anno 1622. in Beatorum numerum adscribitur Petrus ab Alcantara ordinis Recollectorum S. Francisci.

De eo vide 18. Octobris n. 2.

Aprilis 19.

1. ANno 1542. publica fide constitit de miraculosa cuiusdam conseruatione in vita, non obstantibus varijs vulneribus lethalibus.

Hoc beneficium præstitit Deipara Reuerendo Domino Petro de Orieu quem hostes numero sex aggressi pessimè mulctarunt. In ijs vnus sagitta eum traiecit in tibia, alter in pectore, tertius in mento, quartus Sclopeti glande tempora eius peruasit, quo ex ictu in terram lapsus, habitus est mortuus. Interim toto isto tempore non cessauit continenter Deiparæ auxilium, vt sibi propitia esset, implorare. Neque his hostes eius contenti, licet omnis sensus expertem cernerent, vnus co-

eorum eum in latere dextro lancea traijcit, alij duo vehementi impacto tum in eius caput tum in brachium sinistrum gladij ictu, eum denouo sauciant, ac veluti mortuum deserunt. Sed non deseruit benigna Iesu Christi mater, Nam à quodam agasone illac transeunte vbi iacebat, monitus quidam agricola loco illi vicinior eũ in ædes suas transtulit, quem vt vidit adhuc ex obscuris licet quibusdam signis viuere, sex partim medicos, partim chyrurgos aduocauit, qui pronuntiarunt eum iam obijsse. Viuebat tamen, & se quo poterat maximo mentis affectu Deiparæ commendabat. Vnde paulò post diuinitus roboratus loqui cæpit, ac disertè profiteri se toto illo tempore à Deipara seruàtum viuum, itaque ad eam visitandam in Monteserrato voto se obligauit, ac se eo ipso die itineri dedit (ita repentè vires à Deipara exorauit) ac quatriduo post viginti miliaribus decursis eò peruenit: Tandem non ita multo post tempore perfectam stupentibus cunctis sanitatem est consecutus.

Aprilis 20.

1. ANno 1578. Confirmatur à Gregorio 13. religio Seruitarum B.V.M. quod & à varijs ante Pontificibus præstitum erat.

2. Anno 1314. viuere desijt Clemens 5. summus pontifex.

Hic contra Saracenos Deiparæ hostes non semel tum in Syriam, tum in Insulas Baleares & in Hispanias sacrum bellum edixit. Vsestæ in Gallia Deiparæ templum erexit, in quo & conditus est. Nostra autem memoria anno 1577. 8. Idus Ian-

Auth. vita põtif.

Ianuarij eius ſepulchrum marmoreum admirandi operis dirutum eſt à Caluini ſectatoribus, & eius corpus ab iiſdem in flammas iniectum.

3. Anno 1497. ad cœlum emigrat B. Dominicus Leoneſſa Minorita.

Vlyſſipon. in Chro. Huic morituro Deipara apparuit, & à caterua dæmonum eripuit, viuens &, mortuus multis claruit miraculis.

Michael Pius. 4. Eodem fauore apparitione ſcilicet dignus habitus eſt anno 1300. B. Dominicus Luſitanus, è familia S. Dominici, quem cum PP. in comitio prouinciæ congregati, nollent, valde licet id vrgentem prioratus officio liberare, hoc memorandum dixit. Illi quidem hoc onere nolunt me exonerare, cæterum paſtor paſtorum me modò & hac cura & mortali vita abſoluet, dixit, in morbum incidit, Diuam V.M. filiolum vlnis complexam aſpexit, & carne ſolutus apparuit cuidam conſtanter aſſerens ſe Deo viuere.

5. Anno 1317. Natale B. Agnetis de mõte Politiano ex familia S. Dominici.

In vita. Bernardin. Stephonius Societ. IESV in quadam oratione de ea. Hæc præcipuo quodam affectu Deiparam complectebatur. Vix trimula orationem Dominicam ac ſalutationem Angelicam non didicit ſolum (quod in illa tamen ætatis imbecillitate mirum eſſet) at etiam identidem, ſic vt omnino ſæpe videretur ab æqualium colluſionibus in ſolitudinem vſpiam ſeducta, memoriter, ſuppliciter, diligenter vſurpabat, opem expoſcens à cæli rege, reginaque. Politiano meretrices eiecit, & infamem locum tot adoleſcentum naufragijs, earumque fœdas cellas & fornices perpugnauit, continuoque ibidem templum maximæ Virgini collocauit, vt vbi perditiſſimæ corruptelæ venefi-

ficijs pudor antea conflictabatur, ibi sacrarium pudicitiæ religiosissimum cerneretur. Eius porro amore & obsequijs respondebat Beata Virgo. Semel enim ei se visendam præbuit, multum eam consolans, cui & proprijs manibus tres dedit lapides ita eam affata. Ante obitum tuum, ô mihi in paucis dilecta, templum ad me honorandum excitabis, quare hos lapides eius rei monumentum cape. Id vero conare vt ædificium tuum vniuersum nitatur firma fide & confessione SS. & indiuiduæ Trinitatis. His dictis disparuit. Beataque Agnes apud se nemine conscio tres illos lapides seruauit.

Cum ea nocte quę Dei Matris Assumptionem præcedit summo cum feruore eam rogaret vt sibi filium suum non videre modo, sed & tradere dignaretur: Mox splendidissimum eam lumen vndique cinxit, in cuius medio apparuit ei SS. Deipara cum filio, quem sinu fouebat paruulo, eoque statu quo erat cum adhuc ex vbere materno pędebat, Nemo cogitatione assequatur, quanto tum fuerit perfusa gaudio, cum ei datum esset brachijs complecti mundi Dominum, regumque regem potentissimum, & in eo & per eum cælestis beatitudinis arras & pignus tenere. Tandem quamquam inuita sacratissimum istud depositum matri reddidit, pôstquam Christi genis osculũ amoris plenum impressisset. & à paruuli collo dependentem paruulam Crucem abstulisset. Quæ singulis annis primo Maij simul cum sanctissimo huius Virginis corpore publicè ostenditur.

Cum summo teneretur desiderio fruendi sacris reliquijs Christi Domini, ab Angelis ad eam delatum est pauxillum eius terræ quæ illo crucifixo

eius sanguine fuerat irrigata, addita insuper particula paropsidis in quo solita illum erat in ętate teneriore abluere SS. Deipara.

Quod autem superius dictum est de tribus lapidibus id eum habuit exitum. Angelus quodam die ei apparuit atque in mentem reduxit. Vt in montem Politianum regressa, ibi Deo & Deiparæ (vt id ab ea illi fuerat imperatum) templum ædificaret. Quod & præstitit, ac ibidem monasterium Virginum ordinis S. Dominici piorum eleemosynis erexit.

De ea narratur quod media nocte qua mortua est Politiani infantes qui nondum loqui poterãt, parentes suos excitarint, dicẽtes articulatè, Agnetem in cęlum ad Agni nuptias abijsse. Sunt etiam qui referunt aliquando Carolum 4. Romanorum Imperatorem cum retecto sarcophago eius corpus videre voluisset. Agnetem à multis annis mortuam oculos aperuisse & Carolum respexisse.

Aprilis 21.

Fr. Edmerus Anglus.

1. NAtalis dies S. Anselmi Cantuariensis Archiepiscopi.

Hic librum scripsit admodum pium & doctũ de excellentia SS. Virginis Mariæ. Cum semel in profundam cisternam noctu caderet, in ipso casu inclamauit Dei genitricis opem, dicens: S. Maria. Ad quã vocem socij itineris excitati, eum in profundo conspicientes, timore pæne exanimati sunt. Quod ille aduertens, mox leuato capite, vultu iucundo intuitu illis innuit, nihil se læsionis esse perpessum.

In

In Dialogo de passione ait sibi à Deipara reuelatum. quod cum Ioseph ab Arimathia peteret à Pilato corpus IESV, hanc in cęteris rationem assignasse, quia mater eius præ dolore moriebatur. Quasi dixisset, mater eius sancta est & innocens, casus grauis & repentinus, crucifixus autem erat vnicus ei filius, rationi autē non est consentaneum vt simul cum filio mater innocens moriatur. Erit autem ei aliqua consolatio eum sepelire.

Aprilis 22.

1. APparet Deipara S. Oportunæ Abbatissæ de corpore exeunti. *Vide Surium hoc die.*

Hæc fusius prosequitur Sanctus Adelelinus Episcopus. Cum Sancta Opportuna grauiter ægrotaret, ad eam venerunt SS. Cęcilia & Lucia. Ad quas illa blando sermone: Auete sorores Cæcilia & Lucia, quid præcipit ancillæ suæ omnium Regina Virgo Maria. Expectat (inquiunt illę) aduentum tuum vt filio eius coniungaris in cælo. Itaque ornata corona gloriæ & accensa lampade, debes obuiare sponso & sponsæ. post lætitiam autem tam præclarę visionis, dum in exitu illius sanctæ animæ Clerus & sanctimoniales Psalmos canerent, & ipsa cum eis, respiciens ad ostium domus dixit ijs: Ecce aduenit Domina mea B. V. M. cui vos commendo, & quos hîc amplius non videbo. Extendente autem ea brachia sua quasi matrem Dei amplexari vellet, sancta eius anima carnis vinculis soluta in cælum penetrauit.

2. Natale S. Aldeberti.

De huius aduersus Dei genitricem pietate vide 1. Iulij.

Aprilis 23,

Io. Buzelinus. 1. PRope Insulas, Deipara dicta, gratiarum seu Loensis ab Abbatia vicina, clarescere incipit anno 1581. Quando Iacobus à Busco Insulanus ab apoplexia eius meritis curatus est. Quot vero deinceps illustris fuerit miraculis pandunt monumenta sacelli vbi amplius octoginta reperias.

2. Anno 1619. cæco videndi potestas redditur.

Historia Foyensis. Oculorum vsum amiserat Ioannes Marcensis Felemna oriundus, ciuis Hargniensis, cuius recuperandi causa loca varia miraculis inclita incassum adierat. Nempe istuc Virgini Foyensi seruabatur, Itaque sacellum eius ingressus, Virginē impensius orabat vt illa sibi videndi facultatem impetraret, cum ecce tibi repentino spasmo, neruorumque conuulsione miserabiliter ita distorqueri incipit, vt exossari atque discerpi facilè credi posset. Id certissimum abeuntis ærumnæ fuit augurium. Nam in eo membrorum conflictu aperti atque serenati oculi, iucundissimam lucem acceperunt, seruaruntque in hordiernum.

Æneas. Siluius. Surius. 3. Natale S. Adalberti martyris qui primus ferè Boemis ac deinceps Polonis Euangelicam lucem ostendit.

Hic amissam lucem recuperauit & ad vitam monasticam se contulit, quum puerum ipsum grauiter laborantem mater Dei genitrici commendasset, eique religionis ergo vota fecisset.

Apri-

Aprilis 24.

1. ANno 1480. occaſione Turcici exercitus qui iam Rhodum verſus tendebat, tranſfertur Rhodum imago quædam Deiparæ quæ in loco quodam & colle vicino, non ſolum ab incolis ſed ab aduenis etiam colebatur. Eadem imago cum alijs reliquijs & ſuppellectile ſacra magni pretij, fuit poſtmodum tranſlata Melitam, ibique in Eccleſia conuentuali D. Ioannis Baptiſtæ collocata, vbi & magnam habet venerationem. *Iacobus Boſius in Hiſtoria militiæ D. Ioannis Hieroſolymitani.*

2. Anno 1585. Creatur Pontifex Sixtus 5. Hic ab infantia B. V. M. in aduocatam delegit, ideoque eius Eccleſias, maximeque baſilicam ad præſæpe Domini (ita dictā quod eò tranſlata ſint ex Bethlehem Chriſti incunabula) Sanctæ Mariȩ Maioris de vrbe admodum coluit. Inſignē Capellam præſæpis Domini in ea Baſilica minus decenter ornatam dum Cardinalis erat, conſtruere cæpit. Ad papatum prouectus perfecit & exornauit, ac magnificentiſſimam effecit. Eam cōpertum eſt deinde eſſe ſimilem Capellæ ad præſæpe Domini in Eccleſia Bethlehem. In ea à dextris ſepulchrum Pio 5. in quod corpus eius tranſtulit, à ſiniſtris alterum ſibi, ac aliud in veſtibulo ſuis conſanguineis poſuit. Et ne quid honori deeſſet tum Chriſti naſcentis tum Deiparæ eius genitricis, in eadem Capella vnam præpoſituram, vnā ſacriſtiā, quatuor capellanias & quatuor clericatus inſtituit, ijſq; redditus aſſignauit. Ab aliorum iuriſdictione exemit, priuilegia alijs ſimilibus data elargitus eſt, protectorem ijs deputauit. &c. *In bulla ab eo edita anno 1587. V. Bullariū p. 577.*

Idem

Idem Lauretum ciuitatis iure donatum Episcopali sede decorauit. Collem ei proximum coemptum æquare instituit vt nouæ vrbi amplificandę spatium esset. Vide cætera in Hist. Lauretana l. 5. c. 10. & 12. in fine.

Hic (licet id alijs ad Gregor. 13. trahant) Lauretani templi valuas ex ære cælandas locauit, aureorum millibus quadraginta. Trium ianuarum fores erant ænee, vbi sacrarum Historiarum argumenta mirabili opere cęlata visantur.

Vide p. 600 bullarij. Idem anno 1586. approbat strictiorem obseruantiam regulæ ordinis Cisterciensis introductā in Gallia in monasterio monachorum S. Mariæ Fulliensis eiusdem ordinis Cisterciensis, Riuensis diæcesis.

Anno porro 1587. cum eius propagatio ad alia etiam loca peteretur, eam concedit, eique varia priuilegia indulget.

Aprilis 25.

1. FEstum S. Marci Euangelistæ.

Hic multa didicit quæ in Euangeliũ retulit à SS. Deipara, nam ea omnia quæ ad filium spectabant, noscebat, eius verba audiebat & conferebat in corde suo. vt postmodum Apostolis & Euangelistis eá reuelaret. Ita Eusebius serm. 2, de natali Domini & alij multi apud Christophor. à Castro in Hist. virginal. c. 18. quem operæ pretium est videre.

2. Anno 1442. 25. Aprilis imago B. V, M. extra muros regalis oppidi Heilbrunensis, quæ ante sine honore iacuerat neglecta, incipit magno hominum concursu frequentari.

Cau-

Causam istius concursus planè miraculosam & diuinam refert Trithemius Abbas, quā hic summatim adscribam. Cum die Diuo Marco sacra, procederet (vt in Litanijs maioribus fieri solet) clerus cum populo in supplicatione ad vicinam Ecclesiam Boeckingen extra muros: erat iuxta viam à latere paululum deflectendo vltra portam vrbis in muro cuiusdā agelli imago Deiparæ gestantis in sinu filium de cruce positum, ad quam nemo veneraturus accedebat, ob viā lutosam, & altitudinem vrticarum in circuitu muri. At non tulit diutius hanc matris iniuriam omnipotens, nam cum ad vrbem processio illa rediret, tantam ad illam imaginem populi multitudinem (superabat eā numerum quingentorum) inuenit, vt planè obstupesceret. Dum enim processio consisteret in supra memorata Ecclesia Boeckingensi, ea multitudo diuinitus inspirata, absque vlla causa præuia aut miraculi aut alterius motiui, eò eadem hora conuenerat Deiparam in loco illo neglecto veneratura, cum varijs donis. Ex eo tempore concursus ille inchoatus per annos iam 72. (ait de suo tempore Trithemius) durat vsque nunc, vbi & pene infinita fiunt miracula ad inuocationem Virginis. *Trithemius l. 2. de miraculis B. V. M. in Vrticeto .2.*

Spero autem non fore iniucundum lectori si & hoc primum omnium miraculum sanè stupendum subijciam. Ante paucos annos quām veneratione esset ista imago, contigit quendam rusticum cum sua vxore transire in reditu de quadam peregrinatione, coram supradicta imagine, quam breui oratione salutarant. Cumque vir iter cæptum pergeret, remansit paululum ibi vxor, quæ dolens tam speciosam imaginem Deiparæ ibi in- *Obijt an. 1516. 13. Decemb.*

ter vrtices iacere ingloriam, ſtatuit apud ſe, melius eſſe ſi eam ad villam ſuam ſecum deferret, vbi ab incolis coleretur. Quod cum molitur, & manus extendit ad eam de muro extrahendam, ecce vox de imagine: Deſiſte inquit (mulier) & in meo me locello relinque. Multa enim hic breui per me, Dei potentia exhibebit ſigna virtutum. Ad hanc vocem mulier exanimata cecidit. Vir eius reſpiciens cum videret eam non ſequi, ad dictam imaginem redijt, eamque velut mortuam reperit: quæ paulatim ad ſe reuerſa eſt. Siluit autem mulier ſemper iſtud miraculum ſuaſu ſui cõfeſſarij, qui nolebat leuiter mulieri adhibere fidem, nam ſi ex Deo, inquit, eſt iſta vox & reuelatio, planè ſortietur effectum, verum poſt annos aliquot cum magnus ad Vrticetum Deiparæ fieret concurſus, plurimaque miracula, tunc mulier quid olim audierit cunctis retulit. Vide eundem cap. 3. & 4.

2. Subijcio aliud ſimile, nam & hîc iacebat Deiparæ imago loco vili, vnde tamen noluit eam transferri.

Felix Aſtolfus in Hiſt. vniuerſ. im. Deiparæ. Hæc ſub an. 1485.

Non procul à Geneua (ager eſt Rochetæ) paſtor quidam oues paſcebat, cum è vicino ſpineto aliquoties audiuit planctum. Tandem cum frequentius eum eiulatum audiret, acceſſit & iconem Deiparæ in ſpinis iacentem vidit. Tangere religioni ducens ad proximos PP. Carmelitanos rem defert. Qui eò accedentes & ipſi eundem eiulatum audierunt, & imaginem compererunt. Quam ad templum ſuum conati transferre nihil promouerunt. Vnde velle diuam ſe ibi coli intelligentes, ibidem extemporaneum oratorium extruxerunt. Quo loco crebreſcentibus miraculis magni-

magnificum templum est superædificatum. Hanc imaginem quidam ex Delphinatu clam subtraxerat, & in quodam eius prouinciæ templo collocarat. At die sequenti miraculosè reperta est in loco vnde fuerat substracta. Hinc maior deuotio, hinc frequentiora miracula.

3. Anno 1248. 7. Kalendas Maij (qui hodiernus dies est) subterranea Sancta Capella Parisijs à S. Ludouico erecta, Deo dicatur à Philippo Bituricensi Archiepiscopo in honorem gloriosissimę Virginis genitricis Dei Mariæ, postquam eodem die superior Capella ab Odone Tusculano Episcopo & sedis Apostolicæ Legato, in honore sacrosanctæ Coronæ spineæ Domini, & viuificæ Crucis dedicata esset, eò quod in ea sacrosanctę istæ reliquiæ asseruentur. *Iacobus Brenlius in Antiq. Parisiens.*

4. Anno 1342. vita fungitur Auenione Benedictus Papa 12. Is indulgentias peccatorum primus dedit visitantibus sacram ædem Lauretanam, vnde ad eam magnus factus concursus. Cumque Recinetenses (Recinetum abest 3. miliaribus Laureto) senes ac valetudinarij eò pergere non possent, imagini ad Lauretanæ similitudinem, ara excitata & sacello, ad id se conferebant, ab eodem Pontifice impetrata indulgentia ijs qui id præstarent. Erat autem Indulgentiæ diploma, aureis exaratum litteris. *Hist. Pat. Tursell.*

5. Anno 1014. à Benedicto 8. summo Pontifice, Romæ coronatur Imperator S. Henricus quem alij 1. alij 2. nominant.

De eo vide infra 14. Iulij.

Aprilis 26.

1. HOdie anno 1580. plurimis imago quædam Deiparæ in fænili illustrari cœpta est miraculis, Romæ in montibus, i. Viminalem inter & exquilinum, ita vt breui tempore eidem Deiparæ pulcherrimum templum sit excitatum: quod vocatur Sancta Maria in montibus, & magno populorum concursu celebratur.

2. Occurrit aliud in eodem genere, quo & docetur quam fidendum sit B.V.M. benignitati.

Signin. in Chron. ordinis. Augustiniani Eremitæ apud Genestam Liguriæ oppidum, templum habebant, & monasterium vetustate fere collapsum, quod vtrumque Petrucia quædam Genestanensis voluit instaurare maiore volūtate quam opibus, & quæ suscepto operi non responderent. Ridebatur ergo à populo, cui illa spei plena respondit: priusquam moriar BB. V.M. & Sanctus Augustinus vtrumqne perficiet. Interim in opus cœptum incumbit & ecce vix annus labitur quando imago quædam Beatissimæ V.M. in pariete templi diuinitus apparuit. Ad quam visendam tota ferè Italia sic commota est vt illuc solemniter municipia & integræ ciuitates confluerent cum signis, tabulis & innumerabilibus Eleemosynis. Ex quibus Petrucia adhuc superstite & templum & monasterium constructum est.

Indicul. Regum Aragon. 3. Vita fungitur anno 914. Vinfredus comes Barcinonensis seu vt alij Aragonensis.

Hic in Riuipullensi pago, Diuę Mariæ Cœnobium dicat.

Aprilis 27.

1. ANno 1584. publicis commendatur tabulis miraculosa cuiusdam puellæ à morte liberatio. *Histor. Montiss.*

Erat hæc fere trimula & deciderat in cœnum profundum quò se exonerabant sordes omnes molæ qua exprimitur oleum, postquam expressum est, eratque tres pedes profundum, altitudinis fere perticę & dimidiæ. In isto cœno cum iacuisset puella quarta horæ parte, tãdem diu quæsitam parentes eam ibidem pæne mortuam reperiunt: Qui mox ad misericordiæ matrem conuersi eam supplices inuocant. Audit illa, & hora vna postquam è cœno exempta fuerat, eam perfectę sanitati restituit.

2. Anno 1278. iungitur superis B. Sita Virgo Lucensis. *Cæsar Francot. de SS. Luca.*

Hæc aliquando cum pia loca visitasset & ex itinere fessa cuidam fonti iam occumbente sole assedisset, matrona quædam honestiore specie illi affuit, & num Lucam venire vellet, petijt. Cumque Sita ei annuisset, matronamque vsque ad portam ciuitatis comitata esset, eamque clausam reperisset, mirum dictu, ea ingredientibus sponte sua patuit: Cæterum cum illa matronam domum introducere voluisset, hæc momento euanuit, seque non vulgarem mulierem, sed vel Dei genitricem (quam semper sita præcipuo studio coluerat) vel aliquam ex beatis illis mentibus cælestibus fuisse approbauit. Eius cadauer post annos 326. scilicet anno 1581. incorruptum repertum est, & medicum quendam liquorem omnibus

morbis ſanandis effundens, multiſque alijs claret miraculis. Leone pontifice ſummo concedente ibi eius feſtum celebratur.

Tho. Cãtipr. l. 2. c. 53. 3. Obit anno 1218. Otto 4. Romanorum Imperator.

Hic quod Eccleſiæ rebellis fuiſſet, vehementiſſime doluit maximè ſub mortem. A morte apparuit cuidam conſanguineæ ſuæ Abbatiſſæ, à qua quia purgatorio detineretur petijt vt nuntios dirigeret ad varia cœnobia, & decies mille pſalteria pro ſe legi faceret, ita vt ad ſingulos pſalmos decem ictuum diſciplina, & ad vnumquemque verſum ſalutatio Angelica ac oratio Dominica addantur. Pſalmus vero De profundis quando diſciplina accipitur, dicatur. Sciendum vero quod anno ante obitum, idem Imperator infinitam annonam tempore famis diuiſerat diuerſis monaſterijs & pauperibus larga manu. Nec mora id quod petijt præſtito, eidem conſanguineæ apparuit, eique gratias egit dicens ſe ad æternam gloriam tranſire. Tam enim delicti ſui pœnituit vt quotidie dorſum ſuum ſacerdotibus daret flagellandum, & coquinarijs ſuis præciperet vt collum ſuum calcaneis ſuis premerent.

Albertus Crãtzius

4. Octaua S. Agnetis Politianæ in ordine S. Dominici. De eius in Deiparam affectu vide 20. huius.

Aprilis 28.

1. ANno 1081. inſigni miraculo materia aduecta ad ędificandum Tungris templum in honorem Deiparæ. Cap. 7. Hiſtoriæ Tungrenſis.

2. Con-

2. Consecratur Pontifex Sixtus 3. anno 432.

Hic fecit (forte inquit Baronius in ampliorem formam restituit, & ornauit) Basilicam S. Mariæ quæ ab antiquis liberij cognominabatur. Vbi & obtulit plurima ornamenta. In ijs altare argenteum purissimum pensans libras quingentas. Scyphum aureum purissimum pensantem libras. 12. Calices aureos duos, pensantes singulos libras. 2. &c. Varias item ei Ecclesiæ attribuit possessiones. *In vita eius.*

Idem scriptis ad Orientales literis, Ephesinam Synodum quæ ad tuendum Deiparæ honorem contra blasphemum Nestorium congregata fuerat, in omnibus teste Gennadio stabilitam reddidit. Vnde Gregor. l. 1. Epist. 24. se non minus quam Euangelium, hoc Concilium venerari affirmat.

Aprilis 29.

1. MVltis à Deipara honorata visitationibus & familiaritate, migrat ex hac misera vita S. Catharina Senensis. *Raymũdus Dominicanus.*

Inter cæteras preclara est illa Christi Domini & Deiparæ in eam amoris significatio, quando ipse coram matre sua & aliquot sanctis mirabili modo eam sibi in sponsam accepit.

Alias ex parua, eaque putida farina, plurimos eosque optimos panes facit, nimirum adest illi cum multis SS. & Angelis Dei Mater, quæ sacratissimis suis manibus cum ipsa panes pinsit. Inde factum vt panes augerentur, & tam grati essent saporis.

Huc referre licet ex parte quod narrat Vasta-

 uius

uius de B. Gerechino ordinis Cisterciensis. Præceperat ei aliquando Abbas vt eos qui in pristino laborabant, adiuuaret. Ipse artis pistoriæ ignarus imaginem quandam B. M. V. in pariete depictam more solito venerando sic affatus est. Domina mea charissima, D. Abbas præcepit vt cum pistoribus laborem, tu autem scis me in ea arte esse planè rudem, tamen faciam quod præcipies. Cui imago, fac quod hucusque feceras, & ego pro te seruiam in pristino. Abijt ille ad locum consuetum & orare perrexit (iugiter enim nocte dieque orare solitus erat) cum interim visa sit alia persona Gerechini speciem habens ministrare, ipse vero sub idem tempus fixus oratione deprehensus est in Ecclesia.

Verum ad B. Catharinam redeat sermo.

Semel ob leuem aliquam culpam eam dignata est Deipara increpare. Res ita contigit.

Dum semel diuinæ visioni intenta, eam socio sui confessarij Raimundi narraret, sub ipsa narratione transeunte eius germano fratre, oculos paulisper conuertit vt videret quis esset, celerrimè se referens ad cœlestem visionem, quare ob tantillam à diuinis distractionem durissimè à sanctissima Dei genitrice, & à D. Paulo est reprehensa, ita vt mox in acerbissimum fletum prorumpens, nihil vltra loquuta fuerit, dixeritque postea tam acrem fuisse reprehensionem vt potius eligeret coram vniuerso mundo ignominiosissimè pudefieri quam iterum ita reprehendi.

Blosius in Monili. 5 Huic Virgini Deus pater reuelauit dicens. Matri vnigeniti filij mei Mariæ Virgini datum est à bonitate mea vt propter incarnati verbi reuerentiam quicumque etiam peccator ad eam debita cum

cum veneratione recurrit, nullo modo rapiatur à dæmone. Hæc est enim à me electa, parata & posita tanquam esca dulcissima ad capiendos homines, ac potissimum peccatores.

Sed vt altius rem repetamus, ipsa ab infantia singulari pietate Deiparam coluit. Nam cum annos dumtaxat 5. nata esset, ei crebro salutationem Angelicam offerebat, & diuinitus edocta per gradus paternæ domus ascendendo, & descendendo ad singulos flexis genibus eandem salutationem pronuntiabat, per quos gradus vt plurimum Angelorum ministerio ferebatur, ita vt pedibus eos non tangeret.

Septimum iam agens annum Deiparæ consecrauit suam virginitatem.

2. Anno 1601. Clemens 8. S. Raymundum Dominicanum in album SS. refert.

De eo vide 6. Ianuarij.

3. Anno 1482. à Sixto 4. in SS. numerum refertur S. Bonauentura.

Quanto hic studio ferretur aduersus Deiparam, vide 14. Iulij.

4. S. Otto Anno 1189. à Clemente 3. refertur inter sanctos.

De huius erga Virginem pio affectu vide 2. Iulij.

5. Anno 1608. vita functa est Serenissima Maria Caroli Archiducis Austriæ coniux, ac Ferdinandi, qui modo imperat, mater. *Iacob. Gusman. in vita Margar. Hisp. Regina.*

Hæc sacro aduentus tempore summo mane in acerrimis Germaniæ frigoribus assistebat cum vniuersa prole, sacro de B. V. M. quod vocant Rorate.

Minimum quolibet anno semel peregrinabatur

tur ad Deiparam Cellenſem (diſtat ea Grecio vbi ordinariè degebat. 30. leucis) ibi cum verſaretur tota liqueſcebat deuotionis æſtu, quod idem experta eſt in domo Lauretana, & Montiſſerrati.

Eadem tum ęſtate tum hyeme in ædem ſacram vno circiter lapide Græcio diſſitam omni ſabbatho pietatis & religionis in Virginem cauſa, proficiſci conſueuit. In itinere occurrunt vtroque ex latere 7. columnæ pari interuallo inter ſe diſſitæ, in quibus hinc gaudiorum, hinc dolorum Deiparæ expreſſa myſteria ſpectantur. Quamprimum ad 1. columnam ventum eſt, princeps ipſa, eiuſque filiæ & è comitatu reliquę, curru exſcendere, concentu muſico Litanias audire, flexo poplite ad ſingulas columnas aduolui, precatiunculas cuique myſterio aptas recitare, deinde in templum ſubire, ac tribus ſacris continenter aſſiſtere.

VVion' ſub ligno vitæ. 6. Natale S. Roberti primi Abbatis Ciſterctenſis.

Hic libertatem pertæſus ordinis D. Benedicti in quo viuebat, ſtrictiorem vitæ rationem ingreſſus, Ciſtercium locum in Burgundia deſertum ſe contulit cum aliquot ſocijs, vbi noui cœnobij fundamenta ſub Deiparæ auſpicijs anno quaſi 1098. iacere aggreditur. In eo poſtmodum plurima facta miracula, Deiparæ & S. Roberti interceſſione. vide ex Surio Carthagenam tomo 4. miraculo 49.

Quemadmodum matri eius grauidæ Deipara dederit annulum quo eum ſibi deſponderi voluit, vide 22. Ianuarij.

Molanus. 7. Dodonij prope Valencenas natalis S. Auæ.

Hæc cum ad reliquias S. Ragenfredis quæ ibidem colitur viſum recepiſſet, predia ſua, ſeruos, ancil-

ancillas & omnem ſui iuris ſupellectilem (erat enim opibus affluens) ad ſepulchrum S. Ragenfredis obtulit, Eccleſiam S. Mariæ meliorari & ad eam beatæ ſuæ medicæ reliquias transferri iuſſit.

8. Natale S. Petri martyris Dominicani.

Hic cum aliquando in ſuo Inquiſitoris in hæreticos munere, ob futuros eoſque incertos euentus timeret & ante altare Deiparæ ſuos agones ei commendaret, per eam ei reſponſum eſt dormienti. Ego pro te rogaui Petre vt non deficiat fides tua. Qua fiducia fretus nihil formidabat. *Author vitæ apud Surium.*

Idem cum Pontificis Innocentij 4. iuſſu ad munus Inquiſitoris Florentiam ſe contuliſſet, non defuere qui nouum Seruitarum ſeu ſeruorum Deiparæ ordinem incipientem calumniarentur, eiuſque authores tanquam rerum nouarum molitores. Viſum eſt S. Petro in eam rem ex propinquo inquirere. Quod dum cogitat ſecundum quietem viſus eſt ſibi amæniſſimum pratum pererrare, in quo Deipara deliciaretur, & Angelis ei coronas offerentibus, alijs quidē eas omnes promiſcuè largiretur, ſibi verò nullam reſeruaret. Mirabatur rei nouitatem, cum in momento videt 7. lilia virgini ex eo monte oblata in quo 7. viri authores ordinis nouam plantationem complantaſſent, quæ eadem Deipara limbo veſtis condidiſſet. Intellexit vir ſanctus ſeptem illos viros. 7. lilijs deſignari, qui odore famæ & vitæ innocentia Deiparam oblectaſſet. Quare eorum inſtitutum Laudauit, Epiſcopo commendauit, eiſque regulam S. Auguſtini preſcripſit, vite arctioris formulas deſignauit. Quare ſi non eius ordinis author, fautor *Archangelus Gianius.*

fautor tamen & adiutor nouellæ istius Deiparæ sodalitatis fuit.

Aprilis 30.

1. ANno 1582. quidam iureiurando affirmat se à periculoso morbo Deiparæ precibus liberatum.

Erat hic morbus, tumor vnius é testiculis crassitudine pugni, qui annum & dimidiatum ęgrum tenuerat summo dolore. Interim lectis miraculis Diuæ Virginis Montisserrati spem concipit sanitatis recuperandę, eique se enixè commendat suscepto voto peregrinandi ad sacram eius ædem, ac sacra exomologesi animum purgandi, & Eucharistia reficiendi. Nec irritæ fuere preces ac vota, nam tertio post die nullo adhibito naturali remedio, perfecte curatus est, ac tumor omnis euanuit.

MAIVS

MAIVS.

Quia festa Ascensionis & Pentecostes plurimùm in hunc mensem incidunt, ideo eius initio locantur quæ in ijs festis aut sub ea contigere ad Deiparam spectantia. Tertio ante Ascensionem die quondam Patauij in Italia celebrabatur festum apparitionis Deiparę quam subijcio.

1. Nno 1269. apparet ipsa piæ mulieri quę Verona Venetias sub festum Ascensionis Christi ad certas indulgentias consequendas ibat, iubetque vt Venetijs relictis, Patauium se conferat, vbi in templo S. Iustinæ Martyris conquirat latentem puteum plenum ossibus SS. MM. Mulier existimans id somnium esse, negligit iussum. Itaque nocte sequenti à Deipara increpita, iterum iubetur locum inuestigare, cuius etiam indicium ei datur ab eadem. Templi medio (postquam omnia scrutata esset) inuenit circulum operis tessellati. Id putei signum. Mulier

Iaco. Cauacius in Hist. Diuæ Iustinæ Pata.

Mulier eo comperto 12. candelas ad circulum affigit, mox cum lachrymis in orationem percubuit. Vix orare cæperat cum diuinus ignis repente candelas accendit, & de ſacra turri æra, nemine trahente, ſonuere. Locus tum ob memoriam MM. tum ob Deiparæ reuelationem coli cæptus multis etiam miraculis coruſcauit. Nunc à ſolis monachis feſt. illud agitur. Ex his SS. MM. oſſibus ante aliquot annos, Sereniſſim. Bauariæ Dux Maximilianus dum Româ in patriam rediret, impetrauit.

Die Aſcenſionis.

2. Anno 1326. cælum petijt B. Franciſcus Senenſis ex ordine Seruorum Deiparæ.

Chronic. Seruor. Huius mater antequam illum ederet videre ſibi viſa eſt per nocturnam quietem ſe lilium parere, ex cuius radice plura oriebantur, & ex ijs contextam coronam Deiparę Virginis capiti imponere, ſacro Baptiſmate ablutus infans, præter naturam exultare, oculoſque cum ingenti gaudio ad Deiparæ imaginem conijcere cæpit, pueritiam ingreſſus, quingentis vicibus per diem Beatam Virginem ſalutabat, Cum multi ad eum iam religioſum fama illecti ſanctitatis confluerent, quibuſdam illam mulierum frequentiam ſiniſtrè interpretantibus, ipſe SS. Dei matrem vt iſti malo occurreret precatus, repente obſurduit, ſcilicet ne quempiam ad ſe accedentem audiret. Interim magno cum fructu concionabatur, ſtatim ab obitu ex eius ore lilium prodijt.

3. Feria

3. Feria 4. post Pentecosten.

VValcuriæ prope Namurcum commemoratio Deiparæ Virginis miraculosæ cum solemni supplicatione. *Arnoldus ad Molanũ.*

Hic Basilicam S. Maternus D. Petri discipulus extruxit in honorem Deiparæ, & in ea eiusdem statuam, suis manibus delineatam collocauit miraculis celeberrimam. Ignis autem templum cum absumeret, dicta imago præeunte alba columba, cunctis videntibus ab Angelis in sublime translata est, & procul in suburbano quodam horto ab ijsdem posita. Vnde cum nulla arte transferri posset, Theodoricus loci regulus voto facto monasterium, se in loco hortuli extructurum, Deo permittente imaginem VValcuriam retulit. Ad eius aduentum tanta confluxit frequentia, & ea fuit liberalitas peregrinorum vt ibidem templum magnificum sit ædificatum, addito Collegio 9. Canonicorum cum præposito, cum 20. & amplius Sacellanis.

Eodem die Ascensionis.

3. Anno 1246. in viuis esse desijt Frater Bernardus Lusitanus Dominicanus. *Anton. Lusitan. in Chron. Prædicat.*

Huic cum esset edituus erant duo pueri qui seruiendis sacris quotidie Ecclesiam Prędicatorũ frequentabant. Eos Frater Bernardus sacro finito, fidei rudimenta & bonarum litterarum docebat, & eos in sacello in quo erat sculptilis imago Deiparæ Iesum puerum gestantis relinquebat vt interim discerent. Cum autem coram dicta imagine frequentius ientaculum sumerent, puerili quadam simplicitate, puerulum Iesum inui-

inuitarunt vt secum comedere dignaretur. Mirum dictu. Imago pueri visa è gremio matris descendere, assidere, comedere & reuerti ad gremiũ Deiparæ. Cum autem multo tempore id fecisset puerulus IESVS, vnus ex ijs pueris simplicitate puerili cæpit apud Fratrem Bernardum quæri quod ipsi quotidie symbolum suum conferrent, puero IESV nihil vnquam subministrante, cum interim ientaculi partem semper vellet habere. Intellexit Bernardus quid esset puerisque præcepit vt de more veniente IESV dicerent. O chare puer, ecce iam tamdiu tecum ientacula nostra diuisimus, cur etiam nos & nostrum magistrum Fratrem Bernardum non etiam in domum tuam ad refectionem inuitas. Respondit IESVS se ambos & Fratrem Bernardum inuitare, atque ad festum Ascensionis Domini omnes præstolari.

Infra octauam Ascensionis Domini.

Hist. ordinis. 4. Anno 1265. vita sanctissimè fungitur B. Ægidius Poncellanus Dominicanus gente Lusitanus.

Hic vt à dæmone necromantiam disceret, cum eo pactum sanguine proprio syngrapha exarata firmarat, quam factus religiosus plurimis lachrymis id à Deipara impetrauit, vt ei sua syngrapha redderetur ab ipso dæmone visibiliter apparente, Ita in religione profecit vt ad nominis IESV auditum statim in extases raptus, cælestes delitias percipiebat. Miraculis plurimis & viuens & à morte claruit. Cingulo ferreo quo ad carnem admoto vtebatur, adhuc hodie miracula fiunt.

De

De Pentecoste eiusque festis.

1. Primum quidem occurrit festum B. Virginis Odigitriæ quod & Constantinopoli quondam, & modo etiam, vbi aliquod ei templum vel sacellum erectum est, vt Romæ, Neapoli & alibi, præsertim in Sicilia celebratur. Eiusmodi porrò festum habuisse videtur originem à quadã imagine Deiparæ à D. Luca expressa, quam Pulcheria Imperatrix in templo à se Constantinopoli excitato cui nomen τῶν ὁδηλῶν hoc est viæ ducum collocarat, cum fuso eiusdem Deiparæ, ac quibusdam Christi fascijs. Insuper curauit vt in templo isto, tertio quoque septimanę die peruigilium & supplicatio perageretur, quod ad hunc vsque diem seruatur, ait Nicephorus, qui florebat anno 1311. Ad hoc autem templum & imaginem Constantinopoli in suis angustijs, seu priuatis seu publicis confugiebant, nec frustra, vt patet ex Græcorum Historijs. Id tantum subijciam. Tempore Leonis 2. Imperatoris, Saraceni à nostris magna cæde profligati sunt, cum ista imago solemniter per vrbem circumferretur. Quæ ideo vocatur Odigitria seu deductrix, quia duobus cęcis apparuit S. Maria, & deduxit eos ad suam Ecclesiam, & visum ijs restituit.

Nicephorus l. 15. c. 14.

Huius imaginis exemplar simul & cultus in Occidentis partes (vt supra dictum) propagatus est, eique templa ac sacella exstructa, neque desunt varia ad eam miracula vt appensæ tabellæ testantur.

2. Anno circiter 1194. Atrebati Clericus & soror

Ex Chro. Aquic. ror ob homicidium incendio sunt adiudicati. Ad stipitem itaque ligantur, circumque ignis copiosus accenditur, infinita hominum vi præsente. Interim mulier summo conatu & clamore Deiparæ opem implorat, & vt idem faciat frater admonet. Illo autem in flammis mortuo, liberatur illa meritis Deiparæ ab incendio, ita vt nec pilus ei adustus sit, nec odor ignis remanserit in ea. Et cum interrogaretur quemadmodum salua ab igne euasisset, astitit mihi (inquiebat) speciosissima Domina & ab igne me liberauit. Inde in templum Dei genitricis reducitur cum populo gratias liberatrici suæ actura.

3. Anno 641. Maio mense (nusquam diem comperi) obiit Heraclius Imperator.

Theophanes Cedrenus. Hic graui bello à Cosdroe Persarum Rege impetitus, cum nullas pacis æquas ab eo conditiones impetrare posset, ad Dei opem ac Deiparæ confugit. Et cum sæpius more solemni supplicasset & supplicationibus ieiunia & preces addidisset, die tandem paschatis Constantinopoli egressus est, manuque dextra Deiparæ imaginem pulcherrimam tulit, atque in hunc modum fide & spe armatus, non modo binis prelijs cum immani hoste conflixit, sed & optatam, totique imperio fælicem victoriam reportauit.

Sabellicus Ennead. 9. Huc pertinet factum Myrtilli inuasoris Imperij Constantinopolitani qui cum Venetis & Gallis alijsque cruce signatis qui Alexium puerum legitimum Imperatorem in sedem suam restituerant, bellum commissurus ita aciem instruxit vt in frõte essent sacerdotes sacris amicti, & Dei genitricis iconem gestantes. Fuitque initio acris pugna, deinde cum omni parte castrorum concla-

matum

matum ad arma esset, & vndique concursus in hostem factus, Græci fusi fugatique & in vrbem compulsi, Icon Diuæ Virginis Mariæ ijs est ad-empta. Id in bonum omen à nostris acceptum, rati certam sibi ex eo victoriam, quod numen cœlitibus & mortalibus populare, à Grecis ad se trãsisset. Quod & rei docuit euentus, nam Constantinopolis 68. diebus oppugnata summa constantia, tandem capta.

May 1.

1. ANno 1586. miraculis clarere incępit imago quædam Deiparæ in templo nuncupato S. Mariæ à Ioannino quæ est ædes peruetus D. Ioanni Baptistæ sacra. Quibus miraculis quæ etiam deinceps continuarunt, excitatus populus Romanus, eleemosynis suis ædem hanc restituit, eamque magna frequentia adire solitus est. *Iacob. Breulius in antiq. Parisiens.*

2. Anno 1449. præcipui quidam aurifabri Parisijs initium dederunt piæ illi consuetudini offerendi D. Virgini in æde sua ramum (Gallis *vn may*. Collocabatur autem hic ramus supra columnam instar tabernaculi plures habentis facies, in quibus visebantur parua loculamenta continentia varias icones ex bysso auro & argento, certas exhibentes historias sacras. Quæ munificentia in Deiparam durauit vsque ad annũ 1607. quando aurifabri eam commutarunt in istam. Obtulerunt nempe Virgini tabernaculum ex abiete forma triangulari scitè admodum fabrefactum quo imagines tres continentur quæ quouis anno 1. die Maij mutantur, veteribus in sacello Sanctæ Annæ eiusdem templi locatis. Ad-

ditur & ab ijsdem aurifabris ramus communis ad memoriam antiquitatis retinendam.

Quemadmodum hunc diem Kalendar. Maij celebraret quidque B. V. M. offerret B. Henric. Suso vide 25. Ianuarij.

3. Duaci Parthenia Deiparæ sodalitas apud patres Societatis IESV publicè renouat propositum eidem seruiendi, eamque colendi, & iterato in patronam & aduocatam deligit, sodalitatis præfecto singulorum nomine id præstante. Quo facto quasi quendam spiritualem ramum, illi offert vice illius qui ex arboribus decerptus, magnatibus apud nonnullas gentes offerri solet.

4. Anno 1308. vita exit Albertus Austrius Imperator.

Bruschius. Hic in Germania in Constantiensi Diœcesi cœnobium fundauit familiæ Cisterciensis in honorem B.M.V. in valle spatiosa ac cultissima.

Anno 1519. in SS. Album à Leone 10. refertur S. Franciscus de Paula institutor Minimorum.

De eo vide 2. Aprilis.

5. In Ægypto Natale S. Hieremiæ Prophetæ.

Hic virginitatem Mariæ disertè præsignificauit his verbis. Nouum faciet Dominus super terram (sic enim legit Cyprianus nec dissentit Augustinus, pro eo quod vetus interpres habet. Creauit Dominus nouum super terram) fæmina circumdabit virum: Quasi dicat Propheta (inquit Canysius) nouum quod facturus est Dominus super terram, in eo consistit, quod femina licet omnis virilis complexus expers, tamen carnea prole de spirituali semine gratulatur, vt verbis Augustinianis vtamur. Nam certè res noua atque inaudita

est

est quod ante luciferum genitus, initium carnis ex Virgine capiat, quodque vniuersitatis parentem vnius virginis venter includat. Succinctè Bernardus, Fæmina circumdans virum (inquit) Virgo est concipiens Deum.

Idem Hieremias testibus Dorotheo & Epiphanio cū vnà cum Iudæis apud Ægyptios exularet, ijs prædixit demolitionem simulachrorum quæ tam insane ipsi colerent, Eius rei signum, fore cum Virgo pareret ac vnà infantem suum in præsepi locaret, Ægyptumque peteret. Huic vaticinio tantum Ægyptij tribuerunt vt solemnem induxerint morem, Virginem quandam in lecto & infantem in præsepi passim collocandi, & adorandi. Rogati à rege quodam postea quid sibi vellet hic ritus; hoc esse mysterium responderūt, quod maiores ipsorum à S. Propheta traditum iam pridem accepissent.

In synopsi.
In vita eius.

6. Anno 1345. superis iungitur B. Peregrinus ordinis Seruorum B. M. V.

Philippi Ferrari. in Catalogo SS. Italiæ.

Hic cum Foroliuij (vbi natus erat) in maiore Ecclesia ante Deiparæ imaginem, cui maximè deuotus erat, oraret vt vias suas dirigeret, illam vt ad seruos suos se conferret præcipientem audiuit. Quo mandato superiori ordinis exposito, statim admissus est. De hoc illud mirandum traditur, nunquam per triginta annos sedisse, saxo pro cubili, si somno aut lassitudine, victus stare non posset, vtebatur. Illud etiam mirabile quod mortuus ex feretro, manum quasi viueret admouit cœco qui visum recepit.

7. Natale SS. Philippi & Iacobi.

Quomodo hi Virginem in suis cum filio itineribus comitati sint, vide 17. Octobris num. 4.

ex SS. PP. Iacobus autem alium etiam habebat ad Deiparam respectum; eius enim erat nepos ex parte Iosephi sponsi vt & SS. Simon & Iudas vide 28. Octobris.

May 2.

1. NAtalis S. Antonini Archipræsulis Florentini, qui præter cætera erga B. V. M. obsequia, quotidie eius horas ac Litanias recitabat sub mortem intermortuis vocibus frequenter illud iterabat: Sancta & immaculata Virginitas quibus te laudibus efferam nescio; nempe ad Sanctam Virginem conuersus quæ se luctantem cum morte visitabat.

In vita. Idem Hæreticum quendam arte medicum Florentiæ igni adiudicauit, quod in Virginem blasphemus fuisset eamque blasphemiam mordicus tueretur.

May 3.

Molanus. 1. ANno 1008. feliciter in Domino obijt S. Anfridus Vltraiectinus Episcopus.

Hic venerabile Collegium S. Benedicti in Traiectensi ditione supra montem sanctum in honorem Deiparæ construxit, in quo & sacræ religionis habitum accepit, & ad finem vsque vitæ retinuit. Fuerat ante Comes in Brabantia, & quo loco sit modo apud Deum, miraculis crebris declarat.

2. Anno 1606. Pro fide suspenditur Londini P. Henricus Garnet Societatis IESV.

Hic in summa scala patibuli constitutus, moxque

quę deijciēdus poſtquam ſanctam Crucem adoraſſet, cuius hodie Inuentio celebratur Beatę V. M. opem implorauit, vt ſibi fœlicem obitū apud filium impetraret.

3. Anno 1587. Quidam manu captus curatur.

Hic omni prorſus leuę manus vſu deſtitutus quæ & omni ſenſu carebat, plurima licet ei malo adhibita eſſent humana remedia. Itaque ad Diuam Montiſſerratenſem animum & preces vertit, ad eamque adit coram precaturus. Quod dum facit præuio quodam ſigno ei indicatur proximè ſecutura ſanitas, quaſi ſi quis manus affectæ digitos traheret. Et eadem hora omnino conualuit, manuſque ei reſtituta eſt.

4. Natale B. Ioannę à cruce tertiariæ S. Franciſci.

Hanc B. V. M. à filio petijt antequam naſceretur, vt monaſterium quoddam ſuum dictum S. Mariæ à cruce in Hiſpania reformaret, petijt & impetrauit. Itaque naſcitur ipſa anno 1481. quæ poſtmodum facta Abbatiſſa ad optimum ſtatum reduxit monaſterium. Quadam vice 3. integros dies abſtinuit ab vberibus matris, ita vt mater eam cenſeret mortuam, quare eam, voto addito certi doni, B. V. M. commendat, & mox puellula ad ſe redijt. Cum eſſet quatuor dumtaxat annos nata, rapta fuit in ecſtaſim in qua in locum quendam ducta fuit longè pulcherrimum, vbi varias conſpexit matronas, quarum vultus & veſtes inſtar ſolis radios emittebant. At inter eas eminebat vna quam ipſa loci illius reginam arbitrabatur. Vidit inſuper ibidem infinitam

vim puerorum qui eam ambientes, petebant quid ibi ageret: Quin nobiſcum adoras reginã iſtam quæ eſt Dei mater, eique ſalutem impertiris? At ignoro (inquiebat Ioanna) quid mihi præſtandum vt ritè eam ſalutem. Aliud non teneo quam ſalutationem Angelicam. Itaque in genua procidens eam recitat. Tum Angelus eius cuſtos multa ſecreta ei aperuit. Cum (habitu adoleſcentis ſumpto ne agnoſceretur) è parentum domo fugeret ad monaſterium de quo paulò ante, vt in eo vitam religioſam iniret, obuium habuit adoleſcẽtem qui eam in coniugem expetebat, & ſolicitè vbinam lateret quærebat. At Deiparæ ope non fuit ab eo agnita. Itaque poſtquam ei gratias egiſſet, eadem B. Virgo ei apparuit, animum addidit. Vide, inquit, vt pro te orem filium meum. Bono eſto animo, te enim elegi vt monaſterij mei ruinas repares. Quò tandem cum perueniſſet & tẽplum ingreſſa, virilem habitum, ſuo ordinario ſumpto quem ſecum deferebat, exuiſſet, coram imagine B. V. M. preces fudit, quæ imago dicitur ei locuta, & ei gratulata quod incolumis ad monaſterium pertigiſſet. Poſtmodum in omni vita frequenter viſitata fuit à B. V. M. quam & impẽsè colebat multaque ab ea didicit ſecreta. Ad feſta eius celebranda ſe diligenter parabat, & ad ſuas quamuis auſteras pænitentias & ordinaria ieiunia, alia tunc addebat. Quæ cauſa erat cur in feſtis Deiparæ, Deus ei illuſtria quædam reuelabat de matre ſua. Singulariter afficiebatur erga feſtum immaculatæ Conceptionis, quo etiam feſto frequentius rapta fuit in ecſtaſim, quo tempore aliud nihil promebat quam laudes & encomia B. V. M.

Maij 4.

1. FEstum Inuentionis pueri IESV duodennis in templo per Beatam Mariam & Ioseph, celebratur hoc die, licet ea inuentio contigerit sub festum paschatis. De ea habet officium & Missam Cornelius Schultingius tom. 3. parte 2. Bibliothecæ Ecclesiasticæ. Sumitur Introitus Missæ ex Canticis: Surgam & circuibo ciuitatẽ &c. Epistola vt in festo B. Mariæ Magdalenæ. Euangelium ex Lucæ c. 2. quod est idem cum Euangelio infra octauam Dominicæ Epiphaniæ.

2. Anno 1309. viuere desijt Carolus Cunctator Cognomẽto Claudus Neapolitanorum Rex, qui ob res præclarè gestas viuus adhuc Alexandri magni secundi nomen promeruit. *Summōtius l. 3. Histor. Neapol.*

Hic pręter 24. templa monasterium D. Virginis Nazaretanæ in prouincia prouinciæ ædificauit, sanctimonialibus Diui Dominici in quo & humari voluit.

Maij 5.

1. PRoficiscitur Beata Virgo Hierosolymis ad montem Olíueti, Christus in cælum ascensurus ei valedicit, videt eum in cælum ascendentem. Inde redit cum Apostolis alijsque Hierosolymam, expectans in cænaculo aduentum Spiritus sancti. Vide cap. 1. Actorum.

2. Anno 1220. martyrio coronatur B. Angelus Carmelita. *M. S. Vatican. n. 3813. & martyr.*

Huius parentibus recens ex Iudaica perfidia ad Christi fidem Dei parentis ope ac reuelatio-

ne conuersis, ab eadem Deipara in præmium cõuersionis promittitur gemella proles mascula, prædiciturque alterũ nomine Ioannem fore Patriarcham Hierosolymorum, alterum Angelum nomine martyrij laurea donandum. Quod & contigit, nam Panormi in Sicilia à Berengario comite, qui ab eo de incestu reprehendebatur occisus est.

Maij 6.

Ioannes Patriarcha Hierosolym.

1. NAtalis dies S. Ioannis Damasceni, cui B. V.M. abscissam per summam iniuriam & calumniam à Tyranno manum, quæ contra Iconomachos scripserat, restituit, relicta in ea linea in ipsa coniunctione ad brachium, vt ea esset miraculi testis. Manu ei reddita de nouo se accingit ad scribendum in laudem sacrarum Imaginum, cumque eũ magister eius ac superior vilibus atque externis occuparet ministerijs, apparuit ei Beata Virgo, iubens vt eum permittat scriptioni se dare.

Martyro.

2. Circa ann. 1080. Salerni translatio S. Matthæi Apostoli, cuius sacrum corpus olim ex Æthiopia ad diuersas regiones & demum ad eam vrbem delatum, ibidem in Ecclesia eius nomine dedicata summo honore conditus fuit tempore Gregorij Papę septimi.

De huius ad B. V. M. relatione vide 21. Sept.

Maij 7.

May 7.

1. MArtyrologium Vſuardi diem hunc feſto gaudiorum Deiparæ aſſignat. Eccleſia tamen Audomarenſis & Diui Petri Arienſis illud Sabbato Aſcenſionem Domini immediatè ſequente feſtum iſtud celebrant. Eccleſia autem Nouiomenſis, vt ex eius Miſſali conſtat, ad Dominicam quæ B. Martini tranſlationem (quæ 4. Iulij colitur) proximè conſequitur, eandem feſtiuitatem amandat.

2. Anno 685. ad Deum migrat S. Benedictus Pontifex eo nomine 2. *Anaſtaſius Biblioth.*

Hic Eccleſiam B. M. V. ad Martyres (quondam Pantheon dictam) exornauit. In ea fecit coopertorium porphyreticum ſuper altare cum cruce ex gemmulis, quatuor chryſoclauos & in circuitu palergium holoſericũ pulcherrimũ &c.

3. Anno 973. vita excedit Otho primus Imperator.

Hic Eremitorium Virginis in Heluetia (ita enim vocant Deiparæ ſacellum à S. Meinrado inchoatum medijs in ſiluis poſitum) Deiparæ ſacrum eſſe voluit. Quod nuper flammis horrendis cuncta abſumentibus, integrum Deiparæ protectione ſeruatum eſt. Illud à SS. Vldarico & Conrado Epiſcopis non ſine diuino nutu conſecratum eſt, & poſtea multis claruit miraculis. *Caniſius l. 5. c. 23. & 24.*

4. Anno 1602. in cælum migrat Alexander Luzzagus nobilis Brizianus.

Hic licet laicus, varijſque diſtentus negotijs ad maiorem Dei gloriam ſuſceptis, nihilominus quotidie aut coronam Deiparæ aut eiuſdem in-

tegrum rosarium recitabat præter bene longam orationem mentalem. Dominico die aut feria 5.eiusdem officium cum officio S. Spiritus legebat. Ad salutationem Angelicam cum ruri degebat per Autumnũ, ipsemet pulsabat. Porro quas tum Virgini offerebat salutes, applicabat ijs qui ea nocte migraturi essent ad alteram vitam absque ordinarijs Ecclesiæ subsidijs, optabatque id ab omnibus præstari: ita enim euenturum aiebat vt nemo absque precum adminiculo obiret, quarum presidio salus fieri posset. Ex eodem eximio in Deiparam studio bis Brixia in Longobardia sese bene longo itinere Sauretum transtulit, sanctæ ædis Deiparæ visendæ gratia: ex quibus peregrinationibus maximum cæpit fructum quem describit eius vitæ Author l.1.cap.11. Porro qua sedulitate vir tãtus ad ianuam suam doceret pauperes (quos postea bona stipe donatos dimittebat) orationem Dominicam, salutationem Angelicam, & cætera scitu necessaria: Quæ eadem quomodo præstaret in templis à meridie ingenti omnium admiratione vide eundem.

Octauius Hermannus.

5.Anno 1095.obit Gisela S. Henrici Imperatoris soror.

Hundius in sua Metropoli Salisburgensi.

Hæc fuit vxor sancti Stephani Regis Hungariæ, cuius occasione Rex abiectis idolis se totum Dei veri ac Deiparæ obsequio tradidit. Hęc mortuo rege eiusque filio Passauium in Germania ad Abbatiam Dei genitricis ordinis S. Augustini sese contulit, in quo primum monasticum assumpsit habitum paulo post Abbatissa designata monasterium valde illustrauit & auxit.

Martyrol.

6.Romæ translatio corporis S. Stephani quod Pelagio summo Pontifice Constantinopoli ad

vrbem

vrbem allatum atque in sepulchra S. Laurentij in agro Verano positum ibidem magna religione colitur.

De huius cum Deipara coniunctione, vide 26. Decembris.

Maij 8.

1. CReatur Pontifex S. Liberius.

Hic Ecclesiam S. Mariæ Maioris (olim dictam Basilicam Liberij) à Ioanne Patritio Romano eiusque coniuge in monte Esquiliano ædificatam Deiparæ sacrauit anno 367. Vide fusius 5. Augusti.

2. Deipara se visendam præbuit B. Mariæ Razziæ ex familia D. Dominici multis comitata beatis, brachijs Iesum Christum complectens. Ibi existenti, præparata à Beatis magni pretij sedes in qua consedit. Vnde tam ipsa quam Christus aliquoties illi benedixerunt. Eadem hora paulo ante ei apparuerat S. Hyacinthus eiusdem familiæ, cuius nomen cum ignoraret, eique ignotus esset, ac propterea ex eo frequentius quæsijsset quod ei nomen, à Deipara audiuit illum esse Hyacinthum, cuius opem sæpius in morbis suis experta esset.

Maij 9.

1. ANno 1291. Nicolao quarto Pontifice maximo ex Galilea transfertur Angelico ministerio sacra ædes Deiparæ (quæ modo Laureti visitur) in Dalmatiam à fundamentis auulsa, ingenti sanè terrarum marisque tractu. Quippe *Histor. Tursellin. c. 2.*

id ſpatium patet amplius vicies centena paſſuum millia. Verum non eſt datum Dalmatis diu theſauro iſto frui, nam quadriennio non toto interiecto ſacroſancta ædes ex ipſorum finibus ceſſit. Cauſa in incerto eſt.

2. Dedicatio templi Cathedralis Tornaci dicati Deiparæ.

3. Tranſlatio corporis S. Nicolai ex Myra Lyciæ vrbe, ad Apuliæ oppidum Barium. Quàm is Virgini dilectus fuerit, vide 6. Decembris.

4. Natale S. Gregorij Nazianzeni.

In carmine de Christo patiente.

Quàm hic in Deiparæ laudes fuerit propenſo animo, inter cætera patet ex his verſibus. Quos ad antiquitatis notitiam hic aſcribo.

Salue puella, gratioſa mater
Virgo omnium castiſſima & pulcherrima,
Exercitibus præſtantior cœleſtibus,
Regina mundi gaudium mortalibus,
Semper benignam exhibe te quæſo hominibus
Mihique ſis ſalus vbique maxima.

In Epist. 1. ad Cledonium.

Idem multò ante Synod. Epheſinam cum inuehitur in Apollinariſtas hæreticos, impietatem quandam (quam poſtea edomuit Neſtorius Deiparæ hoſtis) apertè inſectatur. Neque enim inquit hominem à diuinitate ſeparamus: ſed vnum & eundem profitemur. Et mox: Si quis S. Mariam Deiparam non credit, extra diuinitatem eſt.

Martyr. Rom.

5. Tranſlatio S. Lucæ Euangeliſtæ ex Achaia Conſtantinopolim.

Quid hic præſtiterit Deiparæ vide 18. Octobris; certè nemo eo luculentius expreſſit in Euangelio

gelio mysteria quę ad eam spectant.

6. Romæ item translatio S. Hieronymi presbiteri ex Bethlehem Iudæ ad Basilicam Sanctæ Mariæ ad præsepe. Vide de eo 30. Septembris.

7. Anno 1542. æstimato mortuo vita redditur.

Guilielmus Guinouar 9. annos natus, cultro palmos binos longo vulneratur lætaliter in capite, vnde ab omnibus habetur mortuus. Itaque ad matrem defertur quæ benignam matrem Montisserrati compellat certis votis ad eam conceptis, Qua ita orante, nuntiatur ei filium viuere. Angebat autem illam vulnus chyrurgorum iudicio insanabile, propterea eandem iteratò compellat vt sui misereatur. Miserata est misericordiæ mater, ac intra paucos dies perfectè puerum sanitati restituit.

8. Constantinopoli translatio S. Andreæ Apostoli de Achaia. Quod idem diu post Malphim delatum ibi pio fidelium concursu honoratur, ex cuius sepulchro liquor ad languores sanandos iugiter manat.

De eius erga Deiparam studio vide 30. Nouembris.

Maij 10.

1. ANno salutis 330. dedicatur Constantinopolis seu noua Roma, Dei genitrici, præuio incruento sacrificio, votis ac precibus. Ipsa dies dedicationis publicis perpetuisque monumentis est commendata, vt anniuersaria die, natalis nouæ Romæ sicut antiquæ cele- *Niceph. l. 8. c. 26.*

lebra-

L. 2. de ferijs Cod. Theodos. lebraretur. Extat de his sanctio Imperatorum in qua dum ferijs agitur hæc habentur. His adijcimus natalitios dies vrbium maximarum, Romæ atque Constantinopolis, quibus debent iura deferre, quia & ab ipsis quoque nata sunt. Porrò in Menologio die decima Maij natalis dies Constantinopolis in Ecclesia publicè annis singulis recitandus, descriptus reperitur, licet apud Zonaram 11. mensis Maij eadem fuisse absoluta, legatur. Tanta autem (vt hoc obiter dicatur de ciuitate Virginis) erat Constantinopoli incolarum multitudo vt non sine periculo per plateas ijs incedere liceret.

Annal. p. 3.

Zosimus l. 2.

Maij 11.

Hist. Sichimens.

1. ANno 1603. publicis consignatur tabulis sanitas à Deipara reddita cecæ mulieri apoplexiâ laboranti. Fuit hæc vxor Huberti VVellem Sichimensis quæ cum medijs humanis nihil promoueret, neque ab vllis medicamentis, quæ varia quidem adhibita fuerunt, proficeret quidquam, ad Deiparam Sichimensem oculos vertit, eique vouet peregrinationem ad montem Acutum, qua peracta, persolutoque voto, tum visum, tum perfectum membrorum vsum est consecuta.

Histor. Foyensis.

2. Tibiarum vsu destitutus subito curatur Ioannes Sebastianus ciuis Florimiensis centenario vndecim annis minor, captus erat nouissimo sex annorum spatio tibiæ vtriusque vsu, nusquam ambulabat nisi genibus adrepens, fulcrisque ac geminis malleolis innixus. Itaque rem familiarem pæne omnem in medicos, eorumque præscriptiones insum-

insumpserat. Cogitat ergo cælestia tentare auxilia, atque incredibili conatu ad Deiparam Aspricollensem nec non Hallensem sese confert. Nequicquam tamen omnia. Tandem Foyensem adit. Ad teli iactum sacello propior accesserat, cum illi glaciale frigus circum tibias obrepere, & futuræ spem sanitatis magnam facere cępit. Duplicatis proinde votis & procedendi ardore sacellum ingreditur, & postquam paucis Virginem precatus esset, tibias primò confirmari, tum etiam restitui deprehendit, quibus ausus periclitandi causâ insistere, sine vllo doloris sensu, sine fulcris, sine malleolis fidenter ambulauit; superstitem tātum ex tanto morbo tumorem, sextus dies ad extremum abstulit, quo etiam multis spectantibus solitas peregrinantium circuitiones circum sacellum, firmo gradu peregit.

3. Tres viri miraculosè liberati à plus mille hostibus qui eos obsidebant.

Hos principio, numero tantum 25. narrat Historia aggressos tres illos pontem quendam transeuntes, qui cum sese acriter tuerētur ingressi sunt domum cuiusdam vt inde hosti resisterent commodius. Qui ad quatuor angulos domus ignem admouent, vt & tres illos & quotquot in illa domo erant, viuos flamma absumeret. Qui omnes consentientibus votis ac precibus, supplices ad Deiparam confugiunt. Interim ad partes hostium accedunt sensim plurimi, ita vt plus mille se ijs adiunxissent. Itaque obsessi consilium fugæ capiunt, ac primum pater familias per funem demittit quandam suam filiam. Quod dum obseruatum ab hostibus, quidam de ijs ter eam sclopeto suo petit, at ictu irrito licet prope esset. Si-

militer demiſſi ſunt ex feneſtra quadam occultiore cæteri domeſtici, remanentibus duntaxat tribus illis viris qui triduana obſidione fortiter tolerata, domo egreſſi ſunt liberi & incolumes, neque ab vllo de hoſtibus illis agniti ſunt, Deo ſcilicet Deiparæ meritis eos (vt videtur) excæcante, oculorumque vſum negante ijs qui matris ſuæ clientulos offendere parabant.

Maij 12.

1. ROmæ dedicatio Eccleſiæ S. Mariæ ad martyres quam (ita Martyrologium Romanum) Bonifacius 4. ſub ann. 613. expurgato Deorum omnium veteri fano quod Pantheon vocabatur, in honorem B. V. M. & omnium martyrum dedicauit tempore Phocæ Imperatoris. Meminit autem Phocæ quia id ab eo impetrauit. Teſte Beda in ſuo Martyrologio. Vide diem 1. Nouembris infra.

2. Puerulus ad vitam reuocatur.

Anno 1546. Petri Alphonſi infantulus triennis in flumen decidit, à quo & abripitur ad medium miliare & eò amplius, aquis immerſus duarū horarum ſpatio. Parentes triſti audito nuntio, eum Deiparæ Montiſſerrati enixè commendant, atque interim ex aquis mortuum educunt. Ingeminant itaque preces. Mirum dictu. Dum in ijs perſeuerant, puer ad vitam redit. Parentes ad Montem-ſerratum ſe conferunt Deiparæ gratulaturi, & rem omnem coram idoneis teſtibus iureiurando confirmant.

3. Conſtantinopoli natalis S. Germani Epiſcopi.

Hic

Hic Leonem Isauricum aduersus sacras Deiparæ imagines & aliorum sanctorum edictum promulgantem magna fiducia redarguit. In Epistola ad Ioannem Episcopum Syrinadon, ita scribit pro imaginibus Deiparæ. Nos intemeratæ Christi iuxta carnem matris S. Deiparæ Virginis similitudinem referimus, hoc modo ostendentes quod mulier iuxta naturam existens, & à nostra massa haudquaquam aliena, Deum inuisibilem & omnia manu sua continentem, vltra omnem & hominum & Angelorum existimationem in ventre suo conceperit, & ex se incarnatum genuerit. Etenim eam vt verè Dei matrem veneramur & quauis visibili & inuisibili creatura superiorem reputamus. Ad quæ ita Canisius. Eximia quidem hæc est Deiparæ commendatio, cuius imaginem tantò maioris facere conuenit quantò præstantior persona est: est autem omnium præstantissima ea quę per imaginem nobis repræsentatur. Idem S. Germannus varia composuit de laudibus Virginis.

Martyr.

L. 22.

4. Salaminæ in Cypro natale Sancti Epiphanij Episcopi.

Hic validissime contra Antidicomarianitas hęresi 48. Mariæ Virginitatem omnimodam propugnauit. Tenebant hi Mariam SS. post natum Saluatorem de Iosepho filios procreasse. In oratione de laudibus S. M. Deiparæ pluribus eam celebrat. Inter cętera ait Angelos eam gloria prosequi quæ mulierum infirmitatem verè gloriosam reddidit, & quæ lapsam Euam erexit.

Idem constanter voce Θεοτόκε vtitur in ea salutanda.

Maij 13.

1. ROmæ anno 1577. creatur Pontifex Gregorius 13. de quo v. 10. Aprilis.

Fornerius in Histor. VVeyer.

2. Anno 1608. puer 9. mensium continuo fletu ad extrema redactus, flere desinit & à mortis periculo ope Deiparæ eripitur. Res ita habet.

Laurentij Seiler Siluarum custodis in Bamberis, Ennicheuretensis territorij vxor, circa D. Bartholomæi festum ann. 1607. peperit ei filium. Hic lucis vsuram assecutus incessanter nocte dieque flere cæpit idque nouem solidis mensibus. Quare eò deuenit vt vix ossibus hæreret. Itaque omnis consilij expers parens ad Deum confugit & ad Deiparam VVeyerensem, cuius Basilicę se pollicetur oblaturum cereum non exigui ponderis. Ergo proficiscitur cũ vxore & filio VVeyeram. Eum ad sacram aram præsentat cum votiuo munere. Nec frustra. Domum enim redit cum infantulo iam iam taciturìente. Collocat eum mater in lectulo, quod antea quamdiu vixerat, minimè factum, quietè dormit tota nocte, cessat fletus, cessat virium imbecillitas, succeditque integra sanitas.

Maij 14.

Petrus. Steph. Neopol. de locis sacris Neapolitanis.

1. ANno circiter 524. natale S. Pomponij Episcopi Neapolitani.

Hic Neapoli templum S. Mariæ Maioris extruxit, in eoque conditus est. Postea anno 533. Ioann. 2. summus Pontifex S. Pomponij consan-

gui-

guineus, Basilicam hanc cõsecrauit, in qua etiam ostenditur imago Deiparę à Diuo Luca depicta.

2. Quidam mortis periculo in fæda tempestate maris liberati.

Petro Ferreo cum socijs anno 1581. tendentibus ex Italia in Hispaniam, sæua coorta est procella, insuper & fulmen tertiò feriens malum nauis, ipsum igne consumpsit. Quid agerent miseri vectores, nisi supplices ad Deiparam adiutricem confugere? Ad eam itaque confugiunt tanquam ad sacram anchoram varijsque se onerant votis. In cęteris peregrinationis ad eam in montem Serratum obeundæ nudis pedibus. Audita eorum supplicatio, & incolumes, optatum diu portum tenuere.

3. Anno 1490. ad fœliciorem vitam emigrat Ioanna Lusitaniæ princeps. *Anton. Vascõcell.*

Hæc in extremo morbo, grauissimisque doloribus Christi & Deiparæ auxilium mira teneritudine ac lachrymis sæpius implorauit. Quoties in aliquod Christi aut Dei genitricis incurrebat simulacrũ mira animi & corporis submissione repetere solita erat verba ista: Domine Deus meus, miserationum Domine, auerte faciem tuam à peccatis meis. Sub mortem animam efflans audita ab ea verba ista summo animi sensu prolata. Tibi Domine IESV & Beatissimæ matri tuæ Mariæ semper Virgini animam meam commendo, & vlterius Virginem ipsam allocuta. Monstra, inquit, te esse matrem &c. Maria mater gratiæ, mater misericordiæ tu nos ab hoste protege, & hora mortis suscipe.

Maij 15.

1. DEipara anno à Christo nato 24. ætatis suæ 48. in monte Sion simul cum Apostolis repletur Spiritu sancto P. Christophorus à Castro in Historia virginali sæpe memorata.

Maij 16.

1. ANno 1605. creatur Romæ summus Pontifex Paulus 5.

Spondanus. Hic anno 1619. nouum equestrem ordinem de sacra militia Christiana, sub protectione BB. Virginis ac aliorum SS. præcipuo eius authore Carolo Gonzaga Duce Niuernensi confirmat. Isti ordini multi principes ac proceres Germani, Itali, Galli, Poloni nomen dederunt. Mense autem Martio Viennę in Austria aduersus infideles institutus est. De hoc pontifice vide 9. Decembris 27. & 28. Ianu. 9. Iulij 8. & 31. Augusti, & 12. Sept.

Idem postulante Henrico 4. Galliæ rege anno 1608. erigit ordinem militarem sub regula & denominatione B. V. M. de monte Carmelo, pro nobilibus & ingenuis viris nationis Gallicæ. Magistratus eius dispositionem omnimodam Regi tribuit. Magister ab eo prouisus infra tres menses à sede Apostolica confirmationem impetret, & fidei professionem ad eam transmittat. Contra Romanæ Ecclesiæ hostes pugnare promittant. Vide Bullarij P. 231. vbi varia ei ordini priuilegia conceduntur à Paulo 5. qui militiæ isti adscriptis iniungit vt quotidie officium B. V. vel coro-

coronam recitent. Festis & Sabbati diebus Missam audiant. Festis B. V. M. Eucharistiam sumant. Die festiuitatis B. M. de monte Carmelo ad eius celebrationem conueniant.

2. Anno 1617. vitæ diem claudit extremum Nicolaus Montmorencij Vendangij regulus ac Stegrarum comes.

Hic anno 1604. sanctimoniales D. Brigittæ (quæ se Deiparæ filias merito vocant) Insulis cōstituit, easque dotauit. *Io. Buze.*

Idem anno 1605. author fuit condendi monasterij religiosarum D. Benedicti, quod à Beata Virgine pacis nomen habet. Idem varijs suis opusculis, eximiæ suæ aduersus eam pietatis, plurima reliquit monumenta.

3. Anno 1204. Balduinus Flandriæ comes primus ex Latinis creatur Orientis Imperator. *Onuph. &c. Meyerus*

Hic Cortraci Collegium Canonicorum cum templo Deiparæ dicato constituit, aut, vt alij, inchoauit.

De hoc illud principibus imitandum fertur quod bis qualibet hebdomada vesperi proclamari iubebat, ne quis in suo palatio recubaret qui alienam mulierem attigisset. Ipse porrò castissimus erat & quamdiu à coniuge sua absuerat, ne impudicè quidem mulierem est intuitus.

4. Burdegalæ natale B. Simeonis Stok Carmel.

Hic Deiferæ Virgini Mariæ, singulariter fuit addictus ac miraculorum operatione prægloriosus, & ab eadem Deipara donatus scapulari tanquam tesserâ amoris sui in totum ordinem. Cum enim nocte quadam vir sanctus in Cella oraret, ac tesseram, hanc & pignus amoris ab ea flagitaret, iubar cæleste & Angelorum cætum intuetur, *Molanus in additis ad Vsuar. In eius vita.*

Cartagena de antiquit. ordinis istius.

in quorum medio SS. Virgo Maria ei apparet quæ scapulare quoddam manibus deferens sicillum est allocuta: Dilecte fili hoc recipe tui ordinis scapulare, meæ confraternitatis signum. Tibi & cunctis Carmelitis priuilegium, in quo quis moriens non æternum patietur incendium, ecce signum salutis, salus in periculis, fœdus pacis & pacti æterni. Huius rei mirandæ fama fecit vt Ludouicus Galliæ & Odoardus Angliæ reges & permulti alij nocte & die scapulare gestarent. Accidit etiam vt multi scapulare tangentes ægri conualescerent. Eadem virgo cupiens hunc ordinem illustrare, Ioanni 22. apparuit ei præcipiens vt euulgaret fratribus Carmelitis, & omnibus, cum illo scapulari sepultis in purgatorio existentibus assiduis suis apud filium suum precibus & singulari sua protectione, primo sabbati die ab eorum obitu à purgatorio liberandos. Eandem indulgentiam concessere Clemens 6. Gregorius 13. Sixtus 5. Greg. 14. Clemens 8.

Maij 17.

1. NAtale Sanctæ Restitutæ Virginis & martyris.

Huic à Constantino Basilica Neapoli erecta est, & adiecta sacello Sanctæ Mariæ à principio ab Helena extructo, & à S. Siluestro consecrato, ad maiorem sacri illius sacelli venerationem.

Molanus.

2. Rotuaci in Belgio festum S. Cœlestini Papæ ob reliquias tunc eò translatas.

De eius erga Deiparam studio vide 6. Aprilis.

3. Anno 1592. obijt in Domino Frater Paschalis laicus in ordine Minorum.

Hic

Hic singulari affectu complectebatur B.M.V. eiusque rosarium semper manibus tenebat, si manus erant occupatæ illud appendebat ad collum. Itaque nolebat vllo vnquam tempore carere hoc sui affectus in Deiparam pignore,& moriens tandem cum eo mortuus est. Quoties nomen eius audiebat ad terram vsque sese demittebat, & suo exemplo alios inuitabat ad idem.

Valde afficiebatur erga eius immaculatam conceptionem,eoque festo incedebat per monasterium totus igneus & quasi extra se positus.

Singulare ei gaudium erat si habitaret in conuentu dicato memoriæ B. V. M. summa ei erat voluptas loqui de rosario,eius indulgentijs &c.

Maij 18.

1. IN monte Serrato publicis consignatur tabulis insigne Deiparæ beneficium quo puella bimula à præsentissimo mortis periculo eripitur.De eo vide 15.Aprilis.

Anno 1587.viuere desijt B. Fœlix in ordine S. Francisci Capucinorum conuersus vt vocant.

Hic Deiparam in primis coluit. Cum mendicaret, victum fratribus, perpetuo rosarium manu tenebat. Vigilijs festorum Deiparæ aqua & pane ieiunabat.Ieiunabat item B.V.M. quadragesimam imitatione S. Francisci ab octaua Apostolorum Petri & Pauli adusque festum Assumptionis. Eius festa magno animi sensu & deuotione celebrabat, & in eorum honorem spirituales cantiones componebat. Dici nequit quanto honore prosequeretur virgineum eius partum, & quanta animi præparatione ad eum celebrandum

dum se disponeret, & ad idem seculares induceret.

Solitus erat in choro erigere Christo præsepe vile quidem at pietatem spirans. Neque aberant B. Virgo S. Ioseph, bos, asinus, pastores, Angeli, oues. Ipse coram eo genibus nixus & orans totus resoluebatur in lachrymas. Frequenter dum rosarium recitaret, cogebatur illud interrumpere ob amoris vehementis quo aduersus Deiparam ferebatur, excessum. Quodam die dum meditaretur immensum amorem quo Deus homo factus habitarat in nobis, tanto arsit amoris incendio vt illud amplius ferre non valens ad princeps altare accurrerit, & à Deipara filium suum sibi dari postularit ad mitigandum mentis ardorem ac desiderium quo vehementi flagrabat. Nec frustra, apparuit enim ei Virgo, eique tradidit puerum Iesum. Quo obtento quantam vim solationum cœlestium senserit, difficile est enarrare. Illud constat præ amoris dulcedine vberrimè fleuisse. Sub vitæ finem ei Deipara apparuit, eum ad cælestem gloriam inuitans.

May 19.

Ribadeneyra in Catalogo scriptorũ societatis

1. ANno 1610. vita fungitur P. Thomas Sanchez Societatis IESV.

Fama est hunc cum societatem ambiebat, sæpe à superioribus repulsam passum quod impeditioris esset linguę. Cordubæ in templum Sanctissimæ Virginis Mariæ quod à fonte sancto nomen habet confugisse, & multis suspirijs, lachrymisque à SS. V. Deipara efflagitasse impedimentum illud vt auferret, quo in societatem admitteretur,

tetur, atque etiam professum se domum suam nō reuersurum nisi quod petebat impetrasset. Quid multa? impetrauit & sublato impedimento ad societatem aggregatus est. Quod beneficium ita deinceps memoria tenuit, vt quoties Cordubam repeteret, & si profunda nocte, ad SS. Virginis liberatricis suæ sacellum etiam prius quam ad societatis Collegium adiret, postridie vero in eo sacello sacrum faceret, diemque integrum ibidem meditando exigeret. In quodam suo libello qui à morte eius inuentus est, inter cætera hęc annotarat. Omnis mea cura erit Venerabilis Eucharistia, IESVS crucifixus, Virgo Maria, ergo quam singulari studio afficiar, ad illam vt ad matrem in omnibus meis necessitatibus recurram, perque eam Deo gratias agam, pro quouis opere facto in Dei obsequio, per eam veniam precabor pro quouis defectu admisso, per eam illos Deo commendabo qui mihi molestiam aliquam exhibuerint. In eius peruigilijs vt & festorum Christi, pane & aqua dumtaxat contentus erat.

92. Anno 1606. supplicio afficitur quædam quæ falsa miracula finxerat de Deipara montis Acuti. *Hist. Sichimēsis.*

Nempe publicauerat in vulgus malitiosa mulier filiolum suum cæcum, claudum, surdum, mutum (& quid non?) Deiparæ ope ab his omnibus curatum. Quibus miraculis se Iudaismum (nam & se Iudæam mentiebatur diuitis cuiusdam Iudæi Geneuæ filiam, insuper & comitissam) abdicasse ac Leodij baptizatam in templo S. Seruatij. Verum cunctis rite discussis comperta est mendacissima mulier apertissimo-

ſimorum mendaciorum rea, quare in foro Bruxellenſi publicè in theatro virgis cæſa eſt, ac lingua ei ferro candente perforata. Denique toto Dominio principis exacta in perpetuum.

3. Anno 1597. Deipara apparuit B. Mariæ Razziæ ex ordine S. Dominici eiuſque capiti ſpecioſiſſimum impoſuit diadema, eamque Reginam proclamauit. Inſuper eam Regi Regum Chriſto Domino deſpondit, annulumque addidit ſummi pretij, pro arra ſponſalitiorum.

4. Anno 1313. Cæleſtinus quondam Pontifex à Clemente 5. in SS. Album refertur. De huius erga Deiparam ſtudio vide 8. Ianuarij & hic infra n. 7,

5. Inuentio imaginis Deiparæ in Hiſpania monitu eiuſdem Deiparæ. Cuius inuentionis Hiſtoria ſic habet ex vetuſtiſſimis manuſcriptis. Cum Pariſijs Simon Robanus (vulgo dictus Simon Vela) verſaretur, ſemel atque iterum diuinitus admonitus eſt per quietem vt in Gallica rupe verſus occidentem, Deiparæ imaginem ſtudioſè perquireret: Qua rupe in Gallijs totò fruſtra quæſita quinquennio, in Hiſpaniam ad D. Iacobum profectus, & Salmanticæ aliquamdiu commoratus D. Virginem impenſius orabat, vt ſibi rupem Gallicam vbi tandem eſſet, certò aliquo indicio demonſtraret. Haud ita multò poſt, carbonarij indicio, atque aliorum reſponſa ſecutus, cum ad eam rupem ſyluamque lætus perueniſſet, poſt preces ibi fuſas, per ſomnum ei oblata eſt Deiparæ ſpecies filium geſtantis in vlnis, multo lumine circumfuſa, quæ iuſſit ſuam ex eo loco effoſſam imaginem in ſummo montis

apice

apice collocari ac ibidem templum erigi. Itaque anno 1434. die 19. Maij. imaginem effodit, effossam in tuguriolum quoddam ex lignis raptim excitatum infert. Tantaque ibi miracula statim fieri cęperunt vt ijs quotidie increbrescentibus ei templum erectum sit, quod à Ioanne 2. Castellæ rege sacro ordini D. Dominici traditum est. Situs est autem hic mons seu rupes editissima in Salmaticensis Diœcesis confinio. Hispani suo idiomate vocant La Pigna di Francia.

6. Dies natalis D. Dunstani Archiepiscopi Cantuariensis qui instar Samuelis in templo (eoque dicato B.V.M.) educatus fuit. In eo dum adhuc materno vteeo clausus esset, diuino miraculo designatum est, præclarum mundo per eum lumen oriturum. Cum enim mater eius grauida, se ad templum Dei genitricis die sacro Purificationis contulisset cum maxima tum virorum, tum mulierum multitudine qui omnes accensas faces gestabant, accidit vt inter Missarum solemnia, cælo licet sereno cuncta luminaria extincta sint, cunctis stupentibus ac timentibus. Verum dum ita attoniti hærent ac pauidi, intuentur flammam ignis cælitus labi, & cereum quem mater Dunstani in manu tenebat ex ea accendi. Accedunt itaque singuli ad illam, & ex cereo diuinitus accenso suos accendunt. Quo prodigio insinuabatur vt modo dictum est Sanctum Dunstanum lumen fore, vnde alij lucem mutuarentur. *Osbertus monachus.*

7. Natalis dies S. Petri cœlestini, illius qui rarissimo exemplo summo se pontificatu abdicauit. Is dum adhuc puer esset vidit sæpe B. V. M. & D. Ioannem Euangelistam ad se venientes dulciterque canentes tollentesque librum è manibus *Petrus de Aliaco Cardinalis.*

quem

quem lectitabat. Præterea cum triennis tantum esset ligno acuto in dextro oculo percussus, excæcatur, & à Deipara ei visus restituitur victa matris eius feruentissimis precibus & lachrymis, quę eum ad quandam Deiparæ Ecclesiam eius rei causa detulerat.

Maij 20.

Georgius Trape. Surius 29. Maij.

1. BEatus Andreas de Chio natione Græcus, inter grauissima quæ ei à Mahometanis inferebantur tormenta anno 1465. Deiparam inuocat his verbis. Virgo Maria adiuua me, quod & facit 8. sequentibus diebus, nec frustra, nam sequenti semper die post immania supplicia sanus ac integris membris & viribus reperitur. Durauit ea carnificina 9. dies. Ac primo quidem die dirissimè loris cæsus est. 2. ferreis vngulis dilacerata membra. 3. Membra ei è suis locis diuulsa. 4. Humeri gladijs, carnibus denudati. 5. Clunes carne nouaculis spoliantur. 6. Partes inter genua & clunes carnibus priuantur. 7. Suris carnes abstrahuntur. 8. Femora cum vicinis partibus excoriantur. Nona, totum corpus à capite ad pedes verberibus cæditur, & maxilla ei vno ictu carne nudatur. At singulis quibusque cum tortoribus congressibus, magna voce Deiparam inclamans ab ea sanatur, stupentibus Mahometanis. Tandem cum mira ista in crucem Domini, atque Beatæ Virginis opem referret, securi percutitur. Eximius erat hic B. Martyr, cultor Beatæ Mariæ, à qua & à febri lethali curatus fuerat, eique in gratiarum actionem votum nuncuparat Virginitatis cuius seruandæ

vt memorem se exhiberet, candida deinceps ve- ste vsus est.

Idest Deo in eius honorem. Buzelinus.

2. Anno 1581. Deipara Gratiarum dicta prope Insulas, secundo miraculo aut saltem inter prima patrato sese celebriorem reddit. Cum Varennæ Domina, dinastæ Breukani germana eius meritis ab apoplexia liberata fuit. Vide supra 23. Aprilis.

3. Natalis dies S. Bernardini Senensis qui impensè dilexit SS. Deiparam. Eam amicam suam vocabat. Qua appellatione quemadmodum diu consobrinam suam sanctissimam fœminam (cum ei diceret se pulcherrimam habere amicam, quam nisi quotidie inuiseret, dormire nequiret) tenuerit suspensam, & quomodo ipsa timeret ne aliquid mali subesset, vide lepidé in eius vita apud Surium p. 413, tom. 3.

Solebat autem quotidie fundere preces ante imaginem Deiparæ quę ad portam ciuitatis erat, idque adhuc secularis, quam & frequenter etiam postmodum inuisebat religiosus.

Anno 1427. dum Senis concionaretur die Natiuitatis B. V. M. ego, inquit Frater Bernardinus, semper fui deuotus B. Virgini. In die enim Natiuitatis eius natus sum, eodem baptizatus, eodem religiosum habitum indui, itemque vitam religiosam professus sum. Eodem primitias celebraui. Eodem die cupio exire ex hac vita. Ego vero hoc affirmare possum (inquit author vitæ) nunquam me quemquam audiuisse de Beatissima hac Virgine deuotius, lubentius, feruentius concionantem.

Illo, Aquile in Italia concionante, illudque ex Apoc. 12. in laudem Virginis explanante. Signum magnum

magnum apparuit in cælo, in capite eius corona stellarum 12. cum primam stellam exponeret de eius virginitate, sole licet radiantissimo, visa est super caput Bernardini, stella etiam sole splendidior, quæ suos radios in faciem eius vibrabat. Quod vniuersus populus stupore plenus vidit. Tandem omnibus admirantibus euanuit. Fuit autem illa signum illud magnum quod apparuit in cælo, ipsa Christi IESV mater Maria, ineffabili claritate resplendens, iudicare volens hunc sanctum Dei hominem suumque peculiarem ministrum, totius perfectionis exemplar esse & vas atque speculum virtutum omnium, qui paulo post in ea vrbe diem clausurus esset extremum, (quod ipsa stellæ desitione figurabatur, & in æterna beatitudine esset coronandus.

In Stellario l. 2. p. 2. & 3.

Narrat Pelbartus, Bernardino semel coronam magno animi sensu recitanti, Deiparam apparuisse, eumque sic compellasse: Bernardine, deuote mi famule, multum mihi in tua deuotione complacui, pro qua impetraui tibi à filio meo gratiam verbi & miraculorum. Ac scito tandem te in cælo gaudij mei participem futurum. Quod vtrumque consecutus est Bernardinus.

Quidquid gratiæ & charismatum hic Diuus vnquam desursum obtinuit, id testatus est se impetrasse per deuotam gaudiorum B. V. M. recordationem, in quorum honorem quotidie coronam recitabat.

4. Anno 1510. obitus Colombæ Rietensis in ordine S. Dominici sanctimonialis. Hæc circiter quinquennis Deiparâ in singularē aduocatam electa, frequentius per diem eam salutatio-

ne

ne Angelica in genua procidens venerabatur.
Huic dæmon rosarium nonnumquam frangebat, globulosque huc illuc dissipabat, vt eam ab eius recitatione Deiparæque honore impediret. Ipsa natiuitatis nocte ei se præbuit visendũ Christus Dominus in præsepi cum matre Virgine ac S. Iosepho, audiuitque eodem ipso tempore cælestem Angelorum symphoniam concinentium Gloria in excelsis.

Maij 21.

1. IMago Deiparæ depicta rudi penicillo in pariete cuiusdam domunculæ, in qua retia, aliaque huiusmodi nautica instrumenta seruabantur Salerni in regno Neapolitano ann. 1611. hora ante solis occasum, prodigiosum cepit sudorem emittere, aqueo liquori persimilem, guttula etiam rubra velut sanguinei coloris ex eius fronte fluxit, quod à viris 4. obseruatum est. Fuisse videtur hic sudor prænuntius ingentis cladis quæ die sequenti (qui erat dies Pentecostes) contigit, quando monasterium nobilissimũ montis Virginis non procul Neapoli conflagrauit plurimis absumptis. Videtur quoque Deipara tam multorum interitum miserata, precibus apud filium pro eorum incolumitate enixè fusis quasi laborasse atque exsudasse, Euulgato autem hoc imaginis sudore, ingens ad imaginem concursus factus, ibique nobile templum ilicò piorum eleemosynis exædificatum est, hoc disticho ad imaginem supposito.

P. Spinelli tractatu de exemplis ac miraculis c. vlt.

Virgineus cum mons multorum cæde flagrauit
Sudorem hac visa est mittere sanguineum.

Et ne quis suspicaretur hunc sudorem vel casu vel naturaliter. vel alia de causa profluxisse, ex eo primū tempore cæpit imago illa Deiparę, miraculis illustrari, die enim ipso Pentecostes qui tum erat 22. Maij (ideo ad sequentem diem istud referendum) clericus quidam cui brachium sinistrum vna cum manu iam supra bienniū inaruerat, desperata à medicis sanitate, hoc sudore à sacerdote, manu nuda illita, statim brachium cum eadem manu mouere cepit. Vide plura apud P. Spinelli.

Hoc eodem die quasi prænuntiare vellet Deipara cladem supra memoratam, de qua fusius die sequenti, vidit quidam Eremita sub noctis initium, exeuntem è lampade, quæ in templo montis Virginis ante Virginem lucet, mirificè coruscantem splendorem, similem ei qui emittitur ex carbonibus valde accensis, quò fiebat vt Virgini sacellum multo quam antea lucidius videretur.

Gabr. Pēnotus Canon. Regul. l. 3. Histor. sui ord. c. 34.

2. Hic porro sudor ad se vocat aliud exemplum antiquius.

Anno 1494. in Episcopatu Spoletano prope oppidum Triuij, malorum Italia prognosticum apparuit. Erat prope oppidum, quoddam sacellum in compito, vt multis in locis fieri consueuit vbi BB. V. M. imago depicta in pariete, lachrymas fundere visa est à plurimis. Eius rei fama multos abusque Roma exciuit, collatæ eleemosynæ, ex quibus templum inibi miræ magnitudinis

nis & speciei ad Dei & Beatæ Virginis Mariæ honorem erigitur, quod S. Maria de lacrymis etiam nunc vocatur.

3. Ludouicus Pius Caroli Magni filius viuere desijt.

Hic templa in honorẽ Deiparæ erexit, cui ita addictus erat, vt ne venatum quidem proficisceretur, quin eius imaginem secum ferret, vt coram ea etiam in media solitudine preces funderet. *Crantzius in Metropoli. l. 1. c. 20.*

Idem in Suburbio Wormatiensi monasteriũ nostrę Dominæ condidit.

4. In festo Venerabilis Sacramenti quod in hodiernũ diem incidit, Deipara apparet B. M. Razziæ ordinis S. Dominici cum Diuis Catharina & Cæcilia. Cumque subuereretur Maria, ne dæmon suis prestigijs ei vellet illudere. Vade, inquit, Satana, renuntio tibi, nec quicquam volo tecum habere commune. Si quid hic tuum est discede miser. Quæ dum diceret signabat se signo Crucis, prout solita erat facere. At Deipara ei omnem metum abstersit. Vide, inquiebat, natum hunc meum quàm speciosus est. Ad quæ illa: Non mereor ô Domina frui tam grato obiecto. Tum Deipara eadem repetit verba, additque, quas mecum cernis Virgines; eæ sunt Catharina & Cæcilia, à quibus noueris te multum diligi: Ad quæ verba tota in lacrymas soluta est, & quàm potuit maximas egit gratias pro tam eximijs beneficijs. *Ersengrenius in Chron. Spirenti.*

Maij 22.

Spinelli. 1. VIndicta Dei & Deiparæ in eos, qui cum religionis specie ad monasterium & templum montis Virginis in regno Neapolitano confluxissent ipsa vigilia Pentecostes, quando eius templi dedicatio celebratur, ausi fuerunt profanis cantibus, choreis etiam intra templum, comessationibus, ebrietatibus, impudicitijs (vt minora omittam qualia sunt esus carnis, ouorũ, aliorumq; ciborum, quos ne quidem eo loci inferre fas est, nã ibi non nisi cibis quadragesimalibus vesci licet) locũ violare. Quod miraculo confirmatum; si quis enim seu casu seu per ignorationem alios cibos eo deferat, repentè ingentes procellæ ac pluuiæ excitantur. Vindicta autem, quam de ijs sumpsit Deipara, fuit ignis, quo accenso in hospitio peregrinorum, quod peramplum est, & aliquot peregrinorum cẽturias capit, (non tamen omnes cum ibi numerentur subinde eorum octo millia quod quidem hoc anno dicitur contigisse) de ijs circiter quadringentos absumpsit, insigni documento; quemadmodum & quanta cum reuerentia ac puritate Deiparæ festa sint celebranda.

Neque hoc solum vindictâ istâ docuit B. Virgo, at simul quàm ei cordi sint, qui eam colunt, puerum enim paruulum sibi impensè deuotum, qui prçter cætera pietatis officia, bis quâlibet hebdomadâ in eius honorem ieiunabat, manu propria apprehensum ab incendij periculo liberauit.

Alia habet Spinelli. Sed illud omittere nefas est, quod hoc eodem die contigit singula-

re Dei & Deiparæ amoris monumentum in religiosos patres huiusce montis Virginis. Qui cum aduerterent ignem, iam ipsius templi (hospitium enim de quo initio, templo est attiguum) tectum ligneum peruadere, venerabile Sacramentum efferunt aduersus ignis procacitatem. Tum flamma reflante vento repente repressa, Virginis templo & adiuncto religiosorum cœnobio visa est parcere, cælique reginam reuereri, quæ in eo montis secessu tot religiosorum virorum quadragesimalem vitam seruantium obsequio colitur.

Hoc monasteriũ fundatorẽ agnoscit S. Guilielmum patria Vercellensem sub ann. 1126. tẽpore Honorij 2.

2. Eximius Virginis cultor Imperator Constantinus anno Christi 337. viuendi finem fecit, æternum victurus. Hic ciuitatem suam Constantinopolim Deiparæ consecrauit. Vide supra decimo huius. Idem teste Greg. Turonensi in Gallia eidem templum excitauit, in cuius erectione insigne miraculum accidit. Nam cum adductæ columnæ præ magnitudine leuari non possent, eo quod esset circuitus earum 16. pedum, & diebus singulis casso labore fatigarentur operarij, apparuit architecto sancta Virgo, noli inquiens mæstus esse, ego enim ostendam quomodo columnas attollas, & ostendit illi quæ aptarentur machinę, qualiter suspenderentur trochleæ atque funes extenderentur, addens vt 3. pueros de scholis acciret, quorum ope id perficeret. Quæ cum perfecisset omnia, ac pueros etiam adhiberet erexit summa velocitate columnas, stupentibus omnibus id à pueris perfici quod viris fortibus negatum fuerat.

De gloria MM. c. 9.

Idem Neapoli templum S. Restitutæ Virginis & Martyris erexit, quod adiecit sacello sanctæ Mariæ dictæ à principio, quod Helena mater eius

Petr. Stepha. de locis Sac. Neapol.

eius ædificarat, ad maiorem eius sacelli venerationem, vide 8. Ianuarij.

Bozius l. 9. de signis Eccles. c. 9. Idem in vrbe media amplissima, ad mare Caspium sita (quam nunc Camarit vocant) perhonorificum Deiparæ templum condidit: Ita in itinerario quodam Persico quod libris Haytonis Armeni attexitur.

4. Anno 1310. Natale B. Humilitatis.

Hęc ab ineunte ætate Deiparæ addicta fuit. Cum inuita matrimonio iuncta fuisset, marito author fuit vt vterque in cœnobium se abderet, fecit ipse, fecit & ipsa annum agens 24. postmodum monasterij Virginum S. Mariæ prope Florentiam in Italia ædificati aliorum persuasione suscepit curam. Colitur Fauentię in propria Ecclesia. *Vita SS. Vallis Vmbrosæ. Luca c. 8 & 24.*

5. Natale S. Ioannę vxoris Chuze, procuratoris Herodis.

Hæc indiuidua comes Deiparæ Christum sequebatur Euangelizantem per vicos & castella.

Hæç eadem cum Deipara (vt est probabile) & cum Magdalena alijsque pijs mulieribus parauit aromata vt vngeret corpus IESV.

Ribadeneyra in Catalog. 6. Anno 1605. Hispali vitam claudit P. Franciscus Arias societatis IESV.

Hic librum composuit de imitatione Deiparæ cui erat addictissimus, & de eius rosario, in quibus diuinas eius virtutes piè admodum docteque explicat & omnibus imitandas proponit.

7. Anno 1450. à Nicolao 5. adlegitur in SS. numerum S. Bernardinus Senensis. Quam fuit hic Diuus Dei genitricis studiosus vide 20. Maij.

Maij 23.

1. ANno 1555. creatur summus Pontifex Paulus 4.

Hic Lauretanæ B.V. cultum auxit. Vetera Pontificum in eam ædem beneficia nouis cumulauit, ædificationem sedulò iuuit, auxit numerum ministrorum, Collegium societatis IESV auctius reddidit.

2. Sinnadæ in Phrygia S.Michaëlis Episcopi. *Menologium.*

Hic cum esset rectæ fidei obseruator, Leonis Isaurici hæresim redarguens propter Christi, Deiparæ, & SS. imaginum venerationem, quam libera voce profitebatur in exilium missus; cum bonum certamen certasset migrauit ad Domiminum.

Maij 24.

1. ANno 1622. Gregorius decimus quintus. constitutionem Pauli 5. præcessoris sui, ne in publicis actibus audeat quisquam asserere B.V.M. conceptam in orginali, extendit etiam ad priuata colloquia & scripta vetatque de hac opinione affirmatiua aliquo modo agi seu tractari. Præcipit item, vt in sacrosancto Missæ sacrificio ac diuino officio celebrandis tam publicè quã priuatim, nemo alio, quam conceptionis, nomine vti debeat, additis grauissimis pænis pro transgressoribus. Vide infra 8. Decembris.

2. Bononiæ anno 1233. translatio corporis S.Dominici de eo vide 4. Augusti.

3. Ab hac liberatione à fulmine non procul abest quod subijcio. *T.3.lib.8 c.32.*

Narrat Chronicon Minorum 3. Doctores religiosos in reditu Parisijs in Italiam super monte Sinesium exceptos fuisse horrendâ tempestate, cū tonitru, & corruscatione. Cumque, non haberent quo se reciperent, equos calcaribus vrgebāt; quod dum faciunt, audita ab ijs de cœlo vox dicens, Occide, occide. Quo dicto fulmen cecidit super vnum de illis tribus, qui repente mortuus est. Interim duo reliqui relicto socio mortuo vehementius adhuc vrgent equos: Et ecce iterum audita ab ijs eadem vox, occide, occide, cum eodem effectu, nam & secundus fulmine ictus in vestigio perijt. Quid hic agat tertius dictus Frater Augustinus? Premit equum calcaribus, simul aduocat Dei genitricis opem, frequentius repetendo Antiphonam: Sub tuum præsidium confugimus sancta Dei genitrix, &c. Nihilominus audita iterum de cælo eadem vox, Occide, occide. Ad quam respondit alter de cælo, Non possum, nam sese armauit Antiphona ad Virginem Sub tuū pręsidiū. Quod audiens Augustinus, maiori adhuc cum feruore eandem repetit Antiphonam, & confestim tempestas in aëris tranquillitatem mutata est. Et ipse in ordinem Fratrum Franciscanorum post aliquot annos est ingressus.

2. parte Theolog. titul. 9. c. 12. §. 2. Narrat aliquid simile D. Antonius & post eū P. Rodriguez de Missa cap. 16. quamquam in dissimili subiecto, de duobus qui se ad venandum die quodam festo conferebant, quorum alter sacro non interfuerat. Accidit autem vt in itinere aëre turbato frequentia fulmina nubes eiacularentur, audireturque vox ex ijs quæ diceret, Occide, occide, quare paulo post fulmine percussus interijt ille qui sacrum

non

non audierat. Quid alter ageret plenus timore ne sibi tantumdem accideret? Pergit itaque & ecce iterum fit vox è cælo: Occide, ccide, ad quam quidam etiam è nubibus ingeminat. Non possum, non possum, nam hodie audiuit: Verbum caro factum est, quibus verbis exprimebat Missam, ad cuius finem dicitur Euangelium S. Ioannis, quo verba ista continentur. Porrò quam valeat imploratio Deiparæ contra fulmen & tonitru docebit etiam quam subijcio historia.

In villa Pelogæ Diœcesis Treuirensis narrabat quidam ibi parochus quid sibi per recitationem Antiphonæ Salue Regina contigisset. Ad omnes inquiebat horas meas illam dicere consueui, cum autem semel campum quendam transirem quandam visitare inclusam iuxta Ecclesiam solitariè habitantem, orta sunt tonitrua tam valida, vt ictus ictui succedens vires mihi ambulandi adimeret. Veniens tandem ęgrè ad dictam Ecclesiam, ipsam intraui & coram altari me sternens, pro ipsa tempestate dominam rogaui, & ecce matrona Virginei cultus de altari ad me veniēs, cum mirarer quænam esset, illa prior locuta est dicens: Quia Salue Regina libenter & sæpe decantas, nunquam tonitrua neque fulmina, quæ te sępe terrent, lædent, sicque ad altare rediens disparuit, & mox intellexi, quia ipsa esset clemens illa pia ac dulcis Virgo Maria. Hæc ille parochus narrabat duobus conuersis Cisterciensibus, quos hospitio exceperat, erat enim multę hospitalitatis, aiebatque se ab illo ordine habere hanc Antiphonam à qua multa sibi bona euenissent, vt & ab ipso ordine.

Cæsarius l. 7. c. 30.

Maij 25.

1. ANno 1572. Romæ coronatur summus Pontifex Gregorius 13. vide supra 13. Maij de eius propenso in Deiparam studio vide 10. Aprilis.

Martyrol. 2. Assisij in Vmbria translatio S. Francisci Confessoris.

De eo vide 4. Octobris.

Martyrol. 3. Verulis in Hernicis translatio S. Mariæ Iacobi cuius corpus plurimis miraculis illustratur.

De ea vide 9. Aprilis, eadem est enim cũ Maria Cleophæ cuius erat vxor, vt & mater Iacobi Minoris.

4. Gregorius 7. Pontifex ad Dominum migrat.

Hic templum S. Mariæ in Porticu prope theatrum Marcelli vetustate pene collapsum, olim à S. Galla in proprijs ædibus ędificatum, restaurauit & consecrauit. Cuius etiam tempore nobile illud ciborium, quod adhuc visitur, extructum fuisse putatur, in quo visitur sacra miraculosaque Deipara imago, cuius occasione templum fuit conditum. De qua fusè supra 14. Martij.

Græci secundam celebrant inuentionem sacri capitis præcursoris Domini, quando Comanæ, vbi in vase aureo latebat iterum repertum, Constantinopolim est translatum.

De eius cum Deipara necessitudine vide 24. Iunij.

Maij

Maij 26.

1. DE quodam atrocissimis mulctato verberibus, & hora vna iam exanimi, Deiparæ precibus in vitam reuocato. *Ex Hist. Weyerēsi l.3.c.7.*

Anno 1613. 26. Maij, qui dies erat Pentecostes, coram parocho plurimisque testibus sequens miraculum enarratum est. Gaspar Singer Bambergensis filium horrendis excipit verberibus. Nec his contentus, etiam impetuoso deiectu, terræ allidit, & in capite ad tempora, in lateribus, in inguine plane furiosus pessundat. Abitque relicto puero. At vbi iræ feruor detumuerat, post horas aliquot filium vocat iterum & tertio. At frustra. Accurrit ergo vbi eum reliquerat, trahit, vellicat. At incassum. Vas aquæ frigidæ capiti superinfundit. Nec hîc vitæ vestigium apparet, plumula ori admouetur, at ea nullo halitu commouetur. Feruenti cera tempora, genę, labia, manus & pedes stillantur, nullus doloris sensus. Tum pater facti pænitens sese pugnis verberat. Suadent domestici & vicini vt fugiat ne parricidij à magistratu pænas luat. At memoriæ occurrit portus afflictorum gloriosa Virgo. Ergo maximo affectu eius implorat opem. Addit votum semel quotannis sacram eius Ecclesiā Weyerensem cum cereo & argenteo dono inuisendi. Dum hæc pater, filius oscitare, sternutare & patrem iam fugere parantem, inclamat: statimque sanus se erigit, remanentibus tamen ictuum vestigijs, lurido nigricantique pallore suffusis. Tum ilico parens cum filio & quotquot aderant humillimas Dei matri gratias agunt. Et vterque pa-

rens cum filio Weyeram venit, ipso in loco gratias acturi, qui hæc publicè attestati sunt.

In eius vita. 2. Anno 1595. natale S. Philippi Nerij. Hic erga Deiparam eximia fuit pietate. Pro sigillo eius imagine vsus est, quod & voluit à suis alumnis Congregationis oratorij (cuius ipse institutor) vsurpari. Frequentius à Christo Domino eiusque matre in cubiculo existens visitabatur. Sed peculiariter anno 1594. cum desperata à medicis salute, prope moribundus Beatissimam Virginem ad se in lectulo iacentem venire conspexit, ac illicò integram sanitatem recepit. Ipse vero toto corpore nullo fultus adminiculo & vnius circiter cubiti altitudinem sublimis, mirum in modum attollebatur & Virgini clara voce vberrimis intermixta lachrymis dicebat audientibus qui aderant. O charissima mihi Virgo ad me venisti vt me his doloribus liberares! Et quis sum ego qui tua præsentia sum dignus?

Alias anno 1576. cum tignum cui tectum ediculę sacræ superponebatur, altera ex parte totum extra murum, fulciente nemine staret, vidit noctu Deiparam suis illud manibus sustentantem ex quo præsentissimam eius opem in tanto discrimine intellexit, statimque à fabris tectum ne sponte corruens aliquem opprimeret, demoliendum curauit. Cũ aliquid à Deo consequi vellet, Deipara vtebatur mediatrice. Et hoc modo ann. 1572. Cœsari Baronio tunc eius alumno postmodum S.R.E. Cardinali valetudinem impetrauit, licet iam de eo lethali febre laborante iam esset conclamatum.

Anno 1576. cuidam grauissimis capitis doloribus & febri afflicto, manibus capiti ægri impositis

sitis cum his vocibus: peccata fuge, sanctissimam Dei matrem magno pietatis affectu venerare, sanitatem breui tempore restituit. Imo post obitum rogatus à nonnullis, vt sibi à SS. Virgine aliquid exoraret, illico fructum precum eius sunt experti. Cum enim quædam mulier anno 1595. Octobri mense fœtum mortuum effudisset, obstetrix multis remedijs frustra adhibitis, sanctissimæ Virgini pro puero votum fecit, sed cum non exaudiretur, orauit B. Philippum vt BB. Virginem ipse rogaret, vt puerum à mortuis excitaret, quo sacro fonte baptismi ablui posset: Aliquot insuper capillos Beati viri admouit, & mox defunctus in vitam redijt. Cuidam puellæ grauiter ægrotanti Deipara cum B. Philippo ad quem puella cum parentibus confugerat, per quietem visa, ei dixit se Beati Philippi intercessione morbum depulsuram, atque ita breui conualuit. Vide plura in eius vita.

3. Anno 1149. consecrata est Ecclesia B. Mariæ Valcellensis cœnobij ordinis Cisterciensis à Samsone Remorum Archiepiscopo. Est autem templum istud longè pulcherrimum & inter cætera huius ordinis apud Belgas amplissimum, quodque templum cathedrale Cameracense superat longitudine, à nobis aliquando cum admiratione spectatum. *Chronicon Cisterciense Meyeri.*

Maij 27.

1. NAtalis dies S. Ioannis eo nomine primi Pontificis & martyris.

Hic à Sancta Galla admonitus est in domum suam

ſuam delatam eſſe miraculosè Angelicis manibus, Deiparæ, filium ſuum in vlnis fouentis imaginem, aureis lineis in lapide pretioſo Zephirino Angelicis manibus efformatam, ac multa luce circumfuſam. Is cum in domum veniſſet, fuſis ad Deum precibus, campanis nullo impulſu, ſed ſponte ſua tota vrbe concrepantibus, in aëre ſuſpenſam imaginem admirabundus conſpicit, quæ nouo miraculo ab Angelis in eius eſt depoſita manibus. Atque eo ipſo die Virginis SS. beneficio, quæ tota vrbe graſſabatur peſtis depulſa eſt.

2. Anno 534. vita fungitur Ioannes 2. Pontifex.

Hic Neapolitanum templum cui S. Mariæ Maioris nomen eſt à Sancto Pomponio ædificatum, (cui erat conſanguineus) conſecrauit, vt in lapide pro foribus templi inciſum legitur. Id templum frequentatur ob imaginem à S. Luca depictam.

3. Natale venerabilis Bedæ presbyteri.

In c. 11. S. Lucæ. Hic magnus extitit Deiparæ preco, qui veteres hęreticos Marię oblatrantes, cum infenſis & infeſtis Chriſti hoſtibus Phariſæis, ac Eccleſiam Catholicam cum Euangelica muliere Domini matrem publicè celebrante, rectiſſimè confert. Ibidem contra Eutychetem negantem Chriſti carnem ex Deipara ſumptam ſtilum exacuit. Vide 26. Iunij.

Bolſecus. Anno 1564. infelix mors Io. Caluini Hæreſiarchæ.

Iacob. Gautier in Chronolog. Hic Deiparam in multis accuſat negatque laborandum, vt eam ab omni peccato eximamus. Ait ipſam in multis imprudenter ſeſe habuiſſe.

ſe. Negat Chriſtum magni eam feciſſe, imo ad communem cæterarum fæminarum cœtum eam amandaſſe affirmat, neque dignatum fuiſſe eam matrem nominare. Vixque aliquo in pretio habuiſſe quod ipſa eum peperiſſet. Negatque eam inuocandam, negat eius imaginem colendam, ſumma, omnem ei adimit honorem, multaque ei longè falſiſſima ore blaſphemo attribuit. Quarum blaſphemiarum in Virginem vt & in Chriſtum, & variarum hęreſum ſtipendium fuit miſerrima mors, nam morbo pediculari interijt à vermiculis illis corroſus, potiſſimum in partibus pudendis ebullientibus, vbi fœdo vlcere torquebatur. Inſuper dæmones inuocando, execrando, diris ſeſe deuouendo, iurando. Diei & horæ qua primum litteris & ſcriptioni operam dediſſet maledicendo, miſerrimam animam efflauit.

Maij 28.

1. ANno 1600. Amsberga ciuitas Weſtphaliæ horribili incendio intra paucas horas tota conflagrauit, ita vt ipſi murorum lapides paſſim in calcem verterentur. Erat ibidem in aditu curiæ ſtatua B. V. M. ad murum poſita, cancelliſque ferreis præmunita. Cumque paulò ante in feſtis Pentecoſtes habita fuiſſet proceſſio, relicta eſt ea ſtatua in ornatu quem tunc habuit, ſcilicet noua veſte ex rubro ſerico, appoſitis candelis tum cereis, tum ſebaceis, inſuper & ramuſculis. Mirum eſt dictu & viſu. Tota curia in cineres, ferrum in ſcoriam vertitur. Statua cum ſupradicto ornatu ne fumum quidem ſenſit, neque

can-

candelæ liquefactæ nec ramusculi læsi. Res est maximè nota, & quæ loco Catholico facta, ad eum ex omnibus vicinis partibus homines spectandi causa exciuit.

Albinus Lucanus commentario de bello Gallico.

Huc refer quod cum anno 1495. Ferdinandus rex Neapolitanus Gallorum reliquias eijcere tentaret & Fraguellum oppidum oppugnaret, quantum sint D.V.M. suæ imagines curę, euidēti miraculo ostendit. Eius enim oppidi exusto sacello, ligneum eius simulachrum est inuentum integrum quod summa veneratione Neapolim transmissum est.

Ex Historia ea de re impressa Venetijs.

2. Anno 1617. 28. huius qui incidit in Dominicam, Venetijs celeberrima & frequentissima habita est supplicatio in qua inter cęteras reliquias, circumlatæ sunt maxima pompa & ditissimo apparatu varię Deiparę Virginis reliquiæ, de eius lacte, toga, pallio, velo, cingulo & alijs. Nunquam visa, Venetijs talis supplicatio, neque fortè in vniuersa Italia à multis annorum centurijs. In ea delata fuerunt magno numero theatra in quibus aurei, argenteique tum montes, tum leones: tum pyramides, tum soles, tum stellæ, aliaque eius generis circum ferebantur. Solum loculamentum ex crystallo permagnum in quo repositæ sunt reliquiæ & sanguis Christi æstimabatur 10. millibus aureorum.

Sed lubet in gratiam pij lectoris fusius hanc supplicationem persequi.

Gaudent Veneti duobus præclaris Virginei Mariæ lactis pignoribus; quorum quidem alterum eò Constantinopoli transmissum cum alijs plurimis reliquijs, Ducis Henrici temporibus, in Parœciali sancti Prophetæ Simeonis Æde, ampul-

pulla reconditum asseruatur; alterum videre est in Ducali sancti Marci templo, simili inclusum ampullâ. Hic verò thesaurus cum insigni multarum reliquiarum copiâ, tum Saluatoris nostri atque adeo eius sanguinis, tum eiusdem Virginis Mariæ,& aliorum sanctorum, retectus fuit, anno 1617. in quodam concauo sacrarij templi istius pariete. Omnia autem sacra illa monumenta per vicos ciuitatis solemni ritu,eodem anno, Dominica in vigesimam octauam Maij incurrente, in supplicationem educta sunt,quâ quidem antehac nulla,aut ad plausum festiuior, aut ad splendorem illustrior, aut augustior ad pompam Venetijs fuit conspecta. Nolim hic in medium adducere, regios planè vehiculorum apparatus, quibus& sanguis, & aliæ Christi Domini reliquiæ fuerunt impositæ,neque propositi mei est,honorem imaginum hic appingere,quibus in illâ sacrâ circuitione multorum sanctorum cineres fuerunt decorati; vni tantum perscribendæ narrationi reliquiarum Mariæ Virginis insisto.

Pegmate igitur in formam pyramidis erecto, quod Attalici panni amictu splendidissimè collucebat, quatuor circumquaque gradibus industriè assurgentibus, compositis super aureis, & argenteis loculamentis, in quibus hæ BB. V. reliquiæ collocatæ fuerunt. Primas obtinebat lac Virgineum; Deinde rogæ eius, Pallij,veli,cinguli,Palmæ,sepulchri particulæ constitutæ, inter quas sibi etiam sedem vendicabant fragmenta loci, tum illius,in quo mysterium Annuntiationis completum fuit, tum illius, quem vtero virgineo egressus redemptor mundi primo suo beauit aspectu. Subierunt oneri sacerdotes quatuor ad pom-

pam amicti, imminente desuper, & protegente cadurco argenteis laminis conflato, & venustâ florum arte factorum harmoge conspicuo, cui ferendo quatuor etiam sacerdotes assignati. Præibant vtrimque, & longâ serie subsequebantur, quibus visum fuerat facis alicuius, aut tædæ lumine pompam illustrare, ad latera viri duo professionis Ecclesiasticæ tunicis ex panno raso Tyrio murice perfuso, gemmisque & aureo intertextu Phrygio opere iocrustato vestiti thurea dona depromebant. Pone subibant sex Sacerdotes in niueis pluuialibus auro hispidis, pretij non vulgaris. Proximus ab his Illustrissimus & Reuerendissimus Dominus Vicarius (quod apud Pontificem sit Venetiarum Patriarcha) pluuiali pariter ornatus; sed quo, neque materiæ pretio, neque artis nobilitate præstantius vllum sub oculos venire posse crediderim: nimirum conflatum est ex pallio quondam Regis alicuius Persarum munere huic Serenissimæ Reipublicæ consecrato: gradiebatur autem Conopei aureo panno instrati, quodque argenteæ columnæ sustentabant, vmbone munitus, magnâ Canonicorum nobilissimè indutorum cateruâ latera stipante, in his quatuor, manus Conopeo portando admouebant, quorum humeros prætexebant pluuialia auro solido bracteata. Horum vestigia excipiebat Serenissimus Dux, & Amplissimus Senatorum ordo, quibus singulis manus votiuo ardebat cereo, vnde nobilissimum, & reliquiarum honoribus, & supplicationi laudi lumen accedebat. Seriem claudebat tanta, tum indigenarum tum externorum, vnda, confluxusque, vt neque sancti Marci templum, neque fori patentissimum æquor, multitudini

dini ſufficere poſſe videretur.

Fuerim ęquo prolixior,ſi plurimorum pegmatum ſacras illas reliquias præeuntium ſuperbã ſane ſtructuram ſigillatim exponere ſtuduerim; verumne quid defuerit, tum lectoris iucunditati,tũ & potiſſimum eius Virginis honori,quæ omnem humanę laudis conatum dignitate præcellit,pauca ſubijciã. Inter cætera accurato adſpectu digniſſima occurrebat inõs pegmate penſili libratus, & à pede ad apicẽ,vaſis aureis, argenteiſque ædificatus, qui ſuo ſinu fontem tegebat vnde pancheis odoribus ſuffitibuſque imbuti & adulterati latices ad quatuor partes erumpebant: nec inferioris notæ fuit illud portatile pegma, cui inſidebat leo aggeratus opere ſegmentato, varijs & argẽteis,& aureis laminis;vt flauis auri fulgoribus niueũ argenti colorẽ adumbrantibus, pellucidus Leo ad veri ſpeciem exſurgeret, & artis ſolertia in illius habitu cum naturę virtute certaret; pede quidem altero librum præferebat, altero vibrabat gladium ancipitem, reliquo pegmatis æquore nobiliſſimis eorumdem metallorum vaſis operto. Non longè ab hoc duæ Pyramides argẽteis bracteis conſtructæ ferebantur, quarum intercalare ſpatium ſol formæ itidem pyramidalis pendulus occupabat, opificis induſtriam continuo ſuo rotatu teſtatus, quo fiebat vt obuerſa fronte in ſolis cæleſtis radios incurrens tantum fulgoris circumquaque eiacularetur, quanto ſuſtinendo nullius acies par foret, ſed omnium oculos nouo quodam die perſtringeret. Duas illas aliæ plurimæ ſubſequebantur ſuo etiam quæque ſole ſpectabiles,qui aureis vaſis & argenteis atque Chriſtallinis ſpeculis peraptè compoſitus ductis in circuitum

cuiusm radijs stellam referret, emissis æmularetur. Aliæ quædam medio scapo sustinebant specula & argentea candelabra in orbem ad stellæ formam concinnata: aliæ eodem loco solem, argenteis peluibus; & in apice stellam, aureis & argenteis cyathis, & speculis effictam, ostentabant. Quod ab his oculos spectantium summopere delectaret ordine procedebant vicenæ Pyramides argento vniuersim prætextæ, quæ illius tempestatis flosculis amænissimâ varietate distinctæ crispulo vertice veris hortorumque diuitias eleganter iactitabant. Taceo viginti septem diuersorum religiosorum ordines, omitto pariter nouem congregationes Presbyterorum sæcularium, qui in pluuialibus & alijs magni splendoris ornamentis præuio incessu reliquias honorabant. Circuitione peractâ in Diui Marci conuentum est, ibique sacrosancta onera deposita: In medio areæ Principis vmbilico eminebat pegma, in quo omnes artis symmetriæ, diuitiarumque vires concertasse viderentur, ita vt fidem prope superet, quantum in hoc vno omnis generis elegantiæ congestum fuerit. Huic pegmati superpositum erat altare, altari, opus maximi apud Venetos nominis, quod Italicè *fano del crasso*, nuncupant: constat montanis ijsque limpidissimis christallis argento ductili inter se compactis, decem virorum aulâ custoditur, nec in lucem alicui applicandum vsui hactenus prodierat; eius pretium (vt modo significatum est) ad decem millia scutarorum pertingere ferunt: Hic, inquam, in splendidissimi illius fani stylobatâ (quam pannus attalicus stratus super, auro suo integebat & nobilitabat.) Reliquiæ Saluatoris nostri, cum Virginei lactis, & sanctorum

Id est Laterna Crassi.

rum cinerum particulis compositæ fuerunt: difficile foret assequi stylo mirandos effectus huius operis (non iam laternæ, sed sacratissimi Augustalis,ait Author) nam reflexione luminis,quod à cristallinis emittebatur, remotissimis locis reliquiarum species sistebatur; adeoque, earum forma repræsentabatur oculis intuentium,etiam extra templi septa,in ipsis vltimis fori & areæ curialis limitibus.

Prætermittam piæ deuotionis indicia, pios gemitus, feruidissimas preces, dulcium lachrymarum fluenta,quibus solemnitas emicabat, & quæ vndique tum visa, tum audita fuerunt, cum id vnicuique æqua mente,metiri facillimum sit:vnicum addam, malos spiritus tantorum honorum impatientes, quibus sanguis ille pretiosus Redemptoris nostri, & sanctissimæ matris lac Virgineum, atque sanctorum sacri cineres extollebantur,in corpora possessorum rabiem euomuisse, visosque in illis voluisse suum vltionis ardorem satiare acerbissimi odij sensum, quo in IESVM-CHRISTVM,Matrem,& sanctos eius æstuant, insolitis cruciatibus,ipsis infligentes.

3. Anno 1374. in monasterio VVastenensi in regno Suetiæ recondita sunt sacra ossa S. Brigittæ,eò Roma translata. De huius erga Deiparam studio ac vicissim Deiparæ erga illam vide 23. Iulij.

4. Anno 1279.Consecrata est Ecclesia Flinensis monasterij prope Duacum (quod est Virginum ordinis Cisterciensis)in honore semper Virginis Dei genitricis Mariæ à Petro Rhemensi Archiepiscopo. Vide 10. Februarij.

Maij 29.

1. MArtyrium S. Andreæ de Chio eximij cultoris Deiparæ, à qua & ſanatus fuit in tormentis, vide ſupra die 20.

2. Anno 1608. Paulus 5. B. Franciſcam SS. Catalogo aſſcribit de ea vide 9. Martij.

Maij 30.

1. ANno 1126. die ſacro Pentecoſtes, qui cecidit in 30. Maij conſecratur in honorem Virginis matris templum, in edito monte, dicto monte Virginis, non procul Neapoli. Opera S. Guillielmi id extructum eſt, cum cœnobio ordinis cuius ipſe author eſt. Vide de hoc templo & cœnobio, & adiacente hoſpitum domo plura 21. & 22. Maij.

2. Anno 1036. Balduinus cognominatus Pulchro-barbus diem clauſit extremum.

Hic ſacellum dictum Deiparæ Smelcemmenſis prope Inſulas, excitauit, dotauit, ſacellano in eo collocato, qui ibi certis diebus ſacrum qualibet hebdomada faceret. Qua autem occaſione id ſacellum erexerit habet libellus, qui de primordijs eius ſacelli agit, excuſus Inſulis anno 1625. Cum enim annorum 17. ſpatio incurabili ſanguinis profluuio laboraſſet, ad quandam Deiparæ imaginem in arbore collocatā in eodem loco vbi poſtmodum ſacellum ædificauit multis celebrem miraculis ſe contulit, à qua & perfectè curatus eſt. Inter cætera, quod primum accidit cæteriſque occaſionē dedit, eſt de paſtoribus quorum oues

ante

ante dictam imaginem non minus quam ipsi venerabundæ quotidie genua flectebat: tacitè quodammodo sectarios nostros carpentes quod Deiparæ imagines non modo non venerantur, at etiam destruunt & comminuunt.

3. Anno 1252. vita fungitur princeps laudatissimus Ferdinandus 3. legionis & Castellæ Rex.

Hic Corduba pulsis Mauris capitalibus Deiparæ hostibus, princeps eorum templum seu Mosqueam eius honori dedicari curauit eliminata omni Mahometi spurcitia. *Lucas Tudensis.*

Idem (licet id extra rem sit) campanas Cordubæ repertas, quas Mauri ante ducentos sexaginta annos Compostella abstulerant in victoriæ monumentum, & in Cordubense templum intulerāt. exęquata ignominia fecit vt Mauri Succolantes Compostellam referrent. Iter est Corduba Compostellam circiter 150. milliarium.

Anno 1430. viuere desijt Ioanna Lotharinga cognominata *la pucelle.*

Hæc est quæ à Deo missa, Anglos Aurelijs, vt & ex alijs Galliæ ciuitatibus expulit. Erat autem Deiparę addictissima, & in suo vexillo quod ei Rex Galliæ dedit, sacratisſima IESV & MARIÆ nomina inscribi curauit. Eadem nomina frequenter deuoté vsurpabat, inscribebat Epistolis. Porrò eidem vexillo adpicta erat Beata Virgo Maria nuutium de cælo suscipiens ex ore Gabrielis, lilium album manu promentis. Hoc vexillo ad murum arcis applicito, impetuque facto partim trucidauit, partim coegit hostes arce discedere, vrbe antea fortiter capta.

Maij 31.

Ex Iacobi Breulij Antiqui. Parisien.

1. ANno 1528. hæreticus quidam Parisijs caput aufert imagini cuidam Deiparæ, cuius loco Rex Franciscus aliam substituit ex argento inaurato, intereſtque supplicationi quæ ex summo templo ad locum supradictæ imaginis processit, atque ipse manibus suis nouam imaginem in truncatæ alterius loculamentum subrogat, tota spectante ciuitate. Mutilata autem imago ad templum S. Geruasi delata est cum solemni supplicatione. Ea vocatur nostra Domina de tolerantia. Rex publicè proclamari iussit vt qui violatorem istum sacrarum imaginum deferret, ei pro præmio mille aurei numerarentur, quod si mortis reus esset aut alias pænæ obnoxius, generalem omnium amnistiam, & condonationem criminum consequeretur. Vide infra 27. Decembris.

2. Anno 1434. vitâ fungitur laudatissimus Poloniæ Rex Vladislaus.

Crommerus.

Hic præter plurima tum templa tum monasteria à se erecta, vnum Lublini Diuæ Brigittæ condidit, quod triumphus Mariæ dicitur, postquam de Prussis victoriam reportasset. Ex quo Christi fidem suscepit, plusquam 30. paganorum millia ad fidem conuertit. In luco vbi perpetuus nutriebatur & adorabatur ignis, Ecclesiam collegiatam destructo igne, construxit, & clerum tam copiosum ibidem locauit, vt neque die neque nocte vllo momento sit quies à Dei Deiparæque laudibus concinendis.

Meyerus.

3. Anno 1393. Cum Slusæ in templo B. M. V. Epis-

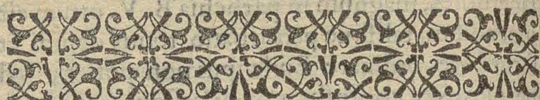
Episcopus quidam schismaticus creaturus esset sacerdotes, magnum in parochia B. V. ortum est incendium, talisque perturbatio totius oppidi vt sacerdotes ordinare Episcopus non posset, sed perplexus & confusus mox discesserit, imprecantibus illi oppidanis malam pestem, arbitrantibusque sibi tale infortunium obtigisse, eò quod Pseudopapæ Clementi contra Vrbanum adhæreret, nec permisit Beata Virgo in templo suo à schismatico Episcopo sacerdotes consecrari.

4. Natale Beati Iacobi Veneti Dominicani.

Hic adhuc secularis & in ętate tenera quotidie Deiparam colebat recitatione sui officij. Ad gratiarum actionem cibo sumpto addebat Salue Regina. In grauissimo cancri dolore qui eius pectus insederat, hoc vnicum loquebatur. Laudetur Iesus Christus. Maria mater gratię, mater misericordiæ. *De viris illust.*

5. Anno 1523. sanctis adscribitur S. Antoninus Archiepiscopus Florentinus. De eius in Deiparam studio vide 2. Maij.

IVNIVS.

IVNIVS.

1. *Quia festum corporis Christi fere in hũc mensem incurrit, ideo eius initio ponentur quę in illo contigerunt ad Deiparam spectantia.*

Atrebati festum Dominæ nostræ Ardẽtium quod inchoatur ipso profesto Venerabilis Sacramenti, & Dominica infra eiusdem octauam, solemne admodum est, sacro cereo subter angustum conopeum ad summam ædem Virginis, comitantibus primoribus vrbis delato, ac fusa ibi prece, suum in locum pari pompa relato. Fuit autem hic sacer cereus anno 1095. à Virgine matre duobus histrionibus Itherio, & Normanno traditus ad curandos eos qui igne sacro incensi erant, epota aquâ in quam ex illo guttæ aliquod stillauerant. Atque ipso statim dati pignoris initio centum quadraginta quatuor ab isto igne sacro statim sanati sunt. Gaudet autem isto priuilegio cereus iste sacer, vt quantumlibet accendatur, nunquam minuatur. De eo plura Dominus Guilielmus Gazeus.

Meyerus in Annalibus Flãdriæ.

2. Ad

2. Ad hunc etiam mensem pertinet festum miraculorum B. V. M. quod in Breuiario ad vsum insignis Ecclesiæ quondam Collegiatæ D. Audomari, nunc Cathedralis notatur Dominica immediatè ante festum D. Ioannis Baptistæ.

Iunij 1.

1. ANno 1413. Ludouicus comes Vindocinensis voti soluendi causa nudum se sistit in templo Deiparæ Carnutensis, vbi ante eius imaginem genuflexus cereum circiter 30. pondo manu gestans, supplex ab Canonicorum Collegio quod ei obuiam processerat petit, vt suo nomine grates agant eidem Deiparæ quod per eam à duro carcere nouem aut decem mensium, à vitæ periculo, à bonorum omnium & Dominiorũ iactura liberatus esset ipso die Annuntiationis. Cuius beneficij causa ipse se in æternum profitetur humilem seruum & clientulum tum SS. Deiparę tum Ecclesiæ Carnutensis. Porro Canonici magnas se professi sunt gratias agere Deiparæ pro tanto beneficio, & in gratiarum actionem cecinerunt hymnum, O quam glorifica luce coruscas & cætera. Comes autem finitis precibus, suis manibus cereum suum Deiparæ offert cum centum alijs minoribus quos gestarant nobiles qui eum comitabantur. *Histor. Carnot. parthen. c. 5. n. 12.*

Idem comes instituit vt postridie Assumptionis, Natiuitatis, Conceptionis, Purificationis & Annuntiationis Deiparæ solemne admodum celebraretur quotannis in perpetuum sacrum, ea pompa externa qua ipso die, cum supplicatione, luminaribus, organis, campanarum festi-

uo

uo ſonitu & cætera. Et vt in ſacro adderetur iſta collecta-Deus qui iuſtificas impium &c. Quod vt ſine ſuo diſpendio fieret ab Eccleſia, certos reditus aſſignauit. Præterea nouum ſacellum in eodem templo extrui curauit ſuis ſumptibus. Et pleraque alia ad Deiparæ honorem inſtituit quæ breuitatis cauſa omitto. Illud tamen non ſilendum, obtuliſſe eum auream imaginem S. Mariæ Maioris figura ouali & ſingulis annisdeinceps auri vnciam.

Supradicti cerei in mentem reuocant ſequentem hiſtoriam.

Tranſmiſſurus aliquando Gulielmus comes Salisburienſis in Angliam,in immanem tempeſtatem,que ſpem omnem nauigantibus vitæ adimebat,incidit. En verò repentè in ſummo malo viſus eſt ardens cereus, cui iuxta aſtabat pulcherrima Virgo,quæ nauim à ventis & imbribus obrui non ſinebat. Quod ſpectaculum ab omnibus viſum eos in bonam ſpem erexit, quæ nec eos fefellit. Occultum vero cerei illius myſterium ſolus comes nouerat. Is enim quo primum die militari zona & dignitate ornatus fuit, cereum quendam curauit ad Miſſam de B. V. M. accendi, deditque reditus ad illud lumen quotidie eo tempore perpetuandum. Neque ita diu poſt reditum ſuperuixit.

2. Anno 1191. vita exijt Philippus Elſatius Flandriæ Comes.

Hic æmulatus patrem Theodoricum (de quo 17. Decembris) varijs muneribus & exemptionibus Abatiam & Eccleſiam B. Mariæ Laudenſis prope Inſulas locupletauit.

3. An-

3. Anno 1597. liberatur quidam præſenti mortis diſcrimine.

Tribus hic ſclopeti ictibus impetitus, quorum vno transfixum ei fuerat pectus, ac pro mortuo à prędonibus poſtquam eum ſpoliaſſent derelictus, nihilominus Deiparam inuocat ſibi vt tantum impetret virium vt in domum ſuam ſe referre poſſit. Impetrat & ſatis facilè eò pertingit. Aduocantur itaque chyrurgi qui pronuntiant letale eſſe vulnus. Nihilominus perſeuerante illo Deiparam precibus implorare, intra paucos dies perfectè illi ab ea ſanitas reſtituta eſt. *Hiſtor. Montiſſ.*

Iunij 2.

1 ANno 1616. fide publica conſtitit Deipara inuocata, duo dumtaxat Domicilia toto municipio conflagrante ab incendio ſeruata.

Gaſpar Hemfidelius patria Leogaſtrenſis non procul VVeyra, at modo in Morauię Hognicenſi oppido conſiſtens, è longinquo per tot milliariũ ſpatia à tutelari patriæ ſuæ patrona Deipara VVeyerenſi auxilium petit ac impetrat. Terribile incendium in ſupradicto oppido ortum maiorem eius ædium partem aſſumpſit. Ipſe in genua procumbit, Deiparamque precatur vt domicilio ſuo atque ſupellectili parcat ignis, vouetque ſe ad ſacram eius ædem argenteum donum & ceræ maſſam abſque certi ponderis determinatione quamprimum deſtinaturum. Audit hoc vicina mulier & eius exemplo vtrumque facit. Mirum accidit. Totum municipium ab incendio ſic vaſtatur vt ne bouile quidem aut harra ſteterit à flamma immunis, *Hiſt. VVeyerenſis.*

munis, illæ duæ dumtaxat ædes quæ Deiparam inclamarant cum omnibus quę ambitu suo complectebantur saluæ permanserunt.

2. Anno 1622. Gregorij 15. decretum circa immaculatam conceptionem Deiparæ publicatur, atque ad valuas Basilicæ principis Apostolorum atque in acie Campi Floræ, vt moris est, affigitur. Vide supra 24. Maij.

Iunij 3.

1. ANno Christi 1567. Ipris Guilielmus Theroef laqueo punitus est, quia ijs qui altaria demoliebātur in Sacello D. Virginis Thunensis apud Minoritas, & in templo S. Petri, socium se adiunxerat & adiuuerat, & imaginem D. Virginis Annuntiatæ conscensis scalis deturbarat. Eodem tempore Michael vander Schoor eorum in hoc sacrilegio adiutor, quia minus peccarat quam alter, iussus est primum nudo capite, lineis indutus, & tædam ardentem trium librarum manu præferens, publicè comparere, & genibus flexis veniam delicti à magistratu supplex petere, deinde à Flandria exulare ad annos 50.

Iunij 4.

Paulus Æmilius. 1. ANno 1214. Philippus Augustus in pugna Bouinensi contra Othonem Imperatorem & alios principes post multa pericula B. V. M. ope, cui se ex animo commendarat, victor euadit. In cuius honorem templum prope Syluanectum

nectum extruxit, locupletauitque, addito à Victoria cognomine.

2. Anno 1093. obit Sanctus 4. Aragoniæ Rex.

Hic Beatæ Virgini in Tomeriensi monasterio in territorio Narbonensi regulæ Sancti Benedicti primo offert amabile sibi pignus (vt loquitur) scilicet filium suum Raymirum, tum prędia permulta, facultates temporales, iura, exemptiones, & cætera quæ non sine stupore legi possunt in diplomate super ea re ab ipso conscripto.

Vide Indicul. Reg. Aragoniæ in tomis Hispa. illustrata. Ad Martyr. Vsuardi.

Iuny 5.

1. FEstum D. M. de victoria Bruxellæ. De quo ita Molanus. Bruxellæ commemoratio S. Mariæ semper Virginis instituta ob gloriosam victoriam quam hoc die apud VVerongiam (locus est sub Archiepiscopatu Coloniensi) obtinuit Ioannes eius nominis primus, Lotharingiæ, Brabantiæ, & Lemburgiæ Dux. Erat VVoringia prædonum nidus qui negotiatoribus ac peregrinis plurima inferebant damna, Quare eam Ioannes Dux precibus comitum Iuliaci & Montium, ac ciuium Coloniensium eam obsedit, ac cæpit, & licet decuplo plures essent hostes obuiam, tamen ijs processit, acerriméque ipsemet pugnauit, ac post diuturniorem conflictum victor euasit, paucis è suis desideratis, multis verò à parte hostili peremptis.

Idē Molanus de sacra militia Ducum Brabantiæ c. 63. Lipsius in Louanio l. 2. c. 9.

2. Viuere desijt Benedictus 11. Pōtifex summ. Hic ordinem seruorum S. Mariæ approbauit. Vide de eius origine 15. Augusti.

3. Nata-

3. Natale S. Bonifacij Archiepiſcopi Moguntini.

Hartmãnus Scedulius de ætat. mũdi, ætat. 6.

Hic Aurati ad Almonum fluuium ſiti domicilium Deiparæ ſacrum condidit. Idem cum Thuringos ad fidem conuertiſſet, Erfordiæ quæ eorum eſt Metropolis, Virgini item ſacram ædem ædificauit, quam & Pontificali Cathedra ornauit, quæ non multo poſt tempore Moguntiam migrauit.

4. Anno 1601. Sanctæ Angelæ Politianæ ex familia D. Dominici primum Romæ in templo Diuæ Mariæ ſuper Mineruam ſacri honores habentur. De eius erga eam ſtudio vide 20. Auguſti.

5. Anno 1538. à Deipara quidam à lethali vulnere conualeſcit.

Cum quidam Sacerdos Gallus Dominus Guilhelmus Lock, Sacro ruri celebrato in domum ſuam reuerteretur, tres eum prædones aggreſſi ſunt, pecuniam ab eo mutuam petentes quam cum ille mutuo ſe daturum negaret, vnus de ijs punctim gladio cæſum ſauciat grauiter in ore, labia abſcindit tribus excuſſis dentibus, ictu per guttur penetrante. Qui cum ſe in tantis videret anguſtijs, Deiparam Montiſſerrati vt ſibi ſit propitia aduocat. Quod cum facit, ecce tibi eundem prædonem qui in inteſtina parat ictum gladij vibrare, at miſerorum mater eius conatui obſtat, efficitque vt gladius ei è manu effluat, ita vt quãuis ſummo adhibito conatu nunquam eum è terra leuare potuerit. Quod cum aduerterent prædones, illum vt erat deſeruerunt ablatis pauculis nummis ac toga. Vocati ſunt confeſtim medici qui de eius ſalute actum eſſe pronũtiarunt, neque plus

plus quatuor horas vitę ei superesse. Interim ęger non desistebat Deiparam implorare, in qua vna spem omnem suam collocarat. Nec frustra, nam post dies aliquot ab ea perfectam sanitatem consecutus est, ac exactis diebus quindecim sacrum more suo incolumis celebrauit.

2. Anno 1443. vitam beatam viuere incipit Ferdinandus Lusitaniæ princeps. *Vasconcellus.*

Hic quouis die Sabbati & qualibet vigilia festorum Deiparæ aqua & pane ieiunabat, vt omittam Christi Domini solemnitatum & vndecim sanctorum quibus peculiariter addictus erat peruigilia, quibus idem factitabat. Sub mortem Deiparam vidit, specie matronę sublimi loco insidentis multisque cinctæ aulicis miro splendore collucentibus. Ex iis S. Michael supplicabundum se coram ea abijciens dicebat: Oro Domina vt seruum tuum tibi mihique semper impensè deditum tot malis exuas, & copijs nostris adiungas. Vix finierat cum S. Ioannes Euangelista hæc ad eam protulit. Ne tuum hunc asseclam, mater & Domina, pluribus damnis atteri patiaris. Iam ad conuiuium nuptiarum Agni inuitetur quando nullis vnquam sordibus vestimenta inquinauit. Horum precibus exorata Virgo, pijs illum aspexit oculis, & hac eadem luce dixit illum cælestibus annumerandum. Itaque Christum Dominum Beatissimamque eius genitricem, ac Diuorum omnium merita implorans placidissimè quieuit in Domino.

Iunij 6.

1. PVella trimula mersa in lacuna ad vitam reuocatur.

Anno 1609. hac die quæ incidit tunc in peruigilium Pentecostes, honestus ciuis, Hobenberger in Leogastensi municipio non procul à Deipara VVeyerensi, negotiorum causa cum vxore profectus erat, relicta domi paruula ista. Hæc incautius à limine domus digressa in profundissimam lacunam quæ parum inde aberrat, priori capite cecidit. Post aliquot horas redeunt parentes, cumque puellula (quam vnicam in multorũ annorum matrimonio susceperat) ijs non occurreret vt assolita erat, inquirunt à domesticis. Negant omnes illam à se visam. Hic ploratus oriri & tota vicinia concurrere, omnes quærere vbinam lateat. Accurruntque suspicantes quod res erat ad ad lacunam, & capite in limo fixam, supernè elatis pedibus eam reperiunt, quam iam pridem expirasse aduertunt. Educunt nihilominus, abluunt. Adstant mæsti, an cor adhuc palpitet explorant, at expirasse perspiciunt. Quanta hinc parentibus doloris & tristitiæ seges, cuique procliue est cõgitare. Itaque ad funus necessaria curantur. Interim vterque parens diuino quodam instinctu ad D. V. VVeierensis patrocinium implorãdum sentit se impelli. Ergo vnanimi voto defunctam ardentissimis precibus ei commendant. Vix votum finierant, & ecce puellula iam sepulchralibus inuoluta faschijs, cunctis aspectantibus, è lurido nigrore rubescit in facie, sternutat, labia mouet, os aperit & reuiuiscit. Huius miraculi testes sunt tot

quot

quot ciues & inquilini Leogastenses ac VVeyerenses, imo eò vsque huius rei fama diuulgata est vt vel ex ipsis vltimis Bohemiæ & Morauiæ finibus Diuam Virginem VVeyerensem inuisentes, puellulam rediuiuam videre voluerint & affari.

2. Natale Sancti Norberti Magdeburgensis Episcopi & Præmonstratensis ordinis authoris. *Inst. ord. Præmōst. P. Azor.*

Hic Beatissimæ Virginis Mariæ auspicijs & præmonstratione candidi quem gerunt habitus ab Angelo facta, ordinem istum fundauit sub regula Sancti Augustini anno secundum aliquos 1116.

Iunij 7.

1. ANno 1606. in pago Meldertano territorij Bruxellensis publico testimonio confirmata est miraculosa tibiæ curatio.

Quadraginta septem aperturis hiabat tibia ista, quæ nulla chyrurgorum arte coire poterant; qui & pronuntiabant ad tibiæ sectionem progrediendum: Quod cum non admitteret æger, vota sua ad Deiparam Sichemensem conuertit, terque ad eam peregrinatus est; quamuis ægerrimè multoque in eo itinere impenso tempore, ac fulcro nixus. Tertia porro vice fulcrum suum in eodem sacello Deiparæ appendit monumentum miraculi, nam & tibia detumuit & foramina illa occlusa fuit. *In vita ipsius.*

2. Sanctus Heribertus Archiepiscopus Coloniensis Beneuenti Pontificalem accipit honorem. *Surius.*

De eo vide Martij 16.

Iunij 8.

Histor. VVeyerẽs. l.3.c.26.

1. DE quodam puero à periculosa febri curato.

Anno 1617. Puer quidam Bambergensis cum suis ad B. V. M. VVeyerensem peruenit, eidem gratias acturus, atque acceptam gratiam deprædicaturus. Is febri acutissima penitus confectus mensibus aliquot decubuerat, ita vt iam de eo conclamatum esset à medicis. Fit pro eo votum ad Deiparam VVeyerensem, & mox sanus è lecto surgit.

Iunij 9.

1. NAtale S. Cyrilli Alexandrini Episcopi, qui totis viribus in Concilio Ephesino dignitatem Dei matris contra Nestorium propugnauit, vide 6. Aprilis, & 22. Iunij.

2. Anno 1597. obit P. Iosephus Anchieta societatis IESV, alter Thaumaturgus.

In vita ipsius.

Hic dum Conimbricæ in studijs versatur, virginitatem suam Virgini matri dicat, ad quam & confugit in grauissimis in quibus in Brasilia versatus est tum corporis tum animi periculis. Adiecit & animum ad eius laudes in media ipsa barbarie Brasiliorum, latino versu celebrandas.

(Erat autem solus inter hostes Brasilos obses pacis relictus) sed quæ pangendi copia in tanta barbarie, non libri, non charta, ne stilus quidem aut res alia ad exaranda grammata suppetebant, quia tamen SS. Matri id promiserat, bono memoriæ sibi vtendum censuit. Exorsus igitur à puris-

rissi-

rissimo eius conceptu, omnem eius vitæ seriem vsque ad diadema ei regni cælestis impositum, elegiaco carmine pertexuit, omnibus vitę partibus, mysterijsque disertè explicatis, figurisque & oraculis quæ de sacris litteris & SS. Patrũ testimonijs ei tribuuntur illustratis. Profuit id illi non modo ad suæ pietatis fructum, verum etiam vt ipse testatur, ad vitam & libertatem: & quod ille in primis optabat, tractatione ipsius laudum, purissima Virgo eius mentem ab omni quæ immineret labe (vt versanti inter obuia tum virorum fœminarum nuda corpora) puram seruauit, quod ipse in carmine quod mox subijciemus, disertè testatur. Porro pace cum Brasilis facta, redijt ad suos & se contulit ad ea polienda perficiendaque quæ in hostium potestate constitutus de Beata Virgine M. commentus erat. Carmen totum in bis mille octoginta sex distichis extenditur, quod eidem Virgini adiecta ad calcem eiusdem metri apostophe dedicauit: eius fragmentum ad viri ingenium dumtaxat degustandũ hîc adscribã.

En tibi quæ voui Mater sanctissima quondam
Carmina, cum sæuo cingerer hoste latus,
Dum mea Tamuijas præsentia mitigat hostes,
Tractoque tranquillum pacis inermis opus,
Hic tua materno me gratia fouit amore,
Te corpus tutum, mensque tegente fuit.
Sæpius optaui Domino inspirante dolores,
Duraque cum sæuo funere vincla pati,
At sunt passa tamẽ meritam mea vota repulsam,
Scilicet heroas gloria tanta decet.

Cum illi certum diem barbari illi hominum

deuoratores, quo illius carnibus se saturandos esse iactabant. Non ita erit (respondit ipse) nondum venit hora mea. Cumque postmodum non nemo ab eo sciscitatus esset, qua tandem spe fretus id tam constanter affirmaret: Matris, inquit Dei promisso nixus, quo certus eram, mihi vitam non eripiendam nisi quæ de eius encomijs inchoaram absoluerem.

Miracula per Virginem eo impetrante patrata, vide l. 4. vitæ eius.

Iunij 10.

1. SAnctæ Margaretæ Reginæ Scotiæ natalis dies de qua scriptor vitæ. Cum noctu paululum quieuisset, Ecclesiam ingressa nocturnas preces quas matutinas dicunt primum de SS. Trinitate, tum de S. Cruce, tertio de BB. Maria sola absoluebat.

Ascanius Persius in Historia.

2. Anno 1585. Deipara sitim suorum clientulorum in monte Guardiæ prope Bononiam miraculo pellit. Cum ad imaginem B. V. M. quæ in hoc monte colitur 2. feria Pentecostes magna hominum vis confluxisset & siti confecti aquam à Virginibus sacris quę ibi degunt peterent, duas illæ hydrias quas è longinquo ad vsum suũ procurârant (arefacta scilicet præ æstu cisterna) eis obtulerunt. At ijs mox siccatis, cum subinde noui succederent aduenæ potum petentes, nec esset quod ijs daretur, vna earum virginum valde anxia tandem alteram hydriam quam vacuam sepo suerat, plenam optima aqua reperit; quæ omnium siti sedandæ satis fuit. Id miraculi loco ab vniuersis habitum eò quod satis constaret nemi-

nem tunc ingressum qui aquam inferre potuisset, & domi ne guttam quidem aquæ relictam. Cui simile adhuc accidit ibidem biennio post. Vide eundem.

3. Anno 1553. vrbs Morinorum cum peruetusto ac Cathedrali Deiparæ templo à Carolo 5. Cæsare extremo sui fato exscinditur. *Chronographicū MorInI DeLetI.*

4. Anno 1612. publicè vota soluuntur Deiparæ VVeyerensi ob tibiam periculosè inflammatam sanitati restitutam.

Eo morbo tenebatur D. Andreas Nideckerus Ecclesiæ S. Martini Vormechiæ Decanus, quo & grauissimè nocte dieque cruciabatur, quoque plura adhibebantur ei remedia; eò magis in dies gliscebat periculum, dolor augescebat. Tandem Norimberga magno sumptu aduocatur peritissimus chyrurgus qui fatetur se morbum istum non nosse, multò minus quid remedij illi adhibēdum sit. Itaque æger ad Deiparam se vertit, vota ei nuncupat, supplexque eius exposcit opem. Nec frustra, nam eodem die, præsente adhuc chyrurgo illo, abscessit dolor, tumor resedit, inflammatio euanuit. *Histor. VVeyerensis.*

Iunij 11.

1. ANno 1190. vitâ migrat Fredericus 1. Imperator, immensis planè superatis itinerum, hostium, penuriæ, aliarum immensarum difficultatum laboribus in expeditione pro terræ sanctæ recuperatione post victos sæpissime miraculose Turcas, Deiparæ hostes qui ei præcipuum matris Dei honorem adimunt. *Petr. Beech in Aquisgrano. Arnoldus ex quo alij.*

Hic priuilegia vniuersa à Carolo Magno con-

cessa Ecclesiæ S. Mariæ Aquisgrani, eiusque ciuibus (quæ quidem permagna sunt) diplomate suo confirmauit.

2. Romæ translatio S. Gregorij Nazianzeni cuius corpus Constantinopoli in vrbem ante delatum atque in Ecclesia Dei genitricis ad campum Martium diu asseruatum, Gregorius 13. in capellam à se in Basilica, sancti Petri magnificentissimè exornatam. Summa celebritate transtulit, ac postridie sub altari digno honore condidit.

De huius in Deiparam studio vide 9. Maij.

Iunij 12.

1. DEipara curat mutum & paralyticum.

Anno 1537. Cum quidam 19. mensibus ob dolorem de filij nece conceptum, tum mutus, tum vtriusque brachij vsu per paralysim priuatus fuisset, ita vt ne vnum quidem verbum proferre posset, postquam mane preces ad Deiparam coram imagine Montisserrati fudisset, reliquum diem exegit in intuendis varijs tabulis pictis in monasterio templi Appensis, testibus fidelibus infinitorum miraculorum. Tum iterum sub vesperam sese in preces dedit tanto cum affectu ac sensu pietatis, vt eius mota precibus Deipara ei linguæ vinculum soluerit, ita vt non minus quam ante expeditè loqueretur. Iam quoad paralysim, antea ab eadem curatus fuerat, concepto voto peregrinandi ad sacram hanc ædem, nam cum primum vt eo se liberaret in viam sese dedit, illico se ab omni paralysi liberum sensit. Quæ fuit causa cur maxima spe fretus etiam linguæ vsum restituendum sibi à Deipara, reliquum iter perege-

peregerit,atque ad Deiparam contenderit, à qua & vt modo dictum curatus est.

2.Anno 1598. Deiparam videt Maria Razzia. Oranti seseque ad sacram synaxim comparanti hæc visio contigit. Erat autem Deipara splendidissima veste & pallio amicta,quo nonnihi sublato ei ostendit quemadmodum sub eo securi laterent vniuersi pro quibus continenter orabat, affirmans illos sub sua esse protectione ac cura.

Iunij 13.

1. ANno 1604. Sichemij in monte Acuto sacellum D. Virginis è secto lapide, eidem Virgini dicatur & consecratur ab Archiepiscopo Mechliniensi, maximo hominum è remotis etiam locis confluxu. Quanta ibi & quam frequentia miracula, narrat Iustus Lipsius qui Historiam conscripsit.

2. Hodie apparet Deipara S. Anton. Patauino, vt eum in periculosa mortis lucta Roboret & soletur. Impensè ei tota vita addictus fuerat,ac singulari sensu pietatis, solitus erat recitare Hymnũ, O gloriosa Domina, quem & immediatè ante obitum recitauit. De quo Hymno id obiter suggero, in Chronicis ordinis S. Francisci extare reuelationem qua Deipara docet quendã præ omnibus Hymnis & Canticis, hunc ei placere maximè. Porro eius Hymni virtutem alias S. Anton. erat expertus, cum enim satanas fructui concionum eius inuidens nocte quadam in quadragesima, sancti viri guttur magna vi compressisset vt eum suffocaret, ipse Deiparæ nomen inuocans & signans

L. 5. c. 27. Chronici ordinis S. Frãcisci.

signans se cruce, simul Hymnum hunc recitans nequissimum spiritum effugauit.

Chronic. p.3.l.1.c. 36.37. Antonio Vicentiam proficiscente largus de cælo decidit imber, cumque in medijs agris nihil occurreret quò se tegeret. rosarium suo capiti imposuit, orans Deiparam vt à se pluuiam arceret. Mirum dictu, vix verba finierat, & ecce velut si rosarium in tectum versum fuisset ita eum texit vt ad vrbem vsque Vicentinam peruenerit, ne leui quidem pluuiæ guttula respersus.

Chronic. ord.l.8. Alij id alteri Antonio dicto de Robes tribuũt, etiam Minoritæ. Cui addere licet Fratrem Georgium Albanensem eiusdem ordinis, qui cum in vehementi pluuia careret pallio quo se tegeret, coronam B.V.M. recitans, peruenit ad monasterium planè siccus.

3. Anno 1456. eleuatio solemnis corporis S. Vincentij Ferrerij in Britannia apud Vanuenses, per Alanum Cardinalem.

De eo vide 5. Aprilis.

Iunij 14.

Amphiloq. in vita Basilij. 1. FEstum S. Basilij.

Hic in Cappocia in Deiparæ æde ante eiusdem iconem orans vt impius Iulianus tolleretur è medio, cœlitus cognoscit telo trãsfigendum à S. Martyre Mercurio, ante cuius etiam imaginem preces fuderat. Vidit enim Martyrem ad tempus obscurum, at paulò post hastam cruentam tenentem, ex qua re didicit quid esset euenturum. Vide infra 26.

2. Natale S. Merhodij Episcopi Constantinopolitani anno 847.

Hic

Hic ſanctas Chriſti Deiparæ Diuorumque imagines oppugnantium errorem, grauiſſimis diuinarum ſcripturarum teſtimonijs redarguens, orthodoxam fidem protegens, multas ærumnas ab hæreticis perpeſſus, pro ſancto venerabilium imaginum cultu ſeruando laborans, æternam requiem adeptus eſt. *Menologium.*

Iunij 15.

1. IN ordine Cluniacenſi celebratur feſtum Inuentionis Manticæ B. Mariæ Virginis. Putatur ea eſſe cum qua confecit iter è Nazareth in Ægyptum.

2. Anno 1467. Philippus Bonus Burgundiæ & Brabantiæ Dux, Flandriæ & Arteſiæ comes vita fungitur. *Lipſius.*

Hic in primis Diuæ Virgini, quæ Hallis in Belgio colitur, addictiſſimus fuit. Docent monumenta quæ affectus & cultus ſui reliquit. Primò ipſius Virginis ſtatua grandiuſcula in media ara poſita, ſed auro puro inducta. In pectore monilis vice ſunt vniones ſex, puri, grandes, & in eorum medio Pyropus ſeu Rubinus. At in capite corona eſt puri puti auri: ſunt deinde in eadem ara 12. Apoſtoli ex argento, fabrè ſatis facti. Ad latus vtrumque aræ 2. Angeli eodem metallo, candelabra præferentes. Supra has ſtatuas ibidem duæ ſunt militares, altera pedeſtris, equeſtris altera, quo ſignificauit vtramque militiam ſuam Diuæ conſecraſſe. Iſtæ pariter ex argento. Sed fuerunt quondam & duæ eodem militari habitu puri auri. Idem lampadem auream dedit. Nec ſine mercede hanc Diuam coluit, quip-

quippe quæ pariter illum extulit, & ad id æui diuulsas Belgicæ prouincias paulatim conciliauit & vnius illius imperio subiecit. Lipsius.

3. Hodie superis iungitur Reparata ordinis Minimorum.

Hæc Reginam Angelorum ordinariè videt (dum à sanctimonialibus caneretur Salue Regina) deambulantem in choro, qnam & varijs corporis inclinationibus & extraordinaria reuerentia salutat. Quod animaduersum à præside seu correctrice (vt vocant) iubetur reddere facti sui & insolitæ illius pietatis rationem. Quare iubente S. obedientia, fassa est quod erat. Miraculis post mortem claruit.

Cantacuzenus l. 2. de Andronico Imper. Idem l. 7.

4. Anno 1341. vitâ fungitur Andronicus iunior.

Hic pace composita cum auo Andronico seniore, ingressus Deiparæ Hodegetriæ templum amplissimas Deo pacis authori & SS. eius matri gratias agit. Ad bellum processurus ante Deum Deique matrem pro fœlici successu comprecabatur, & sacrificium laudis ijsdem sacrificabat. Idem cizicum traiecit vt Deiparæ signum in tẽplo apud Hirtacium asseruatum veneraretur.

Vide de eo 12. Febr.

5. Natale S. Landelini.

Molanus.

Hic Lobium construxit monasterium & in eo templum Dei Genitrici dicatum.

6. Romæ anno 1620. translatio corporis B. Aloysij Gonzagæ.

De huius erga Deiparam studio vide 21. Iunij.

Iunij 16.

1. NAtalis dies S. Lutgardis cui Deipara frequenter apparuit. Semel in veste ac vultu lugubri, cum hac voce, Ecce inquit iterum ab hæreticis crucifigitur filius meus (erant hi Albigenses) præcipitque ei vt ad auertendam Dei iram 7. annos ieiunet. *Thomas Cantipratensis.*

Frequenter eam comitabatur Deipara ad Eucharistiam accedentem, vt & S. Ioannes Baptista, & Angeli qui eam sustentabant & mediam locabant. Aliquot annos ante vitæ finem pene quotidie videt aut B. V. M. aut Angelos aut alios sanctos.

Narrat de hac Beata idem Cantipratẽsis, quod qualibet 6. feria in Vesperis, certo numero deputatæ sanctimoniales in honorem B. M. V. cantabant quoddam responsorium cum versu. Eum autem versum Lutgardis deuotionis causa, sola cantare solebat, & videbatur ei dum cantaret Christum in forma Agni vnum pedem suũ dextro, alterum sinistro eius humero imponere. Et os ori applicare, sicque cantando cum ex Christi ore sugeret mirabilem inde melodiæ suauitatem resonare. Nec dubitandum in hoc cantu fuisse miraculum, cum in solo versu illo, vox eius supra, quàm dici queat solitò gratior audiretur & audientes ad deuotionem permouerentur.

2. Gregorius Papa 9. anno Domini 1132. Pontificatus sui anno sexto in sanctorum Album refert S. Antonium de Padua.

De huius Diui erga Dei genitricem studio vide 13. Iunij.

Iunij 17.

Iunij 17.

Histor. VVeyerẽs. l.3.c.24.

1. DE quodam ob morbum mente capto, sanitati & menti reddito.

Anno 1617. VVeyeram ad Beatę Virginis ędem hoc die peruenit Ioannes Amblingus ciuis VVeschenfeldensis qui omnibus acceptum istud à Deipara benefactum deprædicat. Multis mensibus phrenetica febri iacuerat à mente alienus, vix vnquam redeunte vel breuissimo interuallo rationis vsu, nisi post enormissimos furores, quibus etiam non raro multo vehementius agitabatur.

Contigit autem vt die quadam cum detumuisset agitatio, vt qui eum inuisebant de quodam conciue ægroti, cui Deiparæ ope visus restitutus fuerat, sermones coram eo miscerent. Itaque animatus & ipse; votum vouet se eius ædem sacram inuisiturum. Vix id ab eo factum, cum illico phrenesis omnis euanescit, corporis exhausti vigor redit, moxque voto se exoluit ad B. V. ædem cum ingenti gratiarum actione profectus.

Vide eandem Historiam l. 3. c. 4. & 5. de diuturna tabe totius corporis curata, & de quadam abortum passa, è vitæ periculo liberata, quæ & hodie publicis inscripta monumentis.

Iunij 18.

Histor. VVeyerẽs. l.3.c.25.

1. DE veneficijs ope Virginis à pecoribus pulsis.

Anno 1617. mulier quædam Kunigunda dicta, hodie ad sacram ædem VVeyerensem peruenit,

quæ

quę ijs qui loco pręsident sanctè affirmauit se beneficium istud à Deipara accepisse, cum muliercularum occulto fascino grauia in pecoribus suis ac vaccis maximè detrimenta sustineret, variaque ad ea arcenda remedia, & fortasse superstitionem redolentia applicuisset frustra, tandem præstantiori vsa consilio pro se ac tota domo & vniuersis possessionibus suis voto se astrinxit. BB. V. M. VVeyerensi. Et ecce armenta mox sanata sic pristinum vigorem receperunt vt nihil ex ijs nè vngula quidem pessum iuerit.

2. Anno 1354. Gandaui coortum incendium ad D. Petri vbi cum templo Virginis Deiparæ Nongentæ periere domus. *Meyerus.*

3. Anno 1505. Cęlum petit B. Osanna Mantuana ex familia S. Dominici.

Hanc & legere & scribere dum adhuc puella esset, docuere Christus eiusque parens sanctissima.

Cum 18. ætatis annum attigisset, Christus Dominus cum sacratissima Deipara ac Regio Propheta ei apparuit, eamque sibi desponsauit, annulo in eius digitos indito.

Nocte Natiuitatis Christi rapta fuit semel ad clarè perspicienda quæcumque eo tempore contigerunt. Vidit itaque & audiuit Angelicum concentū, vidit Christum matremque quæ eum sinu fouentem, vnde incredibilem hausit voluptatem.

In Die Purificationis postquam sacram Eucharistiam sumpsisset fuit spiritu rapta Hierosolymam in templum Salomonis. Ibi clarè ei datum est videre Virginem, Christum Dominum vlnis complectentem, eumque S. Symeoni offerentem: quem iterum ab eo receptum, offerebat

Virgini Osannæ, eamque blandis oculis ac serenafronte inuitabat ad eum complexandum. At ipsa genibus nixa persistebat Dei misericordiam pro se & vniuerso mundo implorare. Tandem Deipara eam coegit illum brachijs complecti, sinuque fouere. Quod summa cum reuerentia ab ea factum est, additis precibus quibus certa quædam ab eo flagitabat. Tandem illum restituit SS. eius genitrici.

Molanus. 3. In pago Brabantino in parochia S. Petri VVolnensis animaduersarius dies S. Mariæ Virginis quæ dicta est dolorosa.

Hæc Deo & B.V.M. cum castitatem suam vouisset contigit impudicum eam amare, cumque nihil proficeret nec ea se pollui sineret, eam de furto argentei scyphi falsò accusauit, & tantum egit vt innocenter sit terræ defossa & sude transverberata, circa annum Christi 1290. claret miraculis. Et ante mortem pro visitaturis memoriam B.V.M. in loco suæ requietionis intercessit. Vnde & calumniator postquam septem annis dæmoniacus fuerat, in eo loco restitutus est per Deiparam eiusque famulam, de qua hic agimus Mariam. Ibi est confraternitas dicta B. V.M. Deiparæ, in capella B.M. dolorosæ.

Iunij 19.

Chronic. ordinis. 1. ANno 1341. cœlum petijt B. Iuliana Falconeria ordinis Seruorum Deiparæ.

Hæc ab ipsis incunabilis Dei Genitricis cultui addicta quolibet Sabbato pane & aqua ieiunabat. In Diuæ Mariæ Annuntiatæ templo condita est, multisque est illustris miraculis. De ea non silen-

silendum eam ita in Dominicæ passionis meditatione exarsisse vt crucifixi imaginem carni suæ iuxta cor impressam haberet, vt constat ex relatione eorum, qui corpus defunctæ curauerunt.

2. Anno 740. obit Leo 3. Orientis Imperator cognomento Isaurus. *Baron. Zona.*

Hic Iudæis authoribus Christi Deiparæque effigies concremauit in foro, minaci edicto proposito in eos qui sacras asseruarent imagines. Moritur autem tabe dysenteriaque consumptus, magna etiam Reipub. perturbatione statim consequente.

Iunij 20.

1. ANno 599 natali S. Florentinæ sororis S. Leandri Hispalensis Episcopi. *Anton. Lopez.*

Hæc 40. monasterijs ordinis D. Benedicti præfuit in Hispania: In ijs vnum erat propè oppidum Ecyam ad flumen Vereniclium cui cœnobio nomen nostra Domina de Valle, in quo trecentæ sanctimoniales numerabantur.

2. Anno 1471. Romæ ad radices montis capitolini quà forum boarium & montem Palatinum respicit, imago Deiparæ stupenda eaque plurima miracula edere cœpit, & vsque ad hæc tempora (annum 1618.) edit. Quæ causa fuit cur locus frequentatus sit, & ibi templum B. V. Mariæ à consolatione sit exstructum inter præcipua vrbis templa amplitudine, maiestate & cultu non postremum.

Iunij 21.

1. ANno 1586. extremum diem Romæ clausit Doctor Martinus Nauarrus Diuini humanique iuris consultissimus.

Hic Miscellanea scribsit centum, de oratione, ac potissimum de psalterio & rosario Virginis matris, quod vocat genus orandi nunquam satis laudatum, eiusque varios modos recitandi præscribit. In quibus vnum fuse persequitur quem ait post septuagesimum suæ peregrinationis annum præ alijs quos antea expertus erat, placuisse, & quo etiam nonagesimum annum agens vtebatur, vsurus inquit eodem dum vita manebit. Idem commentarios suos de regularibus, cælorum reginæ dedicauit, verbis plane eximiam aduersus eam pietatem spirantibus.

Miscella 24.

Anno 1566. 8. Iulij in Carthusiam Sanctę Mariæ à Paular Madridio pene mortuus delatus ibi, Virgo Mater eius patrona in tertium diem sanitatem impetrauit, religiosorum in ea commorantium intercessione.

Vide cõmentario 1. tom. 1. Tractatu de redditibus Ecclesiasticis quæst. 1. Tractatu de horis Canonicis c. 19.

Alias fatetur se Deiparæ plus alijs obstrictum teneri. Primo quod in Ecclesia S. Mariæ sim baptizatus. 2. Quod in beatissimam matrem oculos fixos habebam cum in fluuium lapsus pro suffocato habitus, suauissime extractus fui. 3. Quod in die S. Mariæ suscepi habitum sacri ordinis Roncæuallis, eademque die professus. 4. Quod eadem die primum sacrificaui. 5. Quod me ab vbere pendentem mater mea nomine Maria, Mariæ Dei genitrici dicauit. Vide ibidem alias rationes Minoris momenti.

2. An-

2. Anno 1484. Ferdinandus Rex Catholicus Aloram Maurorum in regno Granatensi ciuitatem expugnat. Fanum quod erat hostium Mosquea, in honorem atque nomen Diuæ Matris Dei, incarnationi Dominicæ dedicari imperat. *Antonius Nebrissēsis.*

3. Anno circiter 1604. mulierem quandam apoplecticam sanat Deipara Aspricollis. Illa latere sinistro ita erat affecta, itemque pede & manu vt eæ partes mortuæ viderentur. Ipsa quidem manus in pugnum astricta, nec aperiri vi aut arte vlla poterat. *Lipsius.*

Decem septimanas ita fuit, in quarum exitu ad collem asperum se contulit. Vt vicina fuit, fassa est se pruritum sentire in affecta manu, & mirabatur quia iamdiu adeo sine sensu ea pars, vt nec stimulis aut punctionibus excitaretur. At tunc deinde non sensum solum, sed veterem vsum recepit, eam spectantibus aperuit, mouit, capiti admouit, ipsa sibi in proximo tuguriolo capillos disposuit. Idem in reliquo corpore factum, sana abijt, sana perseuerauit.

4. Narrat Chronicon Minorum B. V. M. apparuisse cuidam clerico eique dixisse sese ad quendam pagum proficisci vt igne pereat, quod eo die eius incolæ tum filium suum tum se ignominiosè tractassent, & blasphemassent. Postea compertum eo die quo id clerico reuelatum fuerat, pagum arsisse. Neque vero solos blasphemantes Virginem plectit Deus, at etiam eorum hospites & receptores. Græci quidam seu gentiles, ait Nicephorus, in cuiusdam domo conuiuātes & vino sese inuitantes: post prandium, simul atque satis adbiberant, blasphemare Dei matrem *T.2.l.5.* *Lib.18.c. 33.*

& eam conuitijs proſcindere cœperunt. Impietas illa poſtquam innotuit,illi quidem petulantis linguæ pœnas dedere,ædium autem vbi conſederant Dominus, tum quidem quod res ita tulerit, periculum effugit. Non multò verò poſt noctu dormienti Deipara aſtitit: Cui diligentius an noſſet quænam eſſet percunctanti,poſtquam ipſe noſſe ſe eam dixit, illa ei contumeliarum indignitatem in mentem reuocauit. Tum ille veniam petere & vt daretur tempus pœnitendi orare. Illa daturam ſe ei pollicetur, vimine autem quod manu geſtabat, genua eius circumcirca veluti exarans circumſcribit. Tum auolat. At ille poſt ſomnum,membra,quæ vimine notata erant, ſtatim ab reliquo corpore diſrupta inuenit, recenti ſanguine profluente. Et in publicum productus, iuſtum omnibus iudicium promulgauit.

4. Natale B. Aloyſij Gonzagæ è ſocietate IESV.

Hunc mater Deiparæ ope enixa eſt vide 9. Martij.

Vix 10. annos natus Florentiæ in æde B.V. Annuntiatæ Deo ad eiuſdem honorem votum virginitatis nuncupauit vide 15. Auguſti. Eandem apud Deum interpoſuit mediatricem vt ab eo intelligeret,quodnam vitæ inſtitutum amplecteretur. Quare quaſi clara voce audit ſibi in ſocietatem IESV ingrediendum eſſe. Ad humilitatem comparandam, Deiparæ patrocinium inuocabat,aiebatque hoc idem præſtandum ijs qui hanc virtutem conſequi optarent. Eiuſdem virginis ope (cui valde fidebat,eamque filiali amore proſequebatur) nullis vnquam carnis ſtimulis fuit commotus, nullis turpium rerum imaginibus tur-

turbatus. Adhunc in sæculo existens, sabbato in honorem Deiparæ ieiunabat, præter ieiunium ferię 4. & 6. quo die pane & aqua contentus erat. Adhuc puerulus ad quemlibet gradum, ascendendo pronuntiabat salutationem Angelicam Cum de B. V. M. loqueretur aut cogitaret, aut eius audiret nomen, spirituali quodam deuotionis sensu totus colliquescere videbatur. Cum Romam ad tyrocinium societatis proficisceretur, transijt per Loretum, vbi exprimi nequit quantis à Deipara sit cumulatus gaudijs, neque quantis ipse viciſſim eam amoris signis prosecutus sit. Videbatur non posse auelli à sanctiſſima illa eius æde. Tandem sanctè Romæ obijt post quinquennium religionis. Eum Deus multis miraculis illustrat.

5. Anno 1624. Michael Marsi natus in pago Marquigniaco non procul à Bassea, ob varias in Deiparam blasphemias Audomaropoli prolatas, publicè virgis cæsus est postquam eas habitu pænitentis vt dictum supra 28. Februarij eas reuocasset.

2. Plurima sunt huius generis exempla quibus leges humanæ in Deiparæ hostes, & in eos qui eam contumelijs afficiunt, zelum suum exerunt, sed non extant pauciora eiusdem criminis à Deo seuere vindicati monumenta. Dabo hoc memoria dignum.

In quadam ciuitate non procul à Ianua (Gallis Gennes) primò quidam ciuis ob peccata sua dæmoniacus factus est, & intra paucos dies adeo creuit eorum numerus vt quilibet sibi timeret ne etiam dæmoniacus fieret. Communi igitur Concilio ciuium venerunt ad eam ciuitatem vocati viri

Carolus Houedanus ad ann. 1198 annaliũ p. 2.

viri religiosi ac potissimum quidam Abbas Cisterciensis, vt quid agendum pauidis ciuibus esset deliberarent. Indictum est itaque triduanum ieiunium. Tertia verò die conuocatis coram se dæmoniacis obtestabatur dictus Abbas in nomine Iesu Christi, vt significarent cur præ cęteris hanc ciuitatem vexarent, & vt exirent à famulis Christi nomine signatis. E quibus vnus horrendè clamans. Cogitis ait nos exire ex vasis nobis rationabiliter concessis. Nos quidem sumus legio illa dæmonum quam IESVS vester ab homine eiectam permisit præcipitare porcos in mare. Nunc autem vinculis quibus tenebamur soluti, potestatem accepimus tantum in blasphematores Virginis Mariæ. In hac igitur ciuitate tales inuenimus, & inuentos sicut dignum est, torquere debemus. Tandem ad secundam abbatis iussionem exiere cum magna tamen difficultate.

3. Huic nō absimile quod narrat Brouius post alios de quodam hæretico Albigensi in festo Deiparæ eiusque rosarij (de quo frequenter tum D. Dominicus ad populum) in quem quindecim dæmonum millia sunt ingressa, qui interrogati à S. Dominico de causa ingressus, inter reliquas hanc protulere. Peccatum, inquiunt, irreuerentiæ in Dei matrem quod nos summo odio prosequimur. Cur autem 15. Millia? Responderunt ob 15. decades SS. Rosarij, contra quas malè sanus blaterabat. Tandem D. Dominicus singulos de populo est hortatus, vt altè rosarium recitarent. Recitabat & ipse, tuncque ad singula Aue Maria multitudo dæmonum è corpore in specie carbonum ardentium erumpebat.

Iunij 22.

1. CElebratur Ephesi in templo Sanctæ Mariæ prima sessio celeberrimi Concilij atque œcumenici Ephesini, in quo contra Nestorium Beatam Virginem Mariam vere Θεοτόκον, id est, Deiparam appellandam esse decernitur à Patribus ducentis, præside D. Cyrillo Episcopo Alexandrino. Ideo autem in templum B. Virginis conuenerunt Patres, vt eius honorem, in Ecclesia eius etiam nomini dedicata, aduersus calumniantium hæreticorum furorem tuerentur. Ita ex Cyrilli Apologia ad Theod. Baronius ann. 431. nu. 41.

Ann. 431 Cælestino summo Pontifice.

Hoc tempore salutatio Angelica hoc additamentum: Sancta Maria Mater Dei ora pro nobis peccatoribus &c. accepisse creditur. Quo eodem tempore Pulcheria Augusta templum insigne Constantinopoli ad littus maris in honorem Dei genitricis extruxit, sicque augustissima illa Virgo, cui draco teterrimus laudes debitas inuidebat, amplioribus postea laudibus celebrata fuit.

Iunij 23.

1. NAtale S. Ioannis Euangelistæ. Hoc enim die defunctum asserit Cardinalis à Vitriaco in vita B. Mariæ Oegniacensis. Durandus verò in rationali morti eius 24. huius assignat.

De D. Ioanne vide 27. Decemb.

2. Natale B. Mariæ Oegniacensis anno 1213.

Hæc in alijs suis virtutibus Deiparæ fuit studiosissima. Quot annis Ecclesiam eius Ognia-censem ad duo milliaria dissitam rigente hyeme nudis pedibus inuisebat, & illo die & sequenti nihil omnino edebat, totamque noctem peruigil in Ecclesia ducebat, qua in via flexuosa nec satis ei nota preeunte lumine & Angelis eam dextrâ leuâque sustentantibus nunquam errabat, & inter imbres de cœlo ruentes diuinitus interdum intacta redibat.

Eadem intra quandoque 24. horas millies & centies flectens genua salutabat B. V. M. & hoc salutandi officium 40. dies continuabat in hunc modum. Primum sexcenties flectebat genua sine intermissione. Deinde integrum psalterium stans legebat, & ad singulos psalmos Deiparæ flexis genibus salutationem Angelicam offerebat. Tum trecentis vicibus ad singulas genu-flexiones virga se percutiebat, & tribus vltimis ictibus copiosum sanguinem extrahebat. Tandem quinquagies flexis suppliciter genibus, sacrificium hoc consummabat. Cumque miro salutis animarum desiderio teneretur, multis ieiunijs, lachrymis ac precibus à Deo impetrauit vt donum concionandi, quod per se ipsa exercere non poterat, alteri daret. Quod & fecit Dominus. Qui concionator magnum in animis auditorum fructum fecit. Ipsa porrò pro eodem dum concionaretur Deiparæ centies salutationem Angelicam offerebat. Fertur eandem solitam singulis annis in festo Purificationis vidisse SS. Dei matrem in templo filium offerentem, Simeonem occurrentem, diuinumque puerũ amplexantẽ. Vnde quid hauserit voluptatis, facilius est cogitare quam eloqui.

 Ea-

Eadem ægritudinis suæ vltimæ tempore frequenter à Deipara visitata fuit, vt & à Christo Domino, & ab Angelis qui ei famulabantur, & sustẽtabant, dum ei surgendum erat, in lectulumque reponebant. Paulo ante mortem Canticum Magnificat decantauit. Cum extremam acciperet vnctionem, adfuit ei eadem Deipara cum Apostolis omnibus Christoque Domino, qui signum crucis ad eius pedes fixit. *Iacob. de Vitriaco.*

Præter hæc eadem Virginitatem cum viro suo in matrimonio seruauit.

3. Actio 2. Concilij Ephesini pro SS. Deipara contra Nestorium. *Baro t. 5.*

In ea Cyrillus Præses, habuit homiliam cuius hoc est exordium. Alacrem video congregationem sanctorum omnium, qui huc promptè à SS. Deipara vocati conuenerunt, & cętera; vbi plura in laudem eius locutus in Nestorium acerrimè (vt par erat) inuectus est.

4. In Anglia natale Sanctæ Etheldredæ Regis Angliæ filiæ, quæ licet bis nupta, cum vtroque tamen viro (inaudito pudicitię exemplo) pudicitiam seruauit. *Hist. Anglica.*

Hęc cœnobium Diuæ Virgini Mariæ dedicatum & postea à Merciorum Tyranno euersum, instaurauit.

Iunij 24.

1. NAtiuitas S. Ioannis Baptistæ.

Hic cognatus erat SS. Deiparæ. Hic ab ea adhuc in vtero existens visitatus est. Hic ad salutationem matri suæ Elisabeth factam ab eadem Deipara gestiens in vtero exilijt. Item cognoscit

gnoſcit Dei matrem ac Dominum in vtero eius præſentem, & in eo eſt anticipatus rationis vſus. Ad ſalutationem Virginis ſanctificatur adhuc in vtero. Suo geſtu & exultatione veluti reſalutat ſalutantem Virginem, & gaudium ſuum de præſentia Domini teſtatur, eique velut occurre & reuerentiam exhibere feſtinat.

Quemadmodum hic pugnarit cum B.V.M. in pugna Rhodienſi contra Turcas vide infra Iulij 27. n. 2.

Quomodo apparuit cum Deipara vide Iunij 16. n. 1.

Hiſtor. Montiſſ. 2. Deipara liberat quendam è manibus numeroſiſſimorum hoſtium.

Cum anno 1535. Michael Colonna Hiſpanus contra Turcas in Africa confligeret, ab eiſque pluribus locis lethaliter eſſet ſauciatus, omni humano deſtitutus auxilio ad Deiparam animum & preces dirigit. Vix verba finierat, cum ecce tibi momento è poteſtate hoſtium numero octingentorum eripitur, ita vt nemo ei deinceps nocuerit, quin potius ipſe vnum de ijs valde opportunè ſauciarit. Quod autem ad lethalia vulnera ſpectat, ipſe eiuſdem Deiparæ ope aliquanto poſt ab ijs perfectè curatus eſt.

Meyerus. 3. Anno 1340. poſt inſignem naualem victoriam pridie S. Ioannis Baptiſtæ partam de Gallis inter Sluſam & Blançobergam, Eduardus Angliæ Rex Rotenburgium prope locum pugnæ, acceſſit ſupplicatum ad memoriam & honorem Virginis Matris. In ea pugna periere triginta Gallorum millia, Anglorum millia non amplius quatuor.

4. Anno 1132. cælo naſcitur Frater Ioannes Baptiſta Tolomeus Dominicanus.

Hic

Hic Deiparæ precibus reuelationibus multis illuſtratus fuit. Erat enim ei perquam addictiſſimus, quotidieq; eã multis precibus atque impor tunis interpellabat. Dum concionaretur, viſa Virgo (creditur fuiſſe Deipara) coram eo ſtare tenens codicem apertum, vnde quæ concioni diceret, depromebat.

5. Anno 1158. viuendi finem facit Sereniſſima Caſtellæ Regina Sanctij Regis coniux. *Mariana l. 11.*

Eius corpus in Regũ Nauarræ ſepulchra Anagari. Diuę Mariæ regio monaſterio illatum. Cui ipſa monaſterio oppidum Neſtarem ante paucos dies dono dederat, pro quo merito, ſacra quotannis hoſtia, die obitus anniuerſario, Reginæ manibus parentatur.

Iunij 25.

1. ANno 1604. Herpes à Deipara in Aſpricolle curatur: Erat hic ex illo peſſimo genere, quem exedentem medici vocant, inſtar ignis peruadens & abſumens. Puſtulæ erant & papulæ ſed ſtillantes putre ſordido, atque eæ toto corpore, tota facie ſparſæ vt liberum nihil præter os ſolum eſſet. Et iam penetrabant vlcera & exedebant cutem, carnem ad ipſa vſque oſſa. Medici adhibiti, abſiſtere, indomitum malum cenſere. Diua aduocatur, parens vterque, puer. Defert & offert, redeunt, nec medelæ copiam primo vidẽt. Sed mox deinde apparuit vlcera ſiccari, euaneſcere, vt intra 16. dies nihil maligni in corpore eſſet, ſpecie omni morbi cum ipſo depulſa. Ne cicatrix quidem (ô mirabile ?) vſquam conſpici potuit. *Lipſius.*

2. Anno

Authores vitæ S. Dominici. Petr. Monach. Cisterc.

2. Anno 1218. in bello occumbit laudatissimus princeps Simon comes Monfortius.

Hic Deiparæ ope anno 1213. centum millia hæreticorum Albigensium pars prostrauit, pars fugauit. In ijs Petrus Rex Aragoniæ perijt. E crucesignatis nobilibus vnus omnino interijt, cum paucis admodum atque his neque sanguine inclitis. Porro Simon non plures quam octingentos equites, & mille circiter pedites numerabat, quos tamen in prælium egredi noluit. Ita patuit Deiparam pro eo in hostes pugnasse.

3. Natale S. Gulielmi Confessoris.

Hic parens fuit Eremitarum montis Virginis, prope Neapolim. De eo vide 20. Septembris vbi de Alexandro 3. qui ordinem illum confirmauit.

4. Natale S. Prosperi Episcopi.

Hic Eutychetem scripto confutauit negantem Christi carnem ex Deiparæ vtero sumptam. Vide diem sequentem.

Iunij 26.

Baronius

1. ANno 363. Beata Virgo orthodoxorum precibus interpellata à Deo exorat Iuliani Apostatæ crudelissimi Ecclesiæ persecutoris interitum. De eo ita Damascenus. Basilius Dominę nostræ adstabat imagini, in qua Mercurij etiam martyris erat descripta figura, adstabat autem supplicans vt impius Iulianus è medio tolleretur. Ex qua quidem imagine didicit quid esset euenturum. Vidit enim martyrem ad exiguum tempus obscurum, non multo autem post hastam cruentam tenentem. Et in vita S. Basilij per Amphilo-

philochium aſſeritur, mandato Deiparæ Virginis per S. Mercurium magni Baſilij precibus, deſertorem hunc religionis traiectum fuiſſe. Ita B. V. M. procurante & perficiente, Iulianus lethale ſibi, at orbi vniuerſo ſalutare (vt loquitur Greg. Nazianzenus) vulnus accepit, vnoque facinore multorum perniciosè vetitorum pœnas exoluit.

2. Natale S. Vigilij Epiſcopi Tridentini & martyris.

Hic contra Eutychem ſcripſit qui non ſolum Verbi diuini & carnis vnam eſſe naturam, verum eandem quoque carnem non de ſacro Virginis corpore aſſumptam, ſed de cælo deductam fuiſſe deblaterabat, mentiebatur quoque impudenter Chriſtum non de ſacro Virginis vtero verè natum eſſe, ſed per eundem Virginis vterum, tanquam ſolis radios penetraſſe.

Iunij 27.

1. ANno 1570. A grauibus vulneribus præſeruatio.

Id beneficij collatū à Deipara Ludouico Claverye inſtitori Hiſpano qui equis curſorijs tendebat in Franciam. Quo in itinere ex altis rupibus in profundam vallem per ſaxa volutatus ipſe cum equo decidit. Quo in caſu tam pie Deiparam Montiſſerrati inuocauit, vt ab ea auditæ eius preces fuerint, nec quicquam mali ſit paſſus.

2. Anno 1582. Rex Henricus huius nominis tertius, Diuæ Virgini Carnutenſi argenteam lampadem donauit, quæ in choro ſuſpenſa, hunc ſupra modum illuſtrat. Ibidem tria fundauit ſacra, vnum poſtridie Aſſumptionis, alterum ipſa Annun- *Hiſtor. Carnot.*

Annuntiationis luce, tertium Sanctæ Mariæ Magdalenæ sacro die conficienda.

Iunij 28.

1. ANno 1608. Bruxellæ publicis consignatum est tabulis miraculosa insoliti cuiusdam morbi à Deipara curatio.

Fuit hic monstruosa coxendicis inflatio quæ æquabat crassitudinem quam habet vir in medio corpore, tibia interim à genu deorsum vsque arida ac gracili. Post varia incassum adhibita remedia & sectiones (vnde fœtidissimum pus manabat) tandem ægra ad Deiparæ patrocinium inuocandum animum applicat, & ad collem acutum sese transfert, vbi cum vix aliquid profecisset, secundò eam peregrinationem ex ipso ducatu Luxemburgensi, (loco Pertingem dicto, vbi nata) fulcris nixa suscipit, quo toto itinere bene longo satis commodè habuit, neque admodum se fatigari sensit, addente nimirum Deipara vires. Tandem ad montem Acutum peruenit vbi post fusas preces reperit se perfectè curatam. Curata sunt etiam axillarum vulnera à fulcris inflicta in tam longo itinere.

2. Natale S. Irenei Episcopi & Martyris.

In li. contra Valētin. Hic Valentinum & Apellem Deiparæ Virginitatis infestissimos hostes acerrimè insectatus est, & virginitatem eius multis confirmauit.

Iu-

Iunij 29.

1. NAtale S. Petri Apoſtoli.
Hic teſte Volaterrano, Tortoſæ ſacellum (quòd etiamnum extat) Dei genitrici excitauit primus omnium, in quo primum ipſe quoque ſacrificauit. Tortoſam Neoterici antiqui Antaradum quaſi ante Aradum Tripoteos in Syria ſitum. Idem tanquam Apoſtolorum caput, cæteris cooperantibus Virginalem domum ſeu cubiculum in quo Deipara genita & educata, & in quo Verbum caro factum eſt, in templum conſecrauit & in templi formam redegit. *In Geograph,* *Annales Flumenſes apud Angelicã.*

2. Fœliciter obit in Domino Paulus Papa primus ann. 767. Hic intra Eccleſiam B. Petri Apoſtoli foras muros vrbis Romanæ, oratorium in honorem Deiparę conſtruxit, muſiuis, & diuerſis metallis illud adornans. Ibi & ſtatuam Dei genitricis ex argento deaurato penſantem libras centum collocauit in quo oratorio & ſepulturam ſibi parauit. *Anaſtaſius.*

3. Natale S. Mariæ matris Ioannis cognomento Marci.

Huius in ædibus in monte Sion manſit poſt Chriſti Aſcenſionem B. V. M. & in ea mortua eſt, de quo vide fuſius citatum authorem. *P. à Caſtro in Hiſt. virginali c. 20.*

Iunij 30.

1. COmmemoratio S. Pauli Apoſtoli.
Hic ſemel meminit in ſuis Epiſtolis

SS.

Cathechesi 12.

SS. Deiparæ. Misit, inquit ad Galat. 4. 4. Deus filium suum factum ex muliere. Quibus verbis ex mente Sancti Cyrilli Hierosolymitani Episcopi adstruit eius virginitatem, non enim dicit ex viro & muliere, at ex muliere dumtaxat, hoc est ex Virgine, mulierem enim etiam Virginem appellari prius ostendimus. Hæc SS. Pater. Vide Ianu. 25.

Significat ergo Apostolus Christum sine patris semine conceptum & formatum ex sola matris substantia & purissimis sanguinibus.

Indicat etiam Christum non sumpsisse corpus è cælo quod transeundo per B. V. M. tanquam per canalem in terram detulerit, vt olim aiebant Valentiniani & modò Anabaptistæ, sed Christi corpus ex Virgine factum & formatum esse.

Francis. Moschus.

1. Anno 1228. natale B. Alnulphi ordinis Cisterciensis.

Hic initio statim conuersionis cæpit B. V. M. deuotus amator existere, pijssimam attentè venerari & salutare frequenter omni laude dignissimam, vt quo plenius obtineret matris gratiam, eo facilius per matrem consequeretur filij misericordiam. Studuit etiam quotidie sedula meditatione reuoluere 7. gaudia quibus Virgo Beatissima cum adhuc hic viueret, specialiter gauisa est. Volens autem Deipara deuotionem famuli sui sublimioribus cumulare gaudijs, apparuit ei: Cur, inquiens, tantum meditaris ea gaudia quibus in mundo fæliciter affecta sum, recole etiam ea quibus modo fruor. Qualia autem ea sint, eum tunc docuit. Ea vide 25. Decemb.

Idem enim contigit D. Thomæ Cantuariensi quod huic Diuo. Quibus dictis valefaciens ei

Virgo,

Virgo, ab oculis eius euanuit. Neque vero silendum Deiparam ei frequenter apparuisse, & ita familiarem se illi exhibuisse vt quoties ille negotium aliquod haberet, toties pijssima Virgo illud ad filium suum deferret, donec tandem illi expectanti, & vt ita dicam ore cordis hianti, à filio suo gratiæ cęlestis buccellam pariter cum effectu petitionum eius impetrans reportaret. Cum esset aliquando vir Dei orans, cuperetque ardenter SS. choris interesse, apparuit ei Christus, eique apertis cælis ostendit omnes SS. choros, Patriarcharum, Prophetarum, Apostolorum, Martyrum, Confessorum, Virginum, Angelorũ. Tum Christus ad eum: sufficiunt ne tibi ista? Illo negante, ei ostendit genitricem suam supra omnes exaltatam inenarrabili decore & gloria plenissimam. Alias nocte quadam cum solus esset, Deipara ei filium quem vlnis gestabat, obtulit amplexandũ, cumque magnitudinem consolationis qua perfusus erat ferre nequiret, rogauit Virginem vt reciperet filium suum.

Tantum autem dulcedinis saporem tunc percepit, vt postmodum fere per quadraginta dies quoties ederet aut biberet, omnis cibi & potus sapor ei insipidus videretur.

Ex Henrico Spõdano in sua epitome Annalium eiusdem.

2. Anno 1607. piè obit Illustrissimus Cardinalis Baronius.

Hic ex ipsomet matris vtero futuræ aduersus Dei matrem pietatis non obscura dedit signa. Appropinquante eius matre ad Dei parẽtis templum ipse pariter quasi semet vltro Virgini offerre vellet, inusitato quodam motu intra materna viscera commotus est, ac veluti eum præ gaudio

prosilire sensit mater. Vnde simul illum in lucem edidit, eundem B. Virginis patrocinio obtulit & commendauit. Ac meruit vt cum exacto bien-nio infantulus de vita periclitaretur, ipsa eidem ad Ecclesiam D. Virginis deducto post triduanas preces, pene mortuo in cunabilis iacenti sanitatem de repentè impetrarit, voce hac ad eam ex improuiso delapsa: Bono sis animo, filius tuus nequaquam morietur. Eandem ipse Virginem adultus coluit obseruantia planè singulari ac eius se obsequijs totum deditum & consecratum fuisse & in ipsis Annalibus frequentissimè ostendit, & in scedulis, libris, tabulis, imaginibus huiusmodi arbitraria nota quam hic ad marginem vides sencenties designauit, cuius inscriptæ litteræ hunc sensum reddunt Cæsar seruus Mariæ, eiusdemque depictam imaginem assiduè gerebat in pectore. Sub mortem oblatam sibi eiusdem iconem magna cum animi pietate osculatus est. Tandem die B. Virgini Mariæ (scilicet sabbato) sacro placidissimè in Domino quieuit.

C IM M PC

3. Anno 1616. Puerulus mersus in stagno vitæ redditur.

Tam certum erat puerum hunc verè mortuum fuisse, vt iam quæ funeri opportuna erant pararentur, nullo in puero vitæ indicio post varia experimenta dato. Interim mater, Deiparæ VVeyerensis impensius opem implorat, votiuumque donarium ad sacram Virginis ædem (à qua non procul aberat, degebat enim Leogasti) transmittit. Vix eò donarij lator peruenerat cum puer mortuus oculos aperit, aliquoties oscitat, ac post iteratam sternutationem loquitur, & velùt è

somno

ſomno experrectus matrem rogat an necdum parens Norimberga redijſſet. Iuuatur matris manibus vt ſe erigat, erigitur & vomitu aquam quam hauſerat eijciens, oblata in cibum & potum libat ac valetudine integrata eodem die cum matre, alijſque notæ fidei hominibus ad ſacram ædem VVeyerenſem progreditur.

IVLIVS.

Meyerus. *Anno 1382. reconciliantur Brugenſes, comiti Flandriæ: atque ob pacem tam facilè adeptam in Virginem matrem grati, ad eam Roſebecam, nouam calanticam deferunt, ſeu velum & tegmen muliebre, quod etiamnum menſe Iulio quotannis obſeruant.*

Iulij 1.

Molanus. 1. Natalis ſanctæ Reginæ beati Aldeberti Auſtrauandiæ Comitis coniugis. Hæc cum viro Dononienſe monaſterium in honorem Deiparæ extruxit ad Scaldim fluuium propè Valencenas. Vbi numeroſum ſanctimonialium cætum (cui Beata Ragenfridis filia præfuit) & clericorum Dei gregem inſtituit, redditibus ac prædijs decenter ad Dei ſeruitutem legatis.

Mariana cæterique Hiſp. rerũ ſcriptores. 2. Hodie anno 1109. Vita excedit Alphonſus 6. Caſtellæ Rex. Hic Saracenis Toleto pulſis, tem-

templum maximum exterminatis barbarorum ſpurcitijs, ac impijs ritibus, per Bernardum virum integerrimum Toletanum Põtificem, curat Chriſtianis ceremonijs conſecrari, ac Diuæ Virgini dedicari. Intelligat autem lector hoc eſſe templum quod circiter 60. annos antequam Toletum in Barbarorum veniret poteſtatem (quod anno 714. contigit, quod & annos 361. tenuerunt) Beatiſſima Virgo ſua præſentia, ſuo ſermone, veſteque mundiſſima, Beato Ildephonſo oblata, illuſtrauerat.

Idem profitetur quodam ſuo diplomate ſe Spiritus ſancti inſpiratione motum, ad Eccleſiam Dei genitricis Mariæ ab antiquo fundatam in monte qui vocatur Diſtercij, & in valle Venaria poſitam, iam pene à ſua nobilitate deiectam ſuo priſtino decori reſtituendam, imo ampliori pulchritudine decorandam. Tum varia ei priuilegia indulget, eiuſque monaſterio quod erat ordinis S. Benedicti. Inſuper reddit prædictæ Eccleſiæ Dei genitricis, aliam Eccleſiam ſub eodem nomine dedicatam cum ſuis vineis, terris & cætera.

Anto. Iepez.

Gallicè noſtre Dame de Valuanere.

Huic porro Eccleſiæ & monaſterio ædificando occaſionem dedit imago Deiparæ in ſupradicto loco inuenta, diuina reuelatione. Inuenta autem eſt in medio quercus cum alueari & melle, mirum ex ſe emittens ſplendorem. Ad quam mox plurima facta ſunt prodigia & maximi concurſus. Vide Anto. Iepez in Chronico. Qui addit (vt hoc obiter etiam dicatur) mulieres ſi vltra diem nonum hic hæreant, mori. Quod & exemplis firmat.

3. Anno 1418, Martinus 5. Pontificatus ſui

 anno

anno 2. confirmauit canonizationem S. Brigittæ factam à Bonifacio 9.

De huius Diuæ erga Deiparam propenso animo consule 23. Iulij.

4. In monte Hor depositio sancti Aaron primi sacerdotis ordinis Leuitici.

Num. 17. Hic sua virga quæ miraculosè floruit ac nuces edidit, adumbrauit Deiparæ virginitatem, quemadmodum S. Augustinus & multi SS. PP. annotarunt. Contentus ero hoc D. Bernardi testimonio. Quid rogo (inquit) virga Aaron florida nec humectata, nisi Mariam concipientem quamuis virum non cognoscentem portendebat? Nec virgæ virorem floris læsit emissio, nec virginis pudorem sacri partus editio. Hæc Bern. Ac miré profectò Mariæ virgineam fœcunditatem virga hæc sacerdotalis adumbrabat, quæ neque mortali manu consita neque terreno sicco irrigata & cœlitus concipiendo floruit & sine cruciatu pariens fructum viuificum edidit.

Sermone 24. de natali Domini. Hom. 2. de B.V.M. Canisius l. 2. c. 6.

Eiusdem Aaronis consanguinea erat B. V. M. nam non solum ad Iudæ & Dauidis regiam stirpem pertinebat, sed etiam ad tribum Leuiticam, sacerdotalem seu Aaronicam, quod patet ex c. 1. Lucæ & 2. nam Elisabeth cognata Deiparæ erat de filiabus Aaron & sacerdotis Zachariæ vxor.

5. Anno 1590. viuis eximitur Serenissimus Archidux Austriæ Carolus parens Ferdinandi Imperatoris qui modo imperat.

Hic itinere ex Austria ad Deiparam Cellensem acuta febri correptus, non destitit tamen porrò pergere (reluctantibus licet medicis) donec eò pertigisset. Ibi existens, quamquam vomitionibus, pungentibusque dolorum aculeis multum affli-

Iacob. Casman in vita Margaretæ Hisp. reginæ.

affligeretur, nihilominus diuinis interfuit officijs, & concionibus toto biduo quo ibi hæsit. Idque tanta animi constantia vt exterius omnem dissimularet dolorem, quo interius cruciabatur summa suorum domesticorum & potissimum medicorum admiratione.

Iulij 2.

1. VIsitatio Deiparæ quando ipsa licet Dei mater, atque in vtero Christum Dominum gestans, cognatam suam Elizabeth summo humilitatis exemplo inuisit. Hoc festum teste Antonio ab Vrbano 6. circiter ann. 1385. institutum & à Bonifacio 9. confirmatum aut verius promulgatum anno 1389. ad Dei genitricis opem implorandam ob grauissimum Ecclesiæ schisma. Hanc festiuitatem Deus & reuelationibus & miraculis confirmauit. Vrbanus autem his qui officio aut missæ isto die interessent concessit indulgentias nonnullas quas & Bonifacius cõfirmauit. *4. p. t. 25. c. 24.* *Baronius in Martij. ad diem 2. Iulij.*

2. Concilium porrò Basileense œcumenicum ann. 1441. sessione 43. ad promerendam virginis gratiam, in tot Ecclesiæ, quibus tunc ea premebatur, angustijs innouat huius festi celebrationem, atque indulgentias similiter impertitur ijs qui eo die aut missæ aut diuinis officijs interfuerint. *Vide t. 4. Concil. session. 43.*

3. Anno 1566. reædificatum Romæ iussu Pontificis templum S. Mariæ Transpontanę, quod ad muniendum arcem S. Angeli, cui proximum erat dirutum fuerat, & ad illud translata imago Deiparæ. Eius templi festum precipuum est visitatio B. Virginis.

4. Huc reuoco institutionem nouæ congrega-

 tionis

Vide vitam. tionis sororum à Reuerendissimo D. Francisco Salez Episcopo Gebennensi sub titulo visitationis B.M. Earum institutum in eo potissimum est vt ægros ac maximè ægras visitent, iuuent, prospiciant ijs, de rebus necessarijs tam animo quam corpori.

Natalis S. Ottonis Bambergensis Episcopi, hic sacram ędem VVeyerensem in honorem Deiparæ ædificauit. Id enim vouerat Deo pro fœlici paganorum conuersione. Fuerat hic ab infantia Diuæ Virgini à parentibus consecratus. Insuper ei sua sponte vehementer addictus erat. Eandem sacram ædem ipse Episcopali ritu consęcrauit atque in Dei laudem sub nomine Dei matris ac tutela dedicauit annuisque reditibus affatum ditauit. Modò & ab auorum memoria, infinitis claret miraculis Deipara in hoc sacratissimo templo.

Locrius. 5. Namurci festum Visitationis B.M.V. iubilatione compitalitia annua festiuissimè celebratur.

Idem festum Brugis in Flandria seruatur tanquam obligans ex pręcepto vt & alibi maximè in Flandria.

Baron. in Martyr. 6. Anno 1588. à Sixto 5. in Album SS. relatus est S. Didacus ordinis Minorum.

Quam hic eximius extiterit Deiparę cultor vide 12. Nouembris.

Histor. societ. t. 2. 7. Anno 1558. Romæ eligitur à congregatione Generali, Generalis societatis IESV P. Iacobus Laynez. Vnus é 10. primis S. Ignatij socijs.

De huius in Deiparam studio vide 19. Ianuar.

8. Anno 1616. obit P. Bernardinus Realinus societatis IESV.

Hic Deiparæ fuit in omni vita deditissimus,

 quo

quo in genere quid singillatim præstiterit dabit fusius vita quæ fertur conscribi. 16. die aliquo Virgini sacræ migrare valde optabat, cuius & voti compos factus est, nam in die sabbati ipsa die visitationis animam Deo reddidit. Paulò antè infirmarius ei indicarat diem illum esse sabbati & visitationi Deiparæ sacrum. Quod cum intellexit ita lætatus est vt collectis viribus in hæc verba proruperit summo animi affectu: O Domina mea sanctissima: quasi præsentem eam intuitus fuisset.

9. Anno 1618. voto se liberat sacerdos emisso ob curationem à grauissimis calculi doloribus atque æstuantissima febri.

Huic nomen erat Martinus VVernerus Pastor Bauacensis, qui varijs frustra ad supra nominatos morbos adhibitis remedijs, tandem ad peregrinationem nostræ Dominæ VVeyerensis, vbi tantisper pedibus insistere posset, se deuouit. Vix votum fecerat cum eadem hora melius habere cæpit, & intra paucos dies planè conualuit.

10. Anno 1619. distorto ac monstruoso corpus reparatur.

Engelbertus Nimerleus adolescens hoc malo tenebatur, & 4. annos mancus, truncus etiam ac toto corpore distortus fuerat, monstro quam homini similior. Præcipuum alterius os femoris in ventrem fœdo aspectu reuocatum protuberabat. Iam nec stare poterat nec incedere nisi altera manu, malleolo niteretur, altera genu premeret Accedebat deformis gibbus. Itaque à parente Bastoniensi ciue, Foyam adducitur ipso die visitationis. Vix Deiparam consalutarat, cum statim monstruosam relinquit figuram, hominique cō-

gruam assumit. Inde sanus atque integer remoto omnis morbi vestigio erectus hodieque incedit.

Archangelus Gianius in Ann. PP. Seru.

11. Anno 1490. B. V. M. se duabus pastoritijs puellis visendam prębet. Res ita habet. In agro Fesulano per nemora montuosa oues pascebant duæ puellæ, quæ sub meridiem ad declinandum solis æstum sub rupe quadam declinabant, vbi preces Deiparæ coram Antiquissima eius imagine, ibi ab immemoriali tempore collocata fundebant. Voluit Deipara eas sua præsentia recreare. Itaque die visitationis super nube lucida vna cum filio inter duos Angelos albis induta, saxo cuidam insidens, speciosissima vtrique apparuit, perteritasque solata admonuit velle se ibi templum habere ac patrem earum ibidem alloqui. Accersito illi visendam se præbuit, ac de templo à populo extruendo edocuit. Huius rei fama multos ad saxum illud euocauit, quare eadem Deipara 22. Augusti eadem specie plurimis apparuit, & de templo voluntatem aperuit. Cliuus asperior erat quam vt posset complanari. Ergo ex opposito téplum ædificare cœperunt ad quod facilius ascenderetur. Cæterum quidquid interdiu opere extruxissent, noctu corruebat. Vnde voluntate Diuæ Virg. perspecta eò loci vbi supra saxum conspecta est, circumcirca lapidem, templum erexere cui à saxo titulum indiderunt. In quo miracula plurima facta sunt.

12. Huc reuoco (quatenus ex hoc exemplo constat velle Deiparam imagines suas honorari) alias duas Historias paucis vt credo cognitas.

13. Anno 1483. Amplificatur hac occasione Mediolani Deiparæ cultus. Ad portam ciuitatis cognomēto Ludouicam prostabat exiguum oratorium

torium eò loci constructum vbi S. Ambrosius corpora SS. MM. Nazarij & Celsi repererat. Ibidem eminebat columella cum loculamento cancellis ferreis clauso, in quo Deiparæ picta imago seruabatur. Dum Petrus Portus vir Ecclesiastica dignitate illustris ibi sacris operatur, duo Angeli augustissima specie ante cancellos illos cunctis visibiliter genu flexi apparuere, qui velum, quo imago tegebatur, suis manibus retexerunt, quo repanso, etiam se visendum præbuit ad cancellos Deipara longè pulcherrima specie & mirū odorem ex se sparsit. Vnde maximus populi concursus, miracula, & oratorium in basilicam venustissimam commutatum, imago in locum eminentiorem translata, & votiuis auri, argenti, gemmarumque donarijs ornata. Octo & viginti hominum extant testimonia qui sanctam sanctorum apparentem videre meruerunt.

Felix Astolphus in Hist. vniuers. imagin. B.V.M. lib. 10.

14. In Sabaudiæ agro Viuonensi bubulcus arabat. Hic cuidam loco propinquus cum boues arantes stiua ante se ageret, mouere eos loco non potuit. Percussit frequenter eos, at frustra. Quod vt vidit quidam nobilis monuit eum vt desisteret, quæreret potius num quid eò loco secreti lateret. Fodit itaque rusticus, & statim reperit pauimentum lateribus perpolitis quasi recens stratum, quo diruto imaginem Deiparæ aspexit ibi conditam. Quæ inde ad templum quoddam solemni processione delata est. Mirum, nam sequenti die inuenta est eò loco vbi à rustico primum reperta est. Quod secundo & tertio accidit. Quare templum in agro extructum & Carmelitanis vna cum imagine asignatum.

Hæc sub an. 1485. ex eodem.

Iulij 3.

Authores Greg. Hi. passim.

1. CONstantinopoli festum depositionis vestium Deiparæ in Blachernis, quod est templum Deiparæ à Pulcheria Augusta admirãda specie in ipsis vrbis suburbijs erectum. Has asserunt esse fascias sepulchrales à Iuuenali patriarcha Hierosolymitano ad eãdem Pulcheriam missas. Molanus ad Vsuardi Martyrologium hac die, dicit esse depositionem stolæ B. Virginis.

Chronic. S. Francisci t. 2. l. 8.

2. Anno 1332. apparet Deipara alba induta veste B. Elizabethæ Lusitaniæ reginæ decumbenti ex morbo cuius vi postea sanctè in Domino obijt. Vide diem sequentem.

Iacobus Breulius in Antiq. Parisiẽs.

3. Parisijs anno 1418. miles quidam seu calo egressus è taberna, desperabundus ob lusu amissam pecuniam vniuersam atque insuper vestes, percutit cultro imaginem quandam Deiparæ in angulo plateæ Vrsorum dictæ. Ex quo vulnere copiosũm fudit sanguinem. At non effugit hominum vindictam sacrilegus, nam supremi senatus Parisiensis decreto alligatus fuit ad palum coram dicta imagine, ibique ab hora sexta matutina vsque ad vesperam flagellis cæsus, donec intestina diffluerent. Insuper lingua ei ferro candente perforata fuit.

Eodem loco & die singulis annis ingens excitatur ignis in monumentum tanti miraculi, & ante imaginem appenditur tapes qui Historiam istam exhibet.

Chronicõ Camaldul.

Anno 1348. cœlitibus iungitur B. Siluester Camaldulensis.

Quidam eius tempore sanctitatem S. Catharinæ

rinæ V. & M. admiratus, ausus est pertinaciter dicere, si tempore incarnationis vixisset, in Dei parentem præ SS. Dei genitrice Maria eligendam.

Ad quam blasphemiam Siluester exhorrescens, vesanum blateronem doctissimis rationibus (quamquam idiota esset) confutauit, probauitque illam propositionem esse hæreticam.

5. Anno 1611. hypochondriaca melancholia, hemicranij dolores acutissimi, ac phrenesis curantur.

His tenebatur morbis Margareta quædam, eratque phrenesis tam valida vt vix à 6. vel 8. robustissimis teneri posset. Malum omnino humanitus immedicabile. Ad Diuam itaque VVeyerensem peregrinandi, vbi primum liceret, coram multis testibus votum concipitur. Vix votum pronuntiatum erat, cum eo ipso die ęgra longè melius habere cæpit, & intra octiduum morbi omnes euanuerunt.

5. Anno 1598. adolescenti lingua exsecta à prędonibus, redditur simul cum sermone.

Gallus erat hic adolescens, & in Gallia accidit miraculum istud hac occasione. Quidam vir pius motus commiseratione miseriæ istius, ei suadet vt Deiparæ Montisserratensis opem imploret, nihil ei negare filium, posseque illam, si piè interpelletur, linguam loquendique vsum ei reddere. Paret adolescens vouetque se ad eam peregrinaturum si curetur. Erat autem is dies visitationi Deiparæ sacer. Postridie autem eius diei benigna mater ei linguam restituit, quæ & visa est à plurimis. Nondum tamen eius vsum, quod biduò post ab ea præstitum, quando ex visu quodam

dam noctu euigilans pauidus in hæc prima verba prorupit. IESVS, Virgo MARIA Montisserrati opem fer. Indeque in posterum perfectè non minus quam antea locutus est. Huius miraculi amplissimum detulit postea adolescẽs testimonium à magistratu loci ad B. V. Montisserratensem.

6. In India festum S. Claræ ex Dominicana familia.

Hæc filia Regis Indi Deo se, suamque virginitatem in ordine D. Dominici sacrauit, maximè ad id inducta exemplo Deiparæ Virginis. Quotidie à 60. Angelis in cælum deferebatur. Eamque ibi Christus cum SS. matre sua veste summi pretij gemmisque distincta induebant. Quod quidem visum est à nonnullis eius miraculi testibus. Nonnunquam dum sacratissima hostia tempore sacrificij eleuaretur, vidit Christum ea plane figura qua ipsum peperit Deipara in spelunca Bethleemitica.

7. Translatio S. Thomæ Apostoli ex India cuius reliquiæ Tortonam in Apulia postea sunt translatæ.

De eo vide 21. Decembris.

Iulij 4.

Richardus can. Londin. in itinerario Rich. Regis Angliæ.

1. ANno 1191. Deipara apparet nostris Ptolemaidem in Syria obsidentibus & noctu vigilantibus. Post inquit 4. diem vrbs vestra erit, idque vos à me ducibus vestris renuntiate. Renuntiant illi, omniumque animis nouum, labores omnes capessendi ardorem immiserunt. B. Virgo autem beneficium verbis initum ipsa re posteà præstitit vrbe capta 7. Iulij.

2. Na-

2.Natale S. Vdalrici Episcopi Augustani. Quid obsequij hic præstiterit Deiparæ vide 7. Maij vbi de Othone 1.

3.Natale S. Oseæ Prophetę.

Hic de Virgine Maria prophetauit his verbis c.13. Adducet vrentem ventum Dominus de deserto ascendentem & desiccabit venas mortis. Quis enim alius mortis desiccabit venas nisi Iesus Christus, quem nobis intemerati ventris desertum refudit vt exponit Gilbertus serm. 15. in Cant. Hieronymus quoque per desertum, vult Marię Virginalem vterum designari, quod absque semine humano pullulauit.

4.Anno 1336. ad superos euolat S. Elizabetha Lusitanię regina. *P. Petrus Perpinianus Vasconcellus.*

Hæc in honorem Deiparæ, ante eius Assumptionem quadraginta dies ieiunabat, pane tantum & aqua contenta. Quod idem in peruigilijs eius festorum, nec non sabbathis, ac feria 6. vsurpabat. Eadem singulis diebus pręter officium horarum canonicarum sacerdotum proprium, præter 7. psalmos, præter officium defunctorum quæ quotidie recitabat, addebat etiam officium paruum Deiparę.

Sub mortem in imaginem SS. Deiparæ oculos defixit, eius auxilium implorans, quam & sanctissimè coluerat in omni vita & quam pridie mortis viderat præsentem. Perpinianus orat. 5. in S. Elizabetham.

Eam anno 1625. Vrbanus 8. ipso S. Trinitatis die 25. Maij in sanctarum numerum retulit.

5.Anno Domini 1374. Roma translata sunt in Suetiam ossa D. Brigittæ.

Quan-

Quantis hæc S. Vidua affecta sit à Deipara beneficijs vide 23. Iulij.

6. Translatio Sancti Martini in nouam angustioremque Basilicam à Perpetuo Episcopo facta.

Quemadmodum D. Martino apparuit Deipara vide 11. Nouemb.

7. Iuxta Menologium Græcorum celebritas Andreæ Cretensis inter Ecclesiasticos scriptores nominatissimi.

Hic magnus fuit laudum virginis præco. patet ex eius encomijs de dormitione Mariæ, ex sermonibus de salutatione Angelica, qui passim à neotericis Canisio Spinelli &c. citantur.

Iulij 5.

Histor. Montiss.

1. ANno 1563. puerulus mortuus in vitam redit. Erat hic 14. menses dumtaxat natus, quem parentes sui sub arbore ad vmbram captandam collocarant dum interim ipsi segetes meterent. Circa horam autem nonam venit mater vbera ei prębitura. At mortuum deprehendit. Aduocatur maritus qui & iudicat iam expirasse infantulum, quem & tactu, toto corpore frigidū sentit. Hic preces, hic vota multiplicantur. B. V. Montisserratensi, ab hora illa hora advsque sextam vespertinam, quo etiam toto tempore mater non destitit eum ab vbere pendentem portare, quasi in viuis fuisset, continenter supplicando virgini vt eum vitæ restitueret. Res mira! circa horam sextam eiusdem diei cæpit puerulus facie rubere, oculos aperire, ac lac sugere, ac intra paucos dies perfectam sanitatem consecutus est.

2. Anno

2. Anno 1472. Petrus Ranchicurtius, Atrebatensis Episcopus (quod loci Episcopus in aula tum ageret) Deo in honorem Virginis dedicat templum Cameracense, quod iam aliquoties flamma incenderat nimirum annis 1064. & 1148. ac tandem post tot ignes & cineres, post tot funera, quasi è sepulchro, gloriosissima Basilica renascitur, quam & hodie videre est, cum superba, polito ex lapide, turri, cuius ex eadem materia constans pyramis in portentosam altitudinem exsurgit. Fuit autem hoc opus virgineum consummatum circiter annum 1251. producta est nihilominus eius dedicatio vsque ad annũ 1472. vt paulo ante dictum. *Locrius.*

3. Ad imaginem Deiparæ in supplicatione Bononiæ deportatam sedatæ pluuiæ ac tempestates. Id fusius prosequitur Sigonius, anno, inquit 1433. cælestia prodigia varie ciuitatis pectora perculerunt sęuissimi terræ motus quorum impetu plurima ædificia corruerunt. Sol post meridiem ita obscurus vt ipsas noctis tenebras adæquaret. Assiduæ & vehementes pluuiæ ac fædæ tempestates, quę ipsis segetibus iam maturis exitium intentabant. Quare triduo Episcopus supplicationes fieri iussit, quibus cum nihil profecisset, quinque alias addidit. At frustra. Itaque in octo dies indixit. Interim spectatæ cuidam sapientiæ viro venit in mentem proferre in istiusmodi periculo imaginem quandam Deiparæ miraculis illustrem, quæ prope Bononiam in monte Guardiæ asseruatur. Re igitur cum Episcopo cõmunicata, ex communi consilio constitutum est vt hæc ad vrbem religiosè deferretur. Quod cum factum esset clero, religiosis ordinibus ac magi- *In lib. de Bononiẽsibus Episcopis.*

ſtratu, & quatuordecim circiter hominum milli-bus occurrentibus, atque ea in pompa, per octo dies ſummo cum honore geſtata, ſtatim optata ſerenitas atque tranquillitas conſecuta eſt.

Et quoniam non dubito gratum habiturum lectorem, ſi vnde illa Deiparæ imago in montem Guardiæ allata ſit, indicem, id paucis exequar. Vir quidam in Græcia vitæ innocentiâ venerandus, Conſtantinopoli in vrbe ſacra ſanctæ Sophiæ, vidit imaginem B. V. M. cum hac inſcriptione. Tabula hæc Lucæ Euangeliſtæ manu picta, in fanum eius, monti Guardiæ inædificatum ferenda. Ibique ſupra altare locata, ſanctiſſime colenda.

Ipſe autem cupiditate incenſus quiſnam eſſet mons ille, ſacerdotes templi adit, à quibus id reſponſi refert ſe à parentibus accepiſſe eam imaginem ſumma ſemper religione habitam, necdum tamen poſt varias inquiſitiones compertum vbinam eſſet mons ille Guardiæ. Tum ſe ipſe ijs pollicetur vſque eò peragraturum orbem donec montem illum reperiat. Itaque accepta imagine per varias regiones diſcurrit vbique ſciſcitando vbinam terrarum eſſet mons Guardiæ. At fruſtra. Donec tandem Romam perueniens à quodam Bononienſi ciue, qui tum in vrbe ſenator erat, didicit vbinam aſſurgeret ille mons cum templo D. Lucæ dicato, vt habebat inſcriptio. In agro inquit noſtro Bononienſi mons ille, illudque templum eſt, altero haud longius lapide ab vrbe diſtans. Igitur vir iſte Bononiam tendit, Bononienſibus quantum afferat theſaurum explicat. Illi tridui ſupplicationes indicunt, quas ampliſſimâ pompa, ſumma religione obiere, cæ-
le-

leste illud donum per vrbem circumfertur festo cantu concelebrantes. Tertia deinde in vesperam inclinante die frequentissimus populus, sacram imaginem, Guardiam prosequutus est. Quam in templo S. Lucæ in ipso montis apice: supra aram, vt scripto monebantur, ritè collocarunt. Ad eam innumera propè miracula fiunt, quod ex votiuis tabellis patet, & ex donarijs varijs, cereis, argenteis, & aureis.

4. Porro quemadmodum circum gestatione imaginis Deiparę Bononienses serenitatem impetrare; ita Florentini pluuiam. Res sic se habet.

Anno 1354. Florentini cum 3. & eò amplius menses cælum non dedisset imbrem, & arentia arua omnibus ferè segetibus iacturam ferrent, imaginem B.M.V. quæ apud Prunetam, Sacellum seruabatur, in supplicatione publica detulere, quæ dum circumferretur, eo ipso die cælum nubibus obductum fuit, & postridie ita abundè pluit (vt & septem consequentibus diebus continuis) vt vbi sterilitatem metuebant, omnia ab intercessione Reginæ cœli abundanter prouenerint. *Villan. l. 4. c. 6.*

Iulij 6.

1. IN Iudęa S. Isaiæ Prophetæ.

Hic si quis alius Prophetarum de B.V.M. prophetauit: Ecce Virgo concipiet & pariter filium cap. 7. Egredietur virga de radice Iesse cap. 11. Vbi per virgam Mariam significat, quam antea virginem parituram & prophetissam appellauerat, eamque non nisi ex Isai seu Iesse, id

eſt, è Dauidis ſtirpe prodituram oſtendit. Aſcendit (Meſſias) ſicut virgultum & ſicut radix de terra ſitienti cap. 53. Per terram ſitientem Beatam V. Mariam intelligit, ex qua, virili ſemine non irrigata natus eſt Chriſtus. Ecce Dominus aſcendet ſuper nubem leuem & ingredietur Ægyptum. Per nubem leuem (teſte S. Hieronymo) intelligit corpus S. V. M. quod nullo humani ſeminis pondere prægrauatum eſt. Eſt etiam nubes leuis quia nullo peccati pondere onerata, omni autem benedictione gratiaque cæleſti completa fuit. Ita Anſelmus, omitto breuitatis cauſa reliquas prophetias.

2. Anno 1604 vulnus incurabile in milite à Deipara curatur. Fuerat hic in rixa ictus gladio punctim, idque in manu iuxta pollicem: ſed ita, vt ad cubitum læſio & vis pertingeret, ac nerui plerique brachij eſſent abſciſſi. Dum curatur, inflammatio ſuperuenit, aſſerunt medici brachiū abſcindi aut vitam debere: miles ad Diuam Hallenſem votum vouere, & intra paucos dies ſanitatem recipit non tamen perfectam, manu remanente manca, & primoribus tribus digitis rigidis & ſine motu. Itaque ad Deiparam Sichimenſem ſe confert, inuocat, globulos quibus preces ſolet perſoluere ſacerdoti offert vt ſacram ſtatuam tangant. Dum recipit, manum laxatam videt, moueri, claudi vt antea, & nihil ex contractione vltra eſſe.

In-

Iulij 7.

1. PAulus 3. anno 1537. ad impetrandam Christianorum principum concordiam, miraculosam Deiparæ imaginem publica pompâ gestari curat. De ea vide fusius supra ad 14. Martij.

2. Anno 1605. Diua virgo Aspricollis longè illustrissimum miraculum à filio impetrauit, erat Ioannes Clemens Heluesius à natiuitate claudus, debilis imo monstrosa quadam facie corporis, tibiæ & pedes contracti, & antrorsum versi in pectus, sic vt genua iniungerentur & adherescerent nec esset digitum aut aliud immittere tanquam natiua concretione: Imo vero cauitas & velut putei apparuere sub pectore cum sanatus ille fuit, Idem in vtroque femore & ventre imo iungebantur. Globosum aliquod corpus diceres nec stare, iacere, ambulare. Sedere tantum & sedendo proserpere manuum aliquo nixu, quæ fulcris etiam iuuabantur. Audita porro fama miraculorum Diuæ montis Asperi petit ad eam deferri. Vectus est curru, in sacellum repsit, confessione culpas eluit, sacram hostiam sumpsit. Paulo post visus est animo collabi & dolores in omni corpore sentire, denique sudor à capite ad calces deffluere. Et dum conatur egredi atque aëre refici, magis increuit morbus, mansitque volens nolens totum diem in vesperam. Tunc solemnes Diuæ laudes canebantur, & ipse ante aram: sentitque palam à terra se attolli, & pedes ante contritos & ligatos laxari, deijci, idque tho- *Lypsius.*

race qui velabat, per vim disrupto, & statim directis pedibus suis stetit. Ipse attonitus, quid alij? In tanta mutatione, animo iterum labi & corpore visus, sed erigitur, in sede collocatur, vestes tegendo adferuntur & seminalia inducuntur. Vires deinde magis magisque augescere, ipsæ tibiæ tenues & exsuccæ, carne & sanguine impleri. Alterum autem mirum: vulnus in capite ante dies 15. acceperat, nec id coiuerat, coiuit sponte ipso illo tempore & cicatricem accepit. Hæc turbis ibi visa, hæc Louanij cum redijt, hæc Bruxellæ, & quis non concurrit? Audiui medicos primarios & talium haud temere credulos exclamantes: verè hanc vim & manum Dei esse.

3. In monte S. Eligij monasterio Diœcesis Atrebatensis translatio S. Vindiciani Episcopi Cameracensis.

De huius erga Deiparam liberalitate vide 11. Martij.

Iulij 8.

Io. Buzelin. 1. ANno 1552. Duaci Deipara rebus admirandis populum ad maiorem sui cultum exciuit. Huius statua exteriori parieti templi D. Petri adhærebat intra cancellos ferreos conclusa, quæ iam tum erat in veneratione. Euenit autem vt aliqui ad eam supplicaturi de via diuerterent, ac circum pueri petulantius coram eadem inter ludendum se gererent. Hæc vero immodestia cum Dei genitrici displiceret, contra supplicantium preces arriderent, ibi quibusdam puerorum, eius imago visa est commoueri, ijsque per-

percutiendis manum extendere. Ad hoc miraculum pueri consternati, socios admonent, ac repentè se cum tremore domum ad parentes corripiunt, quę euenerint narrant. Ad eam narrationem & famam intra sexquihoræ spatium maximus fit ad eam iconem concursus. Ac tantus etiam post ardor, tam exteros quam incolas Diuam venerandi incessit, vt solidum octiduum is locus interdiu, noctuque à frequentissima multitudine celebraretur. Neque defuere tum temporis varia miracula, sex claudis redditus gressus, mortuo vita data, cœco visus, alijs alij beneficijs Deiparæ obstricti.

2. Constantinopoli passio SS. monachorum Abrahamitarum. Hi ob cultum Christi imaginũ ac Deiparæ, Diuorumque omnium resistentes Theophilo imperatori martyrium consummarunt.

3. Herbipoli in Germania S. Kiliani Episcopi & Martyris, hic persuasit (vt videtur) Hetano duci ad fidem à se traducto, vt à fundamentis ibidem D. Virgini templum excitaret, quod hodieque, non vulgari fabrica visitur.

4. Anno 1115. obit in Domino Petrus cognomine Eremita.

Hic primus prædicator sanctæ Crucis seu belli sacri contra Turcas Deiparæ infestissimos hostes à Domino meruit declarari, qui & ei apparuit Hierosolymis (quo se contulerat pietatis causa) cumque tum ad Pontificem Vrbanum, tum ad Occidentis principes misit, eos solicitaturus ad sacrum istud bellum suscipiendum quod & optimo euentu perfecit. *Tyrius Molanus*

5. Duaci anno 1532. Deipara incipit clare-

re miraculis in suo sacello prope D. Petri templum canonicorum.

6. Natale S. Landradæ Virginis,

Molanus. Hæc in horridæ eremi meduullio iuxta Belisiam oppidum territorij Leodiensis, tugurium (solitudinis amantissimæ) sibi extruxit, quamquā nobilissima stirpe nata. Postea vero vbi mirifici operis crux diuinitus de lapsa in lapidem impressionem fecit, ibi Ecclesiam ædificauit in honorem genitricis Dei Mariæ. Huius corpus 1. Belisiæ sepultum, postea inuentum est (ministerio haud dubiè Angelico) translatum in Wintershouen cœnobij S. Bauonis possessionem, vbi ipsa sepeliri voluerat. Ad eius reliquias plurima fiunt miracula.

Iulij 9.

1. ANno 1582. Maurus quidam cum in altum puteum cecidisset, miraculosè seruatur.

Huius miraculi recenset Historia Montisserrati testes magno numero, eosque omni exceptione maiores. In cæteris, generalem inquisitorem inquisitionis Hispanicę, Doctores, Licentiatos, Nobiles & cæteros. Erat autem hic puteus circiter 20. perticas altus in quem Mauricum illud mancipium, dum aquam haurit, cecidit capite prçuio. In ipso autem casu, quamquam necdum sacris nostris initiatus Maurus, Deiparam inclamauit vt sibi opem ferret, quod & ipsa reipsa præstitit, nam chorda putei quam nunquam deseruerat nixus, pedibusque ad murum putei applicitis sensim è puteo & è tanta profunditate cun-

cunctis admirantibus emersit.

Agnouit autem Maurus Deiparę beneficium, instantiaque magna Baptismum petijt: quem & impetrauit. Ita Deiparæ patrocinijs, sese tum à morte corporis, tum multò magis animi liberatum fuisse prędicabat.

2. Prima translatio seu eleuatio corporis S. Eleutherij Episcopi Tornacensis anno 881. Quid hic commercij habeat cum Deipara vide 20. Februarij. *Molanus.*

3. Octaua visitationis ab Vrbano 6. instituta, quam obseruant Cluniacenses, Præmonstratenses, Cistercienses, Dominicani, Augustiniani, Carmelitæ, Cælestini, &c.

4. Anno 1469. dedicatur in pago Nenuz dicto non procul Parisijs ad Sequanam, templum Dominæ nostræ Bononiensis ad mare. Ædificatum est hoc templum, liberalitate peregrinorum qui Bononiam ad dictam Deiparam se pietatis causa contulerant, in quo & erecta eiusdem sodalitas in quam inscriptos inuenio sex Galliæ Reges. Varia etiam miracula in eo templo fiunt ad intercessionem B. Virginis. *Iacobus Breulius.*

5. Anno 1616. publica est Romæ Bulla Pauli 5. circa immaculatam Conceptionem Deiparę, & affixa ad valuas Basilicæ S. Petri. Vide 8. Decembris.

Iulij 10.

1. HOdie & tredecim diebus sequentibus ostenditur Aquisgrani in templo Deiparæ, eiusdem sacrum indusium, idque quolibet septennio dumtaxat. Quo tempore eò fit maxi- *Petrus Beeck in Aquisgrano.*

mus concursus, potissimum vero fiebat ante hos bellorum motus, quando ex tota pene Germania, Gallia, & Belgio, maximè vero Pannones, Sclaui, Saxones, Frisones, cæterique quos Carolus magnus armis subegerat, & fidei sacræ subiecerat. Aquisgranum confluebant. Inter quos Vngari Sclauones, & Boemi in hac æde Deiparæ aras annuo censu dotatas erexerant, quo capellanum suæ gentis haberent apud quē quolibet septennio peccata sua ponerent, asignatæque erant singulis hisce nationibus suę stationes ad spectandas reliquias. Narrat Meyerus (vt hinc zelus & frequentia populi agnoscatur) anno 1440. tantam fuisse hominum vim ad has sacras reliquias honorandas, vt cum tecta domorum conscendissent, inter eas vna nimis onerata conciderit, quo casu exanimati viri 19. & ad octoginta grauiter luxati. Extra hæc tempora, maximè sub festum Natiuitatis Domini, maximus fit etiam Aquisgrani concursus, licet tunc sacra hæc lipsana non ostendantur, liceatque ea tantum venerari, non intueri.

In Annalibus Flādria.

Natali Domini anni 1496. numerata sunt peregrinorum millia centum & quadraginta duo, & tamen constanti fama tunc vulgabatur, longè plures in reliquiarum solemni ostensione adfuisse.

2. Anno 1580. Liberat Virgo Hallas (oppidum est Hannoniæ B. V. Mariæ templo miraculoso celeberrimum) ab Oliuerij Templij, qui Bruxellę præerat, aggressione, qui bis id aggressus est, nono & decimo mensis huius, at frustra, licet in eo vix quadraginta essent nouelli milites qui eam tuerentur, neque sit aut situ aut opere mu-

Lipsius in Diua Hallensi c. 7.

munitum. Duo tum mira contigerunt. Quidam è copijs Templij iactabat se suis manibus Hallensi mulierculæ (Dei parentem intelligebat) nasum abscissurum. At quod impius ei intentabat ipsemet ab eâ expertus est, nam glande plumbea inter primas excussa, scurræ illi nasus ablatus est. Vltra pœnam id etiam consecutus est vt à commilitonibus irrideretur qui identidem hominem Hallas ad nasum recipiendum mittebant. Alter in eadem expeditione (Ioannes Ryssclmanus) comminatus erat sacram se statuam Deiparæ Bruxellam abducturum, atque ibi igne crematurum. Audiere blasphemiam Deus & Diua, illique os & mentum tormenti ictu abstulere, & paulo post ipsam vitam.

3. Legati à Cælestino Papa missi ad Concilium Ephesinum pro tuendo Deiparæ honore contra Nestorium, hodie appellunt Ephesum, & eadem die in Synod. introducti, à Cœlestino ad Synod. literas obtulerunt legendas. *Baron. t. 5.*

Iulij 11.

1. QVinta hodie habita actio Concilij Ephesini pro tuendo præcipuæ iitulo B.V.M. qui est Dei parentis. In ea Pontificis Romani legati superuenientes in damnationem Nestorij calculum suum adiecere, iam enim ante in præcedentibus actionibus à concilio damnatus erat. *Baronius*

2. Anno 1520. cum Cysonienses monachi concinendis in laudem D.V.M. vesperis operam darent, subito fulmen in chori medium citissimè penetrat omnibus attonitis, sed intactis, inde turrim multis infernè sacellis circumornatam, super- *Io. Buzelin.*

per-

pernè campanis suauissimi soni ac pyramide prææalta nobilem corripit, totamque liquefacto ære nolarum absumit. Datum miraculo Deiparæque meritis quod attentè pieque laudes eius modulantibus religiosis nullum ex eis fulgur afflauerit extinxeritque.

Iulij 12.

1. ANno 1429. vitâ sanctissimè fungitur Ioannes Gerson Cancellarius Parisiensis.

Hic in cæteris studium suum aduersus Dei genitricem prodidit, varijs in eius festa concionibus edendis. Explicando canticum Magnificat tractationibus 21. quæ refertissimę sunt laudum eiusdem Deiparæ. Quarum tractationum proœmium sic incipit. Canticum Mariæ tractaturus in solatium peregrinationis meæ vergentis in occasum (vtinam fœlix matutinum, carens vespere subsequatur) decreui, &c. Idem licet grandæuus & summæ vir apud reges & magnates authoritatis docebat paruulos orationem Dominicam ac salutationem Angelicam. Neque exiguum est, erga Deiparam affectus argumentum, quod eius intuitu, quia tam eximiæ Virginis sponsus, impensè diligeret S. Iosephum. Quod testatur Poëma cui titulus Iosephina. Officium & Missa quæ de eo composuit, variæ Epistolæ ad varios & ad Ecclesias earumque Præsules. Tandem ad Ducem Bituricensem de celebrando festo S. Ioseph: quæ omnes Epistolæ ac postrema maximè, incensum spirant affectum erga Deiparam eiusque sanctissimum sponsum.

2. Na-

2. Natalis dies S. Ioannis Gualberti Abbatis qui à quodam suo monacho moribundo, cruce è manibus ægri accepta dæmonem fugat, & egregiè verberat, quo fugato adsunt B. V. M. cum SS. Petro & Benedicto. *In eius vita.*

3. Anno 1618. Ioachimus Rupertus Germanus altero claudicans crure, loripes puer motus & gressus rectitudinem impetrat, Dirissimam hic cruris inflammationem perpetiebatur, cuius ardor nec fomentis nec cataplasmatibus vllis cesserat. Insecuta erat neruorum omnium tum in coxendice & genu, quam in pede contractio, vt is extrorsum fœda curuitate ab altero crure distorqueretur. Hinc notabilis abbreuiatio tendinum ac fœda claudicatio nullo sanabilis remedio. Durat miseria multis mensibus donec tandem pueri parentes ad virginale Weyerensis Dominæ domicilium se cum donario voto ituros promittunt. Nec frustra, nam paucos intra dies, sensim puer cæpit ambulare. & vtroque pede vt ante morbum rectissimè vti, distortione autem illa remanente. Abeunt itaque & votum soluunt nouumque Deiparæ auxilium sentiunt. Tollitur enim à pede omnis curuitas, vt nihil amplius inter eum & alterum discriminis obseruetur.

4. Anno 1559. obit Henricus 2. Galliæ Rex. Hic Dominæ nostræ Bononiensis dictæ (cuius templum extruxit Clotarius 2. Gallorum item Rex) studiosissimus fuit vt cui statuam Deiparæ argenteam cum prægrandibus quatuor eiusdem metalli lampadibus faberrimè conflatis celatisque pia deuotione contulerit. *Author Elenchi. Histor. Ephimerica Gallicè Parisijs edita.*

Iu-

Iulij 13.

1. ANno 1617. publicis mandatum tabulis ab insanabili erisipelate curatio.

Morbus hic Kunegundam quandam non modo capite, auribus, oculis, vultu, sed vniuerso corpore tenebat, eique summos dolores afferebat. & quidem absque vlla quiete, ob incredibilem æstum membrorum omnium idque multis mensibus. Adhibita remedia morbum acuebat. Accedebat febris, capitis ac cerebri afflictio tanta, vt insania non procul abesset. Iam de vita illius conclamatum erat.

Itaque & deseritur ab humana ope, sed non à diuina. Nam iam iam agonizaturiens sentit se interno instinctu vrgeri ad Deiparæ Weyerensis opem flagitandam Quod quidē magna spe facit votoque se illi obstringit. Audi mirum. Hora non elabitur & ecce vredo omnis euanescit, membra inflammata & inflata detumescunt. Ægra surgit sana, & sine mora properat Weyeram. Quæ non sine spectabili comitatu appulit hac 13. Iulij, solēniq; attestatione beneficio sibi cōcesso à Deipara, publicam fidem authoritate publica procurauit.

2. Anno 1562. puer omnium iudicio mortuus, ad vitam redit.

Hic dum aquam haurit ab aqua haustus est, & in puteum decidit. Vnde mortuus educitur capite varijs locis saucio brachijsque ac tibijs fractis. Itaque tum parentes eius tum vicini & amici qui magno numero conuenerant, in genua prouoluti summo affectu Deiparæ Montisserratensis præsidium implorant, eoque maiore spe quod eadem parentis huius alteri filiolo vsum loquendi

di quem numquam habuerat, impertita erat. Aiīdijt benigna mater eorum supplicationes, atamque restituit defuncto puero, quod plurimorum testimonijs, qui miraculum istud oculis hauserant, post modum confirmatum est.

3. Anno 574. natale S. Ioannis Papæ eo nomine 3.

Hic monasterio D. Mariæ Suessionensis (quod modo S. Medardi dicitur) varia indulsit priuilegia. Exemit illud ab omni nouo tributo, à decimis, à subsidio dando regibus titulo belli. Item ab omni Regum iurisdictione, denique illud sub sua protectione ac Romanæ sedis vult esse. *Choppin. l. 1. monast.*

4. Anno 1234. Greg. 9. S. Dominic. sanctorum albo adscribit.

De huius erga Deiparam studio vide 4. Augusti.

1. Anno 1621. vita fungitur Albertus Austriacus Belgij princeps. Hic ad Beatam V. Hallēsem frequens itabat. Donum suspendit lampadē argenteam pondere & opere insignem, & vectigal annuum addidit vt perpetuò ante sacram effigiem luceret. Verum amplius adhuc coluit eandem virginem in Aspricolle Sichimensi Brabantiæ, nam ei sacellum ædificauit ad miraculosam eius imaginem collocandam decentius. Varia tū aræ tum ad sacrificandum ornamenta donauit. Quæcumque rara & pretiosa reperit in ijs quę ad se mortuis Rodolpho & Matthia Imperatoribus eius fratribus, peruenerunt, ea vniuersa contulit cultu Deiparæ & ornamentis amplificandis, quorum pleraque sunt supra omnem æstimationem. Vide de ijs nostram Bellipotentem Virginem. Vbi & leges Albertum per multos annos consequen-

quentes sese quolibet anno Sichemium contulisse ad Deiparam venerandam, ibique singulis vicibus nouem dies exegisse orando, peccata expiando, sese sacra Eucharistia reficiendo quam nouendialem in loco isto moram, concludebat donis varijs Deiparæ relictis. Neque id omittendum, licet his prius acciderit, ipsum antequam in Hispaniam proficisceretur ad connubium cum Serenissima Isabella Philippi 2. filia, sacram purpuram Cardinalitiam (quam multos annos ornarat verius quam ab ipsa ornatus fuerat) suspenderit virgini matri quæ Hallæ miraculis coruscat, qua posita gladio se accinxit idque eo ipso die quo è vita abijt anno 1598. quod obseruatione dignum videtur,

2. Natale S. Ioelis Prophetæ.

Cap. 3. Hic iuxta Hieronymum sub fontis metaphora de B. V. M. prophetat. Hæc est, inquit, fons signatus, de quo fonte ille fluuius manat qui irrigat torrentem vel funium vel spinarum: funium peccatorum quibus ante alligabamur, spinarum quæ suffocant sementem patris familias.

Iulij 14.

1. HOdie ad superos proficiscitur S. Henricus Imperator insignis Deiparæ cultor.

Eius ope illibatam seruauit cum sancta Cunegunde vxore vaginitatem. Plurima Deo in eius honorem templa extruxit. Inter alia augustum illud Spiræ quod regia magnificentia inchoauit, Conradus 2. Imperator perfecit, Henricus porro semper prima nocte qua vrbem ingrediebatur solitus erat in Ecclesia S. Mariæ Maioris excuba-

In vniuersum mille tēpla erexit.

re, ibique diutius orare. Quod dum semel ab eo Romæ fieret, videre visus est Christum procedentem tanquam celebraturum sacra mysteria innumeris stipatum cælitibus. Cumque ab Angelis caneretur introitus: *Suscepimus Deus misericordiam tuam &c. Iustitia plena est dextera tua*, omnes Christum & Deiparam imitantes extenderunt digitos in Henricum tanquam id elogium ei optimè congrueret. Finito Euangelio librum Angelus tum Christo, tum Deiparæ, tum cælitibus omnibus obtulit vt eum exoscularentur, quo peracto innuit B.V. Maria Angelo, vt idem faceret Henrico dicens: præbe ei pacis osculum cuius mihi virginitas placet, & cum nimio raptus gaudio nesciret plenè intendere, Angelus ipsum in neruo tangens ait illi: hoc tibi erit signum dilectionis Dei ob tuam castitatem, & iustitiam, & deinceps semper claudicauit, vnde & vocatus est Henricus Claudus. Cæterum quod de Roma dictum est, idem de alijs intellige, quamcumque enim vrbem ingrederetur, primam quidem noctem precandi gratia in illa æde consumebat quã B.V.M. sacram reperisset. Eidem calicẽ aureum immensæ magnitudinis, ac duabus insignem ansis fabricari atque dicari curauit. Insuper monasterium B. V. sacrum in Diœcesi Argentinensi, quia præ nimia vetustate ruinam minabatur, reparando fundauit, & fundando reparauit. Idem Basileæ anno 1039. primarium templum Deiparæ erexit; curauitque sede pontificia ornari. Idem ob preces coniugis Kunegundæ, Ecclesiæ S. Mariæ ordinis S. Augustini sanctimonialium, passauij in Germania dedit partem syluæ Nortuuald in comitatu Adalberonis. De ea donatione extat

Nauclerus generatione 34.

Nauclerus Cuspinian.

Scedelius

diploma 13. Kal. Maij ann. 1010. Idem magnam præbuit occasionem per sororem Giselam, Stephano Hungarorum regi desponsatam, vt is abiecto cum vniuerso regno idolorum cultu sacris nostris initiaretur, ac Deiparam in primis coleret, quam sanè incredibili studio baptizatus prosequi cœpit, & sanctus ipse, sanctum filium suum Emericum in hoc pio instituto reliquit hæredem.

Chronic. ord. 2. Anno 1604. ex hac vita ad immortalem trāsit P. Gaspar Bono ex familia D. Francisci de Paula.

Hic ex casu equi grauiter saucius, sed grauius ab hoste suo à quo bipenni fortiter percussus in capite de vita desperabat, ope Deiparę intra paucos dies cōualescit præter chyrurgorum expectationem. Atque hæc dum mereret sæculo, & militarem vitā sequeretur, quo item tēpore quotidie solitus erat recitare officium Deiparæ eiusque percurrere rosarium, licet in castris versaretur, tantum abest (quod militibus familiare est) vt sine causa iuraret, quin potius frequentia ei in ore erant tria ista nomina Iesus, Maria, Ioseph, quibus & proferendis immortuus est. Et quorum pronuntiatione singularem quemdam gustum ac spiritus dulcedinem percipiebat. Nullam Deiparæ imaginem insalutatam præteribat. Supra omnes autem venerabatur eam quæ Valentiæ est, & vocatur Domina nostra derelictorum. De qua illud mirabile fertur, quod occasione sancti istius viri hic paucis comprehensum non arbitror fore lectori iniucūdum. Cum aliquis submergitur vel cum aliquis circa ciuitatem trucidatur, audiuntur in armario quo clauditur illa imago certi ictus. Eadem miraculosè prodit locum homicidij &

quo

quo loco sit cadauer. Anno 1608. 28. Iunij cum quidam ob homicidium duceretur ad patibulũ, in itinere prostrauit se in genua coram sacello in quo eadem imago asseruatur, enixè rogans virginem ne se extrema illa hora desereret. Mirum, vix verba finierat cum ab ea licet conclusa armario responsum redditur, quinque ictibus qui ab vniuerso populo auditi sunt. Et cum iterum genu flecteret gratias Deiparæ acturus pro signis exauditionis datis, iterato auditi sunt quinque ictus vt prius. Hic beatus vir multis miraculis à morte claruit. Eius corpus anno 1609. 20. Septembris maxima solemnitate eleuatum est & in sacello ei dicato collocatum.

Ab his non omnino dissidet (quamquam nihil sit de Deipara) quod constanti fama Gandaui traditur B. Bertulphum confessorem, pulsum velut manibus edere circa suum feretrum graui aliqua imminente Dei vltione, sicque mouere fideles vt fletibus & fructibus pœnitentiæ iram Dei accensam placent. *Molanus 5. Febr.*

3. Natalis D. Bonauenturæ eximij Deiparæ cultoris, cuius rei fidem faciunt permulti Rythmi in eius honorẽ editi omni suauitate pleni. Eo authore in capitulo generali totius ordinis Frãciscani (cuius ipse minister erat generalis) constitutũ, vt vsq; ad Epiphaniam à festo natiuitatis, versus, Gloria tibi Domine qui natus es de Virgine, diceretur. Statuit etiam vt fratres populum hortarentur ad Deiparam salutandam, signo campanæ audito quod post Completorium datur, quod credatur passim, eam tunc ab Angelo salutatam.

Præter rythmos, præclarè de Deipara in suis super Magist. commentarijs scripsit. Edidit etiam

ſpeculum B.V.M. in quo eius præconia perſequitur.

In Epiſtola quam vocat 25. memorialium, vbi quædam ad viæ viuendum tradit, ſic loquitur. Vt glorioſam reginam Domini noſtri matrem benedictam in ſummo habeas honore,& vt in cunctis tuis neceſſitatibus tanquam ad refugium tutiſſimum te conuertas; illam in tuam aſſumens aduocatam,deuotiſſimè ac ſecure tuam & cauſam committes quia mater eſt miſericordiæ.

Quotidie ſtude ei ſpecialem reuerentiam exhibere,& vt tua deuotio ſit ei grata, eius puritatem mente, & animo in te ſeruando, toto conatu nitere, humilitate, & manſuetudine eius veſtigia imitare.

Molanus. 4. Natale S.Baſini Regis & Martyris.

Hic exſtitit fundator Eccleſiæ S. Mariæ in Truncinio prope Gandauum. Cum autem eam contra Barbaros tueretur, grauiter vulneratus Martyr migrauit ad Chriſtum.

Quod autem in feretri imagine ad Thoracem geſtet lilium,ſuſpicio eſt eum non quidem Franciç ſed in Francia regem fuiſſe ſeu regulum.

5. Philippus Galliæ Rex vita excedit.

Hic templum Dominæ noſtræ de victoria iuxta Siluanectum (Galli Senlis) ædificauit ob victoriam contra Othonem 4. Imperatorem ope B.M.V. patram circa annum 1215.

Idem cœnobium Dominæ noſtræ Boni Portus in Gallijs ædificat,licet id tribuatur à nonnullis Richardo Anglorum Regi.

Merula in Coſmograph. Idem auguſtiſſimum Pariſijs Deiparæ templum inchoauit quod ex Galliæ mirandis eſt potiſſimum, columnis 120. ſuſtinetur. Longitudo paſ-

passuum 174.latitudo 60.altitudo 100. In ambitu habet sacella 45. portas 11.statuis 28. Regum insignes. Ad latera turres seu moles. Campanariæ visuntur altitudine 34.cubitorum. Campana maxima cui à S. Maria nomen viginti viros flagitat cum pulsatur, sonitus sereno cælo per 7. leucas auditur. Hæc ille.

Idem Iudæos capitales Christi & eius parentis hostes toto regno excedere iussit, vnde multos procerum irritauit quod ijs pietate, lucra potiora essent. v. 26. Febr. *Guagui. l. 6.*

Iulij 15.

1. ANno 1274. diem claudit extremum Frater Vmbertus ordinis D. Dominici generalis 5.

Cum huius tempore Innocentius 4. Bullam contra ordines mendicantes edidisset ne seculares absque expressa pastorum licentia audire possent in tribunali pœnitentiæ, alijs additis quæ valde eos ordines affligebant: Ipsi ad orationis Asylum confugerunt, ac Dominicani quidem per vniuersum ordin. Post matutinas preces noctu persolutas subiecerunt, psalmos pœnitentiales cum litanijs, additis orationibus ad S. Virginem & B. Dominicum nec frustra, nam dum eæ recitarentur, quidam religiosus vidit reginam Angelorum, ita natum suum compellantem. O fili exaudi eos, ô fili exaudi eos. Ac mox aduertit illam à filio exauditam. Hinc natum Romæ inter Cardinales & prælatos eius temporis prouerbium istud. Cauete à litanijs fratrum prædicatorum, mira enim operantur.

Tyrius. Molanus

2. Anno 1099. à Duce Godefrido Bullonio capta est sancta ciuitas, ac Ierosolyma pulsi Turcæ, Deiparæ hostes, olim hæc victoria celebrabatur die isto cum officio duplici addita octauá. Sicut enim (teste Hieronymo) Iudæi annue celebrare solent luctum euersę Hierusalem, ita maiores nostri memoriam ereptæ à Turcis vrbis sacræ, celebrarunt vsque dum versa est in planctum. Eratque principium diuini officij. Ecce nomen Domini venit de longinquo.

In c.1. Sopho.

3. Prodigium in imagine B. M. V. quæ nulla vi potuit à manibus eam tenentis auelli ab hæreticis. Historiam narrat P. Ribadeneyra quæ in pauca contracta sic se habet. Imaginem B. Virginis ad exemplum eius quam S. Lucas depinxit seruatúrque Romæ in S. Maria Maiore, Pater Ignatius Azebedius in Brasiliam cum 38. socijs proficiscens secum Româ detulerat ann. 1570. quo in itinere ab hęreticis & pręedonibus Caluini sectatoribus deprehensus, hac imagine in manus sumpta ad officium & pietatem tanquam sociorũ superior & prouincialis, eos hortabatur, deinde obuiam hostibus factus cum ea quam diximus imagine, omnes contestatus est se pro fide Catholica mori, quod non ferentes hæretici, vno ei in capite, tribusque in pectore inflictis vulneribus, & ijs ne quicquam sacram Deiparæ Imaginẽ extorquere conantibus in mare præcipitatus est vnà cum ipsa imagine, quæ de Ignatij manibus nunquã exciderat, octo & triginta eius socij vna cum ipso martyrij coronam adepti sunt. Id etiam mirabile quod eius corpus in mare proiectum nõ subsidit vt cætera, sed brachijs ad instar crucis expansis, quam longissimè oculi sequi potuere, super

In vita B.P. Frãcisci Borgiæ l.4. c. 4.

super aquas ferri visum est, quod sacræ isti imagini quam manibus tenebat, iure ascribere licet.

Iulij 16.

1. CElebris festiuitas B. V. M. à Carmelo, in cuius honorem etiam sodalitas instituta est, maximis gaudens priuilegijs. In eius honorem feriam 4. cuiusque hebdomadæ peculiariter dicatam colunt confratres eaque die à carnibus abstinent. Quomodo porro die proximo sabbati ab eorum morte liberentur à purgatorio vide initio vbi de sabbato n. 5. *Vide Cartagenam in libello de ortu istius ordinis.*

2. Illustris & qua nulla vnquam clarior extitit victoria Hispanorum de Mauris B. V. M. ope. Eam paucis & Historia attingam. Anno 1212. Alphonsus 8. Castellæ Rex castra sua contra infinitam Maurorum vim mouit, ac superatis locorum angustijs rustici ducatu (quem Angelum fuisse probabile est, quia operâ nauatâ nusquam comparuit) instructa acie certamen cum hoste inijt, suis prius sacra communione refectis. Victoria aliquamdiu anceps fuit: tandem cum nostri cæsis prioribus barbarorum agminibus, ad extremam aciem infinitæ multitudinis peruenissent, præeunte eos signo crucis ex vexillo in quo erat imago sanctissimæ Virginis, perfectam de hoste victoriam reportarunt. In eius enim aduentu (inquit Rodericus) acies hostium innumera quæ hactenus satis immobilis permanserat, & nobis restiterat, cæsa gladijs, fugata lanceis, & victa ictibus, terga dedit. In ea pugna ducenta Maurorum millia cæsa sunt. Ex Christianis vero 25. aut 30. dumtaxat occubuere. *In Epist. Alphonsi ad Inno. 3. Pontifi. Ex Mariana li. 11. Ribadeneyra &c.*

Vexillum verò illud Dei genitricis in quo eius imago, qua visa Mauri tam bellicosi, tamque numerosi in fugam exterriti se dedere, in Toletana seruatur Ecclesia. Eius porrò victoriæ memoria quotannis celebratur 16. Iulij Mauricis vexillis explicatis omnique lætitiæ significatione. In ea victoria prȩter cætera id fuit mirabile quod cum tot hostium millia iacerent in omnibus corporis partibus detruncata, etiam spoliata, in toto campo nec signum sanguinis potuit inueniri.

3. In Ecclesia Orientali festiuitas celebratur Concilij Chalcedonensis de qua ita (Leo Pontifex) secunda inquit est post aduentum Domini, hæc orbi festiuitas, redditum sæculo est prædone prostrato (Eutichete) incarnationis Dominicæ mysterium. Hæc & plura Leo Magnus. Quibus adde redditam esse Virgini matri suam matris Dei & hominis dignitatem.

Baron. ann. 451. in fine.

4. Obit Dux Burgundiæ & Flandriæ Comes Philippus cognomine Audax anno 1468. Huius beneficio (inquit Locrius) Neoportus Flandriæ oppidum, templum paroeciale Deiparæ inscriptum, consequitur.

Baron. ad ann. 431.

5. Actio 6. Concilij oecumenici Ephesini pro defensione Deiparæ contra blasphemum Nestorium. In ea oblatus est à Cyrillo, Synodo querelarum libellus contra Ioannem Antiochenum Episcopum quod Nestorio communicasset, & clandestina Synodo ex eiectis Episcopis collecta, ausus esset ipsum, & Memnonē Episcopum Ephesinum de gradu deponere, nulla seruata iudicij ratione.

Mariana l. 11.

6. Anno 1216. humanis eximitur Innocentius 3. Pontifex.

Hic ordinem militum de Auis qui militant sub patrocinio Deiparæ confirmauit. Eum ordinem instituit Lusitaniæ Rex Alfonsus contra Mauros.

Idem Sermones conscripsit de Deipara & hymnum rithmicum de eadem cuius hoc est initium. Canis. l. 5. c. 27.

Aue mundi spes Maria,
Aue mitis, aue pia,
Aue plena gratia,
Omnis boni copia &c.

Eius etiam est ita precatio quam nonnullæ Ecclesiæ sequuntur. Interueniat pro nobis, quæsumus Domine Iesu Christe apud tuam clementiam gloriosissima Virgo Maria dignissima mater tua, cuius sanctissimam animam in hora passionis & mortis tuæ doloris gladius pertransiuit.

De eodem apud Surium in vita S. Lutgardis. Idem ferre non valens Albigentium hæreticorum capitalium Deiparæ hostium peruiuaciam, quod neque miraculis à D. Dominico patratis, neque doctrinæ veritate aut vitæ sanctitate mouerentur, bellum sacrum in eos indixit, & cruce signatos multis præmijs animauit. Primum Biteras cœpere vbi hęreticorum millia septendecim desiderata. Tandem à S. Ludo. Galliarum rege planè victi subiguntur. Porro quam impij essent & quam horrendas euomerent in Deiparam blasphemias, pudori casti lectoris consulens, prudens omitto. Eas autem suggerit Bzouius tomo 13.

Hæc insuper habentur timoris simul, & cōsolationis

tionis plena. Dominus Innocentius 3. Papa post celebratum Lateranense Concilium ex hac vita migrauit, moxque apparuit visibiliter S. Lutgardi. Illa vt vidit illum ingenti flammâ cinctum, quisnam sit percunctatur. Respondit autem se esse Innocentium Papam. Et illa cum gemitu: Quid hoc est, inquit: communem nostrum Patrem tam dire cruciari? Respondit ille: Tres ob causas ita crucior, quæ etiam me æternis supplicijs iustissimè addixissent, nisi per intercessionem pijssimæ matris cui monasterium condidi, in extremis me pœnituisset, & ęternam quidem mortem euasi, sed pœnis atrocissimis vsque ad diem iudicij cruciabor. Quod autem ad te suffragia petiturus venire permissus sum, id mihi à filio suo misericordiæ mater impetrauit. Quibus dictis confestim disparuit.

Cæsarius l.7.c.6.

7. Neque omittendum quomodo Deipara per quendam virum sanctum qui ei erat à confessionibus, eum à molestandis religiosis Cisterciensibus sibi deuotis auerterit. Literis suis mandauerat ordini isti vt quadragesimam partem omnium mobilium in succursum belli terræ sanctæ transmitteret, Ordo vero priuilegijs sibi ab eius antecessoribus datis innitens, non acquieuit isti exactioni. Vnde Papa in tantum comotus est vt secularibus principibus indulgere proponeret vt ipsi possessiones ordinis vsurparent. Abbates vero qui in proximo generali conuentu confluxerant, spem suam in Deipara ordinis patrona ponentes, speciales orationes indixere. In cæteris statuerunt vt à capite quadragesimæ nudis pedibus de capitulo exeuntes 7. psalmos cum Litanijs canerent, quod & ab ijs factum. Interim supra-

dicto

dicto eius confessario Deipara apparens in hæc verba Innocentio mādauit. Tu ordinem Cistercienſem cuius ego Aduocata ſum, deſtruere conaris, at non præualebis,& niſi cito reſipiſcas ego te & omnem potentiam tuam conteram. Territus Pontifex vlterius non perrexit, imo ordinis priuilegia roborauit. Hoc adiecit vt negotia ordinis primò omnium in curia expedirentur, eam gratiam cum & ſua bulla & Cardinalium ſubſcriptionibus firmaret, eique vnus dumtaxat Cardinalis nigri ordinis contradiceret, ita in eum exarſit vt ſtatim eum amouere minaretur.

Quemadmodum eadem Virgo eiuſdem ordinis bona ſit tutata infælici morte eorum qui ea prædari conabantur, vide eundem Cæſarium l. 7. c. 7. operæ pretium eſt id legi ab ijs qui à ſuis cognatis bona data religioſis, repetere conātur, quia eorum hæredes, & quia alioqui ratione conſanguinitatis ea bona ad eos perueniſſent, horrenda ſunt certè quæ hic author omni fide digniſſimus enarrat.

De eodem Innocentio 3. à maleuolis commoto in ordinem Dominicanorum reuelauit Deipara Ferdinando Diaz Dominicano, Pontificis feruorem deſediſſe, & quæ contra libertatem atque inſtituta religioſorum ad impiorum ſuggeſtiones ſanxerat, abrogaſſe: eam porro reuelationem præceſſerant eiuſdem Ferdinandi orationes, vigilia & lachrymæ vt Deipara iratum Pontificem mitigaret. *Leander l. 5.*

8. Addam viſionem quæ ad rem iſtam facit. Ferè ſub ipſam horam qua Innoc. fatis conceſſit in ciuitate Peruſina, aliquis Abbas Ciſtercienſis, *Anonymus in compilatione Chronol.*

ſomno

ſomno meridiano in quodã prato ante Peruſium (quò tendebat) oppreſſus hanc vidit viſionem. Vidit ad Orientem Dominum in alto throno ſedentem, faciem verſus occaſum habentem, eum circumſtante in prato exercitu Angelorum. Vidit etiam ab Occidentali parte eiuſdem prati hominem toto corpore nudum, ſed infulâ Pontificis decoratum, verſus ſedentem in throno velociſſimè currentem & alta voce clamantem: Miſerere mihi miſero miſericordiſſimè Deus. Vidit item quod inſequebatur eum currẽtem magnus Draco vt deuoraret ipſum: cumque illum conſequi non poſſet Draco, ad ſedentem in throno Draco alta voce clamauit: Iuſtè iudica iuſtiſsime Iudex. Poſt hæc viſa & audita Abbas euigilauit, & viſio diſparuit. Ille autem exitum huius diſceptationis ſcire nõ potuit, donec accederet Peruſiũ, cui appropinquans audiuit ſonum campanarum & luctum flentium & dicentium: Heu Papa Innocentius obijt.

Iulij 17.

1. PIus 5. anno 1565. Carmelitanum ordinem (qui totus eſt Beatæ Mariæ Virginis) ſecundum reformationem ſanctæ Tereſiæ approbat. Quę in ſola Hiſpania, ſexaginta monaſteria excitauit ſecundum iſtam reformationem. Porro ordinis iſtius ſeu antiquioris ſeu recentioris in Deiparam affectus, patet ex eo quod eius alumni vltra canonicas horas, eius etiam quotidie officium recitent, vt & poſtquam ſacris operati ſunt Antiphonam Salue Regina. Item quod feſtis eius plenariam à ſummis Pontificibus indul-

Turſell. l. 4. c. 5. Ioſephus Antioch. in ſpeculo perfect. c. c. 12.

gen-

gentiam impetrarint. Quod omnium primis, tum in Palestina tum in Italia, domus Virgineæ (quæ modo Laureti) custodia ijs sit demãdata. Quod in Mariæ Virginis honorem in monte Carmelo antiquitus oratorium extruxerint, vbi & ei speciali cultu seruierunt idque iam tum ab Apostolorum tempore, aiuntque nonnulli fuisse istud seu templum seu oratorium (vtroque enim modo vocatum comperi) primum omnium in orbe, quod Deo in Virginis honorem dicaretur. Virginis autem in istum ordinem amor patet in cæteris, ex eo quod cum de Carmelitarũ antiquiorum instituto approbando ageretur, Honorio 4. Pontifici maximo Virginem per quietem astitisse ferunt, ac iussisse vt tum institutum tum homines benigne complecteretur.

VValdensis titulo 9. c. 84. de sacramentalibus.
Platus l. 2. de bono status religiosi c. 2.

Neque omittendum quod narrat Paleonidorus. Dum à malis clericis multa paterentur ordines mendicantium. Inter hos Carmelitæ cum B. V. M. opem implorarent sub anno 1245. priori Generali ea apparuit, dixitq; Vade ad Innocentium quartum intrepide, qui iuxta sui nominis interpretationem, partes innocentium fouebit. Iuit ille & quicquid voluit obtinuit.

Libr. 3.

2. Natale S. Alexij confessoris.

Hic est de cuius sanctitate locuta est imago Deiparæ. Res sic habet. Cum hic ex 1. Romanorum nobilitate patriam, facultates, quin & sponsam ipsam 1. nuptiarum nocte deseruisset, vitam pauperem ac peregrinando ducens, clam omnibus inscijs Roma Edessam peruenit. Ibi extabat templum clarissimum B. M. V. [illegible] vestibulo ipse annos 17. sanctè transegit. Sed mirum dictu,

ctu, sancta Deipara imago custodem ædis est allocuta & Alexij sanctitatem prodidit.

Iulij 18.

1. ANno 1625. Deiparæ honor sancitur & reparatur publico supplicio sumpto de quodam in eam sacrilego. Iacobus Cleophas ex pago Andreluês in Hannonia qui in Deiparam dictam bonæ voluntatis, quæ haureti colitur (sesquimilliario fere ab vrbe distat) recenterquê miris operibus mortales ad sui cultum incitarat, horrendas blasphemias euomuerat, eius imaginem, vestibus ornamentisque exuerat, appensos agnos diripuerat, baculo in eam valide inpacto conatus in partes diffringere, quo ex ictu aiebant aliqui, liuorem in eius imaginis facie remansisse, alij etiam lachrymas, atque adeo sanguinem ex ea manasse vidisse se asserebant: is Montibus publicè virgis cæditur, lingua ei ferro cadente perforatur, atque ex toto Montensi territorio perpetuo exilio mulctatur. Grauiora passurus, & ad mortem damnandus si supra memoratorum criminum oculati testes inuenti fuissent.

2. Godefridus Bullonius Ierosolymitanorum Rex vita fungitur anno millesimo centesimo.

Hunc Decanus & Capitulum Antuerpiense in veteri membrana anni 1410. Iunij die 10. agnoscunt conditorem Ecclesiæ D. M. V. Antuerpiensis.

Idem de Turcis Deiparæ aduersarijs Ierosolyma capta egregie triumphauit. Vide 15. Iulij.

3. Anno 1324. Ioannes 22. SS. Catalogo ad-

adſcribit D. Thom. Aquinatem. De eo vide 7. Martij.

Iulij 19.

IN Eccleſia Cameracenſi feſtum S. Annæ matris ſanctiſſimæ Deiparæ cum octaua inquit Locrius.

Florentiæ anno 1561. vita piè fungitur Pater Deſiderius Societatis IESV. *Hiſt. Societ.*

Hic in cæteris virtutibus inuiſens carcerem, Noſocomium, varios per vrbem ægros ciues (quod frequens & cuique optatiſſimus faciebat) ibat per vias orans, ac Deiparæ Virginis roſarium ferme terens.

Iulij 20.

1. NAtale S. VVlmari.

Hic in Bononienſi agro monaſterium Siluiarium in honorem Deiparæ conſtruxit. Eò monaſticam adunauit congregationem vtriuſque ſexus, ex confluentium turba. Vbi etiam occidentalium Saxonum Rex Ceadualla anno 688. Catechumenis cum inuiſit. *Molanus.*

2. Anno 1033. obijt in Domino, pijſſimus Robertus Galliæ Rex. Hic ſacram ædem Dominæ noſtræ de Campis prope Pariſios extruxit: licet nonnulli velint Dionyſium Galliæ Apoſtolum prima eius fundamenta poſuiſſe, vt vt ſit, elegantiore eam forma inclitus ille rex donauit adiecto prioratu. Præter illam, multas fundauit Eccleſias, quas omnes venuſtauit auro, argento, ac varijs martyrum memorijs. In honorem Chriſti qui *Ægidius Corroſetius in Antiqui. Pariſien.* *Helgardus Floriacenſis in eius vita.*

qui nobis corpus suum de Virgine sumptum in cibum dedit, die Iouis sancto, trecentis pauperibus manu propria poplite flexo, legumina, pisces, panem, pecuniam ceu denarium vnum distribuebat, idque hora diei tertia, hora vero sexta duodecim clericis pauperibus, præbendam panis, piscis & vini concedebat, duodecim vnumquéque eorum honorans denarijs. Sanctam noctem natiuitatis Domini, partusque Virginei (vt & nônullarum aliarum festiuitatum) sic totam ducebat insomnem vsque ad summum mane, vt nec sedens, nec stans somnum caperet, donec quam expectabat & desiderabat salutiferam corporis & sanguinis Domini nostri Iesu Christi perceptionem perciperet. Eo in templo cum clericis Dei ac Deiparæ laudes canente muri Aualonis (ea est ciuitas Burgundiæ quam per suos obsidione cingebat) sponte vt quondam muri Hierichuntini corruerunt. De eodem 8. Septembris.

Rodericus in Histor. Hisp. p. 4. c. 30.

3. Vitâ fungitur Ioannes 2. Castellæ Rex.

Hic cum accepisset Saracenos non parua terris suis intulisse damna, D. Mariæ Guadalupensis auxilio (de ea 27. Febr. & 26. Martij) sortem suam committit, adeoque templum eius ingressus, preces fundit, munera offert. Hinc hostem aggreditur, fugat, frangit, spolia ampla legit, plurimaque loca recuperat.

4. Anno circiter 1122. Toletanæ Ecclesiæ quæ Deiparæ dicata est, structura à Roderico Archiepiscopo renouatur penitus, eiusque lapis primus hodie collocatur.

Thomas Cantipr.

Ipris in Flandria depositio B. Margaretæ Virginis ordinis prædicatorum tertiariæ.

Hæc cum tribus diebus & noctibus peccata

sua

ſua defleſſet (licet innocentiam ſemper Baptiſmi retinuiſſet) videre meruit SS. Deiparam, eiuſque alloquio recreari, & manus eius ad pectus ſuum admotione ſanari, his additis verbis, ſano te in anima & corpore, & ſcito tibi à filio meo dimiſſa eſſe peccata. Eandem Virginem & Chriſtum ſub obitum vidit. Is fuit ſub ann. 1237.

Iulij 21.

De puerulo ad vitam reuocato.

1. ANno 1617. à pueri parentibus publicatur Weyerę in ſacra æde Deiparæ, hoc illuſtre eius beneficium. Quod ita accidit. Petrus Kuning filium habebat bimulum quem cum vxor domeſticis occupata laboribus in altiori ac penſili loco, nec faſcijs inuolutum, nec ligaminibus vllis à caſu munitum depoſuiſſet. Is è ſomno experrectus, corpuſculum hinc inde motitans ad marginem vſque perreptando, capite prono ac præuio decidit in pauimentum, cranioque conuulſo, concuſſo ac diſſoluto, manante ex auribus, ore, naribus, oculis alijſque vulneribus copioſiſſimo ſanguine, tandem expirauit. Poſt varia parentum & vicinorum lamenta tempus humandi appetebat. Et ecce dum congregantur in funus prodituri, ſuggeritur vtrique parenti non humanitus (nemo enim id conſilij dederat) at cęlitus, vt ſupplices fiant Reginæ cæli. Itaque coram omnibus in genua procumbunt, Deiparæ interceſſionem apud filium inuocant ſuam ſibi prolem reſtitui deprecantes. Addunt annuæ peregrinationis votum cum ſacro donario.

Hiſtor. Weyerēſis l. 4. c. 6.

Adhuc orationi vacabant, & ecce tibi luridũ pueruli vultum rubescere, aperiri labia, oculos moueri ac lachrimas emittere, stupor omnes corripit. Tum infantulus, corporis totius tremore, & quasi animam iam denuò carni vnitam recepisset, & ploratu pariter ac si iam primum è matris vtero prodiens, lucis huius vsuram auspicaretur, se vitæ compotem indicauit. Tandem erigit se omnino sanus, absque vllo doloris sensu aut signo, comedens & bibens, remanentibus interim aliquantisper luxationum signis, quæ tamen & ipsa breui disparuerunt.

2. Babylone natale S. Danielis Prophetæ.

Hic clarè de B. Maria Virgine prophetauit c.2. suæ Prophetiæ cum promittit & prędicit lapidē, id est, Christum qui de monte sine manibus est abscindendus.

L. 3. contra Hær. c. 28. in 1. c. Reg. Hic Irenæus & alij Mariam faciunt montem, sicut & Gregorius, à quo monte sumptus est lapis ille probatus & pretiosus & angularis, qui fecit vtraque vnum, & cui innititur omnis ædificatio spiritualis: sumptus inquam de monte sine manibus, quę hic teste Hieron. pro opere nuptiarum accipiuntur.

Franc. Taraph. Anno Christi 1212. Alfonsus 9. Hispanię Rex Saracenos seu Mauros capitales Deiparæ hostes, ingenti pręlio vicit, Vbedamque ciuitatem Boëticæ recuperauit. Miramamolinum Maurorũ Ducem commisso ad Tolosam prælio vicit, in quo ducenta millia Maurorum rumor est cecidisse, & crucem è cælo apparuisse.

In-

Iulij 22.

1. ANno 431. octauus Patrum congressus in Concilio Ephesino contra Nestorium Deiparæ infensissimum hostem. In eo actum est de fraudibus Nestorianorum sub specie Niceni Concilij simplices decipientium. *T. 1. Cōciliorū.*

2. Anno 1144. dedicatio templi Dixmudensis in honorem Domini nostri IESV CHRISTI, sanctæ eius genitricis, &c. à RR. Milone Morinorum Episcopo. *Meyerus*

3. Anno 1533. Maria Hungariæ Regina ac Belgij moderatrice, per totum Belgium supplicatio instituitur. Eam hodie celebrarunt Duacenses. Quo die dictu est incredibile quanta vis tum ciuium tum aduenarum, cancellatæ ibidem Virginis miraculis celebris ædiculam frequentarit, tum vt patriæ saluti consulerent, tum vt sibi aliquid impetrarent. Vide 8. huius. *Io. Buzelin.*

4. Massiliæ in Gallia natale S. Mariæ Magdalenæ. Hæc præterquam quod Deiparæ adhæserit frequēter in itineribus, quibus ipsa filium suum sequebatur, & quod cruci cum ea astiterit: Tradunt Annales Galliæ eam cum Martha sorore ibidem duo templa exstruxisse, Christo Domino vnum, Deiparæ alterum, quæ 17. Decembris dedicata sunt præsentibus varijs Episcopis, Maximo Aquēsi Trophimo Arelatensi Eutropioque Auracensi, qui & primi Gallicanam vineam excoluerint.

Vita fungitur Carolus 7. Rex Galliæ.

4. Hic cum in magnas angustias ab Anglo Rege esset redactus, intensissimè Deum depre-

catus est, vt si ipse esset legitimus Regni Francorũ heres, vellet ei regnum seruare, sin minus vt eum dignaretur solari. Tum vero Virginis matris Christo compatientis opem singulariter implorauit. Nec frustra, nam obsidio Aurelianensis, quam premebãt Angli, soluta ac de hoste multæ victoriæ partæ ac plurimæ ciuitates receptæ ope prodigiosa cuiusdam Ioannis Virginis Lotharingæ, quę & curauit Regem Rhemis sacro inungi oleo, cum in itinere aliquot oppida de hostibus recuperasset. Vide de ea 30. Maij.

Iulij 23.

1. ANno 1373. transitus S. Brigittæ viduæ. Huius natiuitas à B. Hemingo Deo reuelante cognita est. Cum enim nocte quadam orationi vacaret vidit nubem lucidam & in eius medio Virginem sedentem, librum explicata manu tenentem sibique dicentem: nata est Brigito filia, cuius admirabili voce mundus omnis personabit. Eadem Brigitta Deipara reuelante cognouit quid premij rependeret aliquando eidẽ Hemingo, eo quod omnes suas conciones ab eius laudibus (cui tota vita deuotus extiterat) inchoarat. Dic inquit illi Episcopo quia omnes prædicationes suas inchoare solet à laude mea, ego volo ei esse in matrem, & eius animam præsentare Deo. Huic non absimilis extitit quidam feruens concionator qui conciones omnes alicuius de ea miraculi narratione claudebat. Qui morti proximus SS. Virginis conspectu & auxilio confirmatus est, & incredibili lætitia perfusus, & laudes virgineas, & suum ipse sibi epinicium (nequid-

Io. Vastonius.

In Reuelat. extran. c. 104. Specul. exempl.

quidquam frementibus dæmonibus) concinens emigrauit. Verum ad Diuam nostram redeamus.

Hæc impensè Deiparam coluit, quæ vicissim ei perfamiliaris extitit, vt patet ex libris reuelationum eiusdem Brigittæ. Cui inter cætera immaculatam suam conceptionem reuelauit. Cum septimum attigisset ætatis annum vidit Deiparam habentem in manu pretiosam coronam quæ dixit ei. Visne habere hanc coronam & illa annuente imposuit eam capiti eius. Vnde sensit quasi circulum coronæ cingentis caput.

Beatæ Brigittæ in partu periclitanti, & iam à medicis depositæ. Beata Virgo ei quasi serico albo induta apparuit, & singula iacentis membra tetigit, stupentibus qui aderant vniuersis. Qua egrediente, mox sine difficultate peperit.

Eidem Angelus Romæ prope venerabile Sacramentum in Ecclesia S. Laurentij in Damaso ad cuius latus ipsa habitabat, dictauit Dei iussu sermonem de excellentia B. V. M. quem & excepit ex eodem iussu. Qui debet legi in matutinis diuisim per ferias hebdomadæ per anni circulum.

Subijciam reuelationem à Deipara ei factam quæ magna futura est solatio peccatori. *Narrat Blosius in Monili ex libro reuel. eiusdem.*

Quantumcumque (inquit ad eam Deipara) homo peccet, si toto corde cum vera emendatione & charitate ad me confugerit, statim parata sum recipere venientem. Nec attendo quantum quis peccarit, sed quali intentione ac voluntete ad me redit. Nam peccatoris quantumlibet sit vilis ac sordidus, non

dedignor eius plagas tangere, vngere & sanare, quia vocor & verè sum mater misericordiæ.

Neque id de Deipara in eam affectu silendum videtur, quod Deipara eam nurum vocaret. quod scilicet filij eius Domini nostri IESV CHRISTI sponsa esset.

Huic porrò erat frater nomine Israël qui anno 1348. ad cœlos abijt. Dies ignoratur, quò fit vt hic collocetur.

Hic in Deiparam præcipua ferebatur deuotione, eius patrocinio se suaque semper commendãs. Nericiæ legiferi dignitatem quæ summa est, tamdiu constanter (licet ad eam admittendam ab ipso Rege solicitaretur) repudiauit, donec reuelatione B.V.M. monitus eam acceptauit. Cum iam iam hostes fidei Moscouitas schismaticosque Barbaros esset inuasurus, incidit in morbum, sentiensque se breui migraturum ad Dominum ascẽdit in templum dicatum B. Virgini, ibique digitò imaginis eiusdem annulum quem gestabat pretiosum imposuit, dicens. Tu mihi Domina es semperque fuisti carissima, super quo testem inuoco filium tuum, ideo me & animam meam tuæ prouidentiæ do, dico, addico. Vide l. 6. Reuelation. D. Brigitæ c. 95. & l. 8. c. 29. aliosque rerum Suetię scriptores qui etiam regiam dignitatem cum corona ipsi delatam ab eo repudiatam asseuerant.

2. Anno 1360. natali B. Ioannæ de Oruieto, ex familia D. Dominici.

Hæc quodam die festo Assumptionis Deiparę cum audiret legi Historiam festi, & apud se reputaret quemadmodum ea ad tantam euecta es-

esset gloriam, in extasim rapta est, corpusque eius à terra sursum sublatum, diutius ita permansit, donec sensim in locum suum restitutum est.

Accidit vt cum cæteris sororibus Christi corpus sumere non posset. Vnde multum dolenti apparuit Deipara vlnis filium suum complexa, qui in hæc verba ad illam Ioanna, licet me hodie non receperis in venerabili Eucharistia, nihilominus me semper habes intus in animo per gratiam & amorem eximium quo me prosequeris.

Iulij 24.

1. CAmberonensis templi in Hannonia fundamenta ponuntur sub ann. 1148. quod diu apice suo cum caruisset, tandem perfectum, Deiparæ consecratur sub ann. 1240.

Templum istud à nobilissimo viro Anselmo, Domini Trasigniensis filio Peronæ Domino & Canonico Sonegiensi fundatum tradit Guisianus. Qui addit eum Deo & S. Bernardo quicquid agrorum possidebat in tractu Camberonensi obtulisse, eoque missum Fastredum cum aliquot socijs ad monasterium construendũ ann. 1148. & primum loco Abbatem constitutum. *In M. S. Hannoniæ Chronicis.*

In hoc templo ab anno 1322. Deiparæ imago vsque modo miraculis claret. Primum fuit occasione Iudæi qui fictè baptizatus erat retinens in corde Iudaismum, quo impulsus hastam in Deiparæ imaginem quinquies vibrauit, vnde statim cruor emanauit. Vide fusius in Hist. Camberonensi edita Duaci anno 1502.

2. Anno 1612. ad meliorem vitam commigrat Frater ſanctus Panormitanus, ordinis Minimorum.

Chronic. Hic ſub mortem orationem ſuam ad Deiparam (cui in omni vita addictiſſimus fuerat) conuertit, ei gratias agens pro varijs quibus ea interueniente à Deo cumulatus fuerat beneficijs, eiq; ſpiritum ſuum mox exiturum commendans, vſitata illa Eccleſiæ prece: Maria mater gratiæ, mater miſericordiæ, tu nos ab hoſte protege & hora mortis ſuſcipe. Hic inter cætera ferreum cingulum ſupra carnem nudam geſtabat alijſque modis carnem macerabat adhuc ſæcularis, & vix adoleſcentiam ingreſſus, quo eodem tempore ſabbato ad honorem Deiparæ ieiunabat. Puerulus quotidie genibus nixus coram Deiparæ imagine eius Litanias recitabat, (quibus poſtmodum etiam de nomine IESV adiecit) ad quas domeſticos omnes inuitabat, obijt 18. natus annos, de quo dicere licet, quod conſummatus in breui expleuit tempora multa.

Iulij 25.

1. NAtalis dies S. Iacobi Apoſtoli. De quo ita Hiſtorici Hiſpani & alij. Cum D. Iacobus multis laboribus & annis nouem dumtaxat animas in Hiſpania pręָdicans, Chriſti fidei adiunxiſſet, ad Iberi fluminis ripas mœſtus conſedit, cui ex Paleſtina B. Virgo ab Angelis tranſlata apparens, dolorem ponere iubet, aſſerens quod non faceret ipſe, id facturos eius diſcipulos qui totam gentem Hiſpanicam ad Chriſti fidem adducturi erant. Apparuit autem ſuper iaſpideã co-

columnam ſublimem, iuſſitque Apoſtolo vt Deo in ſui memoriam templum ædificaret. Itaque factum Cæſaraugustæ, atque iſta columna ſacello recluſa, effecit vt is locus, noſtra Domina de columna vocetur.

2. Anno 1492. moritur Romæ Innocentius 8. hic eximia pulchitudine auream bullam cum gentilitijs inſignibus donum miſit Laretũ, Lauretanæ Virgini ſuſpendendam è collo. Pontificale inſuper amiculum (pluuiale vocant) ex holoſerico villoſo auroque magnificis ſane floribus pictum, & opere phrygio prætexto margaritiſque conſpicuum. Ad hæc peripetaſmata contexta ex auro, ſericoque.

Huius mandato morientis eius nepos Laurentius Cardinalis S. Cæciliæ in Baſilica S. Petri ſacellum ab eo in honorem Dei genitricis inchoatum perfecit, ac amplo reditu dotauit. Quatuor ſacerdotes qui ſexagies Miſſæ ſacrũ quolibet anni menſe ibi peragerent, optimiſ prędijs attributis perpetuo inſtituit. In eo ſacello poſitum ferrum quo patuit latus Saluatoris, Innocentio 8. ab Imperatore Turcarum Bayazete miſſum. *Ioã. Burchar. in diario.*

3. Vita exit Paulus 2. Pontifex.

Cum hic imaginem miraculoſam S. Mariæ in Porticu (ea eſt quæ S. Gallæ apparuit) in Pontificium ſacellum deferri iuſſiſſet, altera die in propria æde collocata diuinitus inuenitur.

4. Anno 1580. in Domino obit P. Baltazar Aluarez Societatis IESV.

Hic ab ipſo tirocinio ſingulari fuit deuotione SS. Deiparæ addictus, cuius officium tanto animi ſenſu recitabat vt ſocius, quo cum illud legebat, obſtupeſceret videns eius ſpiritualem conſolatio- *In eius vita c. 16*

nem, cum ad certos versus perueniebat. Vnde dæmon eam deuotionem tentans impedire: horrendas ei tentationes suggerebat. Ac dixit ei dæmon aperte, remitte tu & ego remittam. Præcipuè vt istam deuotionem dimittas quā habes in istam mulierem quam Mariam appellant. Vnde patet quam odit Dæmon affectum & cultū Deiparæ. Sed hoc ipsum patrē amplius exstimulabat.

Laureti existens in itinere Romano, à Deipara singularia accepit dona, quæ & eum docuit quæ ad eius salutem & perfectionem multum referrent. In cęteris commendauit ei deuotionem ad SS. Iosephum sponsum suum.

Roma secum detulit iconem Deiparæ ad viuum expressam ex imagine S. Mariæ Maioris à S. Luca depictæ, quam pulchre exornatam in sacello eleganti quo tirones conueniunt ad sua exercitia spiritualia, Metinę collocauit. Quod sacellum ipse frequenter visitabat, prolixe coram ea imagine fundens preces & interdum totas noctes ibi manens.

Insuper semper gerebat eius imaginem in signum magni affectus, & tanquam tutum scutum contra tentationes. Accidit ei Vallisoleti cum in publico quodam sacræ inquisitionis actu contigisset locus, ex quo non poterat theatrum in quo ipsi inquisitores & publice pœnitentes erant aspicere, quin prius multas fœminas quę in altero erant theatro ante ipsam, aspiceret. Quod cum videretur ei indecens, extraxit imaginem Deiparæ, quam secum ferre consueuerat, in quā ita oculos, & cor infixit, vt cum actio illa publica per 7. horas integras durasset, nunquam oculos ab ea imagine diuerterit, neque magis fuit

con-

conſcius eorum quæ ibi geſta erant quam ſi præſens omnino non fuiſſet.

Singulariter colebat SS. Virginis feſta, & feruenti oratione ſe ad ea parabat, in quibus etiam ſingulares percipiebat viſitationes & fauores. Quodam die conceptionis orauit Deum vt poſt tot annos cor adeo ei ad eum conuerſum daret, quale dedit matri ſuæ in primo inſtanti conceptionis. Eodem die Chriſtum rogauit vt quandoquidem ſeipſum nobis dans, etiam æternum ſuū patrem, ac dulciſſimam ſuam matrem nobis dedit, cum hac gratia det etiam aliam: vt ſcilicet nos ipſos eiſdem tradat, vt & æterno eius patri ac matri, eam reuerentiam & amorem quem par eſt exhibeamus. Et vt eandem det nobis in matrem vt fecit Diuo Ioanni.

Non tantum eam ipſe honorabat, at vt cæteri idem facerent, laborabat.

Author fuit cum P. Martino Guttierrez, Patri Franciſco Suarez vt quæſtionem quondam conſcriberet in qua oſtenderet Deiparam maiore ornatam fuiſſe gratia quam ſit gratia omnium ſimul Angelorum & hominum; quod & reipſa præſtitit. *Vide t. 2. in 3. p. diſp. 18. ſec. 9.*

In cælum migrat Thomas à Kempis anno 1471.

Hic dum puer eſſet certas preces quotidie Deiparæ recitabat, nam valde diligebat eam. Verum pro naturæ & ætatis fragilitate ſenſim modo vnum diem, modo duos. 3. 4. neglexit. Tandem omnia huiuſmodi exercitia dimiſit. Quod dum ab eo fieret, viſus eſt illi noctu quaſi ſtaret cum ſuis condiſcipulis audiens ex ore magiſtri ſui verbum Dei, vidit etiam tum Dei genitricem è nubi- *Author vitæ.*

bibus in locum illum descendentem, quæ circumiens fratres, qui audientibus verbum Dei loquebantur, quæ nunc hunc, nunc istum amicissimè complexa, gratias videbatur eis refundere, quod tam pijs admonitionibus id agere conarentur, ne pretium sanguinis filij sui in illis adolescentibus periret. Hæc videns sperabat fore vt etiam Deipara illum amplexaretur, vt pote ei addictum, eiúsque perstudiosum, at contra accidit: sed Virgo ad eum, frustra inquit amplexum amoris petis hostis acerbe qui solitam precum pensionem mei oblitus non persoluis. Vbi solitæ orationes? Quomodo in te refrixit ardor charitatis tuæ in me? Et audes audaci fronte amplexum petere qui magis argui meruisti? Et indignabunda vultum auertens: abi inquit à me. Atque sic iustis increpationibus correptum relinquens, Deipara cœlo se reddidit, Cæterum adolescens euigilans agnoscit culpam, proponit deinceps præteritam compensare negligentiam. Et ne Virginis frustraretur amplexibus, statas suas ad eam preces resumpsit, quas & ad vsque vitæ exitum constanter recitauit.

6. Anno 1323. quidam se sistit S. Virgini Montisserratensi publicéque profitetur se post cęcitatem anni vnius & dimidiati à medicis & chyrurgis desertum, Deiparæ precibus visum recuperasse.

7. Hoc eodem die & anno alius coram eadem Virgine atque idoneis testibus fassus est se ab hora 12. adusque sextam vespertinam ad arborem nauis à Pyratis suspensum, & post tot horas implorata scilicet ope Deiparæ sanum esse

ab

ab ijs inuentum, atque ob hanc causam liberum dimissum.

8. Isto ipso die neque non anno Monserratum peruenerunt viri 20. miraculosè seruati in præsentissimo vitæ discrimine. Res ita habet.

Cum hi nauigarent vecti naui Maiorcensi, tanta repente orta est procella vt malum fregerit, temonem atque anchoras abstulerit, ac totas tres noctes ac dies tenuerit. Ita vt tantę tempestati impar nauis circa puppim fracta sit & aperta, aquâ in eam liberè sese insinuante. Quare cum non aliud quam mortem operirentur, singuli ad Deum confugere. publica sibi mutuo facta confessione peccatorum, atque in terram prostrati magnis vocibus ac gemitibus Deiparæ Montisserratensis opem implorare. Mira res. Dum in eo toti sunt, en tibi cęleste lumen è cælo deorsum ferri, atque angulum nauis occupare; quo in loco tam diu perstitit dum tempestate omni sublata portum tenerent sani & incolumes.

9. Anno 1613. sacram D. Virginis Weyerensis ædem inuisit mulier, ab ea ab informi claudicatione liberata.

Ea primum tumore dextræ tibiæ sic vexabatur vt calceari vltra non posset. Mox ab eo singula in singulis partibus vlcera nata, fœda, immedicabilia, oris purulentis ac sideratis, carne mortua. Insuper puris emanantis tantus erat fœtor vt nemo eum ferre posset. Nec chyrurgus erat, qui viso tam atroci vlcere, eius medelam in se recipere auderet. Accessit tandem contractio tibiæ ita malè affectę vt nec mouere eam nec flectere posset. Atque ita palmo circiter breuior effecta,

om-

omnem gradiendi facultatem adimebat. Ergo humanis deficientibus præsidijs ad B. V. M. ægra recurrit. Addit votum ad sacratissimam eius Ecclesiam precibus & votiuo munere inuisendā. Et ecce de repente vlcera exiccari, putridæ carnes decidere, summa, totum crus intra paucos dies perfectè sanari, ita vt longissima etiam itinera absque labore conficeret.

Iulij 26.

1. FEstum D. Annæ matris sanctissimæ Deiparæ, quod ob filiæ merita celeberrimum est Myndæ, Marcoduræ in ducatu Iuliacensi (vbi eius caput asseruatur multis clarum miraculis) Augustæ, Osnaburgæ, Remis, Metis, Strigonij, Sangallij, Lucernæ: Duaci, vbi eius pes ostenditur. De miraculis S. Annę scripsit Tritemius Abbas. Vide Ianuar. 19. n. 3.

2. Henricus 2. Valesius sacratur Rhemis & coronatur.

De eius in Deiparam studio. Vide 23. & 28. Augusti.

Iulij 27.

Hieron. Rubeus. 1. MOritur Ecclesius Rauennæ Episcopus, dum paternas ædes in templum erigit D. Mariæ Virgini matri, quod Maioris appellauit, quod alia essent sacra illi minora templa in eadem vrbe.

In eius templi testudine D. Mariæ Virginis imagnem, tanta artificis eruditione, opere vermiculato, pictano fuisse fertur, vt nihil pulchrius &

& simile magis, posset videri. Ad eius pedes hæc carmina legebantur.

Virginis aula micat Christum quæ cæpit ab astris,
Nuncius è cælis Angelus ante fuit.
Mysterium verbi genitrix & Virgo perennis
Auctorisque sui facta parens Domini.
Vera, magi, claudi, cæci, mors, vita fatentur
Culmina sacra Deo dedicat Ecclesius.

Eiusdem Ecclesij imago, templum D.M.V. ac infanti Christo Deo offerentis in D. Mariæ Maioris cernitur, opere picta vermiculato, sed ita corrupta, vt, nisi eorum, qui præsunt, liberalitas latius pateat, paucis ab hinc annis penitus collapsura sit. Quemadmodum & eandem ob causam anno M. D L. sede ob Pauli tertij Pontificis Maximi obitum vacante, pulcherrimam eam, de qua supra diximus imaginem Diuæ Virginis matris, & carmina vna cum aurea pene testudine ingenti ruina ac damno corruisse vidimus: in quo maximum quidem certe contigit miraculum, quod cum inferius Eucharistia loculo inclusa seruaretur, hinc atque inde ruina & lapidibus maximis decidentibus, & quasi eam attingere non audentibus, incolumis & intacta permansit, cum tamen vel ipsa pauimenti marmora in minutissimas partes confracta sint.

2. Anno 1480. memorabilis victoria equitum Rhodior. in Turcas, ope SS. Deiparæ. Iam hostilis exercitur signa sua collocarat super Rhodiensium mænia, cum ecce tibi in aëre Turcis apparens B. Virgo cum scuto ac lancea quam comitabatur D. Io. Baptista, ac multitudo militum cũ splen- *Iacobus Bosius in Histor. equitum Rhodior.*

splendētibus armis qui omnes ad ciuitatē recuperandam properare videbantur. Quo viso ita exterriti sunt Turcæ, vt se licet iam pæne victores, sine ordine in fugam dederint, seque mutuis vulneribus ad fugæ locum parandum confecerint: Quos & fugientes Rhodij insecuti sunt, plurimosque peremerunt.

Paulus Barcin. Gomesius Blāca. 3. Anno 1276. vita fungitur Iacobus 1. Aragoniæ Rex, cognomento Victor seu expugnator. Hic postquam tria nobilissima regna è Saracenorum manibus eripuisset in Aragonia ad duo millia templa, in Deiparæ honorem ædificauit. Sub eiusdem Virginis nomine sacrum ordinem redemptionis captiuorum de mercede & de mōtosa, eadem item nuncupatione erexit.

In Enessana in regno Valentiæ pugna contra Saracenos, insignem de ijs tulit victoriam, inuocantibus eius militibus gloriosum S. Mariæ nomen, eique confidentibus. Ac parta victoria maximas Christo eiusque genitrici gratias egit, totoque regno datis ad Antistites atque oppidorum magistratus literis, supplicationes ad eorum honorem fieri iniunxit. In ea pugna decem millia Saracenorum interempta, quorum cadauera nullo apparebant sauciata fuisse neque perfossa vulnere. Ex nostris autem pauci desiderati.

Idem captiuus in arce Montionis detentus, Beatissimæ Virgini cui semper se deuouerat enixè commendauit, ac tandem è custodia eius ope exijt, actum supradictum ordinem redemptio-*Gomesius l.2.* nis captiuorum instituit. Qui à mercede (*de la Merced*) nomen habet, quæ vox Hispanis non præmium, non pretium aut fructum laboris, sed

Latinè reddita, idem quod donum seu gratiam significat, quia vt postremum malorum est seruitus, & maximè quę in vinculis fertur aut carcere, ita neque seruo aut captiuo beneficium maius impendi posse videtur, quam ipsum in libertatem vindicare. Antea à Simone Monfortio carcassione in vinculis detentus fuerat, vbi & Deiparam liberatricem expertus est. Tertiò quoque à quodam Ferdinando carceri mancipatus cum Regina, cum se per fenestram demittere vellet, ab ea prudenter admonitus est, vt almæ genitrici Dei Mariæ, cui ipse se à puero deuouerat, nunc totum commendaret, fore namque vt ipsius ope Virginis qua fuit à Monfortio & arce Montionis liberatus, à præsenti quoque custodia, honorificè eriperetur. Quod & reipsa post pauculos dies accidit.

Idem grauissima constitutione sanxit ne Iudæi in toto suo districtu morantes aut Christum aut SS. eius parentem blasphemijs aut dicterijs ex more proscinderent, vtque eadem ex libris suis quamprimum eraderent, sub pœnis tum pecuniarijs tum corporeis, quæ eadem supplicia ex ijs sumpsit qui vel non erasissent, vel aliqua in contumeliam œconomiæ salutis nostræ vomuissent. Idem trigesies cum Mauris Dei parenti inimicissimis signa contulit, fœlici semper præliorum euentu. Maurorum gentem nunquam satis fidam regni finibus vti pelleret filio mandauit. *In vita per Gomez.*

Eidem Iacobo in oratione defixo ac lumine quasi in medio die circumdato, in ipso lumine apparuit Deipara, à qua audire meruit quanti à Deo fieret eius zelus in Mauris debellandis, & in *Ex Chro. ordinis.*

Christianis ex eorum manibus & seruitute liberandis. Dixit hæc Regina, eumque monuit vt religionem sub titulo B.V.M. de mercede redemptionis captiuorum institueret, cuius præcipuum munus esset pretium ad id conquirere.

Audiuit hæc Iacobus, & lachrymis à suauitate dulcedinis perfusus, se id facturum promisit. Vide plura Augusti 10. & 6. Ianuarij num. 11.

Iulij 28.

Histor. Dominæ Foyensis Grauelinga in Flãdria.

1. ANno 1624. Iureiurando asseritur Deiparæ ope infantem in vtero materno pro mortuo habitum, tum baptismi gratiam, tum sanitatis perfectæ beneficium consecutum.

Huius mater iam 24. horas partus dolores tolerauerat, neque toto illo tempore vllum motum infantis in vtero senserat, neque aliud vitæ argumentum experta erat. Quare obstetricis sensu mortuus erat fœtus. Interea audit mater quam se beneficam exhibet Deipara Foyensis, Grauelingæ, & magno animi affectu eius opem implorat vouetque ad eam, peregrinationem.

Et ne humana negligeret, si quæ essent præsidia aduocatur chyrurgus, qui totus seruandæ matris vitæ intentus (certo enim certius credebatur proles mortua) summa vi per palatum & labrum alterum perforatum, puellam apprehendit, è matris visceribus extrahit, & aliquamdiu in aëre suspensam tenet, quam obstetrix veluti mortuam lauat ad sepulturam, quod dum facit obseruat, in eo aliquod vitæ vestigium & oscitationem. Moxque à pastore sacro baptismi fonte tingitur, &

& media hora post baptiſmum meliuſculè incipit habere, atque in templum defertur ad ſupplendas baptiſmi cęremonias. Et quod mirum eſt ne veſtigium quidem apparuit in ea læſionum de quibus modo diximus, & aliorum vulnerum, quæ & chyrurgus, vnius matris incolumitati proſpiciens, ei inflixerat.

2. Natalis S. Innocentij Papæ eius nominis primi. *Platina.*

Hic conſtituit vt ſabbato ieiunium ſeruaretur eo quod tali die Chriſtus in ſepulchro iacuiſſet, & quod eius diſcipuli ieiunaſſent. Et maximè Deipara (quo etiam reſpexiſſe Pontificem, veroſimile eſt) omnium diſcipulorum magiſtra, Apoſtolorumque vice Chriſti caput; & quæ in luctu mortis Chriſti principem locum tenebat.

Iulij 29.

1. OBit laudatiſſimus Pontifex Vrbanus 2. anno 1099. atque eximius Virginis cultor. In Apulia in eius honorem Eccleſiam dicauit, & priuilegijs muniuit. Eo Pontifice Authore, horariæ illæ preces, quæ vulgo B. V. M. officium vocari conſueuere, non tantum à Clericis ſed etiam à laicis pro auxilio contra Saracenos obtinendo recitari cæperunt, contra quos trecenta Chriſtianorum millia, accepta prius ab eo benedictione arma ſumpſere, Aſiam inuaſerunt, captiſque oppidis deuaſtarunt. *Authores vitæ eius.*

2. Anno 1546. patres Concilij Tridentini ſtatuunt circa immaculatam Deiparæ conceptionem ſeruandas conſtitutiones Sixti 4. ſub pœnis in ijs contentis, quas & renouant.

Niceph. l. 14. c. 58. 3. Anno Christi 450. Piè obit Theodosius iunior Imperator.

Hic Synagoga in templi formam redacta Cōstantinopoli, pulchritudine & amplitudine exornata, insignem Dei matris Ecclesiam construxit, vbi minoribus alijs adiectis ędificijs venerandam Dei matris in ipso sanctioris mensæ tumulo zonam reposuit, & ex eo tempore, ea Dei matris ædes sacri tumuli nomen est consecuta.

Euagrius l. 1. c. 2. Prosp. in Chronic. Huius opera & auxilio, sacrosancta Synodus Ephesina, (auctoritate Cælestini Pontificis indicta) congregata fuit. In ea damnatus Nestorius Præsul Constantinopolitanus quod negaret SS. V. Mariam debere vocari Deiparam. Idem sanctione edita damnauit libros impij Nestorij, eumque mandauit deportari in Oasim.

4. Tarasci in Gallia Narbonensi natale S. Marthæ Virginis hospitæ Saluatoris & matris eius, comitis itinerum filij sui. Vide de eadem 22. huius, & 17. Octobr.

5. Apud PP. S. Dominici octaua S. Mariæ Magdalenæ. De ea vide 22. huius.

Iulij 30.

1. ANno 1606. Paralytica repente conualescit.

Erat hæc monialis ordinis Carthusiæ prope Bethuniam in Arthesia, quæ tam vehementi cordis oppressione ac neruorum conuulsione & cōtractione laborabat, vt sæpe sensu omni priuaretur, ac tandem ea symptomata in paralysim desierunt. Cumque spatio mensium 8. & eo amplius varia frustra applicuisset remedia, sorores eiusdem

eiusdem monasterij compatientes ægræ, eius nomine vouerunt peregrinationem ad collem Acutum miraculis Deiparæ celeberrimum. Interim ipsa magno tenebatur desiderio adeundi, templũ asserebatque se, si id fieret, sperare Deiparæ auxilium sibi adfuturum. Itaque partim fulcris nixa, partim sociæ brachio, versus templum proreptat, cum ecce tibi repentè sentit sibi tibias cæteraque membra mirabiliter firmari, ac vires recuperare. Quare & socia & fulcris valere iussis sola ad templum firmo gressu tendit, stupentibus monialibus vniuersis.

2. Anno 103. è Cælo detonans fulgur templum B. V. M. Atrebati & Canonicorum ædes miserabili incendio deuorauit. *Chronicõ Bresinij M.S.*

3. Insulis nobilissimo Emporio Belgij in custodiam dati anno 1624. nebulones 4. ob violatam verbis contumeliosis Deiparam in sua quadam imagine ad murum tabernæ meritoriæ, & ob eãdem postmodum proiectam in fossas ciuitatis. Hi quamquam protestarentur se Catholicos, & à Catholicis parentibus prognatos, magnamque offerrent pecuniæ vim in Deiparæ obsequium, causarenturque se vino sopitos nescisse quid agerent: nihilominus lata est in eos hæc sententia & reipsa executioni mandata. Comparerent linteati, pedibus capiteque nudo, manu prehenso cereo ardente coram dicta imagine, ibique certa concepta orationis formula veniam à Deo, Diuaque postularent. Deinde vt impositi currui per nobiliores vrbis plateas virgis cęderentur. Tertio vt in perpetuum tum vrbe, tum vniuersa Castellania (vt vocant) exularent. Insuper illi qui prę cæteris contumeliosior in Diuam extiterat, lingua

candente ferro perforata est. Ad hæc quotquot interfuere dum dicta imago è muro tabernæ supranominatæ auferretur, damnati sunt ad comparendum vt supra coram imagine in lineo amictu, capite pedibusque nudis &c. Denique qui adusque fossas ciuitatis imaginem illis postulantibus tulerat, præter supradictam cum cæteris communem Deiparentis reparandi honoris rationem in lineo vestitu, erecto theatro ante domum ciuicam ibidem publicè, astantibus scabinis flagellatus est. Atque ista est ratio diuinum sibi suisque ciuibus numen conciliandi, si qui ciuitatibus præsunt, eius genitricis honori vbi vel minimum is læsus erit, reparando serio inuigilent.

Iulij 31.

Ribaden. 6. Ianuarij ex antiquo Histor. Chronic. ordinis.

1. SVb annum 1218. apparet Deipara S. Raymundo Dominicano, Regi item Iacobo cognominato Expugnatori & cuidam Petro Nolasco, singulis sigillatim, idque eadem omnino nocte, ijsque significat gratum illos facturos filio suo Iesu Christo si quem ordinem erigerent sacrum, qui insisteret redemptioni captiuorum. Quam reuelationem cum narrarent sibi inuicem, & Episcopo, probauit vt id fieret. Quod & publicè peractum est die S. Laurentij insequenti. Vide ibidem.

2. Anno 1556. ad vitam transit immortalem S. Ignatius Loyola Societatis IESV institutor.

Hic à prima sua conuersione Deiparam in patronam

tronam delegit. Et ſane qui ſocietatem IESV, Virginis filij conditurus erat in matris eius conſtantiſſima pietate & patrocinio tantæ molis fundamenta ieciſſe meritò putandus eſt.

Cum in paterna domo de mutandę vitæ ratione deliberaſſet, noctu (vt ſolebat) è ſtrato ſurgens, ad imaginem virginis feruentes per eam preces Chriſto obtulit, quibus ſe mundo valedicturum ſpopondit; quo tempore domus terræ motu contremuit, & cubiculum à fundamentis eſt concuſſum, argumento vel preces eius per Virginem oblatas, exauditas vel exterminatum Virginis ope dæmonem, furoris ſui reliquiſſe veſtigia. Alia nocte, ipſiſſima Deipara paruulum Ieſum geſtans in vlnis, manifeſta luce ſe Ignatio præbuit viſendam, tanta lætitia vt à cunctis voluptatibus cœperit abhorrere, & ex eius animo Deipara omnium obſcænitatum imagines abſterſerit, ita vt deinceps omni ſenſu libidinis caruerit. Nonam deinde vitam inchoaturus ad Deiparam montis Serrati proficiſcitur, quo in itinere Deiparæ vouit caſtitatem. Quid autem ibi egerit vide 25. Martij.

Mancesę vbi prima ſpiritualis vitę fundamenta poſuit, tum horas B.V.M. in ſcalarum gradibus templi Dominicanorum recitat, inſignem habuit SS. Trinitatis cognitionem.

In honorem B.V.M. ſabbata obſeruabat.

Pariſijs in SS. Matris ęde ſuburbana, quæ mons Martyrum dicitur, eius ope inuocata, cum ſocijs votum emittit paupertatis, & Hieroſolymam proficiſcendi, ad proximos in ſpiritu iuuandos poſt Theologiæ curriculum.

Sacerdotio initiatus antequam primum sacrum faceret, anno vno se ad tantum sacrificium pręparat, obnixe Deiparam obsecrans vt aditum sibi ad filium aperiret, seu vt loquebatur, vt ipsum cum filio suo poneret, id est, vt in numerum seruorum filij sui, seu in eius familiam ascribendum curaret.

Anno elapso Romæ primum sacrum ad Christi præsepe in Sancta Maria Maiore celebrat.

Idem Romæ in templo S. Pauli in sacello B. M. V. atque adeo coram ipsa, ex voti formula (in qua etiam eius nomen inclusit) professionem cum socijs solemnem emisit. In votis simplicibus Societatis nominatim etiam exprimitur Deipara ex Ignatij præscripto. In exercitijs spiritualibus præscribit vt 3. Collegium fiat ad Deiparam, vt nos excitet ad fiduciam in ipsam. In omnibus suis deliberationibus eam inuocabat tanquam mediatricem apud SS. Trinitatem, & per eam suas deliberationes Deo offerebat.

De qua infra 8. Septemb. Deiparę vero opem Ignatius frequenter est expertus: vide li. 3. vitæ cap. 6. in causa difficillima colloquij Patauini. Cæterum egregiæ Ignatij in Deiparam voluntatis ipsimet hostes vtriusque, coacti, testati sunt. Nam cũ Mutinæ anno 1600. *Ribad. in vita cõpendio.* per merita Ignatij plures dæmones è quatuor energumenis pulsi essent, & vnus inter cæteros pessimus diu restitisset, tandem ad S. Ignatij nomen excedere coactus est, Sanctus inquiens Ignatius (quod ter iterauit) me eijcit ob suam humilitatem & potentiam, & ob eius singularem affectum erga SS. Virginem. Hæc & his plura Maffeius Ribaden. Historia Societatis & ex ijs

P. Spi-

P. Spinelli c. 35. Qui & plura addit de vniuersæ Societatis communi studio aduersus Deiparam. Verum omittere non licet, quod narrat P. Ludo- C.4.§.1. uicus de Ponte in vita P. Baltazaris, piam quandam personam, de cuius veritate, inquit, cum aliquid dicit, habeo eam moralem certitudinem quam in huiusmodi rebus homo habere potest. Et erat talis cui Christus Dominus, eiusque parens extraordinarios valde fauores exhibebat.

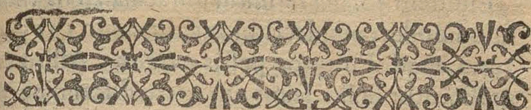
Itaque cum illa anno 1600. statuisset facere domi suæ spiritualia exercitia Sancti Ignatij, vidit oculis mentis Archangelum Gabrielem ad se venientem quæ cum obstupesceret, dixit se esse missum à Deipara vt quædam ei significaret. Ipsa præ humilitate cum adhuc magis stuperet, petijt vt priusquam ea referret, sineret se cum Deo agere de ea re, respondit Gabriel sibi id placere. Itaque à Deo ardentissimé petijt vt ab ea dignaretur auerteret quidquid sanctissimæ eius voluntati contrarium esset. Cumque id diutius fecisset, audiuit internam vocem Domini dicentis, vt Angelum audiret. Illa igitur sciens hoc esse opus Dei flexis genibus audiuit verba Angeli. Is porro nomine Reginæ cæli ei dixit. Exercitijs quæ facere cogitasti per meditationes & ratiocinationes (cogitando magnitudinem Dei & infinita bona quæ ab eo hominibus dantur) singulare obsequium Reginæ nostræ præstabis. Significat enim tibi se, & esse & fuisse tanquam patronam & fundatricem istorum societatis exercitiorum. Nam se adiuuisse ac docuisse S. Patrem Ignatium vt ita fieret, ideoque se hoc nomine dedisse initium isti operi, imo & se tota vita sua in

san-

sanctis huiusmodi exercitijs fuisse occupatam. Hæc reuelatio Archangeli. Quæ quidem (subdit P. Ludouicus) propter nos facta est, vt nos & cæteri qui huiusmodi exercitijs excoluntur pluris ea faciant quæ talem habent fundatricem, protectricem, & adiutricem, qualis est Dei mater, quæ etiam ea ipsa fecit licet infinitè perfectius quam nos, voluitque rem hanc nobis reuelare vt sanctissimum eius exemplum sequeremur.

AVGVSTVS.

AVGVSTVS.

Quæ in hunc mensem incidunt, neque statim habent mensis diem, primum sibi locum vendicabunt.

1. Festiuitatem recollectionis festorum omnium B. M. V. celebrant Duaci tum Canonici D. Amati, tum D. Petri Dominica vltima Augusti. Quod idem obseruat Ecclesia Cameracensis. Eandem colit Antuerpia, Dominica ab Assumptione secunda, cum solemni supplicatione in qua ditissima Deiparæ imago Ecclesiasticorum tum regularium tum secularium humeris vicissim circumfertur. Huius festi officium excusum & Parisijs anno 1507.

2. Henricus 7. Imperator, forenses strepitus, & ciuilia negotia, Assumptæ Virginis solemnitate proximante, missa faciens, iustitium indicebat, solis spiritualibus exercitijs vacans. S. Franciscus in honorem Deiparæ à festo SS. Petri & Pauli vsque ad festum Assumptionis eius deuotissimé ieiunabat. *Canisius l. 5.* *Bona c. 9.*

3. Anno 1603. Tungris in Hannonia Deiparæ precibus puer mortuus vitæ redditur.

Eius-

Robertus Hauportius de mira Deipar. Tungr. Carolus Stensbelius in Alexityrio.

Eiusdem 30. alià feruntur miracula. In ijs vnum quod multa complectitur accidit anno 1215. eo anno apud Tungros pestis maximè Athi fædè grassabatur nullo sexus aut ætatis discrimine. Ibi tum mulier peregrinatrix, ad Tungros nihil sibi metuens à pestilentia, quod inscripta esset albo Sodalitatis Deiparæ apud eosdem, quo fiebat vt sibi notos inuitaret ad peregrinandum ad eam. Id persuasit plurimis qui omnes à peste seruati sunt, & in album sodalium inscripti. Quæ causa fuit vt à pastore, ab Atho ad illam Tungrensem ædiculam (milliario Atho distat) supplicatio institueretur. Ab eo tempore cessauit pestis, nam præter supplicationem, incolæ serio ad Deum conuersi sunt. Quo miraculo exciti Valencenenses, Tornacenses & alij populi similem veræ conuersionis viam ingressi, à pestilentia miro & subito liberati sunt.

4. Anno 1598. sub initium Augusti (præcisa enim dies non habetur) ex altissima contignatione delapsus, totoque corpore comminutus in vita seruatur, & sanatur.

Is est Ioannes Guntherus parochi VVeyerensis famulus, qui cum conseruis suis manipulos in horreum conuehentibus, ipse in summitate trabium seriatim & ordine componeret, in duram humum decidit, lapsuque graui, totum corpus ita concussit, ita protriuit vt exanimis omnium iudicio haberetur. Hora diutius sic iacuit, sine motu, loquela & sensu, sed tandem vbi paululum ad se redijt, ad benedictam Dei matrem confugit, & pollicetur se nouum ex hircino corio thoracem eius Ecclesię VVeyerensi oblaturum. Audijt Virgo simplicis hominis è recto corde profectum sim-

simplex votum. Itaque remittit dolor aliquantulum, mox omnino cessaturus. Ergo domum relatus est, vbi excusso ex præcordijs copioso sanguine viscera omnia sanitati sunt restituta, ac laxata membra, pristino vigori sine omni chyrurgorum manu, reddita.

5. Anno 1463. superis iungitur Alexander Oliua ex Augustiniano Cardinalis.

Hic cum in fontem cecidisset & exanimis inde eductus esset, mater eius ad Deiparam eius templum ingressa se conuertit, nec frustra eius opem implorat: nam repente visus est moueri ac matrem appellare. Quare attoniti qui aderant puerum triennem ad templum deducunt, offeruntque altari. Hic sacrarium ingressus, forte dalmaticam vidit vestem in cuius limbo imago erat Virginis auro intertexta. Cõuersus ad matrem puer, dalmaticamque complexus, & imaginem digito ostendens: mater inquit, ô mater, hæc mihi manum porrexit in fonte, nec aliquanto spatio potuit adduci vt inde discederet. Sacellum in fonte Virginis ædificatum est, miraculi monumentum. Eum quintum agentem annum ordini D. Augustini (quorum templum insignitum erat nomine B.V.M.) tradiderunt, illi dedicantes à qua seruatus erat. Idem templo Deiparæ in saxo ferrato ciuitate sua, cui se dicauerat, ædes fructuarias emit Romæ aureis nummis circiter ducentis, ac calices argenteos, libros missales, vestes sacras, paramenta altarium, tectoria parietum largitus est. Qualibet hebdomada templa S. Matiæ Maioris & populi frequentabat. Æger & mente captus, nihilominus semper B. V. M. habuit in ore, illam sibi noctu, & interdiu astare dictitans. Interroga-

tus num mori timeret. Qui inquit ego timeam qui ad nuptias eo. Idque sæpe repetere auditus est: ire se ad nuptias.

Augusti 1.

1. ANno 890. Dodilo 21. Cameracensium Antistes templum Deiparæ in ea ciuitate impietate Normannorum anno 882. prophanatum, splendori suo reddidit, ac Kalendis Augusti dedicauit.

Lipsius c. 9. 2. Anno 1390. Deipara Hallensis quemdam seruat in immani ac subito diluuio. Fuit hic Pastinus nomine, Angiani natus in Hannonia, vbi tanta & tam subita orta est tempestas, nimbi, tonitrua, fulmina & aquæ sic densæ caderent vt torrentes vbique fluerent, domos abriperent, molas auferrent, omnia denique vt mare inundarent. Homines trepidare, alius in altum, alius imum fugere, ille aquas, hic fulmina, & Pastinus hic in cellam pennariam suam. Dum ibi est, ecce aquæ vis perrumpit, cauum implet. Ipse interim D. Hallensem inuocat, & simul (illa inspirante) ianuam in sublimi quæ fornicem claudebat, manibus apprehendit. Tenet fortiter duas horas totas, & aquæ nihilominus vndique assultant, mentum interim & caput supergrediuntur, aut tangunt: Iam mors aduenit, & mortis nuncia caligo; cum ille flebiliter iterum Diuam, nec frustra, inuocat, quippe quæ radijs immissis locum illustrauit, & simul vires ei addidit ad perdurandum. Nox & aqua abijt, ipse emersit, vxore & prole tamen submersis. Hallas venit, ceream imaginem obtulit. 17. fidos testes adduxit, qui vna cum

cùm eo de re sic gesta affirmarunt.

3. Anno 1137. obit Ludouicus Crassus Galliæ Rex.

Hic ob iniurias à Theobaldo Comite Carnotensi acceptas, & nominatim quod illum ad singulare certamen ausus esset prouocare, statuerat omnino Carnutensem vrbem ferro flammaque delere. At eius iræ obuiam itur ab Episcopo cleroque qui B. V. M. indusium quod ibi seruatur, deferentes, ei supplices occurrerunt, rogantes ne illi Ecclesiæ noceret cuius esset primus protector. neue iram suam in eos immeritos effunderet, dũ sese de sibi iniurio vlcisci vult. Quorum supplicationibus acquieuit Rex, ne nobilis (inquit Author) Beatæ Mariæ cum ciuitate, igne solueretur Ecclesia. Quare Comiti Flandriæ, totius exercitus duci præcepit vt exercitum inde reuocaret. Ita D. Virginis intuitu & amore illi ciuitati pepercit. In quã postea mitior factus ingressus est, vetuitque ne cuiquam incolarum malum vllum inferretur, ac capitulo Ecclesiæ eiusdem Deiparæ priuilegia varia indulsit. *Eugerus Abbas S. Dionysij testis oculatus.*

4. Vita fungitur Pater Franciscus Binans ex ordine Minimorum.

Hic à teneris annis Deiparam sibi elegerat in patronam, cuius & opem varijs euentibus expertus est singularem. Eius ope seruatus est ne ex Anglia discedens agnosceretur ab exploratoribus quos Regina Elizabetha ad singulos portus collocarat. Eodem in itinere eadem suffragante à naufragio liberatus est, mari vehementer intumescente ac ventis pene nauim demergentibus. Nomen Mariæ (vt & nomen IESV) scalpello sibi sculpserat in corde, non sine acutissimo cruciatu *Chronic.*

ciatu quem tamen perferebat libenter præ desiderio circumferendi etiam in corpore signa eius rei quam maximè adamabat. Nunquam nisi capite detecto SS. Mariæ nomen proferebat, addita bene profunda reuerentia. Quod & ab eo seruatum est in quadam conferentia cum quodam ministro in Gallia, in qua de honore Deiparę agebatur. In qua minister ob æstum dierum canicularium caput continuo apertum habens, cum à P. Francisco, audiret nomen Mariæ, quasi in contemptum Virginis caput tegebat. Ea nimirum est hæreticorum in Dei parentem obseruantia, vt quoquo modo possint eam inhonorent.

Augusti 2.

1. APud religiosos D. Francisci celebre est festum Sanctę Mariæ Angelorum seu de portiuncula, propter amplissimam indulgentiam, quam D. Franciscus ab ipsomet Christo Domino, Beata Virgine exorante, cunctis peccata sua ritè confessis, templumque D. Mariæ Angelorum Assisij ea die visitantibus impetrauit. Vide Chronica eius ordinis parte 1. l. 2. cap. 1. & sequentibus.

2. Hac eadem occasione anno 1223. apparuit illi Christus, cum Beata Virgine, Angelicaque militia in eodem templo. Hoc eodem die consecratum idem templum.

3. Hoc eodem die anno 1224. apparet Franciscano sanctitate eximio Beata Virgo, videtque eam lumine præfulgentem benedicentem ijs omnibus qui die isto ad templum supra memoratum conuenerant indulgentiæ consequendæ causa.

Hac

Hac ipſa die, viſa Deipara à multis Franciſcanis, quin etiam à ſæcularibus peregrinis ingredi in templum cum fratribus, intereſſeque ordinariè ſupplicationi, comitantibus eam Angelicis choris, qui Deo laudes canebant.

4. Ducta ad hoc templum die Indulgentiæ aſſignato mulier energumena ilicò à dæmone deſeritur Deiparæ precibus. Vnicum illud ſupereſſe medium mulierem liberandi, ipſemet dæmon ab exorciſta adiuratus vt ædiceret quid tandem agendum ad eum expellendum, diſertè affirmarat.

Auguſti 3.

1. ANno 1109. ſacratur & inungitur Ludonicus Craſſus Galliæ Rex vide 1. Auguſti. Quibus adde,

Idem abbatiam Dei genitricis à victoria in vrbe Siluanectenſi fundauit ac dotauit anno 1131.

2. Natale S. Aſpremi primi Epiſcopi Neapolitali à S. Petro conſecrati.

Hic in ſuis ædibus oratorium ad vſum Chriſtianorum exſtruxit quod poſtea ſolemni ritu à Siluestro Papa dicatum eſt ſanctæ Mariæ à principio. *Ioannes Stephanus in locis ſacris vrbis Neapol.*

Auguſti 4.

1. OCtaua feſti S. Annæ matris Deiparæ, eam olim celebrabat Eccleſiæ Cathedralis Tornacenſis, vt patet ex priſco eius Miſſali.

2. Anno 1548. Iacobus Blondus Gallus arte ſcrutarius viuus combuſtus eſt in atrio templi *Iacobus Breulius.*

D.V.M. Parisijs, ob deiectam eiusdem imaginem quæ sita erat prope portam chori.

Surius & Chronicō ordinis. Item alij quos citat Brouius tom. 13.

3. Festum D. Dominici, singularis Dei genitricis cultoris, à qua & plurima accepit beneficia, eique in paucis charus extitit. Ipsius matris Dei precibus ordinis sui confirmationem à summo Pontifice impetrauit, neque enim rem tantā vir humilis & pauper nullo humano fretus auxilio ab Apostolica sede exorasset, nisi Dei parentis apud Deum interuentu. Eam ipse vidit ante ordinis sui confirmationem procidere ad pedes filij irati tres lanceas in mundum vibrantis, in superbos, in auaros, in luxuriosos, iramque diuinam auertentem, offerendo ei Diuos Dominicum & Franciscum qui mundum à peccatis reuocarent. Ita placatus est Deus. Alias vidit Deiparam SS. Cæcilia & Catharina comitatā noctu obire dormitorium sui monasterij, fratresque dormientes cruce signare, & aqua salutari aspergere, vno dumtaxat præterito, qui non satis compositè & decenter iacebat. Vidit ordinem suum vniuersum sub B.V.M. pallio absconditum, in signum protectionis & amoris. Quod ipsum vidit pia quædam femina post obitum D. Dominici quæ religiosum hunc ordinem despexerat. Vide l.6. vitæ S. Dominici c.6. porro ab hac die tanta extitit fratrum in Diuam Virginem reuerentia deuotioque, tantum eius laudandæ & colendæ studium vt sermone explicari nequeat. Neque vero suis partibus defuit B. Virgo, at ijs in omnibus aderat visa nonnunquam coram fratre quodam Dominicano concionante librum expansum tenere, vnde ille totam concionem depromebat. Visus etiam adstare, cuidam argumentum non preme-

præmeditatum tractanti, atque ei quæcumque diceret, suppeditare. Morienti autem D. Dominico adfuit Deipara cum filio de quo S. Antoninus, eadem inquit hora qua migrauit in cælum, quidam vir pius eiusdem ordinis, leui depressus somno post orationem vidit interioribus oculis quandam aperturam in cælo, per quam submittebantur duæ candidissimæ scalæ. Summitatem vnius tenebat manu B. V. M. alterius filius eius. Angeli vero discurrebant per eas ascendendo & descendendo. Erat in extremitate cuiusque scalæ sedes posita & quidam super eam sedens similis Fratri Prædicatori habenti faciem velatam. Scalas autem illas sursum paulatim trahebant IESVS cum MARIA, & ducebatur sursum cum scalis sedes cum sedente comitantibus Angelis. Denique receptis in cælum scalis & sede cum sedente, apertura illa clausa est, visoque disparuit. Repertumque est D. Dominicum illa hora obijsse qua ille viderat illum in cælum conscendentem.

Idem alis candidis à Virgine Maria, & eius filio, in throno gloriæ eleuatus ostensus fuit. *Iordanis in Epist. Encyclica ad vniu. ordinem.*

Sed vt ad ea quæ viuus gessit nos referamus, & nonnihil de vniuerso eius in SS. V. M. ordine dicamus.

Salutatione Angelica à Deo delectabatur, vt semper eam in ore haberet, idque omnibus consulebat. Ad eiusdem honorem instituit rosarium 150. Aue Maria constans, cum 15. orationibus Dominicis, & ad illud recitandum per se & per suos prædicatores omnes hortabatur. Cuius rosarij per vniuersum miri extitere fructus & plurima ad illud miracula & per illa sunt facta.

Hoc armorum ſpiritualium genere Catholicos contra dæmones & præſertim contra Albigenſes Hæreticos armabat.

Sancti Dominici ordini ipſa Virgo habitum dedit quo vtuntur, cum prius Canonicorum regularium veſtibus vterentur, illudque Beato Reginaldo apparens ſignificauit.

De admiranda ſanctiſſimæ iſtius familiæ erga Deiparam deuotione vide S. Antonium 3. p. Hiſtor. titulo 23. c. 10. qui ait poſt matutinas preces & completorium altare B. V. M. quandoque ordine triplici religioſorum orantium cinctum fuiſſe. Ex hac ordinis iſtius in Deiparam pietate factum eſt vt tanta celebritate ad finem completorij cantet Salue Regina, omnibus omnino fratribus ad illud conuenientibus, quo tempore viſa eſt etiam ipſa ſingulari ratione pro ijs orare vt narrat Sanctus Antonius. Quemadmodum etiam viſa eſt orare illis verbis filium: Fili exaudi nos, dum ipſi Litanias recitarent ad placandum Innocentium 4. qui eorum priuilegia impediebat. Quo breui mortuo relicti ſunt fratres in pace. Neque omittendum quod initio hæc familia vocabatur fratrum B. V. M. poſtea dicti ſunt Fratres prædicatores.

Porrò quo fructu recitarent Antiphonam Salue Regina, hinc patebit.

Bzouius ad ann. 1220. 1. Cum nouellus ordo FF. S. Dominici variè à dæmone vexaretur, nam nonnullos de ijs terrebat ignea forma ſupra eorũ capita ardente, alijs flammiferos dracones obijciebat, aut aſinos terribiliter cordibus armatos, alios alijs vexaret imaginibus, nec quieſcere eos ſineret: cum inquam hæc paterentur Dominicani, Patres Deiparam

ſibi

ſibi inuocandam ſtatuerunt, eam itaque publica proceſſione & Antiphona *Salue Regina* ſalutandam decreuerunt. Factum. Ludificationes ceſſauere, & obſeſſi à dæmone (nam aliquos inuaſerat) liberati. Dum autem *Salue Regina* frequentius caneretur, viſa eſt cælo delapſa cælorum Regina, vultu placido aſtitiſſe canentibus, & ad illa verba. *O dulcis Maria,* leniter caput ſubmittere, & recedentibus vnà illis de locò in cælum remigrauit. Maſſiliæ mulier ſancta cum die quadam adeſſet canentibus FF. *Salue Regina,* ſtatim corporeis ſeiuncta à ſenſibus, vidit primum dum canerent: *Spes noſtra Salue,* delapſam Dei matrem canentes vultu blando reſalutantem. Secundum dum canerent: *Eia ergo aduocata noſtra,* vidit flectentem ante filium genua, & pro canentibus orantem. Tertium dum dicerent: *Illos tuos miſericordes oculos* vidit mitiſſimè eos intuentem. Quartum dum canerent: *Et Ieſum benedictum* &c. Illam quaſi puellaribus reſtitutam annis vidit, tanquam lactentem Ieſum ſingulis oſtendentem.

Porrò illud notandum quod dum FF. Prædicatores Sandomiriæ in Polonia canerent hanc Antiphonam, Martyres ſunt effecti: ſuperuenientes enim Scithæ ſæuiſſimi, dum matri miſericordiæ hoc canticum occinunt, eos trucidarunt, erãt autem numero 39. quorum Martyrium miraculosè in Martyrologio pridie eſt inuentum. Res admiranda, nequaquam hic prætermittenda. Nocte enim antecedente eam cladem, dum Tyro indicul. Martyrologij ad diem ſequentem pronũtiare incipit: mox aureis litteris nouos & inſolentes characteres exaratos vidit hunc in modũ. San- *Annales Poloniæ.*

domiriæ paſſio 49. Martyrum. Legeret an taceret dubitabat. Timore tamen abiecto, voce cignea recitauit aureum edictum. Quod dum cernunt fratres & prior, aureæ illæ literæ cum notis Sandomiriæ inter manus Fratrum legentium ſenſim euanuere. Inde vero collegerunt Deum ſibi parare coronam Martyrij ad quam ſe compararunt.

Cartagena tom. 4. Fuit etiam ſolemne initio ordinis vt præter horas ordinarias, Deiparæ quoque officium quotidie recitarent fratres, cumque coniunctis lectulis nullo interiecto pariete cubarent, vt primum expergefacti eſſent, ſtantes, rerum omnium gerendarum primordia, ne calceis quidem indutis, à virgineis laudibus capiebant, nec ſe loco mouebant donec preces abſoluiſſent. Quare feruntà filio Virginem impetraſſe vt nemo Dominicanus in mortifera culpa perſiſteret, ſed aut à lethali flagitio ſtatim pedem referret, aut foras (ſi corrigi nollet) eijceretur, ne tam preclaræ familiæ maculam inureret. Inſuper ſinguli habebant in ſuis cellulis iconem crucifixi & Deiparæ vt earum intuitu excitarentur, & ſenſus exterius in varia propenſi, ſpiritali robore confirmarentur.

Huc refero quod de huius Diui religione Chriſtus reuelauit Rudolpho Fauentino Dominicano ac Sancti Dominici ſocio. Huic enim anxio quod multi rigorem ordinis non ferentes diſcederent apparuit Chriſtus inter matrem ſuam & Diuum Nicolaum & manu caput eius demulcens: Ne turberis, inquit: quamdiu mater mea curam eius religionis gerit: non deerunt qui iſtud inſtitutum ſuſcipiant, & in eo perſi-

persistent. Interim in momento videt nauem quamdam Dominicanis refertam. Secundo flumine Bononiam præfluente ferri, vocemque Christi rursum dicentem audiuit, ne timeret cum in breui totum orbem Dominicanis implere statuisset.

4. Anno 1578. vitâ exit Sebastianus Lusitaniæ Rex.

Hic in honorem Deiparæ singulis sabbatis rei diuinæ bis aderat, neque enim sacrum vnum vt cæteris diebus (nam mensæ sacro non audito haud accubuit) audisse contentus, alteri ob Beatissimę Virginis amorem ministrabat, cuius iconem pectori appensam incredibili affectu suspiciebat, globisque piacularibus quotidie venerabatur. Hic in bello quod in Africa contra Mauros capitales Deiparæ hostes mouerat, interfectus est. Multis cadauer eius vix agnitum, inter occisorum cumulos, inuentum est confossum vulneribus. *Antonius Vasconcellus.*

Augusti 5.

1. CElebris apparitio Beatæ Virginis, quæ occasionem dedit ædificationis templi Sanctæ Marię ad Niues, cuius Historia passim nota est. Fuit autem hoc templum anno Christi 367. à Ioanne Patritio Romano, eiusque coniuge erectum, qui quod liberis carerent, Deiparæ suam hæreditatem vouerunt, instanter eam rogantes vt quo in officio pietatis eam vellet impendi, ijs significare non grauaretur. Ab ea itaque in somnis sunt admoniti nonis Augusti (qui hodiernus dies est) cum maximè cælum Romæ

æſtuat, vt quem locum niue conſperſum viderent, in eo templum ædificarent, quod in ſuo nomine dedicaretur. Quo ad Liberium Pontificem delato nuntio (cui idem eadem nocte Beata Mater edixerat,) ſtatim mane ſolemni ſacerdotum & populi ſupplicatione inſtituta, ad collem exquilinum niue conſperſum venit, locumque Eccleſiæ deſignat.

2. Hodie Romæ anno 1561. Pius quartus Pōtifex Thermas Diocletiani in templum commutat, & in honorem S. Mariæ Angelorum conſecrat præſentibus Cardinalibus vniuerſaque curia & populo Romano. Eius curam dat monachis Carthuſianis, quos illuc è cœnobio ſanctæ Crucis in Hieruſalem transfert. Templum erigit in titulum Cardinalitium, variaſque ei indulgentias donat.

3. Anno 963. arſit inſigne templum B. Virginis Mariç Garnoti Richardus Normannię Princeps, eo anno ciuitatem Carnotenſem vi cæpit, atque in eam ignem inijci iuſſit, qui nec magnificæ illi Eccleſiæ pepercit.

4. Anno 1549. Infans mortuus, vitæ redditur. Eum mater mortuum enixa erat, quod multum dolens vir eius, potiſſimum quod baptiſmi vnda tinctus non eſſet, ſupplex ad Deiparam Montiſſearatenſem confugit vt ei vitam impetret, dum ſaltem baptizari poſſit. Audijt benigna mater ſupplicis ſui preces. Atque intra horæ quadrantem illi vitæ vſum indulſit, quam & ad 42. dies produxit, quibus exactis eum ad cæleſtem gloriam euocauit.

5. Natale S. Oſuualdi VVigornienſis Eccleſiæ in Anglia Epiſcopi.

Hic circiter annum 960. nobile in ea vrbe cœnobium Virginis Mariæ patrocinio credit.

Augusti 6.

1. TRansfiguratio Domini nostri Iesu Christi, filij vnigeniti sanctissimæ Deiparæ. Eius festum institutum à Calixto 3. anno sui Pōtificatus 3. ob victoriam de Mahumete Turca anno 1456. hodie acceptam ad Belgradum, quod nunc Albam vocant.

2. Gloriosus obitus D. Dominici hodie contigit octauo Idus Augusti, licet institutione Pontificis summi celebretur 4. huius. Vide ibi quæ huc transferre licet.

3. Anno 1458. obit Callistus 3. summus Pontifex. *Tursellinus.*

Hic Lauretanam ędem aduersus Turcarum incursiones communit, atque Lauretum aggeribus cingit.

4. Anno Christi 1276. vitâ exit Iacobus 1. Rex Algeiræ, quod oppidum est Valentiæ. *Francisc. Taraph.*

Hic ciuitatem maioricam anno 1229. 31. Ianuarij expulsis Saracenis (qui præcipuos Deiparæ titulos adimunt) recuperauit, Insulamque totam obtinuit. Anno porro 1238. 28. Septembris, fugatis ijsdem Mauris Valentiam vrbem, prouinciamque Murciæ vsque ad nouam Carthaginem adeptus est.

5. Anno 1162. fato fungitur Raymundus Aragoniæ Princeps & comes Barcinonæ.

Hic anno 1145. 17. Octobris Almeriam. Anno autem 1148. 31. Ianuarij Dertosam, & anno 1149. 1. Nouembris, Ilerdam & Fragam ciuitates, & alia plura

plura à Mauris occupata loca recuperauit, eorum regibus occisis. Trecentas Ecclesias ędificauit & magnis reditibus dotauit. In quibus haud dubitare licet fuisse aliquas sub nomine Dei genitricis Mariæ.

6. Anno 1618. infans epilepsia omnium iudicio extinctus ad vitam reuocatur & sanitatem.

Hunc epilepsiæ morbus continuis diebus ac noctibus ita torserat vt ingrauescente tandem paroxismo, nigrore obductus lurido, totus rigens membris omnibus, animulam iam iam efflaturus videretur. Mæsti ergo parentes votum pro filio Deiparæ VVeyerensi deferunt. Res mira. Vix animi sensa votumque conceptum ore expresserant, & ecce tibi eodem momento, corpusculo infantuli (vt putabatur iam, demortui) subducit se læthalis ille horrido atroue suffusus pallor, roseus faciei color, vitalis prænuntius caloris, certatim erumpit, & puerulus ab omni deinceps morbi aggressu immunis in hodiernum diem protinus reuiuiscit.

7. Anno 1606. Paralytica subitò sanatur.

Biennio hæc (erat autem religiosa Carthusiensis ordinis prope Bethuniam) morbo isto vexata fuerat ita vt neque absque fulcris neque sine duarum aut 3. sororum adminiculo ingredi posset. Quæ cum alterius sororis miraculosam sanationem ope Deiparæ Sichimensis ab eodem morbo intellexisset, magnam etiam de ea eiusque bonitate spem concepit. Itaque cum per integram septimanam ardentes ad eam preces fudisset, Dominica die insequente quæ incidit in 6. huius, curauit se ad templum deferri, vbi & sacra

sese

ſeſe Euchariſtia refecit. Cum autem eam vellent ad cubiculum referre, illa inſtitit vt adhuc ibi relinqueretur ſperans ſe niſi ſanam inde diſceſſuram. Et ecce ſub finem concionis (ei enim etiam voluit intereſſe) morbo illo vehementius corripitur cum neruorum conuulſione & contractione, ita vt in humum deciderit corpore rigido, nec membra eius moueri, aut flecti poſſent. Cũque aliquantulum ita iacuiſſet repente è ſolo, ſola abſque alterius ope exſurgit coram vniuerſo religioſarum cœtu, ſana & incolumis, & è veſtigio ad BB. V. Mariam iconem conuolat Deiparæ grates actura. Quare decantatum eſt Te Deum, ipſa cum cæteris loco ſuo ſolito conſidente, ac pſallente. Quod dum facit, aduertit ſe ab hernia (quæ 10. ipſos annos eam tenuerat, grauiterque torſerat, ita vt nec momento cingulo ſuo aſtrictorio carere poſſet ne quidem in lecto iacens) curatam ſic Deipara beneficium, beneficio non expectato cumulauit.

8. Anno 1412. vita fungitur Margareta Ladiſlai Regis Poloniæ mater.

Hæc Xenodochio SS. V. M. Annuntiatæ Neapoli ciuitatem Leſinam inter Campaniæ prouinciæ ciuitates non poſtremam, dono dedit. *Sommontius in Hiſtor. Neapol.*

9. Natale B. Schetzelonis qui & Gigiſlenus. *Molanus.*

Hic cum vellet viſitare Eccleſiam B. V. M. Aquiſgrani fertur pecora ſua Deo commendaſſe, erat enim ſubulcus, eoque abſente ferũt viſum aliquem qui in eius ſpecie vices abſentis ſuppleret. Colitur autem Coloniæ aduerſus puſtulas, & in ſua capella ſub altari fontem habet languentibus ſalutarem.

Ad hanc narrationem reuoco aliam qua proditur *Cæſarius l. 7. c. 35.*

ditur B.V.M. per ſeſe ſuppleuiſſe alterius abſentiam. Quædam Beatrix monialis Dei matri erat valde addicta, pro maximis delitijs reputans eam orare, quod adhuc amplius fecit facta ſacriſtana templi. Eam clericus quidam videns formoſam, procari cœpit tanta importunitate vt illa flammam amoris amplius ferre non poſſet. Accedens ergo ad altare B.V.M. ait ad eam Domina, Quãto deuotius potui tibi ſeruiui, en claues tuas tibi reſigno, tentationem amplius ferre nequeo, & poſitis ſuper altare clauibus, clam ſecuta eſt Clericum, quam cum violaſſet, paulo poſt abiecit. Illa ob paupertatem facta eſt meretrix, & ita manſit 15. annis. Poſtea die quadam habitu ſeculari ad portam monaſterij venit, petijtque à ianitore num nouiſſet Beatricem quandam huius oratorij cuſtodem? Noui, inquit, eſtque ſancta & proba domina, & ſine querela in hoc monaſterio ab infantia conuerſata. Illa verba hominis notans, ſed non intelligens, dum abire parat, mater miſericordiæ in effigie nota ei apparens ait. Ego per 15. annos abſentiæ tuæ officium tuum ſuppleui, redi nunc in locum tuum, & age pœnitentiam quia nullus nouit exceſſum tuum, nam in forma & habitu eius Deipara vices egerat ſacriſtanæ. Neque ab hac narratione recedit quam habet Chronicon Minoritar. de quadam pia muliere quæ cum ad locum ſuburbanum more ſuo ſe completorij audiendi cauſa ad Virginis laudem contuliſſet, neque domum ob vehementem pluuiam & inũdationem redire poſſet, ſuppleuit Deipara officia eius domeſtica, & æſtimata ſit à viro eſſe vxor ſua. Quod fuſius proſequitur idem Chronicon.

P. 4. l. 1. c. 24.

Angu-

Augusti 7.

ECclesia Salisburiensis in Anglia celebrat festum nominis IESV filij sanctissimæ Deiparæ tanquam duplex maius cum octaua. Ita in eius Missali.

2. Moritur sanctissimè, D. Albertus Carmelita, qui in edendis miraculis, quæ plurima & magna extitere, crebro B. V. Mariæ post Dei opem implorabat cuius etiam beneficio è sterilibus parentibus natus erat. Instante morte bis salutationem Angelicam, animam suam Deiparæ commendans recitat. *Vide Surium 7. Augusti.*

De eo id mirandum circa funus eius fertur, quod cum inter Clerum & fratres Carmelitanos grauis concertatio exorta esset, num dicendum esset sacrum de defunctis, an vero de vno confessore: ecce in aëre duo Angeli specie puerorum venustorum amicti stolis albis auro intertextis: *Os iusti meditabitur sapientiam*; cantandum esse denuntiarunt.

Augusti 8.

1. IN viuis esse desijt anno 1481. Alphonsus 5. Lusitaniæ Rex.

Hic antequam Arzillam in Africa oppugnaret, Deiparæ (quam impensè colebat) si vrbem expugnaret, vouit equum argenteum, cui argenteus itidem insideret Rex, omni armorum apparatu instructus, qualis tunc Alphonsus copias ducebat. Annuit Deipara, ipseque beneficijs non ingratus in Virginis sanctissimæ templo, cui à Spineto *Vasconcellus.*

neto nomen est prope Eboram, voti fidem exsoluit, equumque mira arte elaboratum, & insidentem regem ex optimo argento dicauit. Quod donum, dum Alphonsus superstes fuit, magna intuentium voluptate in templo est seruatum. Illo tamen vita functo cœnobij Hieronymianorum qui ibi degunt præfectus in pecuniam signari iussit ad sumptus pergulę à se subuectæ, dolente maximè cum resciuit Regina Elizabetha, quæ multò plus argenti, vt aiebat, contulisset ne illud regiæ pietatis monumentum aboleretur.

2. Anno 1538. publicis inscribitur monumentis cuiusdam è carcere miraculosa à Deipara eductio.

Quidam Arnoldus nomine, Tolosæ in Gallia captiuus, licet insons & per calumniam, cum nullum superesset ei remedium, Deiparæ Montisserrati se commendat. Nec irritæ preces, nam die quadam dum oraret, sensit sibi ferreas numellas & ex ijs appensam catenam, ex collo decidisse, idque nulla ope humana, & quamuis ei constaret non potuisse id nisi Dei potentia fieri, nihilominus ne carceris custos suspicaretur sibi circulum illum detraxisse, fugamque meditari, eundem iterum collo inseruit. At renouatum à Deipara miraculum post aliquot dies, cum enim è carcere educeretur, ad triremes mittendus, ad quas damnatus erat, in omnium conspectu, adeoque iustitiæ administrorum, repentè tum supradictus circulus cum appensa ad eum catena, tum ferreæ manicæ tangente nullo cecidere. Ipse vero se diuinitus solutum videns, per mediam turbam trãsit nullo plane repugnante, quasi inuisibilis fuisset, stupentibus omnibus, quemadmodum nemo om-

omnium ei se opponeret. Ita liber sese ad liberatricem suam montem Serratum contulit, vbi hęc iureiurando ita sese habere affirmauit.

3. Anno 1383. Iprensis ciuitas liberatur à Deipara obsidione. Meyerus.

Eam obsidebat Anglus Rex, atque fortissimè oppugnabat, ita vt præ multitudine sagittarum, nemo defensorum in summo aggere, aut muro consistere posset. Non tamen obsessi diffidunt quamuis ob nimiam multitudinem breui essent fame perituri. Sed Deiparæ Virginis opem omnis multitudo isto præcipuè die multis precibus ac lachrymis efflagitat. Nec incassum Missæ preces, nam à potentissimo Gallorum, ducentorum scilicet millium pugnatorum exercitu Deiparæ meritis soluta obsidio. Hic dies ob tantum beneficium etiam nunc memorabilis est, per ferias sepis, & annua amburbalia Virgini matri instituta, ideo quod ciuitas intra sepem seruata sit. Habebat enim sepem spinosam ea densam, cum muro cespititio ac altis fossis.

Augusti 9.

1. ANno 1619. publicis consignata monumentis claudicationis & rigoris tibiæ curatio.

Sex iam annos ea mulierem quandam tenuerat, vt non nisi fulcris innixa progredi posset. Nihil non egerat vt curari posset. Medicorum apothecas exhauserat. Diuos omnes quotquot occurrerant, auxiliares rogauerat. Incassum omnia. Itaque magno labore tandem Foyam B. V. opem implioratura pertigit. Illic ardentissimè toto triduo

duo eam precatur sibi vt adsit. Sed cum triduo exacto nihil obtinere deprehenderet, mœsta in patriam remeare parabat. At Virgo abeuntem miserata, eam cupita etiam inopinata valetudine impertijt. Vix enim peregrinorum vallem ad teli iactum à sacello remotam subierat, cum pedes ita firmari cœperunt, vt translatis in filium fulcris sacellum ipsa pedibus repeteret, actisque SS. Virginis gratijs, sua fulcra tholis Foyensibus, tanti prodigij monumentum appenderet.

2. Anno 1471. creatur Pontifex Sixtus 4. Romæ à 17. Cardinalibus, quid ipse contulerit in ædem Lauretanam vide 12. huius. Quam etiam fuerit propensi animi erga Deiparam patet quia instituit festum conceptionis immaculatæ, item præsentationis Deiparæ, item S. Annę & Iosephi. Præterea nobilem ædem cum amplissimo cœnobio S. Mariæ de populo ordinis S. Augustini à fundamentis erexit. Templum S. Mariæ de pace de nouo ædificauit.

Arnoldus ad Molanum. 3. Brugis obitus B. Rayneri Dominicani. Cum hic in fide esset dubius & an Iudæus an gentilis fieri deberet, ambigeret, nec fratrum suorũ monitis cęderet, & noctu fugam meditaretur, iamque esset in limine portæ, obuiauit ei B. V. M. Fluctuasti, inquit, & veritatem in fide filij mei te dubitas inuenisse. Nouertis certissimé Gentiles varijs teneri erroribus, Iudæos Mosis gaudentes vmbris, vero Christi haud illustrari lumine. His dictis disparuit, & Raynerum reliquit in fide constantem. Obijt sanctitatis laude illustris.

Augu-

Augusti 10.

1. ANno 1619. publicis commendatur monumentis membrorum vſu deſtituti de integro vegetatio.

Septem menſium languor decennem puerum ita elumbarat vt vix etiam fulcris nixus ingredi poſſet. Itaque pater eius primò Foyam paruulum fratrem mittit, qui à Virgine ægro fratri aliquid impetrat, ſed illud exiguum. Quare ipſemet Foyam parens petit, ſed nec ipſe planè voti ſit compos. Tandem adductus Foyam paruulus Deiparam ita inflexit, vt integerrima eum ſanitate donarit. Fulcra in ſacello appenſa, monumentum miraculi & gratitudinis.

2. Hodie erigitur (non ſine præuia reuelatione de qua 31. Iulij) ordo redemptionis captiuorum ſub nuncupatione Dominæ noſtræ de Mercede. Eius Author Rex Iacobus cognominatus Victor ſeu expugnator. Inſtitutus eſt autem Barcinone ipſoque die inſtitutionis habita eſt ſupplicatio generalis præſente rege & concio à S. Raymũdo ordinis S. Dominici, qui ea peracta, induit omnium primùm Petrum Nolaſcum habitu noui iſtius ordinis. Occaſio inſtitutionis eius, quæ fuit ſub ann. 1218. præter reuelationẽ fuit quod dum Rex captiuus teneretur Muntione aut captiui inſtar, edoctus quantum eſſet captiuitatis malum, vouerit B. Virgini ſe pro redemptione captiuorum ordinem ſacrum erecturum.

Augusti 11.

1. SAnctus Ludouicus Galliæ Rex à Bonifacio 8. anno 1297. in sanctorum confessorum album refertur. Vide de eo 25. huius.

2. Octaua S. Dominici apud Dominicanos, vide de eo 4. huius.

Augusti 12.

1. ANno 1484. vita exit Sixtus 4. Hic pace Italiæ magna ex parte confecta quoddam templum Romæ à se extructum pacis titulo signauit & Sanctissimæ V. Mariæ dicauit. Cuius templi erigendi hæc fuit occasio. Erat eodem loco antea parochialis Ecclesia Sancti Andreæ, & in eius porticu imago Deiparæ in pariete extra Ecclesiam. Ante hanc dum aleatores ludunt, vnus ob amissas pecunias horrendè blasphemat Beatissimam Virginem, postea taxillos in imaginem iacit, & arrepto pugione eam in pectore, in collo, in gena dextra, & in mento vulnerat, vnde statim recens sanguis exilit. Inde fama miraculi sparsa, ingens fit hominum ad imaginem concursus, succedunt miracula, vnde quæ prius Sancti Andreę Ecclesia dicebatur, dicta est Sanctissimæ Mariæ de miraculis. Porrò cum tota prope Italia bellorum motibus quateretur & ipsa Roma à Calabriæ Ducę obsideretur. Sixtus ad dictam imaginem accedens vouit: Si Deus per Beatissimæ Virginis Mariæ intercessionem pacem Italiæ daret, se templum sub titulo Dei genitricis erecturum. Quare voti compos factus & vrbi

Gabr. Pēnot. in Hist. Canon. Regular.

vrbe liberata, in solo veteri Ecclesiæ sancti Andreæ ad honorem Virginis Mariæ templum ædificauit. Dictam etiam imaginem in illud transtulit & loco decētissimo super aram maximam collocauit. At quod morte præuentus non absoluit Innocentius perfecit & maioris aræ ornamentum marmoreum elegātissime sculptum & deauratum, in quo imago prædicta continebatur, addidit. Monasterium Canonicorum Regularium ibidem Cardinalis Caraffa ædificauit, Gaspar Riualdus ciuis Romanus nouum sacellum regio opere adiunxit, & cum lapidibus pretiosis tum venustissimis picturis exornauit & in nouā aram magnificentissimam insumptis plusquam 15. millibus aureorum imaginē transferri curauit. Idem Sixtus singulari qua Diuam Virginem pietate prosequebatur incitatus, nobilem ædem cum amplissimo Cœnobio Sanctissimæ Mariæ de populo ordinis Augustinianorum à fundamentis erexit. Idem indulgentias & immunitates ædi Lauretanæ à Paulo 2. (de quibus Tursellinus) firmauit nouasque addidit, scilicet immunitatem decimarum, facultatem dispensandi vota &c. Vide 9. huius.

2. Festum D. Claræ, quæ fundauit ordinem Clarissarum. *Scriptores eius vita.*

Huic sub mortem apparuit Deipara stipata magno Virginum numero, in stolis candidis, & aureis coronis redimitarum. At omnes ornatu superabat Deipara, Imperiali diademate caput cincta, pretiosis gemmis coruscante, tantus porrò ex eius vultu prodibat fulgor, vt noctem in diem verteret. Tum ad ægræ lectum accedens, eam summa amoris significatione vlnis comple-

ctitur. Quo facto Virgines Comites Diuam Claram, eiusque pauperem lectulum pretiosissimo pallio contegunt.

Augusti 13.

Sigonius Leander. 1. TEmplum B. M. V. in monte iuxta vrbem Bononiensem columbæ auspicijs exstructum, dedicatur eiusdem Virginis Assumptioni. Id hac occasione fuit factum. Cum Ricciola Alberti Gallutij filia, Octauiani Platesij vxor, sacellum in hoc colle Virgini Dei matri vouisset, ac fabri iussu eius terram ad fundamenta egerere instituisset, columbam de industria locum quẽdam circumuolantem ac ligneis frustulis collectis, orbem satis amplum conficientem vno atque altero die notarunt, ac mirati rem, religionis pleni ad victorem Episcopum retulerunt. Ille multis comitantibus clericis in collem prouectus, cum columbam perinde vt acceperat, nouo adhuc intentam operi reperisset, cælestem eo signo fine dubio portendi voluntatem asseruit, atque vt ædem eo in loco, & quidem rotundam faceret, matronam admonuit. Ita ex pia optimi Præsulis interpretatione constructa ædicula, post paucos menses ab eodem ante diem nonum decimum Kal. Septembris est dedicata. Miraculis inde plurimis æditis clarus locus, ac magna conuenarum dona piè deferentium celeber, satis docuit verè sedem illam à B. Virgine sibi delectam, ac tanto columbæ officio, atque labore significatam.

Franc. Taraph. 2. Anno Domini 1516, vita fungitur Ferdinandus

tus 5. Hiſpaniarum Rex qui primus Rex Catholicus appellatus eſt.

Hic partem Beticæ, quam Granatam, vocant à Mauris capitalibus Deiparæ hoſtibus (vide 31. Martij in Philippo 3.) ſeptingentos octoginta annos occupatam recepit, pulſiſque Mauris & Mahometica ſuperſtitione, templa Deo Optim. Max. cõdidit anno 1492. Varias inſulas in Oceano Hiſpanicæ coronæ adiunxit in ijs vnam in honorem Deiparæ ſanctæ Mariæ conceptionis nũcupauit. Vide de eodem Ferdinando 21. Iunij. Idem Alama Maurorum ciuitate capta tria illorum fana quæ Meſquitas vocant, curauit ex profano ritu expiatas à Cardinali Hiſpano Chriſtianæ religioni dedicari, ac 1. quidem Dominicæ Incarnationis, quæ in vtero Virgineo facta eſt, nomine, alteram D. Iacobi Hiſpanorum patroni. 3. vero Michaelis Archangeli.

Nebriſſẽſis decadis 2. l. 1. c. 6.

3. Hodie contigit fœlix obitus Deiparæ quæ inſtar filij triduo mortua fuit, tertio autem die & reſurrexit atque in cælum aſſumpta eſt. Damaſcenus oratione prima de dormitione Deiparæ & alij.

Suarez t. 2. in 3. part. diſp. 21. ſect. 2. in fine.

4. Statim à morte (quare id contigiſſe hodierna die probabile eſt) fuit eius corpus in ſepulchro conditum & illico magnis miraculis illuſtratum.

5. Hodie Apoſtoli (Thoma excepto) omnes diuinitus ex varijs orbis partibus confluunt ad Virginis obitum, ea mortua atque in ſepulchrum illata, triduum ad illud perſeuerant Angelicam hymnorum harmoniam audientes.

Damaſc. Andreas Cretenſis, Simeon Metaph. Ex vit. eius impreſſa Romæ Italicè hoc an. 1627. cũ facultate ſuperiorum.

6. Natalis dies S. Radegundis Reginæ Galliæ

liæ quæ quotannis vnam quadragesimam in honorem B. V. M. ieiunabat.

7. Anno 1621. Romæ obijt Ioannes Bercmannus è Societate IESV magna sanctitatis fama, annum agens secundum & vigesimum. Hic solitus erat dicere: tria mihi sunt charissima, Christus crucifixus. Rosarium Deiparæ & regulæ Societatis IESV, cum his libenter moriar. Et reipsa cum ijs mortuus est, Porrò quia hic benedictus frater noster excelluit in affectu erga Deiparam, multasque habet praxes eius exercendi, non erit ingratum (spero) Lectori si hic nonnullas de ijs subijciam.

Cum adhuc puer esset, & cum hero suo visitaret D. Nostram Aspricollensem (distat illa Distemio, vnde ortus erat & vbi habitabat Ioannes, itinere horæ) toto itinere seruabat silentium, occupabatque mentem aut meditando, aut rosario recitando.

Quando in reditu è ludo litterario domum, pulsatis foribus nemo eas aperiebat, ipse magna animi tranquillitate absque vllo impatientiæ signo (quæ in illa ætate pueris familiaris est,) in templum vicinum sese recipiebat ibique rosarium recitabat.

Frequentius tum temporis reperti sunt in angulis domus cibi qui ei dati erant ad ientandum, à quibus se abstinuerat ad honorem Dei genitricis. Paulo prouectior & Societatis scholas Mechliniæ frequentans, primùm omnium se in Album sodalium B. V. Mariæ adscribi postulauit, vbi omnibus exemplo præluxit in cultu Deiparæ. Ieiunabat quouis sabbato, vt & peruigilijs festorum eiusdem. Quotidie recitabat psalterium S. Bona-
uen-

uenturæ, de B. V. M. Vocatus ad Societatem à Deo, vt id certius ei constaret, & ne quid temerè faceret, curauit plura sacra celebrari tum Louanij in D. Petri ad altare Deiparæ, tum in colle Acuto.

Ingressus in Societatem tanta fuit castimonia vt nullam vnquam senserit tentationem carnis, nullum motum impuritatis neque in anima, neque in corpore, idque ex beneficio Deiparæ, maximè ex quo antequam decumberet recitauerat salutationem Angelicam ad honorem immaculatæ Conceptionis. Eius aspectus licet decora esset facie, puros ac sanctos producit in alijs affectus, & cogitationes. Quod dum relatum esset ad Illustrissimum Card. Bellarminum, id, inquit. (lachrymans præ teneritudine deuotionis) fuit B. V. M. priuilegium, quod plane dicendum est ab ea concessum huic suo Clientulo. Et sanè eam gratiam quotidie ab eadem postulabat recitando prauam eius coronam 12. salutationibus Angelicis constantem.

Vnicè instar filij diligebat eam, videbaturque natus ad eius gloriam propogandam, illique gratum accidebat, si passim nossent vniuersi profiteri se Deiparę seruum esse deuotum, vt sic liberius coram omnibus sermonem de eius laudibus miscere posset: Paulo ante mortem affirmauit cuidam Condiscipulo suo se ad conatum perfectionis acquirendæ, medium istud scilicet amoris & deuotionis erga Deiparam, potissimum adhibuisse. Tempore relaxationis quæ fit hora integra tum à prandio tum à cœna, perpetuo conabatur inducere sermonem de illa.

Toto tempore 22. mensium quo sequestratus

cum alijs iunioribus fuit à consortio prouectiorum, nunquam auspicabatur recreationem quin prius eam in quodam sacello proximo illi loco salutasset. Solitus erat sibi ipsi dicere. Si diligo B.V.M. securus sum de mea salute, neque aliquid frequentius in eius scriptis quę à morte eius inuenta sunt occurrit, quam propositum amandi & seruiendi illi. Interrogatus quo remedio vteretur in spirituali derelictione, & desolatione, respondit oratione, occupatione, patientia, sinu & gremio B.V.M. Quotidie solitus erat pronuntiare has laudes eius nouies: Beata viscera M.V. quæ portauerunt æterni Patris filium, & ad singulas vices genua flectebat, idque in memoriam 9. mensium quibus ipsa Iesum Christum gestarat in vtero. Romæ (quò vocatus est studiorum causa) frequenter visitabat templa Deiparæ dicata. Quando tempore recreationis de qua superius, incidebat in socium Deiparæ deuotum, cum eo certabat vter plures & speciosiores titulos recenseret B.M.V. Quo in genere alios superabat tum multitudine tum excellentia titulorum, & vbi alij subsistebāt ipse porro pergebat, alios semper, atque alios honoris suggerens titulos, potiusque eum defecisset hora quam materia. Prçter sabbati ieiunium de quo dictum, eo etiam die famulabatur in coquina, & aliam etiā exercebat mortificationem, sabbato natus est, sabbato in societatem ingressus, sabbato sepultus. Erga immaculatam Conceptionem præcipuo ferebatur studio, & coram Venerabili Sacramento promiserat (adhibito etiam sigillo ad schedulam eius sanguine subscriptam quæ post mortem est inuenta) se nisi aliud ab Ecclesia decerneretur semper propugna-

pugnaturum immaculatam Conceptionem. Mirabiles eius animi sensus, & gustus erant circa eam: nunquam cibum in manum sumebat quin ad eius honorem recitaret Salutationem Angelicam. In vita plura suggerit P. Virgilius Ceparius. Id autem omittere non licet. Cum vel pro se aut pro alijs aliquid à Deipara impetrare vellet id inscribebat chartæ, addens aliquod obsequium se eidem exhibiturum. Exempli causa si me audierit B.V.M. ego ad eius honorem recitabo 3. coronas aut hoc & istud faciam, mortificabo meipsum circa tale aut tale obiectum. Postmodum eam schedam appendebat ad eius imaginem, coram qua preces fundere solitus erat. Inuenta insuper in eius chartis hæc. Nunquam quiescam donec obtineam amorem tenerum erga dulcissimam matrem meam Mariam. Denique in extremis constitutus, post animæ commendationem perlectam, licet canendi imperitus voce altiore, & lætitiæ plena inchoauit hymnum: Aue maris stella, & statim prosilijt ad illa verba: Monstra te esse Matrem. A morte varia per eius intercessionem facta miracula è quibus iam plurima, in processu, iubente Gregorio 15. instituto, sunt authenticata, adhibito testium iureiurando. Inusitatus fuit ad eius funus concursus omnis generis hominum, & mira opinio sanctitatis eius, quò factum est vt flores omnes super corpus sparsi fuerint ablati, vt & crucifixi imago quam cũ rosario manutenebat, insuper pileus, & crepidæ. Neque his contenta Romanorum pietas vestem eius penè omnem discidit ac ferè nudum reliquerit corpus. Quare opus fuit eum ad sacristiam referre. Nihil dico de fascibus integris rosariorum quæ (etiã à

vario-

variorum ordinum religiosis) corpori applicabā-tur. Nihil de annulis qui digitis eius indebantur, nihil de sudarijs quæ Angelico eius vultui admouebantur. Sed istius generis plura dabit vita ex Italicô tum Latinè tum Gallicè reddita.

Augusti 14.

1. VIgilia Assumptionis Deiparæ cum ieiunio ex Ecclesia præcepto. Eius ieiunij meminit Nicolaus Papa (Ecclesiæ clauum tenebat anno 858.) rescribens ad consulta Bulgarorum c.4. dum recenset ieiunia antiquitus seruari solita ab Ecclesia Romana, inter quæ recenset & istud; pridie Assumptionis Deiparę.

In Insinuatio l. 4.c.12. 2. Præbet se Deipara, D. Gertrudi videndam oculis mentis simul cum filio sedentem in loco honoratissimo capituli, expectantemque aduentum Religiosarum, quas simul cum filio summis cum beneuolentię signis excepit.

Ibidem c. 49. Alias, eodem die videt D. Gertrudis, Beatam Virginem in horto amænissimo summo cum artificio culto, ac floribus omnis generis consito. Quid floribus illis significaretur vide loco citato, ne longiores simus.

Hodie Beata Gertrudis sub Missæ sacrificium dum legeretur collecta: Deus qui virginalem aulam B.M.V. in qua habitares eligere dignatus es &c. atque diligentius in verba illa intenderet, vt sua nos defensione munitos, iucundos facias suæ interesse festiuitati, vidit SS. Deiparam expandétem pallium suum quasi ad suscipiendum omnes ad se confugientes in speciale patrocinium. Tunc sancti Angeli adducebant coram ea, eos qui se spe-

ſpeciali deuotione, ad id feſtum celebrandum præparauerant, qui reuerenter ſedentes coram tāta matre, ſanctorum Angelorum miniſterio vndique fulciebantur, & ab inſidijs dæmonum protegebantur.

Eadem B. Gertrudis videt Deiparam tempore ſacri glorioſam, & omni virtutum ſplendore fulgentem; ad cuius ſeſe pedes abijcit, humiliter poſtulans vt ſe præparet ad digne ſumēdam ſacram Euchariſtiam. Quod & præſtitit, in cuius ſignum immiſit in collum D. Gertrudis torquem pretioſum & ſplendidum, ſeptem diſtinctum radijs, in quorum ſingulis emicabat lapis pretioſus quo ſignificabantur præcipuę virtutes quibus ipſa Gertrudis Deo placebat, quas ſigillatim proſequitur loco citato. *Ex l. 4. Inſinuatio c. 49.*

Eodem die ſed non anno Dei mater ſe ei exhibet viſendam pallio circumamictam viridi, varijs diſtincto floribus aureis, inſtar trifolij. Per quos aiebat indicari voces quibus ſociæ eius religioſæ ei ſupplicauerāt, quibuſque vt floribus ipſa V. Maria ornabatur. In his autem floribus alij alijs virebant magis, prout orationes ſororum minus erant aut magis puræ & defæcatæ intētionis. *Ibidem c. 49.*

Hoc eodem die Deiparam videt pallium ſuum extendentem dum ad illa collectæ verba in Miſſæ ſacrificio peruentum eſſet (vt nos ſua defenſione munitos, iucundos faciat ſuæ intereſſe feſtiuitati) ac præ ſe ferentē velle ſe omnes eos qui ad ſe confugerent, protegere ac in ſuam clientelam ſuſcipere. Hinc poſtmodum videt varij generis beſtiolas ſe ſub iſto ſuo pallio abdere; ſymbolum erant peccatorum qui ſingulari eam amore proſequuntur, quos miſericordiæ mater benignè *Ibidem.*

gnè excepit varijſque blanditijs matris inſtar deliniuit. Alias reuelationes hoc eodem die D. Gertrudi conceſſas circa myſterium glorioſæ Aſſumptionis Deiparæ, vide loco citato.

Ex Thoma Cantipr. l. 2. apum 40. parte 7.

3. Hodie iuxta Sueſſionem vrbem in Gallia, exauditi Angeli qui Antiphonam iſtam concinerent in laudem SS. Virginis *Fœlix namque es ſacra Virgo Maria & omni laude digniſſima quia ex te ortus eſt ſol iuſtitiæ Chriſtus Deus noſter.*

Perpinianus oratio 1. in eius laudem.

4. Sancta Elizabetha Luſitaniæ Regina non ſolum iſto peruigilio Aſſumptionis, at 40. ante feſtum ipſum dies ieiunabat cibis vtens quadrageſimalibus. Vigilia autem iſta, quod idem actitabat in ſingulis vigilijs feſtorum Deiparæ vt & ſingulis ſextis ferijs, ac ſabbato, pane tantum & aqua vitam ægrè tolerabt.

Cuſpinianus.

5. Fœdericus Imperator eo nomine tertius tanta religione vigiliam hanc celebrabat vt & vino abſtineret & pene ſibi omni cibo interdiceret.

6. Anno 1534. Neapoli incolumes ſeruat à ruina, Deipara Virgo, 40. moniales ordinis Canonicorum regularium D. Auguſtini, quod occaſionem dedit eidem Deiparæ Aſſumptæ nobile templum extruendi, degebant illæ in quadam domo cui ruinam imminere, diuino nutu (vt rei probauit euentus) Abbatiſſa præſciuit, quare omnes eas partim in ſuo, partim in ſuperiore cubiculo iuſſit pernoctare, ſanctiſſimæque matris Aſſumptæ celebrare feſtum. Et ecce tibi nocte ipſa ingens fulguris, tonitrui & pluuiæ procella excitatur, domus earum corruit à fundamentis, binis tãtum cubiculis vbi ſe moniales continebant, exceptis. Quare tanto iſto beneficio ea quæ Aſ-

ſum,

ſumptionis Virgineæ celebritatem præcurrit, nocte accepto, nouo cænobio ædificato, Deiparæ Aſſumptæ nobile templum à fundamentis ædificarunt.

7. Ioannes Gallorum Rex obit.

Pro huius liberatione è carcere Anglicano Pariſijs fit publica ſupplicatio anno 1357. ad ædem Deiparæ Virginis 8. Aprilis.

8. Natalis Beati Stanislai Koſca Poloni Societatis IESV tironis. *Ex Sachino & Spinello.*

Hic ex peruetuſta & ſenatoria ortus ſtirpe, è Polonia Viennam ſtudiorum cauſa miſſus eſt ad Collegium eiuſdẽ Societatis, quo tempore ſemper in manibus aut pios libellos qui laudes aut preces Beatiſſimæ Virginis Mariæ, continerent, aut roſarium habebat. In ſcholaſticis exercitijs eius laudes præcipuè tractabat. Cum ægrotanti, manu Angelica, præſente Diua Barbara quam impensè colebat, ei prębita eſſet Sanctiſſima Euchariſtia, non ita multo poſt apparuit ei Sanctiſſima Deipara, filium in ſinu geſtans: clientulum ſuum conſolans, & Ieſum filiolum ſuum in eiuſdem lectulo collocans. Inde non modo miram percepit voluptatem at & ſanitati redditus eſt. Porro Deipara in diſceſſu eum nominatim monuit vt in Societatem IESV ingrederetur. Itaque Romam pedes delicatus adoleſcens tendit, milliaria mille & ducenta conficit. Admittitur inter nouitios, vbi ſuum erga Deiparam ſtudium auget atque animum filij induit, ita vt matrem ſuam in communi ſermone eam appellaret, idque tanto cum ſenſu & ſimplici ingenuitate vt etiam audientibus partem ſuæ ſuauitatis aſpergeret.

Multi

Multi id notarunt ac præcipuè P. Emmanuel Sa Theologus in primis ſapiens & præco Euangelicus, & vir optimus, qui cum aliquando comitem eum ducens ad Baſilicam S. Mariæ ad niues interrogaſſet num SS. V. M. diligeret, is humili quodam geſtu atque ore blandiſſimo reſpondit: Quid quæris mi Pater, eſt mea mater. Qua voce tali ſenſu, ac modo prolata valde commotus Emmanuel, cum deinde rem P. Generali narraret, aiebat ſibi nequaquã viſam eam hominis vocem.

Cum frequentiſſimè de ea loqueretur, ſemper noua & magnificentiſſima quædam, quibus eam appellaret, excogitabat nomina, dolebatque ſe magnificentiora inuenire non poſſe, nec celſiorem quemdã gradum vbi eã reponeret nanciſci.

Ad ſalutationem Angeli, ad SS. Roſarium preceſque alias Deiparæ, ipſi conſuetas ſuauiſſimé afficiebatur, eaſque recitabat & creberrimè & cum quadam oris venuſtate & gratia extraordinaria, plane vt ei ab ipſa omnis gratiæ regina præter morem indita videretur. Optabat die Sanctiſſimæ eius Aſſumptionis emori. At (vt prædixerat) id conſecutus eſt nocte quæ eam præcedit anno 1568. Morti proximus, Virginis imaginem deoſculatus eſt & altera manu roſarium, altera ſacrum cereum tenens SS. Ieſu & Mariæ nomina ingeminans, animam Deo reddidit. Fertur morienti Deiparam apparuiſſe. Eius Sanctitatem multis miraculis Deus conteſtatam voluit.

9. Captiui duo liberantur.

Erant hi pater & filius qui à Mauris capti arctiſſimis vinculis conſtricti diuerſis in ciuitatibus detinebantur. Pater autem intelligens à quodam concaptiuo diem in ſequentem ſacrum eſſe Aſſum-

ſumptionis Deiparæ, ſe illi ex animo commendauit, ei repræſentans quod cum liber eſſet conſueuiſſet eam ſingulis annis adire in monte Serrato, enixeque precatus eſt vt ſui clientuli inter infideles captiui meminiſſet. Interea ſomno corripitur apparetque ei Deipara inter quietem. Quid inquiens ad illum, à me poſtulas? cur me tot gemitibus compellas? En tibi adſum. Quo dicto diſparuit. Euigilans autem captiuus deprehendit à ſe ablatos compedes, & catenam qua circa collum cinctus erat. Quare cogitat de fuga quam & aggreditur, nulloque pæne conatu 4. ianuas aperit quibus carcer concluſus erat. Inde mœnibus ciuitatis conſcenſis, inde demittit ſeſe Deipara illum tuente. Inde ad portum maris vicinum conuolat. Sed ecce tibi manè cuſtodem carceris dum videt ſibi captiuum deeſſe, aſſumptis comitibus omnia luſtrare loca circumuicina, quo conſpecto captiuus ſe in rubum addidit ſed humilem, & qui vix medium corpus tegeret. Nihilominus licet circum illum verſarentur, irent atque redirent, Deiparæ præſidio tectus manſit, nec ab ijs viſus eſt. Quod cum non ſine manifeſto miraculo contingere apud ſeſe cogitaret captiuus, enixè rogat Deiparam vt beneficium iſtud nouo beneficio cumulare ne grauaretur, filiumque ſuum, qui alibi inter barbaros ſeruitute premebatur, eximere. Mirum dictu, dum ita orando perſeuerat, repente filius qui bidui itinere ab eo diſtabat, coram patre comparuit, ignorans planè quomodo id contigiſſet, & à quonam eò tranſlatus fuiſſet. Dici non poteſt quanto vterque gaudio delibutus fuerit. Porro dum ſupplicant Virgini vt quod bene cęperat, perficere dignaretur.

Ecce tibi nauim quæ directo cursu ad eos ferebatur, quæque duos adolescentes vehebat. Hi securos eos esse iussos inuitarunt vt sese in eam reciperent: mox libertati integræ restituendos. Quare ingressi tamdiu nauigarunt, dum nauim Maioricensem offendunt, in quam adolescentes illi rogant nauclerum, duos hosce viros admittant Deiparæ meritis à captiuitate liberatos. Quod vbi factum est illique in nauem admissi, mox adolescétes illi cum naui sua in omnium conspectu disparuerunt: omnium autem sensus fuit, fuisse illos Angelos à Deo Deiparæ precibus ad horum liberationem submissos.

Tyrius l. 12. belli.

10. Anno 1120. Balduinus Hierosolymorum Rex ingentem de Turcis capitalibus Deiparæ hostibus præuio ligno sanctissimæ Crucis est consecutus.

Anno 1458. creatur Romæ Pontifex summus Pius 2.

Hic præsentem Deiparæ Lauretanæ opem in grauissima febri expertus, extemplo ei calicem aureum opere ac pondere insignem donat. Et Româ se voti exsoluendi causa Lauretum transfert ingenti Cardinalium Romanorumque procerum caterua stipatus.

Historia Lauretana Tursell. l. 1. c. 26. Vasconcellus.

11. Anno 1448. vita exit Ioannes 1. Lusitaniæ Rex.

Hic in SS. Christi matrem ex æquo cum filio, proclinabat, cuius preces horarias singulis diebus percurrens id pensum identidem alijs suadebat. Tria molitus est templa in eius gloriam: Illud Baraliæ de quo supra, cui à victoria; aliud Olysipone cui ab scala; tertium Guimarauij cui est cognomentum ab oliua, quod ea arbor

aditq;

aditorum parietibus & fornici innaſcens piè ſuſpicitur. Hoc templū in quod mirificè afficiebatur bis pedes Rex adijt ab Olyſipone, vbi primum Caſtellanos ad Algibarotam profligauit, illuc ſe contulit, tantumque argenti repoſuit quantum cataphractum ipſius corpus ponderoſum erat. Ibidem dicata hodie viſitur haſta qua in prælio metuendus fuerat, ſimul cum chlamyde militari. Multa quoque obtulit toreumata, vltra centies octuagies ſeſtertiūm æſtimata. Nobile illud eſt templum & reditibus & miniſtris ad ſacra ſuccenturiatis. Antiſtitis portio ducenties ſeſtertiūm magna eſt; reliquorum reditus qui ſunt duo & triginta, in ſingulos ad dena octona ſeſtertia aſſurgit. A ſummis Pontificibus & Regibus plures immunitates huic templo conceſſæ. Liber mercatus totos 15. dies propè illud exercetur per ferias Aſſumptæ in cælum Virginis, quod feſtum præ cæteris inſigni pietate obſeruabat, in cuius peruigilio ſingularium fuerat beneficiorum compos factus. Hac enim die Ioannem Caſtellan. fudit; hac in Africam ſoluit ad Sextam expugnandam, hac in cælum vt par eſt credere, demigrauit.

Auguſti 15.

1. FEſtum ter glorioſæ Aſſumptionis genitricis Dei Mariæ de eo tria dicēda occurrunt, de ipſo feſto, eiuſque inſtitutione. 2. de prodigijs, miraculis, Deiparæque beneficijs eo die datis. 3. de obſequijs pietatiſque officijs eo die Virgini exhibitis. Ad primum quidem quod attinet, id veriſſimum eſt, quod ait Pater Suarez: Aſſumptionis feſtum eſt maximè proprium Virginis, & inter *Lib 2. de Feſt. c. 8.*

omnes eius festiuitates habet quandam excellentiam, quia eius gloriam, præmium ac triumphum nobis repræsentat. Estque tantæ dignitatis vt licet sit iuris humani, nihilominus in ipso iure diuino proximè fundatur, vel potius ex illo quasi necessaria collectione deductum videtur: Censent nonnulli ab Apostolis institutum. Illud certum est esse antiquissimum vt patet ex SS. PP. homilijs maximè Græcorum. At quando cæperit præceptum illud obseruandi, satis incertum est, videturque potius traditione introductum, quàm lege scripta. Tandem verò etiam iure confirmatum est. Vide de consecrat. d. 3. & c. de ferijs.

L. 2. de mira. c. 30. 2. De secundo ex superiùs positis hæc occurrunt tradit S. Petrus Abbas Cluniacensis dictus Venerabilis cereos in templo S. Mariæ Maioris Romæ à primis vesperis festi Assumptionis incendi solitos, vsque ad secundarum finem totis viginti quatuor horis permanere continuè ardentes, nihilque penitus imminui. Quod ad commendandam mortalibus Dei matris gloriam non semel tantum, sed assiduè recurso annuo, diuina pietas & potentia operatur. Hæc ille. Qui testatur id prodigium durasse per centum & eò amplius annos vsque ad suam ætatem. Atque sic quod viri pij, Deo & eius matri obtulerant, & incenderant: totum id iterum integrum (vt lance explorabant) recipiebant.

3. Miraculosè prouidet Deus Deiparæ precibus, de annona Lusitanis obsessis. Alioqui fame perituris. Res sic se habet ex Petro Maffeio.

L. 3. Hist. Indica. Cum anno 1507 in vrbe Cananore Indiæ Orientalis, Lusitanorum arx (cui Laurentius Britus Præpositus erat) à Rege Cananoris cum

quinquaginta millibus militum arctissima obsidione premeretur & milites qui erant in arce penuria commeatus (cuius maxima pars incendio fuerat assumpta) adeò laborarent, vt neque iam muribus abstinerent, ijsque necessè esset aut deditionem facere, aut fame perire. Lusitani desperato humano auxilio ad templum in arce Deiparę Virgini extructum, quotidie confluebant opem ab ea petituri. Nec frustra. Nam ipsomet festo Assumptionis die solito vehementius intumescens pelagus, ingentem locustarum numerum ad ipsas templi radices eiecit, quæ à Lusitanis collecta, abunde in multos dies suffecit, nec validos tantum sęua fame, at ægros (vt salubris est cibus) diuturno morbo leuauit. Sic obsidionem per totam hyemem ad 4. menses tolerarunt, pace honestis conditionibus tandem cum hoste inita.

4. Anno 1309. Rhodij milites fœlicibus auspicijs Deiparæ ipso eius Assumptionis die insulam Rhodum, ei ex hostibus Turcis asseruere, quæ est quasi plantatio rosæ in Hiericho. Nam ea insula à rosis nomen obtinuit, quod in fundamentis ciuitatis Rhodiæ primum iaciendis, roseta quamplurima inuenta fuissent. In ea insula nobilis erat Solis colossus (erat enim Soli sacra) qui nongentos camelos in frusta comminutus, onerauit.

Iacobus Bossius l. 2.

Rosa Græcè ῥόδον.

5. Anno 1588. insignem de hostibus ope Deiparæ referunt victoriam Lusitani, quam latius Bencius ita prosequitur. Rex Deior in India negligens fœderis facti cum Lusitanis, sese cum Maurorum Rege coniunxerat, eorum aduentus Malacani timebatur propè fame laborantem. At auertendi periculi causa Lusitani ipsi hosti-

lem ciuitatem (confessi omnes, sacroque epulo refecti) aggressi sunt, dieque sacro Virgini in cęlum ascendenti vrbs oppugnari cæpta à Lusitanis quadringentis viginti. In ea erant hominum decem millia, tormenta bellica non paruæ magnitudinis nongenta. Et capta est à Lusitanis ciuitas intra paucas horas Dei Deiparæque auxilio maxima hostium strage, multa eorum nauigia incensa: desiderari è Lusitanis quinquaginta, reliqui Malacani magna gratulatione, lætitiaque ciuium effusorum obuiam, victores reuertere.

Ad ann. 1590. Adnotarunt Lusitani (inquit Bencius agens de sede Angolana) dies omnes sacratos Virgini matri, lætos fuisse victoria. Itaque nunquam tentare prelium, nisi vno aliquo ex illis diebus constitutum habent.

6. Constantinopolis triennij Saracenorum obsidione à Deipara liberatur. Quin etiam binis eorum classibus, quibus ad suos annonam ferebant incensis, cum nihilominus obsidionem non desererent, destituti annona, fame, & peste pereunt, & à Bulgaris ad 22. millia trucidantur. Qui verò ex obsidione atque internecione superfuerant, cum multa confusione ad suos 18. Kal. Aug. (qui hodiernus dies est) reuertuntur; cum autem nauigaret classis eorum, tempestas in eos per intercessionem Dei matris incumbens, eos huc illuc, dispersit, nonnullas in vertigines demersit, super residuas verò naues, cum transissent Ægeum pelagus, grando ignea descendens aquam maris ebullire fecit, & pice liquefacta naues simul cum hominibus in profundum demersæ sunt, decem solis ex tanta multitudine saluis, ad Dei magnalia annuntiãda. Hæc Theophanes ad annum Domini 717. pro-

tanto beneficio solemnes gratiarum actiones decretæ, vt constat ex Menologio Basilij Imperatoris die 15. Augusti.

7. Circa annum à Christo nato 1183. cum Rex Aragoniæ & Comes S. Ægidij Ræmundus discordes essent, nemoque illos recôciliare posset, accidit, vt in vrbe Anitio cuidam carpentario se Deus ostenderit, cui & chartulam dedit in qua erat effigies Beatissimæ Virginis Mariæ filium tenentis, cuius imaginis rotunditas circumscripta erat his verbis: *Agnus Dei qui tollis peccata mundi, dona nobis pacem.* Postquam se tam admirandæ visionis fama vulgauit viri, Principes ex varijs mundi plagis & ingens plebeorum numerus, in ferijs Assumptionis Anitium conuenêre, porro vrbis Antistes carpentarium illum in medium venire & quæ vidisset audissetque, iubet effari. Ille de pace inter Regem & Comitem ineunda, diuinum exponit mandatum, imaginemque testem inducit litteris supradictis ad oram signatam, auscultant illi Principes diuino consilio in Galliam peregrinati, & pacem cælitus imperatam non sine lacrymis se seruaturos iurant, pacis obsidem Virgineam illam imaginem adhibent, quam plúbeis sigillis imitando expressam lineisque assutam tuniculis albis, quales monachorum alborum scapulares esse solent, & pectori applicitam pro symbolo proque pacis insigni circumgestant, ea verò pax tantæ fuit efficacitatis, vt qui ita linteatus & tali sigillo munitus inuentus esset, in tantum securus erat, vt si quis fratrem alterius casu aliquo occidisset, & frater superstes homicidam cum signo iam dicto videret non de vltione laborabat, at cælitus admonitę pacis memor, homicidæ ignos-

S. Anton. p. 2. tit. 17. §. 27. ex Vincẽtio. Gall. nostre Dame du Puy.

Alia Lectio habet stanneis.

ignoſcebat. Quin & imaginis illius cœlicę viſo exemplo, occiſi Frater in occiſoris ruebat amplexus, eumque hoſpitio acceptum benignè tractabat. Eratque eius tuniculæ & imaginis geſtatio Sodalitatis Virgineæ quoddam genus, quod pacis poterat appellari.

8. Dominicanus ſuper cappam fluuium pertranſit, concionem habiturus in festo Aſſumptionis, de quo ita Thomas Cantipratenſis. In Germania circa annum 1229. glorioſa Virginis Aſſumptio ſolemnis inſtabat, Miſſus ergo Frater ordinis Prædicatorum valde feruens ad ſtationē quandam, eo die concionaturus. Venit mane ad fluuium, medium inter ſtationem & locum fratrum neque inuenit, vt ſolitus erat, quemquam qui eum traijceret, neque per pontem tranſire licebat quod amnis omnia latè aquis ſuis compleuerat, Anguſtiatus itaque, in Chriſtum eiuſque matrem firmo corde confiſus, cum prece ſupplici, cappam ſuam expoſitam ſuper vndas liquidas explicat, ſignoque crucis edito in ea ſedet, & ſiccis omnino veſtibus pertranſit. Frater qui eum comitabatur, tantum miraculum admiratus, nec idem facere auſus, nauem expectauit, & diu poſtea traiecit.

L. 2. apū c. 29. nu. 26.

9. Anno 1276. in Germania in feſto Aſſumptæ Virginis, flores & fructum plures arbores produxere.

Annales Colmarienſes.

10. Poſtquam Carolus 2. Siciliæ Rex Luceriam ciuitatem è Saracenorum ditione ipſo die Aſſumptiónis eripuiſſet, eam inſigniuit nomine ciuitatis Mariæ. Quod idem à Senenſibus Heturiæ populis factum. Qui inſuper numiſmata ſua cudunt cum hac inſcriptione: Seuæ antiqui ci-

ciuitas Virginis sed antonomasticè Carnutum Galliæ, hoc gaudet honore, quæ ante ipsius Virginis ortū dicata fuit VIRGINI PARITVRÆ & cuius ipsamet sese frequenter Dominam vocauit.

11. Sanctæ Gertrudi diuinitus reuelatur Assumptionis Deiparę gloria, videtque eam summa cum beneuolentiæ & honoris significatione à filio excipi. Vide ibidem alias eiusdem visiones hoc die habitas planè admirabiles, & plenas cœlestium solatiorum.

L. 4. In sinu diuinæ pietatis c. 49.

12. Anno 1265. floruit S. Herthinodus Gothus ex ordine Diui Augustini.

Ioseph. Pamph. in Chronico ordinis Eremit.

Hic cum à Deo petijsset videre qua gloria Deipara hodie in cœlum esset euecta, id ei oranti ostensum est, atque sic acerbitatem doloris quem antè hauserat ex visione Christi in eo plane statu quo fuerat in cruce suffixus, temperauit.

13. Apparet Deipara S. Arnulpho paulo ante mortem. Erat hic Episcopus Suessionensis, qui ipsa Assumptionis vigilia quę tum in sabbatum incidit, sentiens sibi mortem imminere: parate (inquit fratribus) funeri meo necessaria, nam diuinitus cognoui me breui moriturum, & præter S. Petrum, præter S. Michaelem Archangelum multosque Angelicos spiritus qui me visitarunt, vitamque æternam polliciti sunt, adfuit etiam mihi mater misericordiæ multis stipata Virginum choris, benignissima voce me certiorem faciens, de anima mea, inter eius Assumptionis gaudia in cælos transferenda. Quod & contigit prout ipse prædixerat.

Ex Surio 15. Augusti.

14. Hodie in manus B. V. M. & Angelorum animam suam consignat S. Stephanus 1. Hungariæ Rex, qui vt in hoc festo gaudijs pleno

corporis eius fieret dissolutio, precibus, lachrymis & gemitibus à Deo impetrarat. Paulo ante mortem eidem Dei genitrici regnum suum & seipse commendarat: Regina, inquit, cœli, mundi inclita reparatrix, tuo patrocinio, sanctam Ecclesiam cum Clero & Episcopis, regnumque cum primoribus & populo, tuis precibus commendo: quibus vltimum valedicens, animam quoque meam tuis manibus commendo. Postquam totum regnum ad fidem adduxerat, illud sub patrocinio D. Virginis voluit cōtineri, quod & vocare solitus erat, Familiam Mariæ. Vide 20. huius.

15. Anno. 1301. rebus humanis exemptus est B. Iacobus ex Blancorum illustri familia in Hetruria ordinis Dominicani.

Leander. Huic octiduo ante mortem apparuit Deipara, & iterum sub mortis tempus mirabile de eo narratur, nocte scilicet, qua mater eum enixa est, tres in cœlo lunæ visæ sunt, quarum singulæ continebant imaginem viri veste prædicatoria amicti. Illucescente mox die sequenti, visus est infans quidam ciuitatem percurrere, aliosque pueros voce hac edita: Ad scholas, ad scholas, inuitare, causamque poscentibus reddere: hac nocte natos esse præceptores, quos mundus vellet audire.

Sermone 45. 16. Ioannes Gerson super Magnificat, quem citat Raulinus tom. 2. de sanctis: Piè inquit creditur, Dei priuilegio in Virginis Assumptione euacuatum esse purgatorium, dum enim princeps coronatur, aperiuntur carceres, quantò magis in coronatione Deiparæ.

Obijt an. 1072. 17. Beatus Petrus Damianus narrat l. 3. Epistolarum, Epistola vltima, mulierem quandam Ro-

Romæ defunctam alteri hac ipsa nocte apparuisse, cumque ab ea quæreret quemadmodum haberet, vsque hodie, inquit, non leuis me pœna cruciauit, at hodie regina cæli pro nobis preces fudit, meque cum multis alijs de locis pœnalibus liberauit, totque inde eripuit, vt numerum totius Romanæ plebis excedat. Cumque de rei veritate dubitaret mulier altera: Scito me, inquit, in signum veritatis, quam tibi modo aperio, te hac ipsa die post annum morituram. Quod & factum est.

18. At inter iucunda ista, & Deiparæ beneficia, iuuat & tristiora inserere.

Anno 1542. de cœlo tactæ sunt Ecclesiæ Moguntinæ præcipuè Metropolitana B. V. M. ad gradus. v. 23. Februarij, *Serrat. in Histo. Mogunt.*

19. Anno 862. Teruanę recurrebat annuus Assumptionis Deiparæ dies. Instat ciuium aliquis ea ipsa luce, contemptis ferijs interulam siue indusium acu sibi parari. Et ecce integrum apparet, sanguinolentis maculis inspersum. Ad Hunfridũ Episcopum res defertur, & adiuncto sacris indusio, id festum apud Morinos deinceps ipse præcipuum vt sit, decernit. *Meyerus l. 8. Annal.*

20. Anno 1556. hoc ipso die Terpati in Liuonia festum hoc magna cum pompa peragebant atque ornatu. Eum honorem D. Virgini impensum matrona quędam cum inuideret, mandat pedissequæ vt balneum adparet, caminum instruat, se cum marito lauari decreuisse. Illa solemnis festi heram submonet, vt in diem insequentem differat, rogat. Quid, inquit, excandescẽs herã, de Maria narras, illa mihi similis mulier extitit, nec vllius aut potentiæ aut gratiæ prærogatiua *Bredembachius l. 2. collat. c. 26.*

instructior, tu iussa mea perfice. Paret itaque ancilla. At vbi ad caminum venit, quantumuis arida ligna nulla ope, nullo flatu accendere potuit. Illa laboris frustranei pertæsa, vbi se vndique vertit, tectum omne ardere videt, nec vlla vi flammam extinguere valet. Ignis igitur primum, balneum ipsum vastat, mox duas contiguas ędes ingenti ciuium terrore populatur. Postero die lignorum fascis camino ingestus, omnino incombustus cōperitur.

L.3.c.39. 21. Accipe aliud ex vita S. Othonis Bambergensis Episcopi quod Bocceo eiusdem Episcopi presbitero per viam pergente in Assumptione Beatæ Mariæ factum comperimus. Duobus rustico videlicet, & eius vxore in agro metentibus sacro illo die, zelo religionis presbiter eos prohibebat dicens, huic diei propter Assumptionem Dei genitricis Mariæ honorem deberi. Erat autē secunda feria. Dicebat ergo Rusticus: heri propter Dominicam operari non licuit, & iterum hodie vacare iubemur. Quæ est hæc doctrina, quæ homines à rebus necessarijs & bonis iubet cessare? Quando ergo collectas videbimus fruges nostras? Puto vos inuidere vtilitatibus nostris. Cumque iam ad blasphemandum os aperire vellet, & falcem crebris tractibus messor vehemens in calamos vibraret; mirum dictu, subito exstinctus in sulcos cecidit, falcemque in dextrâ, segetem autem in sinistrâ, vt absecta erat, tam fortiter etiam mortuus tenebat, vt à nullo auferri posset: mulier autem infælix, socia operis, morte quidem multata non est: puto, quia sub viri obedientia posita fuit. Sed tamen sine pæna & confusione non euasit: nam corpus exanime viri ad

Ec-

Ecclesiam secuta, falcem & segetem de manibus suis, & ipsa excutere non potuit, quousque coram populo & clero argumentum hoc illicitę operationis probaretur. Sepulto ergo viro & abeunte cum timore populo, mulier soluta est. Ex hoc autem facto populus maiorem Dei genitricis reuerentiam, maioremque alijs festis celebritatem doctus est exhibere.

Sed redeamus ad lætiora.

22. Natale Beati Iacobi de Beuagna Dominicani. *De viris illustr.*

Huic Christus cum Deipara, SS. Dominico & Georgio apparuit octo diebus ante obitum, ei significans se in diem Assumptionis genitricis suæ compararet ad vitam fæliciorem. Quo eodē die & iterum ijsdem comitatus, se videndum exhibuit.

23. Sanctus Franciscus Xauerius in Iaponiam, vbi tot prĕclara facinora ad Dei gloriam edidit, ipso Assumptionis Virginis die, multis difficultatibus quibus eam nauigationem inter turbare conatus erat dæmon, Virginis ope superatis peruenit. *Historia Societatis & vita eius.*

24. Beatus Aloysius Gonzaga diuinitus monetur hoc ipso die de ineunda societate. Degebat tum Madridij in Hispania in aula Philippi 2. annum 15. agens, cumque Dei voluntatem circa vitæ suæ statum cuperet intelligere, ad id statuit die aliquo Virgini sacro per eandem Virginē idipsum à Deo impetrare. Quare die Assumptę Virgini sacro anno 1583. multis precibus adhibitis & magna cum preparatione se ad SS. Eucharistiam comparauit, qua sumpta iterum se totum in preces dedit, enixe Deum rogans vt per *Ex eius vita.*

SS.

SS. eius genitricis intercessionem ei significaret, quam potissimum de omnibus vitę rationem sequeretur: Et ecce quasi clara ac manifesta vox ab eo auditur vt in Societatem IESV ingrederetur, qua reuelatione lætus admodum, post multas ei à parente iniectas difficultates; tandem voti compos factus est Romæ 1585. Nouembr. 25.

24. Natal S. Hyacinthi Dominicani.

Hic pro festis Deiparę & Apostolorum pane & aqua contentus, cęteris abstinebat. Cum quodam die Assumptionis Deiparæ totus defixus esset in contemplationem gloriæ B. V. M. vidit è cœlo super Altare descendentem nubeculam, in cuius medio lucebat Deipara, quæ ita ad eum: O Hyacinthe bono esto animo & gaude; quicquid enim postulabis per me, à Deo exorabis. His dictis, disparuit. Et promissionum sequutus est euentus, nihil enim ab ea petijt, quin impetraret. Eius inuocato nomine adolescentem vitæ restituit.

Ab eius morte visa magna Virginum multitudo in cuius medio eminebat Reginæ habitu vna aliqua præ cæteris, quæ manu religiosum Dominicanum tenebat, ac suauiter concinebat. *Ibo ad montem Myrrhæ & ad collem Libani cum Beato Hyacintho.* Cumque sancta illa Virgo cui visum illud apparebat sciscitaretur quænam esset regina illa, quis item religiosus, responsum est ei, esse illam matrem misericordiæ quæ sanctum Hyacinthum in cœlum deducebat. Vide de eodem 17. Aprilis.

Iulianus Pomerius Toletan. Cum S. Hildephonsus Toletanus Episcopus ante horas matutinas solito more ad Dei laudes se conferret, eumque clerus cum faculis præcederet.

ret. Ecce totum templum splendore cælesti micans, quod lumen cum clerici ferre non valerent, fugerunt, & prope præ timore exanimati sunt. At Episcopus nihil veritus ante altare B. V. Mariæ procedens, reperit eam sedentem in cathedra, vbi ipse solitus erat sedere, & populum salutare. Cumque oculos eleuasset, vidit in circuitu eius omnem absidem repletam Virginum cantantium choris. Tum ad eam Deipara: Propera in occursum serue Dei rectissime, & accipe de manu mea munusculum, quod tibi de thesauro filij mei attuli. Quibus & alijs nonnullis dictis, dedit ei vestem sacram, qua in die tantũ Assumptionis vtetur.

Antistes apud Surium.

15. Anno 1477. vita functus est P. Andreas Noorth Dominicanus.

Hic sedulò Beatissimæ Virginis Mariæ rogabat cum lacrymis vt illum non pateretur mori nisi in festo eiusdem. Igitur ingenti correptus ægritudine asseruit fratribus se in festo Assumptionis eiusdem moriturum. Quod & factum est.

Hyacinthus Choquetius D. Theol.

Super est tertium de obsequijs, pietatis officijs erga Deiparam & eius generis alijs nonnullis.

26. Bambergenses in Germania, triginta diebus continuis ab eius Assumptione summo mane, solemni Missæ sacrificio, quod in omnibus templis celebratur interesse soliti sunt. Neque ab eo absunt aut manuarij opifices, aut serui & ancillæ. Non rari item numerantur, qui intra tricennalia illa, Dominicis & festis sacra Eucharistia reficiuntur,

Fornerius in Historia Deiparæ.

27. Sodalitas quædã fuit Florentiæ sub annũ Do-

Ex Histo-ria ordinis.

Domini 1232. in Deiparæ honorem congregata, quę cum ipſo eius Aſſumptionis die preces & laudes ei perſolueret, admonita cæleſti voce ſæculum ſtatim reliquit, atque ad vnius Dei obſequium contulit retento ſemper B.V.M. famulatu, ideo enim Seruitæ appellati, quaſi ipſius ſerui. Septem etiam poſt annos ab hac voce, fertur eandem ſeparatim per quietēm ſingulis apparuiſſe, cum illuſtri Angelorũ exercitu. Ipſa vna manu pullam tunicam, altera librum apertum tenebat, iubens illos deinceps illa veſte vti, & illa regula quam Sancti Auguſtini eſſe aiebat. Hæc Hiſtoria poteſt etiam referri ad ſecundum punctum de tribus ſupra memoratis. Vide etiam 8. Septembris.

Hiſtor. Carnut.

28. Hodie Carnuti à quodam nobili, qui ad hoc tenetur ratione quorumdam prædiorum quæ à Carnotenſi Eccleſia dependent, in Miſſę ſollemnis offertorio, falco offertur non qualiſcunque, ſed exercitatus, & prædæ aſſuefactus, de quo fuſius Hiſtoria Partenia Carnotenſis. Eius cæremoniæ cauſam refert in id quod falco volatu ſuo in ſublime, ſymbolum ſit Aſſumptionis Virgineæ ſupra omnes cælos. Cui id non probatur, aliud excogitet, ſimulque euoluat quæſtioné iſtam eiuſdem ferè generis: cur in ſancti alicuius apotheoſi ad offertorium Miſſæ, offeruntur turtures bini.

Ex Maffeo & Ribaden. in eius vita.

29. Sanctus Ignatius Societatis IESV parens, cum S. Franciſco cæteriſque ſocijs, implorato Virginis patrocinio, votum paupertatis ſeruandæ exacto Theologię ſtudio, & ſaluti proximorum vacandi ac Hieroſolymam proficiſcendi in ipſo Aſſumptionis die in Sanctiſſimæ V.Mariæ

riæ æde, quæ Mons martyrum dicitur, prope Parisios emittit, anno 1534.

30. Carolus Neapolitanus Rex primus eo nomine, Archiepiſcopale Neapolitanum templum, ipſo Aſſumptionis feſto, anno 1270. condere incipit, quod & ipſi Deiparæ dicatum eſt.

31. Vrbs Meſſana, quæ à Deipara adhuc in terris agente Epiſtolam ſe habere gloriatur, Cathedrale templum inſigni magnificentia exſtructum, Aſſumptæ Virgini dicauit, eiuſque feſti templum ſeu dedicationem die iſto, ſolemni Deiparæ ſimulachri per vrbem pompâ, ingenti tum incolarum, tum aduenarum concurſu celebrat.

Ex Thoma Faſelo in Hiſt. ſicula.

32. Prope Damaſcum (tribus tantum ab eo diſtat miliaribus) viſitur Eccleſia ruri D. Virgini dicata, in qua pictura eſt eiuſdem, vnde oleum fragrantiſſimum iugiter manat, quo multi tum Chriſtiani tum Saraceni, tum Iudæi ſæpe ſanantur à varijs morbis nec vnquam imminuitur illud oleum, quantumcumque inde ſumatur. Ad hoc templum die Aſſumptionis & Natiuitatis Deiparæ, omnes Saraceni & Chriſtiani orandi cauſa confluunt, & Saraceni illic ſua cæremonialia offerunt cum maxima deuotione.

Ex Arnoldo Abbate Lubetenſi oculato teſte. V. Baron. ad annum 870.

Anno 1203. Soldanus Damaſcenorum penitus cœcus effectus, auxilio Deiparæ inuocato, infuſione olei illius viſum recepit, ac ſexaginta metretas olei annui redditus dedit ad lumen faciendum ante altare BB. V. M. ſcilicet vt lumen redderet pro lumine, & quia quod primum vidit, fuit lampas illa. Ex illo tempore ad Natale ſequens, cæpit vberius oleum à dicta imagine fluere, & il-

Weſtmonaſter. in Flor. Hiſt.

illud oleum in anno ſequenti in carnem ſolidari. Quo anno miraculis crebreſcentibus & ob Soldanum curatum & ob idem oleum in carnem ſolidatum fama celebris in Oriente fidem noſtram ſolidauit.

Porro imago hæc ea eſt quæ anno 870. tranſlata erat Hieroſolymis Damaſcum, quam antea poſſederant Conſtantinopolitani, eratque depicta in tabula lignea. Sed poſtea pictura (mirabile dictu) ſuper ipſum lignum eſt incarnata.

Du Iarric.t.2. 33. Anno 1590. Magnus Rex Mogor inuſitata ſolemnitate, licet adhuc ethnicus celebrauit feſtum iſtud. Itaque ſuperbum & celſum thronum erigi curauit; in quo Deiparæ imaginem à P. Rodolpho Aquauiua Societatis IESV martyre collocauit, principibuſque ſuis vniuerſis, aulicis ac belli ducibus præcepit, vt eam venerarentur, tum eandem oſcularentur. Quod & factum, præeunte Regis filio. Quos autem in Deipara honoranda de ſupradictis aduertit promptos, eos creauit equites.

34. Inauguratur Rex Luſitaniæ Eduardus primus.

Vaſconcellus. Hic celeberrimum Aſſumptæ in cælum Virginis Deiparæ diem ſibi delegit vt Regem ſe priſcorum Regum ritu inauguratum publicæ populorum voces renuntiarent, idque contra Mathematicorum placita qui triſtes Eduardo annos ſyderum obſeruatione affirmabant, niſi inſtitutis auſpicijs ſolemnia proximum in diem prorogarentur. Ea demum die Eduardus rem animosè confecit vt ſuas ſpes & opes in B. V. præſidio non in fallaci ſyderum obſeruatione ſitas eſſe ſignificaret: maximè ne Mathematicorum princi-

pem Hebræi generis hominem curare potius quã Virginis patrocinia videretur. Peracta res est fausta & communi omnium proclamatione, tantusque princeps spem nobilis fortunæ regno excitabat & alebat.

D. Franciscus in honorem Diuæ Virginis, atque istius eius festi; à die SS. Apostolorum Petri & Pauli vsque ad diem Assumptionis Virgineæ deuotissimè ieiunabat. *Bonauent. in vita eius c.9.*

35. Anno 1571. Cæcilia Panormitana ordinis S. Francisci de Paula vitâ fungitur.

Hæc singulis annis preueniebat festum Assumptionis Deiparæ ieiunio 15. dierum, & Panormo ad B.V. Drepanensem se conferebat vt idem festum ibi celebraret, quo in officio pietatis, ibidem eodem die festo sanctè obijt. A morte inuenta est eius facies versa ad imaginem Deiparæ, rosariumque manu tenens. *Chronic.*

36. Ioannes Becanus (ita sanctè functus est anno 1292.) ex Franciscano Cantuariensis Archiepiscopus. *M.S. Vaticana n. 1566. de rebus Anglic.*

Hic omnes & exemplo & doctrina ad cultum B.M.V. prouocabat, & vt 40. dies ante eius Assumptionem ieiunarent, nam id ieiunium vehementer commendabat.

37. Assumptionis dies festum est particulare Romæ, Ecclesiæ, S. Mariæ Maioris, quo die antiquitus imago quæ ibi seruatur à S. Luca depicta, plurimis clarissima miraculis, demittebatur ex loco superiore in medium templi, ac simul cum imagine Saluatoris, quæ ex Lateranensi, templo afferebatur magna pompa in publica supplicatione circumferebatur. Imago autem Saluatoris ad supra memoratum S. Mariæ Maioris templum *Pompeius Vgonius in lib. station.*

plum non sine magna solemnitate populique concursu ac pietate portabatur, nam præter musicæ harmoniam ac frequentissima lumina, vniuersus populus certo quodam loco vbi imago inter eundem quiescit voce vnanimi centies repetebat cum lachrymis & singultibus, Kyrie eleyson, totidemque vicibus Christe eleyson ingeminabat. Ex eodem.

Marineus Siculus l. 3. de rebus Hisp. sub initium.

38. In templo Legionensi Castellæ in Hispania Metropoli nobili cæremonia 12. Virgines hodie solemni ritu Deiparæ offeruntur. Plura non habentur.

Vide etiam Ianuar. 28. n. 4. de imagine assumptæ Virginis à Paulo 5. sumptuosissimé ornatæ.

Augusti 16.

Niceph. l. 2. c. 23.

1. Aperitur sepulchrum Deiparę in gratiam S. Thomæ qui eius funeri non interfuerat, eiusque corpus videre & adorare peroptabat, at illud repertum non est. Sed sola sepulchralia lintea aptè loco commodo composita. Porrò ex sepulchro linteisque suauissimus emanabat odor.

Theophanes.

2. Anno 797. abdicat imperium Constantinus septimus.

Huius & matris Irenes tempore sub ann. 780. in longis Thraciæ muris quidam fodiens inuenit arcam lapideam in eaque virum iacentem, & conglutinatas arcæ literas, continentes hæc verba: Christus nascetur ex Virgine Maria. Credo in eum. Sub Constantino & Irene Imperatoribus O sol iterum me videbis. Vatis alicuius fuit sepulchrum.

3. Festum B. Elsæ Indi Dominicani.

Hi

Hic cum ad Regem Abaſſinorum proficiſceretur ab eo vocatus. Ad conuincendum hæreticum, qui malè ſentiebat de B. V. M. negans ei honorem matris Dei, viſus eſt in oratione quam fundebat ad proſperum itineris exitum conſequendum, eleuatus cum equo à terra aliquot cubitis. Itaque hæreticum conuicit, ſed cum ille nihilominus in errore perſiſteret Regis iuſſu quatuor leonibus famelicis traditus eſt, qui momento eum deuorarunt. Sed cum id ægerrimé ferrent nonnulli, qui in eodem errore verſabantur, petiere à Rege vt B. Elſa etiam ipſe traderetur leonibus, ac tum demum omnibus palam futurum quid de ea re tenendum ſit. Videns igitur Rex rem ad ſeditionem tendere rogauit Beatum virum & ad eam ſedandam veritatiſque confirmationem pateretur ſe leonibus etiam obijci. Quod ille non grauatè conceſſit, & poſtquam ſe crucis ſigno munijſſet in mediam leonum turbam ſe cōiecit, qui ſuæ feritatis obliti ei manus & pedes linxere. Quo viſo portento Rex & proceres, immortales Deo Deiparæque egere gratias. Obijt hic Diuus 15. Auguſti, at hodierna die eius feſtum celebratur.

De viris illuſt.

4. Anno 1566. hæretici Marquetenſe monaſterium (Reclinatorium Dominæ noſtræ vocatum) ingreſſi, ſtatuas eiuſdem ac Diuorum ex editis locis deiectas malleis conterunt vel bipennibus ſcindunt. Senſit per eos dies impiorum hominum rabiem in Deiparæ & ſanctorum ſignis violandis Abbatia Laudenſis, Cyſonienſe monaſterium ac templum Turquoinienſe. in quo diffractis eraſiſue ſacris imaginibus, duos tantum ad menſam pauperum in ligno ſculptos dæmo-

Ioan. Buzelin.

nes intactos reliquere vt omnibus appareret quo afflati spiritu hæc ederent impij furoris facinora. Quomodo postea cæsi à Catholicis vide 29. Decembris.

Meyerus. 5. Anno 1128. obit Normannus Comes Flandriæ.

Hic monasterio D. Mariæ de Dunis nunc ordinis Cisterciensis, prope Furnas agros ac possessiones primùm assignauit.

Hic aliquando simul vixere monachi 120. conuersi 240.

Augusti 17.

Histor. Galli & ex ijs Histor. Carnut.

1. HOdie anno 1304. miraculosè liberat sanctissima Virgo Regem Galliæ Philippum, cognomine pulchrum. Cum enim eius exercitus eo tempore quo de componenda pace cum hoste ageretur, huc illucque diffluxisset, pæneque solus esset à suis desertus, eum hostis inuasit. Quibus in angustijs Virgini Carnotensi vota nuncupauit. Et ecce quasi miraculosè statim se vidit à numeroso suo exercitu parato & expedito ad pugnam circumdatum. Hostiles verò copias cum aduerteret absque ordine, & confusione plenas, eas aggressus est, ac de ijs triginta sex hominum millia internecione deleuit, vt omittam magnam vim captiuorum, è suis mille tantum supra quingentos desideratis. Tantam victoriam Rex non est passus abire absque gratiarum actione, nam in reditu adijt ipsemet ad Deiparam Carnotensem ei gratias acturus Dominium Barrense dictum, eius templo in perpetuum attribuit, armaque sua vniuersa quibus in illo conflictu indutus

erat, in eodem templo pro anathemate suspendit, solemneque sacrum fundauit, quod hac eadem die tanto nobilitata præsidio celebraretur, quod & modo seruatur.

2. Natale B. Claræ de monte Falcone anno 1308. ordinis S. Augustini. *Isidorus Mosconius in vita.*

Hæc quatuor annos nata ita pietati se dedidit vt orationem Dominicam salutationem Angelicam, multasque alias preces flexis genibus, manibus complicatis, vultuque ad Deum verso tanta animi deuotione recitaret vt omnibus admirationi esset. Cum morbo premeretur Angelus ei apparuit, ad quem ipsa; Angele Dei nuntia SS. Virgini vt me in cœlestes sedes recipiat. Sub mortis tempus vidit cælum apertum & Beatam Virginem, eam summo cum gaudio expectãtem. Hæc est cuius cor diuisum representabat expressa mysteria Dominicæ passionis ita exactè vt ea exsculpta videretur. In eius quoque felle tres globuli rotundi solidi colore cineris inuenti, imagine, colore & pondere pares, non modo si separatim quilibet accipiatur, sed etiam (quod humanas vires superat) si vnus cum binis, aut vnus vni, aut omnes simul apponantur, æquale pondus reperitur.

Augusti 18.

1. SAnctissimè obijt S. Helena Constantini magni mater, quæ in loco vbi Christum enixa est SS. Virgo Maria magnificum templum extruxit, quod Imperator Constantinus Regijs ornamentis honorauit & monumentis ex auro & argento, varijsque aulæis exornauit. *Eusebius de vita Constant. l. 3. Nice. l. 8. c. 30.*

Excitauit quoque mirificum aliud templum in Gethsemani prædio, genitrici Dei Mariæ, atque in sacrario ipso viuificum eius sepulchrum firmiter inclusit. Quum verò decliuis sit is locus, gradus marmoreos fieri curauit, viatores ex sancta Vrbe Orientalem plagam versus ferentes.

2. Vita exit Paulus 4.

Hic anno 1554. Ecclesiam B.M.V. Antuerpiæ (operis mirifici & turri secti lapidis & quadrati ad 466. pedes sursum eminente, gloriosissimam) in cathedralem erexit, cum prius, aliquot sæculis collegiata sub præpositis fuisset.

3. Anno 1503. obit Alexander 6.

Gianius in Chronico seruitur. Hic sub annum 1495. cum imminentia sibi pericula maxima à Carolo Gallorum Rege videret, ad humanam prudentiam, adiecit & diuinũ perfugium, nam ad Deiparam recursum habuit & votis conceptis suam statuam in templo Deiparæ Annuntiatæ, Florentiæ ante eius imaginem suspendi iussit. Ea summo artificio ad viuum elaborata, solemni pompa præcinentibus tubis excepta, & conspicuo in loco exposita ad hæc vsque tempora (annum scilicet 1627.) visitur, monumẽtum perenne spei quam Pontifex grauissimis in periculis in sacratissima Virgine reposuerat.

Anton. Caraciol. in vita Pauli 4. Hic (quod quia rarissimum exemplum, licet extra rem, non est omittendum.) SS. Sacramentum globo aureo inclusum perpetuo ad collum appensum gestabat, siue prouidens Dominum exemplo Dauidis coram se semper omniũ actionum inspectorem & iudicem, siue præsidium & amuletum ad omnia, quibus circumcingebatur pericula, siue denique (quod priscis Christianis in more) viaticum præsentaneum ad itinera æter-

nitatis,

nitatis. Et licet hunc Pontificem de varijs accusent hæretici & nonnulli Catholici nimis creduli aut partiales, tamen grauissimi auctores eum magnis affecerunt laudibus, Volaterranus, Pauuinus, Ciaconius, Nauclerus, Crantzius, Gonzalez, Illescas & alij. Vide apud eundem Caraciolum & apud Brouium tomo 18. ad annum 1503. pulchrum miraculum ad illum globum aureum.

Augusti 19.

1. ANno 1498. vita obijt Federicus Imperator eo nomine 3.

Hic tanta religione vigiliam assumptionis Deiparæ celebrabat vt & vino abstineret, & pænè cibo omni interdiceret.

2. Puerula miraculosè siue in viuis seruata, siue à mortuis excitata.

Cum hæc aliquot mensibus epilepsiæ conuulsionibus lachrymabili spectaculo emacerata fuisset, tandem atrociter iuualescente morbo, omnino exanimata credebatur, cum totum eius corpus cadaueroso pallore obductum, palpantium manibus & rigeret, & omnis expers natiui caloris extremè frigeret. Vicinis ergò sepulturam suadẽtibus, parentes Deum per Virginis matris quæ VVeyerez colitur intercessionem impensiùs inuocant. Nec cecidere in irritum preces, nam cum primùm ad paruulæ lectum accurrissent, & fascias quibus iam ad funeralem elationem inuoluta erat extricarent, calentem, viuido colore spirantem ac viuam offenderunt. Confirmauit miraculum reuocationis ad vitam, totalis expulsio epi-

lepsiæ, nam nec minimum in ea eius morbi indicium deinceps visum est.

Augusti 20.

1. NAtalis dies S. Bernardi insignis Deiparæ cultoris.

Quadam vice dum ægrotaret adfuit ei B.V.M. cum SS. Laurentio & Benedicto. Qui omnes imponentes ei manus,& loca doloris attactu piissimo lenientes, omnem penitus ægritudinem depulere. Siccatus est enim illico phlegmatis riuus, & dolor omnis qui sanè erat vehementissimus, abscessit.

Visitur Affleghemij in Brabātia in cœnobio S. Benedicti imago Deiparæ quæ cum salutaretur à D. Bernardo, dicente Salue Maria, respondit intelligibili & amica voce: Salue Bernarde.

Specul. exemplū & P. Ludouicus prout l. 3. de perf. Christ. tract. 2. c. 8.

Vtebatur idem interpositione nominis Deiparæ ad conuersionem peccatorum. Postquam nobilem Gallum varijs tentatis nequiuisset à grauiori scelere auocare. Age, inquit, saltem abstine ad triduum in honorem Dei. Abstinuit. Rogauit vt alterū triduum in honorem B.V.M. Abstinuit. Tertio vt in honorem SS, omnium. Et id præstitit, donec ad Bernard. reuersus non iam 3. dierum inducias, sed perpetuam cum Deo pacem se habere velle professus est.

L. 5. Marialis c. 28.

Cantico Salue Regina (cuius author Hermannus Contractus, vt & aliorum multorum quæ recenset P. Canisius, vt sunt Aue Clara, Alma redemptoris mater, ô gloriosum lumen &c.) multum capiebatur, & aliquod concionibus ad monachos suos illud miris præconijs enarrauit. Quē

cum

cum omnes palam, singularem Virginis haberent cultorem, eoque delectari cantico Spirensis in Germania clerus audiisset, cùm fortè apud eos diuersaretur, ad templum Cathedrale SS. virum inuitauit, eoque populi maxima septo multitudine, in Ecclesiam B. V. M. ingrediente, hoc carmen in Dei matris laudem elata voce decantauit, ipsomet D. Bernardo ter positis genibus succinente: O clemens, ô pia ô dulcis, Maria. In cuius rei memoriam hæc ipsa verba tribus æreis incisa laminis, iisdem locis humi positis etiamnum spicæ visuntur.

Guilielmus Ersengrenius l. 12. Chron de vrbe Spirensi.

Quomodo Canticum istud cecinerunt Angeli vide initio vbi de Sabbato. n. 3. Cart g. t. 4.

Hoc porrò carmen etiam S. Bonauentura ducentis annis postquam erat ab Hermanno conditum pijs numeris & versibus celebrauit multique alij in Ecclesia vniuersa prædicarunt, & his quingentis annis magno consensu in templis vsurparunt. Quæ res Gregorium 9. qui Camaldulensis familiæ fuerat, impulit vt, authoritate Pontificia hunc Contracti hymnum approbaret, & per omnes totius orbis Ecclesias cantari iuberet.

Denique quo fructu inuocetur Deipara hoc cantico, maximè sub nuncupatione aduocatæ: & quid viderit S. Gertrudis dum caneretur. Illos tuos misericordes oculos &c. quoque fructu ille versiculus pronuntietur vide pulchrè l. 4. Insinuation. diuinæ pietatis l. 4. c. 53.

In libro de SS. Belgij ordinis S. Dominici

Eidem Barnardo, quod eius suauitatem atque os mellifluum redoleat, nonnulli tribuunt hymnum Aue maris stella, de quo quia non datur locus magis opportunus hæc subijcio ex Historia Deiparæ Montisserrati. Cum accersitus ab Abbate loci, egregius pictor, vt Deiparæ miraculosam imaginem quæ certis locis reparatione indigere

1. Mirac.

gere videbatur, restitueret in integrum, vix ei penicillum admouit cum ilico cæcus factus est (noluit scilicet Deipara humano artificio pulchrior effici) & in ea cæcitate 3. menses solidos permansit non obstantibus eius pro visu recuperando ad Dei genitricem fusis continentibus precibus. Tandem dum religiosi ibidem canerent hymnum hunc (ipso pariter feruentissimè Deiparam deprecante) atque ad ea verba peruenissent: *profer lumen cæcis*, repente visus facultas ei restituta est.

2. Alias anno scilicet 1538. quidam habitus pro mortuo ab hoste suo qui letales ei ictus inflixerat, ac seorsim extra viam abiectus, in fossam, congesta super eum humo ac lapidibus vt lateret. licet adhuc viueret seseque Deiparæ Montisserratensi commendaret vsurpato hymno isto: cum peruenit ad *Monstra te esse matrem*: mox sensit se diuinitus nullo amplius neque terræ neque aggestorum lapidum pondere grauari, ac post aliquot dies omnino conualuit.

Guilielmus Malmesbeciēsis fasciculus tēporum Christianorum. Massæus. Democharez.

3. Atque hæc occasione hymni cuius author putatur Bernardus. Qui ex Deiparæ vberibus, singulari in eum amoris significatione sacratissimum lac suxisse dicitur, vnde & admirandam illam hausisse putatur, quam in suis scriptis præfert suauitatem, ac maximè cum de ea scribit. Porrò eiusdem gratiæ atque inusitati priuilegij (quod hic affertur) cum obitus eius dies inueniri non potuerit diligenter quæsitus: participem certò ferunt Fulbertum Episcopum Carnotensem insignem Deiparæ cultorem, qui templum eius Carnotense, quod flamma absumpserat, pulcherrimum maximo suo labore & solicitudine reædificauit.

ficauit. Huius cum igne sacro correpta esset lingua, ita vt totus arderet, nocte quadam cum præter morem eo cruciaretur, obtulit se ei visendam matrona nobilis, à qua mouebatur vt ei os aperiret. Quod cum fecisset, mox ex sacris suis vberibus lac expresit in os eius, quo ita refrigerata est lingua vt ardorem omnem extinxerit, & eum perfectę sanitati restituerit. Ne autem illusio aut phantasma id esse putaretur, in Fulberti gena remanserunt guttæ aliquot, quas ipse diligenter sudario exceptas collegit, hodieque in thesauro Ecclesiæ Carnotensis summa cum veneratione seruantur.

4. Simile narrat Cartagena ex Damiano de quodam clerico, qui ad extrema peruenerat. Porro solitus erat quotidiana Deiparæ, per singulas horas, laudum vota persoluere. Cumque iam anima de corpore mox migratura videretur, gloriosa Dei mater ei visibiliter astitit, & sacri vberis papilla lac exprimens eius labijs instillauit, & protinus conualuit. Quare statim clericali sumpto habitu sese choro psallentium in templo interferens, mirum spectaculum præbuit. Fertur autem quod adhuc tunc in eius labijs quædam lactis vestigia videbantur.

Porrò miracula diuini huiusce lactis B. V. M. plura liceret proferre, sed duo dũtaxat indicabo. Alterum nuperrimæ memorię, antiquioris alterũ.

In Apulia, oppidi cuiusdam incolę nomine Mirabelli vicini ijs quæ terræ motu absorpta sunt (qui in tota Apulia ad ducenta millia capita peremit) ad numen placandum solemnem instituere procesionem, in qua ampullam de lacte SS. V. M. continentem detulere. In templum regres-

Ex litteris Neapoli datis an. 1627.

regreſſi omnes elata voce matrem miſericordiæ inuocauerunt: Atque ilico viſa ſunt eius patrocinantis ſigna, lac quippe & ſpumare & augeri & ampullam implere cœpit. Imo ipſa lilia altari ſuperpoſita omninò arida, ſtatim refloruere, & vigore viroreque priſtino reſumpto adeò creuere, vt totum penè altare ſtupentibus omnibus, occuparent & ornarent.

In Appēdice ad Sigebertū

Narrat Robertus de monte anno 1224. tria millia dumtaxat Chriſtianorum peremiſſe quadraginta millia Saracenorum idque interuentu ſacrarum reliquiarum, quæ magna cum pietate elatæ ſunt in fronte exercitus. Nam Hieroſolym. Patriarcha agmen ducebat cum vexillo crucis quod geſtabat. Abbas quidam Cluniacenſis deferebat lanceam, qua Chriſti latus apertum. Denique Bethlemitanus Epiſcopus pyxidem in qua nonnihil de ſacroſancto lacte Beatiſſimæ Virginis Mariæ.

Atque hæc de Bernardo, & alijs eius occaſione. De ordinis autem vniuerſi Ciſtercienſis affectu erga Deiparam hæc Cęſarius.

Cæſarius l.1. Dial.

5. Primi ordinis Ciſtercienſis fratres, quia cœnobium ordinis D. Benedicti Moliſmum dictū, de quo exierant, conſtructum fuerat in honorem Dei genitricis, tam ipſi quàm eorum ſucceſſores de eodem nouo monaſterio propagati, omnes ſuas Eccleſias in honorem eiuſdem Dei matris cenſuerunt eſſe dedicandas.

6. Tranſlatio S. Stephani primi Hungarorum Regis quique eos ad fidem conuertit. Erat hic B. V. M. ſtudioſiſſimus, cui ſeipſum & regnum ſuum per votum & oblationem in tutelam aſſiduis precibus contulit. Et vt eam magis demereretur,

eius

eius honorem insignem in paucis Basilicam condidit in Regia ciuitate, Alba regali, opere sanè miro, celatis chori parietibus & pauimento marmore strato. In eo visuntur tabulæ altarium non paucæ ex auro purissimo, pretiosissimorum lapidum ordinibus conspicuæ, sacristia nobilissimis ornamentis, sacrisque vestibus ditissima, atque omni genere vasorum aureorum crystallinorum & onychinorum refertissima. Omitto varia priuilegia atque immunitates quibus eam Ecclesiam decorauit, v. 15. Augusti.

Augusti 21.

1. ANno 1157. in Domino obit Alphonsus Castellæ Rex, quo nihil iustius nihil fortius, nihil sanctius vidit Hispania, inquit, Mariana l. 11.

Hic plurima Cisterciensi familiæ (quæ se totam Dei genitricis obsequio mancipauit) & cui vnanimiter & vno humero vbiq; deuotissimè inseruit (inquit Cardinalis Iac. à Vitriaco) monasteria exstruxit, eaque magnificentissima ac locupletissima. Sed & templa reliqua & monasteria (in quibus & nonnulla Deiparæ erant dicata) quę tota sua ditione exstructa erant, magnis beneficijs Rex auxit.

2. Natale Beati Patris Nuguesij Riberæ Societatis IESV martyris. Anno 1549.

Hic missus à S. Francisco Xauerio in Ambrinum quæ est in Moluco ibidem B. V. M. templum summo cum labore & multorum contradictione excitauit.

Augu-

Augusti 22.

Anastasius Bibl. qui tum vixit. Platina.

1. OCtaua Assumptionis Deiparæ à Leone 4. Pontifice instituta, cuius institutionis ea fuit occasio. Quod Basiliscus, cuius habitu & veneno multi perierant, huius pontificis precibus è fornice S. Lucę fuerit expulsus in octaua festi huius iuxta Platinam (quamuis Anastas. id ad diem referat Assumptionis) qui addidit hunc diem octauæ instar festi celebratum.

Hist. Siculi Fasell. &c.

2. Anno 1268. Carolus Siciliæ Rex de Federico Austrio & Conradino Sueuiæ Duce præclaram Dei genitricis ope refert victoriam.

Hic dicitur Deiparę templum vouisse si potitus esset victoria. Itaque illud in loco cui etiamnum victorię nomen est ex candido lapide miro arte extruxit, multisque castellis ac prædijs ditauit. Corruit post multos annos nobilissimum opus grauissimo terræ motu. Huc refero (quia ignoratur die obitus) Diuæ Mariæ ædem sacram quam Pelagius Correa D. Iacobi magister qui obijt ann. 1275. extruxit longe nobilissimum victoriæ monumētum quam superioribus annis de Mauris retulerat, sole etiam vt fama est à cursu retento quo maior esset hostium strages.

Mariana l. 13. c. vl.

7. Anno 1131. viuere desijt Balduinus 2. Ierosolymę Rex.

L. 13. cap. vlt.

Hic in bello sacro contra Turcas (quibus Deiparam debito honore fraudant) plurima perpessus, verus Christi Confessor, inquit, Tyrius, sub mortem habitum induit religionis, cum proposito vitæ religiosæ, si Deus ei vitam prorogaret.

4. Dei-

4. Deipara se visendam præbet B. Mariæ Raziæ ex familia S. Dominici.

Contigit hæc apparitio post acutissimos ab ea dolores perpessos, & postquam S. Vincentius Ferrerius ei etiam apparuisset, eamque solatus esset, tunc enim circa finem eius colloquij comparuit Deipara. Illam cohortata est æquo animo vt pateretur pro amore filij sui, magnoque eam sua præsentia ac sermonibus perfudit gaudio.

5. Anno 1622. Deipara Marquetensis in sacello quodam proximè monasterium Sanctimonialium ordinis Cisterciensis incipit clarere miraculis. Nouem feruntur à Reuerendissimo Antistite Tornacensi approbata, post eorum & solemne, & secundum iuris formati examen institutum. Ac hodie quidem puer quidam altero oculo captus nouemdiali in eodem sacello oratione facta, Deiparę meritis visum recuperat, quod fusiùs narratum in actis.

6. Anno 1285. migrauit ad Christum Beatus Philippus Confessor ordinis seruorum Beatissimæ Marię Virginis.

Is cum Ecclesiam Seruorum Florentiæ quæ Diuæ Annuntiatæ dicitur, ob singularem aduersus Deiparam deuotionem frequentiùs visitaret, qua die ea verba ex actis Apostolorum: *Philippe accede & adiunge te ad currum istum*, legebantur, raptus in extasim currum aureum quem ouis & leo trahebant, & in eo Sanctissimam Dei matrem comitantibus Angelis insidentem, nigraque sibi indumenta porrigentem (qui sunt ordinis istius) vidit; sequenti nocte ab eadem Dei matre seruos suos adire iubetur, quod facit & in ordinem est admissus. *Frater Archangelus in vita.*

Aretij cum fratres fame conficerentur, postquam ipse ante imaginem Sanctissimæ Virginis orasset, ecce duos cophinos candidissimorum panum plenos ad ianuam delatos diuinitus reperit. Tanta porro erat opinio sanctitatis eius, & fama miraculorum vt mortuo Clemente quarto nonnulli Beatum Philippum elegerint in Pontificem, qua re cognita fugit & apud montem Tuniatum delituit.

7. Anno 1348. ad superos contendit Beatus Bernardus Senensis ordinis montis Oliueti Beatæ Mariæ conditor.

Chronic. ordinis. Hic cum semel publicam habiturus disputationem (erat enim iuris Doctor) in grauem oculorum ægritudinem incidisset Dei matrem precatus est vt sibi lumen oculorum redderet, promisitque se suo famulatui, relicto mundo addicturum. Statim voti compos factus grauem loco disputationis habuit de sæculi contemptu concionem in maxima frequentia, cui quæ sibi accidissent, narrauit. Neque mora rudi amictu indutus Senis egressus est & in montem Oliuetum se contulit, quem alij Senenses nobiles secuti sunt. Ibi ædicula sacra cellulisque exstructis ordinis fundamenta posuere. Vide plura infra Decembris 30.

Cornelius à lapide in Epist. D. Ioann. 8. Anno 1626. diē extremum clausit Alexander Vrsinus Cardinalis.

Hic in congregationem Deiparæ, Romani Collegij Societatis IESV adscitus publicè in turba plebeiorum cum illis sese acriter diuerberabat, idque non raro ad sanguinem quod perpetuo agebat in peruigilijs BB. V. M. vt ei se suamque vitam consecraret suo sanguine. Idem Bracchiani quod oppidum est Romæ vicinum, & sedi

Ducu

Ducum Vrſinorum, Sodalitatem Deiparæ è ciuibus ſibi ſubditis aulicisque erexit inſtar eius quæ viſitur in Collegio Romano, in qua ipſe perfectum concionatorem diſciplinæ choragum ac cæterorum pietatis officiorum anteſignanum agebat, vnde occaſio mortis & mors, nam ad eos ſodales vigilia Aſſumptionis exhortationem habuerat ſolitò ardentiorem ac deinde cum ijs acriter ſeſe vſque ad ſanguinem diuerberarat, vnde febris & mors. Non modo Virgini Parenti at eius filio eiuſque paſſioni erat addictiſſimus, nam ad pectus nudum crucifixi geſtabat effigiẽ æneam, clauiculis in ea extantibus, carnemque pungentibus, qui proinde non raro illi ſanguinem eliciebant, ſolebatque per vices manu admota pectori crucem arctius illi apprimere vt Christum crucifixum penitius illi, maiori amore ęque ac dolore imprimeret. Occurrit ex eadem familia (quod hic commodè inſeretur cum dies mortis deſideretur) alius Cardinalis Vrſinus Latinus dictus qui obijt anno 1477.

Hic religioſe admodum celebrabat dies qui Deiparæ Virginitati incorruptæ ac eius maternitati & Aſſumptioni dicati ſunt, in ijs ieiunabat frequentiſſimè, ad eam oratione confugiebat ex quo id conſecutus eſt vt ſecundum quietem illam viderit aliquando pro ſe filium deprecantem, ab eaque certior factus ſit de hora mortis & quod tunc dæmones ſalutis noſtræ hoſtes non videret.

Augusti 23.

Ope Virginis miraculosè vincuntur hostes.

Historici Galli & ex ijs Historia Parthenia.

1. ANno 1328. cum Philippus Valesius Galliæ Rex, esset cum suo exercitu ab hostibus repentè cinctus, ad Deiparam animum ac vota sua conuertit, quæ ilico tantum ei virium atque animi, quemadmodum & toti exercitui dedit, vt in ipso loco 20. circiter hostium millia prostrauerit. En beneficium Virginis; audiamus quam ei sese gratum exhibuerit.

Eo ipso die quo Parisios victor ingressus est, ante omnia Cathedrale templum eidem Virgini sacrum adijt quod equo vectus ingressus, per totam nauim vsque ad crucifixum ita progressus est, tum ex equo desiliens tum equum, tum arma sua vniuersa tam benignæ patronæ suæ atque adiutrici obtulit; planè contestans ei vniuersum victoriæ illius honorem iure meritissimo deberi. Eius rei monumentum visitur etiam nunc, nimirum eius Regis effigies equo insidentis ad columnam meridionalem eius Ecclesiæ appensa, cui & centum libras annuas attribuit, ad eius victoriæ annuatim memoriam recolendam.

2. Anno 1241. vita fungitur Gregor. 9. Pontifex summus.

Dum hic armis Federici Imperatoris exagitaretur, decreuit vt hymnus Salue Regina certis diuinæ rei horis adderetur, & vt laudes Beatæ Virginis Mariæ speciali oratione in matutinis cele-

celebrarentur, & salutatio eiusdem tum mane tum vesperi dato signo campanæ ab omnibus genu flexo repeteretur.

3. Apud Tudertum natale B. Philippi Florent. Hic instituit ordinem seruorum B. Mariæ Virginis qui floret maximè in Italia. *Martyro. Roman.*

4. Anno 1323. liberatur quidam captiuus ope Deiparæ.

Hic à Mauris in mari captus, diutius detentus est in custodia quod matri non suppeterent facultates ad eum redimendum. Ergo spem omnem suam & vota ad Deiparam Montisserratensem vertit, cui impense erat addicta. Nec frustra, quodam enim die post quam multo tempore eam rogasset pro libertate filij, orationique ieiunia & eleemosynas adiunxisset, apparuit ei BB. Dei genitrix: Quid (inquiens ad illam) tibi vis? cum incessanter me compellas? cur te tot clamoribus crucias? Ad quam mulier: Ego te bona Domina compello, vt filium meum captiuum libertati restituas, mihique matri suæ reddas. Tum Beata Virgo: ne diutius te affligas, prædico tibi te filium breui visurum: eum sanum & incolumem tibi paulò post repræsentabo. Neque aliter fecit ac dixit, nam ipso professo D. Bartholomæi, matre supradictam visionem apud se recogitante, aduenit filius, cui fores pulsanti aperuit mater, tanto perfusa gaudio vt ei præteritum omnem mœrorem absterserit. *Chronic. c. 10.*

Cumque ex eo sciscitaretur qua tandem ratione euasisset. Quadam, inquit, nocte se visendam mihi præbuit Dei mater, quæ postquam mihi catenam è collo manibusque, ac cõpedes è pedibus detraxisset, me è custodia eduxit viaque

indicauit quam tenerem vt ad te peruenirem. Porrò collato inter ſeſe tempore duarum iſtarum apparitionum, deprehenderunt eas eodem planè tempore contigiſſe.

Martyro. Romano.

5 Anno 1312. circiter feſtum S. Bartholomæi eadem Deipara Montiſſerrati liberat quendam paralyticum qui inſuper erat amens, ſurdus & mutus. Hunc parens in montem Serratum deducit, pro quo & continentes preces addito ſuper hęc ieiunio. 3. dies ac totidem noctes fudit, additis peregrinorum aduentantium orationibus, quos magna tum demiſſione tum feruore ambibat. Audita tandem eius vota, nam filius tot morbis vexatus, ab omnibus confeſtim curatus eſt.

6. Anno 1596. in Domino moritur Angelus de Paz Minorita.

Chronic. 4. l. 10.

Hic ſingulariter Deiparam colebat aiebatque per eam fluere omnia Dei dona, ſicut per collum cibi omnes qui in ſtomachum deferuntur. Cum ei Sixtus quintus iuſſiſſet vt ſcriberet Commentarium in quatuor Euangeliſtas, apparuit ei B. V. M. cohortans eum vt ei commentationi initium daret.

Augusti 24.

1. ANno 1621. collocatur Inſulis ab Epiſcopo ſolemni ritu imago Deiparę Foyenſis in templo PP. Societatis IESV, ad quam multi religionis cauſa & venerationis adeunt, etiam peregrini. Certis eius feſtis Indulgentias conſequuntur qui ad eam ſtatas preces fundunt.

2. Anno 1314. aut circiter moritur Henricus 7. Imperator.

Hic

Hic Beatissimam Dei genitricē adeo in honore habuit, vt circa festum Assumptionis negotia omnia forentia intermitteret, rebusque dumtaxat diuinis dare operam soleret. Omitto quod totas sæpe noctes ante imaginem crucifixi quam semper circumferebat orando ac peccata deflendo consumebat ac fere quotidie communicabat. *Cuspinianus.*

3. Anno 1559. Laureti obit P. Cornelius VVischaneus Louaniensis Societatis IESV. *In vita P. Petri Canisij.*

Hic non sine Deiparæ interuentu Societatem hanc est ingressus. Res ita habet. Petrus Faber vnus é primis S. Ignatij socijs cum Francisco strada Louanium petebat, cui literas P. Canisius ad Cornelium perferendas dedit, quibus illum in hæc verba compellabat. Corneli amice habes hic virum optimum Petrum Fabrum, cuius religionem amplectere. Sic enim quam cupis animi salutem consequere.: Sed cum Franciscus Strada redditis literis Cornelio, extemplo recessisset, lectâ ipse Canisij Epistola requirebat tabellarium, nec vsquam reperto, ædem S. Dominici adit vbi supplex ad sacram iconem B. V. Sancta, inquit, optimi maximi Dei genitrix literas accepi quibus mihi mandatur, vt cum quodam de rebus ad salutem meam spectantibus agam, at nescio vbi hominem offendam. Iudex ergo esto sancta Domina & quærenti quos desidero, ostende. Accepit cœlestem vocem Cornelius & secundum cœnobium S. Dominici iubetur dextrum viæ latus ingredi, tertiæque inde domus ad sinistram fores pulsare. Paruit ductrici Virgini Cornelius, & quem quærebat inuenit, moxque in Societatem admissus est.

Augusti 25.

1. NAtale Sancti Ludouici Galliæ Regis.

Hoc regnante cœptum est anno 1257. serio ædificari templum Cathedrale B.V. Mariæ Parisijs, cuius fundamenta sub Philippo Augusto anno 1191. iacta fuerunt. Vide de huius templi magnificentia supra.

Idem Parisijs nobile Deiparæ monumentum extruxit, regium nempe sacellum singulari artificio constructum, nobilissimis reliquijs locupletatum ab eodem. Cui hæc apposita est inscriptio.

Anno Domini 1248.7.Kal. Maij dedicata est Ecclesia ista à Venerabili Patre Philippo Bituricensi Archiepiscopo, in honorem gloriosissimæ Virginis Genitricis Dei Mariæ.

In cęteris eius reliquijs habet de lacte B.V.M quod à Balduino Constantinopolitano Imperatore ad Ludouicum transmissum est.

Idem anno 1259. Parisijs amplissimum monasterium sub Dei Genitricis tutela ædificat, & Carthusiana implet familia. Quolibet sabbato in honorem Deiparæ in separato cubiculo pedes lauabat egenorum, exsiccabat, exosculabatur.

Clictoueus sermone de S. Ludouico. Antequam anno 1250. è Palæstina discedens ne gratuita foret Syriaca expeditio, aliquem inde si non belli at pietatis fructum referre statuit. Ergo sacra Palæstinæ loca perlustrans Nazarethum adijt, vt ædem Deiparę mysterio Incarnationis Dominicæ illustrem inuiseret, vbi primum illa con-

conſpexit, equo deſilit, procumbit in genua & venerabundus natalem Virginis domum, ipſamque ſalutat Virginem. Inde ad templum progreſſus Deum ibi incarnatum eiuſque Parentem enixius colit. Erat tum vigilia Annuntiationis Dominicæ. Itaque pius Rex frigidâ & pane dumtaxat ieiunauit. Ipſo die rem diuinam Regio apparatu celebrari iuſſit. Sub ſacrificium in ipſa auguſtiſſima Deiparæ cella Sanctiſſimam Euchariſtiam ſumit magna lachrymarum vi iugentique religione perfuſus. Vnde conijcere licet ſacroſanctam hanc cellam quæ modo Laureti viſitur vel hac tempeſtate, maximo in honore fuiſſe. Vide Turſellinum.

Hunc denique S. Regem debemus Deiparæ (quod primo loco dicendum erat.) Cum enim Blanca eius mater prolem mirè optaret, conſuluit S. Dominicum. Is vt ſingularem in Deiparam affectum indueret, & vt eius roſarium recitaret, ſuaſit. Ceſſit illa conſilio & ecce puerum regium parit, imo non tam ipſa quam Diua Virgo parturiuit, cum hæc vt illa pareret, dedit. *Authores vitæ S. Dominici*

2. Natalis dies Sanctæ Hunnegundis. Ea ex deſiderio ſacrandi ſe Deo in monaſterio quodam B. V. M. quod Humolarias vocant in agro Veromandenſi, pia fraude ſponſum ſuum Eucaldum virum nobiliſſimum eluſit ne concupitis amplexibus frueretur, atque omnia ſua in ſupradicto monaſterio Beatiſſimæ Dei genitricis, ſeque ſimul obtulit. *Ex Surio.*

3. Anno 1471. Coronatur ſummus Pontifex Sixtus 4. De eius aduerſus Deiparam affectu vide 9. & 12. huius.

4. Poſterior tranſlatio Blanduno Tornacum

ad templum S. Mariæ, corporis S. Eleutherij Episcopi Tornacensis anno 1064.

Quid hic in honorem Deiparæ præstiterit vide 20. Februarij.

Augusti 26.

1. ANno 1606. Tornaci publicis consignata est tabulis, inueterati vomitus miraculosa ope Deiparæ curatio.

Laborauerat isto vomitu iam 4. annos cum dimidio religiosa quædam Tornaci, ita vehementi vt non tantum cibum & potionem omnem reijceret, sed & cum ijs vitiosos multos humores, absque vllo successu variorum remediorum quæ illi adhibita erant à pluribus medicis. Accedebat longè molestissima tussis, quæ ei omnem penè loquendi facultatem adimebat. Itaque humanis destituta auxilijs ad Deiparam confugit, & se ad montem Acutum contulit. Qua peregrinatione peracta, intra paucos dies sanitatem perfectam consecuta, nec amplius aut tussi aut vomitu vexata est.

Augusti 27.

Breuiariñ Annuntiatarum.

1. ANno 1532. obijt Frater Gabriel Maria Minorita, quondam Generalis Commissarius Cismontanorum monasteriorum D. Francisci.

Hic Beatam Ioannam (vide de ea 4. Februarij) multum iuuit in erigendo ordine Virginum Annuntiatarum. Eius sacræ familiæ fuit legislator primus, corrector sincerus, amator & pro-

tector

tector præcipuus, quem & varijs locis propagauit.

2. Anno 554. natale S. Cæsarij Arelatensis Episcopi. *Cyprianus in eius vita.*

Hic fabricauit triplicem in vna conclusione Basilicam, cuius membrum medium in honorem S. M. Virginis cultu eminentiori confluxit, ex vno latere S. Ioannis, ex altero S. Martini subiecit.

3. Natalis dies SS. Martyrum Aurelij & Nataliæ coniugum martyrum, viuebant hi continentes & thoris separati: Quod quam superis placuerit, varijs ostendit Deus prodigijs. Inter cætera vidit Natalia domum suam penetrari à turba monachorum, clamantium: Ecce venit Domina: Ecce venit Domina: Cumque hæc loquerentur, ilico succeßiſſe quandam Virginem, inestimabili specie cultuque vestium nimis vernantem, quæ confestim adiens virum Nataliæ arrisit ei, hincque recesſit. Hanc cognouit genitricem Dei fuisse quæ castitatis amantes fouet, ac blandè amplectitur. Vt autem continentiam suam celarent hi sancti coniuges thoros suos operimentis pretiosis tegebant. Sed in interiore cubiculo extructis è crudis lateribus thoris, ac hispidis tantum adiectis è cilicio instratis, separatim cubabant digni postmodũ facti sunt martyrio in Hispania.

Augusti 28.

1. VIta excedit Philippus Valesius Galliæ Rex.

Hic ope Deiparæ insigni potitur victoria, vide de ea 23. Augusti.

Idem

Idem sub ann.1329. in Ecclesia B.V.M. Carnutensis sacellum fundauit, assignata dote super quæstore suo in Comitatu Carnutensi, cum obligatione ad tria sacra celebrāda qualibet die hebdomadæ.

2. Natale D. Augustini.

Quanto animi ardore SS. hic Doctor Dei parenti supplicaret, ex varijs locis patet. At ex his maximè. Ex serm. 35. de SS. & 2. de Assumpt. eius affero verba: S. Maria succurre miseris &c. quæ ab eo mutuata est Ecclesia: tum pergit: sit tibi compassio super afflictis, sit pius affectus super cælorum peregrinis: & cum te lætantem semper aspicis, fletus nostros quæsumus ipsa ad Deum admittas, eumque vt proprium filium pro nobis interpella. Nos enim adhuc in terra hac affligimur, persequimur, iniurijs lacessimur, opprobrijs afficimur, esurimus, sitimus. Tu verò in cælestibus regnis prælata es cūctis Virginum choris. Tu Agnum quocumque perrexerit, sequeris. Tibi thronus Regius ab Angelis collocatur. Tu aula æterni Regis, teque ipse Rex Regum & matrem veram, & decôram sponsam præ omnibus dilectā amoris amplexu sibi associat. Has ergo tātas fœlicitates possidens, conuertere ad nostrarum miseriarum salutem. Inter hæc igitur fratres toto mētis affectu, BB.V. nos intercessionibus committamus, omnes eius patrocinia omni nisu imploremus, vt dum nos supplici eam obsequio frequentamus in terris, ipsa nos sedula prece commendare dignetur in cælis; neque enim dubium, quæ meruit pro liberandis proferre pretium, posse plus omnibus liberatis, impendere suffragium.

Neque istud ex ser.7. de Annuntiatione qui est

18. de

18. de sanctis minus exhibet tanti Doctoris in Deiparam studium. Quas tibi, inquit, laudes, ô B. Maria, ô fæmina super fœminas benedicta, fragilitas humani generis persoluat, quæ solo tuo commercio quæcumque perdita recuperandi aditum reperisti? Accipe itaque quascũque exiles, quascumque meritis tuis impares gratiarum actiones, & cum susceperis vota, culpas nostras orando excusa. Admitte nostras preces intra sacrariũ exauditionis, & reporta nobis antidotum reconciliationis: sit per te excusabile quod per te ingerimus. Accipe quod referimus, redona quod rogamus, excusa quod timemus, quia tu es spes vnica peccatorum, per te speramus veniam peccatorum, & in te Beatissima nostrorum est expectatio præmiorum. Assiste ergo parata votis poscentium, & repende omnibus optatum effectum, sint tibi studia, assiduè orare pro populo Dei, quæ meruisti benedicta redemptorem ferre mundi. Quæ eo libentius attuli, quod eadem & nos orando vsurpare possimus, & imitatione clarissimi Doctoris, ijsdem verbis sanctissimã Deiparam compellare.

Idem se mente medium collocabat inter Christi vulnera & SS. Deiparæ vbera, aiebatque. Hinc pascor à vulnere, hinc lactor ab vbere, positus in medio quo me vertam nescio.

Quæ fusius explicata elegiâ non minus docta quam pietatis plena, vide in pijs hilaribus R. P. Angelini Gazei Societatis IESV.

3. Anno 1517. publicis consignatur monumentis miraculosa cuiusdam à morte liberatio. Res ita habet.

Cum Ioannes Perez Hispanus cum filio diuertissent ex itinere ad quoddam hospitiũ, & pater iam

iam ſeſe quieti dediſſet, filius interim cubiculo obſerato egreſſus eſt ad curandos equos. Et ecce tibi in reditu, nihil tale ſuſpicans, offendit 7. hoſtes ſuos armis inſtructos qui eum aggreſsi ſunt. Parens ſtrepitu armorum excitus ſurgit, arma corripit, ſed foribus occluſis egredi non poterat neque filio opem ferre. Quid hic agat miſer? Ad Deiparam Montiſſerrati vota ſua & preces vertit. Quod & non ſegniter præſtabat, filius iam plus ſexaginta locis gladio punctim vibrato percuſſus, at incaſſum. Nam Dei genitricis interceſsione in irritum cecidere omnes illi ictus, ſolis veſtibus conciſsis intacta carne. Licet ſicarij illi arbitrarentur illum mortuum, & vt talem deſererent. At ſanus omnino & incolumis inuentus eſt. Qui vt tanto beneficio quantum in eo erat vices rependeret, mundo valere iuſſo ſe ad Dei & Deiparæ liberatricis ſuæ honorem eius obſequio in Societate IESV conſecrauit.

Ioann. Buzelin. 4. Anno 1529. Deiparæ Virginis quæ in æde D. Petri Inſulis colitur interceſsione, Iaquemina Ioannis Siluij Inſulani ciuis coniux, quæ inſidentis ſpiritus malis artibus cruciatibuſque vehementer affligebatur, vt deſtituto viribus corpore ſine fulcris ingredi non poſſet, deterrimo poſſeſſore liberata eſt & priſtino membrorum vſui reſtituta.

Auguſti 29.

Lipſius. 1. ANno 1601. Cacula militaris Diuä Hallenſi inuocata à ſuſpendio liberatur. Erat hic in oppido VVeerdita in Belgio, cũ ſeditioſis militibus qui lege cauerant vt furtum quamuis

leue

leue morte plecteretur. Accidit autem vt haleca vellet emere & soluere, sed à turba premente abreptus soluere non potuit, quare accusatus fuit apud Ducem quem legerant. Concione aduocata, damnatur ad patibulum, nec auditur innocentis excusatio. Ergo ille ad Diuam se conuertit, Tuere me, inquit, ô innocentium vindex. Lictor interim abducit crucique sistit, tollit carnifex, adstringit ac deuoluit. Ille duplici à fune dependebat, alter ruptus est, alter idem minabatur. Miraculum visum omnibus, clamantque mitti innoxium. At carnifex non dimittit, at premit magis manu, genuque, donec vnus militum conscendit, & funem alterum gladio secat. Sic liber Ioannes (id enim erat ei nomen) abit & venit Hallas vota sua exoluturus.

2 Anno 1. sui Pontificatus Gregorius magnus, ad auertendam pestilentiam, quæ fædè Romæ grassabatur, atque suum præcessorem Pelagium è viuis extulerat, Litaniam septiformem edicit, constabat ea septem personarum ordine & septem Ecclesiarum discrimine, vnde hæ processiones & litaniæ procedebant. Prima erat clericorum ab Ecclesia S. Ioannis Baptistæ; secunda virorum à S. Marcelli; 3. Monachorum; 4. ancillarũ Dei à sanctis Cosmæ & Damiani; 5. coniugatarũ à S. Damiani. 6. Viduarum à S. Vitalis. 7. Pauperum & infantum à S. Cæcilia. Atque hæ omnes Litaniæ ad sanctam Mariam Maiorem Pontificis iussu conuenerunt, cui omnis spes in Virgine.

Vide Turonensem l. 10. Hist. Francor. c. 1. & Gregor. l. 11. Epist. c. 2.

3. Decollatio S. Ioannis Baptistæ quæ licet sub tempus paschæ contigerit, hodie tamen celebratur, quando eius venerandum caput iterum fuit inuentum. Vide Martyrol. Baronij.

Quid huic necessitudinis intercesserit cum SS. Deipara vide 24. Iunij.

Anno 1574. quidam lethaliter saucius conualescit.

Hunc ita in sinistra mamilla punctim ferierant hostes sui, vt apparerent exta, & ita respirabat vt theda accensa apposita ad locum vulneris, halitu suo eam extingueret. Abhibiti chyrurgi affirmant remedia sua, artemque inferiora esse tam læthali vulneri. Quare à suis Deiparæ Montisserrati enixè commendatur. Nec in aëra abiere preces, nam intra paucos dies omnino conualuit.

Augusti 30.

1. IN sacro ordine Sanctæ Brigittæ, festum glorificationis B. Virginis. Ita eius Breuiarium.

2. Anno 1483. mors Ludouici vndecimi Fracorum Regis qui vt meridie pulsaretur ad Salutationem Angelicam (vt in noctis crepusculo fieri solet) instituit obtinenda in regno suo pacis gratia. Comitatum Bononiensem cum oppido B. V. M. consecrauit, corde puri auri oblato ponderis bis mille aureorum, ac sanxit lege vt eius successores tantundem singuli præstarent, Mariamque eius tractus Dominam agnoscerent, quæ ab anno circiter 1212. signorum multitudine oppidum ipsum celebre reddidit. Eidem Hallæ in Hannonia crucem inauratam magni pretij & operis figuris variegatam, & falconem magnum argenteum, inauratum dedit, obijt Plessiaci ad Turones, & Cleriaci in templo D. Mariæ voluit sepeliri.

Lipsius c. 35.

Idem

Idem Carnuti in templo ſubterraneo Deiparæ quod magnam habet venerationem (quia Virgini dicatum antequam naſceretur) annuum fundauit ſacrum pro defunctis, & quotidianum pro viuis, quod quidem quotidie celebratur poſt preces matutinas à Canonico hebdomadario.

3. Anno 1422. Henricus 5, Angliæ Rex viuere deſijt.

Hic miro operis apparatu ad ripam Tameſis fluuij cœnobium ędificauit, ac B. V. M. dedicauit, magniſque tum poſſeſsionibus tum priuilegijs locupletauit, atque honeſtauit. De tribus prælijs glorioſé ab eo terminatis ope D. Virginis, vide 25. Octobr. *Hiſtor. Angl.*

Auguſti 31.

1. CONſtantinopoli depoſitio zonæ B. V. M. Ea à tempore Arcadij filij Theodoſi magni fuit repoſita in arca pretioſiſsima, & in templo quod in chalchopratero ſeu foro fabrorum, Pulcheria Auguſta erexerat in honorem eiuſdem Virginis, ſeruata. De hac zona extant pulcherrimæ homilię S. Germani Patriarchę Conſtinopo. Et Euthimij Zigabeni qui teſtatur ad has ſacras Virginis reliquias paralyticos erigi, cæcos illuminari, febre laborantes curari, adijcitque ad ſua vſque tempora (viuebat autem anno circiter centeſimo ſupra milleſimum, Arcadius autem anno 395. cæpit imperare.) Eam zonam ſeruari illæſam, neque colorem mutaſſe & tanquam ex coccino laborata eſſet, ſic apparere. *Vide Surium.*

2. Eodem die Conſtantinopoli dedicatio huius

Niceph. l. 14 c. 8. Glycas 4. p. Annal. huius eiuſdem Eccleſiæ in Chalchoprateio. Vide citatos.

3. Anno 1617. Paulus 5. grauiſſimè prohibet ne vllus publicè aſſerat B. V. Mariam conceptam in peccato originali. Extat Bulla ſuper ea re.

4. Anno 1522. Hadrianus 6. Belga coronatur Pontifex in D. Petri Romæ. Hic Belgis ſuis Romæ templum elegans ædificauit Diuæ Virgini ſacrum, cui ab anima cognomen eſt factum: Ad hæc, omnia ſuperiorum Pontificum priuilegia ædi Lauretanæ data, confirmauit plura relicturus aduerſus Deiparam propenſi animi monumenta ni Pontificatus breuitas (quippe qui vix annuus fuit) obſtitiſſet.

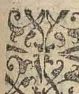
Rogerus in Anna. 5. Anno 1057. obit in Domino in Anglia laudabilis Comes Leofridus.

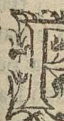
Hic Conuentrenſe monaſterium cum vxore eius Godina ad honorem Deiparæ ædificauit à fundamentis, bonis ſufficienter dotauit, ornamentis varijs adeò ditauit vt in nullo monaſterio totius Angliæ, tãta copia auri, argenti, gemmarum lapidumque prætioſorum ſit reperire, quanta tũc temporis habebatur in illo.

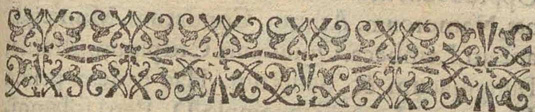
Mariana l. 11. 6. Anno 1158. Toleti diem extremum claudit laudatiſſimus Rex Caſtellę ſanctius.

Hic Calatrauæ principatum cum ſubiecto agro dedit B. Mariæ ordinis Ciſtercienſis patronæ, iure perpetuo. Eſt autem Calatraua oppidum loco munito in Oretanis ad Anam flumen ſitum.

SEPTEMB.

SEPTEMBER.

Quæ in hunc mensem nullo certo eius die incurrunt, primum occupabunt locum.

1. PRIMA Dominica Septembris solemnis supplicatio ad Diuam Virginem Hallensem. De ea fusius Historici.

Lipsius in D. Hallensi c. 3

Sunt duodecim partim oppida, partim municipia quæ quotannis 1. Dominica Septembris (is status & solemnis dies est) Hallis se sistunt, id est, ab ijs missi primores aliquot ciuium aut incolarum. Quibus Ecclesiastæ & magistratus Hallensis obuij fiunt, comiter & honestè excipiunt, & ad ædem, statuamque sacram venerandam deducunt. Iisdem vina & cibi beneuolentiæ ergò offeruntur. Illi autem pro suo quisque oppido aut municipio chlamydem Diuæ offerunt numero vniuersè 12. at quia satis iam chlamydum est, ipsas ab æditiuis templi sumunt, & certam pecuniam in vsus templi rependunt. In supplicatione deinde cum statua per vrbem & suburbana defertur, illi comites sunt, & ordine etiam humeros supponunt pia æmulatione sacrum onus affectantes.

Oppida sunt ista. Bruxella, Tornacum, Valentianæ, Namurcum, Athum, Condatum. Municipia autem, Lembeca. Quiiurania Crispinum, Brania, Busigniacum & Sanctum. Hac eadem prima Dominica, Louanij in templo D. Petri solemnitas recollectionis festorum omnium. B. V. M. quæ cum totius vrbis lætitia festiuæ celebratur, ait Molanus.

1 Septēbris ad Vsuard. Martyr.

2. Anno 1402. vita exit Ioannes Galeazius Dux Mediolanensis.

Corius de rebus Mediolanēs.

Hic templum maximum Mediolani in honorem Deiparæ incredibili prope tum sumptu tum artis elegantia, solidò è marmore candidissimo ædificauit, quod certè inter Christianorum templa principatum tenuisset, nisi Basilica Romana principis Apostolorum à Iulio 2. inchoata post aliorum succedentium Pontificum operas à Paulo 5. ad incomparabilem pulchritudinem maiestati mixtam consummata, super illam & super omnes alias quotquot orbe Christiano visuntur, emineret.

Meyerus.

3. Anno 1346. Angli Teruanam seu Morinorum vrbem capiunt, diripiunt & incendunt. Templum quoque Deiparæ dicatum spoliare incipiunt. Sed cum Anglus quidam iactu sagittæ coronam imaginis Deiparæ, quæ sublimi quodam stetit pegmate, conatur deijcere fractus arcus, circumstantes grauiter fragmentis suis vulnerauit. Tum pepercerunt templo, creditumque diuinitus prohiberi direptionem. Ac religiosè supplicatum, ac dona ab Anglis aræ Virginis collata.

Septem-

Septembris 1.

1. ANno 1546. fide publica constitit de miraculosa ope à Deipara collata, cuidam puero in casu ex alto loco. Erat hic locus & murus 12. perticas altus, vnde cecidit in prægrandes subiectos lapides. Quod cum parenti renuntiatum esset, insuper & puerum voce destitutum iacere, ipse ad Deiparam auxiliatricem confugit voto concepto eam cum filio adeundi: & mox ad filium se confert, quem perinde sanum reperit ac si nihil ei aduersi contigisset. *Histor. Montiss.*

2. Anno 1067. vita fungitur Balduinus Lilanus Flandriæ Comes.

Hic cum Adela coniuge monasterium Messinense ad honorem Dei genitricis fundauit, quo & se recepit Adela post mortem viri. Idem cum eadem coniuge Einhamense cœnobium in honorem S. Mariæ non procul Aldenarda erexit & instaurauit excisum. *Locrius.*

3. In Palestina natale S. Gedeonis Iudicis in Israel.

Hic in cæteris rebus, vellere suo Deiparam Virginem adumbrauit, eiusque in partu Virginitatem. Quod sic explicari potest. Ad Gedeonis petitionem & signum prænuntium obtinendæ victoriæ de hostibus descendit ros in vellus lanæ quod erat in area, quo postea à Gedeone expresso, impleta est concha illo eodem rore qui in vellus descenderat. Sicut igitur in vellus illud Gedeonis siccum & aridum descendit miraculosè ros è cælo, placidè, absque vllo strepitu, & absque vllo nocumento, læsioneque velleris, seu *Iudic. 6. Hierony. Ambro. & cæterì PP.*

cum ros descendit seu cum ex illo fuit expressus. Ita verbum descendit in Virginem instar cælestis roris, absque vllo eius integritatis præiudicio siue in ipso descensu (hoc est conceptu) siue cum ex illa fuit expressus, hoc est in ipso partu.

4. Hierosolymis natale S. Annæ Prophetissæ. De qua Lucę 2.

Hac ipsa hora qua Symeon Christum vlnis complexus est & qua Deiparę prædixit gladium doloris in morte filij, superuenit in templum, ac Deum laudauit de Messia qui iam aduenerat, deque eo locuta est (vtique & de matre ex qua natus) omnibus qui expectabant redemptionem Isroel. Verisimile est autem eam instar Simeonis etiam Christum brachijs complexum (inquit Iansenius) & cum Deipara varia de eodem nato suo miscuisse colloquia.

Septembris 2.

1. ANno 526. moritur Theodoricus Italiæ Rex.

Hic Rauennæ admirabile illud templum D. Mariæ Rotundæ ædificauit. Princeps eius sacellum vno dumtaxat lapide constat, quo nihil admirabilius cerni potest aut rarius. Vide Leandrum in Romamola, qui id singillatim examinat. In eo templo sepultus est Theodoricus à filia Amalasonte in sepulchro longè ditissimo, quippe quod ex porphyretico lapide constet. Vide etiam Rub. l. 3.

Septem-

Septembris 3.

1. ANno 1458. Romæ coronatur Pontifex Pius 2. Quemadmodum hic miraculosè curatus sit à Deipara Lauretana, Vide 19. Augusti.

2. Romæ ordinatio incomparabilis viri S. Gregorij magni in summum Pontificem qui onus illud subire coactus, è sublimiori throno clarioribus sanctitatis radijs in orbe refulsit. *Martyr. Rom.*

De eo vide 12. Martij.

Septembris 4.

1. IN monte Nebo terræ Moab S. Moysis legislatoris & Prophetæ.

Huic rubus ostensus est qui Mariam portendebat quem vidit & admiratus ardentem in mõte sed sine omni combustione. Sicut enim rubi naturam excedit si flammis vndique tectus nihilominus maneat incombustus, nullumque sui detrimentum patiatur; ita non humanę sed diuinæ virtutis opus proprium, fuit prægnans Marię Virginitas, quæ cum vxorem nunquam præstitisset, tamen puerperæ nomen promerita est, sicuti Chrysost. & Eucherius hanc figuram explanant. Vnde dixit quoque Bernard. Quid rubus ille Mosaicus portendebat, flammas quidem emittens sed non ardens, nisi Mariam parientem & dolorem non sentientem? *Exod. 3.* *Serm. sign. magn.*

2. Anno 1547. Natale Catharinæ Raconisiæ ex ordine S. Dominici.

Huic quinquenni die Pentecostes apparuit

Deipara candida veste amicta, in cuius fronte instar solis radios emittebat lapis pretiosus instar pyropi, eamque desponsauit Christo Domino, qui similiter apparuit forma quinquennis pueri. Eius desponsationis hic fuit ritus. Deipara annulum è digito suo eductum tradidit filio, quo inserto in nouæ sponsæ digitum annularem, Deiparaque vtriusque manum tenente: Ego (inquit Christus) te mihi sponsam assumo in fide, spe & charitate.

Eadem grandior natu, Deo ac Diuæ Virgini conceptis verbis Virginitatis suæ florem dicauit. Quod vtrique longè gratissimum accidisse didicit morte sequente, à S. Catharina Senensi qui ei apparuit.

Ex eius vita. 3. Anno 1254. natale S. Rosæ Virginis.

Cum morti esset propinqua apparuit ei B. V. M. quæ eam est hortata vt habitum D. Francisci induta, Deo in domo paterna seruiret. Ex qua visione statim sanata, Dei matri paruit. Cum iterum eam D. Virgo alloqueretur, Christi crucifixi speciem non sine ingenti compassione vidit. Miraculis in vita & morte claruit.

4. Anno 867. miserè obit Michael 3. Orientis Imperator.

Huius 1. anno imperij in toto Oriente restitutus est cultus imaginum Christi Domini, Deiparæque ac Diuorum omnium. Vide supra in Februario ad Dominicam primam quadragesimæ.

Ex tomo 4. Concil. 5. Sixtus 4. anno 1483. decernit quid de immaculata conceptione tenendum, excommunicatque eos qui alterutram de ea sententiam damnant.

6. Natalis S. Idæ quæ Angeli monitu ædificat tem-

templum in honorem SS. V. M. in quo postea sibi locum separatim construxit orationis causa.

7. Anno 1451. Nicolaus 5. varias impertit indulgentias templo Deiparæ Hallensis. Vide Bullam in Lipsio.

Septembris 5.

1. NAtalis S. Bertini Abbatis qui in Sithiu ad Diui Audomari monasterium extruxit in honorem B. V. M. & S. Petri principis Apostolorum in quo & sepultus est.

2. Anno 1153. viuere desijt laudatissimus Henricus Archiepiscopus Moguntinus. *Serrarij Moguntiaca.*

Hic 1. Nouembris anno 1146. dedicauit Capellam S. Mariæ in honorem eiusdem, cum antea consecrasset in eiusdem honorem princeps altare in nouo monasterio, in monte S. Disibodi Confessoris & Pontificis. Eius tumulo inscriptus hic versus.

Ad Christum sospes, eat huius corporis hospes.

Episcopus existens dicere solebat: Fui diues Canonicus, pauper Præpositus, mendicus Episcopus.

Septembris 6.

1. ANno 1608. Hulsti quod est oppidum Flandriæ publicis commendata est monumentis miraculosa herniæ à Deipara curatio.

Erat hæc hernia inusitatæ magnitudinis ita vt vix stare, sedere aut incedere posset æger. Qui post varia à varijs præscripta remedia at frustra,

tandem venit ei in mentem ad Deiparam montis Acuti peregrinari, quod & fecit ter, ac tertia peregrinatione perfectè sanatus est, neque vel vestigium morbi in eo remansit.

Septembris 7.

Histor. Sichim.

1. ANno 1604. Holandi occupant montem Acutum, in quo celebre illud sacellum Deiparæ in Brabantia tot miraculis inclitum. Nihilominus paulò ante quam aduentarent copiæ, nostri de eo moniti, sacram eius imaginem eorum impietati subduxerunt, vt & pretiosiora quæque ornamenta sacramque supellectilem. Quid illic ab ijs actum facile est conijcere, Id omne scilicet quod ijs impietas sua suggerebat. Fractæ ab ijs imagines, scamna, sedes sacerdotum ad confessiones excipiendas, aliaque lignea igni tradiderunt: quem licet subiecissent ad sacellum comburendum, frustra tamen id conati. Prophanis ędibus, & peregrinorum tugurijs in cinerem redactis. Peregrinos quorum magna vis ad sequentis diei festiuitatem confluxerat, spoliarunt, è quibus etiam nonnullos secum captiuos abduxerunt. Sed hic non silendum insigne miraculum quo Deipara vlta tunc est atrocem in se blasphemiã. Nam cum quidam miles de hostibus illis copijs, equo cœco vteretur, si inquit verè Maria cœcis visum restituit, protinus igitur equo isti meo idem beneficium præstet. Mira, res verissima tamen: vix impius blasphema verba finierat cum equus cæpit videre, miles autem cœcus factu est.

2. Anno 776. obit Leo 4. Imperator Orientis. Hic patris exemplo, Dei, Deiparæque ac Di-

uorum

uorum imaginum cultores indignis vexauit modis. Cæterum anno 5. tyrannidis suæ manifestas diuino numini pœnas dedit. Nam cum coronam auream gemmis insignem ex æde Sanctæ Sophię sublatam capiti imposuisset suo, statim pestifera correptus febri, miserè absumitur. Ac ne dubia morbi causa foret, in eius capite carbunculi extiterunt. Zonaras l. 3.

3. Vigilia per Greg. 2. instituta.

4. Recinetenses confluunt ad videndum ignem cælestem qui descendit super domum Deiparæ Lauretanæ, vide diem sequentem.

5. Tertio conflagrat ædes Deiparæ Carnotensis anno 1020. primum enim eius incendium contigit anno 850. à Danis Nortiuannis. Secundum anno 973. igne iniecto à Richardo Principe Hormandiæ. Conflagratio vero hodierna (quam aliqui minus probabiliter referunt ad peruigiliũ festi Assumptionis) à fulmine facta est. Quo tempore id mirabile accidit. Quidam Carnutenses ardenti zelo conseruandi sacratissimum Deiparæ indusium, quod in ęo templo seruabatur, transiere per medios flammarum globos illæsi sacra ista onusti sarcina, quam ad templum subterraneum detulêre; quo vt peruenêre statim decidere turres, campanæ cum plumbeo templi tegmine liquefactæ sunt. Ingentes columnæ & saxeæ moles horribili strepitu corruerunt. Ita vt nulla videretur ratio ex subterraneo illo loco exeundi, cum vndique esset flammis cinctus. Itaque vel ijs fame moriendum, vel ipsi igni pabulum de se, suisque corporibus ministrandum. Nihilominus Deiparæ protectione tuti ibidem fuerunt, quasi

flamma eius vocem audiret iubentem ne vlterius ad ſacram ſpeluncam peruaderet. Ergo aliquamdiu Deiparæ præſidio ibi abſque omni cibo & potu vixerunt. Igne extincto ſtatim ad ſpeluncam itum eſt. Omnes opinabantur illos aut pauore aut fame enectos, aut flamma conſumptos. At contra accidit, inuenti ſunt ſani & incolumes, læti & alacres quaſi in loco quodam delitijs pleno conſtituti potius quam in ſpelunca mortis horrore cincta. Et quod maxima lætitia Carnotenſes affecit, fuit ſacratiſſima capſa Deiparæ induſio nobilis quam incolumem conſeruatam ſpectarunt præter omnem expectationem. Quantæ tunc gratulationes Deo Optimo Maximo & Sanctiſſimæ eius genitrici habitæ ſint, facilius eſt animo concipere quam ſermone complecti.

Chronic. Hannon. Tria porro ſupradicta incendia (vt hoc obiter dicatur) videntur communia fuiſſe cum Deiparæ templo Cameraci, quod ſimiliter ter conflagrauit. Primò anno 882. à Nortiuannis, ſecundò anno 1064. tertiò anno 1148. quando (quemadmodum Carnuti) templum, reliquiæ ſacræ & bona pars ciuitatis arſere, poſtmodum inſtante Archiepiſcopo, Comite Balduino, alijſque principibus viris & fœminis reædificata eſt eo ſplendore qui etiamnum hodie viſitur.

Septem-

Septembris 8.

1. FEstum ter feliciſſimæ Natiuitatis SS. Dei genitricis. De eo quemadmodum de feſto eius glorioſiſſimæ Aſſumptionis hæc dicenda videntur, primum quo die, quo anno nata. 2. De ipſo feſto eiuſque inſtitutione, tertium de prodigijs, miraculis, Deiparæque beneficijs eo die datis, quartum de obſequijs, pietatiſque officijs eodem die Virgini præſtitis.

2. Ac de 1. quidem hæc occurrunt, videtur ea natiuitas, die ſabbati contigiſſe, luna 14. Auguſti, quia eo anno litera Dominicalis erat g. idque anno ante eius filium natum decimo quinto, qui erat Olympiadis 190. annus 4. & vrbis conditæ 738. Conſulibus L. Domitio & Pub. Cornelio Scipione. Auguſti verò à 1. Conſulatu 27. à victoria Actiaca 15. Herodis Regis 18. Ab orbe condito 4073. A diluuio 2417. A prima Abrahæ promiſſione 2020. Ab exitu Iſrael de Ægypto 1590. A primo Dauidis anno 1153. A templo Salomonis fundato 1110. A captiuitate Babylonica 583. A fundato ſecundo templo 513. Anno hebdomadarum Danielis 439. nempe anno 5. ſexageſimæ tertiæ hebdomadæ. Denique iuxta Hiſpanicam numerandi rationem Aëra Auguſti 24. Atque hæc in gratiam curioſi lectoris ex patre à Caſtro in Hiſtoria Deiparę cap. 2. Cæterum non tantum teſte Durando 8. Septembris & in die ſabbati nata eſt Virgo, ſed etiam aurora illuſcente iuxta reuelationem cuidam viro religioſo factam. Quod ſanè pluſquam probabile eſt eam quæ inſtar auroræ myſterioſæ, verum

P à Caſtro in Hiſtor. Virgin.

L. 7. c. 18.

verum iustitiæ solem præcedebat, mundo apparuisse apparente & appetente aurora. Hæc de primo.

Baron. in Martyr. 3. Ad 2. quod attinet videtur hæc festiuitas circa annum 436. post Concilium Ephesinum (contra Nestorium habitum qui sacrilegè negabat B. V. M. Deiparam esse) coli cœpta à Latinis & Græcis 8. Septembris. Id satis probatur ex antiquis patrum sermonibus in hoc festo. Quomodo autem cognitum sit eam natiuitatem in eam diem incidisse refert Vincent. Beluacensis. *In speculo Hist. l. 6. c. 65.* Nempe diuinitus per quendam solitarium, qui annis singulis harmoniam in cælo nocte natalis Virginis audiebat, cumque stuperet à se illam alio tempore minimè audiri, rogauit Deum vt sibi huius rei causam patefaceret, cui Angelus apparens: Virgo inquit perpetua, quæ Deum genuit: hac nocte nata fuit, quòd licet ab hominibus ignoretur, ab Angelis celebre habetur. Qua reuelatione, inquit Vincentius, diuulgata, eius natiuitatis festum est institutum. Democharez author est Fulbertum Carnotensem Episcopum hoc festum primum in Gallia instituisse sub annum 1017.

Liberat Deipara Valencenensem ciuitatem à pestilentia. Res sic habet.

Ex Historia de ea edita. 4 Anno Domini millesimo octauo Vallencenensis vrbs (quam ita modo florentem conspicimus) vsque adeò pestilentiæ vi vapulauit, vt omnium vna clades, vnusque tumulus crederetur; nam & paucis diebus septem octoue ciuium millia

millia desiderata sunt,& fuissent multò plura,nisi mater optima,mater,inquam,viuentium commisetatione percita,& cuiusdam Heremitæ precibus faciens satis, breui iacenti populo manum auxiliatricem vltrò citroque protendisset. Bagus est,cui nomen Bontis, ab vrbe semileucâ dissitus; cuius, id temporis, exiguam casam ad sacellum Virginis de Fonte(quod modo Fontenellas)Heremita pauperrimus, idemque sanctissimus incolebat, is cum de more Dominum,eiusque matrem dilectissimam compellaret, vt pietatis oculo difiectam ciuitatem non dedignarentur aspicere, sic opportunè importunus profuit, vt optatissimum languidis subsidium vltrà quàm peteret,impetrarit.Apparuit siquidem seruo suo consolatrix afflictorum, preces sibi acceptissimas fuisse denuntians, insuper ob eximiam eius in Vallencenenses charitatem, malum ocius depellendum: quod vt fieret, & iucundissima salute potirentur afflicti, ciues omnes ieiunio & oratione septimum Idus Septembris transigerent, imperauit: se nocte magnum aliquid præstituram, & opus Dei omnipotentis admirandum. Eadem igitur nocte cum ciuium plurimi in mœnibus ciuitatis orarent, visa est cœlorum Domina in vestibus gloriæ multis associata cœlitibus vrbem miseram circumire, filo etiam cingere,spectantibus excubijs,senatu,& multitudine innumerâ, quæ splendore planè singulari excita, ad rei nouitatem, pulchritudinemque contemplandam affluxerat. Inde iterum se mater optima Heremitæ visendam protulit, iussitque postremum diem (is erat natiuitati SS. Auxiliatricis ab Ecclesiâ destinatus) ijsdem exercitijs

citijs celebrandum indiceret,& vt ſolemni pompâ Muros ad funis ſalutiferi ductum, circumirent ciues,& è veſtibulo diræ contagionis incenſam rabiem penitus extinguendam. Quali porrò lætitiâ tot ſuſpirijs expetitus nuntius miſerrimos perfuderit, & quantum animi, quantum pietatis tanta ſpes attulerit: eiuſmodi eſt, vt concipi facilè, ſine difficultate nequaquam exprimi ſufficienter poſſit. Certè cleri, ſenatus & populi concurſu egregia ſupplicatio inſtituta eſt, & cæleſtis funiculus magnâ reuerentiâ collectus, vnde poſteà ingentis beneficij monumentum, & Matris miſericordiæ ſingularis ſuæ protectricis honorem conſeruarent æternum. Sed & in gratiarũ actionem omnium votis ſancitum eſt, vt inſequenti temporum reuolutione deinceps ſemper ſexto idus Septemb. qui dies eſt hodiernus annua celebritas fieret, & ſaluberrimus duarum leucarum ambitus, virgineis manibus hoc funiculo delineatus, omnium pedibus tereretur: quod vti præſcriptum, ita integerrimè hactenus obſeruatum, millenis quotidie per octauam turmatim cum incredibili deuotione ſimul ac ſilentio pium iter recolentibus. Eodem ipſo anno filum ſacroſanctum vnà cum pretioſiſſimis reliquijs ſumptuoſo lipſano donatum eſt pariterque lineatorum congregatio ſtabilita: eo videlicet nomine, quod in rei memoriam latis lineis diſtinctas tunicas eius ſodales induant. His porrò nihil tam antiquum, quam ſingulis annis dictum lipſanum pedibus nudis circumferre, qui & honoris cauſa prandent eo die in curiâ, ibique congregantur incredibili totius vrbis circumplaudentis lætitiâ.

La Confrerie des Royez.

5. Anno

5. Anno 1475. vita piè fungitur Alanus de rupe Dominicanus.

Huius vita plena est beneficijs in eum à Deipara collatis ac vicissim obsequijs illi repensis. *Chronic. ordinis.* Ipse potissimum à Deo Deiparaque electus fuit vt rosarij vsum qui neglectius iacebat, iterum induceret. Quare se ei conspicuam fecit, de neglecto rosarij cultu admonuit, quem vt promoueret, rursumque sacra illius sodalitia aggregaret imperauit. Et vt in eo munere exequendo instructior esset, annulum ei ex sanctissimi capitis sui crinibus miro opere contextum dedit. Illa eum præsente Christo sanctisque compluribus sponsum sibi asciuit, sponsalitiasque arrhas dedit annulum illum, & rosarium vnum, quod eius collo iniecit. Eodem res cęlestes attentè contemplante Deipara de lacte suo Virgineo in os infudit. Tot autem Deiparæ benefactis ipse vicissim egregiè respondit, cultu eius, ac rosarij vsu propagando, sodalitia eius congregando, eaque omnia præstando, quæ ei grata fore putabat, semper in ore salutationem habebat Angelicam, ambulando, sedendo, loquendo, prædicando, & quoties aliquid pronuntiare aut dictare volebat priusquam inchoaret, genibus flexis, salutationis Angelicæ suffragio præeunte, auxilium requirebat. Plura de SS. isto viro Frater Choquetius de SS. Belgij ordinis prædicatorum.

5. Vita fungitur Franciscus Retza Dominicanus.

Hic teste Ioanne Nidero tam fuit Deiparæ studiosus vt neminem eo studiosiorem viderit. nunquam dulce nomen Mariæ eius feriebat aures, quin statim Salutationem Angelicam recitaret.

ret. Quod idem ei solemne erat transeunti coram eius icone. Quicquid stipendiorum à Duce Austriæ tanquam Doctor & Rector Vniuersitatis Viennensis recipiebat, id omne impendebat reparationi tum monasteriorum tum templorum Deiparæ dicatorum. Quouis die sabbati, licet aliud haberet thema lectionis ordinariæ propositum, nihilominus tamen mediam ferè eius partem texebat commemoratione laudum Dei genitricis, idque non sine magna lachrymarum vi. Adeò eam tenerè amabat.

Pius de viris illustribus ordinis Dominic.

Duodecim continuis annis quibus librum Salomonis ad plebem explicauerat, semper repetitis illis verbis: *Primi & purissimi fructus eius*, totus in laudibus Deiparæ explicandis fuerat. Tria volumina ingentia super Salue Regina in laudem eiusdem composuit. Inter studendum quoties à libro ad librum vel de loco ad locum transiret, eandem Reginam Angelicis verbis salutabat. 84. natus annos cum in commentatione rerum B.V. M. assidua colliquesceret, die natiuitatis eius inter solemnia sua deuotionis Marianæ lætus expirauit. Concinens Cantic. Salue Regina.

6. Anno 1541. Deiparæ inuocatione liberatur quidam Barcinone à morte, licet varijs vulneribus lethalibus affectus.

Hunc noctu quinque hostes sui armati aggressi sunt, è quibus duo punctim eum ceciderunt valde periculosè, nimirum in vultu, & in gutture, illud transfigendo. Interim ille Deiparam Montisserrati impensius inuocat. Cumque se tueretur quomodo poterat gladio suo & pugione, percussus est in capite, quo ictu in terram prostratus est, tantumque ei sanguinis fluebat in ocu-

los vt nihil videret. Itaque in eum ita stratum irruunt hostes, eumque vt pote nihil amplius resistentem pessime mulctant ac sauciant, ipso interea temporis, continenter Virginis opem efflagitante, quæ quidem ei statim adfuit; nam nihil ei nocuere hostes sui ex quo in terram cecidit, irritique extitere omnes eorum ictus. At hostes arbitrantes toties varijs locis percussum & toto corpore sauciatum, iam obijsse, eum deseruerunt. Ergo ipse ægrè licet domum reptat, Deiparę nūquam immemor. Quæ quidem eum non deseruit in finem, nam intra paucos dies curatum fuit vulnus illud capitis quod habebatur, immedicabile.

7. Anno 1555. ex hac ærumnosa vita ad beatam migrat B. Thomas Villanoua ex ordine D. Augustini Archiepiscopus Valentinus.

Hic cum valde affligeretur ob munus Episcopale, timeretque, vt aiebat, ne excluderetur numero beatorum, quia fuisset de numero prælatorum, coram effigie Christi prostratus cæpit lugere sortem suam. Cum autem preces suas continuaret (erat is dies sacer B. V. M. purificatæ) audiuit hanc vocem ab ipsa statua profectam: Æquo animo esto, in die natiuitatis matris meæ venies ad me, cæterum os crucifixi loquentis quod ante clausum fuerat, deinceps apertum mansit, & ita visitur hodie dentibus tam perfecte apparentibus vt optimi sculptores negent vllo artificio simile quid fieri posse. Vide 17. Sept. *Nicolaus Baxius in vita.*

8. Labitur de cælo ignis super domo Lauretana, quod fusius prosequitur Tursellinus l. 1. c. 17. Paulus quidam solitarius abstinentiæ & sanctimoniæ miraculo venerabilis, videt ipso

natali B. V. die quotannis, quarta fermè vigilia, plurimum labi de cœlo ignem, flammamque longè lateque diffusam instar ingentis cometæ quæ Beatæ Virginis Cellæ incumberet, & æquabili tectum ædis splendore operiret, nec ita multo post sublimem vnde venerat, recipere sese. Ipse ignarus quid tandem cælestis illa flamma portenderet, in quiete per noctem cęlesti iudicio didicit natali Deiparæ die, domum eius natali anniuersaria insigniri flamma, propterea quod ei cordi esset, cum inibi diem insigni ceremonia agitari, colique. Recinetenses igitur res ea perpulit vt augustissimam Virginis Cellam, ipso natali eius die, præcipuo celebrarent cultu, rituque. Quo factum est vt finitimi deinceps populi, ac longinqui etiam. Septembri potissimum mense accensis studijs confluant ad agitandum natalem B.V.M. diem. Talia porrò cœlestium ignium spectacula, complures non annos modo, sed ætates tenuere. Vicesimus circiter annus est cum Recinetensium plures narrarent se ignes illos cum vniuersa ciuitate conspexisse. Simul addebant pridie eius diei sub noctem intendentibus se tenebris, Recinetenses vulgo concurrere solitos ad tam gratum spectaculum, vt ex mœnibus, tectisque, vnde modo Lauretana sedes conspici posset admirabili illa cælestis flammæ specie, animos atq; oculos pascerent. Tenet fama anniuersarium hoc spectaculum ad Pauli 3. Pontificis tempora durasse.

Scribebat Turselli. sub annū 1598.

9. Cum anno 3. regni Edelredi Regis Angliæ Londinum arcta obsidione à Dacis premeretur, Rex magno affectu se Deiparæ meritis commendauit, quod quidem ego fecit ardentius &

Hist. Anglicana Malmesburiensis.

maiori cum spe opis ab ea impetrandæ, quod dies esset sacræ Virginis natiuitate sacra. Mirum, ciuitas statim fuit ab obsidione libera hoste re infecta ad suos redeunte. Quæ Virginis miraculosa beneficentia occasionem dedit ijs Angliæ regibus qui de familia Artus erant propagati, in suis insignibus gestandi imaginem B.V.M. vt qui ab ea omnem de hostibus suis expectarent victoriam.

Chronic.

10. Festum in Hispaniæ regnis in ordine Minimorū nostræ Dominæ de Victoria in Mauros. Vide vbi de Ferdinando Rege Catholico 13. Augusti. Hanc victoriam Turone existens in Gallia ei prædixerat S. Franciscus de Paula missus ad eum duobus religiosis, cohortans eum vt animos sumeret, neque obsidionem solueret. Atque hæc fuit occasio qua hic ordo in Hispaniam penetrauit vbi floret maximè.

11. De hac die ita S. Bernardinus in publica concione de laudibus B.M. Virginis. Hodie natus sum. Hodie ordinis habitum suscepi. Hodie professionem emisi. Hodie primum sacrum feci. Hodie primam concionem habui, speroque me eodem ipso die ad Deum migraturum. At Deo aliter visum, obijt enim 2. Maij anno 1444. Vide ibidem supra.

12. Cuidam viro pio nomine Benedicto cū ad balnea Puteolana pergeret, die 8. Sept. nascenti Virgini sacro, sub auroram, imago Dei genitricis, filium in gremio fouentis, eo in loco vbi propè Neapolim est modò templū S. Mariæ dictū ad pedē cryptæ ad plagā maris sitæ apparuit. Quæ apparitio hodierna causa fuit in cæteris, templi istius ibi ædificandi. Quamquam & dua-

bus al js personis apparuerit eadem Virgo, easque monuerit, velle se eo loci templum ad sui honorẽ ædificari. Testatur Petrarcha ad hoc templum, assiduè præternauigantium fieri concursum. Quin etiam maiora nauigia vbi in eius conspectum venerint, bombardarum displosione, Deiparam salutant.

In suo itinerario.

L. 4. c. 53. 13. Narrat B. Gertrudis in suis reuelationibus, cum in festo natiuitatis Deiparæ, ad Completorium caneretur *Salue Regina*, inter alia quæ tum vidit, vbi, inquit, peruentum erat ad illud: *Eya ergo aduocata nostra illos tuos misericordes oculos ad nos conuerte*: Beatissima Virgo mentum filij sui blande tangens, ipsum versus terram inclinauit ad nos, dicens: isti sunt misericordissimi oculi, quos ad omnes, me inuocantes salubriter possum inclinare, vnde & vberrimum fructum consequuntur salutis æternę.

Intelligit oculos filij, quos suos dicit esse.

Ex l. 4. Insinua. diuinæ pietatis c. 53.

Dum in matutino officio caneretur: Aue decus, &c. Videt S. Gertrudis quasi aperiri cœlum, ministerioque Angelorum sublimem demitti thronum, in qua sedebat cæli & terræ imperatrix, qui in chori medio collocatus est. Ibi Beata Virgo eximijs beneuolentiæ signis indicabat se equis oculis, gratoque animo admissuram preces ac vota monialium.

Ibidem. Alias docet Deipara S. Gertrudem quid maximè animo versent, & quid agant Angeli in ista solemnitate sui natalis. Angeli, inquit, renouant ineffabilia illa gaudia, animique oblectationes quibus toti perfundebantur nouem illis mensibus, quibus maternis visceribus conclusa delitescebam, quando per vices mihi famulabantur, dii enim in purissimo illo Sanctissimę Trinitatis

spe-

ſpeculo corporis mei ſingularem dignitatem & excellentiam, quod hominum ſaluti cooperari debebat contemplabantur, exultabant in meo obſequio, aërem ipſum purgabant, & perfectiores efficiebant creaturas vniuerſas quibus in vtero matris alebar. Vide ſi placet ſequentia eiuſdem capitis.

14. Impetrat hoc ipſo die S. Ignatius Loyola à Deipara rem longè difficillimam. Eam paucis ex Ribadeneyra ſic colligo. *L. 3. vitæ c. 6.*

Cum anno ſalutis 1548. in Collegij Patauini erectione non parua oborta eſſet difficultas obtinendæ poſſeſſionis cuiuſdam Prioratus Andreæ Lipomani qui eum ſocietati dederat, reſque in ſenatu Veneto diſceptaretur, quodam Andreæ propinquo opibus ac ſenatoria dignitate precellenti, acriter obnitente, Iacobus Laynez qui negotium Venetijs procurabat, per literas S. Ignatium parentem ſuum rogauit, vt pro fœlici rei euentu Miſſam celebraret, quod cum ipſo genitricis Dei natali die feciſſet. Iacobo reſcripſit rem confectam putaret, Mox octauo poſt ſacrificium die, frequentiſſimo ſenatu, omnium ferè ſuffragijs ea noſtris eſt adiudicata poſſeſſio. Quod mirum viſum eſt omnibus Reip. illius peritis, pro ignotis & aduenis aduerſus ciuem ac vehementer adſiſtentem ſenatorem frequentiſſimum ſenatum tam vnanimi conſenſu conſpiraſſe, præſertim cum eo die probatiſſimi ſenatores qui noſtris potiſſimum ſtuderent partibus, à ſenatu omnes abfuerint, vt hinc, Deiparæ præſidium S. Ignatio illud imploranti, preſto fuiſſe in deſperatis rebus, non obſcurè intelligatur. Atque hæc de tertio.

De mulierib. illustribus ordinis.

15. Instante festo Natiuitatis Deiparæ Beata Beneuenuta Dominicana, se ad id celebrandum pręparabat vigilijs ieiunijs & precibus, contendens à Deo impetrare dignaretur sibi ostendere Deiparā intér brachia S. Annæ, & quemadmodum ab ea lactaretur & educaretur. Neque frustra fusæ preces, nā nocte ipsa natiuitatis, Angeli Gabriel & Raphael id ei indicarunt, simulq; docuerunt quemadmodum tantum donum ei erat recipiendum. Quibus digressis statim comparuit B. Anna Deiparam brachijs complectēs, quæ brachiola sua ad nostram virginē extendens, præ se ferebat velle se eius complexibus stringi. Tū ipsa (prout docta fuerat ab Angelis) sese in terram demittit præ humilitate, & paulatim vultū erigens sanctissimā puellā de manu B. Annæ accipit, & incredibili animi voluptate eam hora integra retinet. Qua exacta petenti matri eam restituit.

Petrus du Iarric l. 6. Hist. Indicæ c. 6.

Quartum illustrabunt quæ sequuntur.

Anno 1608. in regnum Tanoris in India Oriētali penetrant duo de Societate IESV Sacerdotes, à Rege vocati, qui anno 1546. baptismo initiatus fuerat. Eius iussu templum ac sumptu ædificatur, ac solemniter in eo, die natali Virginis, eiusdem imago similis ei, quam ferunt à Diuo Luca depictam, collocata fuit.

Pompeius Vgonius in l. 6. station.

16. Anno salutis circiter 1120. Sancta Maria ad Monticulum Romæ à Paschali 3. consecrata ibique die natiuitatis Virginis, solemniter festum celebratur.

17. Circiter annum 1232. viri septem pij initium hodie dedere ordini Seruitarum B. V. M. cum eodem anno die Assumptionis Deiparæ cœlesti voce ad nuntium sæculo mittendum moniti

niti essent. Vide de eo fusius 15. Augusti.

Illud addo memoriæ proditum esse illos per vrbem Florentiam transeuntes Beatæ Virginis Mariæ seruos etiam à lactentibus appellatos.

18. Quemadmodū hoc die confluerent tum Christiani tum Saraceni, ad quoddam Virginis templum & imaginē miraculosā vide 15. Augusti.

19. Sergius Papa qui anno 687. creatus est Pontifex, Litanias hac die fieri præcepit, vt testatur ordo Romanus seu liber de diuinis officijs.

20. Anno 1548. Sanctum Ignatium hospitio exceperat cum Comite sacerdote qui Tybre (prope Romam) conciones habuerat, Ludouicus Mendoza Societatis IESV amicus. Is eam nactus opportunitatem, sacram Deiparæ ædem, quam extra muros, sub ipsas villæ Mæcenatis magnificas ruinas & insanas substructiones habebat, cum domo & hortis sanè quam amænis, obtulit nostris. Vbi primum nostri Tyburtinæ sedis duxere primordia die ipso natali Deiparæ, cum ipse Sanctus Ignatius, ineundæ possessioni, & celebritati exornandæ, cum aliquot patribus interesset. *Hist. Societatis.*

21. Coloniæ Sixto 4. Pontifice solemnis supplicatio confraternitatis rosarij in qua genitricis Dei imago exquisitè sculpta delata est. Eam processionem cohonestarunt legatus Apostolicus Federicus 3. Imperator. Electores Imperij, Dux Austriæ, Duces Bauariæ, Landgrauius, Hassiæ comites plures quinquaginta, innumerique alij viri illustres & nobiles. Quo eodem die finita supplicatione, in templo Prędicatorum, nomen suum confraternitati inscribit legatus, eum sequutus Imperator se, & suam inscribit coniugem, *Andreas Coppenstein de ortu rosarij l. 3. c. 3.*

ac filium Maximilianum, qui ei in Imperio successit. Post Imperatorem sua etiam nomina dederunt Electores ac Principes magno numero.

Vide Antiquitates Parisiēses Iacobi Breulij.

22. Produnt Annales Robertum Regem Galliæ hodie dedisse initium cæremonijs ordinis equitum à se erecti sub annum 1022. Cum esset hic princeps eximius B. V. M. cultor veræ stellæ maris, regnique sui ductricis & sideris, erexit orationem Parisijs, cui nomen placuit indere, nostræ Dominæ de Stella, in quo & erexit nouum ordinem 30. dumtaxat equitum è prima regni nobilitate quem & hoc nomine insigniuit: ordo equitum Dominæ nostræ de Stella. Singulisquos creauit equitibus distribuit auream torquem, in cuius extremo pendebat super stomachum Stella item aurea quinque radijs illustris. Insuper in superiori parte Sottanæ ad dextram gestabant Stellam ex auro, acu pictam. De eod. 20. Iulij.

In descriptione fluminū & montium Hispaniæ. Alfonsus Villegas 2. p. Florilegij sāctorum.

23. Anniuersaria dedicatio sacri templi B. V. M. Montisserrati in Hispania. De ea dedicatione & die sic Hieronymus Paulus. Soluuntur vota sexto Idus Septembris, qui est 8. huius, numerosa populorum vsque ad internecionem pressura. Templi huius locus in quo exstructum est, miraculosè Episcopo ostensus est. Cum enim inuenta in montis Serrati cauernula Dei matris imagine, (super quam sub noctem quouis die sabbati cælestis flamma descendebat, & ex cauernula audiebantur quasi chori suauissimè modulantes, ex qua etiam suauissimus manabat odor) eam in proximum pagum solemni supplicatione deferret Episcopus, eamque porro Barcinonem in suum templum Cathedrale inferre pararet, postquam ad eum locum peruentum est

vbi visitur modo Deiparæ templum, qui statuam Virginis portabant, eum inde asportare nulla ratione potuerunt, vnde intellectum ab Episcopo voluntatem Dei esse vt ibi consisteret. Quare temporario excitato sacello, ara magnificè exornatur, in qua statua Deiparæ collocata. Extemplò peregrinorum concursus ingens. Atque hæc sub annum ferè 890. contigere.

Anno vero circiter 1498. prçclarissimo ibi tẽplo erecto, Deiparæ statua sublimis sita est in maximo templi sacello. Ante eam lampades ex argento 50. pendent, & semper ardent. Certis diebus ardent cerei complures immensi propè ponderis. Templo est suppellex sacra luculenta, cum opulento cultu Margaritarum & vnionum. Nuper edita Gallicè eius templi Historia octoginta duo supra trecenta ad Dei matris intercessionem patrata à Deo miracula recenset, inter quæ & mortui complures ad vitam reuocati.

24. Anniuersaria dedicatio templi Dominæ nostræ de Lætitia in Gallia in ditione Laudunensi. Hic visitur simulachrum Deiparæ ab ipsa datum. Sic paucis habet Historia. Cum sub annum 1134. tres equites S. Ioannis Hierosolymitani patria Laudunenses nobilesque, in Ægyptum appulissent, in horridum carcerem Cairi à Sultano conclusi sunt, atque ibi à Deipara multo lumine decora, Angelorumque multitudine stipata inuisuntur, à qua & eius statuam ab ipsius manibus accipiunt: Quam, vbi in Galliam admirabili Deiparæ auxilio essent reducti, in hoc templo reposuerunt, vbi & plurimis miraculis claret. *Fr. Iacob. Bosius.*

25. Hoc die primum Meaci in Iaponia sa-

L.3. Epi-stolarum Indicarũ. crum Missę officium à patribus Societatis IESV celebratum est, quæ fuit causa cur ædem sacram ibi extructam Virgini dicârunt.

26. Praxim colendi hac die Deiparam, ab ipsamet reuelatam sanctæ Gertrudi, quę continetur certo numero salutationum Angelicarum, vide l.4. Insinuationum diuinæ pietatis c.53.

Septembris 9.

1. FEstum SS. Ioachim & Annæ parentum Deiparę apud Græcos. Ita eorum Menologium Genebrardo interprete. Vide 20. Martij superius.

2. Natalis S. Audomari Episcopi Morinensis.

Hic in Sithiu egregium templum in honorem Dei Virginis extruxit, in quo & humatus est prout ipse S. Bertino mandauerat.

Baronius 3. Natalis dies S. Sergij Papæ anno 701.

Hic Romæ Ecclesiam S. Mariæ in via lata dedicauit. Qui locus quondam fuit hospitium S. Pauli & aliorum sanctorum.

Malmesburiẽsis. 4. Anno 1087. Guilielmus Angliæ Rex vita exit.

Hic inter cętera piè sanctéque dicta, inter hęc verba (Dominæ meæ sanctæ Dei genitrici Mariæ me cõmendo, vt ipsa sanctis suis precibus me reconciliet charissimo filio suo Domino nostro IESV CHRISTO,) religiosissimè placideq; expirauit. Quam vero eum pœnituerit præteritæ vitæ, maximè Ecclesiarum quas in bello contra Gallos incenderat, & quomodo thesauros suos omnes Ecclesijs & pauperibus ac Dei ministris te-

testamento reliquerit. Vide ex Malmesburiensi Baron. anno 1087.

5. Anno 1412. Arsit Dominicum Beatæ Mariæ Slusensis fulmine tactum vt quidam tradunt. *Meyerus.*

Septembris 10.

1. ANno 454. In cælum migrat sancta Pulcheria Imperatrix & Virgo.

Hæc tria templa Constantinopoli magnificētissima D. Virgini à fundamentis erexit, quorum princeps erat in Blachernis, in qua B.V.M. vrna cum veste postea collocata est. Alterum in Chalcoprateo seu foro fabrario, vbi zona Deiparę seruabatur. 3. ὁδηγῶν ducum viæ, in quo Dei matris imago à D. Luca depicta colebatur. Multis laudibus eam S. Leo & alij celebrant. Vocantque hæreseon expultricem, eique Nestorij (qui Beatæ Mariæ Virgini, matris Dei titulum negabat conuenire) in Concilio Ephesino & Eutichetis condemnationem in Chalcedonensi acceptam fert. In eo itaque similis est B.V.M. quod si non cunctas hęreses vt ipsa, at aliquas saltem interemit. Addo & aliam similitudinem, quod eius instar in matrimonio cum Marciano Imperatore illibatam seruarit Virginitatem.

2. Anno 1622. Gregorius 15. B. Ioannem Capistranum Minoritam, in Beatorum Album refert.

De eius in Deiparam studio, Vide 23. Octobris.

2. Natalis dies S. Nicolai Tolentinatis.

Hic moriturus videt Iesum Christum matri *Surius.*

suæ

ſuæ & S. Auguſtino innitentem, eique dicentem. Euge ſerue bone & fidelis, intra in gaudium Domini tui.

Viuus ſingulariter Deiparam coluerat. In eius honorem (pręter ieiunium feriæ 4. & 6.) Sabbato aqua & pane ieiunabat.

Anaſtaſius Bibliothecarius. Baron. ad ann. 467.

3. Natale S. Hilari Pontificis ſummi.

Hic in Baſilica Conſtantiniana vel ad S. Mariam recondidit ſcyphum aureum anſatum, penſantem libras octo. Scyphos per titulos 25. penſantes libras 10. Amas argenteas 25. penſantes libras 10. Calices miniſteriales 50. penſantes ſingulos libras duas, &c.

Platina.

Idem Epiſtolas conſcripſit de fide Catholica tres ſynodos confirmantes Nicenam, Epheſinam & Chalcedonenſem, quibus ſynodis aſtruitur & ſancitur honor Deiparæ eiuſque eximius titulus Θεοτόκος contra hæreſes defenditur.

4. Anno 1616. publicis conſcribitur tabulis Deiparæ in Lutheranum aurigam beneficentia.

Hiſtor. Weyer.

Ab ea nec ab Eccleſia Romana alienos excludit.

Hic curro ſeu curru biroto in Thuringiam ſalem conuehere ſolitus erat: Accidit autem vt dum ex itinere illo domum reuerteretur, media in via equus, aut nimio grauatus pondere aut morbo aliquo affectus, aut viribus alias defectus corruerit omnino, & nec clamore ſollicitatus, nec verbere ictus ſurgeret. Inops igitur conſilij miſer auriga quid agat? nemo enim planè erat qui opitularetur. Ergo memor tot mirabilium quæ de Deipara Weyerenſi inaudierat, quamquā Lutheranus, cōcepta in eā fiducia, promiſſoq; honorario mune-

re

re ad ſacram eius ædem deferendi, non dubitauit opem eius implorare. Vix verba finierat, & ecce ſurgit equus ſanus & incolumis, & onuſtum inſolito pondere currum, abſque difficultate domum reducit, ſed cum voto ſe liberare differret, accidit illi iterum alia occaſione in eodẽ itinere illud idem infortunium. Concidit denuò equus, & multò minus quam nuper, vt ſe erigat compelli poteſt. Dolet auriga ſe Deiparæ ingratum extitiſſe, nec audet iteratò petere quod tam ingratæ tam perfidæ tradiderat obliuioni. Nihilominus noua ſpe animum addente ſuam grauiter incuſans ingratitudinem Deiparam compellat, & & duplicatum cerei votiui donarium pollicetur. Auditus etiam eſt & hac vice, ſurgit equus, & poſt breuem pauſam haud inſtigatus, præproperè ad locum ſubuehit deſtinatum. Et auriga oneris liber, religioſo voto animum expedit, Weyeramque vt Diuam in ſede ſua ſalutet, ſeſe confert.

6. Anno 1605. Annorum ſeptem paralyſis curata.

Ea tenebatur Clariſſa quædam reformationis S. Coletæ Heſdinij vt & varijs alijs morbis, febre lenta integro biennio, cordis oppreſſione, vnde mirus virium omnium defectus non ſine grauiſſimis cruciatibus, qui vix eum reſpirare ſinebant. Inſuper interno viſcerum dolore ita angebatur, vt ab horrendis clamoribus ſe non temperaret. vixque à 4. aut. 5. religioſis cohiberi poſſet, ac teneri. Quare ad extrema tendere ſæpiſſimè viſa, atque ideò viatico munita, ac ſacro oleo vncta eſt. Initium autem curationis tot morborum, fuit religioſa peregrinatio quam ad

D. Virginem montis Acuti suscepit pro ægræ salute, religiosus quidam. Vnde & secum detulit cruciculam ex ligno arboris in qua sacrosancta eius imago quieuerat, quam crucem Abbatissa in aquam immisit, eaque iussit lauari pedes, & tibias infirmę quæ tunc quidem valde cruciabatur. Sed mirum dictu. Sequente die mane, deprehensa melius habere. Itaque nullius nixa adminiculo è lecto surgit, ambulat licet ægrè, & ad templum sese confert stupentibus religiosis vniuersis, non minus quam si mortuam vitæ restitutam intuitæ essent. Itaque in gratiarum actionem solemniter decantatum est. Te Deum. Deinceps eadem aqua non modo tibias, sed & vniuersi corporis iuncturas abluit, vnde magnam percepit opem. Quare ab ea die liberè & sine vllius adminiculo ambulauit. Planè ab omni malo libera.

Septembris II.

1. ANno 1399. in cœlum euolat B. Dorothea vidua Pruthena.

Ex eius vita edita Cracouiæ anno 1609.

Anno ætatis 7. quouis sabbato pane & aqua cœpit ieiunare in honorem Dei matris, quod ad extremam vsque senectam seruauit. Exemplo aliarum fœminarum (iam vidua facta) familia prius disposita cœpit peregrinari & vilissimo peregrinæ habitu, Aquisgranum Deiparæ Virginis imagine celebre adijt. Aliquando SS. Dei mater numeroso Angelorum & SS. cœtu comitata ei apparuit, eamque verbis planè maternis solata est. Huius visitationis fructus inter cæteros fuit, quod ea magis ac magis ad Deo seruiendum inci-

citata fuerit., quare aspera hyeme (vt est in ijs partibus borealibus) sola tenui tunica & humili pallio vtebatur, nihilominus ex ardenti in Deũ amore, corpus eius quasi in æstate abundanti sudore diffluebat. Estiuo vero tempore idem mentis ardor efficiebat vt (cum is externum calorem superaret) sine molestia solis ardorem ferret. Huic die S. Agathæ post SS. Euchar. altę contemplationi immersę, maximum cordis dolorem patienti, apparuit Christus cum SS. matre & SS. plurimis; cordique eius quinque sagittas leniter infigens dixit: Dorothea filia mea vt ego pro te sic tu pro me dolorem patiare. Eam sub vitæ finem Christus cum SS. Deipara ei apparens, suo corpore manibus proprijs pauit.

2. Anno 1571. Cathedrale B.V.M. templũ Atrebatense amplo & plumbeo tecto cum minore campanili, mira Molarum harmonia, furentibus ex operariorum incuria flammis penitus spoliatur. *Locrius*

Septembris 12.

1. ANno 1617. publicata est & ad valuas Basilicæ principis Apostolorum affixa, & in acie campi Florę, bulla Pauli 5. de immaculata conceptione. Vide supra 31. Augusti.

2. Anno 1484. Innocentius 8. Romæ coronatur Pontifex. De eius aduersus Deiparam studio vide 25. Iulij.

3. Anderlaci in Belgio depositio S. Guidonis.

Hic paupere domo natus, Ecclesię B.V.M. in Laken multis annis seruiuit velut alter Nepo- *Molanus*

tia-

tianus, eam ramis & floribus exornans, omnia nitida seruans atque in omnes cæremonias piè sollicitus. Multis claruit miraculis.

Septembris 13.

1. BRoili depositio S. Amati Episcopi Senonensis. De huius corporis translatione Deo reuelante facta in templum Deiparæ sacrum. Vide Molanum hîc.

2. Anno 1382. vitam finit Ludouicus Rex Hungariæ. Fuit is Diuæ Deiparæ deuotissimus, duas illi ædiculas Regio sumptu extruxit, ac ingenti donatiuo excoluit, in Aquisgrano alteram, alteram in Cellis.

Bonfinius

3. Anno 1598. diem claudit extremum Philippus 2. Hispaniarum Rex.

Anto. Iepez.

Hic annuum censum assignauit templo Dei genitricis dicto Valuaneres ad subministrandum oleum 7. lampadibus quas voluit perpetuò ardere nocteque dieque coram eiusdem miraculosa imagine. Idem cum anno 1592. in itinere Aragonensi in morbum incidisset in monasterio Stellæ quod est ordinis S. Hieronimi, tertio quoque die ab se adferri volebat aquam de fonte. Qui ad pedem quercus in qua supra nominata imago reperta est, fluit, de qua non modo bibebat at farina insuper panis quo vescebatur, eius iussu cum illa subacta erat. Quid tum obtulerit Deiparæ Philippus filius, vide 31. Martij.

Vide 1. Iulij.

Idem Philippus 2. ad propagandum IESV & MARIÆ nomen religiosos viros maxime de Societate IESV misit in floridam Mexicanam,

Tomo 1. Hispaniæ illustratæ.

nam, Peruanam, aliaſque noui orbis in Occidente prouincias.

Huius auſpicijs arcem Africæ munitiſsimam quam vulgo Del peuol di Velez appellant. Garcias Toletanus maris præfectus intra paucos dies Turcis capitalibus Dei genitricis hoſtibus eripuit. Res Melitenſes eorumdem Turcarum armis vehementer afflictas, ſubſidio miſſo recreauit, & actis in fugam hoſtibus ab interitu vindicauit. Per Ioannem Auſtriacum fratrem memoranda ad omnem poſteritatem victoria Turcam qui in ſinu Corinthiaco numeroſiſsimam claſſem habebat, oppreſsit, & vniuerſa ferè claſſe partim capta, partim depreſſa, cęſiſque multis hoſtium millibus. Turcas totius maris imperio exuit. Mauros (& ipſos Deiparæ hoſtes) in Boetica tumultuantes fortiter domuit. Idem effecit vt Paulus 4. anno 1559. Collegiatam Eccleſiam D. Mariæ Antuerpiæ in Cathedralem erigeret.

Idem ęgrotus in vltima ſua infirmitate ſemper in conſpectu imagines crucifixi & SS. Deiparæ habuit, coram quibus orationes ignitas fundebat, & frequenter cum lachrymis. Eodem tempore maximam vim pecuniæ impendi curauit in eleemoſynas, aliaque pietatis opera. Aſsignauit tunc ducatorum viginti millia in tabulam altaris Deiparę apud Guadalupam, & eius templo annuos reditus mille ducatorum ſtabiliuit. Decem millia ducatorum ad Deiparam montis ſerrati deſtinauit. Patrocinium etiam capellæ Deiparę de Atocha extra muros Madriti, ſibi vindicauit, eleemoſyniſque fratres eiuſdem ædis ordinis S. Dominici ea de cauſa remuneratus eſt, Omitto (quia ad Deiparam non ſpectant) viginti ducatorum

Cerueră Turrianus de obitu Philip. 2.

millia quæ Archiepiſcopo Toletano tradidit ad varias neceſſitates ab eo diſtribuendas. Quatriduo antequam obiret ſignificauit vni è ſuis camerarijs locum vbi aliquot cereos Deiparæ Montiſſerrati reperiret, ex ijſque vnum apparari iuſſit in ſua præſentia. Hunc, inquit, Deiparæ cereum mihi ſuo tempore dabis, & hunc crucifixum, (erat autem hic crucifixus ille idem quem Pater eius Carolus Quintus moriens manu deuotè tenuerat) moriens itaque altera manu tenuit vnum è prædictis Deiparæ cereis, & altera crucifixum quem modo oſculabatur, modo fronti imponebat ingenti cum ædificatione & ſenſu animi circumſtantium.

Fortunatus in vita. 4. Natalis dies ſancti Maurilij Andegauenſis Epiſcopi qui igne purgato loco, in quo in edita rupe pagani ſolemnia ſua ſacra celebrabant, in eodem Baſilicam ad honorem Dei Genitricis extruxit.

5. Anno 1240. Tornaci erecta eſt ſodalitas adoleſcentum ſub Beatæ Virginis Mariæ protectione.

Hic ſingulis annis pro feſto exaltationis S. Crucis ſolemni ritu ac digna quæ viſatur pompa ac ceremonijs, offerunt D. Virgini in templo Cathedrali ad eiuſdem Virginis altare, dona ſua. Nulla toto anno fit ſupplicatio tanto apparatu tantaque exteriore pompa, ac iſta. Vide eam ſingillatim deſcribētem Dominum Ioannem Couſin Canonicum Tornacenſ. lib. 3. Hiſt. Tornacenſis cap. 35.

Septembris 14.

1. HOdie Maria Ægyptiaca repulſa ter & quater diuinitus ab adoratione Sanctæ Crucis, tandem cum ſe ad Beatam Virginem verè pœnitens vitæ anteactæ conuertiſſet, admittitur in templum ad eam adorandam. Cumque magno animi ardore eandem Virginem deprecaretur vt ſibi oſtenderet viam ſalutis, audiuit vocem ſibi dicentem: ſi Iordanem tranſieris, illic bonam inuenies requiem. Itaque eodem die, Deipara duce, ad Iordanem ſe cōtulit, quo transfretato peruenit in heremum, ibique 47. annos in ſumma vitæ aſperitate, Dei & Virginis, quam impenſe ſemper dilexit, præſidio ſanctiſſimè exegit. Ex paulo Diacono.

Huc non incongruè referri poteſt quod narrat Sophronius de Coſmiana Germani Patritij vxore hæretica Seueriani erroris. *Cap. 30. prati & Baron. ann. 513.*

Hæc cum nocte quadam ſanctæ Dominicæ ſola adorare vellet ſacrum Domini noſtri ſepulchrum & cum appropinquaret ianuæ ſacrarij, apparuit illi viſibiliter S. Dei genitrix cum alijs mulieribus dicens: Quomodo cum noſtra non ſis, huc audes ingredi? Et prohibebat eam. Neque enim, inquiebat ad ſocias, noſtra eſt. Erat enim de hæreſi Seueri Acephali. Illa vero multū rogabat vt mereretur ingredi. Ad quam Deipara: Crede mihi, mulier, huc non ingredieris niſi nobiſcum ſenſeris in fide. Ea antem agnita cauſa cur ei prohiberet Deipara ingreſſum, Eccleſiæ Dei reconciliata eſt ac ſumpta Euchariſtia ſine impedimento ſanctum ac venerabile Chri-

sti Domini sepulchrum ingressa est.

Apud Surium 9. April. 2. Circiter annum 1092. instituta est Tornaci supplicatio quæ hodie fit in honorem Deiparæ, cuius patrocinijs plurimi ab igne sacro curati sũt. Vnde maxima vis hominum Tornacum ad D. Virginis in sua Cathedrali Ecclesia opem implorandam concurrebat, maximè die supplicationis supradictæ, ac potissimum Gandauenses, non sine donis. Ipsemet Flandriæ comes pretiosam vestem Dei genitricis iconi ornandæ offerebat, & Gandensis ciuitas eximium ac diues integumentum ad tegendam arcam sacram reliquiarũ eiusdem. Vide D. Io. Cousin Canonicum Tornacensem in sua Tornacensi Historia lib. 2. c. 29.

Theophanes. 3. Anno 775. infœlix obitus Imperatoris Constantini Copronimi infestissimi hostis SS. V. M. qui eam vt cæteras mulieres peperisse blasphemabat. Si quisquam corruens aut dolens, eam vt fit inuocabat, dicens Dei genitrix iuua: vt inimicus Imperatoris damnabatur. Eius venerandum nomen omnino ab Ecclesia expellere (at frustra) conatus est. Eam marsupio auro vacuo comparabat quod nihili fit, licet æstimetur auro intus existente, ita & illa (inquiebat) dum Christum gerebat veneranda erat. Porro diuinitus plaga in cruribus percussus quæ ἄνθραξ dicitur, & ardentissima febre correptus interijt, dicens se viuum inextinguibili igni traditum propter Mariam, iubens eam exinde honorari vt Deiparam. At extorta fuit illa diuinitus confessio, vt & illa Antiochi qua pronuntiabat: Iustum esse hominem subditum esse Deo. Vide hic Baronium,

Mach. 9. L. 5. Marialis c. 17. Tam infelix ait Canisius fuit nefarij Cæsaris exitus qui & viuens paratos sibi gehennæ cruciatus

ſus aſpexit, & cuius mortui cadauer (ô iuſtum Dei Marianam iniuriam vindicantis ſupplicium) imperante Michaële Theophili filio exhumatum & crematum fuit, ſicut veteres tradunt Annales.

4. Vitam hanc cum meliore commutat anno 1596. Cardinalis Toletus è Societate IESV, Deiparæ ſtudioſiſsimus. Ieiunio 40. dierum præueniebat feſtum Aſſumptionis eius. Bona omnia, vna dumtaxat excepta Bibliotheca Baſilicæ S. Mariæ Maioris legauit, in qua & humari voluit, viſiturque ibi eius magnificum ſanè ſepulchrum à capitulo exſtructum. In S. Lucam vt amores ſuos omnes pridem contulerat, ſic & vires, conatus & operam, credo quia in eo frequens de B. V. M. mentio quam vnice colebat. Ægrotus modo Deum, modo Dei matrem in auxilium vocabat, cum quibus vſque ad extremum ſpiritum ſuauiſsimè colloquebatur. *Michael Vaſquez præfatione in Toletum ſupra Lucã.*

Idem templum S. Mariæ à Palmis via Appia (quæ etiam dicitur S. Mariæ à Plantis, quod ibi Chriſtus D. Petro apparuerit Neronis rabiem fugienti, & in lapide pedum ſuorum veſtigia reliquerit) quod præ vetuſtate ruinam minari videbatur, pro ſua in V. M. pietate reficere cęperat, at id perficere & ſplendori reſtituere per mortem non licuit. *Baron. ann. 69. Spinelli.*

5. Natale S. Materni qui fuit S. Petri diſcipulus.

Hic apud Tungros in Belgio Eccleſiam de nomine Virginis condidit, quam primam omnium omnino Eccleſiarum infra Alpes dicunt fuiſſe. *Bozius.*

7. Natale S. Ioannis Chryſoſtomi tam apud Latinos quam Græcos. De eo vide Ianuarij 27.

6. Anno 1418. miraculo perraro consecratur diuinitus sacellum Deiparæ in eremo Heluctica quod innnumeris miraculis coruscat. Res ita habet. Vocatus fuerat ab Abbate loci ordinis Diui Benedicti Chunradus Episcopus Constantiensis ad consecrationem Sacelli peragendam. Ille cum solito more noctu oraret in sacello, audiuit Angelicam Symphoniam, viditque Angelos cantum eundem, & ordinem & cæremonias in eodem sacello seruare & vsurpare quæ ab Episcopis in consecratione Ecclesiarum vsurpantur. Audiere idem & cognouere permulti cum illo monachi: porro cæremonias istas in gratiam studiosi lectoris ex ipso Chunrado Episcopo hic subijciam.

Libr. de secretis secretorũ.

Descendit inquit Dominus de cælis casula violacea ante altare ad sacrum officium celebrandũ, cui 4. Euangelistæ infulam capiti eius imponebãt & more solito deponebant, Angeli aurea thuribula deferebãt, alis suis vt ramis arborũ stabant. Iuxta Dominum, S. Gregorius flagellũ manu tenens, S. Petrus baculum pastoralem. Sancti vero Ambrosius & Augustinus stabant ante Dominum, Sanctissima Maria Virgo ante altare stabat splẽdida instar fulguris, Sanctus Michael præcentor erat, Sanctus Stephanus legit Epistolam, Sanctus Laurentius Euangelium. Sanctus cantabatur sic, Sanctus Deus in aula gloriosæ Virginis miserere nobis. Benedictus Mariæ filius in æternum regnaturus, qui venit &c, Agnus Dei sic. Agnus Dei miserere viuorum in te credentium, miserere nobis. Agnus Dei miserere mortuorum in te piè quiescentium miserere nobis, Agnus Dei da pacem viuis & defunctis in te piè regnantibus. Ad Dominus vobiscum respondebant Angeli, Qui

sedet

ſedet ſuper cherubim & intuetur abyſſos, Hæc Chonradus de ijs quæ ea nocte contigêre.

Verum cœpta luce paratis omnibus ad conſecrationem & cunctis Epiſcopis expectantibus, ipſe ſolus cunctabatur & ſimilis attonito in ſacello perſiſtebat. Circa meridiem vrgent Antiſtites tandem inchoet conſecrationem nec tam numeroſum populum, qui confluxit, re infecta dimittat. Ad hæc narrat ipſe viſionem. At illi tanquam ſomnium eam interpretantur impelluntque vt ea non obſtante conſecrationem aggrediatur. Tandem cæleſtis delapſa vox iſta eſt quæ omnes mirè percuſſit: Ceſſa, ceſſa Frater, diuinitus capella conſecrata eſt. Eam tertio repetitam omnes audierunt. Inde fides data Chonrado. Qui ſacello egreſſus, Baſilicam ei circumiectam conſecrauit in nomen & titulum Sancti Mauritij & Sociorum.

Huius miraculoſæ conſecrationis meminerũt Hermannus Contractus, Polonus, Leo octauus in quadam bulla. Eugenius autem conceſſit Burchardo Abbati eiuſdem Eremi Deiparæ eiuſque ſucceſſoribus facultatem audiendi confeſſiones eorum qui eo ad Leonis octaui conſequendum indulgentias ſeſe conferrent, idque ad proximum decennium ſeu per ſe ſeu per alios idoneos Sacerdotes tam ſeculares quam regulares.

7. Anno 1510. ſuperis iungitur Catharina Ianuenſis ſeu Adorna.

Hanc docuit Chriſtus quid ei eſſet cogitãdum recitando ſalutationem Angelicam. Tum (inquit ad eam) nomen IESV in corde tuo fixum ſit. Eo tutus eris in omnibus aduerſis. Eadem, tum amore vitæ religioſæ tum Dei matris, annos 13. nata *In vita.*

 optarat

optarat fieri ſanctimonialis, Ianuæ in cœnobio dicto B. M. V. gratiarum. At inuita data eſt marito.

Vaſcongellus. 8. Hodie Deiparæ ope præſentiſſimo mortis diſcrimine liberatur inſignis eques Luſitanus Fuaſius Roupinius. Res ſic habet.

A primis Luſitanię cunabilis nobile eſt delubr. Virginis cui nomen à Nazareth iuxta oppidum quod à ſilicibus Pederneira dicitur. Ædes ſacra aſſurgit prope ſilicem quam mare infra tundit pyramidali ſpecie cuſpidatã & in oceanum procurrentem tam vaſto proſpectu vt oculos deijcientium aſpectus vacillet. In illius ſilicis anguſti mucronem & mari imminentem venatio induxit ſupradict. Roupinium, cum effuſis habenis ceruum conſectaretur, & præ nebula & caligine periculi magnitudinem non agnoſceret, niſi cum ſe illò compulſum vidit, vnde primo gradu eſſet in pontum præcipitandus. Ergo cum nec poſſet frena premere, nec equum retrò conuertere B. V. M. petitis ex imo corde precibus inclamans illius imaginem à tergo videt, cuius præſentia & alicuius Angeli (vt fas eſt credere) opera, equus in eodem veſtigio ſubſtitit, ſoliſque nixus pedibus ſeà ſilicis cuſpide in interiorem partem ſaltu inflexit, ferrei calceamenti ſigna ſaxo imprimens, quæ hodie religiosè tanguntur à reptantibus & vix audientibus inde oculos in fluctus infernè oblatrantes demittere. In eodem ſiliceto, crux ſuſpicitur nullo humano artificio perfectè elaborata. Porro templum illud Virginis vocatur à Nazareth quia ab illius vrbis nomine in Galilæa tranſlata eſt eò, imago Deiparæ quæ plurimis floruit

floruit miraculis, qua de re fusius Vasconcellus in descriptione regni Lusitaniæ.

Septembris 15.

1. OCtaua natiuitatis Deiparæ. Eam instituit Innocentius 4. hac occasione cum Cælestino 4. Pontifice vita functo, Cardinales ob multiplices Federici 2. Imperatoris insidias ab eligendo Pontifice viginti & vno mensibus abstinuissent, vouerunt se Deiparæ natiuitatis octauam instituturos, si eius precibus tantum impedimentum submotum esset, & quietè eis liceret summum pastorem Ecclesiæ dare. Quorum precibus exauditus à Virgine, ipsi in Vicarium Christi, Innocentium 4. legerunt, qui primo sui Pontificatus anno eandem octauam instituit. *Platina in eius vita. Lignum vitæ l. 5. c. 22. Surius.*

2. Natale S. Archadri Abbatis.

Hic Author fuit patri suo viro potenti ac prænobili vt templum ac monasterium in honorem B. M. V. à fundamentis ædificaret, magnisque prouentibus locupletaret.

Septembris 16.

1. ANno 1464. Romæ coronatur Pontifex Paulus 2. *Histor. Lauret. Tursell. l. 2. c. 1.*

2. Hic Cardinalis existens, Deiparæ Lauretanæ ope à peste liberatur. Res ita habet. In sanctum illud Lauretanum sacellum se deferri iubet, vbi dum ardenter pro salute sua precaretur fama est ab eo in quiete Deiparam visam, vitæque incolumitatem promisisse, quin & ipsum summum Pontificem propediem futurum. Quod vtrumque

que probauit euentus. Itaque Pontifex factus haud immemor beneficiorum, Lauretanum templum veteri disturbato moliri instituit, ac pene ad fastigium perduxit. Varias ei loco indulgentias impertit. Lauretanam ædem eiusque ministros, cæterasque res ad eam pertinentes, ab Episcopi Recinetensis iurisdictione eximit, atque in suam sedisque Apostolicæ tutelam recipit. Sacerdotibus Lauretanis facultatem dat absoluendi peregrinos à casibus reseruatis.

2. Anno 1380. Obit Carolus 5. Galliæ Rex.

Hic B. V. M. Carnotensi concessit eiusdem Virginis gratiâ, vt causæ omnes capituli eiusdem Ecclesiæ seu particulares essent suppositorum capituli, seu generales, primò statim tractarentur in ipso senatu Parisiensi.

Idem fundauit in eodem templo quotidianum sacrum quod celebratur ad primam ad altare crucifixi.

Idem 3. solemnes missas pro defunctis ibidem fundauit in singulos annos, quæ etiamnum hodie celebrantur tanta cum commendatione piæ eius memoriæ & studij erga Virginem, vt licet eiusmodi missæ etiam ab alijs regibus stabilitæ sint annuo censu, tamen per Antonomasiam hæ vocantur missæ Regis, quasi alius non esset qui simile pietatis opus fundasset.

Idem pheretrum quo continetur sacratissimũ Deiparæ indusium Carnuti in Gallia egregiè ornauit, Donum eius est qui pheretro supereminet ouatus Achates in quo diuinum numen dextera fulmen leua lanceæ quoddam genus tenens celatum est, iuxta pedem extat auis. Estque hic Achates circumquaque auro crassisque baccis distinctus.

ctus. Sculptaque sunt in auro quædam verba, IESVS MARIA, Adam, Eua, sub Achate hæc sese offert inscriptio. Donum Caroli Galliarum Regis, Regis Ioannis filij anno 1367. sui regni 4. Inferius Franciæ visuntur insignia aurea, sine numero lilia, in campo cæruleo.

Septembris 17.

1. ANno 1439. in Concilio Basileensi œcumenici, statuitur doctrina de immaculata Deiparæ conceptione, inhibeturque à patribus contrarium prædicare aut dicere. Renouant ijdem institutionem de celebranda eius conceptione quæ tam per Romanam quam per alias Ecclesias 6. Idus Decembris antiqua & laudabili consuetudine celebratur, statuuntque prædictam solemnitatem præfata die in omnibus Ecclesijs; monasterijs & conuentibus Christianæ religionis sub nomine conceptionis, festiuis laudibus celebrandam esse, additis indulgentijs, in eorum gratiam qui eo die aut missæ sacrificio, aut diuinis officijs intererunt. *Vide Cōciliū Basileense sess. 36. Tomo 4. Conciliorum.*

2. Anno 1569. Pius 5. Pontifex optimus, diploma concedit, quo modum orandi per Deiparæ rosarium, omnesque indulgentias iuxta eundem modum orantibus, & confraternitatibus sub dicto rosario constitutis concessas authoritate Apostolica perpetuò, non tantum firmat, at plurimas nouas largitur.

3. Anno 1612. Obit Stephanus Iustitius ordinis Minimorum oblatus, vt vocant. *Histor. ordinis.*

Hic cum post diuinum oculorum dolorem omnino eorum vsum perdidisset, aduertit se variis

rijs impatientis animi motibus agitari. Quibus vt obuiam iret Deiparam in singularem aduocatam elegit, varijs ei deuotionis obsequijs exhibitis. Cum excederet abstinentiâ à victu etiam naturæ necessario, ei semel ad mensam accumbenti apparuit Deipara: Cur inquit ad eum, singularis es in hac mortificatione & abstinentia cibi, cumque respōderet se id facere ad subijciendam spiritui carnem, & vt peccata sua expiaret, denique ad Deo placendum. Tum Deipara: Desine in posterum singularis esse. Satius est te conformem cæteris vitam ducere. Aliàs è templo egredienti occurrit Deipara, eiusque genis osculum impressit. Prophetię dono, alijsque claruit. Scientiam habuit infusam. Miraculis clarus.

Marcus Vlyssip. in Hist. Seraph. p. 3. l. 6. c. 3.

4. Huic non absimile quod contigit Beato Clementi Caponio Dominicano.

Hic licet nobilissimus, tamen Marthæ & fratris Laici sorte contentus vixit. Delectabatur omnibus vilioribus ministerijs, vnde Christus Dominus humilitatis magister, & Angeli illius virtutis amantes frequenter ei apparuere. Aliquando in hisce exercitijs plus solitò occupatus cum ante horam prandij pensum orationis absoluere nequiuisset: ipse cæteris prandentibus coram imagine Beatissimę Virginis orationibus absoluendis incumbebat. Ibi verò ab eadem imagine vocem delapsam audit, qua monetur vt in refectorium iret, cæteris fratribus se conformaret, pergratam sibi fore illius bonam voluntatem: quando in officijs charitatis, præsertim iussu maiorum occupatus, pensum deuotionum complere non potuisset; satis ei esse temporis à prandio ad illud complendum.

5. Na-

5. Natale S. Lamberti Episcopi & Martyris. Huius persuasione Clodoueus Francorũ Rex, Ecclesiæ Deiparæ Traiecti, in qua S. Lambertus erat Episcopus, priuilegia varia concessit, nam eius prudentia & colloquijs, rex familiariter vtebatur.

6. Circa annum à Christo 46. S. Pontentianus dedicat Deiparæ Carnuti in Gallia speluncam quandam Druydum, in qua iam tum visebatur altare & imago dicata Virgini pariturae. Atque hoc ipso die celebrat Ecclesia Carnutensis dedicationem sui templi, cuius duæ sunt partes, scilicet superior & inferior, atque hæc inferior pars est spelunca illa, in quam qui ingreditur nescio quo sancto horrore ac insolita deuotione corripitur. Constat 13. sacellis, quorum princeps est B.V.M. vocaturque altare Dominæ nostræ subterraneæ. *Historia Parthenica. Carnot. c. 4.*

7. Festum Beati Thomæ Villanouæ in ordine Eremitarum D. Augustini. *In vita.*

Hunc in Beatorum numerum redegit anno 1618. Paulus 5. facta potestate eum celebrandi Syneremitis Augustinianis hoc die idque dumtaxat per regna Castellæ, Aragoniæ, Valentiæ & Cataloniæ. Gregorius vero 15. id permisit omnibus eiusdem ordinis vbi vbi versentur, etiam in Indijs. De eo vide 8. Septembr, quo die vitâ exijt. Funeratus est Valentiæ in monasterio S. Augustini quod appellant Virginis opitulatricis. Eius funus octo millia & quingenti pauperes patris sui mortem lugentes prosecuti sunt; erat enim pauperum amantissimus, vnde & Eleemosynarij cognomen accepit.

8. Anno 1621. ad superos euolat Illustrissimus

Car-

Ex vita eius Romæ Italicè impressa. Cap. 2.

Cardinalis Bellarminus tituli S. Mariæ in via è Societate IESV.

Huius (inquit author vitæ) nota quotidiana quę obibat exercitia pietatis, cum sacrificio interesset, cum horarias preces Beatissimæ Virginis venerabundus legeret, eiusdemque imploraret nomen per illustres titulos quos Litanias vocant. Cum domi secretus oraret, demitteretque per filum adductos precarios globulos, qui numerant Virgini aut singulos vitæ annos, aut deni virtutum rosas. Et cap. 3. suasor erat socijs, vana vt sua mutarent gaudia, itarent ad templum aliquod, ad iconem Virginis Deiparæ, frequentatione populi venerabilem, & in hanc sententiā sepissimè impulit socios. Nihil illi tam gratum quam inuitari ad cætus sodalium qui deuouent se Virgini Dei genitrici.

Sed quo effectu esset erga SS. Deiparam succedentibus annis patuit, quando tum voce in pulpitis tum calamo in scribendo, fortissimum se præbuit immaculatæ eius conceptionis propugnatorem. Morti proximus salutationem Angelicam clarè recitauit sæpius, aliasque orationes & Psalmos Dauidicos vsurpauit, subinde ijs interponens suauissima IESV & MARIAE nomina, & per interualla etiam illud: Sancta Maria Mater Dei ora pro nobis peccatoribus nunc & in hora mortis nostræ. Amen.

Martyrol. Rom.

9. Commemoratio impressionis sacrorum stigmatum, quibus S. Franciscus in eius manibus, pedibus & latere mira Dei gratia in fonte Aluerniæ in Etruria impressus est.

De eo vide 4. Octobris.

Septem-

Septembris 18.

1. CReatur Pōtifex Romanus Bonifacius 4. Hic est qui Pantheon nobilissimū Deorum delubrum, Deo in honorem B.V.M. consecrauit. Vide 1. Nouembr.

2. Natale S. Methodij Tyri Episcopi & martyris antiqui, sub Valeriano & Decio. Magnus hic fuit Deiparæ encomiastes. Patet ex eius oratione ob hypapantem Domini, ex qua nōnulla mutuatus Canisius, Euge euge (inquit inter alia) mater Dei & ancilla. Euge quæ debitorem illum habes qui omnibus mutuatur, Deo namque vniuersi debemus, tibi vero etiam ille debet &c. Tum pulchrè isthęc subdit: Salue dilectionis Dei thesaure. Salue humanitatis filij fons. Salue spiritus sancti vmbraculum, &c. *L. 1. Marialis c. 2. l. 3. & 5. c. 31.*

Septembris 19.

1. ANno 1542. quidam Deiparæ meritis & inuocatione à suspendio liberatur.

Miles hic fuit Hispanus qui Perpigniano à Gallis obsesso egressus iussu gubernatoris, offendit Præfectum generalem exercitus, qui quod hoste tam vicino egressus esset ciuitate, ad cæteris incutiendum metum suspendio eum adiudicauit, neque tantum ei temporis indulsit dum peccata expiaret, licet id maximè vrgeret miles, qui vt id ei permitteretur à Deipara cum ab hominibus repulsam pateretur, summo animi affectu contendebat,

Inte-

Interim è scala deijcitur ac strangulatur (vna cum socio eiusdem facti consorte, qui suspensus interijt) neque tamen sic ab implorandę Deiparæ ope desistit. Nec frustra fuse ab eo preces, nam licet strangulatus, distinctè tamen loquebatur, Deique genitricem appellabat. Quod dum faceret, ecce tibi opportunè ab ea, vt videtur, missi pueri duo, quos miles rogat vt ad ducem suum accedant, eique renuntient se adhuc in viuis esse. Dumque mandata exequuntur, occurrit ijs religiosus sacerdos qui tantum miraculum audiens narrantibus pueris, statim eò se confert, funeque dissoluto è quo pendebat eum à furca liberat, remanente interim socio suspenso ac mortuo. Inde abducitur miles ita miraculosè ereptus è mortis faucibus Perpignanum, vbi & miraculum palam fit. non sine ingenti omnium stupore, & gratiarum actione pro tanto beneficio.

Alan. de rupe l. 6. de rosario

Huic non omnino absimile cōtigit anno 1459. In territorio Beluacensi iuuencula erat cui familiare erat recitare rosarium, ibat cum socia ad visitandum peregrè amicos, In eas duo lupi famelici insiliunt. Altera quidem (miserum) ipsos pauit. Hæc autem Deiparam obtestari, obsecrare quò tandem confessioni & communioni detur locus. Cernere iam erat auulsa vbera, ventrem lacerum, ilia deuorata. Nec mora, ab accurrētibus, vltimus eius spiritus, fugatis lupis defenditur. Triduo superuixit, confessa est, SS. Eucharistia refecta, Deipara etiam apparente quę animam exciperet, cælo inferret.

Meierus.

2. Anno 1383. Ciuitate Burburcana à Gallis capta miles quidam in templo B. V. M. imagini pretiosum margaritum conatur detrahere, at

imago se vertens, tergum illi ostendit, cadit miles retrorsum ac sibi collum frangit. Addit Froissardus, cum idem ibidem tentaret alius miles, campanas sponte omnes sonuisse, eaque ob miracula regem proceresque omnes attonitos, templum illud Deiparæ religiosè inuisisse, & illi trecentos amplius Francos donasse.

Septembris 20.

1. ANno 1156. consecratur in Pontificem Alexander 3.

Hic ordinem Eremitarum montis Virginis confirmauit. Eius author extitit S. Gulielmus Vercellensis vir nobilis, qui post suas ad D. Iacobi & sanctum Domini sepulchrum peregrinationes, in Italiam reuersus, Virgilianum montem propter Neapolim, in quo ordinis sui prima semina iaceret, petens, oratorium seu vt alij, monasterium Beatæ Dei genitrici, (vnde mons Virginis deinde dictus est) exstruxit. *VVion l. 12. Ligni vitæ.*

2. Anno 1517. Deipara quendam à præsenti vitæ discrimine eripit.

Erat hic faber murarius qui cum in summo tecto domus antiquæ & ruinosæ versaretur, tegulasque auferret, accidit vt ea vniuersa concideret, cuius ruina cum se varijs locis grauiter læsum sentiret, vsque ad costarum 4. fractionem, Deiparam Montisserrati inuocat. Auditæ eius preces. Nam non modo à tam euidenti mortis periculo (cum casus esset ex altiore loco, & ruina murorum ac lapidum oppressus iacuisset) eum liberauit, at etiam intra paucos dies ab omni vulnere, quod quidem in omni corpore frequens erat,

illum sanauit perfectæque incolumitati restituit.

3. Natale S. Auiti Claromontani Episcopi in Auernia.

Io. Sauaron l. origin. opp. Clarom.

Hic ibidem templum Cathedrale, cui nostræ Dominæ à Portu nomen est, à fundamentis erexit, eique coronidem imposuit. Obijt anno 594. Decimus octauus eius loci Episcopus, in numer. SS. relatus cum alijs 29. eiusdem Diœcesis antistitibus. Anno circiter 853. à Nortmannis templum illud ignibus assumptum quod anno 966. S. Sigonius eiusdem sedis 40. Pontifex nouis operibus splendori pristino conciliauit.

Septembris 21.

1. NAtale S. Matthæi Apostoli.

Quemadmodũ hic, multa quæ in Euangelicam contulit Histor. à Deipara didicit, vide 25. Aprilis.

2. Anno 1588. puer 18. menses natus ad vitam reuocatur.

Hic sacco frumenti oppressus, sub eo media hora iacuerat & dum quæreretur, inuentus est ibi mortuus. Quo tristi spectaculo commota mater, relictis domesticis, qui omnes ad triste illud nuntium conuenerant, in suum se recepit conclaue, vbi corã icone Deiparę Montisserrati, quam colebat vnicè, eam enixè rogat pro vita filij. Rem planè admirandam. Vix preces finierat cum puer ad vitam redit, atque intra horæ quadrantem pristino statui restituitur.

3. Hac vita functus est anno 1558. Carolus 5. Imperator. Is (verba sunt Iusti Lipsij) sæpe ad

ad sacram ædem Hallensem pietatis causa ventitare solitus donis etiam auxit. Statuam argenteam viri armati genibus nixi, manibus in cælum sublatis, supplice habitu, dedit, dicauitque. Idem Cyphum grandem inauratum operis antiqui. Idem militari forma chlamydem villoso serico auro intertextam, insignibus imperij & gentis Austriæ decoratam. Quid in eâ nisi suam Diuæ militiam, & victorias aut consecrans, aut referens acceptas.

Septembris 22.

1. ANno 1619. pueri duo hernia liberati à Deipara Foyensi.

Hos 4. circiter annos malum istud afflixerat, qui vix completa vna salutatione Angelica in sacello Foyensi statim curati sunt.

3. Translatio corporis S. Bernardini Senensis. *Bullariū tom. 1.* Quàm hic Deiparæ deuotus, vide 20. Maij.

4. Beatæ Virgini à Matre Anna iuxta reuelationem ab Angelo factam imponitur nomen Mariæ. Quemadmodum enim maribus post 7. dies immunditiæ, die octauo quo circumcidebantur, nomen imponebatur. Sic post duas hebdomadas quibus immunda manebat mater iuxta ritum fluxus menstrui (vt dicitur Leuitici 12.) ipsis fœminis: Pater à Castro in Hist. Virginali cap. 2.

Septembris 23.

1. APud Venerabilem Bedam in Martyrologio. 2. Assumptio B. M. V. Priorem enim

enim posuit 15. Augusti. Hanc autem (ait Pater Suarez) intelligit assumptionem in anima, illam autem in corpore & anima. Alij pauci idem tenent cum Beda. At eos confutat idem Suarez.

Tomo 2. in 3 p q. 37. art. 4. disp. 21. sect. 2.

2. Natale S. Teclæ V. & M.

Hæc frequenter SS. Deiparam honoris causâ, est comitata quando se visendam præbuit. Vide Nouembris 29.

Septembris 24.

1. ANno 1578. quidam intercessione Deiparæ seruatur à præsentissimo mortis discrimine.

Hunc natione Hispanum sclopetis petiere hostes sui, quorum glandes paulo supra cingulum versus vbera impingentes nihil illi nocuerunt, nam Dei voluntate & matris eius ope, quam inuocarat offenderunt sacculum quem sinu tenebat argenteis nummis plenum, qui ei vice scuti fuerunt, nec in vllo à glandibus illis offensus est.

Idem alias anno 1572. 16. Maij eiusdem Virginis interuentu è manibus 7. hostium miraculosè euaserat, qui licet singuli in eum exonerassent sclopos suos, neque illum, neque vestes, quamquam ei admodum vicini, tangere potuerunt, Deipara videlicet eum protegente.

2. Anno 787. prima habita est in Nicæna ciuitate, sessio Concilij 7. œcumenici pro restitutione & confirmatione cultus sanctarum imaginum, ac imprimis Christi Domini ac Deiparæ.

Septembris 25.

1. ANno 1566. seruatur quidam viuus, ruina domus oppressus.

Cum extenderet hic pannum super murum, aduertit murum vnà cum tecto domus, atque adeo totam domnm ruinæ proximam. Itaque se enixè Deiparæ Montisserrati commendat: non ita famulus eius qui ei in panno illo explicando opitulabatur. Ergo domus illa ruit super vtrumque. At magno discrimine, nam famulus ruina illa oppressus interijt: herus vero qui ad Deiparam confugerat, famulo proximus euasit, licet multò maxima pars ruinæ eum oppressisset.

2. Anno 1617. vitâ exit P. Franciscus Suarez Societatis IESV.

Quam hic Deiparæ Laudes celebrarit patet ex eius commentarijs in 3. partem D. Thomæ. Ac immaculatam quidem eius conceptionē ita clarè docteque explicat, vt nihil addi posse videatur. Eius perfectionem ac merita supra cæteros sanctos & spiritus etiam beatos, ita excellere docet, vt si in vnum omnis eorum gratia & gloria cogatur, adhuc tamen à Virginis gratia & gloria longo interuallo superetur. Quam quidem doctrinam Virgini placuisse, ipsamet reuelauit P. Martino Gutierrez eiusdem societatis qui ad id præstandum eum induxerat.

Id insuper ei perusitatum erat vt Theologiæ difficultates à quibus se non facilè expediebat, Deiparæ facta prece commendaret, nec sine optato euentu. Visus enim sæpe palam per domum coram eius imagine genua flectere, eique gratias

agere de diuinitus accepto lumine. Diebus sabbati arctissimè ieiunabat. Festis eius diebus solitus erat ante sacrum horas duas cum ea colloqui in oratione.

3. Anno 1523. vita fungitur Clemens 7. Hic in quodam diplomate singularem suam erga B.V.M. deuotionem testatur. Quare Virgini Lauretanę concessa à suis pręcessoribus beneficia firmauit, nouaque adiecit. Curat insuper vt nobile illud inchoatum à Leone 10. sacelli Lauretani ornamentum absoluatur. Vide Histor. Tursellini cap. 24. 25. 26.

Ex sacro Archiuo Tornacēsi D. Cousin supranominatus.

4. Anno 1340. ciuitate Tornacensi ab Anglis & Flandris obsessa & prope in extrema necessitate constituta, clerus & plebs cum gemitu & deuotis precibus claues ciuitatis ad Cathedralem B.V.M. Ecclesiam detulerunt, seipsos & custodiam suæ ciuitatis tuitioni & defensioni B.V.M. suppliciter commendantes. Nec irritæ preces & fiducia in eam, nam eius ope soluta est obsidio quæ iam 40. & eò amplius dies tenuerat, obsessosque omni commeatu priuauerat, ita vt non nisi ad 3. quatuorue dies, eis victus suppeteret.

Locrius l. 2. c. 12.

5. Louanij anno 1444. hac die in æde D. Petri Deipara incipit clarere miraculis, quæ vsque ad hanc diem perseuerant. In ea est sodalitas Mariana quæ Deiparæ pulcherrimum statuit sacellum.

Septembris 26.

Ciacconus in eius vita & alij.

1. ANno 1468. mortalitatem exuit Frater Ioann. de Turrecremata Cardinalis ex ordine S. Dominici.

Hic templum S. Mariæ ad Mineruam, testudine ornauit, primumque cœnobij impluuium quod claustrum vocant à fundamentis erexit, nec non bibliothecam ingentem vndique conquisitis libris condidit, & quod præcipuum fuit, adductis ex congregatione Lombardiæ religiosissimis patribus, ad exactum vitæ rigorem Dominicanos reuocauit, Romanis virginibus in matrimonium collocādis viuens innumeras pecunias erogauit, & census perpetuos ad idem attribuit. Et vt res maiore cura ageretur, confraternitatem instituit sub titulo Annuntiatæ Virginis, in eodem SS. Deipara ad Mineruam templo, dotandis & elocandis in die Annuntiationis puellis, quam & legibus & amplissimis censibus locupletauit sacellum eidem Virgini & sodalitio ornauit, dicauit, ditauit. Illudque institutum tam fecit Pontifici & Cardinalibus commendatum vt illi perpetuum deinde Romæ morem ituexerint, singulis annis die Annuntiationis, solemnissimo cultu ad Basilicam S. Mariæ dictam descendendi, vbi sacro ab vno Cardinali celebrato, ipse Pontifex dotem puellis sacculis inclusam distribuit, ducentisque Virginibus pauperibus quæ viris se matrimonio volunt iungere, scuta 80. donat, centum vero ijs quę Deo sese desponsare volunt. Vide 25. Martij.

2. Anno 1383. Burburgi in Flandria exit sanguis ab icone Deiparæ percussa. Res ita habet. *Marchāt. l. 1. Flandri.*

Vrbe à Gallis vastata contigit nefarium quendam Britonem, gladio iconem sacram Deiparæ, quæ in paræciali templo colebatur, percutere, vnde largus cruor fluxit ab ictu in pectore, At non

impunè, nam morte ſubita interijt ſacrilegus. Inde ſtupor, inde imaginis veneratio & miracula.

Homilia de ijſdem. 3. Natalis ſanctæ Iuſtinæ Virginis & martyris. Hæc vt refert S. Gregor. Nazianzenus, libidinis facibus exagitata à dæmone (quem magicis artibus Cyprianus ad oppugnandum Virginis animum, quam iuuenis quidam deperibat, miſerat) ad Deum confugit, ac ſimul Virginem matrem ſupplex obſecrat vt ſibi periclitanti opem ferret. Interim corpus ieiunio ac humi cubatione ſubigere non deſiſtens, de dæmone, Deiparæ adminiculo triumphauit, ipſumque Cyprianum magum hac vſus occaſione ad finem conuertit, ac nobilis martyrij ſocium habuit.

4. Anno 787. in Nicęna ciuitate habita eſt 1. ſeſſio Concilij 7. œcumenici vbi anathematizati Iconoclaſtæ & ſanctarum imaginum Chriſti, Deique genitricis, ac Diuorum cultus ac veneratio ſancita.

5. Anno 1255. Alexander Papa 4. Pontificatus ſui anno 1. Diuam Claram in SS. numerum refert.

De eius Diuæ in Deiparam affectu vide 12. Auguſti.

6. Anno 1592. puer vitâ functus vitæ redditur.

Hic 18. circiter natus menſes in Caldariam aqua feruente plenam capite præuio ceciderat. Vnde à matre mortuus eductus eſt, nam illi aquæ immerſus fuerat circiter quadrante vno. Igitur parentes quibus magna erat ſpes in Virgine Mótiſſerratenſi vtpote quam vnicè colerent, ei ſe ſupplices ſiſtunt. Nec incaſſum, nam duabus poſt

horis

horis puerulus ad vitam redit, sanus & incolumis omnique malo liber.

7. Anno 1590. circiter trecenti captiui captiuitate se liberant & insignem de Turcis victoriam referunt.

Hi remiges erant Christiani à Turcis ad transtra damnati, qui ope Virginis nixi contra Turcas quos vehebant insurrexerunt, quorum partem multò maximam peremerunt, & sese in libertatem vendicarunt: licet essent vincti, & hostes liberi, ipsi nudi & inermes, hostes armis instructi. Tantum potest eximia quædam in Deiparam fiducia. Auctum est miraculum huius victoriæ, miraculosa etiam sanatione vnius ex illis vinctis, cum enim egregiè in Turcas certaret, ictu sagittæ planè lethali qui latus eius & pectus peruasit, sauciatus est, quem immedicabilem pronuntiarunt chyrurgi, nihilominus prece ad Deiparam fusa, intra paucos dies nullo aut chyrurgi aut humano adminiculo, perfectè est curatus.

Septembris 27.

1. ANno 1589. quidam mortis discrimine liberatur.

Hoc agrum colente accidit nescio quid in aratro frangi, quod cum repararet, boues (ignoratur qua de causa) seu timore perculsi seu ira exardescentes, in eum impetu facto in terram prostrauerunt, eumque conculcarunt, ac per vallem lapidibus ac saxis horridam traxerunt. Quò se verteret miser agricola nisi ad cælites implorandos? Ergo Deiparam Montisserratensem inuocat,

cat, à qua & exauditur. Nam momento eodem quieuere boues illi in media valle, cursumque suum qui per saxa illa ac rupes incitatissimus erat, cohibuerunt, ipseque sanum se & sospitem inuenit, nullo tam violentæ per loca prærupta tractionis, vestigio relicto.

Martyr. 2. Natale S. Marci Episcopi Bibli in Phœnicia, qui & Ioannes à B. Luca nominatur.

In huius æde quæ in monte Sion sita, post Christi passionem commorata est vsque ad obitum SS. Dei genitrix. Vide 29. Iunij fusius vbi de eius matre.

Bzanius tomo 17. 3. Anno 1590. viuere desijt Vrbanus 7. Pontifex summus.

Hic confraternitatem Deiparæ Annuntiatæ quę singulis annis dotem assignat nubilibus puellis, hæredem instituit ex asse earum rerum quas moriens relinquebat, de ista confraternitate, vide 26. Septembr. Vbi de Cardinali Turrecremata eius institutore.

In vita eius per Raderũ. 4. Vita fungitur P. Theodoricus Canisius Societatis IESV, Frater nominatissimi illius Petri Canisij.

Huic cum apoplexia omnem memoriã literarum adeoque nominis sui eripuisset, linguæque vsum penitus abstulisset, tamen duo salutis nomina IESVM & MATIAM expeditè semper pronuntiabat, & scripta legebat, quamuis alia legere nesciret, & sub mortem nunquam illa non reuoluit, & quum ad vtrumque iam amplius non sufficeret, alterutrum effatus est, linguaque magis hebetata cum integrè Mariam non posset, inchoato nomine verbum tertiabat dum tandem elinguis deficeret, Erant ei hæc duo nomina pro sym-

ſymbolo IESVS, MARIA, de quo ita quidam cecinit.

Ingenium triſtis deleuit nobile caſus
Et rapuit quidquid legerat ante labor.
Nomina bina tamen morbus quæ ſalua reliquit,
Plus potuere, omnes quam docuere ſcholæ.

5. Natalis dies S. Elzearij comitis de quo Chriſtus ad quandam ſanctam mulierem (qui olim fuerat ei nutrix) dum impensè pro illo oraret. Iuueni huic pro quo oras noueris me matrē meā dediſſe magiſtram; nihil igitur de illo dubites. Eam ipſe in patronam elegerat & ante orationem ſeu meditationem ab ea petebat, vt quę grata forent filio ſuo, ea in corde & ore poneret, ſimulquę recitabat ſalutationem Angelicam. Qua dicta, nunquam ei deerat (vt ipſe confeſſario ſuo indicauit) noua rerum diuinarum materia.

6. Anno 1612. obit in Domino Cracouiæ Petrus Scarga Societatis IESV.

Hic à ſacris concionibus erat Regi Poloniæ Stephano, & B.M.V. deuotus. Paulo ante obitum cereum ex cera candida manibus ſuis confecerat, quem ad Deiparam Ceſcouienſem ibi celeberrimam dono miſit, vt coram eius imagine arderet vſque ad conſumptionem. Mirum dictu, obſeruatum eſt eodem tempore deſijſſe lucere quo Pater Scarga extinctus eſt. Obijt cum opinione ſanctitatis. Primarij quique nobiles certabant inter ſe vt humeris ſuis corpus eius ad ſepulturam deferrent. Verbum eius quaſi fax ardens, & tanquam malleus conterens petras.

Septem-

Septembris 28.

Surius. 1. NAtalis S. Liobæ Virginis & Abbatiſſæ.
Hæc horrendam tempeſtatem quæ totum populum timoris cauſa ad templum confugere coegerat, Deo inuocato per matris filij ſui merita, momento ſedat.

Martyro. 2. Natale ſanctæ Euſtochij Virginis, filię Beatæ Paulæ.

Hæc ad præſepe Domini in quo Deipara filium reclinauit enutrita cum alijs Virginibus, pręclaris meritis fulgens migrauit ad Dominum.

Septembris 29.

Curatur ope Deiparæ ſurdus & mutus.

Hiſt. Mõtiſſerr. 1. ANno 1526. adoleſcens nomine Graotius natione Vaſco qui à natiuitate nunquam neque audierat neque viderat, vtrumque Deiparæ precibus conſecutus eſt. Quod ipſe in Monteſerrato exiſtens publicè profeſſus eſt, multoſque tum cæcitatis tum ſurditatis adhibuit teſtes, qui cum eo ad montem Serratum peregrinationis cauſa ſeſe contulerant.

2. Anno 787. in Nicęna ciuitate tertiò conuenere trecenti quinquaginta Epiſcopi ad damnandam hæreſim Iconoclaſtarum, ac ſtabiliendam venerationem imaginis Chriſti, Deiparæ, ac ſanctorum omnium.

3. Feſtum D. Michaelis Archangeli.

Hic cum Deipara frequenter ſe præbuit viſendum

dum mortalibus. Vide 26. Februarij & 5. Iunij in fine.

In huius Archangeli bilancem (cum ea enim pingitur) visa Deipara Rosarium imponere.

Authores vitæ S. Dominici & ex ijs Brouius tomo 13. Anna. ad an. 1213.

Res ita habet. Vsurarius quidam Iacobus nomine multas quæstu illicito opes corraserat, hoc vno bonus, quod erga Deiparam multum afficeretur, atque eius rosarium repeteret. Stupendum quod sequitur. Sine arbitrio orantis aures & animum, adeò seuera quædam admonitionis vox perstrinxit, vt planè inueteratæ vitæ consuetudinem excusserit. Namque D. Virgo ei dixit: Iacobe redde rationem filio meo. Moriturus denique D. Michaelem vidit mala eius ac bona opera libra expendentem. Sed mala (heu) plurimum partem suam deprimebant. Actumque erat nisi Virgo parti alteri rosarium prægraue apposuisset.

4. Occasione miraculosæ vindictæ in violantem imaginem B. V. M. quidam eiusdem criminis conscij, mundo valedicunt.

Sigon l. 3. de Episc. Bonon.

Anno 1355. Bononiæ in Italia violatum numen B. V. M. luit quidam, qui ludens ante eius Iconem, cum amissa pecunia efferatus, ore sacrilego nomen eius venerabile lacerasset, extemplo mēbris atque imprimis oculo altero, captus præcubuit, ac mox ad hospitale mortis delatus occubuit. Qua re cognita 15. iuuenes, grauis suæ in Virginem procacitatis pœnitentia capti, repentè se rebus humanis abdicarunt, ac sibi domum eo in loco (in porta quę S. Mariæ ad Balneum marinum dicitur) compararunt, ac monastico assumpto habitu inierunt, quos accensa funalia præferentes

rentes die sancti Michaelis, multi laici pij, officij causa cum tibijs præcinentibus affectati sunt.

Septembris 30.

In eius vita.

1. NAtalis dies Beati Francisci Borgiæ Societatis IESV quem in Catalogum Beatorum retulit Vrbanus 8.

Hic B. V. M. seruitio impensè addictus fuit, cupiebatque omnes eam in patronam adsciscere, atque ominabatur sinistri aliquid euenturum ijs qui id non præstarent: Interrogante illo quosdam Societatis IESV Tyrones, quosnam sibi delegissent in patronos, intellexit nonnullos, eam patronam non assumpsisse, vnde ipse admirans, vide (inquit ipse ad magistrum nouitiorum conuersus) vt inuigiles horum saluti, vereor enim ne non perseuerent in religione, quod & accidit, cum omnes illi varijs temporibus eam deseruerint.

Deiparæ imagines ad exemplar eius quæ à S. Luca depicta est seruaturque in S. Maria Maiore, plurimas depingi curauit, quas viris principibus & primarijs permultis, ac Societais Collegijs distribuit, quibus mirificè creuit deuotio erga Virginem. Vide 15. Iulij.

Idem existens prorex Cathalauniæ B.V.M. coronam recitabat quotidie, adhibita profunda meditatione mysteriorum quæ ea continentur, quibus in singulis tria præstabat. Primum gratias agebat pro singulari beneficio quod ei Deus in eo mysterio præstabat, secundum se ipse confundebat quod ex eo mysterio tam parum emolumenti spiritualis percepisset. Tertium à Deo

pete-

bat eam gratiam quæ cuique mysterio congruebat.

2. Natale S. Hieronymi presbyteri & Ecclesiæ Doctoris. *Martyr. Rom.*

Hic in Bethlehem ad præsepe Dominicum, partu B. M. V. nobile, sepultus est. Eius corpus postéa Romam delâtum in Basilica eiusdem Virginis cui sancta Maria Maior nomen est, digno honore seruatur.

OCTOBER.

OCTOBER.

FESTVM sanctissimi Deiparæ rosarij, Dominica 1. Octobris.

Hoc festum ante Gregorium 13. ex institutione Pij 5. 7. Octobris celebrabatur in ordine S. Dominici ab eiusdem rosarij sodalibus, quod ea die habita fuisset victoria de Turcis anno 1571. At quia eo anno septima dies dicta Octobris, in prmiam eiusdem mensis Dominicam incidebat, quo tempore solemnis supplicatio rosarij fiebat, Gregorius 13. Pij quinti successor hanc solemnitatem sub nūcupatione rosarij 1. Dominica Octobris celebrari iussit in Ecclesia vbi altare vel capella rosarij fuerit, voluitque esse festum duplex maius vide infra 7. Octobris.

2. Dominica ante festum S. Lucæ in monasterio Lietiensi in Hannonia, agitur festum reliquiarum omnium quas possidet, in quibus præcipuè sunt Christi & Virginis quas Constantinopoli allatas confirmant bina diplomata quæ religiosi ibidem ostendunt, quorum alterum est Patriarchæ Constantinopolitani, alterum Henrici Imperatoris. Vide nostrum inuentarium reliquia-

liquiarum Deiparæ ad calcem in Paralypomenis.

Octobris I.

1. ANno 1578. è vita abijt Ioannes Austriacus Caroli 5. Imperatoris filius.

Hic anno 1576. Lauretum voti causa contendit. Quinquennio enim ante, nauali prælio in Turcas dimicaturus Lauretanæ Virgini vouerat, si superstes ipse partæ de Barbaris victoriæ foret, Lauretum vsque ad eam iturum. Itaque negotijs varijs expeditis, quæ impedierant quominus ante id tempus fidem exsolueret, cum Neapolim paulo solutiore animo tenuisset, non horror sæuientis hyemis, non publicæ priuatæque curæ, non procerum, populorumque preces flectere eum potuerunt, vt ne itineribus glacie ac niue obsitis, fluminibus passim turgentibus Lauretum ad B. Virginem iter intenderet. Qui vt procul sacram ædem conspexit, venerabundus caput aperuit ac Deiparam salutauit. Inde veluti alienato à sui cura ad cælestis reginæ venerationem animo, nunquam neque cæli neque imbris inclementia perpelli potuit, vt semel apertum operiret caput: adeo se caputque suum B. V. deuouerat, cuius præsidio se incolumem credebat esse. Postquam ad sacram ædem peruenerat, noxis totius anteactæ vitæ confessione expiatis, grates B. V. ingentes, agit protinus vota persoluta satis magnæ pecuniæ cumulat dono. Comites insuper & voce & exemplo ad parem pietatis laudem accendit. Hist. Tursellini l. 4. c. 24.

2. Natale S. Remigij Rhemorum Episcopi. *Hugo Farsitus.*

Hic Laudunensem Ecclesiam sub titulo B.V.M. (quæ est in præcipuis Galliæ Ecclesijs, ex proprijs reditibus locupletauit, ac Cathedralem fecit consecrato ibidem S. Genebaldo Pontifice. Hic seruabatur feretrum celeberrimum reliquiarum S. Mariæ Laudunensis quod per varias terras & oras circumductum innumeris coruscabat miraculis. Id obiter addo ex Histor. Anglic. anno 1395. imaginem crucifixi cum stigmatibus sanguinolentis per mediam horam super eius campanile apparuisse.

3. Anno 1517. ex hac ærumnosa vita ad beatam transit Frater Siluester de Marradi Dominicanus.

Huic vtroque parente orbato ac è pago suo Florentiam tendenti vt conditione aliqua vitæ inuenta sibi prospiceret, occurrit Deipara, à qua postquam varia vitæ benegerendæ documenta audisset, eum Florentiam vsque prope D. Dominici monasterium deduxit, & mox disparuit. Admissus est itaque in monasterium, ac litteris Philosophicis ac Theologicis eruditus euasit in magnum concionatorem: sanctusque omnium opinione habitus est.

Accidit vt adolescentem quendam in sacro pœnitentiæ tribunali grauius carperet ob quoddam crimen, vnde miser ad pedes eius instar mortui corruit. Quo casu turbatus P. Siluester enixè Deum, eiusque SS. parentem precatur vt ei in isto discrimine adsit. Vix finierat cum statim adfuere nam Angelus ab ijs visibiliter submissus, qui cælesti quodam liquore in os adolescentis infusò eum vitæ reddidit. Quare confessionem suam prosecutus est, ac tempore procedente sancti-

ctissi-

ctissimam vitam duxit porrò idem Angelus Silvestro etiam sacrum istud manna libandum tradidit.

Anno 1625. Vrbanus 8. in beatorum numerum refert fœlicem conuersum vt vocant in ordine PP. Capucinorum.

Vide de eo 18. Maij.

4. Anno 787. iam quartò conuenere patres 350. in ciuitate Nicena ad œcumenicum concilium septimum. In eo conuentu sacrarum imaginum Christi, Deiparæ atque sanctorum, cultus allatis ex vtroque testamento scripturis, tum ex SS. Patribus varijs sententijs, item allatis exemplis, miraculisque plane stupendis stabilitus est. *Anastasius Bibliothec.*

5. Anno 829. diem clausit extremum Michael Baldus Imperator.

Hic impius Iconoclasta atque sanctarum Deiparæ imaginũ violator ac capitalis hostis, dissenteriæ morbo ex hac vita migrauit, maledictionibus omnium pro panegyricis infamatus. *Curopalates Cedrenus.*

6. Anno 1458. Pius Pontifex sanctum declarat Vincentium Ferrerium Dominicanum.

De eo vide 5. Aprilis.

Octobris 2.

Anno 1565. publica fide constat de quodam miraculosè à Deipara à morte præseruato.

1. HVnc nonnulli hostes sui sagittis per medium corpus transfixerant, idque varijs locis, ita vt vna de ijs sagittis circa renes emine-

ret. Interim ipſe non deſiſtit Deiparam licet ſemimortuus inuocare, addito voto peregrinationis ad ſacram eius ædem Montiſſerrati. Nec incaſſum miſſæ preces; nam licet lethaliter ſaucius eſſet, intra pauculos dies, exorante pro eo Deipara, priſtinæ valetudini redditus eſt.

2. Anno 576. vitâ excedit Iuſtinus iunior Imperator.

Hic locum, Iudæorum Synagoga Conſtantinopoli infamem expurgat, & expurgatum, Virginea Baſilica nobilitat.

3. Tranſlatio S. Claræ Virg. De ea vide 12. Auguſti.

4. Anno 1621. Gregorius 15. Aloyſium Gonzagam Societatis IESV in beatorum numero reponit. De huius erga Deiparentem obſeruantia vide Iunij 21.

Octobris 3.

Curatur ſurdus & mutus.

1. HIc (vt fuſius narratur in Hiſtor. Montiſſerratenſi) timore ac triſtitia immoderata hæc mala ſibi accerſerat: Quicquid ſit, plenus ſpe curationis, ad montem Serratum ſe confert, vbi poſtquam 4. aut 5. dies in templo Deiparæ perſeueraſſet orans, vtriuſque ſenſus vſuram recuperauit.

2. Ope Virginis vincuntur hæretici in Gallia.

Cum Pius 5. ſummus Pontifex (vt loquitur ipſe in ſuo diplomate) aduerteret Eccleſiam tot hære-

hæresibus & bellis agitatam, suorum præcessorum vestigia sequens, oculos lachrymabundos sed spei plenos, conuertit in montem illum (Deiparam intelligit) vnde omne auxilium prouenit & singulos Christi fideles ad idem faciendum per rosarij maximé recitationem, hortatur. Ex quo sancti Pontifices ad Virginis cultum excitandum studio, suus exritit fructus. Cum enim tum in Belgio tum in Gallia, hæretici in Catholicos impia arma cæpissent, ita vt in Gallia de religione actum videretur; idem Pontifex equitum & peditum copias auxiliares anno 1569. ad Carolum 9. Galliarum regem misit, & eodē anno 3. Octobris Hæretici à Catholicis profligati sunt.

Hac fusius Historici huius tēporis vide Genebrardum ad hunc annum.

3. Anno 1611. vita fungitur Serenissima Margareta Hispaniarum Regina, Philippi 3. coniux. Hæc licet adhuc puella, quotidie præter officium S. Spiritus, S. Crucis, præter 7. Psalmos. Litanias, aliasque preces solita erat recitare officium Deiparæ. Addito super hæc rosario. Matrimonio iuncta instante puerperio curabat celebrari nouem sacra (quibus & intererat) in honorem præcipuorum mysteriorum vitæ Deiparæ. A puerperio statim se sistebat & fœtum suum Deo & Virgini in aliquo eius templo, quem & illi offerebat gratias agens de collato beneficio. Vt primum cognoscebat alibi B. V. se miraculis illustrem reddere, mox eò commeabat, preces & dona sua illi oblatura. Quod patuit in toto itinere ex Stiria Madretium vsque. Die annuntiationis nouem egenis fœminis, manibus suis cibum ministrabat in honorem 9. festorum eiusdem Virginis: quod quidem in omni vita sua obseruauit. Qui plura de SS. istius Reginæ affectu aduersus Deiparam

cupit, legat Bellipotentem Mariam parte 2. cap. 10.

4. Natale S. Gerardi Abbatis Brouienfis.

Hic monafterium brouienfe fub inuocatione B. M. V. in melius reformauit & inftaurauit. Obijt anno 959. ex nobiliffima Auftrafiorum familia oriundus. Id porro monafterium Pius 4. & Philipp. Hifpan. Rex Epifcopatui Namurcenfi recens tum inftituto annexuerunt.

Octobris.

1. ANno 1626. Vrbanus 8. locat Romæ primum lapidem in nouo templo PP. Capucinorum fub titulo Conceptionis Deiparæ.

2. Natale S. Francifci, de quo ita Bonauentura, Matrem Domini noftri indicibili complectebatur amore, eò quod Dominum maieftatis nobis fratrem effecit & per eam fimus mifericordiam adepti. In ipfa poft Chriftum præcipuè fidens eam fui ac fuorum aduocatam conftituit, & ad honorem eius à fefto Apoftolorum Petri & Pauli vfque ad feftum Affumptionis deuotiffimè ieiunabat. Habuit hic fanctus ouiculam quam monere folitus erat vt laudibns diuinis intenderet. Itaque dum fratres in templo canerent, & ipfa in templum ingreffa flectebat genua, balatus emittens ante altare Deiparæ matris Agni, acfi eam falutare geftiret. Infuper cum eleuaretur fanctiffimum Chrifti corpus in facro, flexis curuabatur poplitibus, tanquam fi reuerens de irreuerentia indeuotos argueret. Chriftoque deuotos ad reuerentiam excitaret.

O difcãt hæretici vel à bruto venerari matrẽ Chrifti & Euchariftiã adorare.

Idem à Deipara vna cum Sancto Dominico

Chri-

Christo Domino oblatus est & ad reuocandas animas ad creatorem destinatus vt dictum 4. Augusti.

Eius deuotio erga eam effecit, vt in Ecclesia Sanctissimæ Mariæ de Portiuncula olim deserta sedem fixerit, & locum istum præ cæteris dilexit, cumque in morte fratribus tanquam Virgini charissimum vnicè commendauit, morti proximus ad eam Ecclesiam deferri se voluit.

Optauit etiam vt ad eam à morte cor eius conderetur, quod etiam creditur Angelicis manibus factum, & in quodam eius templi sacello in hũc vsque diem asseruari. *Chronic. ordinis.*

Cum indulgentiam plenariam ijs qui confessi Ecclesiam Beatissimæ Virginis Mariæ de Portiuncula visitarent à Christo Domino peteret, statim Virginem Mariam quæ ad filij dexteram assidebat, inuocauit, eaque mediante quod petebat consecutus est.

Idem Moricum Cœnobitam in ordine Cruciferorum à medicis desperatum, hoc modo curauit. Panis micas accepit, & cum oleo sumpto de lampade quæ coram altari Beatissimæ Virginis Mariæ ardebat commiscens, quasi quoddam electuarium per manum fratrum ad infirmum trãsmisit, quo sumpto statim sanus factus est & ordinem Diui Francisci ingressus est, & loricam ferream nudæ carni imposuit, meruitque inter primos B. Francisci sodales recenseri, & in eiusdem fronte magnum signum thau ab Angelo impressum videre. *Bonauẽt.*

Idem post mortem à muliere in partu inuocatus præcepit ei vt Beatissimam Virginem Mariam imploraret. Res ita habet ex Bonauentura

Mulier quędam in partibus Aretinis cum partus dolores iam per septem dies sustineret, & iam in nigredinem versa desperata esset ab omnibus, votum fecit S. Francisco, & eius cæpit moriens auxilium implorare. Emisso autem voto celeriter obdormiuit. Viditque in somnis Sanctum Franciscum se dulciter alloquentem, ac petentem an eum nosceret & an Antiphonam Salue Regina sciret: qua respondente se vtramque nosse: Incipe, ait Sanctus, Antiphonam sacram & antequam compleas, paries cum salute. Ad hanc vocem euigilat & statim inchoat Salue Regina: cumque illos misericordes oculos precaretur, ac fructum commemoraret vteri Virginei, continuo cunctis libera à pressuris puerum peperit speciosum, gratias agens Reginæ misericordiæ quæ per Sancti Francisci merita ipsius fuerat dignata misereri.

3. Anno 1540. quidam præsenti vitę discrimine liberati,

Super hos, dum in alto puteo purgando occupati sunt, ruit murus orificij eiusdem putei, qui dum sibi ruinam illam proximè imminere præsagiunt, cernuntque moueri lapides muri, summo sese affectu pietatis Deiparæ Montisserratensi commendant, quam & perrexerunt inuocare, licet plus duarum perticarum altitudine, ruina illa tecti essent. Itaque Deipara eos protegente, licet tam profunda cooperti ruina, & ex tam alto loco lapidibus in capita eorum decidentibus, sani omnes & incolumes inde educti sunt stupentibus omnibus, eo quod iam mille mortes obijsse arbitrabantur.

4. Anno 787. continuatio septimi œcumenici

Concilij Niceni de quo 1. Octobris pro defensione cultus imaginum Christi ac Deiparę & Diuorum omnium. In ea sessione S. Tarasius ostendit Hæreticos Iconoclastas sectatos esse Iudæos, Saracenos, Gentiles, Samaritas & Manichæos. Insuper ad earumdem imaginum comprobationem, alia testimonia, rerumque sacrarum historię iussæ sunt recitari, redargutis Hęreticorum argumentis, quibus suam ipsorum hæresim comprobare nitebantur.

5. Anno 1080. in Insula Lerinensi consecratur à Reuerendo Abbate Aldeberto 2. Ecclesia S. Marię dictæ de pietate. *Chronic. Lerinēse.*

Octobris 5.

1. SAnctus Minulphus Diaconus Ecclesiæ Paderbornensis in Germania, mortuus licet, impetrat à Deo per Deiparam vt vitæ restituatur.

Hæc fusius author vitæ apud Surium. Minulphus plenus virtutibus etiam maturus qui, tertio nonas Octobris (qui est dies hodiernus) migrauit ad Dominum. Quo tempore res accidit admiratione digna, nam cum corpus eius exanime in feretro iaceret, reuixit, seque erigens apertis oculis ad circumstantes ait. Quandoquidem ego vobis præsentibus vita functus, vitæ rursus reddar, vos gratias agite Deo, quorum gratia id fit, & ego vt id fieret à sanctissima Virgine Deipara impetraui. Ite autem ad Episcopum, & quot sudoribus mihi constiterit huius cænobij structura (nam ex paternis bonis tempore Ludouici, filij Caroli Magni sanctimonialiũ monasterium fundarat) *5. Octobr.*

darat) ei indicate & petite ab eo vt quęcumque huius loci fuerit electa Abbatissa, licet ancilla sit, ea admittatur, nec id ipse inhibeat, simulque significate illi me corpore exutum didicisse quid de illis fieri oporteat qui pastores Ecclesiarum esse videntur, quibus dictis rursus obdormiuit in Domino.

2. Festum S. Teresiæ reformatricis ordinis S. Mariæ de monte Carmelo. Licet obierit 4. huius anno 1582.

Hæc duodennis mortua matre coram Deiparæ imagine eam obnixè precata est vt se in filiam admittere dignaretur : quare ex eo tempore in suis necessitatibus eius patrocinium est experta. 10. ætatis anno in cœnobium sanctimonialium SS. V. M. de monte Carmelo Patre contrario, & non sine magna carnis contradictione ingressa est. De ea plura vide 13. Ian. & 17. Iulij.

De ea id non reticendum narratur ad probandum quanto in Deum amoris æstuaret incendio. Semel Angelus ei apparuit aureo spiculo ad summitatem ignito viscera saucians & laniata reuellens, quo vulnere incredibili diuini amoris incendio exarsit. Vnde & amoris flammâ mortua putatur, vt ipsa post obitum reuelasse scribitur.

3. Natalis S. Gallæ viduæ Symmachi Consulis filiæ.

Hæc dum diuinis rebus intenta, quotidie 12. pauperes prandio excipit, eius domum Angelicis manibus delata est imago Deiparæ filiũ suũ Iesũ vlnis fouentis, aureis lineis in lapide pretioso Sapphirino Angelorum manibus vt piè creditur, efformata & multa luce circumfusa. De huius imaginis miraculis & quid de ea factũ vide 27. Maii.

Octo-

Octobris 6.

1. NAtalis S. Brunonis, cuius vniuersus ordo in patronam elegit SS. V. M. hac occasione. Cum ob quorundam malignorum prauas suggestiones qui vitam illam austeram atque in horrendo illo Carthusiæ deserto vituperabant tanquam sui homicidium, admodum essent perplexi, num id vitæ genus prosequi deberent, deque ea re inter se colloquerentur, adfuit eis venerabilis senex (putatur fuisse S. Petrus) qui eis suggessit si se ab ea perplexitate liberos esse vellent, quotidie horas B V. M. recitarent, quibus dictis ab eorum oculis euanuit.

2. Anno 1180. obit Manuel Orientis Imperator.

Hic in honorem Deiparę sanxit vt in festo Pręsentationis eius, Conceptionis, Purificationis, Annuntiationis, Assumptionis ius non dicatur, omnisque ad tribunalia aditus exclusus sit.

Octobris 7.

1. HOdie S. Brigitta sanctorum Catalogo inscribitur à Bonifacio nono.

Quanta fuerit ista coniuncta necessitudine cum SS. Deipara vide 23. Iulij.

2. Anno 1407. vitâ excedit Ioannes Canardus Atrebatensis Antistes. *Locrius.*

Hic templo B. V. M. & Episcopio reparando plurimum sudoris & æris insumpsit, ac vtinam geminas templi turres quas cælo minantes etiamnum cernimus, ad coronidem perduxisset.

3. Com-

3. Commemoratio sanctæ Mariæ de Victoria à Pio 5. instituta ob insignem de Turcis anno 1571. Deiparæ auxilio partam ad Echinadas insulas, naualem victoriam. Eam fusius prosequũtur Historici, quę sic in Epitomen colligi potest: Cum nostra classis multo inferior Turcarũ classe, cum ijs atrox prælium commisisset à sexta hora vsque ad Vesperam magno vtrinque animorum ardore, in eo Turcarum triginta millia cæsa, decem millia in nostrorum potestatem venere, triremibus 180. captis. 90. demersis, 15. millibus Christianis seruitute liberatis, parta ingenti præda, centum & sedecim maioribus tormentis, ducentis & quinquaginta sex minoribus hosti ereptis. Hanc porro victoriam Deiparæ post Deum deberi indicant tum ipse Pontifex cui id videtur reuelatum, vt & ipsa victoria, tum preces quas in domo Lauretana ad Deiparam ipso die conflictus fundi iusserat, tum solemnis supplicatio & preces sodalium rosarij quæ in illum diem incidebant, tum denique vota & remigium Christianorum apud Turcas, & militum nostrorum Deiparæ Lauretanæ nuncupata pro libertate & victoria, quæ & persoluerunt teste Tursellino in Hist. Lauretana vide supra, initium huius mensis.

L. 4. c. 21. 4. Eodem die anno 1601. Alphonsus Episcopus Ostiensis Cardinalis Gesualdus, Archiepiscopus Neapolitanus, consecrauit Ecclesiam Patrum Societatis IESV Neapoli, & altare maius in honorem Dei, & gloriosissimi nominis IESV, & BB. V. M. sub inuocatione immaculatæ Conceptionis eiusdem. Vide infra 15. Decembris.

Octo-

Octobris 8.

1. NAtale sanctæ Ragenfredis.
Hæc prima rexit monasterium Dononij à parentibus in honorem Deiparæ dedicatum. Vide 1. Iulij.

Anno 451. inchoatum Concilium Chalcedonense 530. Episcoporum contra Eutichetem Deiparæ hostem infensissimum. Eius aduersus eam blasphemiam vide 26. Iunij.

2. Anno 1604. Catharina Bayarda cœnobij pontis Rotardi iuxta Rosbrugam monialis, cum annis ferè tribus omnium corporis sui membrorum vsu destituta fuisset, fusis in sacello B.V. Laudensis precibus, integram, firmamque valetudinem obtinuit parentibus, alijsque subitum cernentibus auxilium, mirantibusque. *Molanus. Io. Buzelin.*

3. Anno 1228. solemnis translatio reliquiarum S. Bertiliæ Virginis à Pontio Episcopo Atrebatensi. *Molanus.*

Quid hæc commercij habeat cum Deipara vide 3. Ianuarij.

4. Natale B. Symeonis senis, qui Dominum Iesum de Virginis sinu acceptum, vlnis suis complexus est. Qui insuper eidem Virgini benedixit ac bene precatus est. Qui eidem prædixit gladio doloris transfigendam.

5. Anno 1581. Obit Frater Alexander Capocchius Dominicanus.

Huic apparuit cum S. Dominico Regina Angelorum, ad quam sub mortem deuotam orationem fudit, post quam sibi cani voluit ad eiusdem hono-

honorem. Aue regina cælorum, aue Domina Angelorum.

Octobris 9.

1. NAtale S.Dionysij Areopagitę.

Hic destructo Parisijs, ex parte idolorum cultu. 3. sacella construxit seu oratoria, primum in honorem sanctissimæ Trinitatis. Secundum in honorem BB. V.M. destructo Mercurij idolo quod ibi colebatur, tertium in honorem sancti Stephani.

Hic in Epistola ad Paulum ita celebrat. B.V. M. non credidi profiteor coram Deo Princeps mi maximè, extra Deum summum & optimum esse, haberi etiam nec posse ab hominibus percipi, quæ ego oculis non modò mentis sed corporis vidi Deiformem atque super omnes cælicos spiritus sanctissimam matrem Christi IESV Domini nostri, quem mihi benignitas Dei Apostolicique culminis authoritas & Virginis almæ indeficiens clementia, videre concessit: fateor iterum & iterum coram omnipotentia Dei & clementia Saluatoris & gloria maiestatis Virginis matris eius, quoniam cum à Ioanne vertice Euangelij & Prophetarum, qui in corpore habitans quasi sol fulget in cælo, ductus fui ad Deiformem præsentiam altissimæ Virginis, & tantus me immensus diuinus splendor circumfulsit exterius & plenius irradiauit interius, tanta etiam in me omnium odoramentorum superabundauit fragrantia, vt nec corpus infælix nec spiritus posset totius ac tantæ æternæ fœlicitatis insignia sustinere. Defecit cor meum, defecit & spiritus tantæ gloria maiesta-

ieſtatis oppreſſus. Teſtor qui aderat in Virgine Deum, ſi tua diuina concepta mente me non docuiſſent, hanc ego verum eſſe Deum credidiſſem, quoniam nulla videri maior eſſe poſſet gloria beatorum quam fœlicitas illa, quam ego infelix nunc, tunc vero fœliciſſimus deguſtaui. Gratias ago ſummo atque optimo Deo meo, diuinæ Virgini & clementiſſimo Apoſtolo Ioanni, & tibi Eccleſiæ vertici atque principi triumphanti, qui mihi talia clariſſimè atque clementiſſimè præſtitiſtis. Vale.

2. Eodem die memoria ſancti Abrahę Patriarchæ, & patris omnium credentium.

Hic ex potiſſimis progenitoribus Deiparæ exſtitit, cui & ſpecialis facta eſt de Chriſto naſciturо ex eius proſapia reuelatio, quod non niſi mediante ſanctiſſima Virgine Maria factum eſſe conſtat.

3. Anno 1399. obit Ioannes Caſtellæ Rex.

Hic quod templum celeberrimum Guadalupanum D.V.M. ſpoliaſſet, victus à Ioanne Luſitaniæ Rege, decem millia de ſuis ceciderunt. Regis duo fratrueles, Reginæ vnus auunculus, nobiliſſimi quique duces trucidati in oculis Regis, qui fuga ſibi conſuluit. *Mariana*

Octobris 10.

1. ANno 1539. publicè quidam profitetur ſe ab hoſtium vi ac vulneribus Deipara inuocata ſeruatum. *Hiſt. Mētiſſerr.*

Erat is ſacerdos nomine Valloria, Vicarius cuiuſ-

cuiusdam pareciæ in Episcopatu Gerundensi in Hispania, quem vigilia Assumptionis Deiparæ 18. aut 20. hostes sui aggressi sunt balistis alijsque armis instructi, at frustra licet enim eum tangerent varijs in partibus, innoxié tamen & citra sanguinis effusionem (iam enim se enixè Deiparæ Montisserrati commendarat) licet in terram quasi totus stupidus ceciderit. Itaque cum sic iacentem gladijs inuadunt, cumque nihil se proficere viderent neque balistis, neque gladijs, bini de illis, cæteris in malo peruicaciores, eum pugione inuaserunt, caput creberrimè ac guttur ferientes, conantes ei iugulum abscindere. Verum omnia in cassum cecidere nullo ei prorsus damno illato, neque vel minima sanguinis gutta expressa. Quod cum ipse sacerdos miraretur, immensasque Deiparæ ageret gratias, ecce tibi nouum prodigium, nam statim vidit se miraculosè è medio hostium in domum suam translatum. Quod coram multis testibus in æde Montisserrati contestatus est.

Sigon. l. 3. Episc. Boloni.

2. Anno 1264. vita exit optimus Pontifex Vrbanus 4.

Hic nouo ordini militiæ B. V. M. formam viuendi præscripsit vt viduarum ac pupillorum curam susciperent, vt paci componendę seruirent, viuebant suis in ædibus cum vxoribus & liberis, Tunica alba & subcineritia toga induebantur, crucem purpuream in campo albo, binis suprapositis stellis præferebant.

Octo-

Octobris 11.

1. NAtalis dies S. Iacobi Alemanni Dominicani.

Hic diuturnas suas meditationes de Christi passione claudere solitus erat isto præconio. Gloria tibi Domine qui natus es de Virgine, succurre mihi hodie cum patre & sancto spiritu in sempiterna sæcula. Amen. Et ad Deiparam quam præcipuo cultu venerabatur conuersus aiebat: Aue Regina cœlorum, pro salute mea & omnium fidelium. Postea ad omnes aras accedebat, ibique à B. Virgine incipiens orabat.

2. Anno 1347. vitâ exit Ludo. 4. Roman. Imperator & Boiariæ Dux.

Hic Monachij Deiparę Basilicam quam Conradus Frisingensis Antistes erexerat, larga munificentia locupletauit, qui humanis exutus ante summum altare sepulchrum habuit eius corona & epitaphio ante Lutheri tragedias nobiliter exornatum. *Canisius.*

De eo ita P. Canisius. Qualis qualis fuerit Ludouicus, in eo certe laudem promeretur quod SS. Deiparam valde coluerit, ac eius pulchram quæ adhuc extat imaginem ex Italia in Bauariam suis vt ferunt brachijs deportarit, ac deportatam in monasterio Etalensi, quod in medijs siluis ad eiusdem Virginis in cœlum Assumptæ laudem ipse construxit, posuerit atque reliquerit. *Crantzius in Metropo. l. 5. Marialis.*

3. Anno 1303. vita exit Bonifacius Papa 8. Hic imaginem Deiparæ ac suam, (quam eidem Deiparæ offert Apostolorum Princeps) vermiculato opere ad D. Petri Basilicam (quã & mul-

tum ornauit) collocauit. A morte insuper inuenta sunt in eius sacris vestibus anno 1606. cum eius sepulchrum aperiretur (in quo post annos duos & trecentos eodem die quo mortuus fuerat, repertum est corpus eius integrum & incorruptũ, in quo non nisi extremum nasi desideratur) non leuia eius in Deiparam affectus argumenta, nam in fimbrijs albæ (quæ & camisium dicitur) visebantur auro & serico acu pictæ infrascriptæ Historiæ Annuntiationis, Visitationis, Natiuitatis, Inuentionis Christi à matre in medio Doctorum, vt alias prætercam.

Occasione Iubilei quod ipse indixit anno 1300. illustris accidit Deiparæ apparitio, quam quia parum cognita, lubet hoc loco cum alium commodiorem non expectem, subijcere.

Iacobus Gardinus de Iubileo.

Clericus quidam Iubilei tempore vidit per quietem SS. Virginem cum filio in vlnis in quodam thalamo residentem. Eam cum clericus genu flexo adorasset, ita ipsa ad eum: Omnibus miserans indulsit Deus. Eo autem subijciente: Num & mihi? subticuit Deipara, rursumque post moram interiectam repetit idem: omnibus miserans indulsit Deus viuis & mortuis. Prostratus iterum ille: Num & mihi? Cui nec tum dato responso, at paulò post ait: Indulsit omnibus mortuis & viuis miserans Deus, atque etiam tibi. Et vt de viuis sileam, certe tunc temporis dæmones per energumenos publicè clamabant, omnes animas purgatorij æternam gloriam consecutas.

Petrus Sutor de vita Carthus. Arnoldus Bosius de viris illustribus.

Non absimilis reuelatio remissorum criminũ contigit sub annum 1313. Petro Fauerio Carthusiano, cum enim in extremâ ægritudine, Ecclesiæ Sacramentis susceptis solus esset, & Satan,

ob-

obiecto illi volumine quo totius eius vitæ peccata continebantur, ad desperationem eum induceret, adfuit ei subito desperantium leuamen B. V. M., inenarrabili splendore coruscans, in vlnis puerum speciosissimum gestans, quæ languidum allocuta: cur frater diffidis, inquit, per hunc puerum quem pulcherrimum vides omnia tua peccata soluta sunt, dixit hæc Beata, Satan momento disparuit, morienti adfuit magnus SS. numerus & cum in Litanijs ad eum locum peruenisset in quo dicitur: Omnes SS. orate pro nobis, ipse manu dextera eleuata in SS. ibi præsentes subiunxit: omnes SS. qui modo hic estis orate pro me.

Octobris 12.

1. ANno 1604. Deiparam curasse quandam à dysenteria constitit publicis monumentis. *Hist. Sichimēsis.*

Fuit hæc soror Maria Heytmeres religiosa in tractu Leodiensi quæ post varia adhibita adsistendum sanguinis fluxum (qui eam tenuerat continenter annum cum dimidio, ita vt 24. horarum spatio plusquam tricies aluum purgaret) sed frustra, tandem voto concepto ac persoluto peregrinationis ad Deiparam montis Acuti, melius cepit habere, donec post nouem alios dies quibus in monasterio certas preces ad Deiparam fuderat (mentem suam referens ad eam quatenus in monte Acuto varijs coruscat miraculis) omnino curata est, nullo relicto morbi vestigio.

2. Natale S. Walfridi Episcopi Eboracensis. *Beda l. 5. Hist cap. 20.*

Hic Roma Britanniam repetens morbo in Gallia correptus est, ac in ciuitatem Meldum translatus quatuor diebus ac noctibus quasi mortuus iacuit. Cumque ita sine cibo & potu, sine voce & auditu quatriduo perseuerasset, quinta demum illuscescente die quasi de graui experrectus somno exurgens resedit, apertisque oculis vidit circa se choros fratrum psallentium & Accã præsbyterum, ad se vocari iussit quem remotis arbitris ita affatus est. Visio mihi modo tremenda apparuit. Astitit mihi quidam candido habitu, dicens se esse Michaelem Archangelum, & ideo inquit missus sum vt te à morte reuocem. Donauit enim tibi Dominus vitam per orationes & lacrymas fratrum tuorum & per intercessionem suæ Beatæ genitricis semperque Virginis Mariæ. Quare ab hac infirmitate liberaberis: sed esto paratus quia post quadriennium reuertens visitabo te. Quod & accidit; nam quadriennio post anno 709. obijt vbi sedisset annos quadraginta quinque.

Io. Burghesius l. qui inscribitur Societas IESV *&* MARIÆ.

3. Anno 1617. Ingolstadij piè vita fungitur Pius Iacobus Rhem Societatis IESV.

Hic Beatissimam Virginem Mariam tam eximiè semper coluit, vt eius amorem quam plurimis impressum esse peroptaret, illaque semper in ore ac in corde versaret Angeli verba: Aue Maria gratia plena quare annos ab hinc circiter 30. cœtum è sodalibus Virginis Annuntiatæ collectum instituit quem colloquium Beatissimæ Virginis Mariæ nuncupauit, quorum præcipue munus foret sermones de rebus sacris miscere, quam certis hisce legibus illigauit, vt qui vel earum vnã violaret aut peccato sese macularet mortifero,

ipso facto exclusus omni fructu, & merito, indulgentijs item à paulo quinto anno 1614. indultis, orbatus existeret quo ad peccata expiaret & hymnum Aue maris stella, Deo reconciliatus recitaret.

Narrant viri fide digni tale quid ei contigisse. *Io. Burghesius supra ex literis Ingolstadio datis.*

Cum aliquando magno teneretur desiderio sciendi quodnam encomium Beatissimæ Virgini esset gratissimum, diuinitus nouit hoc ei esse pergratum: Mater admirabilis, compendium nempe eorum quæ de tali Matre & Virgine prædicari possunt. Cum igitur à sodalibus Collegij musicè Virginis Litaniæ decantarentur, ad illa verba, Mater admirabilis, Virgo cœlesti luce circumfusa sese ei offert, atque illico ex angulo quem semper in oratione postrenum occupabat, prorumpit in medium, & exclamat stupentibus Sodalibus, tertiò vt repetant vniuersi voces illas: Mater Admirabilis, cognouisse se quam sit ei gratum illud encomium.

Huic non absimile quod narrat Pelbartus in Mariali, quandam piam fœminam à Deipara sciscitatam in quanam Salutationis Angeli parte maiorem caperet voluptatem: In his inquit verbis: Dominus tecum, monuitque vt ea cum aliqua mora & diuturniore attentione proferret.

Huc reuoco quod supra 13. Iunij in S. Antonio Patauino dictum de hymno: O gloriosa Domina.

4. Anno 1093. vita priuatur Robertus Frisius Flandriæ Comes.

Hic anno 1072. fundauit monasterium Vuatinense prope Audomarum quod est Canonic. regularium in honorem B. V. M. *Iperius M.S.*

Octobris 13.

1. ANno 1609. Ioannes Corolier ex territorio Ambianensi fingit Audomari falsa quædam miracula de B. Virgine, ad eaque frequentem populum noctu campanæ sono excitat, quare falsitate eorum detecta & probata à magistratu, virgis cęditur 19. mensis Decembris. Alijsque pœnis mulctatur consimilibus. Ijs de quibus 3. Iunij. Insuper bona fisco addicuntur, atque perpetuo damnatur exilio à territorio Audomarensi, idque sub pœna capitis.

2. Anno 787. habita est vltima sessio Concilij vniuersalis Niceni septimi de quo supra 1. Octobris pro cultu imaginum Christi Domini eiusque genitricis & SS. In ea subscripserunt articulis Concilij 350. patres, tum subsecutæ sunt faustæ patrum exclamationes pro stabilita fide Orthodoxa & in laudem illius defensorum ac potissimum Imperatorum Constantini ac Irenei. Denique additi in hostes sacrarum imaginum tã viuos quam defunctos Anathematismi.

3. In ordine Carthusianorum octaua S. Brunonis.

De eo vide 6. huius.

Octobris 14.

Canisius l. 5.

NAtalis dies S. Burchardi Episcopi Herbipolensis.

Hic vt se à negotijs Episcopatus, & à Marthæ tumultibus subduceret, extruxit cœnobium in honore SS. Dei genitricis & sancti Andreæ iux-

iuxta Mœnum Saxonię oppid. in quo 12. religiosos collocauit, sufficientique prouentu dotauit. In eo etiam humatus est.

Anno 226. Natalis dies S. Callixti Papæ & Martyris. *Liber de Roman. Pontificibus.*

Hic fecit Ecclesiam S. Mariæ trans Tyberim, eamque immaculato eius partui dicauit. Locus hic trans Tyberim, is est vnde paulò ante Christi ortum, fons olei miraculosè scaturijt, Augusti tempore. Adhuc hodie extat illa veneranda antiquitate nobilis, & tantæ rei gestæ memoria celeberrima quæ prope confessionem sacrum illud foramen continet, ex quo supradictum oleum manauit: feruntque qui id experti sunt terram intus positam adhuc oleo esse madidam, quam erutam si quis comprimat, manum sentiat vnguine delibutam, idque testatur tabella in eadem Ecclesia exposita. Porrò foramen illud ex quo oleum scaturijt, polito lapide circumcirca exornatum, ad tanti prodigij memoriam visitur. *Baro. t. 2. ad ann. 224.*

Anno 878. obit Carolus Caluus Imperator & Galliæ Rex.

Hic sacrum B. V. M. indusium (quod illud idem esse fertur quo induta erat dum Dei filium concepit) dono dedit Ecclesiæ Carnutensi. *Histor. Carnutēsis.*

Idem Dononiense monasterium ad Scaldin à Beato Aldeberto & B. Regina coniuge fundatum, & à Normannis vastatum, insigni magnificentia plurimis additis redditibus instaurauit. *Molan. 8 Octob.*

Octobris 15.

ANno 1530. miraculosa cuiusdam à morte præseruatio.

1. Excauabat hic puteum cum alio quopiã, cumque iam 12. perticas in profunditate haberet, eius muris decidentibus eorum casu oppressus est. Cumque aliud non suppeteret ad Deiparam Montisserrati confugit. Nec frustra, nam qui ei auxiliabantur, à iustitiæ administris impetrata venia eum quem mortuum putabant, inde educendi, cœperunt terram ac saxa quibus obrutus erat paulatim remouere, sed eorum erat tanta vis, vt biduum integrum in eo opere impenderint, donec tandem tertio post die omni terra eruta eum sanum & vegetum repererunt. Quod totum tempus aiebat sibi breue visum, quod illud orationi & Deiparæ inuocationi dedisset vniuersum. Quas postmodum liberatrici suæ gratias egerit procliuius est cogitatione quam verbis complecti.

Meyerus l. 5.

2. Dedicatur Virgini Deiparæ insigne templum apud Morinos magna Episcoporum ac nobilium frequentia. Templum id conditum fuit anno 605. ingenti sumptu & insigni amplitudine à Lothario 2. Gallorum Rege, quod Milo diu post anno 1133. Morinensis antistes Deiparæ dedicauit, quæ dedicatio hodieque etiam cum octaua ait Ferreolus Locrius, annuè recolitur à Bononiensibus.

3. Natalis S. Hiduuigis Ducissę Poloniæ.

Huius corpus cum anno 1268. 16. Kal. Sept. eleuaretur consumptis carnibus & membrorum com-

compage soluta, tres digiti sinistræ manus eius inuenti sunt omnino integri, & intra illos exigua imago Beatæ virginis Mariæ, quam illa viuens crebro apud se ferre solita erat, & cum ea tumulata fuerat, eoquod moriens, adeo eam digitis istis strinxerat vt commodè inde auelli non posset.

4. Anno 1389. Romæ vitâ fungitur Vrbanus 6. summus Pontifex. *Histor.*
Lauret.
Hic natali die Virginis, eius ædem Lauretanam visitantibus cumulatissimam delictorum indulgentiam impertiuit, nempe certior factus de cælestibus flammis eo die supra ædem illam spectari solitis (de quibus vide 8. Sept.) ad Virginẽ ornandam inter variorum negotiorum curas, aliquid etiam deriuauit. *Tursell.*

5. Anno 1618. publicis conscribitur tabulis puerum ad vitam reuocatũ ope Deiparæ Weyerensis. Res ita se habet.

Matthæus Ekkius filiolum vnicum habebat quem apoplexia subita vita priuauerat, quemque mortuum certo certius constabat, nam cum quateretur & vellicaretur, nullum vitæ signum dabat, & totum eius corpus instar ligni obriguerat. Cum corpus ad sepulturam paratur, sacrum pro eius anima celebratur. Sub ipso sacro dum hostia eleuaretur, vterque parens obnixè Deiparam obtestatur vt per filium suum, cui omnia sunt possibilia, reddat ijs filiolum suum. Addunt quædam vota. Itaque orantes vsque ad meridiem perseuerant. Et ecce tibi paulo post puer sese erigit, aitque matri se esurire, ad patrem autem conuersus: Agedum inquit, mi Pater, eundum nobis est ad Dominam nostram in Weyer. Post

hæc vltrò ſurrexit, menſæ accubuit, & prandium more ſolito cum parentibus & tota familia ſumpſit.

Octobris 16.

Philippus Bergomenſis in ſupplemento ſupplementi.

1. ANno 1400. Martinus 5. Pontifex rediens ex Concilio Conſtantiæ habito, Mediolani 17. Kalendas Nouembris, qui hodiernus dies eſt, templum ſolemniter ſacrauit, ac Deiparæ dedicauit. Templum iſtud inter Chriſtianorum templa fortè primatum tenet. (Illud extruxit Ioannes Galleatius Mediolanenſis Dux ſub annum 1388.) ſeu magnitudo in eo ſpectetur, ſeu artificium, ſeu pretioſa marmora planè excellit. Eſt enim foris & intus niueo marmore ad tectum vſque incruſtatum, atque ſtatuis marmoreis ſanctorum & patriarcharum, noui & priſci teſtamenti Hiſtorijs mira arte elaboratis, vndique exornatum. In eo viſitur organum quod 4. aureorum millibus ſtetit. Gaudetque vno è ſacris Chriſti crucifixi clauis, quæ omnia ad ſanctiſſimæ Deiparæ decus faciunt.

Io. Buzelin.

2. Anno 1611. Michael d'Eſne Epiſcopus Tornacenſis, Inſulis templum Societatis IESV magiſtratus munificentia erectum numini dedicauit Reginę Virginum Mariæ nomine, ſub titulo Conceptionis eiuſdem.

Octobris 17.

1. ANno 1177. in Anglia monasterium Cerencestriense Deiparę nuncupatum fuit à Bartholomeo Oxouiensi Pontifice. Illi amplos redditus Henricus 2. (qui & solemnitati præsens interfuit) applicauit. *Annales Angliæ.*

2. Anno Christi 707. obit Ioannes 7. Pontifex.

Hic Romæ Ecclesiam S. Marię nouæ restituit & exornauit. In eius summo altari imago eiusdem Deiparæ à S. Luca picta colitur, quæ, cum templum hoc Honorio 3. Pontifice conflagrasset, nihil ex incendio est passa. Idem Pontifex in Diui Petri sepultus est coram altari Deiparæ Virginis, cuius & statuam in medio variarũ imaginum in oratorio à se in eodem templo extructo (quas breuitatis causa omitto) opere tessellato collocarat, graui vultu decoram, armillis & coronis ornatam, expansis manibus, Græco ritu, habitu coloris castanei, staturæ palmorum quindecim. Ad eius dexteram stabat erectus idẽ Ioannes 7. vestitus planeta, & ornatus pallio, habens in capite quadratum diadema, & sublatum manibus offerens Deiparæ ipsum oratorium cũ hac inscriptione.

Ioannes indignus Episcopus fecit,
Beatæ Dei genitricis seruus.

3. Anno 1517. publica fide constitit quendam vitâ functum ad vitam Deiparæ precibus rediisse.

Erat

Erat hic filius Dominici Sonis institoris Hispani, cui vis morbi vitam abstulerat, iamque linteo inuolutus erat, ac fossa terra ad inhumandum, cũ ecce tibi parens memor memorabilium quę Dei genitricis ope fiebant in Monteserrato, ad eam se conuertit, & quo potest maximo animi sensu eã aduocat vt sui miserta, prolem vitæ reddat, nec omittit certis item votis sese obstringere. Mira res, imo cui nulla admiratio par esse possit, vix preces finierat, cum ecce tibi mortuus qui in ora fossæ in eam mox inferendus iacebat: in pedes se erigit tam incolumis atque si numquam ægrotasset.

4. Leone 6. Imperatore transferuntur reliquiæ S. Lazari Massiliensis Episcopi, quem Dominus suscitauit à mortuis. Is est qui frequentius cum Martha & Magdalena sororibus Deiparam excepit hospitio. Cum enim ex Euangelio constet eum Christum habuisse hospitem, nihil dubitandum est, eos idem matri præstitisse, matri inquam quæ, vt scribit S. Epiphanius hæresi 78. erat assectatrix IESV cum ipso semper existens. Et quæ filij sui infantiam (verba sunt Augustini) ita prosecuta est, vt vsque ad crucem ab eius indubitanter ministerio non recesserit. Perpetuè (inquit Metaphrastes) versabatur cum filio, & ei semper assidebat. Vide plura apud Patrem à Castro c. 15. Histor. Deiparæ.

Serm. de Assumpt. B. Mariæ

Octo-

Octobris 18.

1. GErardus Cameracensis Pontifex anno 1030. templum D. Virginis eò loci à se magno labore & sumptu auctum ac reparatum solemniter & plusquam solemniter (ita enim Chronicon) Deo in honorem Virginis dedicat, septennium totum in eo opere posuit. In quo nō omittendum, Deo & Deipara cooperantibus inuenisse eum binas nō procul ab vrbe lapidicinas, vnde columnas cæderet, antea enim trigesimo ab vrbe miliario (quod quidem opus valde remorabatur) aduehebantur. Hæc chronicon, in quo etiam. Id licet mirari quam miraculosè turris ipsa templi Virginei à ruina quam minabatur, ope Virginis fuerit eodem tempore vendicata.

Anno 1562. cælum petit B. Petrus ab Alcantara ordinis sancti Francisci Recollectorum.

Huic sub mortem apparuere B. V. M. & D. Ioannes Euangelista, erga quos fuerat studiosissimus, à quibus de beatitudine sua proxima certior factus est. Vnde ex ingenti animi gaudio cępit canere ex Psal. 121. Lętatus sum in his quæ dicta sunt mihi in domum Domini ibimus.

2. Hodie se in Toletano Hispaniæ templo Deipara visendam præbuit S. Ildefonso Archiepiscopo, eique casulam dedit. Apparitio tamen ista celebratur 24. Ianuarij de qua vide ibidem fusius.

3. Anno 1366. Superis iungitur B. Petrus Archiepiscopus Vspalensis & regni primas. *Ioannes Magnus l. 4. Metropolis.*

Hic BB. V, M. peculiari coluit affectu, & verò frequenter eius vicissim patrocinia experiebatur.

tur. De eo l. 3. Reuel. S. Brigittæ c. 13. & l. 4. c. 125. & alibi.

4. Natalis S. Lucæ.

Hic Christi fuit discipulus & Euangelista, & quæ de eius pręcipuè infantia ex ore Deiparæ exprompta concepit, in suam contexuit Historiã Euangelicam. De eo ita sapientissimus idiota l. 1. contemplat. de B. V. M. cap. 3. Beatus Lucas, cui inter cęteros descriptio Dominicæ incarnationis tribuitur, Euangelij seriem à te Virgine Maria didicisse traditur. Idem dicit se accepisse narranda ab his qui ea viderant. At quæ ad infantiam Saluatoris pertinent sola vidit Virgo. Igitur ex ore eius ea accepisse credendum.

Huius penicillo variæ SS. Deiparæ imagines ad viuum expressæ sunt, quæ & hodie extant, & venerationem habent varijs in locis. Primus, inquit Metaphrastes, id præstitit, vt qui vellet etiam per imaginem versari cum ea, quam desiderabat; quod feruentissimi amoris est signum. Porrò de ijs vna visitur Romę in Sancta Maria Maiore (quæ per vrbem à Sancto Gregorio circumlata, luem sæuientem extinxit) in sancta Maria Ara cęli, in S. Maria in via lata (atque hæc imago annulum gestat in digito) in sancta Maria ad Campum Martium. Hinc templo adiunctum est cœnobium sanctimonialium ordinis S. Benedicti quæ ante 6 o. & amplius annos ex Græcia cum multis sanctorum reliquijs venientes, quod earum Cameli reliquias has deferentes, ad hoc Deiparę templum miraculosè constitissent, nec progredi possent, hoc in loco sedem posuere. Inter alias verò reliquias erat imago à S. Luca depicta, quę aliquando post trabis proximæ

in-

incendium, inuenta eſt ad quendam puteum ab igne intacta & in aëre ſuſpenſa. Neapolis in templo S. Mariæ Maioris (quod eſt ex præcipuis 4. Parochijs) gaudet etiam vna ex iſtis Deiparæ iconibus à S. Luca depictæ. Vt & variȩ aliæ prouinciæ & templa. Ac Cameraci quidem colitur ex ijs vna, quȩ varijs fulget miraculis, ſed non eſt animus omnes recenſere.

5. Frater Henricus de Calſtus Dominicanus piè vita fungitur. *F. Hyacinthus Choquetius S. T. D. in SS. Belgij ord. Prædicatorũ.*

Hic cum ſtudij vel orationis cauſa lumen haberet, illud extinctum eſt, & ſtatim circumfulſit eum lux magna, è qua quaſi muliebris vox prodire videbatur. Qui ſtupefactus ait: Deus meus quæ eſt hæc vox quam audio. Ego ſum inquit, Maria Mater Chriſti. Cui illè, ô Domina oſtende mihi faciem tuam gratioſam. Quæ reſpondit: adhuc puer es, creſce & videbis me.

Aliquando ob dolorem cordis factus eſt velut mortuus ſtatimque permulti ei adfuere dæmones clamantes, noſter es & nobiſcum ibis, & tamen eum non tangebant, poſt altercationes plurimas apparuit lux magna & mox dȩmones, aufugere, audiuitque Beatiſſimam Virginem Mariam dicentem: Ego ſum ne timeas. Ad quam ille ô Mater miſericordiæ quare hoc filius tuus permiſit. At illa, per hæc quæ paſſus es, purgatum eſt quidquid in te erat criminoſum. Et ſcies quãdo te homines non oppugnabunt, dæmones te oppugnare non ceſſabunt. At cito finis erit, ſuſtine patienter.

Alias ei apparuit, eique contulit gratiam intelligendi in ſacra ſcriptura quidquid ad ſalutem

per-

pertineret. Nunc ergo (ſubiecit) vade & lege miſſam. Porrò tu confiteri decreuiſti quod fratri tali pro ſuo bono dure reſpondiſti, ſcias quod in hoc non peccaſti, confitere autem quod tamen peccatum non reputas, quod nimis diu ſtetiſti in porta fabulando, & poſt tepide confeſſus, dixiſti miſſam cum modico feruore.

Alias cum 2. Fratres Prædicatores eſſent in villa quæ dicitur Bonua, accidit vt vnus eorum ægrotaret, tunc Beatiſſima Virgo Maria dixit Fratri Henrico: vade ad illum fratrem quia moriturus eſt, audi eius confeſſionem, ipſe enim oblitus eſt aliqua peccata, & ſunt hæc. Ego autem adero illi in morte & ſaluabitur, qui ſtatim perrexit ad eum & reduxit ei ad mentem illa peccata & ille ait, verum eſt, ſed ego oblitus eram. Frater autem abſoluit eum nec ei dixit . Vnde hoc ſecretum haberet.

Reſpondit interroganti cuidam, num abſque purgatorio tranſiret ad gloriam, grauiter enim ægrotabat reſpondit: Beatiſſima virgo Maria in exitu animam meam ſuſcipiet, & pluſquam trecentas animas mecum de purgatorio abducam.

6, Vita exit P. Gaſpar Barzeus Societatis IESV.

Hic adoleſcentem ad extrema tendentem ſacro de B. V. M. dicto incolumitati reſtituit, & lumen alteri oculorum qui iam penè excauatus putruerat, reddidit. Idem ne quicquam frementibus Saracenis crucem bene magnam in vertice cuiuſdam eorum meſquitæ (ita vocant ſacras ſuas ædes) fixit, contra quem ne mutire quidem auſi ſunt, imo eam ædem Gaſpari reliquere, qui expiatam, Virgini Mariæ victrici, à monte co-

gno-

gnominatæ dedicauit, & pium hominem pœnitentiam agentem ibi collocauit.

Octobris 19.

1. ANno 1604. publica fide constitit antiquũ Vlcus & immedicabile ope Deiparæ collis acutis persanatum.

Eo affecta & afflicta erat Ioanna Ruts in sinistra tibia, vnde tam acuti ei dolores creabantur vt non die, non nocte vllam quietis partem caperet,& ad tibiæ sectionem omnino propenderet, varijs ante adhibitis, at frustra remedijs. Audita autem fama miraculorum Deiparæ supranominatæ, eo se curru contulit, plena spe recuperandæ valetudinis. Est postquam coram ea feruenter orasset, secum detulit aliquantulum aquæ loci illius quæ est retro sacellum, qua quotidie tibiam lauaret,Domum itaque reuersa,aqua illa vlcus abluit. Quod cum aliquoties ab ea factum esset, paulatim melius se habere cæpit, & nullo alio adhibito aut fomento aut remedio,vlcus paulatim pia illa lotione exsiccatum est,& panè curatum,ita vt bene longa itinera pedibus absque vllo incommodo conficeret, cum ante, vix se loco mouere posset.

2. Anno 1608. Louanij vitâ fungitur P. Martinus Delrio Societatis IESV, à lucubrationibus suis satis notus. *In vita.*

Is ardentissimo fuit in Deiparam amore, quẽ cum lacte nutricis hauserat, primas curas quas in Theologiæ sacrarijs publicæ vtilitati vigilauit, & quibus in eadem scientia famæ suæ, suique nominis aleam iecit anno 1597. eidem Virgini ana-

thema consecrauit. Eæ sunt florida Mariana, in cuius operis fronte hanc epigraphen sculpsit ærè perenni victuram.

D. Matri S.
Dei genitrici semper Virgini,
Misericordiæ matri,
Cælorum, terræ maris Reginæ,
Catholicæ Ecclesiæ protectrici,
Hæresum expugnatrici,
Virtutum cunctarum speculo,
O.M.patronæ.
Hoc de corollis multicoloribus
Sertum pancarpium
Vouit, panxit, soluit
Seruulus Martinus Delrius
Ætatis 45. & salutis humanæ
anno 1596.

Aliquot post annis, opus Marianum non exiguum sanè volumen omni scientia refertum nulli mortalium addixit, sed huic vni Virgini, Epistolâ velut sacra syngrapha, id publicè professus illibatè iussit esse mancipatum, cuius operis vel ipsi tituli quibus auctoratum prodijt, hanc præ se ferunt in B. Mariam, amoris flammam.

Speculum Marianum,
Speculum patientiæ & charitatis.
Iesu & Mariæ
Polenica Mariana
Et de quibus prius disseruimus, nunc iterum prælo commissa.
Florida Mariana

Siue

Siue igitur togam siue sagum indueret, pro Maria in agmine proficiscebatur, stabat in acie, aut pro eadem in Theologorum senatu dicebat grauissimè, & cum penes eum esset, honorificentissimè decernebat. Nec illo contentus, magnæ operæ pretio, dictum à Salomone præsago quondam spiritu, cælesti sponsæ epithalamium explicare aggressus, & D. Virgini velut peculium quoddam conatus est vindicare, loquitur inscriptio.

Eructauit cor meum verbum bonum
de castis nuptijs.
Vbi sponsus Agnus est, sponsa Virgo permanet.
Thalamus templum, Thronus ara,
Paranymphus Archangelus
Vbi partus non deintegrat.
Vbi virginitatis lilium, fœcunditatis rosa purpurat,
Hoc quidquid est verbi
Tibi Deus verbum.
A me minimum sed à te maximum
Mihi creditum, fide bona restituo.
Tibi tuum do, dico, consecro,
Te quoque Virgo mater
Compellans oro, obsecro,
Tu sponsa sponsarum, hoc nuptiale munus adspice
Tu serpentis annosi calcatrix.
Tu geniminum eius perpetua triumphatrix.
Hoc tuere, & me tuum protege.
prophanos hinc procul pelle
pelle impuros,
pelle perfidos.
Amen.

Multi hac ætate eximio quodam nexu Mariæ addicti fuere: nullus tamen aut vix vllus palam, frendente licet hæresi, notum vulgatumque voluit, exhortationibus ad studiosos institutis Deiparæ sodales tum Leodij tum Louanij aut scriptis accuratius libris.

Histor. Carnot. 3. Apud Senonas translatio SS. Martyr. & Pontificum Sabiniani & Potentiani.

De posterioris officijs aduersus Deiparam vide 17. Septembris. Dum autem fieret hæc translatio (vt hoc obiter dicatur) auditę Angelicę voces, psalmos gaudij plenos concinentes.

4. Anno 1581. natale S. Ludouici Bertrandi de Valensia Dominicani.

Hic ab ipsis incunabulis ita educatus est vt Deiparam præcipuo quodam studio coluerit. Factus religiosus admodum lætabatur cum videret fratres laicos viuere in sancta simplicitate regulamque suam seruare, qua præcipitur ne libros vllos habeant in cubiculo. Aiebat coronam Deiparæ eis esse vice librorum, magnumque eis existere præsidium ad salutem. Cum nobilis quædam mulier in partu periclitaretur & timor esset ne non emitteret fœtum viuum: ipse sequentem Antiphonam chartæ inscriptam mulieri tenendam cum accenso cereo tradidit: *Nesciens mater Virgo virum, peperit sine dolore saluatorem sæculorum, ipsum regem Angelorum, sola Virgo lactabat vbere de cælo pleno.* Itaque puerum fœliciter enixa est, qui & aqua salutari tinctus fuit.

Aragonici regni Prorex Iacobus Ferrerius scripta quædam magni momenti amiserat, quæ vt recuperaret sanctum Bertrandum adit, rogatq; vt pro se apud Deum preces fundat. Age, inquit,

nouem vicibus recita Canticum Virgineum: Magnificat anima mea Dominum, ego idem pręstabo, curaboque hoc ipſum vt faciant mei fratres. Nec incaſſum, nam biduo poſt relata ſunt ad proregem ſcripta.

Communis fama eſt imaginem Deiparæ (quæ etiamnum ſeruatur Valentiæ in Hiſpania in cubiculo S. Vincentij Ferrerij eiuſdem ordinis) ei locutam eſſe. Vt & ante collocuta erat cum eodem D. Vincentio.

Idem D. Bertrandus Deiparæ roſarium integrum quotidie recitabat, illud ſemper ſecum deferens, etiam noctu, quo tempore illud ad collum appendebat.

Poſtquam ex Indijs reuertiſſet, cuidam dedit ſuum iſtud roſarium, monens vt illud magno in pretio haberet, cum eius ope in Indijs ægros multos ſanaſſet, peccatores conuertiſſet ac mortuos ſuſcitaſſet. *Chronic.*

Vix vnquam concionabatur quin vel hiſtoriã, vel miraculum, vel quidpiam aliud inſereret de roſario. Moriturus ſuauiſſima cum Deipara miſcebat colloquia. Et à ſuis fratribus cæteriſque aſtantibus rogauit vt ſtatim à morte pro eo recitarent ſexies orationem Dominicam, & toties ſalutationem Angelicam cum totidem gloria Patri &c. quo eum liberarent à pœnis purgatorij, prout illi ordini & D. Franciſci familiæ à ſummis Pontificibus eſt indultum.

Octobris 20.

Albertus Crant. 3. in metro. 1. VItâ fungitur Alexander Hallensis Minorita, is qui vitæ fons dictus est.

Hic tanto in Deiparam ferebatur affectu vt constituerit nulli vnquam se quidquam negaturum quod nomine Deiparæ peteretur, quod cum intellexisset quidam Franciscanus, videns eum Doctorem celeberrimum, cui nullns par in Academia Parisiensi, ad eum accessit, & per Diuam Mariam, inquit ad eum, obsecro te vt nobis accedas. Is missum à Deo credidit hominem & ilico eum sequitur, fitque sancti Francisci alumnus.

Vasconcellus. Huc refero, quamquam in dissimili re, simile propositum, Ioannis secundi Lusitaniæ Regis cognomento Maximi, qui cum è Christi Domini tormentis plagas quinque singulari quadam religione prosequeretur, votum nuncupauit concedendi cuilibet quidquid ijs interpositis obsecraretur, rem diu secretam data prope mortem occasione patefecit. Adstabat morienti è prima nobilitate quidam, is extremas rei familiaris angustias professus, Regem enixè deprecatus est ob Christi vulnera vt eius egestatē aliquo ante obitum auxilio reuelaret, tum vero Ioannes insita misericordia, præter annuos reditus non mediocres homini, quâ ipsemet vtebatur, argenteam supellectilem vniuersam dono dedit.

Translatio S. Adelberti.

De eius in Deiparam affectu vide 23. Aprilis.

Octobris 21.

1. ANno 1604. Publicis consignatur tabulis miraculosa curatio insanabilis vlceris.

Eo iam annis vigintiquinque cruciatus erat Antonius quidam in tibia, quod tam malignum erat, tantoque & tam fætenti pure exuberans, vt multi sentirent os ipsum esse vitiatum. Neque verò desijt varijs vti remedijs etiam diuinis, vt peregrinationibus ad variorum sanctorum memoriam, at sine affectu. Tandem auditis miraculis quæ creberrima fiebant in colle Acuto à SS. V. Deipara, nactus est frustulum sacræ quercus quæ olim continuerat eius imaginem, cum numismate argenteo eiusdem. Quod vtrumque cum in aquã immisisset, ea aqua 9. dies continenter lauit affectam tibiam, varias ei lotioni pias preces addens. Vix primam lotionem adhibuerat, cum experitur vlcus illud quo 25. annos afflictus fuerat paulatim claudi ita vt exactis nouem diebus lotionis, perfectè cicatrix coierit. Cuius miraculi plurimos oculatos testes producit Historia Montis Acuti.

Octobris 22.

1. ANno 1589. miraculosa pueri quinquennis à morte seruatio.

Hic ex equo quo vna cum patre vehebatur, in saxa rupesque deciderat, vnde & in capite, alijsque partibus grauiter saucius erat, ita vt pater de eius salute desperaret. Itaque eum enixè Deiparę Montisserrati commendat. Vix preces finierat,

cum puerulus eleuato capite, ne inquit mi pater te crucies quæso, adhuc enim in viuis sum beneficio cuiusdam matronæ, quæ mihi sese visendam præbuit, iussitque me omnem timorem ponere, neque enim ex eo casu interiturum, at breui curatum iri. Quod & accidit, nam intra paucos dies omnino conualuit.

2. Hierosolymis sanctæ Mariæ Salomæ.

Hæc cum Deipara adfuit Christo morienti Marci 15. Matthæi 27. eandemque solita erat sequi in itineribus suis cum Christo (cui indiuidua adhærebat SS. Virgo) eique ministrare.

Nonnulli eam putant fuisse Domino consanguineam, & sororem fuisse matris eius, atque ob id Matth. 2. filios eius Iacobum & Ioannem sperasse sese per illam ratione consanguinitatis facilius quod volebant (prima loca in eius regno) impetraturos, vide Hist. virginalē P. à Castro c. 1.

3. Anno 1461. Pius 2. Pontifex in album sanctorum refert S. Catharinam Senensem.

Quanto ista affectu coluerit SS. Deiparam vide 29. Aprilis.

4. Anno 412. creatur Episcopus Alexandrinus S. Cyrillus, inuictus dignitatis matris Dei propugnator, quem & Cœlestinus Pontifex dignum censuit cui in Concilio Ephesino, vbi Dei matris honor sancitus est, partes suas demandaret. Vide 6. Aprilis.

Octobris 23.

In vita eius apud Seduliū.

1. ANno 1456. ad superos euolat B. Ioannes Capistranus Minorita.

Super huius caput dum Aquilæ in regno Neapoli-

politano de Deiparæ laudibus ac virtutibus concionaretur in platea S. Mariæ, apparuit stella quæ ab vniuersa concione visa est, cumque id mirarentur auditores & inter se conferrent, ipse de commotione eorum pariter admiratus, cœpit quærere quid inter se mussitarent. Illis quod res erat indicantibus ipse caput erexit, eandem stellam euidentissimè conspexit: Hæc autem eadem stella aliquantò ante ibidé, concionante D. Bernardino & illud ex Apocal. explicante: *Signum magnum apparuit in cælo*, visa fuerat quæ & miro splendore vultum eius decorabat: illud porrò nõ silendum, eandem stellam sequenti die sese itineris ducem exhibuisse B. Capistrano Aquila Romam tendenti ad sollicitandam canonizationem eiusdem D. Bernardini.

Huius B. Capistrani indulto Gregorij 15. festum celebratur hodie ab omnibus tam fratribus quam monialibus ordinis D. Francisci, & de eo officium recitant de communi Confessoris non Pontificis, ac de eo Missam celebrant. Quam facultatem quoad Missam etiam extendit ad sæculares in Ecclesijs FF. S. Francisci celebrantes Pontificatus sui anno 2. anno autem à Christo 1622. 10. Septembr.

2. Petrus Aragonius Alfonsi frater (qui cum Renato Andegauensi de regni Neapolitani possessione armis contendebat) cum Neapolim obsideret, & quateret tormentis eius murum qui est prope templum B. V. M. de Carmelo, ex illo templo, tormento percussus occubuit pila tertio ad terram illisa, quarto ictu caput ei comminuit. Licet Alphonsus eundem monuisset ne versus Deiparæ templum tormenta dirigeret. Habet ibidem de

Thomas Costus in Histor. Neapol.

Mariana

de crucifixi imagine in eodem templo Deiparæ, quæ ictum globi è maiori tormento emissi, caput demittēdo insigni miraculo declinauit. Et etiamnum idem caput visitur aliquantulum solitò depressius.

Octobris 24.

1. NAtalis dies S. Gerardi Episcopi & Martyris.

Hic in templo S. Georgij, aram extruxit Deiparæ, ante quam thuribulum argenteum collocauit, eiusque ministerio duos prouectæ ætatis homines adhibuit, qui iugiter illic vigilarent, atque operam darent ne vnquam ibi thymiana deesset. Singulis sabbathis cum nouem lectionibus vt in die Assumptionis, magnis laudum præconijs, deuotionis suæ officium illic explebat. Cæteris autem diebus bis cum processione eò venire solebat post matutinas & vespertinas preces. Porro ita SS. Virginem venerabatur, vt si quis reus veniam ab ipso peteret per nomen matris Christi, mox audito nomine matris misericordiæ, pater sanctus lachrymis perfunderetur, & perinde ac si ipse reus esset, à reo veniam peteret, filium quoque suum illum fore affirmans si eam sincerè Dei genitricem crederet. Ipso authore, ab Hungaris non pronuntiatur nomen matris Dei, sed dominam eam vocant. Si sit autem pronuntiatum ab aliquo nomen eius, statim flexis genibus, ac demissis in terram capitibus sese inclinant.

2. Natale S. Procli Episcopi Constantinopolitani.

Hic

Hic contra Eutychetem ſtilum ſuum exercuit negantem Chriſti carnem de Beatæ Virginis vtero ſumptam. Vide 26. Iunij.

3. Anno 1604. feliciter obit Hieronymus Carualle Luſitanus Societatis IESV. De eo ex fida aliorum narratione hæc P. Douterman.

Hic cum Deipara magnam & arctam contraxit neceſſitudinem, quam tenerrimè diligebat, & ab ea viciſſim diligebatur, quin & viſitabatur, & ſuaues cum ea miſcebat ſermones.

Aliquando cum ob pœnas purgatorij, quas valde formidabat, ſubtriſtior eſſet, apparuit ei Deipara, ne, inquit, ita vehementer angaris, ego namque non tantum aduocata ſum peccantium in hac vita exiſtentium, ſed etiam dum igne purgatorio purgantur. Diuina reuelatione (vt putatur ipſius Deiparæ) præcognouit diem mortis. In eius enim ſchedulis inuenta ſunt verba iſta: adhuc ero ſuperſtes 15. annis. In alia autem hæc, adhuc mihi ſuperſunt anni 5. vitæ, quod experientia ipſa verum eſſe docuit.

Octobris 25.

1. ANno ſalutis 1495. in Domino obit Ioannes 2. Luſitaniæ Rex omni laude ſuperior.

Hic mira fuit in ſuperos omnes, ac beatam præcipuè Dei genitricem obſeruantia, vtpotè quam per ſingulos dies, horis & id genus precibus alijs pijſſimè demereretur. Tandem poſt vitam ſanctiſſimè actam, ſæpiſſimè inuocatis IESV & MARIAE nominibus in illis tandem verbis: *Vaſconcellus.*

Agnus Dei qui tollis peccata mundi, miserere mei, fœliciter expirauit.

2. Anno 1619. à Paulo 5. Franciscus Xauier Societatis IESV in Beatorum Catalogum adscribitur.

Quemadmodum hic B. V. M. coluit vide 2. Decembris.

2. Archiepiscopus Toletanus Archiepiscopale templum consecrat ac D. Virginis clientelæ nuncupat, sub annum Domini 1075.

Hispaniæ Reges, potissimum Alphonsus sextus, Ferdinandus & alij Ecclesiam istam summis opibus ditarunt; solus Archiepiscopus (qui & regni primas concessione Pontificis) annuè fertur possidere trecenta aureorum millia. Est autem Regni Cancellarius, qui magistratus olim suprema & maxima secundum Regem potestate erat præditus. Septendecim in eo templo concilia celebrata sunt, plurimos habet de suis Antistitibus Toletana Ecclesia in sanctorum numerum relatos. Quæ vniuersa ad Deiparæ laudem non parum faciunt.

Mariana l. 12. c. 3.

3. Anno 1415. Insignem Henricus 5. Angliæ Rex de Gallis victoriam refert ope Diuæ Virginis cui erat addictissimus.

Th. VValsus.

Centum quinquaginta millia pugnatorum habebat Gallus ita vt Anglorum numerum sextuplo excederet. Iam victoriam cecinerat Gallus, iactabatque se iam Regem Anglum inclusum habere, nuntiosque ad ciuitates mittebat vt sibi gratularentur, ad Henricum etiam. Mittit qui quærat quanti vellet se redimere, eum ferunt respondisse intra binas aut ternas horas ita vsu venturum vt potius Gallis quam Anglis de redemptione

ne ſit cogitandum. Id etiam proditur, tota nocte quæ prælium antegreſſa eſt, Gallos varijs muſicis inſtrumentis amicos ſuos oblectaſſe, quaſi more cignorum exequias ſuas præcinerent. Interim neque à ſtupris neque à cædibus & ſacrilegijs abſtinebant. Porrò Henricus ſuis iubet vt die pugnæ omnes orando ſeſe ad Deum conuerterent, & præmiſſa confeſſione ſacram Euchariſtiam perciperent, nec non Diuæ Virginis opem enixè implorarent. Factum à ſingulis non impigre, & prelium eò alacrioribus animis ſuſceptum. Gallorum decem millia cæſi, reliqui profligati, & pars intercepti. Idem author duas alias narrat miraculoſas victorias Henrici Regis Angli infra octauam Aſſumptionis Deiparæ, eò quod illam Rex impenſius coluiſſet. Vide de eodem 30. Augusti.

Octobris 26.

1. VItâ fungitur P. Andreas Fruſius Societatis IESV.

Hic ad cæteram rerum omnium excellentem notitiam, trium erat linguarum principum notitia inclitus, & poëſi, qua in hæreticos infeſtiſſimos Deiparæ hoſtes ſcriptis verſibus exagitauit.

Octobris 27.

1. ANno 1303. Romæ coronatur Pontifex Benedictus 11.

Hic ordinem ſeruorum B. M. V. approbauit & priuilegijs ornauit: Hunc ordinem Philippus Tudertus Florentinus ſub annum 1285. inchoauit ſub

ſub Martino Papa, ad id diuino impulſus oraculo ipſis ferijs Aſſumptionis Deiparæ. De quo vide 15. Auguſti.

2. Anno 1439. diem extremum claudit Imperator Albertus 2.

Hic tanto animi ſtudio ferebatur in Virginem, in Religionem Catholicam, in cæremonias, in ſymphoniam Eccleſiaſticam, vt indignum non arbitraretur ſua maieſtate publicè cum clero tum Dei tum Deiparæ laudes occinere.

Octobris 28.

Hiſt. Mõtiſſerr. 1. ANno 1513. ſolemnes gratiæ aguntur à Ioanne Artes Hiſpano, quod ſe Deipara plurimis confectum vulneribus ſanitati reddidiſſet.

Hunc quodam die ſub aurorem aggreſſi ſunt 7. ſicarij ab eius hoſte miſſi ad eum trucidãdum, qui & ſagittis & lanceis & gladijs inſtructi, multis locis miſerum vulnerarunt, nam in capite tria ei læthalia vulnera inflixerunt, in collo vnum, in ſcapulis & femoribus bina, in tibijs tria, in altero pede vnum, in vtraque manu ſimiliter vnum, aliaque in brachijs. Quæ quidem gladio dumtaxat inflicta fuere, nam ſagittis alibi etiam vulneratus eſt, quibus & ei ilia transfixerunt. Quid hic faciat miſer tot vulneribus confoſſus! licet humi iacens, toto animi conatu ac deuotione Deiparam inuocat. Nec fruſtra: Ita enim eum roborauit talemque iniecit metum hoſtibus, vt exurgens, eos omnes ante ſe fugauerit, extremoſque fugientes grauiter ſauciarit, ac paulo poſt eadem perfectam ei ſanitatem reſtituit. Ipſe beneficij memor ad ſa-

cram

cram ædem gratias acturus sese contulit: seseque in annum vnum seruitio sanctæ istius domus addixit: ac tabulam pictam in miraculi testimonium ibidem collocauit.

2. Natale SS. Apostolorum Simonis & Iudæ. Hi nepotes erant Deiparæ ex parte Iosephi & filij Mariæ & Alphei. Vide 9. Aprilis. Quomodo autem Christo toto triennio adhærentes etiam in Deiparæ comitatu fuerint, vide ex SS. PP. 17. Octobris.

Octobris 29.

1. DEipara mulierem quandam à submersione liberat. De eo fusius Vincentius Belluacensis.

In loco qui tumba dicitur, est Ecclesia D. Michaelis Archangeli, quæ oceano cincta, qui terribiles habet æstus, accessus & recessus, non enim mare hic, vt alibi, paulatim accedit & recedit, sed terrifico sonitu & cursu accurrens, sæpe intercipit iter agentes. In festo igitur Archangeli, turbis ad eius templum confluentibus, ac in medio arenæ positis (erat autem inter eos mulier paupercula vterum ferens vicina partui) ecce mare subito fremit & arenam tegit aquis: diffugiunt omnes, sola remanente muliere ob infirmitatem & nimium terrorem vsu pedum destituta, & quod in eam irruissent dolores subiti. Clamore quidem omnia complebat, sed frustra, quisque fuga saluti suæ consulebat. Igitur ad Deum recurrit, eumque cum SS. Dei genitrice ac B. Michaele inuocat, populus quoque ad hoc spectaculum mulieris mari cinctæ ac

diuos

diuos implorantis accurrens, manus ad sidera tendens Deum Deique matrem pro mulieris salute deprecabatur. Aduenit itaque pia Dei mater, & vt mulieri videbatur, mantica super eam proiecta, ita intactam à mari reddidit, vt nec minima aquæ gutta eius vestem tetigerit. Ibi vero quasi tutissima in domo fuisset. Filium enixa est, sine timore ibi permanens, donec iterum mare remeans liberum iter mulieri præberet. Itaque cum puerulo salua ad littus appulsa mirum spectaculum populo præbuit.

Octobris 30.

Mariana l. 6. Ciaccon. in Bene. 12.

1. ANno 1340. Insignis de Mauris Deiparæ hostibus parta victoria in Hispania.

Alphonsus Castellæ Rex adiunctis Aragoniæ & Lusitaniæ regibus, licet vix quartam hostium partem exæquaret. Deo tamen & Deipara Virgine freti ingentem eorum exercitũ aggressi sunt ad Tariffam vrbem quam obsidebant. Magna eorum clades facta, supra ducenta Maurorum millia in prælio fugaque cecidere. Captiuorum ingens numerus. Castra hostium plena omnis opulentiæ regiæ, priuatæque erant, multa vestis pretiosa. E Christianis (quod propè miraculum sit) viginti desiderati non amplius. Hispani nobilissimam hanc victoriam hodie anniuersarijs sacris festaque lætitia, veteri instituto celebrant. Eo tempore quo parta est tota Hispania institutæ supplicationes, Diuis immortalibus actæ gratiæ, ac dies festi, ludi, spectaculis, tripudijsque Hispanorum more agitati. Quam pretiosa dona ab his

Regi-

Regibus missa sint ad Benedict. 12. è Maurica præda vide supra citatos.

Octobris 31.

1. ANno 1383. extremum diem claudit Fernandus primus Lusitaniæ Rex.

Hic templum augustum à Nazareth dictum fabricari iussit, in quod iconem quandam Deiparæ plurimis celebrem miraculis intulit. *Histor. Carnot.*

Vide fusius de ea 14. Septembris.

2. Anno circiter 1116. in vita miraculosè seruatur Carnuti quidam puer.

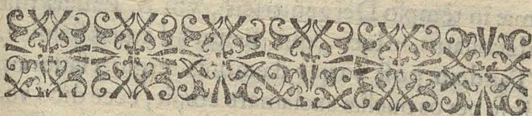
Hic ceroferarij personam sustinebat in solemni processione, quæ ibidem fiebat in sacra æde subterranea templi Deiparæ, qui non aduertens vbi pedem figeret, corruit in puteum vicinum (quem à martyribus in eum proiectis vocant puteũ fortium) illæsus tamen ope scilicet Deiparæ. Cumque ab eo peteretur quid ei accidisset in fundo putei existenti (diutius enim in eo remansit) Audiui inquit iubilantes Angelos, ac publicis precibus quæ in Ecclesia Deiparæ canebantur respondentes.

3. Obit in Domino Alphonsus Rodriguez Societatis IESV qui ab ineunte ætate Virgini addictissimus fuit. Aliquot ante obitum annis solitus erat quotidie recitare officium immaculatæ conceptionis, cui mysterio admodum erat deuotus, cui & reuelauit Deipara non parum sibi placere officium istud: Quare ad id recitandum quos poterat hortabatur. Tam frequens erat in recitando rosario, vt inde digiti eius callos contraxerint. Sæpissimè ei Virgo cum filio apparuit, cui vtri- *Ex compendiolo vitæ scripto Hispanicè.*

que perfamiliaris fuit, vtrumque vocabat suos lepores, suos amores, suas delitias. Cum vtroque familiariter tractabat tanta animi teneritudine & sensu de ijs agebat vt eosdem affectus in audientibus pareret. In extremo suo morbo qui fuit acutissimus, vtpote calculus, perpetuis abundabat solatijs à IESV & MARIA, frequentissimeque iterabat verba ista quæ ab ijsdem doctus erat dicere. IESVS MARIA, dulcissimi amores mei: ô vtinam patiar, ô vtinam vestri amore moriar. Vtinam desinam meus esse vt totus vester fiam. Triduo ante obitum in extasi fuit. Quo tempore auditus frequenter dicere: ô dulcis IESV, ô dulcissima mater mea, vita eius vbi superiorum permissu scripta erit, numerabitur inter eas quæ excellunt, ac de paucis sanctis leguntur ea priuilegia quæ de hoc narrantur.

Consuetudo illi perpetua cum Angelis & SS. In ijs 24. habebat (quasi 24. seniores) quos quálibet hora compellabat, etiam nocte, quam ob rem & diuinitus excitabatur. Eius deuoti exercitij aliquale præmium fuit raptus in Deum. Quando vidit omnes beatos, eosque ex nomine cognouit, aliaque de ijs sigillatim intellexit, quasi cum ijs in omni vita sua tractasset.

NOVEMB.

NOVEMBER.

Nouembris 1.

1. Estum Deiparę Virginis & omnium sanctorum. Festum hoc institutum à Gregorio 4. sub annum 827. Ante eum sub annum 607. Bonifacius Papa 4. Romæ expurgato deorum omniũ phano, pantheon dicto ab idololatriæ sordibus, illud Dei genitrici & martyribus omnibus 13. Maij dedicauerat. Quo etiam die festum in eorum honorem celebrabatur, quod Gregorius 4. ad sanctos omnes extensum voluit.

2. Ad Deiparam etiam festum istud pertinere probat S. Antoninus, quia inter sanctos omnes ipsa primas tenet, & in ipso festi officio præcipuo quodam honore colitur, vt videre est in 2. respõsorio & hymnis eius diei, in quibus Deiparæ memoria reliquis sanctis præmittitur.

3. Romæ sub annum Domini 713. liberat Deipara quandam energumenam. De qua fusius Baronius tomo 8.

Venerat hæc ex Oriente vt per merita sancti

Anaſtaſij Martyris, cuius corpus requieſcit Romæ in templo Dei genitricis, vbi S. Paulus fuit decollatus, in loco, qui dicitur ad aquas Saluias. Tandem poſt varias dæmonis tergiuerſationes, ipſe per os puellæ exclamare cœpit, ecce dico vobis quia Maria, Paulus, & Andreas obtulere iſtius mali ſenis Epiſcopi (erat hic pater puellæ natione Syrus) & Monachorum lachrymas ante Nazarenum, qui dedit poteſtatem Anaſtaſio vt me eijceret de corpore iſto Kal. Nouembris, quod, & contigit. Hiſtoria hæc eſt lectu digniſſima, qua habentur multa ſcitu pariter digniſſima.

Chronic. ordinis. 4. S. Carolus Borromeus refertur inter SS. anno 1609. à Paulo 5.

De huius erga Deiparam ſtudio vide 4. huius.

5. Anno 1261. piè obit B. Frater Romeus Dominicanus.

Hic quotidie millies ſalutationem Angelicam recitabat ad quod chordulam mille nodis diſtinctam habebat.

Idem in familiaribus colloquijs nullius alterius fere mentionem faciebat. Magni erat zeli in eius cultu propagando, in concionibus quas frequétiſſimas habebat, ſemper aliquid de incarnationis myſterio ac de Sanctiſſima Dei genitrice inferebat, in omnibus aduerſis nullius opem tam feruenter quam Reginæ cælorum implorabat. Vigeſimo quarto ab eius obitu anno, propter crebra ad eius tumbam miracula, refoſſum eius ſepulchrum in quo corpus eius incorruptum repertum eſt, & ante altare SS. V. M. reconditum cum hac inſcriptione.

Hæc

Hæc sunt in fossa fratris venerabilis ossa
Dicti Romei qui fuit arca Dei,
Pic Iesum atque piam dilexit valde Mariam.

Supradictus porrò numerus salutationum Angelicarum, reuocat in mentem quod narratur in nuperis litteris Iaponicis. Vetula quædam in Iaponia Orientali, ita ardenti affectu colebat Amidæ idolum vt (quod alias incredibile videretur, ni sufficienter constaret de rei veritate) quotidie nomen eius repeteret centies & quadragies millies sub hac formula, Namu Aminabud, cui impietati vt tempus sufficeret, statim prima aurora surgebat è strato, quo etiam tempore sentiebat aliquem qui eius latus percutiebat, licet nũquam cognoscere potuerit quisnam is esset. Cæterum hæc audito catechismo ita se internis sancti Spiritus motionibus sensit agitari vt baptizata sit, concrematis vniuersis superstitionis suæ codicibus. Atque Amidæ statua magni pretij. Insuper priorem suam superstitionem in insigne pietatis exercitium commutauit, nam toties repetijt in dies singulos sanctissima nomina IESV & MARIA, quoties antea iterabat nomen Amidæ, quod quidem non sine sensu & gaudio exercebat, neque minore aliorum emolumento, nam breui tempore vniuersam familiam ad Christi cultum conuertit. *Ex litteris ann. 1622.*

6. Anno 451. Finis imponitur sexdecim actionibus, vniuersali Concilio Calcedonensi 630. Episcoporum contra Eutychetem Deiparæ hostem. De eius hæresi vide 26. Iunij.

7. Anno 1426. ad superos migrat Conradi-

nus à Brixia Dominicanus.

Huic se visendam duabus stipata Virginibus præbuit Deipara, postquam ipse se ad carnalis ignem tentationis extinguendum ita immaniter flagellis cecidisset, vt sanguinis riui per cubiculum fluerent, ad quem illa in hæc ferè verba. Iampridem agnoui, fili dilectissimè, quo aduersus me sis animo, & quanta cum diligentia illibatum seruare niteris Virginitatis florem. Noueris ergo te nihil à filio meo postulaturum quod non sis impetraturus, Quod vt verè tibi à me dictum constet, en tibi confero donum castitatis, cuius desiderio tantopere semper arsisti. Et hæc dicens ei renes pretioso vngit oleo cum his verbis. Hac vnctione corroborentur renes tui ne deinceps vllum carnis aculeum persentiscas. Porro quod hæc fuerit eximia prærogatiua, eaque paucissimis concessa, locus in quo visio illa contigit magnam etiamnum habet venerationem. In obsequio pestiferorum & ipse pestilentia est assumptus.

Nouembris 2.

Historia Foyensis. 1. ANno 1618. publicis inscribitur monumentis herniosi miraculosa à Deipara curatio.

Eam expertus est Martinus Pieleteus ex Soreinna (vicus est Foyensi proximus) erat is annorum sex & sexaginta, & iam 12. ipsos cum hernia grauissimè conflictabatur, quæ paulatim eò tumoris processerat, vt geminos æquaret pugnos, ingentiaque alui tormina suo descensu prouocaret. Ad annum igitur sextum decimum supra

pra millesimum sexcētesimum cum sese vis morbi intendisset, hominem adeò perculit vt diebus quindecim ad extrema perduceret. Itaque humani auxilij spe deiectus ad diuinum ocyus se conuertit, implorataque Virginis Foyensis ope, pollicetur se Foyam aditurum si consanesceret. Nec mistæ voto preces in nihilū cecidere. Quippe iam tunc meliusculè habere, & diebus pauculis iter facere instituit, atque ad locum vbi fuerat imago (tunc enim apud Cellenses morabatur) voto piè exsoluto penitissimè doloribus exemptus, reliquam deinceps vitam placidissimè peregit.

2. Eodem anno idem fit de cæco, cui oculorum vsus ab eadem redditus est. Halenio Fauchal VVeenensi annorum 13. adolescentulo videndi potestas atrocis cuiusdam morbi violentia, fuerat planè intercepta. Qua vehementer perculsus calamitate, mentis aciem, quando oculorum non posset, in cælum erigit, atque totam in Virgine Foyensi spem collocat, cuius profusa in alterum liberalitas vario celebrata rumore, longè, latéque peruaserat. Ex templo igitur spei plenus, Foyam adducitur à męstissima parente. Ibi statim in genua suspirabundi prouoluuntur ambo, atque ex intimis animi sensibus Virgini supplicant. Mira res. Eodem temporis momento quo cæperant comprecari, alterum oculorum apertum sibi sensit adolescentulus. Alterius verò vsum ita postridie recuperauit, vt è vestigio abscesserit ad aratrum.

Nouembris 3.

1. ANno 424. creatur Pontifex Cælestinus I. Hic Beatę V. M. honorem & dignitatem matris Dei egregie contra Nestorium tutatus est. Vide 6. Aprilis.

Histor. Foyensi. 2. Anno 1618. Deiparæ ope Hæmorrhoides supprimuntur.

Ijs assidua octo septimanarum fluxione ita exhaustum erat puellulæ cuiusdam Dionantensis corpusculum, vt iam à medicis conclamatam vix traheret animulam. Itaque ad Diuam Foyensem defertur, pro ea sacrum celebratur, vix mater itinere confecto in vrbem redit, cúm visa est filiola conualescere, atque in alteram diem ita restitui vt nulla superstitis morbi vestigia sint relicta.

Nouembris 4.

Lipsius 1. ANno circiter 1604. religiosam Deipara Sichimiensis à duro diroque cancro liberat. Erat cancer in vtraque mamma cum perpetuo dolore & exesione, serpebat sub alam in dorsum vsque malum. Horrebant qui vel aspiciebant. Quid illa misera quæ ferebat. Brachium præterea alterum stupere & rigescere, & nec ad caput admouere posse. Insuper herniæ malum iam ab octo annis affligebat. Itaque à medicis desperata, ad montem Acutum cum comite sese confert, ibi orant & trino missæ sacrificio intersunt. In tertio visa ægra manum sentire certò quæ fricaret & demulceret partes caussarias, & dolorem tolleret,

atque

atque adeò sanaret. Quam manum nisi diuinam? Itaque omni malo etiam herniæ mox depulso in ipso templo conualit.

2. Natale B. Philippi Martyris indi ex ordine S. Dominici. *De viris illust.*

Hic integram quadragesimam in honorem Deiparæ ita ieiunabat ante festum Assumptionis eiusdem vt Dominicis dumtaxat diebus cibum caperet.

3. Anno 1230. cælum ingreditur B. Helena ordinis D. Francisci. *Thossuanan. in Histor. Fran.*

Huic totos 15. menses febre & pleuritide laboranti & hymnos in summis doloribus decantanti apparuit BB. V. M. Pataui j quiescit eius corpus quod sese magno cum strepitu mouet quando ciuitati aliqua clades imminet, verbi gratia pestis aut belli aut alicuius similis mali.

4. Anno 1584. superis iungitur Sanctus Carolus Borromeus. *Authores vitæ.*

Hic Deiparæ impensè fuit addictus, eam sibi in patronam singularem assumpserat, eiusque perfugio in rebus aduersis fidenter vtebatur. Virginis officium in optimam formā restituit à sede Apostolica approbatam, quod & quotidie recitabat genibus flexis, addita corona, quam ne in ipso quidem itinere omittebat. Omnibus Deiparæ vigilijs pane & aqua ieiunabat, & quoties pulsaretur ad Aue Maria, mox etiamsi in lutulenta esset via, genua flectebat, de equo etiam desiliebat vt genu flexo salutationem Angelicam recitaret. In sua Ecclesia erexit aram rosarij, cuius Sodalitatem illic instituit impetratis à Pontifice omnibus indulgentijs quibus gaudet Sodalitas Rosarij Romæ. Quolibet primo Dominico die mensis, voluit

luit haberi supplicationem adhibita Virginis imagine. Statuit vt ad Mariæ nomen Sacerdos celebrans & clericus ministrans caput inclinarent ad exemplum populi. Insuper vt supra Ecclesiarum parochialium fores Deiparæ effigies prostraret.

Idem populum hortabatur vt præcipuis Deiparæ festis communicaret. Instituit vt omnes etiã milites Deiparæ semper imaginem secum haberent, eiusque officium recitarent quotidie. Omnia quæ ipse condiderat collegia, Sodalitia, confraternitates & loca pia sub Virginis patrocinio præsidioque constituebat, eamque ipse in aduocatam tribuebat, ac iubebat vt singuli Sodales ac fratres ad studium erga eam declarandum, eius rosarium & officium recitarent. Neque omittendum, cum itinera longa ac difficilia suscepisse peregrinando vt Beatæ Virgini dicata templa suis pedibus inuiseret. Aræ supradictæ rosarij, largitus est pictam tabulam vbi Florentiæ Annuntiatæ effigies ad viuum expressa est, sibi multo ante donatam à magno Etruriæ Duce Francisco Mediceo. Hæc Ioannes Petrus Guillanus l. 8. c. 2.

Nouembris 5.

1. ANno 1599. Clemens 8. impertijt Indulgentiam plenariam in templo Deiparæ Hallensis, de qua vide 3. Martij.

Martyr. Rom. 2. Festum S. Elizabeth, SS. præcursoris Domini genitricis.

Hæc fuit cognata Deiparæ, digna qua statim à conceptione filij Dei ab ea visitaretur, & cum ea permaneret quasi mensibus tribus. Digna quæ eam amplexaretur eiusque sanctis colloquijs frueretur,

retur, & cæteris gauderet ex Deiparæ cum nato suo præsentia, priuilegijs, quæ ex verbis Diui Lucæ facilè est colligere. Vide Iunij 24.

3. Anno 1492. Atrebatum inuocata Deipara Hallensi principi suo restituitur, & à Gallorum Dominio liberatur miro stratagemate, de quo fusè Ponthus Hutherus in Maximiliano, vide etiam 12. Ianuarij.

4. Anno 1220. post annuam obsidionem occupata à crucesignatis Damiata seu Æliopolis in Ægypto. Pelagius legatus Apostolicus præcipuã Damiathæ Moschean, ritu solemni in Basilicam Deiparæ consecrauit. *Æmilius in Philip.*

5. Natale S. Zachariæ sacerdotis & prophetæ patris S. Ioannis Baptistæ. *Martyr. Rom.*

Hic cognatus erat Deiparæ ratione S. Elizabethæ eius vxoris, quæ à sacris Euangelijs dicitur cognita eiusdèm. Eodem die S. Elizabeth præcursoris Domini mater. Hæc inquit Baronius iungitur Zachariæ marito suo, non quod eadem die vterque obierit, sed cum ignoretur dies obitus, consultum fuit eam iungere viro suo.

Nouembris 6.

1. NAtalis S. Leonardi Confessoris.

Hic cum nemoris tantum spatij à Rege Clodoueo impetrasset, quantum nocte asello suo vectus posset circumire, in eo oratorium in honorem Deiparæ extruxit. *Ann. Gall. Surius.*

Nouem-

Nouembris 7.

1. NAtalis S. Engelberti Episcopi Coloniensis & martyris.

Surius. Hic B.M.V. quæ mater est pulchræ dilectionis, id est Christi qui fons est totius amoris, ita dilexit, vt in eius honorem omnes 4. ferias ieiunarit, & aliquoties limina eius in Rupe amatoris visitauit.

Nouembris 8.

1. OCtaua festiuitatis omnium sanctorum, quam in honorem Beatæ genitricis Dei Mariæ & omnium martyrum Bonifacius Papa 4. instituit.

Hæc autem octaua inter maiores ponitur, ac de ea solemniter agi solitum, indicat manuscriptus codex Ecclesiæ S. Mariæ ad martyres.

2. Anno 1308. Coloniæ migrat ad Dominum Ioannes cognomento Duus (vulgo nominatus Scotus) hic insignis atque acer fuit propugnator contra discipulos S. Thomæ, immaculatæ conceptionis Deiparæ, cuius vestigijs egregiè insistit vniuersus ordo fratrum Minorum.

3. Anno 1517. ex hac vita migrat Franciscus Ximenius Archiepiscopus Toletanus.

Comezius. Hic Theologorum Xenodochium Deiparæ nomini dicatum in academia Complutensi construi iubet in quo magna cura fouerentur studiosi ægri. Idem sodalitatem in vrbe Toletana instituit sub nomine conceptionis immaculatæ BB. V.M. Idem omnibus Archiepiscopatus sui paræcijs

cijs præcepit vt singulis festis ac Dominicis cantato Completorio, paræciarum suarum pueros ad Deiparæ salutationem sollicitè conuocarent. Idem Turrilacunæ in patrio solo, Virginis Deiparæ cœnobium splendidum ac sumptuosum cōdidit. Tandem moribundus Diuos omnes, & ante alios eandem Deiparam Virginem in patrocinium suum aduocauit.

Vide de eo 8. Decembris.

4. Natale B. Iacobi Anconitani Minoritæ.

Cum hic pro concione vehementius inuectus esset in luxuriam, ita vt tota concio permota esset, accidit vt quidam luxuriosus arbitrans ea pro se solo dicta, statueret illi mortem inferre. Itaque illum operitur vno à ciuitate lapide prope sacellum quoddam B. V. M. in quo erat eius imago depicta. Et dum arma sua parat vt eum improuisè adoriatur, dicta imago quasi vixisset, visa est ab illo, toruo vultu & subirato in eum oculos iacere, cum hac insuper voce. Quid hic agis hominum nequissimè? Vis forte necare clientulum meum? Quibus ita miser ille perculsus est vt in terram corruerit. Quo tempor B. Iacobus transijt, neque ab eo visus est. Sequenti vero die mane hic inuentus est instar mortui iacere in sacello absque sensu. Sed tamen post tres menses conualuit, veniamque à B. Iacobo, rem totam confessus, petijt. Idem cum ob varias corporis afflictiones (quolibet enim anno septem ieiunabat quadragesimas, & quotidie se flagellabat) fluxu sanguinis laborasset annis 9. qui in hecticam incurabilem transijt, petijt Missam celebrans à SS. Deipara sanitatem corporis ne à concionando desistere cogeretur (concionatus est autem annos

Chronic. t. 3. l. 6.

nos 40. cum incredibili fructu). Illa post consecrationem ei apparuit dicens vt aliquid aliud à se postularet, corporis enim valetudo iam ei concessa est. Itaque omni morbo repentè liberatus est. Alias cum grauissima carnis tentatione vexaretur (non obstante eius vitæ austeritate in vigilijs ieiunijs, precibus, afflictione corporis & indusio ferreo quod plures annos ad carnem nudam gestauit) adijt ad B.V.M. Lauretanam, vbi inter sacrificandum enixè rogauit eam vt se à molestissima ista tentatione liberaret. Quæ ei apparuit hisque verbis eum affata est. Bono esto animo fili & Deo gratias age, futurum est enim vt breui omni molestia libereris & vitæ bene actæ præmium recipias. Plurimis autem claruit miraculis & viuus & mortuus, coliturque vt sanctus Neapoli vbi vita functus est.

Nouembris 9.

Hist. Sichim.

1. ANno 1605. publicis inscribitur tabulis curatio miraculosa à maleficijs.

His maleficijs affectus erat D. Blasius Malianæ aduocatus in Parlamento Lotharingiæ, à quibus variè torquebatur, modo vomitionibus cibi & potus, modo dolore pedum, compagum in genibus, in spina dorsi, in coxis, & alijs partibus. Accedebat vtriusque brachij paralysis, ac vtriusque tibiæ. Neque vero tot & tantis malis vllum ei remedium aut ab arte medica, aut ab exorcismis quos adhibuerat. Cum ecce tandem lecto libello de miraculis Deiparæ Sichimensis, concipit eius meritis spem recuperandæ valetudinis. Eo itaque mittit nepotem, qui postquam

quam solemne sacrum pro auunculo eani curasset, ipseque sacris operatus esset pœnitentiæ & Eucharistię Sacramento, domum regressus comperit illum melius omnino habere, ac paulatim perfectè conualuit, ita vt post aliquot menses ipsemet pedes sacram Sichimensem ædem visitarit. Hoc autem minimè reticendum, quod eadem hora qua nepos montem Acutum attigit, ipsa eadem senserit æger toto corpore fluere quasi auram suauem & benignam, qua mirum in modum membra omnia roborabantur ac vires sumebant.

Nouembris 10.

1. ANno 1559. Romæ obijt laudatissimus Pontifex Paulus 3.

Hic Lauretanam ædem beneficijs, decretisque decorauit, prædijsque locupletauit. Collegium 12. puerorum instituit qui quotidie statis horis V. M. laudes canerent. Plurimaque alia in eam ædem sacram eius beneficia vide lib. 3. c. 4. & 6. 7. 10.

2 Natale S. Theoctistes Lesbiæ.

Hæc in Insula Paro deserta habitans celeberrimum quod ibi visebatur Deiparæ templum frequentabat. Ad idque per quendam peregrinum iussit sibi afferri Venerabile Christi corpus quo plurimis annis caruerat, quo sumpto, paulò post sanctissimè vita functa est. Historia digna lectu.

Metaphrastes & ex eo Surius.

Nouem-

Nouembris 11.

1. INsignis ope Deiparæ à Lusitanis obtenta victoria de infidelibus, Diensem arcem in India oppugnantibus.

De ea fusius Maffeius. Cum anno 1546. ab infidelium copijs numerosissimis iam septimum mensem cingeretur obsidione arx Diensis Lusitanorum, Ioannes Castrius Indiæ prætor, cum tribus dumtaxat circiter armatorum millibus eruptione in hostes innumeros facta, de ijs gloriose triumphauit, quippe ex suis 60. tantum desideratis. 4. millia hostium cum duce sunt interempta. Sexcenti viui (in quibus aliquot principes) in potestatem venere, cæteri profligati. Tantam autem victoriam à Deipara obtentam etiam hostes ipsi fassi sunt. Affirmarunt enim ædiculam arcis Diensis vidisse mulierem cælesti lumine radiantem, cuius fulgor ita aspicientium oculos mentesque perstringeret vt cæci propemodum, neque ordinem suum tenere, neque in vnum conglobare se possent. Addebant quod licet tanto essent superiores numero, tamen immutata repente, & quodam prodigio rerum omnium, in mentibus suis specie, visum sibi esse vnum quemlibet de suis in denos Lusitanos pugnare debere, indeque cõsternationem & fugam ortam. Eiusdem Deiparæ ope non defuerunt & alia prodigia, nam conserta iam pugna maiores aliquot ballistæ seu tormẽta, applicitum quater ignem, licet minimé pluuio cælo, respuerunt.

Molanus 2. Natale Sancti Bertuini.

Hic

Hic de Hyberna veniens in ſyluam quæ dicitur Marlinia, condidit oratorium in villa Malonia ſuper Sambram in honorem ſemper Virginis Mariæ, vbi diu Deo militans fœliciter curſum ſuum conſummauit. Diſtat locus Namurco vix amplius mille paſſibus.

3. Natale Sancti Martini Epiſcopi & Confeſſoris.

Hic ob egregiam ſuam in Deiparam pietatem dignus fuit viſitari ab ea, comitantibus Sanctis Thecla & Agnete, quod quidem frequenter ei accidit. *Sulpitius l. 7.*

Circa feſtum Sancti Martini Maniacus multo tempore mentis inops à Deipara reſtituitur. Huic nomen erat Ioannes Langius qui anno 1610. phrenetica febri repente inuaditur quæ ei omnem rationis vſum ademit. Interea dum malè cuſtoditur, in ſyluas contendit. Ibi quinque integris ſeptimanis inſtar bruti omnis humani cibi potuſque expers vixit. Elapſis iam quinque hebdomadibus cum in quadam abdita ſolitudine inter montium & vallium abrupta paululum quieſceret, paulum quoque leuaminis ſentit. Itaque ad ſe, vnde diu abſuerat reuerſus, cum ad Deum mentē leuaret, vltro ſe memoria Deiparæ Weyerenſis inſinuauit. Quam vt & Deum feruenter deprecatur vt ſe ſibi reſtituat, addit votum viſitandi eius ſacram ædem. Mira res. Eodem temporis puncto perfectè ei redditur rationis vſus & è montium confragoſis receſſibus per deuia: leui vt ſibi videbatur itinere, liberatricis ſine dubio manuductione, licet debilis adhuc & è fundo exhauſtis corporis viribus, ad ſuos redit. Qui eum pridem in ſyluis obijſſe putabant, nam plus inte-

gro menſe requiſitus nuſquam comparuerat. Cum porrò ab eo quæreretur. Quis cibum ſubminiſtraſſet? quis opem tuliſſet oberranti, ac tanta locorum intercapedine diſcurrenti: Deipara inquit Weyerenſis. Itaque licet membrorum vigore deſtitutus multorum milliarium iter (Albimænio erat oriundus monaſterio Diui Michaelis ibi deſeruiens) ad Deiparam Weyerenſem vota ſoluturus contendit, Beata Virgine illico vires ſubminiſtrante.

Interrogatus autem vnde ei Deiparæ Weyerenſis notitia, reſpondit cum ante 20. annos parentes mei Albimænio diſcedentes in Brandeburgicenſi Marchionatu, Weyera nõ procul, domicilium tranſtuliſſent, vidi hiſce oculis, etiam hæreticos Lutheranos cum primum eam inuocaſſent, ſeu pro ſe ſeu pro alijs è veſtigio ab ea exauditos. Cuius etiam exempla expreſſis perſonis referebat. Huic miraculo tota ciuitas Bambergenſis teſtimonium reddit. Nam cum hic nuſquam licet diu quæſitus reperiretur. Concionatores omnes eum concionis precibus commendarant, vt ſaltem mortuus reperiretur.

4. Anno 1154. naſcitur Conimbricæ Sanctius 1. Luſitaniæ Rex 2.

Vaſcõcel-lus. Hic Mahometanos Deiparæ hoſtes implacabiles frequenter vicit. Illud fuit cum ijs toto orbe celeberrimum prælium, & de ijs victoria iuxta Hiſpalim in Boetica, quando tam numeroſa Mahometanorum cœſa eſt multitudo vt Boetis fluminis aquæ Saraceno ſanguine rubrefactæ permagno continenter ſpatio deuoluerentur.

Nouembris 12.

1. ANno 1226. obit Ludouicus, D. Ludouici Galliæ Regis parens. *Brito lib. 12. Poematis.*

Huius mater Regina Elisabetha cum eum adhuc vtero gestaret, adijt Deiparam Carnutensem, vt ei fructum vteri sui commendaret. Cumque id faceret, instar Elizabethæ matris D. Ioannis sensit fœtum suum in ventre moueri, eodemque tempore, in eadem Ecclesia, quatuor candelas, nullo accendente at cælitus ignis corripuit. Vnde se exauditam certò est augurata.

2. Anno 1463. ad Deum migrat S. Didacus ordinis Minorum. *Moreus in Chronico 3. p. l. 5.*

Hic vnus extitit ex præclaris Deiparæ amantibus, cuius in peruigilijs, sabbathisque omnibus, panis & aquæ ieiunium tolerauit, & lampadis oleo, quæ in Virginis ara lucebat, quoscumque vnxisset sanabat ægros. Hispali in mulierem incidit, cuius filius in furnum se absconderat, qui à pistore imprudenter accensus non potuit non filio esse funestus, Didacus matris miseræ misertus, ei mandat vt mox ad primarium templum sese conferat, suasque suppliciter preces Deiparæ ante quandam eius imaginem, cui Antiquæ cognomen erat, offerat, aitque eam filio suo fore propitiam. Paret illa, & paulo post filium ex furno educit illęsum. Inde imagini isti Didaci opera præcipuus honor est habitus, vbi & plurima Deus, Virginis interuentu postea, patrauit miracula.

Nouembris 13.

Procopius de ædificijs Iustini.

1. OBit Iustinianus Imperator anno 565. Hic erga Deiparam mirè fuit propensus. Anno circiter 530. Hierosolimis in eius honorem magnificentissimum extruxit templum, cuius quidem pulchritudo & gloria omnem superat facultatem. Idem ab eo factum in Samaria, Pegę, Constantinopoli, Antiochiæ, apud Absagos caucaso monti altissimo confines, Cartagine, postquam singulari Dei beneficio Africa potitus esset, & alibi.

Cod. de hæret & Manich. Cod. de summa Trin. & fide Cath. Menologium.

Varias tulit leges contra hæreticos, Nestorium anathematizauit, & Eutychetem mente captum phantasiam inducentem, negantem autem veram ex sancta semper Virgine & Deipara Maria incarnationem, hoc est nostram salutem. Vide 26. Iunij.

2. Festum S. Ioannis Chrysostomi, apud Græcos licet obierit 14. Septembris. Vide 27. Ianuarij.

Nouembris 14.

NAtalis S. Laurentij Dublinensis in Hybernia Archiepiscopi.

Surius.

Hic sub mortem sese deuotissimè tum Deo, tum Beatissimæ Virgini commendauit. Idem sacerdotem quendam fusis ad Deum & Deiparam precibus, vitæ reddidit.

Idem cum Angliam ob Ecclesiæ suæ negotia repetijsset, ijsque confectis ventum in portu expectaret, Deipara cuidam solitario, qui se in Virgi-

ginale templum à quodam diuite erectum abdiderat, noctu se ostendit, quærens cur nouum suum domicilium tamdiu maneret indedicatum. Ad hæc ille ait, proprium Episcopum iamdiu abesse. Ego vero (respondit Deipara) templum meum ab isto dicari nolo. En Laurentium Dublinensem, cuius ego præstolabar aduentum, cõsecret ipse templum meum, neque enim in Hiberniam redituro prosper ventus afflabit, priusquam meæ obsecutus sit voluntati. Anacoreta igitur templi fundatori visionem exponit. Ille visionem Laurentio aperit. Ipse tale ministerium inconsulto diœcesano recusat, quantum potest; tamen Deiparæ secutus voluntatem, ac Dei qui humano superior est, Beatissimæ Dei Matris Basilicam magna cæremonia consecrat. Ex eo tempore templum illud multis miraculis inclaruit.

In Frisia in monasterio quod dicitur Hortus S. Mariæ, felix obitus Beati Siardi Abbatis. *Vide 7. Martij.*

Hic Allodium fundauit in Bachefeen, quod curiam Beatæ Mariæ nominauit, & 36. annis Abbas sancte præfuit, communem cum fratribus, cum in omnibus vitam agens infinita miracula ad eius sepulchrum fiunt. *Sibrãdus Abbas.*

Nouembris 15.

1. ANno 1136. natalis dies S. Leopoldi Austriæ Marchionis & confessoris. *Surius.*

Hic non procul Vienna ad ripam Danubij in B. V. M. honorem templum extruit multisque ditat reditibus, in eoque Canonicos collocat. Variæ ei templo & Canonicis, à varijs Pontificibus concessæ immunitates. Quemadmodum autem

diuinitus, vt creditur, designatus sit locus ille ad ripam Danubij ita narrant Historici.

Suadebat Leopoldo Agnes Imperatoris filia, vt locum aliquem designaret, in quo Dei, eiusque matris laudes canerentur. Dumque in hac cogitatione versarentur, accidit vt ex arce in altissimo monte Cæcio sita, vbi Leopoldus habitabat, fluenta Danubij contemplante vtroque, leui zephiro flante, flammeolum è capite Agnetis detractum in nemus proximum ripæ Danubij deferretur. Istud post 9. annos Marchio venationi intentus, dum inter dumeta insperatò illæsum repeiisset, & recens neque sine numine id factum agnosceret, locum monasterio Deiparæ condendo designauit.

Idem cœnobium quod Cellas Mariæ dicunt in ruinam versum, item aliud Melicense bellis & vetustate collapsum instaurauit, ac censibus auxit. In numerum SS. relatus est 9. Ianuarij ann. 1485. ab Innocentio 8.

Ferdinãdus à Castiglio.

2. Anno 1280. Albertus Magnus vitam finit.

Is ab ineunte ætate Dei genitrici addictissimus, certum ei quotidie orationum pensum persoluebat, eamque rogabat vt omnes suas actiones ad Dei obsequium & animæ suæ salutem dirigeret, seque in eo vitæ statu, qui huic fini consequendo maximè congrueret, quasi manu sua collocaret. Tandem B. V. ei apparuit, monuitque vt S. Dominici institutum complecteretur. Quod & fecit, at cum inter cæteros confratres ingenio esset tardior, de religione deserenda cogitabat. Cum autem in eo cogitationum conflictu versaretur, nocte quadam visus est sibi per

qui-

quietem, iam eo consilio scalas conscendere; Cũ quatuor Virgines transitum ei prohibuere, à quarum vna, cur abire vellet cum rogaretur causatus est ingenij tarditatem. Verum blandè illa eum solata monuit, vt à Deipara mox affutura certam opem expectaret. Itaque illum ad eam deduxerunt. A qua cum interrogaretur quid potissimum expeteret, respondit cupere se in philosophia, cui tum operam dabat, potissimum excellere. Deipara eum bono animo esse iubet, prędicitque eum voti fore compotem: vt autem (inquit) te id mea ope assecuturum scias in extremo vitæ omnem tuam doctrinam inter docendum repente amittes, quia naturalem scientiam potius quam diuinam postulasti. Deinceps itaque ita profecit vt præstantissimus sui temporis philosophus habitus & Magni nomen adeptus sit. Plurima scripsit. In ijs de B.V.M. librum admirandum. Sub finem autem vitæ dum doceret, omnium quæ ad scientias pertinent oblitus, hęc quæ iam diximus narrauit. Itaque discessit auditoribus eum lachrymis prosequentibus ac si iam obijsset. Reliquum porro vitæ orando, & cætera pietatis officia obeundo sanctè traduxit.

3. Anno 1536. Deipara quendam liberat è carcere.

Petrus Rousiers in Iaensi ciuitate regni Castellæ licet innoxius, detinebatur captiuus, vnde die quadam cum valde angeretur & doleret, visus sibi videre quendam qui eum tangeret, tactuque isto corpus vniuersum agitaret, moneretque sese vt Montisserratensi Deiparæ commendaret. Quo viso ita perterritus fuit vt ei non respõderit quicquam. Vbi autem primum ad sese re-

dijt, voci illi cęlitus missæ obtemperans illico, enixè se Dei genitrici commendat, nuncupato super hæc voto eius visitandæ in monte Serrato. Vix preces finierat cum ei compedes & manicæ ferreæ sponte decidunt, remanentibus tamen numellis collo insertis cum catena ex ijs dependente, qua medium corpus cinxit vice cinguli. Et cum per 7. portas ei transeundum esset vt se carcere liberaret, eas omnes comperit apertas, neque vllum inuenit qui se ei opponeret, etsi plus 30. viri inibi essent, & quamuis tibiæ plurimis essent affectæ vulneribus & admodum infirmæ, eoquod diu compedibus constrictæ fuissent, nihilominus illa ipsa nocte 7. bene magna confecit milia ria per rupes, montes, locaque prærupta, ac die insequenti sanus ac incolumis à vulneribus in domum suam regressus est.

4. Deliquium animi repente curatum vide infra 15. Decembris.

5. Anno 1582. sanatio à vulnere immedicabili.

Dum Martinus Miro Terraconensis sclopetum exonerat, eius canna tanto cum impetu exilit in eius frontem vt læthaliter eum vulnerarit. Nec mora illico aduocantur chyrurgi qui negant se remedia vlla adhibituros tam desperato vulneri, suadentque sese ad mortem comparet intra per breue spatium obeundam. At ille ad certiora remedia confugiens, Diuam Montisserrati aduocat, à qua breui tempore curatur.

6. Anno 1545. cœlum petit Lucia Narniensis ex familia D. Dominici.

Hæc cum 5. dumtaxat annos nata ad templum proficisceretur, ac fixis oculis certam Deiparæ ico-

iconem intueretur, ipsa ad eam: Vis inquit tradam tibi filiolum meum. Illa annuente, verè illum ex sinu matris acceptum domum tulit: mirantibus vniuersis quos offendebat, tam tenere ætatis puellam, tam speciosum gestare infantem: verentibusque ne ei è sinu in terram laberetur. Verum ipse se sustinebat, qui pugillo mundi orbem continet. Domum vbi attigit, supra lectum illum collocat qui 3. totos dies cum ea permansit. Quo toto tempore verè imago illa caruit Christi Domini effigie. Exacto porro triduo Christus inuisibili quadam ratione matri suæ se reddidit.

Eandem septennem Christus Dominus sibi despondit coram B.V.M. alijsque sanctis.

Nouembris 16.

1. NAtalis dies S. Edmondi Cantuariensis Archiepiscopi.

Hic coram imagine Beatæ Virginis, Deo vouet castitatem, & Deiparę se commendans eam sibi sponsam diligit, & vt fœdus hoc stabile sit, nouo modo eam annulo suo tanquam arrhabone sibi despondet, annulum illum (quem eam ob causam præpararat) eius imaginis digito infigit, in quo etiam inscripta erat Angelica salutatio. Atque ex eo tempore quoties B. V. M. expetijt opem, eam sensit propitiam. Habuit & ipse in digito suo annulum, cum quo post obitum sepultus est. Cui itidem cunctis admirantibus Angelica salutatio insculpta erat, vt Beatissima Virgo ipsum suum sponsum & habere & agnoscere dignaretur. Vltra officium Canonicum & officium S. Spiritus & defunctorum quotidie etiam reci- *Surius*

tabat horas B.V.M. porro annulus iste cum quo sepultus fuit, à quodam Abbate ablatus est, quo & multa miracula patrata sunt. Cum adhuc esset laicus sacellum Parisijs curauit extrui in honorem Deiparæ. Studijs intentus eius habebat coram se imaginem eburneam, in cuius circuitu depictum erat nostræ redemptionis mysterium. Post nocturnas preces quibus intererat, in oratione cum lachrymis & gemitibus coràm altari S. Mariæ in templo S. Mederici persistebat.

Quotidie in honorem Deiparæ & S. Ioan. Euangelistæ recitare consueuerat orationem cuius initium est, ô intemerata, &c. Cumque ob studiorum occupationem aliquando eius oblitus esset, proxima nocte à S. Ioanne (qui ferula ictũ immanem ei prius minari visus) mox blandè admonetur, ne vnquam eam precationem omitteret.

Quodam tempore lucernam, lectitanti somnus extorsit, vt ipsi cæderet vel inuitus. Tum verò mus ingressus lumen extinxit. Experrectus itaque videt se sine lumine. Gemens appellat dulcissimũ nomen matris Dei, moxque cernit sibi lumen cœlitus restitutum.

Nouembris 17.

1. NAtalis dies S. Gregorij Thaumaturgi, qui Episcopus factus Neocæsareæ Ponti doctus fuit mysteria fidei, maximè quæ ad trinitatis fidem spectant, à sancto Ioanne Euangelista & à SS. Deipara, qui ei nocte profunda, lumine miro splendidi apparuerunt. Quam doctrinam mox literis consignauit, ac plebem suam docuit.

2. Na-

2. Natalis S. Hugonis Episcopi Lincolniēsis.

Hic grauissima carnis tentatione, & cui similem nunquam expertus erat, tandem post multas preces à SS. V. Maria liberatur.

Idem Lincolniæ Basilicam Deiparæ erexit, erectamque eidem dicauit, in quam sanctum eius corpus. 8. Kal. Decembris anno 1207. translatū solemne sepulchrum recepit, Anglorum & Scotorum Regibus feretrum humeris suis deferentibus. Idem Virginis filium in SS. Eucharistia crebrò vidit sibi arridentem. Qui cum sacram hostiā supra calicem leuasset vt frangeret, sub eadem qua prius imagine eum contuebatur. *Rotgeus in Annal.*

3. Anno circiter 1300. cœlo nascitur S. Gertrudis Virgo Saxonica, sanctimonialis ordinis D. Benedicti.

Huic frequentissimè apparuit Deipara vt patuit supra die Assumptionis, & Natiuitatis eiusdē neque non alias frequenter, quam & varijs donis locupletauit. Ac die obitus quidem visendum se ei exhibuit Christus Dominus in maiestate sua, plenus gloria & decore, cum benedicta matre sua, & cœlitibus innumeris.

Eadem benedicta mater, in exitu animæ S. Gertrudis quando triumphantis ritu in cœlū ducebatur, procedebat prima in capite cœlestium exercituum. Qui plura de Deiparæ erga hanc Diuam affectu, & huius vicissim aduersus illam videre desiderat, legat is Insinuationum diuinæ pietatis librum eiusdem Gertrudis.

Illud autem omittere non licet, quod peccatori magno futurum est solatio. Inter cætera vidit aliquando accurrere sub clamydem Deiparæ bestiolas diuersi generis quibus significabantur

va-

varij peccatores specialiter ei deuoti. Has omnes mater misericordiæ benignè suscipiens & quasi sub pallio suo protegens, delicata manu sua singulas contrectabat, deliniebat, ac ipsis blandiebatur, sicut quis blandiri solet catulo suo: Quare insinuabat quomodo etiam peccatores amicè suscipit donec eos reconciliet filio suo.

Nouembris 18.

Ioannes Monachus.

1. NAtalis S. Odonis Abbatis Cluniacensis.

Hunc parens, à Deo per sanctissimæ Virginis partum, ipsa natiuitatis nocte orans exorauit. Cuidam eius monacho moribundo apparuit Beata Virgo Maria, à quo cum quæreret num se nosset, negaretque ille: ego sum, inquit, misericordiæ mater. Qua visione S. Odoni indicata, deinceps eam semper vocauit misericordiæ matrem.

Hic Diui Benedicti ordinem reformauit, cuius reformationẽ videtur ordinis breuiariũ ascribere Deiparæ auxilio, sic enim habet: Statutum est vt ab 8. Purificationis B. M. V. vsque ad feriam 5. cinerum, & ab 8. Paschæ vsque ad Rogationes, & ab 8. Pentecostes vsque ad Aduentum, nisi festum 12. vel 3. Lectionum seu Euangelij proprium, vel octaua occurrerint, celebretur in sabbato festum 12. Lectionum de intemerata & perpetua Virgine Maria, singulari spe nostra post Dominum IESVM, quatenus eius meritis & intercessionibus ab omnibus mereamur aduersis liberari, & gaudia supernæ Hierusalem adipisci. Eius etiam ordinis peculiaris est oratio quã singu-

gulis ſabbatis in Virginis honore n fundunt religioſi. Eius initium eſt: Miſſus eſt Gabriel Angelus. Habetur initio breuiarij. Recolit item hic ordo feſtum Manticæ B.V.M. cuius officium idē quod eius natiuitatis.

2. Anno 1575. vitæ diem clauſit extremum P. Iacobus Ledeſma Societatis IESV.

De eo ita P. Ribadeneyra in vita P. Laynez & alij.

Huic pro conſtantia in Societate Deum roganti apparuit Regina Angelorum, Maria Magdalena, Catharina virgine & Martyre ac Catharina Senenſi ſtipata, eiq́ue Deipara promiſit conſtantiæ & continentiæ virtutes. Item ſe animam agenti præſto fore, quęq́ue polliceretur dixit vera comperturum. Comites quoque Deiparæ alternis occinebant.

Diuina res eſt caſtitas,
Maiora ſed ſunt præmia
Quæ continenti dat Deus.

Nouembris 19.

1. NAtalis S. Elizabethæ, Regis Hungariæ filiæ.

Hæc cum puellula eſſet, decimam partem lucelli quod ei ex luſu prouenerat, ſolita erat dare pauperibus, obſtringens illos ad recitandam orationem Dominicam & ſalutationem Angelicam. Imminente morte recolebat myſterium partus Virginei: hęc eſt inquit hora immaculati partus, admonens nos commentari aliquid debere de IESV puero quomodo noctu frigida aura in alie-

no hoſpitio natus ſit ex Virgine Maria: Summa, fuit Deiparæ cultui addictiſſima, & ſeruantur etiamnum Hallis & Viluordiæ Virginis matris ſtatuę, quas ipſa olim venerata eſt.

Nouembris 20.

1. ANno 1616. extremum diem claudit Maria Aubron Audomarenſis.

Hæc hortum Deiparæ Audomari à RR. Blaſeo Epiſcopo erectum hæredem fecit ex aſſe bonorum omnium. Vltra mobilia reditus inuenti ſunt circiter mille ſexcentorum florenorum. Sed præter cenſum, ſe ipſa totam etiam in honorem Deiparæ ſpatio quatuor annorum vſque ad mortem impendit docendis puellis quę in illum hortum admittuntur. Vide 21. Martij vbi de Iacobo Epiſcopo.

Porro ante erectionem iſtius horti eadem ipſa præſtitit annis 20. pauperibus puellis, quas ipſa proprijs bonis eximia quadam in egenos propenſione ſuſtentabat.

Nouembris 21.

1. PRæſentatio B. V. Mariæ, cum trima templo eſt oblata.

Feſtum hoc apud Græcos antiquum fuiſſe fidem faciunt Homiliæ patrum, Germani Conſtátinopoli qui floruit ſub annum 715. &c. Paulus 2. Pontifex cum innumeris malis orbis eſſet repletus, ad Deiparæ gratiam promerendam feſtum hoc ſub annum 1464. approbauit, & ſolemniter celebrari imperauit, indulgentijs etiam (quod

& Pius 2. eius antecessor fecerat) ijs qui id pie colerent, concessis, Sixtus 5. anno 1585. primo Septembris statuit vt vbique celebretur, & sicubi intermissum esset restitueretur, idque sub officio duplici.

Varia Deiparæ sodalitia sub patrocinio Virginis præsentatæ erecta consulto omitto, vno tãtum ex antiquioribus allato de quo Alardus Tassart in suo Chronico M.S. ad annum 1481. Erectum fuit illud in Insula Sithiu in oppido Diui Audomari (vulgo Mediolanense sodalitium Dei matris appellatur) sub Præsentationis sanctæ Virginis Mariæ titulo anno 1481. tempore D. Ioannis de Lannoy Abbatis, quod etiamnum frequentissimo primariorum ciuium frequentatur concursu. Olim siquidem cum Paulus secundus Romanus Pontifex ad instantiam Turingiæ principum in eorum Dominijs, præsentationis festum celebrari permisisset, ista deuotio etiam in Belgium penetrauit, quare supradictus Abbas acquiescens Audomarensium precibus, consensit vt in suo cœnobio sodalitium istud Præsentationis Deiparæ nuncupatum erigeretur. Quod ipso die D. Bertino sacro fieri cœptum est ipso Abbate sodalitij cereum primò deferente, ad cuius imitationem, plurimi sexus vtriusque in eam sodalitatem inscripti sunt. Ei sacrum altare attributum est in quo Dominicis & festis Deiparæ sodales sacris intersunt. Idem Abbas Vicarius Ecclesiæ Morinensis ab Apostolica sede creatus, anno 1482. sodalitium istud authoritate sibi data approbauit.

Ad huius porro Beatæ Mariæ Virginis, Mediolanensis nuncupatæ memoriam non pauca tra-

traduntur euenisse miracula, quæ, depicta tabella anno 1537. in Maiori Basilicæ area, etiam num continentur sanatio videlicet pueri sagittâ perfossi. Alterius item pueri lanceâ latus percussi, qui totis 10.mensibus fractæ costæ doloribus elanguerat. Puellæ sex annorum submersæ & ante sacrum altare vitæ redditæ, pueri mortui nati qui Virginis precibus baptizatus est. Clemens octauus ei sodalitio præsentatæ Virginis plenariam concessit indulgentiam singulis Deiparæ festis anno 1595. quinto nonas Maij.

Extat Romæ templum S. Mariæ puritatis in Burgo in qua eius imago visitur miraculosa, cuius festus dies est Præsentatio eiusdem Virginis.

Petr. CresPetius. Metis Lotaringiæ oppido in Marianæ Præsentationis honorem extructum fuit cœnobium, ac Cœlestinis monachis datum. Apud eos id festum habet octauam.

2. Anno 1618. Imago Deiparæ Foyensis iam varijs celebris miraculis solemni ritu ac maxima cum pompa transfertur è Castro Cellensi ad sacellum ei erectum.

Ribaden. in Catalogo. 3. Anno 1584. Obijt in Domino P. Franciscus Turrianus Societatis IESV.

Hic scripsit pro conceptione Deiparæ immaculatæ & pro eius domo Lauretana contra quendam Vegerium hereticum. Idem causa fuit cur expunctum ex breuiario à Pio 5. tanquam minus antiquum festum Presentationis, in vsum denuo reuocaretur. Nam ex recondito suo illo antiquitatis penu vetustissimos authores deprompsit tum Græcos tum Latinos, eorumque testimonijs probauit Præsentationis festum veteribus & sanctissimis patribus & olim cognitum & laudi-

dibus celebratum. Quam eius pietatem placuisse Deiparæ inde patet, quod ipsa (vt par est credere) vt in ipsomet festo die quem ipse tanto conatu defenderat, ad fœliciorem vitam commigraret suis precibus impetrarit.

Nouembris 22.

1. ANno 1603. Deiparæ interuentione sanatur paralytica & rationis vsu destituta.

Accidit hoc miraculũ in Angela VVoters quæ præter paralysim atque delirium nonnunquam erat muta: tam vehemeus autem erat paralysis vt nec manum ad os admouere posset. Consulti medici, postquam ex artis præscripto ei varia adhibuissent, pronuntiant exiguam esse spem recuperandæ valetudinis, suaderéque se vt ad supernum auxilium confugerent parentes puellæ: Itaque votum concipiunt peregrinationis ad montem Acutum, quo se exoluerunt hyeme transacta. Interim die Præsentationis B.V.M. mater cum filia ad templum eiusdem in Antuerpiensi ciuitate (erant enim Antuerpienses) se confert orationis causa. Nec frustra eam adhibuit mediatricem, nam sequenti die mane restituta est puella perfecto membrorum omnium vsui, cum antea planè illo destituta esset, admirantibus omnibus, ac maximè medicis tam subitam mutationem.

2. Anno 1272. vita exit Henricus Angliæ Rex. Hic egregium illud VVestmonasterij sacellum B.V.M. extruxit primumque suis manibus lapidem in fundamentis deiecit, & magni pretij ornamentis ditauit. Idem quotidies tres missas eas- *M.S. Vaticana.*

que bene longas,ſcilicet cum cantu quotidie audiebat præter alias priuatas & ſine cantu celebratas. Cumque ei aliquando Ludouicus Franciæ Rex diceret, debere illum potius frequentius cōcionibus intereſſe: Imo inquit ei multo magis malim frequentiori amici mei frui conſpectu quam aliorum de illo laudes audire.

3. Natale S. Cæciliæ V. & M.

Hæc frequenter fuit in comitatu Virginis matris quando ſe mortalibus viſendam præbuit. Vide Aprilis 22. n. 1. Auguſti 4. n. 3.

Nouembris 23.

1. ANno 1464. natale B. Margaretæ Sabaudæ Marchioniſſæ Montisſerrati ex ordine S. Dominici.

Chronic. ordinis. Cum hæc podagra grauiſſimè torqueretur atque Deum rogaret vt ſaltem ei acutiſſimos illos dolores aliquantulum minueret, apparuit illi B. V. M. indicauitque filij ſui voluntatem eſſe, vt eos cruciatus æquo animo ad vſque vitæ terminum toleraret. Itaque deinceps ſumma patientia dolores illos pertulit, neque vnquam de ijs audita queri. Cumque ab ea quæreretur quemadmodum ſeſe haberet, optimè, inquiebat, quandoquidem in me Dei voluntas perficitur.

Cum neptis eius (quæ poſtea Regi Cypri nupſit) à medicis deſperata iaceret, ad Chriſtum eiuſque parentem precando ſe conuertit pro neptis ſanitate. Nec fruſtra, nam ipſa eadem nocte qua illa moritura putabatur, apparuit B. Virgo Margaretæ, indicauitque exauditas eius preces à filio, neptemque ſanitati reſtituendam.

Anno 1624. Vrbanus 8 Franciſcum Borgiam Societatis IESV in Beatorum Album adſcribit.

De eius erga Deiparam pietate vide 30. Septembr.

Nouembris 24.

I. ANno 1535. quidam publicè teſtatur ſe Deiparæ interceſſione, ſine linguâ locutum non minus quam ſi linguam habuiſſet. *Hiſt. Mōtiſſerr.*

Res ita contigit. Cum Antonius Vbelis Sabaudus Aſtum tenderet, incidit in prædones qui eius omnia ſcrutantes, inuenerunt Epiſtolam Ducis Sabaudi ad quendam militum præfectum qua iubebatur purgare itinera ab iſtis prædonibus. Itaque illi ira incenſi tum in Ducem tum in Antonium Epiſtolæ latorem (licet planè ignarus eſſet quid eâ contineretur) eum malè excipiunt, ac multis locis vulnerant equo deiectum. Ipſe verò tacitè ſed magno animi ardore Deiparam Montiſſerrati inuocabat. Interim datur ei optio à prædonibus de duobus, quorum alterum ſciat ſibi neceſſariò ſubeundum, malitne manū ſibi vtramque abſcindi, an linguam cum auribus. Illis vrgētibus vt alterum eligeret, neque ſpem vllam eſſe euadendi conteſtātibus, poſtquā ſe maiore adhuc quam prius animi æſtu ac vehementia Deiparæ cōmmendaſſet, reſpondit malle ſe multò auriū ac linguæ vſu, carere quā manuum. Vix verba finierat cum eum auribus & lingua mutilant, eaque ei in manibus dant edicuntque vt ea ad ducem deferat pro reſponſo Epiſtolæ quam ad ſupradictū præfectum militum diximus ſcripſiſſe. Neque tamen tot cruciatus auertere potuerunt Antonium

quo minus iter suum Astum versus prosequeretur, & quin Deiparam imploraret: quare paulo post ipse voti compos factus est, & ab ea vulnera omnia curata sunt, & quod planè stupendum est, absque lingua non minus quam antea expeditè loquebatur. Quod quidem plurimorum testimonio confirmatum est, quem lingua carere oculis suis viderunt, nihilominus distinctè atque arciculatè loquentem audierunt.

2. Anno 602 vita exit Mauritius Imperator.

Hic teste Nicephoro, Assumptionis festum edicto statuit. Vel vt alij volunt, eam antea ab Ecclesia institutam, ipse in Oriente sanctione edita promulgauit.

3. Anno 16 7. Dux Corecius è sobole magnorum Ducum Lithuaniæ Deiparæ ope vinculis eximitur quibus à Turca constrictus tenebatur. Longior est Historia, ideo omittitur, dignissima tamen est quæ legatur.

Bronius ad ann. 1383. Miserè moritur blasphemans B.V.M. Res sic habet: Dominus Nicimera cum sorore sua Domina Rozimirba corpus matris suæ hæreticæ in templum Catholicum, quod ipsorum est iuris patronatus, Reuerendissimo inscio, parocho vero reclamante & contradicente introduxerunt, ibique in capella cadauer deposuerunt ac humauerunt: Erant ibi tunc duo ministri Lutherani ex quibus vnus sexagenarius magnæ apud hæreticos reputationis, cum circa funus concionem haberet, vehementer in Imagines sanctorum, maximè verò in effigiem BB.V. Gestochouiensis inuehebatur, eamque blasphemabat, ridebat. In eum postea, cum è templo egressus esset, ac medius inter alios securus incederet sex equi Domini Sadoroski

Catholici viri,qui tunc curruī iuncti aurigis etiā insidentibus, non longe à templo stabant, cum maximo impetu,& ferocia,cūcurrerunt,eumque summo cum fremitu miserrimè dilaniauerūt nec prius nisi mortuum dimiserunt. Conabantur quidem Aurigæ,& omnes circumstantes iuuare sed nulla ratione impetum & ferociam equorum cohibere ac frænare poterant. Qui vbi opus suum (Diuina voluntate sic permittente) perfecerunt, quieti nemine alio læso, ac si nihil impetuosè fecissent cum suo curru constiterunt. Et licet Deus omnipotens statim vltus sit suam iniuriam Reuerendissimus tamē pro suo officio Episcopali violationem Ecclesiæ illius intermittere non vult; Acturusque est de ea suo loco & tempore.

Hæc Anno 1606. contigere in Polonia in villa Gorchij. Excepta ex litteris Archiducissæ Mariæ matris Reginę Poloniæ.

Nouembris 25.

1. ANno 1625. Serenissimus Archidux Leopoldus Imperatoris Ferdinandi frater germanus,Lauretum attigit. Apud patres Societatis hospitatus est. Porrò quotidie amplius 6. horas mane flexis genibus in sacro sacello orabat, vesperi autem duas. Inde ad Collegium Patrum se recipiebat. Vt autem ignotus esset populo, cum receptum parabat, vnum ex suis aulicis præmittebat, cui cæteri tanquam sibi famularentur, ipse paulo post per interiorem porticum in hospitium suum se recipiebat, vniuerso populo ad suos aulicos conuerso. Vbi communibus cibis cum patribus contentus, frugalem vitam & reli-

giosam ducebat. Eandem vitæ rationem Romæ tenuit, quo se contulerat ad Iubilæum, nec quis esset sciri voluit, ne pia eius exercitia visitationibus Cardinalium interturbarentur.

3. Natale S. Catharinæ V. & M.

Hæc frequenter comitata est SS. V. M. quando varijs occasionibus se prębuit visendam. Vide inter cæteras 18. huius & Augusti 4. nu. 3.

Nouembris 26.

1. Romæ anno 1503. coronatur Pontifex Iulius 2.

Hic religione erga Deiparam Lauretanam nulli secundus, Lauretanam ædem in suam recipit tutelam, eamque Pontificium sacellum appellat, Sacra ibi officia solemni ritu similiter vt Romæ in sacello Pōtificis peragi iubens. Lauretani templi ministris indulsit, vt Pontificij familiares & conuictores essent eo iure quo qui optimo Annonam & alia venalia Lauretum deferentes omni portorio ac vectigali immunes esse voluit. Idem B. V. M. inuocata à Bonbardę ictu protectus eam varijs donis colit. Vide Hist. Lauret. l. 2. c. 12. & 14. Vbi alia Iulij 2. in Deiparam grati animi monumenta afferuntur.

2. Clemens 7. SS. numero ascribit B. Antoniū ex Dominicano ordine Archiep. Florentin. De eo vide 2. Maij.

3. Anno 1505. Obit Elizabetha Hispaniarum Regina, Ferdinandi Regis cognomento Catholici coniux. Quid ab ea contra Mauros Deiparæ hostes acerrimos præstiterit, vide vbi de Ferdinando 13. Augusti, communibus enim consilijs omnia

omnia gerebant etiam bellica negotia Rex iste & Regina.

Nouembris 27.

1. ANno 1382. In pugna Rosebecana Gallorum in Flandros, illorum acies loco mota ab his, interfectique aliquot equites donec clamatur à quodam milite: O Virgo Maria ora pro nobis, tum inclinauit ad Gallos victoria. *Meyerus.*

In Gallia ciuitate Regiensi natale S. Maximi Episcopi.

Hic cum ad ciuitatem Teruanam peruenisset & vlterius abiret Vimam, ibi voce cœlesti iussus est manere. Quare oratorio constructo in honorem Dei genitricis & S. Andreæ, octo annis & mensibus tribus ibi conuersatus est, tandemque ibidem plenus virtutibus & miraculis spiritum Deo reddidit. *Molanus.*

Nouembris 28.

1. IN monasterio Lætiensi in Hannonia annuatim celebratur memoria cum Missa festiua, aduentus Constantinopoli, reliquiarum varij generis, inter quas præcipuum locum obtinent Christi Domini & Deiparæ matris. Vide paralipomena nostri inuentarij reliquiarum eiusdem. *Hæc memoriam vitiosè quidam reÿciunt ad Kal. Decembr.*

2. Natalis dies sancti Stephani iunioris Martyris. *Damasc.*

Hunc parentes precibus à Deipara impetrarunt atque imprimis eius mater, cui oranti ante eius imaginem ipsa apparuit, eique pedem vel-

licauit: Abi inquiens, muliercula, voti compos facta es. Sicque filium enixa, cum vt promiſerat, genitricis Dei obſequio dedicauit, Accipe, ait, Dei mater hũc chariſſimum filium quem tuo beneficio peperi.

Porro hic glorioſus Martyr contra Iconomachos ſacrarumque Dei ac Deiparæ imaginum oſores fortiſſimè dimicauit, ijſque inuitis ad eas hoc miraculum patrauit. Cum in Proconneſo rogaretur vt Armenium quemdam grauiſſimè laborantem ſanaret, duas imagines Christi & Mariæ illi adorandas propoſuit. Paret ægrotus & poſt adorationem conualeſcit, tantumque virium recipit vt corpus quod dimidia ſui parte contabuerat & humi vergebat: citra difficultatem ſeſe erigeret.

3. In Domino moritur Gregorius eo nomine 3.

Authores vitæ Põtif. Hic imaginem SS. Dei matris veſtiuit argento puriſſimo penſante libras 50. Item in Baſilica eiuſdem Dei parentis quæ ad Martyres, tectum demolitus eſt & purgari fecit ad purũ & cum chartis plumbeis reſtaurauit, & quæcumque per circuitum eiuſdem tecti fuerant diſſipata, nouo nitore conſtruxit ac depinxit. Mutauit etiam trabes in Eccleſia SS. Dei matris ad præſepe numero ſex fecit & veſtes ad altare eius &c.

4. Anno 1615. vitâ fungitur Pater Oliuerius Manareus Societatis IESV.

Hic à Sancto Ignatio Lauretum miſſus anno 1554. ad illud Deiparæ collegium regendum (voco Deiparæ quia ipſa eſt eiuſque theſauri quæ collegium alit) multis annis illud prudenter adminiſtrauit. Porro inſignem ſemel præſentem

Dei-

Deiparæ opem in graui vitæ discrimine expertus est. Cum enim non procul Laureto iter faceret & conaretur transire pontem aquis tectum, & partim etiam aquarum vi ruptum, equus eius ventre super palum cecidit. Et cum neque regredi neque porro pergere posset, neque adesset quisquã qui ei opem ferret ad Lauretanæ Virginis præsidium confugit. Mirum dictu illico vidit se miraculosè ab aquis ereptum & ad oppositam ripam se sensit translatum. *C. 2. hist. Societatis l. 1.*

Alias (interueniente, vt creditum, Deipara) multiplicatam expertus est farinam cum pauxillo saccaro & aliquot ouis quæ miserat ad honestam fœminam vt in solamen nostrorum ægrorum, qui multi decumbebant, aliquid placentularum conficeret. Dum illa cum filia & nepote huic operi insistunt, sentiunt massam intra manus quodammodo augeri, inde numerum ingentem bellariorum conficiunt, & postremo dum mactram euerrunt, collecturæ si quid farinę resederit, prope discum in quo fuerat allata denuò complent.

Idem sæpius eadem Diua procurante à filio multiplicatos panes (cum domi angusta res esset) expertus est vt ibidem narratur fusius.

5. Anno 1476. ad vitam immortalem euocatur beatus Iacobus Picenus Minorita.

Huic cum ob varios labores maximè concionum fracta esset vena, at iam totos nouem annos sanguinis stillicidium passus esset cum febri hectica, Lauretum se contulit, vbi sacram hostiam litanti & sanitatem corporis deprecanti, statim à consecratione Diua Virgo apparuit, & vt aliquid aliud per illam à filio postularet monuit. Iam enim *Marcus Vlyss. l. 6. p. 3. Hist. Minorũ.*

flu-

fluxum ſanguinis ſtagnatum & febrem depulſam eſſe ſciret. Aliquot annis tentationibus grauiſſimis agitatus cum ſibi caſum metueret, Diuę Lauretanæ templum petijt, vbi corpore & ſanguine Christi conſecrato, Virginum Primiceriam ſummo affectu vt eas tentationes repelleret interpellauit. Nec fruſtra; apparuit enim ei Beatiſſima V. M. & breui ſe ab ea moleſtia liberandum edixit.

Hunc cum nefarius quidam, Matelicæ in Piceno quod ſe ab eo notatum inter concionandum exiſtimaret (dixerat enim vir Sanctus ſumma animi contentione in libidinem præpoſteram) ſtatuiſſet occidere, contulit ſe extra pomerium ciuitatis ad quamdam Dei Matris Eccleſiolam qua Iacobus die ſequenti erat tranſiturus. Ibi imago Dei Parentis depicta quaſi viueret vultu ad iram efformato nefarium hominem aſpiciens, horribilibus verbis illum ita terruit, vt in terram corruerit, tantiſperque proſtratus iacuerit donec Iacobus præteriret, vicini accurrerent, aliqui in proximum Xenodochium deferrent, vbi poſtquam tribus menſibus iacuiſſet, ſanus ad Iacobum perrexit, veniam ab eo petijt & deinceps caſte vixit. Idem Iacobus inuocato IESV & MARIAE nomine dæmones pollebat. Aliquando cum Romæ de verbi iucarnatione in cubiculo Cardinalis Sauonenſis diſſereret, imago Deiparæ caput inclinauit, quaſi quæ ille dixiſſet approbaret. Tandem in inuocatione nominis IESV & MARIAE ſpiritum Deo reddidit, in vita & à morte miraculis clarus. De hoc illud mirandum narratur quod cum Mater eum geſtaret vtero, & periculum incurriſſet ne reuertens à prædiolo, à prædonibus

ſpo-

ſpoliaretur, audiuit infantem adhuc vtero clauſum ſonora eâ voce monentem ne timeret, neue gradum acceleraret, futurum ne ei hoſtes nocerent. Factum, & incolumis ad oppidum peruenit, at iam hoſtibus direptum; Verum domum ſuam ab ijs intactam reperit.

Nouembris 29.

1. NAtalis S. Radbodi Epiſcopi Traiectenſis cui ægrotanti apparet Deipara cum SS. Tecla & Agnete. Qui cum vehementer timeret: ne, inquit illa, timeas, certus te eam intueri cui crebro preces offers, non ego te dedignor præſentia mea, cuius in tuis ad Deum precibus frequenter memoriam vſurpas, neque ea apparitione, blandiſque verbis contenta, eum protinus ſanauit, recedenſque odorem gratiſſimum poſt ſe reliquit qui & diu perſeuerauit. *Chronic. Traiectēſe.*

2. Natale S. Bilhildis viduæ ſanctimonialis anno circiter 635.

Hæc Moguntiæ templum ac monaſterium in BB. V. M. honorem extruxit, ac dotauit, in quo multas Virgines adunauit, & quia bonis multis, reliquijs ſanctorum, immunitatibus & priuilegijs quamplurimis ornatum erat, & in ſublimi veluti locatum, ideo appellatur altum monaſterium glorioſæ Virginis Mariæ. *Serrarius in Moguntiacis.*

3. Anno 1173. migrauit è vita Audomari ad D. Bertini B. Ioſcio. *Vincentius in ſpeculo Iuſt. l. 7. c. 116. Specul. exempli & alij.*

Hic quotidie 5. Pſalmos ad Deiparæ honorem recitabat, hos nempe, quorum initiales litteræ nomen Mariæ exprimunt: Magnificat, ad Dominum, Retribue, In conuertendo, Ad te leuaui, præ-

præmissa ad singulos salutatione Angelica. Hanc in Deiparam pietatem ingens prodigium consecutum est. Nam ex defuncti capite 5. rosæ purpureæ processerunt, in quarum prima, nomen Mariæ apparuit, vna ex ore, duæ ex oculis totidem ex auribus prodibant.

Vide aliquid non absimile in Cantipratensi l. 2. Apum c. 29. de Iosberto. Porrò rosas Ioscionis (sub ann. 1163.) id est totidem miracula, vniuersus populus spectauit. Earum vna ex ore educta (reliquis 4. paulo post euanescentibus) crystallo inclusa & in altari reposita, nomen Deiparæ & sanctitatem Ioscionis diu toti mundo attestata est.

Hist. ordinis Minimorũ. 4. Huc refero (quia dies mortis ignoratur) quod accidit fratri Iacobo Barbuto ordinis Minimorum, é cuius ore tria lilia visa prodire inscripta pulcherrimo charactere SS. nominibus IESV & MARIÆ.

5. Vita fungitur Philippus 4. Galliæ Rex cognomento Pulcher.

Hic monasterium Dominæ nostræ Poissiacense, circa annum Domini millesimum à Constantia Roberti Gallor. Regis coniuge ædificatum, iam fere collapsum instaurauit magnificijs ædificijs, & Augustinianis (alij Benedictinis) quibus primum erat à fundatrice assignatum, surrogauit Virgines S. Dominici institutum professas.

Corozat. l. de anti. Paris. Idem Lutetiæ anno circiter 1290. monasterium constituit dictum humilitatis nostræ Dominæ vulgo *der billeter*. Eius constituendi hæc occasio fuit. Perfidus quidam Iudæus acceptam à quadam muliercula sacram Hostiam, cum cultello perfodisset, emanans ex ea plurimus sanguis,

guis, aliaque prodigia primùm populum, deinde Regem mirificè perculerunt. Vnde ſumpto de Iudęo ſupplicio ædes eius diruere, aſceterium ibi collocare, Anachoretas aduocare ex diœceſi Cabillonenſi ac locum incolendum dare, vbi in hunc vſque diem perſeuerarunt.

De Philippi victoria ope Deiparæ vide 17. Auguſti, deniquc hîc.

Hic ſuis in monaſterium S. Mariæ Laudenſis ordinis Ciſtercienſis muneribus obtinuit, vt in eo quotidie ſecrum pro ipſius animæ refrigerio celebretur.

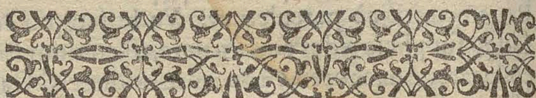
Nouembris 30.

1. NAſcitur S. Andreas Epiſcopus Feſulanus ordinis Carmelitarum.

Quod non ſine Deiparæ ſingulari beneficio contigit, nam ab ea parentes eum impetrarunt, vouentes ſe eiuſdem religioni tradituros, quod & ipſo annuente fecere. Non nobis (inquiebant ei parentes) at B. V. M. natus es. Cæterum frequenter ſe illi oſtendit viſendam. Ac in cęteris apparitionibus eximia illa fuit, quando ab eo primitias celebrante viſa eſt, cui & dixit *Seruus meus es tu quia ego elegi te, & ego in te gloriabor.* *Surius 6. Ianuarij.*

2. Natale S. Andreæ Apoſtoli.

Hic Chriſtum in itineribus ſuis per Iudęam & Galilæam comitatus (vt & cæteri Apoſtoli) dignus fuit qui frequentiſſimè Dei genitricis conſortio frueretur. Nam indiuulſo adhęſiſſe eam filio ſuo diximus ex SS. Patribus ad 17. Octobris.

DECEMBER.

Decembris 1.

Histor. Carnut.

NATALES. Eligij Episcopi Nouiomensis.

Hic cum adhuc in sæculo degeret, opificio aurifaber quatuor aureas aquilas cudit, quas Rotelinda mater Odonis tunc Episcopi Carnutensis obtulit Diuæ Virgini, ad exteriorem ornatum sacri aurei feretri quo continetur sacrum eius indusium.

5. Anno 1581. Martyrio coronatur Londini Pater Edmondus Campianus Societatis IESV.

Hic dies duos noctesque pæne integras in equuleo grauissimè tortus, ac extensus IESV nomen ac Mariæ frequenter ingeminat, quos & sensit sibi propitios, admirabili patientia animique fortitudine illi collata.

Idem B. V. M. Litanias in carmen pentametrum redegit memoriæ causa, quas & frequenter recitabat. Vide nostrum Parnass. Marian.

3. Anno 1258. Græcorum Imperator creatur Michael Palæologus.

Hic cum vrbem amissam recuperasset, vbi primum Constantinopolim venit coram imagine

B. V.

B.V.M. à S. Luca depictæ primum gratias dixit, illamque religiosè præferri voluit, ac deinde pedes ipse comitatus atque stipatus in vrbem processit.

Nicephorus Gregoras.

Decembris 2.

1. ANno 1521. obit Romæ Leo decimus. Hic Pontifex approbauit quod confratres hospitales B.V.M. de populo in vrbe statuerant, scilicet in eo debere de cætero recipi infirmos incurabiles, qui in aliјs vrbis hospitalibus non recipiebantur, præter quam epidimiæ & lepræ morbo infectos. Eidem hospitali varia indulget priuilegia.

Bullarij p. 490.

2. Christus & Deipara à S. Francisco Xauerio animam agente frequenter inuocantur atque in ea inuocatione beatum spiritum suum Deo reddidit in Sanciano insula apud Sinas, dum in eorum conuersionem, capitis licet proposito periculo aut perpetuæ seruitutis toto animi conatu incumbit, anno 1552.

Horatius Tursellinus in eius vita. In Hist. Societ.

Hic est Iaponiorum Apostolus qui omnium primus in Iaponiam Christi & Mariæ nomen & cultum inuexit, vtrique longè addictissimus.

Prope Parisios in monte Martyrum in Beatissimæ Virginis templo ipso die Assumptionis vota nuncupauit cum Sancto Ignatio & socijs, bonis omnibus renuntiandi studijs absolutis Ierosolymamque proficiscendi ob salutem animarum. In tradendis fidei articulis & decalogi pręceptis, hanc fere rationem seruabat vt primo præcepto decan-

decantato, primùm Dei opem inuocaret recitata oratione Dominica, deinde cum reliquis caneret: Sancta Maria Mater Iesu Christi impetra nobis à filio tuo vt primum eius præceptum seruemus sedulo. Inde salutationem Angelicam addebat, eademque ratio in alijs nouem pręceptis seruabatur. Catechismi autem tradendi finis erat Salue Regina, quo omnes Beatissimæ V. Mariæ opem implorabant.

Cum Meliapore in India noctu ante eius aram oraret & à dæmonibus acriter verberaretur, Deiparam sui certaminis spectatricem implorabat ijs verbis identidem repetitis. Domina opitulare, Domina mihi non opitulaberis? In dubijs Deum consulebat ea adhibita deprecatrice, obsessum à dæmone adolescentem qui linguæ vsum amiserat & periculoso morbo laborabat, facto Virginis sacro, excusso dæmone integrę sospitati restituit. In Iaponiam ipso Assumptionis die multis difficultatibus, quibus eam nauigationem satanas impedire conatus est, Virginis ope superatis peruenit, vbi tam præclara ad Dei gloriam operatus est.

In reditu ex Iaponia, cum scapha, in qua 15 vehebantur pręter duos Saracenos vi tempestatis esset abrepta & iam de ea desperatum esset, fusis à Sancto Xauerio ad Deum precibus & ad Deiparam Malucensem, cui tria sacra vouit, post triduum è certissimo naufragio incolumis ad onerariam Dei Deiparæque beneficio redijt.

Ex relatione pro Canoniz. Meliapore mercator erga S. Xauerium maximè pius volens nauigare Malacam, salutauit illum in digressu, petijtque instanter aliquid seruandę illius memorię causa, Xauerius detractã è

collo

collo precariam coronam ei dedit, promittens quod quamdiu apud se eam haberet, non esset in mari periturus. Quod ita euenit. Nam nauis in qua erat perijt & ipse cum aliquot vectoribus desiliens in tabulata quę ex lignis raptim compo-suerant, in alto mari alienato à sensibus animo extasim est passus, in qua sibi videbatur videre Xauerium & cum eo colloqui eodem loco quo ab eo acceperat coronam. Demum quinto post die ex quo desilijt in ea tabulata, ab extasi velut à somno experrectus repentè se vidit in littore Nogapataui propè Melaporem saluum, à qua longissimè aberat, & ereptum à fluctibus, mari absumptis cæteris omnibus qui cum eo in tabulata desilierant. Idem Xauerius initio conuersionis cum socijs Lutetia Venetias tendens ad S. Ignatium, B. V. M. coronam, catholicæ religionis inter hæreticos indicem, é collo suspensam præferebat.

Tandem vt dictum est, in suprema ægritudine, biduo moribundus voces illas frequenter iterabat: Iesu fili Dauid miserere mei. Sancta Mater Dei memento mei.

3. Natale S. Petri cognomine Chrysologi, Rauennæ Archiepiscopi.

Hic Domini Matrem multis laudauit. In cæteris ita de illa: Quantus sit Deus, satis ignorat ille qui huius Virginis mentem non stupet, animum non miratur, pauet cælum, tremunt Angeli, creatura non sustinet, natura non sufficit: & vna puella sic Deum in sui pectoris capit, recipit, oblectat hospitio, vt pacem terræ, cælis gloriam, salutem perditis, vitam mortuis, terrenis cum cœlestibus parentelam, ipsius Dei cum carne commercium pro ipsa domus exigat pensione. *Floruit sub anno 450. Sermone 140.*

 Idem,

Sermone 142. Idem, ipse Angelus miratur aut fœminam tantum, aut omnes homines vitam meruisse per fœminam, stupet Angelus totum Deum venire intra virginalis vteri angustias cui tota simul angusta est creatura.

Sermone 143. Iterum, Aue gratia plena. Hæc est gratia quæ dedit cælis gloriam, terris Deum, fidem gentibus, finem vitijs, vitæ ordinem, moribus disciplinam &c.

Auctariũ ad Mola. 4. In viridis vallis cœnobio Canonicorum regularium S. Augustini obijt B. Ioannes Rusbrollius.

Hic Christi, B. V. M. & aliorum sanctorum præsentia frui meruit. Fertur ad eũ dixisse Christus: Tu es filius meus dilectus in quo mihi bene complacui, & amplexus eum ait matri, & choris astantibus: Ecce puer meus electus.

Decembris 3.

1. ANno 1592. obijt Serenissimus Alexander Farnesius Parmæ & Placentiæ Dux, Belgijque moderator.

Hic cum sciret à Deo esse euentus, interpretem apud eum & conciliatricem habuit Dei genitricem. Sępe ad B. Virginem Hallensem commeare solitus, & vix aliter in expeditionem vllam ire nisi precibus votisque ad aram eius ritè pièque conceptis. Insuper ferè aut pedes iter totum conficere, aut certè in ipsa via ad primum conspectũ sacræ Virginis desilire ex equo, & reliquum sic peragere testandæ venerationi consueuit. Dona porro eius ibi crebra submissa aut oblata. Sed ferè stipes aut nummi fuerunt, opportuna solatia in

arctis tunc rebus; hoc ipso laudandus quod beneficium dare, non famam parare voluit, & Deum motorem ac muneratorem aspexit. Iustus Lipsius in Virgine Hallensi.

2. Anno 1138. obit Lotarius Imperator eo nomine 3.

Hic donationem decimæ quam Henricus 4. Romanorum Imperator dederat Ecclesiæ S. Mariæ Antuerpiensis ratam habuit.

3. Anno 1561. à Pontifice confirmatum est quod Laureti habet Societas IESV Collegium Deiparæ Lauretanæ obsequio deuotum, quo die Societas primum 7. annis ante acceperat. Laici omnes (quos coadiutores temporales vocant) ad gratias Deo eiusque genitrici agendas in Deiparæ conclaui SS. sumpsere Eucharistiam. Quod eo die anniuersario, quotannis ab ijsdem præstitum est. *Hist. Societ.*

4. Anno 1609. Ignatius Societatis IESV author à Paulo 5. in Beatorum Album refertur.

Vide de eo 12. Martij & 31. Iulij.

Decembris 4.

1. NAtalis S. Annonis Archiepiscopi Coloniensis. *Cartagena to. 4. ex Gobelino in vita S. Annonis.*

Hic Deiparæ erat obseruantissimus, cuius patrocino vtendum nitendumque esse asserebat, & vt facerent ij quibus præerat frequenter admonebat, in quem finem historiam istam eis enarrabat. Romæ quidam qui luxu atque inertia diffluebat, nomine tantum Christianus, erat tamen S. Cæsario Martyri addictissimus. Is mortuus est & paulo post redijt ad vitam maximo

eorum horrore qui ad eius corpus vigilabant, postero die humandum. Cumque ab eo quereretur quo loco essent res suæ: Perpetuo, inquit, apud inferos scelerum meorum pœnas dedissem nisi me S. Cæsarij deprecatio adiuuisset, qui flexis genibus coram Deo pro me supplicauit, quo orante superuenit SS. Virgo Deipara sanctorum omniũ stipata choro, quæ Christum filium suum ad S. Martyris flexit voluntatem. Quare vitæ redditus Deo reconciliatus est, iterumque in Domino obdormiuit.

2. Anno 1586. quidam à lęthalibus vulneribus conualescit.

Hunc in Gallia ciuitate Curca aggressi sunt hæretici, postquam ibi magnam Catholicorum vim peremissent. Et de ijs vnus, gladium punctim vibrauit in eius pectus tanto impetu, vt bene profundè corpus intraret. Quo non contentus iterum in latere dextro eum gladio ferit. Accessit & alter qui magna vi caput eius etiam ense percussit. Interim tot vulneribus saucius, Deiparam Montisserrati inuocat. Nec frustra, & mirabile sanè est quod ei tum contigit. Nam factus est postmodum hostibus illis suis inuisibilis, & licet eum conquirentes ad præsentem mortem, propè eum incederent, imò & tangerent, nihilominus eorum conspectui diuinitus substractus erat. Auctum beneficium à Deipara, nam intra paucos dies à mortiferis illis vulneribus omnino conualuit.

3. Anno 1334. vita exit Ioannes vigesimus secundus summus Pontifex.

Hic, vt ter quotidie tintinnabula à mane in vesperum pulsarentur, quò quisque ter Salutationem

tionem Angelicam recitaret, instituit. Idem Auenione capellam Dei genitricis, titulo de miraculis ædificauit, & perpetuos ibidem capellanos fundauit hac occasione. Duobus Auenione (vbi tum degebat Pontifex) pro crimine pessimo commisso vno sene & altero iuuene igni adiudicatis, eisque ad columnam ligatis, igneque accenso iunior ad inuocationem Deiparæ, seniore exusto, illæsus exijt.

Polydor. l.6. de Inuentor. c. 12. Richardus Cluniacensis in Ioan. 22.

Decembris 5.

1. ANno 1244. vitâ decessit Ioanna Flandriæ Comes. *Meyerus.*

Hæc Insulæ, Deiparæ Virginis Nosocomium, (hospitale Comitissæ vulgò nominant) condidit, vbi ciues indigentia pressi & ægri, à fratribus & sororibus D. Augustini regula obstrictis, liberaliter habentur. Illi vt pluribus iuuandis pauperibus pateret aulæ suæ partem attribuit, & condendis censibus tum prædia tum molas & alia multa donauit. Et ne quid etiam ægrorum spiritualibus necessitatibus deesset, sapienti cauit edicto.

P. Ioan. Buzelin. l.1. c. 5. & l.2. c. 30.

Eadem Marquettæ prope Insulam fundauit præclarum Reclinatorij. B. V. M. monasterium Virginibus ordinis Cisterciensis, & perbene ijs opibus instruxit quæ multis sanctimonialibus alendis sufficiunt. Illic frequenter ipsa à tumultibus aulicis semota, spiritualibus animum pascebat delitijs. Eius ordinis habitum sub vitæ finem suscepit, ac paulò post inter Virgines suauissimè animam efflauit. Eius exemplo Margareta soror (quæ ei in Comitatu successit) huc etiam à nego-

De ea 19. Febr.

gotiorum sęcularium cura se conferre solita erat, vt animum cælestibus imbueret disciplinis.

Eiusdem affectus erga Virginem patet ex insigni eius imagine eburnea, quam cum capsulis argenteis & reliquijs quæ in ijs erant donatione inter viuos dedit monasterio fratrum Dominicanorum Insulis, retento tantum eius imaginis vsu ad vitam, vt ipsa loquitur in Epistola donationis.

Ioan. Buzelin. Iacobus Guisianus M.S.

Apud montes Hannonię visitur locus spinosus B. M. V. qui Spinlieu vulgò dicitur à spinis ac sentibus.

Hic locus primum à quodam heremita fuit inhabitatus. Eo loci postea sub annum 1216. nobilissima Virgo Beatrix Lensiensis, castitatis seruandæ ergo, dotem suam matrimonialem seseque Christo offerens, cœnobium inchoauit & ordinis Cisterciensis habitum induit Ioanna. Porrò Constantinopolitana Flandriæ & Hannoniæ Comitissa, prædijs & prouentibus cœnobium istud liberaliter auxit, vt constat ex aliquot diplomatibus anno 1217. datis.

2. Erigitur anno 1584. in Romano Collegio Societatis IESV Pontificis authoritate sodalitas Deiparæ, sub titulo Annuntiationis ex qua cæteræ per totum orbem manarunt in Collegijs eiusdem societatis. Vide supra 31. Ianuarij in Claudio Aquauiua.

3. Natale S. Sabę Abbatis.

Hic in Palestina mira sanctitate refulsit, & pro fide Catholica aduersus impugnantes Chalcedonense Concilium vniuersale contra Eutychetem Deiparæ aduersantem, strenuè laborauit. Vide 26. Iunij de Eutychete.

Decem-

Decembris 6.

1. NAtale Diui Nicolai Episcopi.

De eo non ignobiles authores narrant, cum adhuc laicus esset ad eum venisse Christum Dominum in maiestate sua, eique obtulisse codicem sacrum Euangelij auro, gemmisque distinctum. Apparuisse quoque tum Diuam Virginem, ad eumque pallium quo vtuntur Archiepiscopi detulisse, quo & illum induit. Narrant ijdem quod cum in Niceno Concilio 318. patrum contra Arium coacta, S. Nicolaus ex zelo honoris Iesu Christi, eiusque matris, Ariano cuidam vtrique iniurio colaphum impegisset, à patribus Cōcilij factum istud improbantibus, mitra & pallio priuatum esse. At id Deo non placuisse patuit, cum nocte insequente, vtrumque ei à SS. Virgine restitutum sit, cuius etiam miraculi fidem facit antiquus iste versus, qui D. Nicolai imagini supponi solet. *Natalis comes Lipoman &c.*

Ob colaphum hæretico impactum, decora alta thiaræ,
Dempta tibi à patribus, Virgo Maria refert.

2. Anno 710. translatio corporis D. Mariæ Magdalenæ.

De ea pulchrè Brouius tom. 14. ad annum 1279. De huius erga Deiparam studio vide 22. Iulij.

3. Anno 1619. vita fungitur Franciscus Costerus Societatis IESV. *P. Ioan. Burghes.*

Huius in V. M. ſtudij extant præclara monumenta, meditationes de eius vita & laudibus, in Antiphonam Salue Regina, in Hymn. Aue Maris ſtella, inſuper libellus Sodalitatis B. M. V. quam Sodalitatem & in Rhenana & in Belgicis prouincijs inſtituit. Nihil illi gratius accedebat quam ſermo de B. V. M. laudibus & miraculis, amabatque tenerè quotquot eius amatores reperiſſet. Inter eiuſmodi ſermones, totus interno quodam gaudio colliqueſcebat. Exiſtimatur autem eiuſdem ope duo iſta rara aſſecutus. Vnum vt in maximis ac continuis ſcribendi, concionandi, regendi integras prouincias, omni ope proximos iuuandi laboribus, item in plurimis itineribus quæ pedes, plerumque cilicio armatus obibat, vel cum prouincialis munere fungeretur, aut cum in vrbem procurator prouinciæ, aut ad generalem congregationem delegatus, ad ann. vſque 88. ætatis ne vna quidem die tentatam valetudinem ſenſerit.

Alterum quod illibatum caſtitatis florem perpetuo ſeruauit ne minima quidem vnquam corporis commotione, & ne praua quidem cogitatione in omni vita pulſatus, quod non vnus in familiari colloquio ab eo accepit.

A parentibus ſuis maximè pijs B. M. V. obſequio conſecratus fuerat in tenera ſua ætate. Nullam eius imaginem inſalutatam præteribat, ſed coram ea ſalutationem Angelicam recitabat. Frequenter obſeruatum eſt eum mox vt ſæculares rumores inferrentur, ſomno correptum fuiſſe, vigilantiſſimum autem ad ſermones pios, ac potiſſimum de Deipara.

Locrius. Idem author fuit magiſtratui Antuerpienſi vt

is

is è domo ſenatoria immani deturbato coloſſo, Dei matris effigiem polycletæa manu collocaret, quam ingentium ab hac Republica illius manu acceptorum beneficiorum monumẽtum eſſe voluit, frendentibus licet nouis copronymis. *Vide 25 Martij.*

Decembris 7.

1. ANno 1605. curatur repentè quædam à fluxu periculoſiſſimi catarrhi.

Fluxio iſta occluſerat ventriculos cerebri vnde ægra viſu, ſermone, auditu, ac rationis vſu deſtituta erat. Neque aduocati plures medici quicquam profuere, quare extrema vnctione adhibita, aliud nihil quam mors expectabatur. Interim mater ægræ, certum hominem ad montem Acutum miſerat qui Deiparæ patrocinium imploraret. Eodem autem ipſo tempore quo eô peruenit, (hora ſcilicet circiter octaua matutina) ægræ mulieri redditus eſt ſenſuum deperditorum vſus, & rationis compos facta eſt.

2. Anno 1580. Quidam de prædonibus victoriam refert.

Erat hic natione Gallus quem prædones 7. aggreſſi ſunt, eorumque ſinguli è vicino (quatuor dumtaxat paſſuum interuallo diſſiti) in eum ſclopetum exploſerunt. Nec mora, ipſe Deiparæ Mõtiſſerratenſis opem aduocat in tanto conſtitutus diſcrimine. Quam & mox ſenſit præſto ſibi eſſe. Nam illi irritis ictibus nihil illi nocuerunt. Ipſe vero prædonum ducem, vnumque de ijs glande interemit.

3. Anno 1550. Cantantibus Canonicis in templo Pariſienſi Diuæ Virginis, coram eiuſdem ima- *Iacobus Breulius.*

imagine quæ sita est prope portam chori, quidam hæreticus natione Lotharingus per eos magna furia perrumpens stricto gladio conatus est supradictam imaginē deijcere. At ab ijs qui aderant impedita est furentis impia temeritas, isque apprehensus carceri traditus, sequentique die Iouis (cum illud Dominica die ante tentasset) lingua ei præcisa, igne ante maiores valuas eiusdem templi excitato, perijt.

4. Anno 1254. vitâ fungitur Innocentius 4. Huius iussu Cardinalis Petrus Capocius excitauit à fundamentis ædiculam B.V.M. tali occasione.

Cum imago quædam in tabula depicta in tegula per imprudentiam deiecta esset in puteum, qui quidem ad æquorum stabulū, ac prope viam publicam (vnde templum postea denominatum est) situs erat in ædibus Cardinalis Capotij. Nocte porrò quadam exundantibus putei aquis & equile ipsum inundantibus, equorum strepitu exciti famuli eam imaginem aquis supernatantem (licet ex se grauem) conspexere. Mox Cardinalem docent qui magna pietate primum domi suæ imaginem reposuit, mox summi Pontificis iussu ædiculam ædificauit, in qua imago est collocata, tandem eam patres Seruitæ in ampliorē formam extruxere. Puteus vero ille intra templum concluditur. Ea ex aqua ægroti potissimum bibunt. Vocatur autem templum Sanctæ Mariæ in via

Decem-

Decembris 8.

Festum immaculatæ Conceptionis Beatæ Virginis Mariæ.

1. A Quo tempore festum illud apud Latinos cæperit non est satis certum, quidam ad annum 880. referunt, ob quandam reuelationem cuidam Regi Hungariȩ factam, de qua Frãciscus Vannez in compendio virorum illustrium ordinis D. Benedicti. Alij ad tempora D. Anselmi reuocant, quem dicunt à naufragio liberatum, simulque de hac solemnitate celebranda admonitum, quod & præstitit factus Archiepiscopus Cantuariensis, eam per totam Angliam introducens. Eum secuta est Ecclesia Lugdunensis. Denique ab vniuersa Ecclesia recepta longè ante tempora Sixti 4. qui eam celebrantibus Missam & officium audiendo. Indulgentias impertitur. Reuelationes varias de hoc festo instituendo vide apud Dionysium serm. 1. 2. & 3. de Cõceptione.

Obijt Anselmus ann. 1109. In extrauaganti cum præcelsa.

2. Paulus 5. post maturam discussionem auditis votis Reuerendissimorum Cardinalium inquisitorum, vetat nemo audeat in publicis concionibus, lectionibus, conclusionibus, & alijs quibuscũque actibus publicis asserere quod BB. Virgo fuerit concepta cum peccato originali, idque sub censuris contentis in constitutionibus suorum prædecessorum & sua, super ea re vide 24. Maij.

3. In honorem Immaculatæ Conceptionis instituit ordinem religiosum Domina Beatrix de

Vasconcellus in descript. Lusitan.

de Sylua circiter annum 1480. quem approbarunt Innocentius 8. & Iulius 2. Viuit sub directione Patrum S. Francisci, licet habeant regulam particularem. Habitus quem gerunt supra, dictæ Beatrici à B. Virgine in visione ostensus fuit, in eoque apparuit illi eadem Virgo scilicet cum veste & scapulari candidis, & cum pallio cæruleo. Ac cum scapulari quidem & pallio gestant eius imaginem solis radijs cinctam, stellis coronatam cum filio suo in vlnis. Hac imagine docentur profundam in corde B. V. M. memoriam & imitationem insculpere. Et vt continenter honori intemeratæ Conceptionis intenderent animum, datum est ijs breuiarium quod aliud in singulos dies non contineret quam officium Conceptionis, Dominicis dumtaxat ac festis solemnioribus demptis, quo tempore Romano vtuntur officio.

4. Huc spectat solemne iuramentum de immaculata Conceptione, cuius hic subijcio exemplar.

EXEMPLAR.

SOlemnis iuramenti ferijs Beatissimæ Virgini Matri, sine originalis peccati labe, conceptæ, sacris, Neapoli, ab Illustrissimo Prorege, Vniuersitate Consilijs, Militia, concepti & publicè præstiti, anno 1618.

Ad tuæ maiestatis pedes ô cæli terręque Regina Maria, prouoluti, & tua beneficia recolentes, atque erga immaculatam tuam conceptioné deuotioni accepta referentes, nos D. Petrus Giron, Dux

Dux Oſunæ. Et in præſenti regno Neapolitano prorex, & venerabilis vniuerſitas ſtudiorum regiorum, nec non conſilia miniſtrorum, ac militia peditum, in hac ciuitate conſiſtentes, ſacrarum litterarum, ſanctorum Conciliorum, Tridentini præſertim SS. Romanorum Pontificum, ac Beatiſſimi D. N. Pauli diuina prouidentia Papæ V. de tuæ gloriæ amplificatione bene meriti, probatiſſimorum patrum, vniuerſo fere iam populo plaudente, veſtigijs inhærentes, in hoc tibi ſacro templo, in hac nobis læta, & fauſta feſtiuitate, per merita filij tui, te iam ab ipſa æternitate ſine originali peccato præuiſam, & præſeruatam confitemur: teſtamurque Deum, & filium tuum nos hanc ſententiam de tua ab originali peccato præſeruatione, noſtro iam dudum inſitam pectori, Deo inſpirante, conſtantiſſimè ad vltimum vitæ ſpiritum retenturos: hoc publicè, hoc priuatim docebimus: hæc eadem à noſtris ſubditis, & à cæteris omnibus (quantum in nobis fuerit) teneri & doceri, Deo adiuuante curabimus. Ita vouemus, ita ſpondemus, ita iuramus, ſic nos Deus adiuuet, & hæc ſancta Dei Euangelia. Quam aſſertionem, votum, & Iuramentum ad pedes S. D. N. Pauli Papæ V. ſubmittimus, vt hæc omnia Apoſtolica benedictione promouere dignetur.

Tu ergo ô fœlix, ô ſummè fœlix, quæ ab initio & ante ſæcula ab ipſo Deo electa, & præſeruata fuiſti, Beatiſſima Virgo, eundem ſanctiſſimum Dominum noſtrum Paulum, diuturnitate pacis, & fœlicitate amplifica, & Catholicum Regem noſtrum Philippum, tuæ ſine peccato Conceptioni conſtanter addictum, omnibus bo-

nis accumula, & longæuę senectutis Imperij, & iustitiæ gloria exorna, nobisque omnibus animorum puritatem ac peccati sordium detestationem impetrare digneris. Neapoli 8. die Decembris 1618.

Sic voueo, sic iuro, sic me Deus adiuuet, & sancta hæc Dei Euangelia.

Angelicus Doctor D. Thomas Aquinas in librum primum sent. distinct. quadragesima quarta, quæst. prima, articulo tertio, ad tertium in editione Lugdunensi Iacobi Myt anni M. D. XX. recognita ad vnguem per Fratrem Lambertum Campestrem Theologum, sacri ordinis Prædicatorum, & dicata Patri Marino Carolo, eiusdem ordinis theologo insigni. Sic scribit:

Potest aliquid creatum inueniri, quo nihil purius esse potest in rebus creatis, si nulla contagione peccati inquinatum sit & talis fuit puritas B. Virginis, quæ à peccato Originali, & actuali immunis fuit. Fuit tamen sub Deo inquantum erat in ea potentia ad peccandum.

Excusum Neapoli apud Florauantem Figliuolo.

5. Anno 1613. Apoplecticus omnium membrorum vsu carens sanatur ope Deiparæ.

Michael Speth. quæstor generalis prouinciæ & diœcesis Bambergensis morbo isto tenebatur & licet varijs adhibitis remedijs nihil effectum erat. Itaque ad Beatissimam Virginem Mariam V Vequerensem recurrit cui argenteum deaura-

tum

tum calicem vouet, & alia quædam. Vix intra se ea vota conceperat cum cessat omnium membrorum torpor, redit aliqualis calor, frigus rigorem suum remittit summa medici admiratione. Tandem postquam confessus esset nouo Deiparę beneficio, frigus illud lethale quod prius senserat, omnino abscedit, infirmitas membrorum euanescit, denique sanus & incolumis é lecto surgit. Obstupescit medicus & fatetur se in omni vita sua nunquam tam lethales conuulsiones vnquam vidisse. Atque hæc de corporis curatione. Sequitur altera qua animo ægro remedium factum est.

6. Anno 1608. famulabatur Martinus Gutric Comburgensis, nobili Catholico ipse hæreticus, eratque ei Amanuensis. Febris autem hectica Martinum inuasit non sine vitæ periculo. Solantur socij ægrum, Interim ipse vult ad se vocari Dominum Foruerium Concionatorem Bambergensem, velle se ait fieri Catholicum. Obstant illi, aduocaturos se aiunt ministrum, ille contra velle se sacerdotem Catholicum respondet. Itaque domestici Catholici ipso die conceptionis Foruerium aduocant. Accedit ac offendit Comburgenses missos qui exheredationis aliarumque pœnarum minis, tum à Ioanne Casimiro Saxonię Duce contendant ne Papista fiat, ille constanter respõdet se terrenam hæreditatem nihili ducere, cælestem mox initurum. Interrogatus à Foruerio cur tanto arderet Catholicæ fidei desiderio. Respondit sibi nocte præterita (eratis is dies sacer Conceptioni Deiparę) eam sibi multa luce radiantem adstitisse, & quia me (inquiebat) sæpe deuotè salutasti, en venio ad te ac moneo vt quia instat

Ex litteris Federici Foruerij suffragans Bambergensis.

instat obitus tuus, in gremium sanctæ Ecclesiæ te recipi cures, confitearis & communices: nocte enim natiuitatis filij mei, illa ipsa hora qua exijt visceribus meis, veniam ad te, teque abducam ad gaudia cælestia. Ad hæc Foruerius cum ex hæreticorum sis numero qui Deiparam non honorāt, quibus tu obsequijs tantam ab ea gratiā promeritus es. Ego (inquit ille) à te edoctus in concione quam cum Domino meo Catholico frequentabam, quam sit Mater Dei honoranda, & quam ei grata sit salutatio Angelica ex eo tempore septies mane totidemque vicibus vesperi nixus genibus eam recitaui. Itaque omnibus munitus sacramentis natiuitatis nocte, vt ei prædixerat Deipara migrat ex hac vita. Ab eius morte mansit hilaritas in vultu fuitque colore viuido & formosior quam dum viueret.

7. Villæ vicosæ Diœcesis Eborensis in Lusitaniæ regno (quę sedes est aulæ Brigantini Ducis) templum visitur impollutæ Virginis, dictum à cōceptione, quod extulit Comes Stabuli Nonnus Aluarus Pereira, in præcipuum, oppidi delubrū, quod postea cœlestibus portentis amplius clarescens à Duce Theodosio auitæ pietatis hęrede & amplificatore nouis substructionibus, & festiuis ludis maiorem venerationem comparauit.

8. Beriugilij in eadem diœcesi Eborensi sub eodem conceptionis titulo aliud est Virginis sacrarium, conuenarum multitudini ad excipienda eius beneficia opportunum vt iam pluribus miraculis experientia confirmauit.

9. Insulis in Gallo Belgio templum Patrum Societatis IESV dicatum est Deo sub titulo immaculatæ Conceptionis.

10. Romæ

10. Romæ Sancti Martini templum quod à Crypta picta dicitur in campo Floræ ad theatrum Pompeij, dicatum est Conceptioni, idque ante 300. circiter annos. Cum enim summum altare cum templo peruetusto diruendum esset ac restituendum in pergameno verba ista sunt inuenta. Anno 1340. Indictione 2. die vero Martis, 8. Decembris tempore Bonifacij noni consecratum anno suo sexto hoc altare cum Ecclesia in honorem Conceptionis Beatissimæ Mariæ Virginis. *Octauius de vrbis Ecclesijs.*

11. Leo 4. Romæ templum erexit titulo saluatoris quod postea à Deipara concepta est appellatum & Germanorum Sodalitati commendatum.

12. Franciscus Ximenius Archiepiscopus Toletanus Toleti Sodalitatem Beatissimæ Virginis Mariæ Conceptioni sacram erexit, & eam Kal. Nouembris promulgauit anno 1506. eius Sodalitij partes sunt tam priuatæ quam publicæ pauperum egestati prouidere & singulis annis ab ipsis Kal. Nouembris in Aprilem duos Sodales cum Sodalitatis viatore sub noctem concubiam mittere, qui omnes ciuitatis vicos prælucente lucerna perambulent & quos sub dio pernoctantes offenderint, eos in ædem Sodalitatis quam ipse Ximenius parari curarat ex tempore deducerent ac necessaria suppeditarent. *In eius vita per Gomesiũ.*

13. Narrat Alexander Hallensis Minorita quod cum sæcularis adhuc immaculatam Conceptionem impugnasset, grauique morbo esset correptus votum sese emisisse de ea defendenda, ac subito curatum fuisse. *Sedulius.*

Citatur à P. Spinelli. 14. Orosius in Epistola ad Heliodorum: Coram Deo inquit noui & in veritate cõperi quod nulla mulier in partu periclitatur super quam deuotè Mariæ gratia imploratur, & dies eius Conceptionis celebratur.

Vide Ianuar. 2, & Ianuarij 19. nu. 3.

Decembris 9.

1. FEstum Conceptionis Deiparæ apud Græcos.

Id patet ex Menologio, & constitutione Emmanuelis Imperatoris, fuit autem apud Græcos seruatum ab hinc plus mille annis.

2. Conceptio apud Græcos S. Annæ Dei genitricis matris, & Domini nostri auię. Ita Menologium.

3. Anno 1595. vita fungitur Pius 4.

Hic Laureti, superiorem domus Pontificiæ porticum magna exstruxit ex parte. Vetus Xenodochium nouo adiecto ędificio amplius & commodius fecit. Lauretanum oppidum Recinetensibus ademptum sui iuris esse voluit. Vide alia in sacram ędem eiusdem benefacta in Hist. Tursel. l. 4. c. 1.

Idem Beatum Consaluum Amaranthum ordinis B. Dominici miraculis clarum; Lusitanis celebrare sub officio duplici indulsit. De Consaluo porro hæc traduntur. Consaluum monuit Deipara vt eum ordinem ingrederetur qui Dei laudes à Salutatione Angelica inchoaret, & in ea eas finiret (ordinem S. Dominici innuebat) moribundus Deiparam Angelis stipatam se ad cęlos inuitantem vidit & audiuit. Infans cum ploraret nul-

la alia re quam ſacra icone Deiparæ aut alterius Sancti poterat placari. Eius erga ſacras imagines affectus id præceſſerat argumentum. Cum baptizaretur ita vehementer in imaginem Crucifixi oculos intendit, dulcedinem quandam contemplationis præ ſe ferens vt omnes in ſtuporem cõuerterit. In eremum poſtea ad contemplandum ſeceſſit.

Quod autem ad monitum Deiparæ de ingreſſu in familiam S. Dominici, idem accidit Alberto Magno (quod arbitror alibi dictum) idem Tancredo inter Federici Imperatoris Palatinos non poſtremo, qui in dicto ordine excelluit Sanctitatis gloria ſub annum 1233. Cum enim genus vitæ quod ducebat ſecum expenderet & Deiparam vt ſe in viam ſalutis dirigeret precaretur, ſecundum ſomnium apparuit ei Diua dicens: Ad meã familiam cito accede. Ille expergefactus cum ſeriem ſomni non intelligeret & Reginam cęli interim precaretur, iterum obdormiſcenti, duo viri habitu Dominicano in ſomnis illi apparuere, quorum ſenior: En inquit deſideras à Deipara in viam ſalutis dirigi. Ad noſtros itaque declina & ſaluti tuæ conſulueris. Secundo excitatus cum ad miſſam iret obuium habuit Priorem cœnobij Bononiæ, hunc cum ante nunquam vidiſſet & ſomnij circumſtantias expenderet obſtupuit, & ex effigie illum ei ſimilem, quem per quietem viderat, eſſe cognouit. Itaque Dominicanus ſpreta nobilitate generis, factus eſt.

Idem anno 1561. approbauit confraternitatem & hoſpitale B. M. Pietatis de vrbe, ad pauperes aduenas hoſpitandum, & ad egenos dementes charitatiuè ſuſcipiendum & curandum,

nuper institutam anno 1548. sedente Paulo 3. Iteratò eam erigit & confirmat variaque dat ei priuilegia.

Chronic. Minor. l.4.c.22. 4. Anno 1456. superis iungitur B. Gabriel Anconitanus Minorita.

Hunc frequentissimè visitauit Deipara cuius erat perstudiosus. Nullum huic exercitium nulla occupatio sapiebat magis quam meditari, loqui, prædicare sanctitatem Reginæ Angelorum, cuius etiam meritis & precibus plurima exorauit adeo. Miraculis clаruit viuus & mortuus.

Vasconcellus. 5. Vita exit Alphonsus 1. Lusitaniæ Rex anno 1185.

Hic prima ab infantia, non vulgaria Dei ac Deiparæ in se beneficia expertus, optimo præsagio fore vt tota eius posteritas diuino ac Virgineo honori in totum orbem propagando militaret. Nam cum infans oblætis cruribus fœdèque distortis in lucem prodiret, & pedum alter alteri ad calces indiscretè cohæreret, ita vt de eius vita, aut certè de eius ad res bellicas virtute actum ab omnibus putaretur. Eius pedagogus Egas Monisius tam multis precibus cumulauit ædem magnæ matris ad Carquere vt appellant, vt tandem exoraret, & alumno suo sanitatem regnoque vniuerso lætitiam singularem assequeretur. Porro Monisius Deiparam orans, in somnis vidit se ab ea admoneri vt eò puerum duceret fore vt egestis ruderibus in templũ incurreretur sibi quondam dicatum, & in signum suo nomini sacrum. Proinde omnia religioso cultu apparet, vigilijsque rite obitis puerum aris imponat. Addunt annales diligentem pueri institutionem à Virgine Monisio mandatam, quem, & posteros, Christus

ſtus ad magnum ſui nominis decus, & perfidiæ vaſtitatem deſtinaſſet. Ad vnguem omnia exequutus Moniſius puerum in ara ſolutis pedibus geſticulantem reperit. Inde hauſit Alphonſus ſibi ſuiſque fore ſemper pro aris depugnandum, & Henricus pater pietatem erga Virginem matrem altè medullis impreſſit, eoque loco ſub Virginis tutela & nomenclatione regularibus canonicis cœnobium extruxit quod temporis flexu Conimbricenſi Societatis IESV acceſſit.

Decembris 10.

1. ANno 1294. Virginea domus in Picenum Italiæ regionem Angelicis manibus trāſfertur prope Recinetum. Abeſt id oppidum ab eo loco vbi ſancta domus cōſedit millia paſſuum fermè quatuor. Transfertur autem è Dalmatia trans Adriaticum ſinum, (qui eſt traiectus ferè centum millium paſſuum) in quandam ſyluam matronæ Recinetenſis Lauretæ dictæ. *Turſell. l. 1. c. 6.* *Fr. Diagus in Hiſtor. Aragon.*

Tenet fama venienti Deiparæ domicilio, arbores obuias velut venerabundas hodie inclinaſſe ſeſe, ac deinde pronas perſtitiſſe quoad æuo, ferro, ventorum vi procumberent. Porro intempeſta nocte tranſlatio iſta facta eſt, eamque domum paſtores qui in proximo ſaltu armenta cuſtodiebant ingenti luce circumfuſam viderunt, & fuit inter eos qui conſpexiſſe ſe diceret cum ſublimis ſupra mare ferretur. Vide fuſius P. Turſellinum. Huius tranſlationis feſtum permiſſu Clementis 8. quotannis celebratur.

Decembris 11.

1. ANno 1530. cuiusdam miraculosa à morte præseruatio.

Hunc Ephippio, altero pede hærentem, & ex eo quasi suspensum equus trahebat per viam lapidibus & saxis confragosam, nec ab eo sese expedire poterat. Iam ita tractus fuerat ad centum passus & eò amplius cum se tandē Deiparę Montisserratensi enixè commendat. Mirum dictu vix verba protulerat, cum cremaster ephippiarius licet nouus, seu vinculum quo sellæ cohæret ephippium, illico fractum est, quasi si quis illud nouacula bené exacuta exscidisset.

Fr. Diagus in Histor. Aragon.

2. Non absimile est quod contigit Beato Petro Caralt Dominicano. Aliquando mula quæ bonum senem ferebat, spectro à dæmone obiecto territa, hominem Ephippio excussit & per multum viæ spatium pede in stapede hærentem suspensumque traxit, ac prope elisit. Apparuit ei Beatissima Virgo Maria & manibus caput raptati sustentans ac reliquum corpus à collisione defendens illæsum seruauit. Alias (quod hic subijcitur quia dies obitus beati huius desideratur) dum ægrotaret, dæmon habitu Doctoris Theologi ei apparuit, ac proposita de Sanctissima Trinitate quæstione subtilibus argumentis suis propè hominem ad infidelitatem deduxit. Cumque quod responderet non haberet, conuersus ad imaginem Beatissimæ Mariæ Virginis, eius auxilium implorauit & obtinuit. Nam imago vultu ad eum verso, mentem eius cœlitus impetrato lumine illustrauit, tenebras menti à dæmone offu-

sas

ſas excuſſit, & quod reſponderet ſuggeſſit. Cuius acumen Satan non ferens diſparuit. Huic mira erga Deiparam deuotio magnam erga omnes etiam principes viros, venerationem conciliauit.

Decembris 12.

I. ANno 626. Dei genitricis ope Heraclius Perſas vincit incruenta feré victoria ex parte ſua, decem de ſuis tantum deſideratis. Potituſque eſt Heraclius opimis ſpolijs nimirum auratis armis Razatis Ducis Perſarum, quod totum Deo, Deique genitrici, quam in auxilium totius belli aſciuerat Imperator tributum eſt. Idem anno ſuperiore, belli Duce Theodoro eius fratre miraculoſam de ijſdem Perſis retulit victoriam. Deo enim per interceſſionem Beatę Virginis opitulante, bello commiſſo, grando miræ magnitudinis cōtra barbaros cecidit, eorumque plurimos perculit. Itaque in fugam vertunt eos Romani, plurimoſque cædunt, non tamen nouis aucti copijs Perſæ deſiſtunt, ac Conſtantinopolim decem dies obſident fruſtra, opitulante Deipara quam plebs Conſtantinopolitana impensè coluit ab ipſis Conſtantini temporibus, à quo & ciuitas Virginis dicta eſt. Cuius opem ijs adfuiſſe etiam ex hoſtium confeſſione conſtat. Viderunt enim prima luce mulierem illuſtrem, eunuchis comitatam, porta Blachernarum exeuntem (erat namque in Blachernis templum Deiparæ à Conſtanſtinopolitanis frequentari ſolitum) quā cum Heraclij opinarentur eſſe vxorem, & ad ſuū regem ire ob mariti abſentiam petendæ pacis cauſa,

Hiſtor. Grec.

transitum ei concesserunt, subsequentem ex vrbe hominum turbam ipsi adorturi. Vt vero fossæ ambitum egressam, non ire ad regem viderunt, insecuti sunt eam vsque ad locum cui veteris saxi nomen est, vbi cum eam ferè essent assecuti, ipsa cum suis repentè ex oculis eorum euanuit. Ipsi vero tumultu concitati, inter se congressi, ad vesperam vsque mutuas strages ediderunt. Itaque dux cum paucis domum redit, at in Euxino mari oborta tempestas ita eos afflixit vt pauci euaserint.

Ioan. Buzelin.

2. Anno 1604. cœptum habitari à Virginibus Duaci monasterium à nostra Domina Pacis nũcupatum. Ijs Atrebatensis Antistes Ioannes Richardotus habitum regulamque tribuit. Quæ è Flinensi monasterio ordinis Cisterciensis Senæ venerant, vt ad sancti Benedicti præscriptum ibi viuerent austerius. Vnde postea alio deductæ sunt variæ Coloniæ.

3. Natale Beati Samuelis Indi Dominicani.

Ex viris illustr. huius ordinis.

Hic cum ægro sacrum viaticum corporis Christi impertitus esset, accidit vt præ stomachi infirmitate hostiam sacram euomuerit, quam ipse omni horrore posito (cum ieiunus esset) magno animo sumpsit. Quod quidem ita gratum accidit Domino nostro, vt postera nocte audierit Christum ita Angelum suum compellantem: Vade & dic seruo meo Samueli, factum illum esse genitrici meæ similem, cum sibi ea ratione intimam fecerit carnem meam.

Decem-

Decembris 13.

1. VIta excedit Lusitaniæ Rex Emmañuel anno 1521. *Maffeus Vascons. &c.*

Hic ædem Virginis Deiparæ à Bethlehem, magnifico auxit eiusdem nominis templo exstructo in ipso aditu portus Olyssiponensis, velut indicæ conquisitionis & Orientalium victoriarum (quæ plurimæ & clarissimæ fuerunt subacta Goa, Armusia, Malaca, Melucis &c.) tropheo. In eius structuram templi Virginei dum opera durauerunt, hostilis prædæ partem quæ ad se pertinebat liberaliter impendit. Nec summa vulgaris fuit: vna enim ex Malacensi direptione ducentorum aureorum millia recepit. Eidem templo ex auri stipendio à Regibus dedititijs persoluto, sumptuosam pyxidem ad custodiendum Eucharistiæ Sacramentum dedit. Ad templi custodiam & cæremonias, & naualis maximè turbæ, ducumque animos ritè expiandos, eximia sanctitate monachos è Hieronymiana familia acciuit, ijs ædificato monasterio. Eidem templo varios reditus & prædia assignarit. Denique è regione cœnobij propugnaculum S. Vincentij condidit, firmoque præsidio & bellicis tormentis ornauit, vt fluminis ostium ac Virginis templum ab hostibus vndequaque tutaretur. Idem templum B.V.M. à Nazareth (iuxta oppidum quod à silicibus Pederneira nuncupatur à Ferdinando rege 1377. ædificatum) amplissimis porticibus ampliauit.

2. Anno 1588. prodigiosa cuiusdam à morte præseruatio.

Hic in Hispania iter faciens per montes dictos à val-

à valle luporum, occurrit prædonibus cui pugionibus (ante in terram lapidum iactu deiectum) ei iugulum perfoderunt, & postquam calcibus explorassent num esset mortuus, cum nullum in eo vitæ vestigium aduerterent, eo relicto discesserunt. At cum adhuc in viuis esset, Deiparæ Mõtisserratensis patrocinium implorat: & mox sine mora impetrat, nam inde alacer surgit & vegetus, quod humanitus erat impossibile & domum suam sese refert, atque intra mensem omnino conualescit.

3. Anno 1250. diem claudit extremum Fededericus 2. Imperator.

Hic priuilegia omnia à Carolo Magno concessa, Ecclesię S. Mariæ Aquisgrani eiusque ciuibus. Item concessa à Federico primo diplomate suo firmauit.

4. Anno 1294. Cœlestinus 5. summo Pontificatu se abdicat sponte sua, de eo vide 19. Maij.

Decembris 14.

Flodoaldus. 1. NAtale S. Nicasij Archiepiscopi Rhemensis.

Hic Rhemensem Basilicam in honorem Beatissimæ Dei genitricis diuina admonitus voce fundauit, quam & proprio consecrauit sanguine. Nam cognito barbarorum aduentu, ijs cum Hymnis & Canticis ad ostium huius Basilicæ comitante sorore S. Eutropia occurrit. Dumque diuinæ deditus psalmodiæ hunc pronuntiat Psalmi 118. versiculum. Adhæsit pauimento anima mea, mox insequente gladio ceruicem amisit, ver-

verbum tamen pietatis ab ore cæsi non defecit, capite enim in terram cadente, psalmum prosecutus est dicens: viuifica me secundum verbum tuum.

2. Natale S. Eutropiæ Virginis & Martyris.

Hæc item in ipso hostio Basilicæ Dei genitricis quam frater eius S. Nicasius fundarat martyrio affecta est. Quæ cum in oculis suis fratrem capite truncato, videret ob pulchritudinem paganos sibi parcere, ipsa magno clamore fratris sui interfectorem increpitans & alapa percutiens, eius oculos Dei virtute euulsos, in terram proditur effudisse. Quæ mox eodem loco iugulata, sanguine suo supradictam Basilicam Dei parentis consecrauit & palmam victoriæ adepta est. *Flodoaldus.*

Decembris 15.

1. ANno 1596. curatur subito defectus animi.

Tam vehemẽs & malignus is fuit vt simul paralysim secum induxerit, ac priuationem vsus mediæ partis corporis. Aduocati illico medici. At nihil promouebant. Itaque ad malorum omnium liberatricem sese conuertit æger voto insuper addito. Quod vix expresserat cum repentè conualescit. At cũ eo se liberare diutius differret, eo animi deliquio rursus corripitur tam vehementer vt ab omnibus mortuus haberetur. Redijt tamen ad sese, sed ad breuissimum tempus, ac deinceps eum idem morbus inuasit ter aut quater die, ac toties nocte. Sensit autem æger hæc omnia mala, à voto nondum persoluto profecta, quare vt erat ęger sese in viã dare statuit licet (vt aiebat) ei inter eun-

eundum moriendum esset. Itaque 15. Nouembris iter aggreditur ad Deiparam Montisserratensem. Quod vix ingressus erat, cum repente ab omni morbo curatur, quo & deinceps toto vitæ tempore caruit.

Vide Bullam.

2. Octaua festi Conceptionis Deiparæ quam & Sixtus 4. Indulgentijs ijsdem quibus diem, ipsum ditauit. In ordine Minorum ea solemni ritu celebratur. Cęlestini vniuersi ordinis decreto eā instituerunt agente id Nicolao Pratensi ex eodem sacro cætu viro Deiparæ studiosissimo. Quod cum impetrasset præ lætitia hortum dicitur ingressus, rosâ pulcherrima coram Deiparæ imagine collocata venerationis ergo: Mater, mater (inquit ad eam) si tibi gratum fuit quod noster ordo de octaua tuæ immaculatæ Conceptionis me agente statuit, rosa hæc quam tibi offero, vertente anno, recurrente hoc ipso die, viriditatem suam, pulchritudinemque conseruet. Quod & contigit, plurimique id prodigium viderunt, rosæque formositatem & colorem mirati sunt, eo ipso die quo ante annum ante supra, dictam imaginem collocata fuerat.

Antonius Solarius l. de veneratione & inuoc. sanctorū.

3. Anno 1584. hac ipsa die Societatis IESV Neapoli templum inchoat, quod eidem Deiparæ conceptæ dicatur ab Archiepiscopo Tarentino qui solemnibus cęremonijs, eodem die primum ponit lapidem.

Decembris 16.

1. ANno 1195. vitâ fungitur Balduinus 4. Hannoniæ Comes cognomento Animosus.

Hic

Hic Valencenis Hallas seu Salas(vt vocant)habebat profano forte vsui destinatas, quas sacerdotum voluit esse, quos posteritas Canonicos nostræ Dominæ de Sala seu Aula nominauit ijsque 42.tritici modios assignauit,quos Tongrense oppidum annuè penderet.Idem noui templi Aquicinctini dicati Deiparæ primum lapidem ponit variaque prędia monasterio attribuit anno 1181. *Chronic. Hanno-niæ apud Locrium.*

2. Vitâ exuitur S.Euerardus comes & Foroiulij Dux.

Hic monasterium Cysonij vna cum coniuge Gisla in honorē Christi Domini, sanctęque Mariæ ædificauit cum templo. *Ex litterīs eiusdē Gislæ apud Ioā. Buzelin.*

Decembris 17.

1. MAssiliæ in Gallia dicatur templum B.V. Mariæ,à Lazaro,Magdalena & Martha eò miraculosè à Christi morte appulsis. Ei dedicationi interfuerunt Diuus Maximinus Aquarum Apostolus.Trophimus Arelatensium,& Eutropius Sanctonensium: quod templum adhuc modò extare affirmat Bozius de signis Ecclesiæ. *Vincent. l.8 Specul. Histor.c. 28. Canisius l.5.Marialis c. 23.*

2. Oscæ in Hispania in Valentina Diœcesi, templum vetustate & opere eximium quod à Mauris prophanatū erat impio cultu anno 1096. expurgatur, atque Christo Nazareno vero Deo, sanctissimeque eius genitrici, alijsque sanctis consecratur. *L.9.c.9. Bernard. Gomez l. 14.rerū gestarum Iacobi Aragoniæ Regis.*

3. Natalis dies S. Lazari Episcopi Massiliensium.

Hic frequenter hospitio Deiparam excepit. Vide fusius 17.Octobris.

4. Anno 1450. vita exit D. Fourcius du Bruylle Archidiaconus Cameracensis.

Gazeus in Chron.

Hic celeberrimam illam toto Belgio Deiparæ imaginem à D. Luca pictam dono dedit Ecclesiæ Cameracensi. Multis illustrem miraculis, antè quam etiam humatus est.

5. Anno 1168. diem extremum clausit Theodoricus Flandriæ Comes.

Hic Ecclesiam & Abbatiam Deiparæ Laudensis (vulgo de Lo) ordinis Cisterciensis ædificauit, eique liberaliter multa indulsit.

6. Anno 1541. quidam miraculosè liberatur è carcere.

Hic per calumniam falsò accusatus (non prodit Historia delictum) in custodia detinebatur in quodam castro. Et quia vexatio hominem facit meminisse diuorum, ipse ad Deiparam Montisserrati confugit. Neque vero spe sua frustratus est. Nam mox sponte sua altera è fibulis catenæ quę collum premebat fracta est, quare ab ea facilè se expediuit, vt & à manicis ferreis eiusdē ope. Quare animis sumptis ad ianuam carceris progressus quamquā forti catena clausam & à vigilibus custoditam, eam aperit tam silenter vt à nemine auditus sit. Inde per domum oberrans ad culinam peruenit vbi ditione accepto sacram candelam ex ijs quas peregrini è Monteserrato domum referunt inuenit, eaque accensa ad portam domus tendit, quam videt transuersa ab forti catena munitam. Accedens tamen propius, aduertit non esse obseratam. Super erant portæ sepimenti seu muri quo circumdatum erat castrū. At illas etiam comperit patere: præter morem.

Eæ namque & interdiu & noctu quoque claudi consueuerant.

7. Anno 687. creatur Pontifex Sergius. *Platina.*

Hic Litanias iam ante vsitatas recitari voluit etiam quatuor festis diebus Deiparæ Annuntiationis, Purificationis, Natiuitatis & Assumptionis.

8. Translatio S. Ignatij Episcopi & Martyris cuius corpus ab vrbe Roma vbi sub Traiano passus erat Antiochiam delatum. Postmodum vero eius reliquiæ rursus Romam translatæ sunt, & in Ecclesia S. Clementiæ vna cum corpore eiusdem Beatissimi Papæ summa veneratione reconditæ.

De huius in Deiparam affectu vide 1. Febr.

Decembris 18.

1. FEstum in Hispania Beatæ Virginis fœlicem partum suum expectantis, quod vocāt Hispani expectationis. Institutum fuit hoc festū à S. Ildefonso Archiepiscopo Toletano quod & hodie magna cum pietate celebrat Hispania, quod & à Gregorio 13. confirmari curauit.

Hanc solemnitatem vulgo sancta Maria de O vocant, quod in primis huius solemnitatis vesperis canantur celebres illæ Antiphonæ quæ ab O inchoant, quibus quā Christi aduentū auidè optarent sancti patres veteris testamēti exprimitur,

2. Agitur & triumphus in Hispania Mariæ Virginis, propter deuictos hostes Virginitatis eius, quos ex Hispania pulsos sanctus Ildefonsus Toletanæ Præsul Ecclesiæ, in vltimas terras amandarat.

Mariana l. 6. c. 9. Azor. to. 2. l. 1. c. 29. Ribadeneyra in vitis SS. Decembr. 18. Arnoldi VVion Martyr. P. Bonifacius in Hist. Virgin. l. 2. c. 5.

3. Anti-

3. Antiquitus in eadem Hispania celebratur festum Annuntiationis Deiparæ eo, quod vigesimusquintus dies Martij quem Ecclesia festo illi addixit, Christi patientis mærore solet frequenter impediri. Ita patres Concilij Toletani decimi sub annum 656. At modo festum Annuntiationis seruatur etiam 25. Martij, cui S. Ildephonsus substituit hoc die celebrandum festum expectationis partus, vt ante dictum.

Gomes. de rebus Ximenij. Toleti & Granatæ in Hispania Deiparæ Virgini ex institutione Ximenij Præsulis Toletani, solemnia sacra fiunt, eo quod quodam die plus quam tria millia Maurorum abiurato Mahomete aqua Baptismi tincti sint.

Decembris 19.

1. ANno 1521. Ioannes 3. Lusitaniæ Rex vigesimum ætatis annum vix attingens gubernacula suscipit.

Hic varia bella gessit in Africa satis fœliciter, spe adducendi ad veram fidem perfidos Mauritanos capitales Deiparæ Virginitatis hostes. Id enim præcipuè Ioannes intendebat.

L. 1. Hist. Lusit. Idem Mariæ V. Bethlemiticum templum ab Emmanuele parente in ipso aditu portus Olissiponensis exstructum, multum auxit vt Tetrastichon hoc authore Andrea à Resendio testatur.

Vasta mole sacrum diuinæ in littora matri,
Rex posuit regum maximus Emmanuel;
Auxit opus hæres regni & pietatis: vterque,
Structura certant, relligione pares.

2. Anno

2. Anno 1370. obit laudatissimus Pontifex Vrbanus 5.

Hic apud Mimatenses D. Virginis Episcopalem ædem augustissimam sumptibus suis instaurauit, vasaque ex auro & argento purissimo, auratas vestes, & omnis generis instrumenta Ecclesiastica donauit. Quæ eadem præstitit Ecclesiæ sancti Priuati ibidem. Collegium Canonicorum in vico cui Quæsaco nomen est, ad Tarnem auriferum, instituit dicauitque Virgini Dei parenti. In monte Pessulano de nouo fundauit, construxit, & dotauit Basilicam Dei genitricis. Quolibet sabbato toto anno vt & feria 4 & 6. aqua & pane vitam tolerabat. Roma in Galliam profectus secum tulit capillum BB. V. Mariæ. *Ciacconus in eius vita.*

Inter plurimas à Dei genitrice reuelationes, factas S. Brigittæ vna est de Vrbano. Antequam Vrbanus 5. moreretur S. Brigida Romæ tunc existens intellexit Pontificem velle Roma deserta Auinionem omnino redire. Itaque in visione audiuit B. V. M. sibi dicentem. Papa vult relinquere sedem Romanam & Auinionem reuerti. Sed si fecerit statim morietur, rationem abitus sui Deo redditurus. Eam reuelationem curauit per Pontificis confessarium ei renuntiari, ille tamen fatis & Cardinalibus vrgentibus Auinionem reuersus defunctus est anno 1370. *Gobelin. ex l. reuelat.*

3. Anno 1190. auctoribus quibusdam ciuibus Bremæ & Lubecæ in Germania ordo Marianorum militum (ad Teutonicorum formam) instituitur in Ptolemaidi, magnis sumptibus ædificato ibi Xenodochio in vsum eorum qui familię inserentur. Postea cum numerus creuisset, ceu Colonias inde in Germaniam deduxerunt, ad Christo *Genebrardus in Chronolog.*

sto & Deiparæ subigendas flauorum,& aliorum Septentrionalium infidelium terras.

Decembris 20.

1. ANno 1334. Auenione à 23. Cardinalibus Pontifex creatur Benedictus 12.

Hic primus peccatorum Indulgentiam concessit B. V. M. ædem Lauretanam visitantibus. Vide fusius 25. Aprilis.

Decembris 21.

1. NAtalis S. Thomæ Apostoli, cuius occasione quia absens erat tempore obitus SS. Deiparæ apertum est eius sepulchrum, nec inuentum corpus, iam enim ab anima gloriosa assumptum erat, vide 15. Augusti.

De quotidiana huius cum Deipara conuersatione vide 30. Nouemb. vbi de S. Andrea.

Histor. Montiss. 2. Deipara liberat quendam à peste.

Cum anno 1519. Dominus Gaudens vice gubernator ciuitatis Varillensis in Hispania peste correptus esset & dirè affligeretur, prosilit è strato ad oratorium suum in quo erat imago Beatæ Deiparæ Montisserrati, quam vnicè colebat. Ibi tres horas genibus flexis perseuerauit orans vt sibi sanitatem redderet. Oratione finita sese iterum ad lectum refert, & ecce tibi post vnam circiter horam tangens locum pestilentia affectum, comperit eam resolutam, seque febre omni liberum ac dolore, perfectamque incolumitatem à Deipara consecutum.

3. Anno 1597. obit Friburgi Pater Petrus Canisius Societatis IESV.

Quanto hic esset & quam incenso affectu erga Deiparam, satis patet ex insigni illo ac vasto opere quod inscripsit Mariale, de quo ita Cardinalis Hosius vir doctrina ac sanctitate clarissimus ad ipsum authorem. Quod opus Marianum in Septembri promissum tandem aliquando miseris, gaudeo, magnam eo nomine tibi gratiam habeo. Delector enim eo legēdo plurimum, etiam duos libros integros perlegi, quamuis alienis oculis. Nec obliuiscetur operis tui tam sancti, Virgo sanctissima, quam sic ornare scriptis tuis es conatus, vt vix quisquam sit à quo magis fuerit illustrata. Mihi quidem tam exactè scripta videntur omnia, vt quid in hoc opere desiderari possit non videam.

Romæ 25. Ianuarij anno Dom. 1578.

Seruatur Friburgi (vbi corpus eius quiescit) in Collegio Societatis IESV rosariolum quo vtebatur ad Diuæ fundendas preces, pyxide clausum, & ad laborantes in partu transmittitur petitum. Honestæ matronæ biduum parturientis, & iam de fœtu emittendo desperantis ori & collo admotum, partum conclamatum paulò post viuum explicauit. Et hæc beneficia Friburgi dicuntur pene quotidiana.

Decembris 22.

1. HOdie & aliquot diebus ante partum Virginis solitus erat F. Franciscus à IESV ordinis B. V. M. de mōte Carmelo, adhuc secularis parare conuiuiū pauperibus, quo eos excipiebat *Ex vita.*

iſpo die Natiuitatis, dummodò per ſyngrapham conſtaret eos illo feſto peccata confeſſione expiaſſe. Et quia valde fidebat infantuli qui naſciturus erat prouidentię, illum ſimplicitate quadam illi non ingrata ſic compellabat. Domine mi nobis inſtruendum eſt conuiuium militibus tuis (ſic enim egenos vocabat) ſed te fidemque tuam, & tua promiſſa, cum aliud nihil habeam, pro expenſis neceſſarijs ppignerabo, omniaque nomine tuo fient, quare tibi de ſolutione expenſarum cogitandum, mihi tantum incumbit pendere quæ à te ſubminiſtrabuntur. Interim ſeſe inſuper commẽdabat liberalitati piorum, quæ corda permouente Virginis filio, tanta erat, vt nonnunquam mille ſupra ducentos pauperes lautè exciperet. Eos omnes hortabatur ad laudandum Deiparæ natum, cuius munificentia ijs de cibo prouiſum erat. Vide plura c. 6. vitæ eius excuſæ Pariſijs.

Ex vita. Beatus Felix (de quo vide 18. Maij) hodie item, diebuſque aliquot partui Virgineo præuijs conſueuerat adire potiſſimum nobiles Romanas & ab ijs ſciſcitari quemadmodum ſeſe diſponerent ad reginam cælorum, vt par eſt, excipiẽdam, quæ ab hinc pauculos dies paritura erat Saluatorem. Tum eas ignitis verbis hortabatur vt ſe ad id operibus bonis diſponerent, & pro modulo ſuo honorarent tantam reginam, eiuſque natum Dei verbum qui caro fieri dignabitur dignè ſuſciperent.

Decembris 23.

1. ANno 1562. vita exit P. Ioannes Nugnez è Societate IESV Patriarcha Æthiopiæ. De eo hæc affert Historia Societatis.

Hic Deiparam diligebat vnicè, & creditur à Deo eius interuentione eximia accepisse dona, multaque prænouisse saluti animorum profutura. Cum de vitæ ratione quam tenere deberet, dubitaret, incertusque esset num actiuæ vitæ genus aut contemplatiuæ amplecteretur, certum numerum sacrificiorum Deo obtulit vt id intelligeret. Itaque apertè ei Deus reuelauit suæ voluntatis esse vt Conimbricam se conferret à Petro Fabro (vno è primis S. Ignatij Socijs, viro planè insignibus à Deo donis ornato) sibi quod sequendum foret ostensum iri, ipsumque in eodem viso fabrum ostendit, id quemadmodum factum sit, sic paucis complector. Tom. 1. l. 4. n. 139.

Videre sibi visus est per quietem sacerdotem in sacrosancta Liturgia sacrificantem, se verò ministrantem, cumque ad pacis osculum quæ de illius Ecclesiæ more sacris operanti porrigitur ventum esset, sacerdotem ex dextro porrectam latere recusasse, innuentem sibi pacem ex læuo porrigi: illum verò ex dextero vt mos ferebat perseuerasse, vicissimque è sinistro presbyterum, eũque ea de re longior esset altercatio, Ioannem somno solutum ferunt, & intellexisse sacerdotem sibi requirendum qui esset ostensus, & ab eo pacem Domini (vt ille interpretabatur) sumendã. Hæc vbi statuisset, tamen ad certius explorandam Dei voluntatem, ad Angelorum confugit

nam, certo ei sacrificiorum dicato numero. Porro mater clementissima se ei visendam præbuit cum eodem sacerdote ad latus, quem sacrificantem ille conspexerat, ac monuit iret Conimbricam; & in Collegio Societatis IESV famulum illum suum præstolaretur, ex eo cogniturus quid à se Dei voluntas exigeret. Nec segnis ad Dei matris imperium Ioannes fuit. Itaque à Fabro in Societatem receptus est, neque ita longè post Æthiopiæ ob præclara virtutum merita à sede Apostolica creatus est Patriarcha. De quo hæc per transennam addo, quod dum Goæ traiectionē in Æthiopiam expectat in Collegio Societatis Goano, tanquam quiuis è numero vitam degit, imo rebus in omnibus se infimum præbet. Nihil eximium & singulare patitur in victu, vestitu, cubiculo. Obedientiæ laude excellit. Singulis diebus ægros in Xenodochio solatur. Tantus licet Patriarcha in vilibus culinæ ministerijs, in euerrendo suo cubiculo, in resarcienda veste, ac similibus manum & industriam exercebat. Tales nempe facit alumnos suos & cultores Deipara, vt quemadmodum primus è Societate adactus erat nobiles infulas gerere: ita relinqueret formam si qua vnquam posteà talis necessitas incideret, quales oporteret esse qui ex hac disciplina ad lucem honorum producerentur.

Chronic. ordinis t. 4. l. 8.

2. Valentiæ in Hispania anno 1583. superis iungitur Frater Petrus Nicolaus Minorita.

Hic singulari amore B. V. M. complectebatur, eius imagines magno numero pingebat, quibus vt & alijs ante pictis subijciebat hanc precatiunculam.

Aue filia Dei patris,
Aue mater Dei filia,
Aue sponsa spiritus sancti,
Aue templum totius Trinitatis.

Nouitios cohortabatur ad cultum Deiparæ, negans eum posse tristem exitum habere in religione qui ei addictus esset.

Ferunt iconem B. V. bis ei locutam. Fertur etiam eandem Deiparam ei dedisse complexandum & osculandum filium suum. Eadem multis stipata Angelis visa est stare super caput concionantis maximo micans lumine. Plurimis fulsit miraculis, & pro impetranda eius canonizatione scripsit ad Sixtum 5. Philippus 2. Hispaniarum Rex.

Decembris 24.

2. NAtale sanctæ Irminæ Dagoberti Regis filię. *Molanus.*

Hæc Treuiris monasterium Deiparæ sacrum exstruxit in patris horreo, vnde & sanctæ Mariæ in horreo dictum est. Eô multas in Christo congregans sorores, mater earum & Abbatissa, omnium consensu constituta est.

2. Anno 1583. vitâ fungitur inter Abyssinos P. nuel Fernandez Societatis IESV.

De eo hæc P. Doutreman.

Hic vir prophetiæ laude clarus, sub mortem vidit SS. Deiparam. De qua ipse ad P. Franciscum Lopez qui morienti aderat: vidi, inquit, Sanctissimam Virginem quæ solo suo intuitu (adeo erat formosa & gratiosa) me mirum in modum *In viris illust. Societ. Iesu.*

exhilarauit,& inter hæc animam exhalauit,æternum eius conspectu fruiturus.

Specul: exempl. d.9.n.22. 3. Deipara Virgo Euphemiæ nobili Virgini nasum & labia restituit.

Hæc in teneris annis castitatem Deo vouerat, sed cum pater ob eius pulchritudinem eam inuitam cuidam Comiti desponsasset, ipsa Capellam ingressa, Deiparæ opem inuocans, sibi labra & nasum præcidit, quare ab irato patre cuidam rustico in ancillam tradita, magnis laboribus & plagis ab eo affligebatur, quæ omnia læto animo ferens, Deo gratias agebat, quod digna esset aliquid pro eo pati. Septennio autem in his expleto, nocte Dominicæ natiuitatis, familia ad mensam accumbente, ipsa ad stabulum laudatura Dominum se contulit, vbi Deipara multis SS. & Angelis stipata, immensoque splendore circumfusa, eam est ad constantiam cohortata, nasumque & labia ipsi restituit. Quod vbi resciuit pater, in loco stabuli Virginum claustrum construxit, in quo Euphemia Deo seruiens breui quieuit in Domino.

Decembris 25.

1. PArit B. V. Maria Christum Dominum Dei filium illibata & inuiolata virginitate.

2. Incipit hodie miraculosè fluere è rupe stabuli Bethleemitici fons ad vsum D. Virginis, Christi & Ioseph, qui & multò etiam post, aliquot annorum centurijs manauit teste Beda.

Niderin Formica l.4.qui 3. Huc ascribam ingens portentū quod ostendit Deus ad probandum Virginis Deiparæ partum virgineum.

Vix

Vix sunt 12. anni elapsi cum prope Nurembergam creuit pomus in loco campestri & communi, quæ multis annis vt sequitur in vigore permansit. Hæc in vere floruit, fronduit, & in autumno more aliarum fructificauit. Porrò annuatim in asperrima hyeme semper & solum in Christi natiuitate quando Virgo Virginum saluo integritatis flore Dei genuit filium, pomella virentia, in quantitate artus vnius virilis digiti produxit. Est autem tunc patria illa, ad duos menses antea, & totidem post niuibus profundis tecta, gelu constricta, ventis perflata, quæ incommoda, omnia fruteta vna cum arboribus cæteris patiuntur eodem tempore: Augetur stupor quod nec ante nec post sed nocte tantum natiuitatis pomella germinetur. Nec ea arbor vt cæteris fimo nutriebatur. Non circũfodiebatur sarculo, nec sæpimẽto circũdabatur. Vidi ego (inquit Nider) eiusmodi poma præsentari nostro Generali. In Concilio Constantiensi plures viri fide digni id prodigium testati sunt, quod & alijs verum esse persuasere cum de eo ante dubitarent. Eadem res me pręsente in Concil. Basiliensi proposita fuit coram mltis Doctoribus Theologis, Iuris vtriusque, artistis ac Philosophis, nec aliquem audiui qui id naturaliter fieri posse asseueraret. hæc scribebat sub annum 1432.

4. Deipara hodie multas animas, eò quod tali die Christum Seruatorem pepererit, è purgatorio liberat. Vide supra 15. Augusti.

5. Hodie sanitatem reddit Laureti Marchioni Badensi, vsumque restituit brachio quod mouere non poterat. Quę fusius Tursellinus. Marchio hic Germanus propter vulnus glande plumbea in

bra-

brachio acceptum ad vltimum vitæ discrimen venerat. Itaque vouet se Lauretum cum donis iturum si conualescat Virginis ope quam implorat, mox à periculo mortis eximitur at remanente brachio immobili. Lauretum igitur anno 1584. voti soluendi causa, & spe brachij recuperandi venit, ibi gratijs pro reddita vita Deiparæ actis, votiuum donum magni pretij custodibus tradit, & nouo se obligat voto si integram sanitatem recipiat, & voto addit preces ad sacram cellam Virginis identidem regressus. In his precibus biduo exacto sub solis occasum ac hospitium se recipit. Nec irritæ fuere eius preces; nam summo mane die natiuitatis, Deipara candida in veste collucens se illi offert in quiete, bonum animum habere iubet, brachiumque manu prehensum extendit ilico sanatque.

Ribadeyneira 6. Januar. In l. 4. insinuat. Diu. pietatis c. 16.

6. Apparet Deipara S. Andreæ, Fiesolano Præsuli dum sacrum celebrat, eique prædicit illum die Epiphaniæ ad beatam vitam migraturum. Quod & accidit anno 1373. Vide 6. Ianuarij & 30. Nouembris.

7. Tempore sacrificij missæ dum ad hunc locum Euangelij peruentum esset, & peperit filium suum primogenitum, sanctissima Virgo, Diuæ Gertrudi filiolum suum da, qui eam brachiolis suis amicissimè stringit. Et ex eius ore sacratissimo tam suauis manat halitus, vt eo ipsa totam se refici & satiari sentiret.

Ibid. c. 2.

8. Hoc eodem die, sed non anno, cum sancta Gertrudis admodum tristaretur quod morbo præpedita toto aduentus tempore orationi vacare non potuisset, neque quicquam dignum præstare, quod Dei genitrici offerret, cælitus docta

est

eſt offerri illi ſuauiſſimum cor Ieſu Chriſti in cõpenſationem omnium delictorum, quod quidem tam grato animo admiſit Virgo, vt hac ſola oblatione contenta fuerit, quæ in ſe vna, bona vniuerſa complectitur, itaque eam affecit iſta oblatio vt omnem aliam precationem aut deuotionis exercitium, ſuperaret.

9. Apparet Deipara eidem D. Gertrudi prope filium ſedens in regio & ſublimi throno. Cum autem caneretur: deſcendit de cęlis, Chriſtus Dominus, memor bonitatis ſuæ qua de ſinu paterno in Virginis vterum deſcendit, totus amore liquefactus, pijſſimos oculos ſuos ad matrem conuertit, eamque oſculatus eſt, quo oſculo miro gaudio delibuta eſt. *Ibid. c. 3.*

10. Anno 970. coronatur Ioannes Remiſces Imperator Conſtantinopolitanus. *Curopalates.*

Hic Virginis matris ope infinitos Barbaros, Roſſos, Bulgaros, Scythas, Turcas vicit, miſſus enim ab ea S. Theodorus martyr in auxilium Imperatoris (meus inquiens, Domine Theodore & tuus Ioannes in periculo verſatur). Hic equo albo vectus viſus in anteſignanis dimicare, hoſtiũque perturbare phanlages, nulli prius aut poſtea cognitus, Imperator autem & martyri templum excitauit, & in curru quadriiugo admodum decorò ſuperimpoſitis Bulgarorum veſtibus, & ſuper ipſis, Dei genitricis imagine vt ciuitatis patronæ, currum præire iuſſit, quem imperator equo albo vectus ſequebatur.

11. Anno 820. Leo Armenus Imperator occiditur. *Cedrenus Zonaras.*

Hic iconoclaſta erat, ſacrarumque Chriſti Domini, Deiparæ ac Diuorum imaginũ hoſtis acerrimus,

rimus, qui & in Christianos earum veneratores toto septennio immaniter sæuierat. Eius porro mors à Deipara, matri eius prænuntiata ista visione. Visa sibi mater cum in ædem Deiparæ Blachernensem commearet, Virgini cuidam occurrere albatis viris stipatæ: ac ædem se videre sanguine repletam & Virginem cuidam albatorum mandare vt ollam sanguine impleret, matrique Leonis bibendam porrigeret. Quod cum facere abnueret: cur ergo inquit Deipara filius tuus non cessat à sanguine fundendo? Cur me eo & filium meum irritat? Leo vero haud multò post miserè interfectus perijt.

12. Natale B. Thaclauareti Indi martyris Dominicani.

Hist. de viris illustrib. Huic in extasi ad sacrum Caluariæ montem translato, apparuit SS. Deipara, cui & tradidit argenti vas pretiosum suauissimo liquore plenũ. Alias item in extasi ad sacrum Domini sepulchrũ translato, in ipso eius sacri loci osculo visendam se exhibuit eadem Virgo, tradito ei vase aureo cæleste quoddam manna continente. Mirum quod referam. Dum de priore vase argenteo biberet, repentè infusa est ei cognitio vtriusque testamenti, & eorum omnium quæ alijs ad eorum salutem tradenda sunt. At cum ad posterius vas aureum nempe labra admoueret, incredibilem percepit suauitatem, ac eodem momento omnium eorum scientiam est consecutus quæ ad vitam futuram spectant, viditque beatos in gloria, eorumque locum & ordinem pro ratione cuiusque meritorium.

Decembris 26.

1. SYri celebrant hodie festum Virginis Puerperæ. Ita eorum Kalendarium Latinè redditum à Genebrardo. Gręci vero celebrant puerperium Dei genitricis, quod idem est. Nam 25. celebrant Christi natalem, ita vt tota eorum deuotio feratur in Christum nascentem, postridiè in matrem, nobilem istum fructum producentem. Vide Menologium. Hoc eodem die faciunt commemorationem Diui Ioseph sponsi Deiparæ.

2. Festum S. Stephani.

Hic cum ab Apostolis constitutus esset cum aliquot alijs vt fidelibus necessaria ministraret in quibus etiam erant Apostoli, verisimile est etiam Deiparæ id præstitisse, quæ per Ioannem, cui eius erat commissa à Christo Domino cura, ad victũ & vestitum necessaria accipiebat. Beda in Ioannem.

3. Anno 1604. obit F. Franciscus à puero Iesv Carmelita discalceatus.

De hoc vide 22. huius.

Decembris 27.

1. FEstum S. Ioannis Euangelistæ. Vide de eo Ianuarij 3.

Quibus hęc addo B. Ioannem ingens incessit cupido videndi Virginem postquam in cœlos esset inuecta. Igitur ab se abreptus spectauit cum filio matrem, & audijt æquè de illius tormentis in cruce toleratis, atque de ingenti sua erga illum com- *Pomerius l. 3. de B. V. M. p. 4. n 4.*

commiſeratione differentem. Filio deinde ſupplicauit vt cœleſte quoddam munus idque non vulgare omnibus impertiret qui piè harum rerum meminiſſent. Filius mox hæc 4. dona ſpopondit, primum erat vt quiſquis Virginem per eius dolores precaretur, is ante obitum, verum de peccatis dolorem impetraret. Alterum fore vt ipſius maximè inſtante morte, præſidio muniretur. Deinde ſe eius cordi ſupplicia ſua inſcripturum, & ideo mercedem magnam aliquandò præſtiturum. Denique ſe matri ius omne dare, & facultatem pro tali quidlibet impetrandi.

Tudenſis. 2. Anno circiter 1060. vita fungitur optimus Princeps Ferdinandus primus legionis & Caſtellæ Rex.

Hic cum quadam die ad Eccleſiam S. Mariæ Legionenſis miſſam auditurus veniret, videretque Subdiaconum conſciſſa ſerica tunica miniſtrantem, & pueros clericulos eiuſdem Eccleſiæ in choro nudis pedibus ſtantes, miſericordia motus plures veſtes ſericas ad miniſterium Eccleſiæ Deiparæ miſit, & plus quam quingentos ſolidos annuos ad clericorum & canonicorum calceamenta annuatim recipiendos aſſignauit. Nihil quicquam carius ei erat quam vt regni ſui Eccleſiæ donis ſuis & laboribus fulgerent.

3. Deipara apparet D. Dominico, eique offert libellum ex quo concionem ſuam deſumat ea relicta quam præparauerat.

L. de dignitate roſarij c. 18. Quæ fuſius proſequitur Alanus, cui ipſemet S. Dominicus rem totam aperuit apparens ei. Tu prædicas, inquit, fili (erat enim eius ordinis religioſus) at aduerte ne potius laudem humanam quæras, quam animatum fructum. Audi quid

mihi

mihi Parisijs contigit. Debebam Parisijs in templo B.M.V. prædicare, & volebam id facere curiosè, non quidem iactantiæ causa, sed propter auditorum facultatem & dignitatem. Cum igitur more meo, per horam ferè ante concionem in psalterio meo (rosarium innuit) quadam in capella post altare maius orarem, subito raptus sum vidique amicam meam Dei genitricem. Hęc afferens mihi libellum, ait: Dominice etsi bonum est quod parasti, sermonem tamen longè meliorem attuli, lætus librum capio, lego, reperio quod dicit, gratias ago. Adest hora sermonis, adest vniuersitas tota, nobilesque permulti. Quippe videbant signa quæ per me Deus faciebat. Itaque suggestum conscendo (erat autem festum S. Ioannis Euangelistæ) de quo aliud non dico, quam quod custos singularis esse meruit reginæ cæli, tum aggredior ea loqui quæ in libello mihi à Virgine dato continebantur, erant autem ea summatim omnia ad commendandum eius rosarij vsum, quantoque cum animorum fructu illud recitetur explicabant. Finij sermonem in his ferè verbis, suadeo igitur vt hodie arripiatis psalterium B.V.M. cras fortè non omnes viuetis. Et verò sic euenit. Nam artium studiosi 4. despicientes eius concionem quasi puerorum lectionem & catechismum rudium, nocte sequente se scortationi & ebrietati dediderunt. Inter potandum orta rixa, duo ex illis perimuntur. Cęteri ad mortem vulnerantur qui paulo post inter blasphemandum animas exhalant.

Andreas Coppenstein libr. de ortu rosarij.

4. Anno 1551. instituta solemnis supplicatio Parisijs à summo templo ad templum S. Geruasi, vbi sacro decantato habita est concio de

cultu

Iacobus Breulius in Antiq. Parisiens. cultu sacrarum imaginum. Causa eius supplicationis fuit sacrilegium cuiusdam hæretici qui paucos ante dies, capite mutilarat imaginem quãdam Deiparæ Virginis loco publico in quadam platea sitam. Cuius loco in reditu supplicationis, aliam imaginem eiusdem Deiparæ Parisiensis Episcopus collocauit, vide supra vltimo Maij aliquid non absimile.

Chronic. S. Franc. to. 2. l. 9. c. 5. 5. Apparet Deipara Fratri Girardo Franciscano, viro sanctissimo, & laico (vt vocant) triduo ante obitum, & cum eo perfamiliariter agit, eique mortis suę diem prædicit. Claruit miraculis viuens & mortuus.

6. Vide l. 4. c. 4. Insinuat, diuinæ pietatis S. Gertrudis quomodo ab ea visa B.V.M. sanctum Ioannem benignè tractare.

Metaph. Surius. 7. Natale SS. Fratrũ MM. Theodori & Theophanis.

Hi à pueritia in monasterio S. Sabæ nutriti, cum postea præ sanctarum Christi eiusque genitricis & Diuorum imaginum cultu aduersus Leonem Armenum verberibus affecti & exilio relegati strenuè decertassent, rursus Theophilo Imperatori Iconomacho constanter resistentes, multa tormenta perpessi, in suis cruciatibus Deiparæ opem implorabant ac Theodorus quidem in exilium pulsus, in carcere spiritum Deo reddidit. Theophanes verò pace Ecclesię reddita factus Nicenus Episcopus quieuit in Domino.

Decem-

Decembris 28.

1. NAtale SS.Innocentium martyrum.

Hi non omnino alieni sunt à Deipara, cum pro eius filio martyrio necati sint, ita vt in singulis eorum (vt obseruatum à SS. Patribus) occideretur Christus Virginis filius, qui solus ad mortem quęrebatur. Accidit quod non hoc die collocentur quasi eo præcisè mortui omnes, nam verisimile est plures dies quin & méses huic carnificinæ deputasse Herodem. Sed ideo ponuntur vt partus Virginei, natalemque Christi diem cohonestent, ac veluti curialibus officijs atque obsequijs vtrumque colant, quod fit magnatibus atque principibus viris, à quorum latere vix discedunt, qui omni curiali officio eorum beneuolentiam ambiunt. Quod idem de Diuo Stephano dicere licet, neque enim 26. huius lapidatus est at paulo post Christi ascensionem. Neque alienum à veritate erit idipsum de S. Ioanne asserere cuius pretiosa mors non 27. huius, at 26. Septembris, si Græcorum Menologio credimus, accidit. Sed hic locati sunt, (vt modò de SS. Innocentibus dictum est) vt Virgineum partum, eiusque fructum condecorarent, & vtriusque celebritatem augerent, ac per aliquot dies producerent. Quod idem Ecclesia præstat in maioribus solemnitatibus, quas non vult esse solitaria, sed quædam festa eis honoris ergo adiungit.

Vide de eadem morte 23. Iunij.

2. Anno 1622. superis iungitur Franciscus Salez Episcopus Gebennensis.

Hic in omni vita eximié coluit Deiparam. Eius ope à grauissima desperationis tentatione liber

 fuit,

fuit, & à morbo regio ab hac animi molestia procedente, quæ etiam in corpus virus suum exeruerat. Eo ipso die quo in Episcopum consecratus est (qui fuit 8. Decembris anni 1602.) vidit visione non imaginaria, sed intellectuali. SS. Trinitatem ea in animo suo operantem quæ ab Episcopis exterius fiebant. Vidit super hæc beatissimam Virginem in singularem suam protectionem sese assumentem. Quotidie coronam eiusdem sub vesperam recitabat, idque ex voto, cui nunquam defuit totis 40. annis. Crebras ad Deiparam dirigebat orationes iaculatorias super eas quas ad Deum, SS. Angelos Diuosque suos tutelares eiaculabatur.

Decembris 29.

1. HIerosolymis S. Dauidis Regis & Prophetæ.

Hic fuit ex præcipuis progenitoribus Christi & Mariæ, cui & de Christo specialis promissio facta est. De fructu ventris tui ponam super sedem tuam Psalm. 131. Non est autem Christus fructus ventris Dauidici seu filius eius nisi per Mariam.

Idem Deiparæ Virginitatem prædixit his verbis: descendet (Christus) sicut pluuia in vellus, & sicut stillicidia stillantia super terram Psalm. 71. cuius versiculi partem priorem vide elucidatam 1. Septembr. in Gedeone; posterioris ista est explicatio. Sicut stillicidia imbrium placidè ac leniter in terram delabuntur, eamque fœcundant: ita verbum diuinum è cęlo in vterum Virginis placid

cidè leniterque descendet, tribuens ei fœcunditatem cum summa puritate coniunctam.

2. Anno 1166. à Paschali 3. Canonizatur Carolus Magnus Imperator. Quantus hic fuerit Deiparæ cultor vide 28. Ianuarij.

Et quamquam hic Paschalis (inquit P. Beeck in Aquisgrano) illegitimè in Pontificatu sederit contra Alexandrum tertium, tamen quia non reperiuntur legitimi Pontifices hanc Canonizationem aboleuisse aut impugnasse, res ita tacita tolerantia perseuerat, vt videlicet in propria Ecclesia, capella sua B.V.M. dicata Aquisgrani vbi sepultus fuit, coleretur. Ita declararunt præcipui Canonum interpretes Cardinalis Hostiensis, & Ioannes Andreas. Et decursu temporis propagatus est eius cultus in alias etiam Ecclesias, vt Belgij, Germaniæ atque Franciæ propter erectas Diæceses, templa aliaque, in quibus Carolus sanctitatis titulo celebratur. Certè Ludouicus 11. *Robertus* Galliæ Rex Parisiensibus sub graui pœna præci- *Gagui-* piebat vt eius festam lucem celebrarent, mittens *nus.* eo fine feciales per plateas denuntiatum, ne quisquam eo die religioni sacro seruili operi vacaret.

3. Anno 1566. à Norcarmio cæduntur ad Lauoiam oppidulum, Deiparæ ac Diuorum imaginum effractores hæretici. Mille de ijs in pugnæ loco prostrati. *Io. Buze.*

4. Natale S. Thomæ Cantuariensis Episcopi.

Hic gladijs impiorum appetitus moriens tum seipsum tum Ecclesiam suam, flexis genibus Deo & B.M. commendat. Ac in ipso templo, sacrum caput impio ferro præcidendum offert. Fuerat is dum viueret multis à Deipara affectus beneficijs, ab ea dum adhuc puer esset dono accepit

pyxidem perelegantí in qua purpurei coloris inclusa erat casula, qua prenuntiabatur fore illum sacerdotem. Eadem Deipara ad eum (dum exularet ob defensam libertatem Ecclesia contra Regem) pretiosissimum oleum detulit quo Angliæ reges vngerentur: Eundem iuuit Dei mater in resarciendo suo cilicio.

L. Exemplo. Deiparæ.

Quod quidem ita innotuit vt narrat discipulus. Fuit quidam sacerdos idiota nullam sciens missam nisi de B. V. M. & cum de illa quotidie celebraret accusatus est apud S. Thomam Episcop. qui de cætero prohibuit ei dicere vllam missam. Qua re cum affligeretur (erat enim pauper) & B. V. M. inuocaret, illa ei apparuit, atque: vade ad Episcopum, dic ei ex me vt tibi restituat officium tuum. Cui cum responderet, Domina mea ego homo sum pauper & vilis, non mihi patebit accessus ad eum, neque me audiet. Vade subiecit B. V. M. ego tibi viam præparabo. Et ille, ô Domina non credet verbis meis. Respondit illa: Dices ei pro signo quod ego te mitto, quod tali hora, tali loco dum cilicium suum resarciret, ego illud ex vna parte tenebam, adiuuans eum, & statim credet tibi. Mane itaque sacerdos sine obstaculo intrans ad Episcopum vt B. V. M. deferret nuntium, cum ille diceret, vnde credam te ab ea missum, prædictum signum de cilicio subiunxit. Quo audito S. Vir stupens & pauens, ecce inquit, reddo tibi vt tantum missam de B. V. M. celebres, & ora pro me semper.

Eidem D. Thomæ familiare fuit dies singulos iteratâ septies salutatione Angelicâ Virginem colere; in honorem 7. Gaudiorum, quibus cum filio in terris, fuit delibuta. Sunt hæc.

1. *Annuntiatio.*
2. *Visitatio.*
3. *Natalitia Christi.*
4. *Trium Regum Adoratio.*
5. *Inuentio filij.*
6. *Lætissima Resurrectio.*
7. *In cælos ascensio.*

Virgo mater se illi videndam fortè obtulit, & gratum, inquit, omninò mi Thoma obsequium tuum est: sed quid tantum meministi eorum gaudiorum quibus afficiebar in terris? recole etiam ea in posterum quibus nunc fruor in cęlis: namque omnem, tam hæc quam illa honorantem, in horâ exitus solabor, exhilarabo, filioque meo dilectissimo sistam. Mirè exultans D. Thomas & quanam, inquit, ratione ô Domina mea suauissima, hoc præstare possim, cum quænam ea sint penitus ignorem? septenâ, subintulit Virgo, salutatione etiam hæc Gaudia honorabis. Sunt porrò talia.

1. Gaudeo quia secundum SS. Trinitatem, supra rem omnem purè creatam, primos honores obtineo.

2. Quia intemeratæ Virginitatis aureolâ omnes Angelorum, ac Sanctorum ordines longè antecello.

3. Quia ingens lumen gloriæ meę, adinstar solis curiam cæli illustrat vniuersam.

4. Quia omnes cæli indigenæ, me vt Deiparam venerantur ac colunt.

5. Quia à filio nacta sum facultatem quidlibet impetrandi.

6. Quia olim in terris mihi immensa collata fuit gratia; meisque clientibus iam in cælo ingens gloria à filio præparata est.

7. Quia gloria mea nouis surget incrementis ad diem vsque extremum; & inde perennabit in omnem æternitatem.

Has laudes idem S. Thomas in Rythmos redegit, qui in certis Ecclesijs loco sequentiarum decantantur.

Sunt autem isti.

Gaude flore Virginali &c.

Vide Parnassum Marianum pag. 207.

Decembris 30.

1. ANno 1370. Romę creatur Pontifex Gregorius 11.

Hic ordinem Oliuetanorum qui totus est B. Virginis, (vocaturque congregatio S. Mariæ montis Olìueti) confirmauit. Eius author Bernardus Ptolomæus, nobilissimus Senator Senensis, qui cum vtriusque oculi lumen Deiparæ ope recepisset, ad Dei obsequium cum socijs se contulit in montem Senis vicinum. Cumque ordinis quem sequeretur regulam à Pontifice peteret, ab eo ad antistitem Aretin. amandatur, qui probatam eis regulam præscribat. Quibus iter agentibus Aretino Præsuli Deipara apparens, habitum candidum quem gerant, Benedicti regulam quā sequantur profert, & strictè monet vt ad se venientes Monachos benignè, excipiat. Vide 22. Augusti.

Chronic. ordinis.

2. In Anglia anno 720. natale S. Eguini Episcopi.

Hui

Huic cũ in loco quodam deserto sese ieiunijs & orationibus totum dedisset apparuit B. V. M. cum alijs Virginibus, crucem & librum manu gestans. Qua cruce Eguinum adorantem benedixit. Quam ob causam ibidem cœnobium Benedictinorum extruxit, in quo & conditus est.

Decembris 31.

1. NAtalis dies S. Odilonis Abbatis Cluniacensis. *P. Damianus.*

Is tanta erga Dei genitricem deuotione flagrabat vt constitutus in choro psallentium, cum ad illum locum veniretur Cantici SS. Ambrosij & Augustini: Tu ad liberandum suscepturus hominem non horruisti Virginis vterum, in terram se prosterneret sicque per corpus ostenderet, quibus desiderij cælestis in mente æstibus æstuaret.

2. Apud Senonas natale S. Potentiani Episcopi & Martyris.

Quid ab hoc præstitum in honorem Deiparæ vide 17. Septembris.

3. Natale S. Silueſtri Papæ.

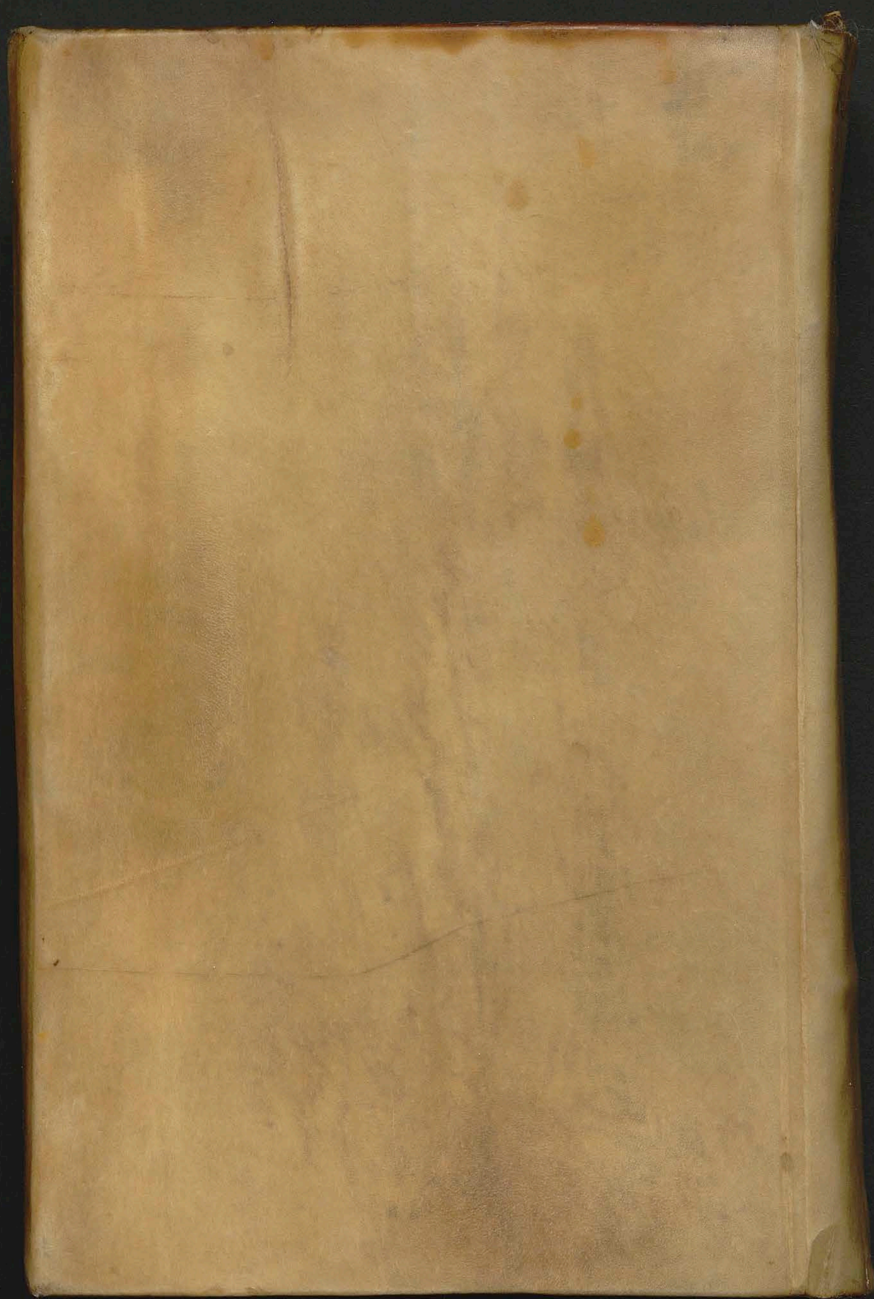
Hic Deipara templum quod cognominatur Libera nos à pœnis inferni erexit & in eius ara multis repositis reliquijs dicauit, quod ab eius cõditore aliquando vocatur templum Sylueſtri in Lacu. Hoc templum nobilitatum est propter draconem suo afflatu vrbi pestilentissimum, ibi S. Sylueſtri precibus mirabiliter extructum. Est autem id templum in foro Romano vbi olim fuit fanum Iouis Statoris. In eo loco olim cum vasto ac repentino hiatu terra subsedisset, Curtius eques Romanus equum conscendit, & præcipitem in il- *Baron. ann. 324.* *Liuius li. 7.*

lud profundũ egit, adductus superstitione cuiusdam responsi quo viuens aliquis ad eam complêdam deposcebatur. Templum istud Deiparæ Iulius 3. anno 1550. matribus venerabilibus Turris speculorum attribuit, cum antea fuisset cœnobium monialium S. Benedicti, ab ijsdem ob loci insalubritatem desertum.

FINIS.

Ad maiorem Dei Opt. Max. Deiparæque Virginis Mariæ honorem & gloriam.

KALEN

SS V.

Ant. Balinghem